Cổ Long

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Vnthuquan.net, 2009.

Hồi 1

Cuộc chiến bí ẩn

Sắc trời man mác...

Ánh tà huy chiếu rọi, ráng chiều ửng lên đầy màu sắc kỳ ảo. Trên đường cái không người, chàng kỵ sĩ cưỡi ngựa rong ruổi, nắng chiều mùa thu tỏa chiếu, trông chàng ta căng thêm vẻ anh phong tuấn tú.

Xung quanh là đồi núi bao la, không gian tĩnh mịch vắng lặng, thậm chí có phần rờn rợn đáng sợ...

- Đêm nay nên có trăng.

Chàng kỵ sĩ chợt vung roi, miệng nói thầm như vậy. Nét mặt khôi ngô tuấn mỹ lại hòa lẫn giữa đám bụi trần, tạo cho người ta một cảm giác lạnh lùng hiu quạnh. Trên đôi môi mỏng hiện lên nét giễu cợt và mệt mỏi chán chường.

Dường như đối với cảnh vật mỹ lệ và những chuyện xấu xa trên đời chàng ta đã từng trải qua rồi vậy.

Chàng ta hơi khép mắt lại, mặc cho con ngựa thả bước trên con đường vắng

lặng. Tiếng vó ngựa kêu lộc cộc, cộng thêm tiếng thanh trường kiếm đeo lung lẳng bên lưng ngựa, tạo nên một âm thanh tuy không êm tai nhưng nghe như một bản tiết tấu.

Xa xa, một đàn cò trắng đang bay...

Chàng kỵ sĩ khẽ hé mở mắt nhìn, hơi nhíu đôi mày kiếm, rồi khép mắt lại, tợ như đang nghĩ điều gì, hay đang phát hiện điều gì.

Màn đêm mỗi lúc một dày đặc, chàng ky sĩ tiến vào núi cũng càng lúc càng sâu...

Xung quanh bao trùm toàn một màu đen, thì ra đêm nay không có trăng.

Đường núi lại nhỏ hẹp, khúc khuỷu ngoằn ngèo, giống như lối về Diêm Vương địa ngục, nhưng cũng không hề làm cho chàng ta nao núng vội vã Từ trong rừng sâu, tiếng kêu của các loài côn trùng vang vọng giữa không gian...

Đột nhiên, có loại âm thanh kỳ dị bất chợt phát ra, giống như tiếng đàn ong bay, nhưng có kèm theo tiếng gió.

Chàng kỵ sĩ chợt mở bừng mắt, ánh mắt như hai làn điện quét nhìn xung quanh rừng rậm, miệng cười nhạt, nét mặt toát lên đầy vé lạnh lùng Nụ cười vừa thâu liễm, bỗng có tiếng hét vang lên như sấm, chàng ky sĩ thần sắc chợt biến, cặp nhãn quang rực lên.

Vù, vù, vù...

Hàng trăm ám khí từ tứ phía bay vút nhanh ra nhằm vào người chàng.

Ám khí bay nhanh phàm tốc, tiếng quát chưa dứt đã bay đến sát bên người.

Tình huống xảy ra quá đột ngột, lại trong lúc không phòng bị, xem ra chàng ta khó thoát khỏi cõi chết.

Giây phút này phải nói là thật sự quyết định vận mệnh mấy mươi năm về sau, vì sự sinh tử tồn vong của chàng kỵ sĩ ngồi trên ngựa đó có ảnh hưởng đến vận mệnh võ lâm.

Chàng ta vẫn ngồi bình thản trên lưng ngựa, mặt vẫn hiện nụ cười diễu cợt, hai tay thấy dường như đưa lên chầm chậm, thế nhưng theo đó là một luồng kình lực vô cùng mãnh liệt bạt ra làm cho làn ám khí đang bay giữa đường với tốc độ kinh hồn bỗng lệch hướng và rơi ngổn ngang dước đất Thủ pháp của chàng ta quả thật bất khả tư nghị.

Chàng kỵ sĩ từ từ ghìm cương ngựa, ánh mắt đảo nhìn xung quanh, lên tiếng :

- Hôm nay các vị lại tìm đến Cưu này để gây ân oán hả?

Rồi nhếch môi cười nhạt, giống như những chuyện như vậy trước đây đã từng gặp qua nhiều rồi. Chàng nói tiếp với giọng lãnh đạm :

- Các bằng hữu cũng nên xuất đầu lộ diện để lộ rõ chân tướng.

Vừa dứt lời, từ trong rừng bỗng vang lên một tràng cười đầy uy mãnh.

Tiếp đó là mười bóng người từ trong rừng lao vọt ra đáp xuống vây quanh ngựa.

- Sao hôm nay chỉ có mấy vị này thôi?

Chàng kỵ sĩ thầm mỉa mai.

Xung quanh là màn đêm đen kịt đến khi vừa nhận ra những bóng người vừa xuất hiện là ai, sự mỉa mai trong ngữ khí của chàng ta mới có phần giảm đi.

Chàng nói :

- Ồ! Không ngờ rằng Thất kiếm Tam tiên xưng hùng xưng bá võ lâm hôm nay lại có mặt đủ cả.

- Nhãn lực của các hạ quả phi phàm. Bần đạo Tính Liễu, được bằng hữu giang hồ ái mộ, đem đặt vào trong nhóm Thất kiếm Tam tiên (gồm mười người, bảy tay kiếm và ba tay roi).

Lão đạo nhân với thân hình cao ốm đang đứng trước ngựa đã đáp lại lời.

Lão ta chính là Ba Sơn kiếm khách Liễu Phụng Minh, đứng đầu võ lâm ở hai vùng Xuyên, Kiềm.

Tiếng nói sang sảng truyền vào không trung rất xa. Ánh mắt lão ngước lên nhìn vào khuôn mặt tuấn mỹ của chàng kỵ sĩ, nói tiếp :

- Bần đạo cửu ngưỡng đại danh Cưu tiên sinh, hôm nay kiến diện, thật vinh hạnh? Nhất là vừa rồi Cưu tiên sinh thi triển thủ pháp "Vạn Lưu Quy Tông" thật sự đã đạt đến cảnh giới Nhiếp Kim hấp thiết vốn tương truyền bấy lâu nay.

Lão cất giọng cười, rồi tiếp :

- Bần đạo có duyên mới gặp được thiên hạ đệ nhất kỳ nhân...

Chàng kỵ sĩ bèn ngắt lời :

- Không sai, ta chính là Cưu Độc.

Thần sắc trên nét mặt trở lại lãnh đạm như ban đầu, chàng phán tiếp :

- Các hạ nhãn quang quả không tồi.

Cưu Độc chợt ngừng lời, hai tia hàn quang nhìn thẳng vào mặt Liễu Phụng Minh, nhếch môi cười :

- Thất kiếm Tam tiên đều là những hiệp sĩ quang minh lỗi lạc trong võ lâm, hôm nay lại lén lút trong rừng để ám toán ta, quả thật làm cho ta quá thất vọng đối với thanh danh của các người.

Liễu Phụng Minh chớp mắt, cố tránh tia nhìn của Cưu Độc, đang suy nghĩ chưa biết nên trả lời như thế nào, gã vận trang phục màu đen đứng cạnh bên liền lách người bước lên, thế như hành vân lưu thủy, hắc giọng cười xen lời :

- Gã tính Cưu, ngươi nên biết đối phó với người thấp hèn tốt nhất phải nên dùng thủ đoạn thấp hèn.

Gã ta chuyển giọng :

- Không sai, thủ đoạn của bọn ta hôm nay không phải quang minh chính đại, nhưng dùng thủ đoạn như vậy để đối phó với ngươi cũng quá khách khí rồi đấy.

* * * * *

Trong võ lâm hiện thời nếu luận về võ công, e rằng không ai địch nổi Cưu tiên sinh Cưu Độc.

Nhưng với bản tính ngang ngạnh cố chấp, chàng cứ cho rằng mình là kẻ thuận thiên hành đạo, hành động hợp đạo lý, bởi vậy cứ việc tùy hứng mà hành sự. Nhưng chàng có biết đâu trong đó có rất nhiều điều không những trái với thiên lý nhân ảnh, mà còn phạm những điều tối kỵ của võ lâm. Từ đó đã tạo nên bao mối hận thù đối với cả hắc lẫn bạch đạo.

Lâu nay người trong võ lâm rất nhiều lần muốn trừ khử Cưu Độc nhưng võ công chàng ta quá cao siêu, mọi âm mưu sát hại chàng đều thất bại.

Từ đó tính cách của chàng càng cuồng ngạo hơn, cũng càng tùy hứng mà hành sự hơn.

Ác danh Cưu tiên sinh ngày càng vang rộng khắp. Có những điều chàng hành động không sai trái, nhưng rồi cũng biến thành lỗi lầm.

Vì thế, những anh hùng hào kiệt trong võ lâm đều coi Cưu Độc như một cái gai nhọn. Thất kiếm Tam tiên được võ lâm Trung Nguyên tôn xưng là Chúa Sơn đẩu bắc cũng đã nhiều lần thương nghị và lập mưu để trừ khử chàng.

Ba Sơn kiếm khách Liễu Phụng Minh và Giang Nam đại hiệp Thanh Bình Kiếm Tống Linh Công vốn là bạn tri giao, bấy giờ lão cùng liên kết với Tống Linh Công để khởi xướng thực hiện kế hoạch đó.

Trong võ lâm hiện thời có mười người nổi danh nhất, ngoài Ba Sơn kiếm khách Liễu Phụng Minh và Thanh Bình Kiếm Tống Linh Công ra còn có Hà Sóc song kiếm Uông Nhất Bằng và Uông Nhất Minh (hai anh em); Tả Thủ Thần Kiếm Đinh Y ở Quảng Tây; phu phụ song hiệp Uyên Ương song kiếm Trình Phong và Lâm Châu ở hai tỉnh Thiểm Cam.

Bảy người trên được xưng là Thất kiếm.

Lại thêm Linh Xà Mao Cao ở Triết Giang, Thất Tinh Tiên Đỗ Trọng Kỳ ở quan ngoại và hiệp nữ Bách Bộ Phi Hoa Lâm Kỳ Trinh ở Vân Nam, chính là

Thất kiếm Tam tiên trong võ lâm hiện thời. Họ tuy ít quen biết nhau, nhưng mọi tin tức đều tương thông nhau.

Liễu Phụng Minh và Tống Linh Công vốn căm hận Cưu Độc, đã mật báo với tám người kia cùng liên thủ để sát hại Cưu Độc, tất cả đều tán đồng. Qua nhiều ngày trù hoạch, bọn họ mai phục ở cánh rừng Thái Nhĩ này để đón đường Cưu Độc.

Lời của Mao Cao làm cho Cưu Độc phẫn nộ. Chàng cứ nghĩ rằng mình luôn là đấng nam nhi chính trực, hai tiếng "thấp hèn" đối với chàng hết sức xa lạ. Cưu Độc ngẩng đầu lên cười một tràng dài, tiếng cười phát ra từ cơn phẫn nộ tột độ, làm át tất cả mọi âm thanh trong rừng sâu.

Chàng chợt thâu liễm nụ cười trầm giọng :

- Tính Mao kia, ngươi cho rằng ta là kẻ thấp hèn hả?

- Đương nhiên.

Mao Cao dường như suy nghĩ những điều gì nên chỉ phát ra hai tiếng cộc lốc như vậy.

Liễu Phụng Minh lớn tiếng tiếp lời :

- Các hạ sao hôm nay cũng rụt người chui lủi nơi này, nếu là bần đạo cũng dám làm những chuyện thấp hèn mà không sợ người khác cho là thấp hèn.

Có tiếng cười lanh lảnh vang lên từ phía sau, Cưu Độc ngoái đầu nhìn, luồng nhãn quang chạm phải ánh mắt long lanh xinh đẹp của Bách Bộ Phi Hoa Lâm Kỳ Trinh, chàng chợt nhíu mày tỏ vẻ khó chịu và quay đầu lại, trong đầu hiện lên hình bóng một thiếu nữ mỹ lệ và thuần khiết mà chàng hết sức yêu quý.

Liễu Phụng Minh ngầm chỉnh lại thanh kiếm đeo sau lưng để chuẩn bị sẵn sàng động thủ, rồi luận tội :

- Võ sư Vạn Tượng Đao Vương Thiên Dân ở thành đô Tứ Xuyên mở trường thâu nhận đệ tử mấy mươi năm nay, sống an phận thủ thường với các hạ có

ân oán gì? Các hạ lại phá võ đường của lão ta trước mặt mấy mươi đệ tử, còn lăng nhục lão, khiến cho lão tức giận thổ huyết mà chết. Hành động đó không thấp hèn sao?

- Lão Vương làm hại lớp trẻ, đem giết thời gian quý báu của mấy trăm thiếu niên dưới đao pháp vô dụng của mình, ta không đích thân giết lão ta đã là khí phách lắm rồi.

Cưu Độc trả lời giọng cương nghị.

Liễu Phụng Minh hỏi giọng gay gắt hơn :

- Còn võ sư Triệu Quốc Minh ở Triết Giang, vợ không giữ đạo thường, lợi dụng trong lúc Triệu Quốc Minh đi khỏi, ở nhà lén lút ngoại tình, Triệu Quốc Minh không thể chịu nhục, cần phải giết cặp gian phu dâm phụ đó. Nhưng các hạ lại điểm trúng huyệt đạo Triệu Quốc Minh, để cặp gian phu dâm phụ thừa cơ trốn thoát. Hành vi trái với lẽ trời, quốc pháp vô nhân tình đó lại gọi lạ gì?

- Chuyện tình ái giữa nam nữ không ai có quyền ngăn cản, Triệu Quốc Minh không biết yêu thương vợ mình, làm sao cấm đoán người khác được?

Cưu Độc cứ nhận định rằng những điều mình làm đều hoàn toàn đúng.

- Lại thêm Thần Thương Uông Lỗ Bình ở Hà Nam có nam tử ngỗ nghịch, lão ta muốn chấn chỉnh gia pháp, vơi các hạ có liên quan gì, sao lại nhúng tay vào can thiệp?

- Nhân mệnh tại thiên, lão ta có tư cách gì giết chết nam tử?

Nói đến đó, Cưu Độc đã đến lúc phẫn nộ quát lớn :

- Lão Liễu, câm miệng!

Linh Xà Cao Mao cười nhạt xen vào :

- Ngươi hổ thẹn quá phát giận, đúng không?

Giọng gã ta càng cay độc hơn.

- Nhưng còn những chuyện càng thấp hèn hơn như vậy nữa. Chư Cát Nhất

Bình ở Hà Bắc vô tình đắc tội với ngươi, bị ngươi bức bách đến độ không chốn dung thân, phải trốn sang Khai Châu mang danh ẩn tích. Không ngờ rằng ngươi cũng tìm đến đó giết lão ta một cách rất thảm hại. Ngươi thật quá tàn ác.

- Chư Cát Nhất Bình cấu kết quan chủ, làm những việc tày trời, chết là phải lẽ.

Nghe những lời luận tội của đối phương, Cưu Độc biện bạch đâu ra đó. Khi thấy rằng mình không hề phạm sai lầm, trong lòng càng thư thái hơn. Chăng cười ngạo nghễ chuyển giọng :

- Cho dù hành động của ta là thấp hèn đi nữa, cũng không bằng những chuyện mà ngươi đã gây ra ở Hàng Châu.

Chàng chỉ thẳng ngọn roi vào mặt Mao Cao, nói tiếp :

- Ngươi cho rằng chuyện ngươi làm thần không biết quỷ không hay hả? Ngươi thật sai lầm.

- Uông Nhất Bằng, Uông Nhất Minh.

Chàng hướng ngọn roi sang hai người kia, rồi quay lại chỉ vào Lâm Kỳ Trinh, nói tiếp :

- Các ngươi nên nhớ, nếu muốn người không biết. Trừ phi...

- Phế ngôn!

Uông Nhất Bằng quát lớn, thần hình lắc nhẹ, ánh kiếm lóe lên xẹt thẳng vào người chàng.

Cùng một lúc, Uông Nhất Minh cũng phóng tới vung ngọn kiếm áp đảo phía đối diện, hai mũi kiếm xanh lè nhắm hai vùng trọng huyệt Kiên Tĩnh và Kiên Trinh trên vai Cưu Độc bổ tới Hà Sóc song kiếm xưng hùng ở Lưỡng Hà, kiếm pháp quả thật bất phàm, trong đêm tối nhắm huyệt chính xác, thân pháp phàm tốc, chỉ trong nháy mắt kiếm quang đã bức sát người Cưu Độc. Trong giây phút nguy ngập này, chỉ thấy ngọn roi ở tay phải Cưu Độc phất

tay nhẹ về phía ngọn kiếm của Uông Nhất Bằng, Uông Nhất Minh bỗng cảm thấy như có một kình lực kỳ dị đánh đến, khiến cho kiếm trong tay không tự chủ bạt lệch sang hướng tả, "keng"... ngọn kiếm bị bật ngược trở lại.

Cưu Độc xuất chiêu chính xác, kinh nghiệm nhiều khi lâm địch, nội công thâm hậu, khiến cho Thanh Bình Kiếm Tống Linh Công phải gật đầu buột miệng thét lên :

- Quả nhiên, danh bất hư truyền, hảo!

Hà Sóc song kiếm hơi chùn thế, chân vừa chạm đất lại tiếp tục lao vào tấn công.

Mao Cao cũng thuận thế vung ngọn trường tiên, ngọn roi uốn cong điểm vào huyệt Tương Đối trước ngực Cưu Độc.

Hà Sóc song kiếm công kích tới tấp, cộng thêm ngọn roi của Mao Cao tợ như con Linh Xà kiếm quang tinh ảnh trùm khắp người chàng.

Cưu Độc huýt một tiếng, ngọn roi trên tay vạch một vòng tròn, chuôi roi điểm nhanh vào uyển mạch ở tay phải của Uông Nhất Bằng, mũi roi quất vào ngọn roi đều bật lên trên. Chàng thoắt vung tay trái, thế nhanh như sao xẹt, Uông Nhất Bằng thủ uyển bỗng tê rần, đã bị Cưu Độc chộp trúng hữu uyển. Lão liền quay ngược cánh tay để muốn thoát khỏi ngũ trảo của Cưu Độc.

Nhưng đã chậm một bước, Cưu Độc giật tay trái vặn "rắc", tay phải của Uông Nhất Bằng bị chàng bẻ gãy, thả xuôi xuống lung lẳng trên người.

Ba danh thủ võ lâm cùng công kích một người, đã không những bị đối phương dùng chiêu hóa giải, lại còn bi đánh trả làm thọ thương. Chuyện này nếu không tận mắt nhìn thấy thì không thể tin được.

Bách Bộ Phi Hoa Lâm Kỳ Trinh nghiến răng, nghĩ đến Cưu Độc đã biết chuyện xấu của thị, bất chợt mặt đỏ lên. Lâm Kỳ Trinh tuổi chưa đến hai mươi, sở dĩ nổi danh trong võ lâm phần lớn là nhờ vào sư huynh Thần Kiếm

Thủ Tạ Khanh.

Năm trước thị bước vào cái tuổi xuân tình nở rộ, rất khát khao trong chuyện ái tình.

Lúc đó, Thần Kiếm Thủ Tạ Khanh vừa tạ thế, cũng chính là lúc Lâm Kỳ Trinh dương danh giang hồ. Thị là thiếu nữ vô tri, lại bị thinh danh làm choáng ngợp, đã làm những chuyện không thuận nhãn. Cưu Độc lãng tích giang hồ, đã vô tình bắt gặp.

Thị vốn không có ác cảm đối với Cưu Độc, thậm chí còn say mê bởi phong độ tuấn mỹ của chàng.

Nhưng trong tình huống này ắt phải ra tay. Ngọc uyển vung lên, ngọn roi vùn vụt quất tới Cưu Độc Có điều rất kỳ lạ là con ngựa không những không sợ hãi, lại còn tùy theo thế đao cường kiếm để tránh né và cùng với Cưu Độc đối chọi với cường địch.

Thấy đối phương thi triển chiêu thức, Cưu Độc khịt mũi thầm nghĩ :

- "Thất kiếm Tam tiên thì ra cũng chỉ như vậy".

Cây roi trong tay quay tít như một rừng roi, kết hợp với tả chưởng bạt, thốc một cách xảo diệu, dư sức đối phó các cao thủ võ lâm.

Uông Nhất Bằng tay phải bị gãy, sắc mặt trắng bệch đứng một bên. Thất Tinh Tiên bước qua giơ tay sờ nắn, bất chợt nhíu mày, miệng lại an ủi :

- Uông huynh chớ lo lắng, thế thương không sao.

Thật ra lão cũng biết rằng cánh tay đó đã tàn phế.

Tống Linh Công là người lịch duyệt giang hồ, hành sự cũng rất thận trọng. Lúc nay lão nhìn bọn huynh đệ họ Uông và Lâm Kỳ Trinh, trong lòng thầm nghĩ :

- "Lẽ nào những người này thật sự đã làm những chuyện tồi bại sao? Vô luận như thế nào, cũng không thể để tên Cưu Độc này sống ở trên đời được. Hôm nay nếu không trừ khử hắn, sợ rằng sau này võ lâm vĩnh viễn bất an".

Lão suy nghĩ nhiều lần, cuối cùng quyết định :

- Cho dù hôm nay chúng ta dùng thủ đoạn đê hèn, nhưng vì võ lâm mà còn trừ cơn đại họa cũng xứng đáng rồi.

Bởi vậy lão gật đầu ra hiệu cho Liễu Phụng Minh.

Liễu Phụng Minh phất tay áo, thanh trường kiếm sau lưng đã nằm gọn trong tay. Lão lướt nhanh người, một tiếng huýt vang lên.

Lập tức, Uyên Ương song kiếm Đỗ Trọng Kỳ, Đinh Y và cả Tống Linh Công vung binh nhẫn đồng loạt tấn công.

Trừ Uông Nhất Bằng bi thọ thương ra, chín luồng binh nhẫn do những cao thủ võ lâm thi triển, phong trú quanh người Cưu Độc chỉ cách độ hai thốn.

Đối với Cưu Độc mà nói, đây là một tình huống nguy khốn. Trong đầu hiện lên một ý niệm là chết :

- "Ta chết thế này cũng xứng đáng".

Hình ảnh người thiếu nữ mỹ lệ và thuần khiết lại hiện lên trong đáy lòng.

Chàng nghĩ :

- "Ta đã đạt được điều khát khao nhất trong cuộc đời".

Tống Linh Công chợt lên tiếng làm cắt đứt dòng suy nghĩ :

- Cưu tiên sinh, hôm nay ý của huynh đệ ta vây áp ngươi ở đây, tuy không nói ra nhưng người cũng rõ rồi chứ?

Cưu Độc hừ một tiếng, Tống Linh Công vẫn nói tiếp :

- Lâu nay nghe các hạ võ công cái thế, hành động cũng chớp nhoáng, vậy tại hạ cũng bất tất đa ngôn.

Thanh trường kiếm khua lên, một đạo hàn quang lóe sáng. Lão bèn tiếp :

- Thật ra mà nói, hôm nay các hạ nếu không chống nổi mười binh khí trong tay huynh đệ ta, thì đừng mong ra khỏi núi.

Cưu Độc vẫn rất bình tĩnh, nét mặt không hề có biểu hiện gì.

Thái độ lãnh đạm của chàng khiến cho Tống Linh Công không ít bất ngờ.

Trầm ngâm khoảng khắc, lão nói.

- Chính như các hạ nói, hôm nay hành động của huynh đệ ta xác thực không quang minh chính đại. Nhưng thông minh như các hạ, ắt cũng biết được nguyên nhân trong đó.

Cưu Độc ngẩng đầu cười lớn, lạnh giọng :

- Lời của lão quá khách khí, có điều giọng điệu đó đối với ta như đàn gảy tai trâu Ngữ khí của chàng hàm ý mỉa mai, khiến cho Tống Linh Công đỏ mặt.

- Ta đã biết rõ, lão bất tất phí tâm giải thích, muốn động thủ thì các vị cứ việc ra tay.

Cưu Độc cười gằn, thách thức :

- Cho dù các ngươi đông gấp bột, Cưu này cũng sẵn sàng nghiêng tiếp.

Chàng đưa nhanh thanh roi sang cầm ở tay trái, tay phải rút thanh trường kiếm. Khi kiếm quang chạm vào ánh mắt, trong đầu khơi dậy bao điều suy nghĩ :

"Mọi chuyện đều không thể tiên đoán trước được. Ta nếu không gặp đến nàng, thì hôm nay dù thế nào cũng không đến nỗi nguy hiểm. Nếu không kháng cự nổi mười cao thủ này thì thoát thân cũng là chuyện dễ, nhưng..."

Chàng cố xoay chuyển dòng suy nghĩ :

- "Cuối cùng, ta đã đạt được ước vọng của mình, thế thì chết có sao đâu?"

Rồi thầm nhủ :

- "Nếu ta không gặp đến nàng, sống đâu có ý nghĩa gì?"

Lần đầu tiên Cưu Độc cảm thấy sinh mệnh tuy trọng yếu, nhưng trên đời này còn có những cái còn quý hơn cả sinh mệnh, đạt được nó rồi có chết cũng xứng đáng.

Chàng trầm mặc tự mỉm cười, khiến cho các cao thủ võ lâm đứng xung quanh đều bàng hoàng ngạc nhiên, cùng nghĩ :

- "Lẽ nào hắn cho rằng hắn sẽ thắng".

Chỉ có Lỉnh Xà Mao Cao cười thầm :

- "Ta biết ngươi đã cười gì, ngươi đang cao hứng bởi những điều ngươi đã đạt được phải không? Hừ..."

Nét mặt trở nên quỷ quyệt, gã thầm nói :

- Ta phải cho ngươi nếm mùi đau khổ trước khi chết mới được.

Đêm về khuya, núi rừng tĩnh mịch. Không khí càng thêm rùng rợn lạnh lùng :

- Các vị nhanh ra tay giết hắn đi.

Uông Nhất Bằng đứng ngoài sốt ruột lớn tiếng, cánh tay bị gãy làm đau buốt tận tâm, lão càng hận Cưu Độc đến xương tủy.

Cưu Độc cười nhạt lên tiếng :

- Đúng vậy, nếu không động thủ trời sẽ sáng, người qua đường thấy đường đường Thất kiếm Tam tiên lại liên thủ vây đánh một người, sau này truyền ra trên giang hồ e rằng không hay.

Đang nói, trong đầu chợt nổi lên ý nghĩ :

- "Hôm nay nếu ta bị họ giết chết, trong giang hồ không còn có người nào biết đến".

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 2
Dòng máu oan cừu

Cưu Độc nghĩ lại :

- "Ồ, ta độc lai độc vãng, gây hận thù nhiều, dù có biết cũng chẳng ai báo thù cho ta".

Nghĩ đến điều đó, trong lòng nhói lên xiết bao cay đắng.

Trong lúc này, người ta thường nghĩ đến những người thân cận. Cưu Độc nghĩ đến một người: "Chỉ có nàng, đáng tiếc nàng là nữ nhi non trẻ, có biết cũng đâu làm gì được?"

Nghĩ về nàng, từ nay về sau chỉ còn lại một người, ý niệm cầu sinh chợt nổi dậy :
- Ta không thể chết, ta còn phải quan tâm chăm sóc nàng.
Nhìn những luồng binh nhẫn phong trú quanh người, chàng than thở:
Nhưng, một mình ta...
Vù vù vù.
Chín luồng binh nhẫn đột ngột nhất tề phát động, giống như những làn điện phóng quanh vào người Cưu Độc.
Giống như phản ứng từ bản năng, Cưu Độc hét một tiếng, hữu kiếm tả tiên cùng vung một lúc.
Chỉ trong khoảnh khắc, khu rừng trở nên náo động, gió từ những luồng binh nhẫn, của các cao thủ phát ra làm cây cối ngã nghiêng, lá cây bay tung tóe, bụi cuốn mù mịt.
Cưu Độc thí triển chiêu thức ảo diệu, kết hợp với nội công thâm hậu để ứng phó đối phương. Vì ngồi trên ngựa nên thế chiêu thi triển bị hạn chế.
Nhưng chàng vẫn không xuống ngựa, xem ra tình hình vô cùng gay cấn và nguy nan.
Liễu Phụng Minh kiếm quang như cầu vồng, luôn nhằm vào những chỗ yếu hại trên người Cưu Độc. Nếu chàng không thi triển tuyệt chiêu "Nhiếp Kim Hấp Thiết" thì e rằng đã bị kiếm của lão ta đâm xuyên người.
Có điều, Liễu Phụng Minh không khỏi ngạc nhiên :
- Hắn tại sao cứ ngồi trên ngựa, như vậy không trở ngại về thi triển thân pháp sao?
Không chỉ Liễu Phụng Minh mà ai cũng đều nghĩ như vậy, trừ Mao Cao.
- Muội muội đã không phụ lòng điều ta mong muốn, hoàn thành sứ mạng của ta. Cưu Độc, ngươi võ công dù cao đến mấy, hôm nay cũng không thoát khỏi cái chết.
Mao Cao đắc ý thầm nói như vậy. Ngọn trường tiên trên tay uốn lượn như một con linh xà, tiên pháp kỳ dị. Trên mặt gã hiện lên một nụ cười quỷ quyệt.
Ngọn trường đột nhiên chuyển thế vung mạnh, không nhằm vào người đánh mà lại nhằm vào ngựa.
Cưu Độc thần sắc chợt biến, nhưng lúc này chàng phải dồn sức để ứng phó thế công kích của tám người kia, không thể nào đỡ đòn cho ngựa được.
Ngọn trường tiên của Mao Cao lập tức quấn lấy chân ngựa rồi giật vút ra ngoài. Con ngựa dù linh hoạt đến đâu cũng không tránh nổi thế chiêu của cao thủ võ lâm này.
Bịch, con ngựa ngã lăn trên đất.
Liễu Phụng Minh bỗng nhíu mày, thầm nghĩ :
- "Mao Cao lâu nay cơ trí xảo diệu nổi tiếng giang hồ, sao hôm nay lại quá

ngu xuẩn, ngươi đánh ngã con ngựa, tạo cơ hội cho Cưu Độc thi triển thần pháp càng tiện lợi, như vậy chúng ta càng khó hạ gục hắn".
Nhưng lạ thật! Sau khi ngựa ngã xuống, Cưu Độc vẫn ngồi yên trên yên ngựa.
Mao Cao cười hăng hắc mấy tiếng, ngọn trường tiên vót lên như mưa tuôn quất thẳng vào ngựa. Con ngựa rống lên mấy tiếng rồi trợn mắt chết ngay.
Cưu Độc vẫn ngồi vậy, kiếm và roi trên tay càng khó thi triển thế chiêu hơn.
Cưu Độc khinh công tuyệt thế, sao hôm nay giống như đã quên mất. Thân hình chàng cố định. biến thành cuộc diện chỉ có chống đỡ chứ không thể phản công.
Cũng may là chàng ta thân hoài nội công thân pháp "Vạn Lưu Quy Tông" từ lâu đã thất truyền trong võ lâm, nếu không thì vô cùng nguy ngập.
- Hắn ta sao không đứng dậy?
Các cao thủ võ lâm đều đặt nghi vấn đó, tuy nhiên không ai muốn chàng vọt đứng dậy cả.
- Lẽ nào chân hắn đã tàn phế?
Liễu Phụng Minh lại nghĩ :
- "Nhưng ai lại làm cho đôi chân hắn tàn phế? Trên giang hồ hiện nay lại có ai có võ công cao đến như vậy? Nếu hai chân hắn đã thật sự bị tê liệt thì cuộc chiến hôm nay hắn tuyệt đối không thể có đường thoát. Có điều chín cao thủ vây đánh một người, cũng thật hổ thẹn".
Trong lòng phát sinh những điều mâu thuẫn, nhưng thanh kiếm trong tay lão vẫn không hề lơi lỏng.
Còn Cưu Độc, dòng suy nghĩ trong đầu dậy lên như sóng triều. Chàng cũng biết rằng công lực còn lại tối đa chỉ kéo dài trận chiến thêm nửa giờ nữa.
Nên biết rằng dù loại nội công Vạn lưu quy tông rất tiêu hao chân lực. Nhưng nếu không dùng loại nội công đó thì không thể kháng cự nổi những cao thủ này.
Sở dĩ chàng có đủ sức lực để gắng gượng đến giờ phút này, là do nghĩ đến nàng. Tuy nàng đã làm cho chàng trở thành như một người tàn phế, nhưng chàng vẫn không hề oán trách nàng.
Vì nàng chỉ vô ý thôi.
Ái tình đã khiến cho chàng khoan dung tất cả.
Đang cuộc tử chiến, mà lòng lại bị nhiễu loạn như vậy càng bất lợi, không thể tập trung tinh thần vào trận đấu được.
Mỗi chuyện có liên quan đến nàng, lúc này đều hiện lên trong đầu. Vì trong giây phút cuối cùng của cuộc đời chàng, nàng giống như một giấc mộng đẹp.
- Ngẫu nhiên ta gặp đến nàng, rồi yêu thương nàng, không có gì mãnh liệt hơn bằng tình cảm mà ta đã đối với nàng.
Đôi môi mím chặt, ngọn roi ở tay trái quật ngược, mũi roi vút nhanh hóa giải

chiêu "Đại Mạc Thùy Phong" của Trình Phong, thân roi cản ngay chiêu "Lưu Sa Lạc Nhật" của Lâm Châu.
Kiếm ở tay phải hoa một vòng lớn, ánh kiếm vạch lên tạo thành một bức tường chắn đỡ, khống chế những luồng binh nhẫn còn lại.
Trong lúc cận kề cái chết, trong lòng vẫn tràn dâng bao ý nghĩ nồng nàn :
- "Kỳ diệu thay. Ta và nàng như đã hẹn nhau từ kiếm trước... Quen nhau chưa đến nửa ngày, nàng đã trao tất cả những gì của nàng cho ta, và ta cũng đem tất cả những gì của ta trao cho nàng. Từ đó ta và nàng ngày đêm luôn bên nhau, trừ những lúc ta luyện võ công..."
Hai chân bị tê liệt, nửa người phía dưới như bị chết đi, Cưu Độc gượng cười nhớ lại :
- Vào ngày đó khi ta đang luyện công, nàng đột ngột đi vào, vô tình vấp ngã vào đầu vai đánh trúng ngay Tỏa Yêu huyệt trên vùng lưng của ta.
Chàng thở ra rồi than :
- Nhưng đâu trách nàng được, nàng không hiểu võ công, bởi vậy đâu biết điểm yếu hại này.
Bất ngờ, thanh trường kiếm của Tống Linh Công nhanh như làn điện chém một đường trúng ngay chân phải của Cưu Độc, máu tươi chảy tươm ra.
Nhưng Cưa Độc không hề có cảm giác đau đớn, thanh kiếm trong tay chuyển thế luồng qua những làn binh nhẫn và chém thẳng vào ngực Mao Cao.
Đường kiếm này chỉ cần thân hình chàng nhích về phía trước thêm một xích nữa thì Mao Cao sẽ bị thụ thương. Nhưng người chàng không thể cử động được, kiếm thức không đạt được như điều mong muốn.
Mao Cao cất giọng cười thâm độc, bất ngờ lên tiếng :
- Bằng hữu còn tranh với sự sống làm gì nữa, hai chân đã phế bỏ rồi, sống còn có ý nghĩa gì? Nhanh nạp mạng đi.
Cưu Độc choáng váng mặt mày, thu hồi thế kiếm. Mao Cao nói tiếp :
- Lúc này ngươi chịu buông binh nhẫn thúc thủ, Mao đại gia cũng nể mặt muội muội ta mà để cho người chết được toàn thây.
Lời của Ma Cao làm cho Cưu Độc toàn thân phát run, lập tức trên vai lãnh ngay ngọn roi của Đỗ Trọng Kỳ.
- Nói cho ngươi biết để khi chết cho được rõ.
Mao Cao cất giọng cười rùng rợn, nói tiếp :
- Cao Băng chính là Mao Băng, Mao Băng chính là muội muội của ta.
Cưu Độc thoáng nghe, lập tức một luồng khí lạnh chạy dọc xương sống, cơ linh thất thoát, hai tay chùn thế, liền ngay đó bị đường kiếm của Trình Phong chém trúng bả vai, máu tuôn ra thấm ướt cả áo.
Mao Cao cười càng lúc càng ghê rợn :
- Tính Cưu, điều đó ngươi rõ rồi chứ?

Cưu Độc trên người liên tiếp bị mấy vết thương nặng, đau tận xương tủy. Nhưng lúc này nổi đau càng lớn hơn, đó là tim chàng.
Giờ Cưu Độc mới vỡ lẽ, người mà chàng yêu tha thiết lại chính là kẻ mà đối phương đã ngầm phái đến để cố hại chàng.
"Thì ra đây là do sự sắp đặt của người khác. Vốn nàng không yêu ta, nàng làm ta thụ thương cũng không phải là vô ý. Ta sao lại ngu đến thế?"
Chàng nghiến răng, máu tươi ra hai bên môi, hòa vời dòng lệ chạy dài.
Chàng cũng không biết là nước mắt hay mồ hôi, sức kháng cự cũng không còn, trên người liên tiếp trúng ba nhát kiếm.
Máu nhuộm đỏ người, tim chàng cũng như bị ai cắt xé, nỗi đớn đau mà chàng chịu đựng thật quá tàn bạo.
- "Trời ơi, ngươi cho ta biết làm gì? Ta thà bị lừa dối đến chết chứ không thể bi thông khổ thế này".
Chân lực càng tiêu thất, chiêu thức cũng càng loạn lên, không còn sức để chống đỡ những cao thủ võ lâm này.
Mao Các phất thẳng ngọn roi "bốp", một dòng máu chảy dài trên mặt chàng.
Lúc này Cưu Độc đã bị mấy mươi vết thương trên người, nhưng chàng vẫn không buông tay. vì đây là bản năng cầu sinh.
Hễ nghĩ đến nàng, con tim càng đau nhói.
Nỗi đau trong lòng khiến chàng quên đi vết thương hiện tại.
"Không còn sống bao lâu nữa" - Chàng nghĩ đến điều đó, tự dưng cây roi trong tay lơi lỏng đi, tạo sơ hở cho đối phương. Cặp Uyên Ương song kiếm liền vung kiếm liên hoàn, thi triển chiêu "Tỷ Dục Song Phi", hai mũi kiếm cắm phập và rạch ngay hai đường trên ngực trái chàng.
Cưu Độc vung hữu kiếm tả tiên, gắng sức chống trả. Chàng cũng tự biết rằng hôm nay nếu chết đi, trong võ lâm rất ít có người tiếc thương.
Nhưng ta hôm nay chết quá bi thương, chết trong tay những người này thì thật quá đáng.
Bao suy nghĩ cứ giằng xé trong lòng :
- Không có một người nào biết được sự thật trong chuyện này. Mọi người đều cho rằng ta chết trong tay Thất kiếm Tam tiên, nhưng có ai biết đau ta chết trong tay một thiếu nữ.
Toàn thân trở nên vô lực...
Mao Cao đắc ý cất giọng cười quỷ quái, nói :
- Tính Cưu, còn chuyện gì về hậu sự, để cho ngươi còn hơi thở cuối cùng để nói ra, ta nể mặt muội muội của ta mà đáp ứng cho ngươi.
Nếu chưa nói, hắc hắc... e rằng không kịp...
Cưu Độc càng căm phẫn, hét một tiếng lớn, dùng hết sức bình sinh vung mạnh kiếm, kiếm hóa cầu vồng thoát khỏi tay bay thẳng vào người Mao Cao.

Mao Cao không ngờ rằng Cưu Độc ra tay nhanh như vậy. Khi phát giác thì mũi kiếm đã bay sát đến yết hầu. Thế kiếm bay như sao xẹt lại phát ra từ tay đệ nhất kỳ nhân võ lâm trong lúc lâm tử. Mao Cao thấy hết đường tránh.
Đột nhiên, "keng" một tiếng vang lớn. Thì ra Tả Thủ Thần Kiếm Đinh Y đang xuất chiêu "Linh Hạc Triển Dực" vốn chém xuống vai Cưu Độc, lúc này thấy tình thế như vậy liền thay đổi kiếm thức, lách ngọn kiếm đỡ ngay thanh trường kiếm của Cưu Độc.
Nhưng thanh kiếm chỉ hơi lệch hướng và giảm tốc độ chút ít, Mao Cao thoắt ngừa người lui ra sau vèo một cái, thanh kiếm bay lướt qua sát cổ, chỉ cần nhích sang một tí là gã ta vong mạng lập tức.
Mao Cao kinh hồn thất sắc, trán vả mồ hôi lấm tấm.
Đinh Y cũng biến sắc mặt cánh tay tê buốt, trong lòng phát khiếp.
Cùng lúc, khi Cưu Độc vận toàn lực để phóng kiếm đi, ngọn roi ở tay trái bi dừng thế, tức thì những luồng binh nhẫn còn lại của đối phương thừa cơ chém, đánh tới tấp vào người chàng.
Trời vẫn không trăng không sao, không gian bao trùm một màu đen tối, tiếng muôn thú gào thét, như đang đau buồn cho cái chết của bậc kỳ nhân.
Đến khi Mao Cao thần trí tỉnh lại, thì Cưu Độc đã ra đi vĩnh viễn. Chuyện vinh nhục của thế gian chẳng còn làm làm lay động đến lòng chàng nữa.
Mao Cao cười khằng khặc mấy tiếng, lao vọt người tới như tên bắn, vung tay đánh tới tấp lên người chàng.
Máu bắn vọt ra tràn khắp mặt đất, tay trái của Cưu Độc đã bị đánh đứt lìa.
Gã đưa mũi roi cuốn cánh tay bị đứt lên và cầm trên tay, giọng cười càng đầy vẻ hung ác và man rợ.
Tống Linh Công thấy vậy nhíu mày, trầm giọng :
- Cưu Độc đã chết rồi. Mao huynh việc gì phải hành hạ đến thi thể hắn ta nữa.?
Tống Linh Cồng sống cuộc đời chánh trực, vừa rồi nghe Mao Cao nói ra, lão có phần rõ được trước đây Mao Cao đã dùng quỷ kế để hại Cưu Độc, cho nên chàng bị tê liệt hai chân không thể đứng dậy được. Lão cảm thấy hơi hổ thẹn trong lòng.
Lão càng hổ thẹn và ray rứt hơn khi nghĩ đến mười cao thủ võ lâm lại tấn công một kẻ bị liệt nửa người, mà người khởi xướng chuyện này chính là lão.
Nay thấy những cử chỉ của Mao Cao như vậy, lão càng bất bình hơn, mới nói lên lời đó.
Mao Cao nghiến răng ken két :
- Trên giang hồ không biết bao nhiêu người bị hắn ta bức hại đến gia phế nhân vong, ta hận không thể nuốt thịt lột da hắn ra.
Giọng gã càng tàn độc hơn :

- Hôm nay huynh đệ ta đã trừ khử được hắn, biết bao nhiêu người trong võ lâm vỗ tay tán thưởng. Giờ huynh đệ ta phải phanh thây hắn ra, mỗi người cầm một nắm đem đi cho huynh đệ trong võ lâm xem, mọi người hoan hỉ quá đi chứ.
Bọn Hà Sóc song kiếm, Bách Bộ Phi Hoa đều căm hận Cưu Độc, nghe vậy liền hô hào hùa theo ngay.
Uyên Ương song kiếm Đinh Y và Đỗ Trọng Kỳ đang lưỡng lự, nhưng nghĩ rằng nếu cầm một phần thi thể của Cưu Độc trở về cố hương, thanh danh của mình càng lừng lẫy hơn. Vì thế họ cũng không phản đối.
Uông Nhất Bằng cánh tay bị gãy, mối thù càng tăng. Lão liền bước xồng xộc tới giật lấy thanh kiếm trên tay Uông Nhất Minh, rồi vung kiếm chém phăng cánh tay phải của Cưu Độc, găm lên trên mũi kiếm nghiến răng nói :
- Ta muốn đem phần thi thể này về cất giữ trong nhà, lưu truyền hậu thế, để thi thể hắn ta trăm ngàn năm không thể tái hợp được. Ha ha... vậy mới nguôi cơn hận thù trong lòng ta.
Lão còn hoa kiếm. lớn tiếng :
- Các vị còn đợi gì nữa, hãy ra tay đi...
Chỉ trong nháy mắt thi thể của Cưu Độc đã bị đứt lìa nhiều khúc.
Liễu Phụng Minh than dài, nói với Tống Linh Công :
- Chuyện đã đến như vậy, biết làm sao được Lão vốn có tính trung hòa, không muốn tạo vẻ khác biệt với họ, lão cũng nhặt lấy một khúc của phần thi thể Cưu Độc.
Mùi huyết tanh theo làn gió thu lạnh lẽo lan tỏa đi rất xa...
Đột nhiên...
Trong rừng có tiếng cười lạnh lùng, một giọng nói hằn học vang lên :
- Thật là tàn độc!
Linh Xà Mao Cao quát :
- Ai?
Đầu cũng không quay kịp, lão lao ngược bay thẳng vào rừng. Những cao thủ còn lại cũng phân hướng lao theo.
Còn lại Giang Nam đại hiệp Tống Linh Công vẫn đứng nguyên vị trí, nhìn thân xác Cưu Độc mà muôn phần cảm khái.
Chuyện này là do lão khởi xướng, nhưng lão không ngờ rằng hậu quả lại dẫn đến tàn bạo như vậy.
Tuy lão rất căm hận Cưu Độc, nhưng hôm nay nhìn bậc kỳ nhân mà trong võ lâm cho là quỷ quái bị chết phân thây nằm một đống trên đất, trong lòng đau buồn không ít.
Bên cạnh thi thể chàng là xác con ngựa tận trung vì chủ, máu chảy giàn giụa.
Gió núi có phần se lạnh, đưa những ngọn lá vàng nhẹ rơi. Khung cảnh núi rừng trông càng thê lương ảm đạm.

Tống Linh Công nghiến răng ngầm quyết định, bước tới ôm thi thể của Cưu Độc chỉ còn lại phần đầu và mình lên trên tay, mặc cho máu đỏ thấm cả áo.
Lão nhìn quanh một lượt, rồi nhún người bay đi khuất hẳn trong màn đêm.
Linh Xà Mao Cao thâm nhập vào rừng rậm, làm kinh động khiến chim bay dào dác.
Gã lướt người đi rất nhanh, thanh trường kiếm trong tay vung đánh loạn xạ.
Nhưng ngoài những con chim ngủ đêm ra, trong rừng không có một bóng người nào cả.
Lúc này những cao thủ còn lại đã tề tựu đông đủ.
- Chư vị đi tứ phía lùng sục xem.
Mao Cao trầm giọng nói.
Đỗ Trọng Kỳ hướng mặt vào rừng nói lớn.
- Vị nào trong rừng có gan cứ ra đây, làm gì lén lút như chuột vậy?
Nhưng khu rừng vẫn tĩnh mịch vắng lặng.
Những cao thủ võ lâm với khinh công cao tuyệt như vậy nhưng lùng sục khắp cũng không phát hiện được gì.
Tả Thủ Thần Kiếm Đinh Y lên tiếng :
- Tìm không ra thì thôi, dù sao thì cũng không đáng cho chúng ta để mắt tới.
Ý lão nói cho rằng chuyện hôm nay nếu có người biết cũng không phương hại gì.
Mao Cao chớp đôi mắt rực lửa. Có những chuyện gã không muốn người khác biết đến, nhưng thật ra cũng khó có ai biết được. Cho nên gã cũng cao giọng :
- Đúng, nó chỉ như lũ chuột mà thôi.
Dứt lời, gã lao người ra khỏi rừng rậm.
Nhưng hiện trường giờ đây lại khác hẳn.
Mao Cao phát hiện trước tiên hết là thi thể Cưu Độc bị mất tích...
Gã nghiến răng bước đến gần, bỗng thấy trên mình ngựa có bảy chữ đại tự viết bằng máu: Mười năm sau lấy máu trả máu.
Sắc mặt gã lập tức biến thành trắng xanh, trên tay cầm cánh tay của Cưu Độc cũng tự động phát run.
Khi mọi người nhìn thấy hàng chữ viết bằng máu đó, đều thầm nghĩ :
- "Hàng chữ này ai viết?"
Trong lúc đang bàng hoàng kinh ngạc, Đỗ Trọng Kỳ nhìn quanh, bất chợt kêu lên :
- Thanh Bình Kiếm Tống đại hiệp đâu?
* * * * *
Mùa thu ở Giang Nam cảnh vật quang đãng.
Một đoàn ngựa đang phi nhanh trên con đường cái làm bụi cuồn mịt mù.
Trên ngựa ai ai cũng trí định thần nhàn, như không để ý gì đến cảnh vật

chung quanh. Có điều, trên mặt người nào đôi mày cũng sạm lại, như có điều gì đang uẩn khúc trong lòng.
Người đi đường thấy đoàn ngựa tiến đến đều tránh ra hai bên, ngạc nhiên hỏi nhau :
- Họ từ đâu đến vậy?
Vì những kỵ sĩ này không những vận trang phục khác lạ, mà có cả nam lẫn nữ, trên người đều đeo binh nhẫn, trông rất khác thường đối với đất Giang Nam phong nhã.
Bỗng từ phía đầu kia đường có tiếng vó ngựa rầm rập và tiếng hô hào vang lên :
- Chân Vũ... dương uy....
Khách giang hồ thoáng nghe qua đều biết rằng đó là đoàn vệ sĩ của Tiêu Cục Chấn Vũ đang tháp tùng đoàn xe chuyển tiền.
Nên biết rằng Chấn Vũ là Tiêu cục lớn và đầy uy thế nhất Giang Nam. Thương khách đi đường hễ gặp đội vệ sĩ của Tiêu cục ắt phải lo sợ tránh xa. Nhưng toán kỵ sĩ vẫn cho ngựa tiến lên, xem ra không tránh khỏi một cuộc đổ máu.
Hai bên cùng tiến lại gần...
Đoàn vệ sĩ của Tiêu cục Chấn Vũ thấy vậy quả nhiên bừng bừng tức giận, phùng mang trợn mắt định quát tháo.
Thiết Khiếu Tử Tiểu Trầm là thuộc hạ đắc lực của Tiêu cục Chấn Vũ đang dẫn đầu. Gã vốn tính hung dữ, nay thấy có kẻ lạ ngang nhiên tiến đến, thầm chửi :
- Bọn này chán sống hả?
Hai môi móng dính rít lên :
- Các người...
Ánh mắt gã lướt nhìn trên mặt kỵ sĩ đi đầu, rồi thứ nhì.... Bỗng kinh hãi há miệng không nói ra lời.
Gã thụt cổ mừng thầm :
- "Phước của ta còn lớn, may sớm nhận ra mấy vị này".
Một gã cận vệ đi bên cạnh chẳng biết trời cao đất rộng, chửi lớn :
- Lũ ngươi, đi đường không có mắt hả?
"Bốp", nói chưa hết câu gã đã bị một ngọn roi của một kỵ sĩ đánh thẳng vào người, rớt xuống nằm quằn quại trên đường.
Đám vệ sĩ náo loạn hẳn lên, quát tháo ầm ĩ, có tên hùng hổ xông tới định ra tay.
Thiết Khiếu Tử Tiểu Trầm trấn tĩnh lại tinh thần, đôi mắt ó lướt nhìn toán kỵ sĩ, mỗ hôi toát cả người, nói thầm :
- "Thì ra đủ mặt cả".

Đoàn xe của Tiêu cục hơn mười chiếc, đủ thấy họ đang tải một lượng tiền bạc rất lớn. Đám vệ sĩ càng lo hoảng, sợ đối phương chặn đường cướp lấy.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 3
Nghĩa cử giang hồ

Đám vệ sĩ bạt kiếm giương cung, chuẩn bị lao vào một cuộc tử chiến, Tiểu Trầm nhìn thấy tình hình không ổn, vội quát :
- Các người chớ động thủ.
Cả bọn trố mắt ngạc nhiên, Tiểu Trầm. Thường ngày tính nóng như lửa sao hôm nay lại nói vậy? Tiểu Trầm nói tiếp :
- Mấy vị này chính là Thất kiếm Tam tiên đấy.
Thất kiếm Tam tiên tên tuổi lừng danh trên giang hồ, Phi Hồng Kiếm Đồ Mộng Bình tổng tiêu đầu của tiêu cục Chấn Vũ cũng là đệ tử chân truyền của Thanh Bình Kiếm Tống Linh Công trong Thất kiếm Tam tiên. Tiêu cục Chấn Vũ được đứng vững trên giang hồ ít nhiều cũng nhờ vào uy danh của Tống Linh Công.
Bọn vệ sĩ nghe đến Thất kiếm Tam tiên, cơn thịnh nộ tiêu tan đâu mất, mặt mày tái xanh.
Chỉ trong nháy mắt, bầu không khí ngưng kết lại, chỉ có tiếng vó ngựa không chịu lặng yên, gõ lộc cộc trên đường truyền vào tim gan mọi người.
Bọn Thất kiếm Tam tiên mặt vẫn lạnh lùng. Tiểu Trầm nhìn kỵ sĩ khi nãy vung roi đánh đồng bọn, cũng chính là Mao Cao với nét mặt lạnh như tiền.
Tiểu Trầm cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc khắp người, gã vội xuống ngựa ôm quyền thi lễ, cố lấy bình tĩnh nói :
- Chư vị tiền bối sao hôm nay ngẫu hứng cùng đến đất Giang Nam vậy?
Rồi bảo đám vệ sĩ tránh xa hai bên nhường đường, và nhẹ giọng :
- Vãn bối đang thi hành mệnh lệnh, giữa đường không tiện tiếp đãi chư vị...
- Ai bảo các người tiếp đãi? Mao Cao gằng giọng cắt ngang lời.
Tiểu Trầm chợt tái mặt, thầm nghĩ :
- "Họ như đang muốn sinh sự. Nhưng Tiêu cục ta hoàn toàn không đắc tội với họ. Đồ tổng tiêu đầu và họ cũng là đồng gia đồng đạo mà".
Bọn Mao Cao cùng liên kết lại tìm đến đất Giang Nam này, quả đúng là đi tìm thù sinh sự.
Ở núi Thái Nhĩ, khi Thất kiếm Tam tiên vây giết Cưu Độc, trong rừng có tiếng người đột ngột vọng ra, rồi thi thể Cưu Độc mất tích, trên mình ngựa

lại viết hàng chữ kinh người, chín cao thủ trong Thất kiếm Tam tiên nầy đều cho rằng những điều đó là đều do Thanh Bình Kiếm Tống Linh Công tạo nên.
Vì vậy Tống Linh Công trở thành địch nhân trong nhóm Thất kiếm Tam tiên.
Hôm nay họ đến đây quyết tìm Tống Linh Công để hạch tội.
Ba Sơn kiếm khách Liễu Phụng Minh tuy là bạn thân giao với Tống Linh Công, nhưng cũng tỏ ra bất bình đối với Tống Linh Công, cho rằng lão hành sự như vậy trái với đạo nghĩa.
Nếu dựa theo thực tế mà luận thì hàng chữ bằng máu đó chính là do Tống Linh Công viết. Thế thì hành động của lão ta quả thật khó hiểu, vì lão cũng là một trong những nhân vật khởi xướng chuyện đó.
Nhưng sự tình còn chứa nhiều điều uẩn khúc khác mà người ta không thể lường được.
Từ đó, bọn Mao Cao, Lâm Kỳ Trinh và Hà Sóc song kiếm truyền khắp trên giạng hồ nói rằng Tống Linh Công bên ngoài giả nhân giả nghĩa đạo đức, nhưng thật ra là cùng loài chồn cáo với Cưu Độc.
Cưu Độc bị giết, tin này làm chấn động toàn võ lâm. Nhưng có điều làm người ta khó hiểu là Tống Linh Công sao lại cùng loài với ma tinh Cưu Độc?
Đến khi tin đó truyền đến Giang Nam thì bọn Mao Cao đã định ra một độc kế là vây hãm Tống Linh Công để khiến cho lão ta gia phá nhân vong. Thật ra dụng ý của họ không phải vì sợ báo thù sau này. Tuy nhiên mấy chữ lấy máu trả máu cũng làm cho họ mất ăn mất ngủ.
Đầu đuôi chuyện này, Thiết Khiếu Tử Tiểu Trầm đương nhiên không biết. Gã sợ những cao thủ võ lâm phát nộ nên tỏ vẻ cung kính, nhưng đều vô hiệu, gã đâm ra hốt hoảng lo lắng.
- Tổng tiêu đầu của các ngươi có phải là Phi Hồng Kiếm Đồ Mộng Bình không?
Linh Xà Mao Cao hất hàm hỏi giọng ngang ngược.
Đỗ Trọng Kỳ ở cạnh bên cũng xen vào hỏi thêm :
- Đồ Mộng Bình có phải chính là đệ tử của Thanh Bình Kiếm Tống lão nhân không?
Tiểu Trầm không hiểu được ý vị trong câu nói bèn thật thà đáp :
- Vâng, vâng, sư phụ của Đồ tổng tiêu đầu chúng tôi chính là Tống lão tiền bối. Chư vị cũng quen biết lão chứ?
Mao Cao cất giọng cười như quỷ rống, khiến bọn thuộc hạ của Tiêu cục kinh ngạc trố mắt nhìn.
Tiếng cười đột ngột dừng lại, gã rít qua kẽ răng :
- Rất tốt, rất tốt?

Rồi vung tay quay lại bảo :
- Các vị, giáo huấn bọn nó một trận.
Sau khi xảy ra sự việc ở núi Thái Nhĩ, Mao Cao tự nhiên trở thành đứng đầu trong Thất kiếm Tam tiên.
Dứt lời, ngọn trường tiên trên tay vút mạnh, mũi roi xé gió nhằm điểm vào huyệt Kỳ môn trên ngực phải Tiểu Trầm.
Tiểu Trầm vội ngửa người né tránh, thoát khỏi đường roi của đối phương. Nhưng chưa kịp hoàn hồn, ngọn roi đã giáng xuống trên đầu. Gã kinh hãi lách người sang bên trái, nhưng ngọn roi giống như dài ra, đột ngột chuyển hướng, gã lập tức cảm thấy vùng sườn bị tê rần, tai nghe Mao Cao hừ một tiếng lạnh lùng, người đã mềm nhũn ngã lăn ra dưới đất.
Thấy Tiểu Trầm thụ thương, đám thuộc hạ tiêu cục kinh hoảng dạt lùi lại.
Người đi đường đứng xem cũng không ngờ sự thật xảy ra cuộc chiến.
Tiếng người la ó, tiếng ngựa rền vang, đường bị ách tắc, đương trường trở nên hỗn độn.
Mao Cao vẫn không ngừng tay, gã bay người khỏi yên ngựa lướt qua đáp xuống trên chiếc xe thứ nhất miệng quát tháo, tả chưởng vung lên, chưởng phong ập xuống lâm thùng xe vỡ tung, bạc bay tung tóe rơi khắp mạt đất.
Ánh mặt trời chiếu xuống, những thỏi bạc óng ánh làm chói cả mắt.
Mao Cao đứng trên xe cất giọng cười hung bạo, nói :
- Những đồng bạc này là của các người đấy, ai cần cứ lấy đi.
Hai luồng hung quang quét nhìn bọn thuộc hạ của tiêu cục đang đứng sững người, rồi ngước nhìn những người đang đứng xem ở hai bên đường.
Liễu Phụng Minh nhíu rậm đôi mày lớn tiếng :
- Mao hiền đệ chớ làm vậy.
Lão thật không muốn bị người ta cho mình là người trong cuộc, nhưng cũng không có biện pháp gì để ngăn cản.
- Liễu đạo trưởng!
Mao Cao đắc ý nói :
- Lão hãy xem đây.
Gã bay người qua chiếc xe thứ hai, cũng với động tác như ban đầu, cứ như thế, hơn mười vạn lượng bạc trong mười mấy chiếc xe bay vung vãi đầy mặt đất.
Mao Cao cao hứng nói tiếp :
- Lượm đi! Lượm đi! Bạc đó là của các ngươi cả đấy.
Ngọn trường tiên vút lên, những thỏi bạc văng đi tứ phía, lẫn cả trong cỏ cây lẫn hai bên đường.
Tiền tài động nhân tâm, động đến lòng tham của con người. Bọn vệ sĩ ban đầu còn lưỡng lự, sau đó cùng ùa tới nhặt lấy.
Mao Cao đắc ý cười lớn, như đã đạt được điều cao hứng tột độ của mình.

Ngọn trường tiên trên tay đánh tới tấp vào đám vệ sĩ đang nhặt tiền không một chút thương xót. Bọn họ đâm đầu chạy tán loạn. Người hai bên đường thấy vậy cũng xô đạp lẫn nhau.
Liễu Phụng Minh đôi mày càng sạm lại ngao ngán thở dài. Lão đưa mắt nhìn, ánh mắt chợt dừng lại trên một chàng thiếu niên văn sĩ đang đứng lặng yên giữa đám người hỗn độn, chẳng thèm nhìn những đồng bạc đang rơi vãi dưới chân, như đang tỏ thái độ khinh miệt.
Liễu Phụng Minh thấy chàng ta tuấn tú phong độ, như hạc tiên trội nổi giữa đàn gà, trong lòng thoáng động. Lão cho ngựa tiến lại sát cạnh bên, nhẹ lời :
- Các hạ không cần đến tiền của sao?
Chàng thiếu niên văn sĩ chợt ngạc nhiên, sau đó nghiêm túc đáp :
- Lâm tài vô cẩu đắc (gặp tiền của không tùy tiện lấy). Tiểu tử tuy vô tài vô năng, nhưng đối với lời di huấn của thánh nhân vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.
Liễu Phụng Minh ngầm gật đầu tán thán, vui vẻ tiếp lời :
- Các hạ quả là một thiếu niên tao nhã!
Lão nhìn sang bộ y phục đã ngã màu trên người chàng, chợt nói :
- Bần đạo có câu thất lễ.
Hơi ngừng lại một tý, lão nói tiếp :
- Các hạ thanh tú phong đật, như rồng giữa bầy người. Nếu học võ công nhất định sẽ thành đạt. Các hạ nếu có ý vậy, bần đạo sẽ tìm danh sư cho các hạ. Cuộc đời trai trẻ nếu bị chôn vùi trong màu áo nho sinh này, há không đáng tiếc sao?
Chàng thiếu niên trầm ngâm khoảnh khắc, ánh mắt như sao chăm nhìn Liễu Phụng Minh, dõng dạc trả lời :
- Lời đạo trưởng có lý, tiểu tứ vốn nên tòng mệnh. Nhưng tiểu tử phụ mẫu đương tại, không tiện đi xa.
Chàng mở tròn xoe đôi mắt nói tiếp :
- Huống gì học chữ nghĩa xong học kiếm cũng không muộn. Khi tiểu tử chưa thông kinh sử thì chuyện khác còn khó nói đến.
Liễu Phụng Minh không khỏi gật đầu. Lão vốn rất cảm mến chàng thiếu niên tuấn tú này, định thâu nhận chàng làm đệ tử, nhưng nghe chàng nói vậy nên không nỡ gượng ép.
Lão tươi cười nói :
- Bần đạo cũng không gạn ép. Ngày sau có duyên sẽ gặp lại nhau. Còn hôm nay...
Nói chưa hết lời, Mao Cao bước tới cười nói :
- Liễu đạo trưởng, chuyện hôm nay lão thấy vui lòng quá chứ?
Gã nhìn trật sang chàng thiếu niên, buột miệng hỏi :
- Vị này là ai?
Chàng thiếu niên nhìn gã ta với ánh mắt căm ghét, đôi mày hơi nhíu lại, tạo

ở giữa một khe lõm sâu. Liễu Phụng Minh liền đưa tay chào rồi quay người bước đi.
Lão mỉm cười nói với Mao Cao :
- Nó là nam tử của một vị cố nhân, không ngờ nay lại lớn đến thế.
Mao Cao tuy có phần hoài nghi, nhưng cũng đặt nặng đến điều đó.
Liễu Phụng Minh nhìn lại hiện trường, chỉ còn lại Tiểu Trầm nằm dài trên đất.
Số bạc vung vãi trên đất cũng bi người ta nhặt đi hết, những người nhặt đó cũng đã đi biệt tăm mất dạng từ lâu.
Lão cho ngựa quay đầu lại, nói :
- Chúng ta nên đi thôi.
Trình Phong nhìn hiện trường tiêu điều, tiếp lời :
- Chúng ta lạc lung giữa chốn Giang Nam này, không nên gây rắc rối, điều gì tránh được thì nên tránh.
Mao Cao như đã thỏa mãn được cơn cuồng hứng của mình, nói :
- Đúng, đúng! Chúng ta cũng nên đi.
Gã cho ngựa dẫm ngang trên hai chân Tiểu Trầm đang nằm sóng xoài trên mặt đất.
Tiểu Trầm hồi tỉnh trở lại. Gã ta vừa rồi bị phong bế huyệt đạo, giờ huyệt đạo mới khai thông. Gã vươn người hít thở, ở cuống họng như bị đàm tất nghẽn.
Ho một cái, trào ra một ngụm đàm đặc. Gã mở mắt nhìn, lại thấy Mao Cao đang trừng với ánh mắt man rợ.
Tiểu Trầm gượng đứng dậy, thân hình đang chao đảo chưa vững, Mao Cao bỗng vươn người, ngọn trường tiên vút mạnh quật ngang vào mặt gã.
Tiểu Trầm như chim gặp phải làn tên đạn. Tinh thần vừa định tĩnh, thấy vậy kinh hãi mồ hôi toát khắp người, kể cả võ công cũng quên mất.
"Bốp", gã ta như bi điện giật, rơi bịch xuống đất hết bò dậy nổi.
Mao Cao hỏi giọng bức hiếp :
- Thanh Bình Kiếm Tống Linh Công hiện tại có mặt ở Nam Kinh không? Nói nhanh!
Liễu Phụng Minh thở ra một hơi dài, thầm nghĩ :
- "Người này tâm địa thật lang độc, lại muốn giết tuyệt rồi".
Tiểu Trầm hơi trì nghi, Mao Cao vút đường roi quất ngay vào má gã ta, một đường máu tươm ra, gã đau đớn không chịu nổi, nước mắt chảy dài.
- Nói nhanh!
Hai luồng tinh quang rực lên như muốn thiêu đốt đối phương.
Tiểu Trầm không biết vì sao họ lại tìm cho bằng được Tống Linh Công.
Nguyên nhân vì sao họ lại công nhiên chặn đường cướp phá, gã càng không rõ.

Gã không cho rằng chuyện này là rất nghiêm trọng, bèn trả lời?
- Tống lão tiền bối ẩn cư nhiều năm nay. Tháng trước có xuống núi một lần, lúc này ắt đã trở về. Lão ta rất ít khi ra ngoài.
Mao Cao nắm rõ được tin về Tống Linh Công, lập tức cho ngựa chạy tốc trình. Đến hoàng hôn bọn họ chín người đã đặt chân đến phủ Mạt Lăng vùng Thủ Hiến Giang Nam.
Tiến vào cổng thủy tây, cho ngựa thẳng đến miếu Phu Tử. Bụi trần phảng phất, mặt người nào cũng lạnh như băng. Trang phục và hành trang của họ quả thực không hòa hợp với phong cảnh hòa nhã ở nơi này.
Dọc theo miếu Phu Tử, trà lâu tửu quán rất nhiều. Để người ta khỏi chú ý, bọn họ liền chia ra ba toán. Uyên Ương song kiếm cùng Lâm Kỳ Trinh đến ở Chánh Hưng tửu lâu đầu đường phía bắc, Mao Cao cùng Đỗ Trọng Kỳ và Đinh Y vào ở Túy Nguyệt lâu phía nam. Liễu Phụng Minh cùng huynh đệ họ Uông vào ăn ở Hương Tích lâu.
Đội hình phân tán như vậy, quả nhiên làm người ta ít chú ý hơn nhiều. Khoảng cách không xa lắm, hễ phát sinh chuyện gì thì liên lạc nhau cũng mau.
Liễu Phụng Minh mặc áo bào rộng, thanh trường kiếm đeo sau lưng, ra vẻ nữa đạo nửa tục. Uông Nhất Bằng cánh tay bi gãy được kẹp bởi hai thanh gỗ đeo trước ngực, đáng ra rất dễ bị người ta đổ mất dòm ngó.
Nhưng ở đây người đông đúc, long xà hỗn tạp đủ các loại người, bởi vậy chẳng có ai để mắt tới bọn họ. Liễu Phụng Minh buồn cười :
- Thì ra ta quá lo lắng.
Hương Tích lâu là quán án rất trang nhã, thoáng mát dễ chịu. Trên lầu dưới lầu khách ngồi đông đúc. Liễu Phụng Minh đi đến thả lưng xuống chiếc ghế dựa bằng trúc, huynh đệ họ Uông ngồi phía đối diện.
Uông Nhất Minh bưng bát trà đinh uống, bỗng thấy sắc mặt của Liễu Phụng Minh biến đổi, lão vội quay đầu nhìn, ánh mắt bắt gặp Thanh Bình Kiếm Tống Linh Công đang mỉm cười tiến lại gần, tuy nhiên nụ cười có vẻ gắng gượng.
Lúc này trong lòng Liễu Phụng Minh rối rắm, phức tạp không gì bằng. Lão và Tống Linh Công là bằng hữu tri giao lâu năm, đều lấy đạo nghĩa làm đầu. Giờ thấy Tống Linh Công, người gầy đi, má hóp đi, và mái tóc đã điểm bạc, chợt nghĩ lại thủ đoạn tàn độc của Mao Cao, khiến cho vị kiếm khách vốn có tính cách vô vi này phải lặng người đi.
Giờ mới sang giờ Tuất, còn mấy tiếng nữa là đến giờ thực hiện kế sách của Mao Cao là ám toán gia đình Tống Linh Công. Liễu Phụng Minh đánh ánh mắt nhìn sang huynh đệ họ Uông, thấy sắc mặt họ cũng biến đổi bất thường, trong lòng thật sự lo lắng.
Tống Linh Công đã đến cạnh bên, lão dường như không hay biết gì, mỉm

cười ngồi xuống cạnh bên Liễu Phụng Minh, cất giọng sang sảng :
- Thật ngẫu nhiên, thật ngẫu nhiên. Tại hạ từ lâu không ra khỏi cửa, không ngờ hôm nay gặp chư vị ở đây.
Giọng nói, cho đến tiếng cười, đều rất quen thuộc đối với Liễu Phụng Minh. Nghĩ lại những điều vừa qua và ý định trong lòng sắp tới, lão thầm tự trách mình và càng lo lắng hơn.
Nhưng những biểu hiện đó Tống Linh Công không hề chú ý đến.
Lão ngồi xuống không một chút câu thúc, nói cười thân thiết, dường như huàn toàn không biết ba người này đến đây để lấy tính mệnh lão.
Trăm ngàn dòng suy nghĩ chồng chéo trong đầu Liễu Phụng Minh, cuối cùng lão quyết định :
- Phải nói cho lão ta biết để kịp thời trốn thoát.
Liễu Phụng Minh nhìn lên trên mặt huynh đệ họ Uông, thấy thần sắc họ cũng lộ vẻ hổ thẹn, ngay cả lời nói cũng mất tự nhiên.
- Nhưng ta nên nói làm sao đây? Liễu Phụng Minh vẫn trù trừ không quyết được nước cờ.
Nhìn sang huynh đệ họ Uông một lần nữa, cuối cùng, Liễu Phụng Minh hạ quyết tâm, lão bình thản đứng dậy, đi vòng ra sau lưng huynh đệ họ Uông, vận lực tập trung ở các đầu ngón tay được che khuất trong trong tay áo rộng.
Huynh đệ họ Uông không hề nghi ngờ gì lão thậm chí cũng không quay đầu lại nhìn. Liễu Phụng Minh nhìn khách trong phòng một lượt, rồi từ từ đưa hai ngón tay hướng vào lưng huynh đệ họ Uông.
Lúc này nếu một trong hai người tình cờ quay đầu lại, thì tình huống hoàn loàn cải biến.
Vị trí Liễu Phụng Minh đang đứng, nếu huynh đệ họ Uông không quay người thì rất khó nhìn thấy. Nhưng Tống Linh Công lại ngồi phía đối diện, vừa ngẩng mặt lên đã phát hiện Liễu Phụng Minh có động tắc khác thường và biểu hiện nát mặt cũng rất kỳ dị, lão rất đỗi ngạc nhiên.
Khi thủ chỉ vừa chạm vào người huynh đệ họ Uông, Liễu Phụng Minh đột ngột gia tăng lực, tả chỉ điểm ngay huyệt Kiên Tĩnh trên vai phải Uông Nhất Bằng, hữu chỉ điểm trúng huyệt Kiên Tĩnh trên vai trái Uông Nhất Minh.
Huynh đệ họ Uông bị điểm huyệt bất ngờ, người bất tĩnh nhân sự định ngã.
Liễu Phụng Minh liền vận nội gia chân lực giữ cho hai người khỏi bị ngã nhào.
Cạch. Đôi đũa trên tay Uông Nhất Bằng rơi ngay xuống bàn, đầu lão ta cũng gục về phía trước Nếu không để ý thì tuyệt đối không phát hiện Liễu Phụng Minh đã xuất chiêu. Tống Linh Công cũng bị bất ngờ "á" lên một tiếng kinh ngạc đứng đậy. Liễu Phụng Minh đánh ý thị, nói :
- Tống huynh, hai vị này bị bệnh rồi.
Lão dùng ánh mắt ngăn cản Tống Linh Công đang định hỏi, nói tiếp :

- Chúng ta nhanh đưa họ đi trị liệu rồi tính sau.
Tống Linh Công càng sinh hoài nghi, nhưng biết rằng hành động của Liễu Phụng Minh tuyệt đối không phải không có nguyên nhân. Lão dồn nén nỗi hoài nghi trong lòng, lấy ra thỏi bạc để trên bàn rồi cùng Liễu Phụng Minh dìu huynh đệ họ Uông ra khỏi lầu, cũng không có ai phát hiện ra chuyện này.
Trên đường cái người qua lại đông đúc, Liễu Phụng Minh đánh mắt nhìn tả hữu, vội vã dìu Uông Nhất Minh đi ra phía ngoài thành.
Tống Linh Công không nén được nỗi hoài nghi, buột miệng hỏi :
- Liễu huynh, sao lại thế này?
Liễu Phụng Minh xua tay đáp lại :
- Từ từ nói sau, trước hết cần ra khỏi thành đã.
Tống Linh Công càng thắc mắc không hiểu, lão liền bước tới gọi một chiếc xe ngựa đang đừng cạnh đó, rồi đưa huynh đệ họ Uông vào trong xe.
Gã phu xe vốn cũng nhận ra vị đại hiệp Giang Nam này, ngập ngừng hỏi :
- Lão cần đến đâu?
Tống Linh Công trả lời :
- Ngoài cửa Thủy tây.
Gã phu xe đóng cửa cẩn thận rồi hớn hở đánh xe đi.
Ngồi trong xe, Liễu Phụng Minh thở ra một hơi nhẹ nhõm, nói nhỏ với Tống Linh Công :
- Nói cho Tống huynh biết, cần phải cẩn thận hơn đấy!

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 4
Kỳ nhân quái khách

Liễu Phụng Minh hỏi :
- Từ đây ra khỏi thành mất bao nhiêu thời gian?
- Rất nhanh! Liễu huynh, đầu đuôi là...
Tống Linh Công mới mở lời hỏi, lại bị Liễu Phụng Minh cắt ngang :
- Nhà Tống huynh có gì đáng giá không?
Tống Linh Công ngớ người ra, thầm nghĩ :
- "Sao lão ta hôm nay làm những chuyện kỳ quặc nói những điều không đầu không đuôi".
Lão quay sang nhìn, thấy thần sắc trên mặt Liễu Phụng Minh rất nghiêm túc thận trọng, bèn trả lời :

- Cũng không có gì đáng giá lắm.
- Vậy thì tốt.
Tống Linh Công như chìm trong mê vụ, cố gạn hỏi :
- Liễu huynh, chuyện hôm nay đầu đuôi thế nào?
Liễu Phụng Minh buông tiếng thở dài, kể lại rõ đầu đuôi sự việc.
Trong xe trở nên im lặng rất lâu, chỉ có tiếng bánh xe lăn lộc cộc trên con đường vắng không người. Tống Linh Công đưa mắt nhìn vầng trăng chênh chếch phía Tây, than :
- Chuyện đã đến như vậy...
Liễu Phụng Minh tiếp lời :
- Chuyện đã như vậy, theo tại hạ nghĩ, tuổi chúng ta đều đã xế chiều, chí khí thời niên thiếu cũng đã nguôi lắng, việc gì phải cùng họ tranh chấp những nỗi đoạn trường.
Tống Linh Công vung tay phẫn nộ nói lớn :
- Ta không phục, phải ra tay trị bọn hắn mới được.
Liễu Phụng Minh vỗ nhẹ trên vai lão khuyên :
- Tống huynh làm vậy sợ rằng trong võ lâm sinh ra lắm chuyện rắc rối.
Nhìn qua song cửa xe, thấy sắc trời mờ ảo, khung cảnh vắng lặng, chiếc xe đã ra khỏi thành, Liễu Phụng Minh chuyển giọng nhẹ nhàng :
- Huynh đệ ta đã đặt chân khắp trong hải nội, chỉ có hải ngoại là chưa một lần đến, tiểu đệ muốn đến đó thưởng ngoạn phong cảnh. Tống huynh cùng đi với tiểu đệ một chuyến có được không?
Tống Linh Công cảm kích nắm tay Liễu Phụng Minh. Làn gió nhẹ thoảng qua lằm chòm râu dưới cằm Liễu Phụng Minh phất động. Dưới ánh trăng chiếu rọi, thấy rõ từng nếp nhăn trên mắt lão.
- Chúng ta đều già rồi.
Tống Linh Công ngầm than, hùng tâm trán khí trong lòng tự nhiên cũng tan biến.
Lão bắt đầu có phần hối hận, hối hận vì đã thẳng tay vào chuyện sát hại Cưu Độc ở núi Thái Nhĩ.
- Ôi! Vật đổi sao dời, chuyện cũ đã qua, ta nghĩ lại làm gì? Lão tự nói một mình.
Liễu Phụng Minh cũng đang trầm tư, nghe vậy liền ngẩng đầu hỏi :
- Tống huynh đang nói gì vậy?
Tống Linh Công mỉm cười buông giọng :
- Ta đang nói đến đây huynh đệ ta ngao du nên vui thú biết dường nào?
Liễu Phụng Minh cũng hiểu được lão đang nghĩ gì. Chợt hỏi :
- Hai huynh đệ họ Uông này tính sao?
Tống Linh Công nhíu mày, bảo :
- Đẩy họ xuống xe là xong. Dù sao sau mấy tiếng nữa huyệt đạo sẽ thông, lẽ

nào họ lại không tự trở về được?
- Đúng!
Liễu Phụng Minh mở cửa xe và đẩy nhẹ, "bịch, bịch" huynh đệ họ Uông bị rơi xuống nằm lăn bên lề đường.
Gã phu xe nghe tiếng động quay đầu hỏi :
- Tống gia, gì vậy?
- Không có gì cả.
Gã phu xe hỏi tiếp :
- Vậy hai vị cần đến đâu?
- Cứ đi thẳng cho đến khi trời sáng, tới đâu thì tới.
Liễu Phụng Minh chợt lấy trong người ra một bao nhỏ, trên bao có những vết máu, nói :
- Nắm tàn cốt này của Cưu Độc, tiểu đệ cũng không muốn giữ trên người nữa làm gì.
Lão thuận tay ném nó khỏi xe.
Tống Linh Công hỏi giọng ray rứt :
- Sao lại ném tàn cốt của người ta ở nơi hoang dã này?
Lão chuyển giọng đượm buồn :
- Mong sao Cưu Độc không có hậu nhân, nếu không thì mối huyết hải thâm cừu này làm sao báo thù cho sáng tỏ được?
Nghĩ lại thi thể của Cưu Độc lúc này vẫn đang để ở trong nhà, lão bất chợt rùng mình.
- Tống huynh, bảy chữ "mười năm sau, lấy máu trả máu" đó có phải do Tống huynh viết không?
Liễu Phụng Minh bất ngờ hỏi, Tống Linh Công lắc đầu, không trả lại câu hỏi đó, trong lòng lão như đang rối rắm nan giải.
Chiếc xe lăn bánh nhanh hơn, từ từ khuất hẳn trong màn đêm.
* * * * *
Mùa thu qua mau, mùa đông giá lạnh lại đến.
Trong những tháng ngày lạnh lùng và hiu quạnh này, Mao Băng sống trong tâm trạng cô đơn và đau buồn.
Ngoài trời tuyết rơi trắng xóa, Mao Băng mở toan song cửa mặc cho tuyết lùa vào phòng.
Tuy thân thể chịu cái lạnh thấu xương, nhưng có như vậy nỗi thống khổ trong lòng nàng mới vơi đi được phần nào.
Có một người thiếu phụ đẩy cửa bước vào phòng, trên tay ẵm đứa trẻ đang cuộn mình trong chăn. Bà ta bước lại cạnh bên Mao Băng, mỉm cười hỏi :
- Băng muội, những ngày này vẫn khỏe chứ?
Thả mắt nhìn những làn tuyết rơi, bà ta nói tiếp với giọng u buồn :
- Sắp hết năm rồi, không biết sao ca ca muội vẫn chưa trở về.

Mao Băng gượng nụ cười trên môi, vẫn đứng lặng yên.
Thiếu phụ bước quanh phòng mấy bước, rùng vai nói :
- Lạnh thật!
Bà ôm đứa trẻ càng chặt hơn, mở lời khuyên.
- Băng muội, thiên vạn lần hồ tư loạn tưởng, có gì để cái bào thai muội ra đời rồi nói sau, hiểu chưa?
Mao Băng gật đầu đáp :
- Muội hiểu, đại tẩu, muội xin cám ơn Thiếu phụ nở nụ cười hài lòng rồi bước đi.
Đứa trẻ trên tay chợt phát khóc, bà ta vỗ về, nói :
- Hài nhi, chớ khóc, cha con sắp về rồi.
Bà ngoái đầu mỉm cười, nhìn Mao Băng một lần nữa rồi bước ra khỏi phòng.
Mao Băng bước lại đóng cửa phòng, nghiêng mình nhìn vào gương. Ôi, hình bóng nàng trong gương tiều tụy đi nhiều so với trước đây.
Nàng nhìn xuống bụng mình đang mang thai, thở ra một hơi mệt mỏi, nghĩ :
- "Sao nhanh thế này, xem ra đã sắp đến ngày sinh nở rồi".
Nàng đau buồn cất tiếng thở than :
- Nhưng cha của nó đâu?
Hàm răng trắng như tuyết cắn chặt vào môi, giọng nàng tức tưởi :
- Cha của nó vĩnh viễn không trở về.
Hình ảnh Cưu Độc anh phong tuấn tú hiện lên trong đầu nàng.
Gần đây trong võ lâm xảy ra rất nhiều phong ba. Mao Băng tuy thời gian này không hành tẩu giang hồ, nhưng mọi tin tức trong võ lâm nàng đều biết rất rõ qua những lời bàn tán của các đệ tử Linh Xà Mao Cao (ca ca của nàng).
Cưu Độc chết rồi, Liễu Phụng Minh và Tống Linh Công tự nhiên biến mất trong võ lâm. Mao Cao dẫn bảy người còn lại trong nhóm Thất kiếm Tam tiên làm những chuyện chấn động võ lâm.
Ở Giang Nam, hễ bất cứ một tiêu cục nào hay một nhóm người nào có liên quan đến Tống Linh Công đều bị Mao Cao tiêu diệt. Vì vậy, Mao Cao trở thánh nhân vật đứng đầu trong võ lâm Trung Nguyên hiện thời.
Những đệ tử của Mao Cao cao hứng nói với Mao Băng :
- Đại gia bây giờ thật tuyệt vời. Nghe nói đại gia định khai tông lập phái, quyết tranh một phen trống mái với mấy đại tông phái khác trong võ lâm Trung Nguyên.
Đối với những tin tức này Mao Băng không những vui mừng, ngược lại còn cảm thấy hổ thẹn, đau khổ và ân hận.
Nàng hận vì những chuyện mà mình đã gây nên, nàng hận chàng ca ca của nàng là kẻ vô liêm sỉ. Nhưng những điều đó nàng chôn tận đáy lòng, vì người mà nàng thù hận nhất lại là chính mình.

Cuối cùng, nàng không thể chịu đựng được nữa, không muốn sống trong căn nhà đã khiến cho nàng đau khổ này nữa, và cũng không muốn nhìn lại mặt Mao ca ca một lần nữa.
Vào một đêm tuyết rơi dày đặc, Mao Băng bỏ ra đi. Suốt đêm dài lạnh cóng, nàng ngồi trên mình ngựa, cũng không biết nên đi đến phương nào?
Hàn Châu chìm ngập trong mùa đông lạnh giá, Mao Băng lững thững cho ngựa đi về phía thành đông. Thiếu nữ mỹ lệ lại đơn độc lẻ bóng, khiến cho người đi đường chú ý không ít. Có người chỉ trỏ bàn tán. Làn gió thoảng qua làm lật ngược tà áo, có người để mắt nhìn, thầm thì :
- Ồ, sao bụng cô ta to thế? Lẽ nào cô ta du nhân dưỡng hán?
Mới nói nửa lời. trên đầu bị vỗ mọt cái, người đứng cạnh bên trợn mắt bảo :
- Tiểu tử, ngươi biết vị cô nương đó là ai không mà lại nói bậy bạ?
Hừ một tiếng, gã ta nới tiếp :
- Cô ta chính là muội muội của Mao đại gia đấy. Ngươi khéo cả mất đầu khi nào không hay.
Gã kia bị vỗ đầu đùng đùng nổi giận, nhưng khi nghe đến tên Mao đại gia, gã ta vội cúi đầu lủi thủi chuồn gấp.
Mao Băng trong lòng nhiễu loạn, chẳng có gì làm nàng đặt vào tai. Ngồi trên ngựa bị xốc khiến cho năng buồn nôn.
Tuyết rơi ít dần, trên đường càng đông người qua lại, họ dường như chẳng kể gì cái giá lạnh giữa trời. Mao Băng tỏ ra nhạc nhiên, sau đó nghĩ lại, thì ra họ trở về đoàn tụ bên mái ấm gia đình.
Mao Băng càng u sầu, trái tim càng co thắt lại. Nàng thả mắt nhìn theo dòng người xuôi ngược. Bỗng ánh mắt bi hoa đi, nàng chợt phát hiện giữa dòng người có hình ảnh kỳ dị.
Từ xa đang tiến đến hai người, thân hình cao quá cỡ, lại một mập một gầy. Người mập còn dễ coi, người gầy trông đến phát khiếp. Điều rất kỳ quái là y phục hai người phát ra tiếng kêu leng keng. Đến gần nhìn, thì ra y phục của người mập là từng mảnh bằng đồng kết lại, còn y phục người gầy được kết toàn những tấm bằng vàng.
Lúc này đã là ban trưa, tuyết từ mặt đất phản chiếu, làm cho y phục trên người hai vị quái khách sáng lên đến chói mắt. Khi ánh mắt chạm vào mặt họ, Mao Băng lạnh toát cả người, vội quay nhìn sang hướng khác.
Hai vị quái khách không những có diện mạo kỳ dị, mà trong ánh mắt họ lại có uy lực kinh hồn. Mao Băng trống ngực đập dồn, thầm nghĩ :
- "Bọn họ lai lịch từ đâu?"
Mao Băng sinh trưởng từ gia thế võ học, tuy võ công không cao nhưng về võ đạo nàng hiểu rất rõ. Nàng phán đoán :
- Võ công hai vị này xem ra còn cao hơn cả Mao Cao.
Nghĩ đến Cưu Độc, nàng so sánh :

- So với Cưu huynh, họ không hơn không kém. Nhưng trong võ lâm Trung nguyên lâu nay sao không nghe nói đến hai nhân vật này? Lẽ nào họ từ hải ngoại đến?
Nên biết rằng hễ là kim loại tất không thể chống lạnh được, bởi vậy mặc nó trên người khiến càng lạnh thêm. Lúc này vào tiết mùa đông, ngoài trời rất lạnh, thế mà y phục của hai vị khách quái này toàn là những mảnh kim loại gần lại.
Mỗi bước chân của họ tạo nên một dấu lõm tợ như dao khoét trên tuyết, nội công của hai vị này quả thật đã đạt đến mức Hàn thủ bất xâm. Bởi vậy Mao Băng vội quay đầu đi để tránh sự chú ý của hai vị quái khách đó, khỏi phải mang rắc rối vào thân.
Nhưng thật lạ lùng, ánh mắt họ cứ chăm nhìn trên mặt Mao Băng. Nàng sợ hãi thúc ngựa đi nhanh.
Hai vị quái khách đánh ánh mắt nhìn nhau rồi cùng đi theo sau lưng ngựa.
Người đi đường thấy vậy đều lo tránh xa.
Mao Băng càng hốt hoảng hơn, lòng bàn tay toát mồ hôi. Đường cái quá đông người nên không thể cho ngựa đi nhanh hơn.
Trước mặt có ngã ba, đường rẽ qua cầu khá đông người, còn hướng khác vắng vẻ.
Ngựa nàng đang cỡi là một con tuấn mã được lựa chọn trong cả ngàn con, bởi vậy nàng cho rằng nếu thúc ngựa phi một mạch sẽ bỏ họ lại đằng sau.
Dây cương giật mạnh, con tuấn mã phi như bay. Nước chua ở dạ dày muốn trào ra cả miệng.
Mao Băng phục người trên ngựa chạy qua mấy dặm đường. Trên đường không một bóng người, nàng cho rằng hai vị quái khách đã bị bỏ lại sau xa, liền cho ngựa chạy chậm lại và ngoái đầu nhìn, bất chợt lạnh toát cả người.
Thì ra hai vị quái khách đó cứ bám theo ngựa như bóng với hình. Mao Băng cả kinh thầm nghĩ :
- "Họ định làm gì ta? Lẽ nào...?"
Nàng chợt đỏ mặt không dám nghĩ tiếp.
Mao Băng đơn độc một mình, võ công không cao, bụng lại mang thai, ở nơi hoang dã này kêu trời chẳng thấu kêu đất chẳng nghe.
Nàng thầm trách mình sao lại chọn con đường này để đi. Phía trước vẫn hoang vu, lại như có cánh rừng nhỏ hiện ra, nàng càng lo hoang đến phát khóc.
Mao Băng biết rằng không thể thoát khỏi, bèn cho ngựa đi chậm lại để định ra một chủ ý.
Bỗng nhiên đầu bị choáng váng, con tuấn mã vọt phi nhanh như đằng vân giá vũ. Người nữa vẫn ngồi yên trên ngựa không một chút lay động, thấy cây cối hai bên đường vùn vụt lùi lại đằng sau, tốc độ nhanh đến mức nàng

không thể tưởng tượng nổi.
Mao Băng mừng thầm :
- "Lẽ nào Phật tổ hiển thấy, xuống cứu ta chăng?"
Nhưng nàng phân vân không hiểu :
- "Nhưng chuyện gì đang xảy ra thế này?"
Mao Băng càng cảm thấy kỳ quái, muốn quay đầu nhìn thừ đối phương còn bám theo sau lưng không. Nhưng tốc độ phi quá nhanh nên không nhìn thấy gì.
Đột nhiên, đầu càng bị choáng váng hơn, miệng nôn ra nước chua, rồi cả người bất tỉnh nhân sự.
Đến khi thần trí tỉnh lại, Mao Băng phát giác có hai bàn tay đang sờ soạng trên ngực mình.
Vừa thẹn lại vừa sợ hãi, nhưng hai bàn tay sờ đến đâu, nàng cảm thấy rất dễ chịu đến đó. Toàn thân vô lực, nàng hé mở mắt nhìn, thấy hai vị quái khách đang cúi sát đầu, tay họ không ngừng sờ soạng.
Mao Băng nghĩ rằng chuyện gì sẽ xảy ra, trong lòng càng lo sợ, cố dùng hết sức để vùng dậy, nhưng hai mắt bỗng tối sầm, rồi ngất đi.
Tỉnh lại,lần thứ hai, nàng thấy tình huống vẫn như ban đầu, ngạc nhiên nghĩ :
- "Sao họ dùng tay sờ mó như vậy? Lẽ nào chuyện kia họ không hiểu...?"
Nàng chợt đỏ mặt, thầm nhủ rằng sao mình nghĩ những điều không hay như vậy.
Hai vị quái khách này là ai? Sao lại bám theo nàng, và có những hành động kỳ quái như thế?
Bất ngờ, một tiếng quát lớn vang lên, Mao Băng nghe rất quen thuộc :
- Các ngươi thật đê hèn.
Một đạo hàn quang xanh lè xẹt nhanh tới bẻ hướng nhằm đánh xuống lưng hai vị quái khách.
Mao Băng mừng thầm vì có người đến cứu, tim đập hồi hộp, nhưng nghĩ không ra người đó là ai.
Hai vị quái khách vẫn không quay đầu, thân hình cũng không nhích động, Mao Băng chỉ nghe hai tiếng keng keng, đạo hàn quang vụt biến.
Hai bàn tay kia vẫn sờ soạng trên người nàng, hơi ấm từ lòng bàn tay tỏa ra làm cơ thể càng lúc càng nóng ran, toàn thân thư thái dễ chịu.
Lúc này nàng đang ở trong một cánh rừng.
Từ bên ngoài, một bóng người xuất hiện lao vào, kèm theo tiếng quát :
- Các ngươi không dừng tay hả?
Thanh trường kiếm trong tay xé gió chém thẳng xuống lưng hai vị quái khách.
Bóng người xuất hiện bay đến với thế thần tốc đường kiếm vô cùng lợi hại,

nhằm đánh vào Tàng huyết huyệt sau hậu đầu người mập và Linh đài huyệt ngay trên cột sống người gầy trong cùng một lúc. Xác định huyệt chuẩn, ra tay nhanh, đây quả là một tay kiếm điêu luyện.
Hai vị quái khách cũng chẳng hề quay đầu nhìn. Chỉ thấy tay phải còn lại của người mập luồng nhanh qua hông và điểm thẳng vào vùng sườn tay kiếm thủ đang ở phía sau, đồng thời chân trái quay một vòng đá ngược vào huyệt Khúc cột.
Còn vị quái khách gầy với cánh tay còn lại xuất ngũ chỉ như móc câu quật ngược lui chộp lấy thanh trường kiếm.
Tay kiếm thủ cả kinh nhảy lùi ba xích, rồi múa kiếm tiếp tục xông tới, kiếm quang lóa lên như cầu vồng xuyên thẳng vào vùng hậu tâm của đối phương.
Hai vị quái khách hừ một tiếng trong mũi, bàn tay của người gầy đột ngột đưa lên như bay thoát khỏi cườm tay.
Đường kiếm bị chém lệch hướng, tay kiếm thủ bỗng cảm thấy cánh tay rùng mạnh, thủ uyển tê buốt, thanh kiếm thoát khỏi tay bay đi rất xa.
Tay kiếm thủ thất sắc, thầm nghĩ :
- "Họ có loại võ công gì khiếp vậy?"
Nhưng tay kiếm thủ võ công bất phàm, từng trải giang hồ, không đến nỗi quá khiếp sợ. Người vẫn đứng vững, anh ta xếch đôi mày kiếm quát lớn :
- Các ngươi là ai? Đang giở trò gì?
Đối phương vẫn như không nghe thấy. Mao Băng lúc này tinh thần đã tỉnh táo, nghe rõ giọng nói trong lòng mừng thầm :
- "Thì ra là Thạch Lân".
Từ từ mở mắt ra, vẫn thấy hai vị quái khách dán mắt nhìn mình, trong lòng thấp thỏm lo sợ.
Bỗng họ đứng vụt dậy sắc mặt đầy vẻ vui mừng, y phục trên người phát ra tiếng kêu ran rảng.
Tay kiếm thủ vốn có tên Thạch Lân, là đệ tử của Linh Không kiếm khách thuộc phái Võ Đang, một kiếm khách nổi tiếng đương thời.
Thạch Lân xuất đạo mới mấy năm đã vang danh trong giang hồ. Lúc này thấy hai quái khách có những cừ chỉ kỳ quái, anh ta chỉ biết đứng trợn mắt nhìn, trong lòng rất đỗi kinh ngạc.
Hai quái khách cao hứng nhảy nhót một hồi, gã gầy ốm chợt lấy từ trong người ra một vật đưa trước mặt Mao Băng, miệng ríu rít như tiếng chim không biết đang nói gì.
Mao Băng đang nằm dài dưới đất, vừa thoáng thấy vật đó liền la hoảng lên, dùng lực ở tay chân bật người dậy tợ như đạn bắn, cao đến cả trượng.
Thạch Lân kinh ngạc ngầm thốt lên :
- Khinh công của Mao Băng sao lại đạt đến mức như vậy?
Mao Băng vẫn không để ý đến điều đó. Vừa đáp chân xuống đất, miệng kêu

lên :
- Trả cho ta! Trả cho ta!
Xem ra vật đó rất quý giá đối với nàng, Thạch Lân thoáng buồn :
- Nàng đã thấy ta sao, chẳng cần gọi ta một tiếng?
Hai vị quái khách dường như nghe không hiểu lời năng nói, mặt vẫn tươi cười, trên tay là một chiếc túi nhỏ bằng da, phía trên có thắt một sợi dây nhỏ bằng vàng. Khi chiếc túi đu đưa phát lên một chuỗi âm thanh nghe chói tai. Ánh mắt của Mao Băng cứ di chuyển theo chiếc túi trên tay đối phương.
Thạch Lân thấy vậy lấy làm lạ :
- Trong túi đó có ma lực cổ quái sao?
Hai quái nhân thấy thần sắc biểu lộ trên mặt Mao Băng, quay sang nói gì với nhau, nét mặt tỏ vẻ càng hoan hỉ hơn.
Gã to mập cười ha ha nhìn Mao Băng, chìa tay ra như muốn nắm lấy tay nàng.
Thạch Lân càng phẫn nộ, quát lớn :
- Lũ dâm tặc, nạp mạng đây Dứt lời, liền tung chưởng đánh vào huyệt Kiên tĩnh trên vai đối phương.
Vị quái khách sắc mặt chợt biến, xuất ngũ trảo chộp lấy thủ uyển Thạch Lân.
Thạch Lân không ngỡ đối phương phản ứng phàm tốc như vậy, kinh hãi vội thụt tay lại.
Nhưng đã muộn, hữu uyển đã bị ngũ trảo của đối phương chộp trúng.
Thạch Lân vốn được Linh Không chân nhân, cao thủ tuyệt đỉnh của phái Võ Đương truyền thụ võ nghệ võ công quả bất phàm. Nhưng gặp đến hai vị quái nhãn này, nhất thân võ công chẳng thi triển được, chỉ nội một chiêu đã bị đối phương phong trú thủ uyển. Anh ta vừa kinh hãi lẫn phẫn nộ, tay trái còn lại liền xuất thủ chỉ điểm nhanh vào trọng huyệt Cự khuyết ở vùng xương ức đối phương.
Nhưng vị quái khách vẫn như không hay biết. Thủ chỉ của Thạch Lân vừa chạm vào người bỗng lệch hướng trượt đi, anh ta bất giác sững người.
Thì ra y phục trên người đối phương được làm bằng kim loại, với công lực của Thạch Lân hiện tại không thể xuất chỉ điểm xuyên qua lớp kim loại đó được.
Vị quái khách nắm giữ thủ uyển Thạch Lân, vẫn chưa vận toàn lực, chỉ trừng mắt nhìn anh ta, miệng nói gì nghe không hiểu.
Thạch Lân cố vặn toàn lực vừng mạnh, nhưng bàn tay của đối phương tợ như dây thừng thắt chặt vũng thủ uyển. Anh ta trong lòng thầm chấn động, nhớ lại sư phụ từng nói có một loại quyền pháp đã thất truyền từ lâu ở Trung Nguyên.
Quan sát kỹ bàn tay và cơ nhục trên người đối phương, quả nhiên hiện lên màu trắng như ngọc, trong màu trắng đó có ẩn ước một màu xanh nhạt,

Thạch Lân kinh hồn thất sắc la lớn :
- Mao muội, trốn đi nhanh. Đây là Hóa Cốt thần quyền.
Mao Băng hồn phách tuy đang loạn lạc, nhưng nghe đến bốn chữ Hóa Cốt thần quyền thì toàn thân như bị điện giật làm thần trí choàng tỉnh trở lại.
Mao Băng tuy võ công không cao, nhưng đối với Hóa Cốt thần quyền nàng hiểu rất rõ.
Cách đây mấy mươi năm trong võ lâm xuất hiện một bậc kỳ nhân có tên Hải Thiên Cô Yến, và cũng đột ngột biến mất từ đó, cho đến nay không có ai biết rõ tung tích của lão ta.
Hải Thiên Cô Yến xuất hiện trong võ lâm chỉ có mấy năm ngắn ngủi, nhưng thanh danh vang lừng không ai sánh nổi. Với tay không độc đấu, lão đã từng đánh bại hai mươi bảy Chưởng môn của các môn phái, mỗi người đọ không qua nổi mười chiêu của lão. Mọi người đều nhận định rằng suốt cả mấy trăm năm nay trong võ lâm không có ai sánh nổi với Hải Thiên Cô Yến.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 5
Chân trời góc bể

Mà quyền pháp Hải Thiên Cô Yến sử dụng, chính là Hóa Cốt thần quyền.
Từ khi Hải Thiên Cố Yến lặng mất tung tích, trong giang hồ không có quyền pháp nào kỳ dị tuyệt luân như vậy. Mấy mươi năm trở lại đây, người trong võ lâm hễ nhắc đến Hóa Cốt thần quyền đều phải hồn tiêu phách lạc. Bởi vậy Thạch Lân vừa nói đến bốn chữ đó, Mao Băng lập tức kinh sợ tột độ.
Nàng đứng chết lặng người, đôi nhãn châu mở to nhìn hai vị quái khách hành tàng quỷ dị, thầm nghĩ :
- "Lẽ nào họ sử dụng chính là Hóa Cốt thần quyền?"
Bỗng nghe Thạch Lân hừ một tiếng, thân hình mềm nhũn rơi bịch xuống đất như khúc chuối.
Mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp nhoáng, Thạch Lân vì Mao Băng mà lâm nạn, Mao Băng đâu nỡ bỏ đi. Huống gì cái túi nhỏ vô cùng trọng yếu đó đang nằm trong tay người khác.
Nàng không chút chần chừ, nghiến răng quyết liều: Dù ta có chết cũng phải lấy lại chiếc túi đó.
Nhưng nàng cũng biết rằng với sức lực của mình không thể địch nổi đối phương. Trong tình huống này phải hành đông như thế nào?
Hai vị quái khách chẳng cần để mắt đến Thạch Lân đang bất tỉnh nhân sự,

chiếc túi trên y vẫn đưa qua đưa lại càng lúc càng nhanh.
Gã to mập dường như cũng biết rằng Mao Băng không hiểu lời mình nói, cứ vò đấu rứt tai liên hồi.
Mao Băng tuy thông minh, nhưng lúc này như bị quẫn trí, không hiểu được ý của đối phương muốn nói gì.
Nàng chợt mỉm cười nhìn gã gầy ốm, gã ta cũng đáp lại một nụ cười. Lợi dụng trong lúc đối phương phân tán tinh thần, nàng thoắt người lao tới như tên bắn giật lấy chiếc túi. Gã ta tợ như không kịp phòng bị, tay cũng không co lại.
Mao Băng chạm tay vào vật đó, trong lòng mừng rỡ, liền vận lực giật mạnh và nhảy lùi về phía sau cả mấy trượng. Ngỡ rằng chiếc túi đã vào tay mình, bởi vậy định chạy trốn, thậm chí quên cả Thạch Lân đang nằm bất tỉnh ở hiện trường.
Nhưng khi chân vừa chạm đất, mắt nàng bỗng hoa lên, đối phương vẫn đứng lù lù trước mắt, trong tay vẫn nắm chiếc túi khi nãy.
Mao Băng rất đỗi kinh ngạc, không ngờ khinh công của đối phương lại đạt đến trình độ như vậy.
Gã to mập lướt đến bên cạnh Mao Băng với thế như hành vân lưu thủy, miệng nói những câu gì nghe không hiểu được. Nàng không biết nên đối phó thế nào, chạy thì không thoát, chẳng lẽ xuôi tay để đối phương làm hại? Nàng thật sự kinh sợ và bi ai.
Gã gầy ốrn trầm ngâm khoảnh khắc, nét mặt chợt rạng lên như đang nghĩ ra điều gì. Gã liền chỉ tay vào chiếc túi đang cầm, rồi chỉ sang trên cổ Mao Băng.
Nàng càng mê tâm loạn trí, thầm nghĩ :
- "Họ cuối cùng muốn làm gì?"
Cúi xuống nhìn ở cổ, Mao Băng bất chợt muốn kêu lên thành tiếng. Thì ra trên cổ nàng cũng có đeo một chiếc túi nhỏ bằng da giống y hệt như vậy.
Trong lòng nhẹ hẳn đi, thầm nói :
- Hóa ra chiếc túi đó không phải của ta. Nhưng sao lại giống hệt như vậy? Lẽ nào giữa họ và Cưu huynh có liên quan gì chăng? Thật kỳ quái, thế thì bọn họ từ đâu tới? Họ bức bách ta như vậy để làm gì?
Nàng đứng lặng người, tâm trí như đang chìm trong chín tầng vân vũ. Trong đầu từ từ khơi dậy hồi ức.
Vào một ngày kia, khi Cưu Độc chia tay với Mao Băng trong tâm trạng đau buồn lưu luyến, nàng cảm thấy ray rứt và hổ thẹn với lương tâm.
Thế nhưng Cưu Độc lại cho rằng nàng bùi ngùi lưu luyến lúc biệt ly. vì thế liền lấy từ trong người ra một chiếc túi bằng da nhỏ trao cho nàng, và nói đây là kỷ vật quý giá nhất trong đời chàng.
Từ đó về sau, Mao Băng luôn đem theo chiếc túi bên người. Mỗi lần nhớ

nghĩ đến Cưu Độc nghĩ đến mình đã đối xử thiếu tình cảm và lương tâm đối với chàng, nàng chỉ biết đem chiếc túi ra ngắm nhìn, để đưa mình trở về với dĩ vãng.
Mao Băng ngẩng đâu lên, thấy hai vị quái khách vẫn mỉm cười chăm chú nhìn nàng. Lúc này nàng đã hết lo sợ, nhưng không biết làm thế nào để giải bày ý trong lòng mình cho đối phương hiểu.
Ngôn ngữ bất đồng là lần đầu tiên nàng gặp phải, thầm nghĩ :
- "Đứng trước mặt họ, ta giống như một người câm. Nhưng ta nói họ không hiểu, lẽ nào ta viết họ đọc cũng không ra?"
Mao Băng lộ vẻ vui mừng, vì đã tìm ra cách để biểu lộ ý mình.
Thấy thần sắc thay đổi trên mặt nàng, gã to mập quay sang nói gì với đồng bạn, ngữ khí nghe ra cũng đang cao hứng.
Mao Băng liền ngồi xuống, dùng tay viết trên mặt đất hai chữ Cưu Độc.
Hai vị quái khách ngồi xuống theo, nhìn hai chữ Cưu Độc một hồi, bất chợt cùng vụt đứng dậy gật đầu lia lịa. Họ không những có võ công xuất thần nhập hóa, biểu hiện bên ngoài còn có vẻ kỳ dị thần bí. Tướng mạo hung dữ, thế nhưng họ có tính cánh ngây ngô chân chất như một đứa trẻ.
Mao Băng mỉm cười. Nàng biết rằng họ nhất định có quan hệ với Cưu Độc, vả lại họ không phải là nhân vật trong võ lâm Trung nguyên.
Họ đến Trung nguyên chắc chắn là kiếm tìm Cưu Độc. Nhưng Cưu Độc đâu?
Nàng càng trở nên hoang mang hơn.
Nếu như tinh thần tỉnh táo như thường ngày, Mao Băng sẽ phát hiện ra đối phương không những hiểu lời mình nói, mà kể cả chữ viết cũng khó nhận ra. Đơn giản như hai chữ Cưu Độc, họ nhìn một lúc lâu mới nhận ra. Thế nhưng nàng ta lúc này tâm trí biến loạn, cho nên không chú ý đến điều đó.
Do đó, Mao Băng ngồi đợi đối phương viết ra để giải bày ý nghĩ trong lòng...
Sau một hồi vui mừng nhảy nhót hai vị quái khách ngồi xuống gật đầu mỉm cười làm bộ rất thân thiết, đôi mắt chú nhìn trên tay Mao Băng như đang đợi viết tiếp. Thế là cả ba cùng ngồi mặt đối mặt nhìn nhau.
Mao Băng đương nhiên không biết lai lịch hai vị quái khách này, thậm chí trong võ lâm Trung nguyên cũng ít có người biết đến.
Tuy nhiên, sau khi thấy họ thi triển quyền pháp, ai cũng biết rằng họ nhất đinh có quan hệ với Hải Thiên Cô Yến.
Nhưng bản thân Hải Thiên Cô Yến chính là một câu đố đầy bí ẩn. Không ai biết lai lịch của lão cũng không có ai biết lão không những có quan hệ với hai vị quái khách này, mà còn có liên quan với Cưu tiên sinh. bậc kỳ nhân trong võ lâm hiện thời.
Cuộc đời của Cưu Độc muôn hình muôn dạng. Trong cuộc sống độ ba mươi

năm ngắn ngủi của chàng, ngoài những điều người ta đã biết ra, còn rất nhiều điều mà người ta chưa từng hay biết.
Cưu Độc đã từng ra hải ngoại. Trên một hòn đảo lẻ loi ở Hoàng hải, chàng đã quen biết rất nhiều nhân vật mà người trong võ lâm cho rằng đã chết, Hải Thiên Cô Yến cũng là một trong những nhân vật đó.
Những bậc tiền bối võ lâm này, có người trước đây gặp phải những điều nan giải không tháo gỡ được, cũng có người ngán ngẫm thế sự nhân tình, đều được Hải Thiên Cô yến đón nhận lên đảo.
Cưu Độc ngao du tứ hải, vô tình đặt chân đến tiểu đảo này. Đây quả là một cơ duyên hiếm có để học võ nghệ, chàng vô cùng hoan hỉ.
Chàng cũng rất muốn ẩn thân trên đảo, muốn học những môn võ công mà từ lâu đã được nghe nhưng chưa hề thấy.
Nhưng Hải Thiên Cô Yến, một người sống đã hơn trăm tuổi mà tinh thần rất thông tuệ, đã nói với chàng :
- Người ở lại trên đảo này đều phát thệ vĩnh viễn không rời khỏi đảo, người có thực hiện được không?
Cưu Độc rất khó trả lời. Và lúc đó chàng mới có hai mươi tuổi, chính là giai đoạn trai trẻ sung sức và đẹp đẽ nhất của cuộc đời. Nếu hy sinh cả thời trai trẻ để đổi lấy võ công, quả là điều không nên. Cho dù phải học thành võ công cái thế nhưng suốt đời ở trên cô đảo thì làm được gì?
Hải Thiên Cô Yến quá hiểu điều đó, vì thế lão ôn tồn bảo :
- Ngươi chớ băn khoăn, nếu ta vào độ niên kỳ như ngươi cũng không chịu thực hiện theo như vậy.
Tình cảm đáng quý nhất là giữa hai người có sự đồng tình và thấu hiểu nhau. Cưu Độc chưa bao giờ nể phục ai, thế nhưng đối với bậc tiền bối này chàng nghiêng lòng ngưỡng mộ. Hải Thiên Cô Yến cũng rất quý mến chàng. Giữa hai người tuổi tác chênh lệch quá nhiều, nhưng họ kết thân và xem nhau như bằng hữu. Cưu Độc nán lại trên đảo một tháng, là một điều ngoại lệ.
Trong tháng đó, Hải Thiên Cô Yến tuy không đàm đạo về võ công, nhưng không biết hữu ý hay vô tình, đã nói ra những bí quyết bất truyền trong võ công.
Cưu Độc là người thông minh xuất chúng, từ đó đã lãnh hội được tất cả. Tâm pháp Vạn Lưu Quy Tông mà chàng đã làm kinh động võ lâm, cũng từ đó mà ra.
Trên tiểu đảo mỗi người đều cất giữ một chiếc túi bằng da rất nhỏ, bên trong là gì, không có ai mở ra xem cả. Trước khi ra đi, Hải Thiên Cô Yến cũng trao cho chàng một chiếc túi, còn nói rằng chiếc túi sẽ giúp chàng rất nhiều, như một chiếc bùa hộ mạng. Nhưng khi nào chưa lâm nguy đến thập tử nhất sinh, thì tuyệt đối không được mở nó ra.
Khi lên thuyền, lão còn căn dặn :

- Nếu như ngươi ngán kiếp sinh nhai ơ võ lâm thì hãy trở lại đây bất cứ lúc nào.
Giọng Hải Thiên Cô Yến trở nên bùi ngùi :
- Cho dù ta còn có tại thế hay không, nơi này luôn hân hoan đón tiếp ngươi.
Ý nói rằng lão sắp lìa đời, phân ly tại thử, tái kiến vô kỳ, Cưu Độc vô cùng cảm động.
* * * * *
Hải Thiên Cô Yến dùng kiếm pháp kỳ bí quỷ dị làm chính, tuy có khác với kiếp pháp lưu truyền trong võ lâm, nhưng từ xưa đến nay vốn vẫn cùng một gốc, có điều mỗi phái đi theo một con đường riêng mà thôi.
Hai vị quái khách vốn là cao thủ của Hải Nam kiếm pháp, tuy đăng tích giang hồ chưa nhiều, nhưng kiếm pháp quả thật phi phàm.
Trước đây ở Hải Nam, uy danh của họ vang khắp.
Rồi tự nhiên họ đột ngột biến mất, nhân sĩ giang hồ trên Hải Nam đều lấy làm ngạc nhiên, vì hai người này tuyệt đối không ẩn cư trong núi, mà trong võ lâm Trung nguyên cũng không biết đến hành tung của họ.
Không ngờ họ lại được Hải Thiên Cô Yến tiếp nhận lên cô đảo và truyền đạt võ nghệ.
Cưu Độc trước đây một mình thâm nhập lên cô đảo, thấy hai vị quái khách hình tướng dị dạng, chàng ít tiếp xúc. Nhưng sau đó không biết sao, họ lại kết thân với nhau.
Hai vị quái khách vốn là anh em thúc bá, người mập trên Trình Câu, người gầy là Trình Thiêm. Họ ẩn thân trên đảo mười năm, cuối cùng cũng không chịu được những năm tháng tịch mịch trên cô đảo, bèn lặng lẽ ra đi. Hơn nữa bọn họ từng nghe Cưu Độc nói về phong cảnh Giang Nam, võ lâm Trung nguyên, trong lòng cứ thấp thỏm không yên.
Họ nghĩ là làm, cùng rủ nhau đến Giang Nam. Nhưng ở đây cảnh vật lạ lùng, nhất là với tướng mạo và trang phục quỷ dị như vậy, càng bất tiện. Vì vậy họ muốn tìm đến vị bằng hữu duy nhất trong võ lâm Trung nguyên, đó là Cưu Độc Bởi vậy khi thấy Mao Băng đeo chiếc túi nhỏ trên cổ, hai vị quái khách mừng đến phát cuồng, vì đã mất nhiều ngày đi tìm kiếm Cưu Độc không có kết quả.
Cũng do họ cớ hành tung quỷ dị, đối tượng cần tìm lại là Cưu Độc, nên không cớ ai muốn chỉ dẫn rõ ràng.
Họ phát âm theo phương ngôn vừng Bách Việt, Mao Băng lại sinh trưởng ở Giang Nam, nghe làm sao hiểu được.
Ngôn ngữ bất đồng tạo nên sự hiểu lầm giữa song phương. Hai vị quái khách phải khó khăn lắm mới khiến cho Mao Băng hiểu được mối quan hệ giữa họ và Cưu Độc. Mao Băng đau buồn viết thêm hai chữ “chết rồi” sau hai chữ Cưu Độc. Trình Câu và Trình Thiêm vừa nhận ra, ánh mắt bỗng rực

lên những tia nhìn ghê rợn.
Cả hai cùng rống lên một tiếng, bổ đến ôm chầm cánh tay Mao Băng, miệng hỏi đầy vẻ cấp thiết.
Hai tay Mao Băng bị nắm chặt làm đau buốt đến tận xương, trên đồi bờ mi dòng lệ ngấn dài. Dòng lệ đó không phải vì đau đớn mà chảy, mà vì nàng quá vui mừng và xúc động.
Lâu nay không có người nào tỏ vẻ thương tiếc bi ai đối với cái chết của Cưu Độc. Chính ngay cả Mao Băng, cho dù rất thương nhớ Cưu Độc nhưng chỉ biết khóc thầm trong lòng, che giấu đi những tình cảm chân thật. Nhưng nàng ta không thể làm như vậy, vì xung quanh nàng đều là địch nhân đối với Cưu Độc.
Lúc này gặp được bằng hữu chân chính của Cưu Độc, Mao Băng xúc động đến rơi lệ.
Trình Câu và Trình Thiêm hay tin Cưu Độc chết tợ như sét đánh bên tai, hỏi giọng cấp hoảng :
- Cưu Độc vì sao chết? Bị ai giết? Cừu nhân của chàng là ai?
Mao Băng như người bị điếc không hiểu được câu nào. Dù có hiểu đi chăng nữa nàng đâu thể nói ra cừu nhân của Cưu Độc, vì người đó chính là ca ca của nàng - Mao Cao.
Trình Câu và Trình Thiêm không thể biểu đạt ý mình ra được, cả hai càng lúc càng cấp hoảng, cứ nắm hai tay Mao Băng day mạnh.
Bỗng có ánh kiếm vụt sáng nhằm đâm vào huyệt Huyền Châu ở vùng tai của Trình Câu.
Lúc này huynh đệ họ Trình hoàn toàn để tâm đến chuyện Cưu Độc, không hề có sự phòng bị. Đường kiếm đó lại phóng tới cực nhanh, xem ra họ hết đường né tránh.
Kiếm khí phát ra đến lạnh người, trong nháy mắt đã bạt tới sát vành tai phải của Trình Câu.
Trong giây phút nguy ngập này, Trình Câu đột nhiên nghiêng cổ sang bên trái, mũi kiếm đâm xước qua sát vành tai. Tay kiếm thủ quát lớn :
- Khi hiếp nữ nhân, là loại người gì? Thạch Lân này phải quyết một trận sống chết với các ngươi mới được.
Mũi kiếm lách nhẹ, tiếp tục chằm bổ vào đầu đối phương.
Trình Câu không muốn làm thương hại người khác liền quay ngược cánh tay đánh bạt mũi kiếm ra ngoài năm thốn, nhưng không làm cho đối phương phải kinh hoảng.
Ánh kiếm phong trú càng dày đặc hơn, hai ngọn kiếm xuất hiện một lúc, kiếm thức xảo diệu. Chính là chiêu "Thất thập nhị lộ liên hoàn kiếm" nổi tiếng võ lâm.
Mao Băng thấy Thạch Lân múa kiếm như gió, lên giọng mắng nhiếc, biết

rằng anh ta quyết ra tay đối phó hai vị quái khách này, vội kêu lên :
- Thạch Lân, chớ động thủ.
Thạch Lân bất chợt ngạc nhiên, kiếm trong tay bị chùn thế. Nhưng với Võ Đương kiếm pháp, kiếm thức vẫn múa liên hoàn, không bị lơi lỏng bởi bất cứ một cản lực nào. Có điều, khi nghe Mao Băng kêu lên, Thạch Lân không thi triển được chiêu "Giang Hà Nhật Hạ" vốn đang phát ra.
Thạch Lân đang bàng hoàng ngơ ngác định hỏi, Mao Băng nói tiếp :
- Họ đều là người của mình...
Nàng chợt đỏ mặt, sửa lại câu nói :
- Họ đối với muội hoàn toàn không có ác ý.
Thạch Lân ngạc nhiên hỏi :
- Như vậy lại nói không có ác ý hả?
Thạch Lân vừa rồi tuy bị điểm trúng huyệt đạo, nhưng đối phương không có ác tâm, bởi vậy hạ thủ lưu tình, dùng thủ pháp cũng không độc hiểm. Thạch Lân tự vận khí hành công giải khai huyệt đạo. Anh ta và Mao Băng vốn là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ, do đó rất quan tâm đến sự an nguy của Mao Băng.
Vừa tỉnh dậy chạy lại hiện trường, cảnh tượng đập vào mát Thạch Lân là Mao Băng nước mắt chạy dài hai bên má, hai vị quái khách nắm xách hai bên sườn. Anh ta bất chấp hiểm nguy của "Hóa Cốt thần quyền" liều mạng xông vào cứu giúp. Nhưng võ công còn kém xa so với đối phương, dù có liều mạng cũng vô dụng.
Mao Băng bảo ngừng tay, Thạch Lân bất giác đứng sững người, đoạn cúi đầu xuống, chợt nhìn thấy hai chữ Cưu Độc viết trên đất, trong lòng lắm đắng cay, thanh trường kiếm tuột khỏi tay rơi xuống đất.
Thạch Lân dành tình cảm rất sâu đậm đối với Mao Băng. Sau đó khi Mao Băng hy sinh đời con gái để giúp ca ca đạt được âm mưu, lại gặp lúc Thạch Lân không có mặt ở Giang Nam. Khi trở về thì Mao Băng tuy dung nhan vẫn như cũ nhưng cảnh lòng đã đổi thay.
Thạch Lân biết rất rõ mối quan hệ giữa Cưu Độc và Mao Băng. Lúc này nhìn thấy hai chữ Cưu Độc, chợt hiểu ra, cõi lòng quặn thắt :
- Chẳng trách nàng ta nói là người của mình.
Lòng càng xót xa cay đắng, ở cổ như có vật gì chặn ngang nói không ra lời.
- Vậy đáng trách ta nhiều chuyện.
Giọng Thạch Lân pha chút giận hờn. Mao Băng cũng khó nói nên lời, bao nỗi day dứt dằn xé trong lòng.
Huynh đệ họ Trình trừng nhìn Thạch Lân.
Họ bằng hữu tuy ít, nhưng đối với bằng hữu lại rất nhiệt thành. Họ biết rằng Mao Băng nhất định có quan hệ rất sâu đậm với Cưu Độc, cũng đoán ra cái thai trong bụng nàng chính là giọt máu của Cưu Độc. Lúc này thấy Thạch

Lân và Mao Băng bốn mắt nhìn nhau, trong lòng cảm thấy khó chịu. Hai người cùng nói gì mấy câu mà Mao Băng và Thạch Lân nghe không hiểu. Trình Câu và Trình Thiêm chợt lắc nhẹ người lướt đi, Mao Băng bỗng cảm thấy kỳ quái.
Thoáng chốc đã thấy họ vụt quay trở lại, trên tay nâng bổng con tuấn mã. Thạch Lân thấy vậy thật sự kinh ngạc bởi võ công siêu cường và hành sự quỷ dị của họ.
Anh ta xuất đạo tuy chưa lâu, nhưng từ nhỏ đã nghe truyền đạt rất nhiều điều trong võ lâm. Nhưng hôm nay lại nghĩ không ra bọn họ có lai lịch thế nào.
Huynh đệ họ Trình đặt ngựa xuống trước mặt Mao Băng, miệng mỉm cười, hai tay bỗng vụt ra nhanh như điện thọc vào nách Mao Băng đưa lên ngồi ngay trên yên ngựa. Thạch Lân kinh hoảng quát :
- Làm gì vậy?
Chưa dứt lời, đã thấy huynh đệ họ Trình đem cả người lẫn ngựa vụt biến đi mất.
Thạch Lân đứng sững sờ một hồi lâu, biết rằng với sức mình tuyệt đối không đuổi kịp, cũng biết rằng cử chỉ của họ tuy hết sức quỷ dị nhưng không có ác ý.
Nhưng tại sao họ lại bắt Mao Băng đi? Bắt đi đâu?
Mao Băng thể chất non yếu, cộng thêm cái thai trong bụng, không biết như vậy có thương hại đến nàng không?
Thạch Lân nghiến răng, thầm quyết :
- Bất kể như thế nào ta cũng phải tìm cho ra nàng lưu lạc nơi nào. Nếu không ta sẽ mãi mãi không yên tâm.
Thạch Lân từ nhỏ đã được thâu nhận vào Võ Đương sơn, cùng chung sống với những đạo sĩ thanh tâm quả dục. Nhưng thiên tính đa tình, chuyện gì có liên quan đến tình cảm, anh ta không nỡ rời bỏ.
Vì thế Thạch Lân lấy lại tinh thần, nhặt thanh trường kiếm vào lưng, bắt đầu một cuộc kiếm tìm.
* * * * *
Bất cứ ai nếu từng hành tẩu khắp giang hồ, thế thì cho dù người đó đi trên con đường mòn hoang vắng vùng Trung nguyên, hay trên đất Giang Nam như bức họa đồ, thậm chí ngay cả những vùng xa xôi hẻo lánh, hay giữa thành thị đông đúc, đều có thể thấy đến một nam tử trung niên người dong dỏng cao, nát mặt đầy về đa tình cứ lủi thủi đi một mình. Dáng bộ anh ta như đang tìm kiếm gì.
Nhưng dường như vì thất vọng quá lâu ngày, đối với việc tìm kiếm của mình anh ta không còn có chút hy vọng nào nữa.
Bởi vậy nhìn người anh ta đầy vẻ mệt mỏi chán chường. Thanh trường kiếm ở thắt lưng xệch xuống cũng chẳng buồn đeo lại, thậm chí mũi kiếm kéo lê

lết trên đường phát ra những tiếng kêu chói tai.
Nếu người nào không những từng hành tẩu giang hồ, mà còn quen biết nhiều nhân vật trong võ lâm, thì sẽ biết ngay nam tử trung niên phong độ và mệt mỏi đó lại là nhân vật mà mười bảy năm trước đây đã nổi danh, cũng là đệ tử chân truyền của Linh Không kiếm khách lừng danh võ lâm - Thạch Lân.
Nếu người nào càng hiểu rõ nội tình, thì từ anh ta có thể biết được cố sự thê lương và đau buồn. Nhưng hễ ai biết đến cố sự này cũng chỉ chôn giấu trong lòng chứ không đám nói ra.
Nhân vì sự cố này ngoài Thạch Lân ra, còn có liên quan đến nhân vật đệ nhất võ lâm hiện thời - Linh Xà Mao Cao.
Mao Cao rất sợ người khác đề cập đến sự cố đó, vả lại trong võ lâm hiện thời cũng không có ai dám đắc tội với Mao đại gia, sợ phải chuốc lấy họa vào thân.
Thời gian thoắt tựa thoi đưa, từ khi Cưu Độc chết đến nay đã mười bảy năm trời. Trong mười bảy năm nay, chốn võ lâm phát sinh rất nhiều chuyện, nhưng tất cả đều lãng quên theo năm tháng, giống như bong bóng giữa trời mưa. Không ai nhắc lại làm gì.
Nhưng...
Chỉ có Cưu Độc vẫn luôn tồn tại trong lòng mọi người. Nhân vì chàng tuy chết rồi, nhưng tàn cốt của chàng vẫn còn ảnh hưởng rất lớn trong võ lâm. Suốt mấy trăm năm nay, trong võ lâm chưa từng có chuyện như vậy.
Linh Xà Mao Cao lợi dụng tàn cốt của Cưu Độc, đã giành lấy bá nghiệp trong võ lâm. Gã tuy không tự lập môn phái, nhưng Tàn Cốt lệnh của gã được trong giới võ lâm coi là chí bảo. Nhân vậy bất cứ một người nào nếu dấn thân vào giang hồ, đều phải nghe theo mệnh lệnh Tàn Cốt lệnh.
Tàn Cốt lệnh chính là lấy từ tàn cốt của Cưu Độc làm thành. Thất kiếm Tam tiên đương thời, giờ đã đi hết hai người. Uông Nhất Bằng sau khi cánh tay bi gãy, uy danh lớn không như trước, nhưng nhờ vào Tàn Cốt lệnh, lão cũng xưng hùng xưng bá một phương.
Những chuyện này Thạch Lân đều không để tâm đến. Anh ta lãng tích thiên nhai cốt yếu muốn tìm Mao Băng. Nhưng mười bảy năm nay, anh ta dẫm chân đi khắp hai vùng Lương Hà, Đại Giang Nam Bắc, thậm chí cả vùng Quan ngoại ải bắc đều đi qua. Nhưng chẳng khác gì tìm kim đáy bể, không tìm thấy bóng dáng nàng đâu cả.
Từ đó Thạch Lân cũng biến đổi, anh ta biến thành một trung niên lẻ loi lập dị, lang thang bất định, hoàn loàn khác hẳn với tính cách vốn có trước đây. Linh Không kiếm khách, vị ân sư của anh ta do vậy cũng rất đau lòng. Mọi người cũng tỏ lòng luyến tiếc và thương hại cho anh ta.
Vào tiết mùa xuân, trên đường cái Giang Nam, y phục trên người tuy không hoa lệ, nhưng rất trang nhã. Với một người lãng tích thiên nhai mà được như

vậy thì quả thật là khó.
Thạch Lân cưỡi con ngựa gầy, dây cương buộc ở yên, mặc cho ngựa đi đâu thì đi. Ánh mắt nhìn theo dòng người qua lại, rồi ngước nhìn hoa cỏ ven đường, miệng ngâm nga :
- Giang Nam hảo, phong cảnh cũ càng nên thơ...
Giang Nam là nơi ma trước đây Thạch Lân đã từng đi qua.
Bỗng nhiên, một đám bụi trần cuộn tung...
Thạch Lân ngẩng đầu nhìn, từ xa có một toán ngựa phi nhanh tới. Xem ra nếu không phải quan phủ công sai, thì cũng là thuộc hạ của Mao Cao. Thạch Lân thầm nghĩ :
- "Phát sinh chuyện gì sao?"
Toán ngựa phi qua nhanh, để lại sau lưng đám bụi mịt mù, cũng không nhận ra họ là những nhân vật nào. Thạch Lân bực bội đưa tay xua bụi trước mặt, chợt phát giác có hai người đang cưỡi ngựa đi sau lưng. Anh ta cũng chẳng quay đầu lại vì lâu nay anh ta không có ân oán gì với người trong võ lâm, cho nên không sợ ai ngầm theo dõi để ám toán.
Nhưng cuộc nói chuyện của họ từ sau lưng theo gió truyền vào tai rất rõ :
- Linh Xà Mao Cao lần này thật sự gặp rắc rối rồi. Mười đại đệ tử của ổng ta đều được huy động cả, phải biết nguy cấp biết dường nào. Tại hạ khi đến Bảo Định phủ có nghe tin tức thế này: Nghe nói Mao Cao đã phi truyền Tàn Cốt lệnh, muốn huy động toàn bộ lực lượng hiện có để đối phó với chàng thiếu niên đó.
Giọng người khác à lên một tiếng, tiếp lời :
- Chuyện này ta không rõ lắm, tuy nhiên có người tìm đến Mao đại gia để gây rối thì chẳng khác gì tự tìm lấy cái chết.
- Đúng vậy, ban đầu tại hạ cũng cho rằng chàng thiếu niên đó làm càn. Sau đó lại nghe chàng ta tuy mới xuất đạo, chưa có tiếng tăm, có hai tay thuộc hạ tùy tùng, nhưng các tiêu cục của Mao đại gia, bất kể là minh tiêu hay ám tiêu chàng ta đều có biện pháp cướp phá.
Ngừng lại giây lát, gã ta nói tiếp :
- Có điều rất kỳ lạ là chàng ta cướp tiêu nhưng không lấy đi, đem vàng bạc châu báu vung vãi đầy khắp không cần lấy một xu.
Thạch Lân tự nhiên liên tưởng đến Mao Băng, vì thế anh ta càng lưu ý lắng nghe.
- Chàng ta quả là một kỳ nhân. Ồ, theo ý ngươi, chàng ta có liên quan đến chuyện mười bảy năm về trước không?
Gã kia làm ra vẻ hiểu biết :
- Khi tại hạ đến Thiểm tây, từng kết giữa bằng hữu với đồ đệ của Uyên Ương song kiếm. Họ nói rằng không chỉ có như vậy, lại còn có liên quan đến câu mười năm sau, lấy máu trả máu gì đó, xem ra...

Gã ta chợt dừng lại. Người kia cười ha ha lên tiếng :
- Ngươi nghe gió là mưa. Cưu Độc đã chết rồi, vả lại hắn không có nhi tử đồ đệ, cũng có chí thân bằng hữu. Khi chết chẳng có một người thân thích, có ai báo thù cho hắn chứ?
Hừ một tiếng, gã ta nói tiếp :
- Mười năm sau lấy máu trả máu, giờ đã gần đến hai mươi năm rồi còn gì. Nói rõ cho ngươi biết, kẻ cướp phá tiêu cục của Mao lão gia nghe nói là một hán tử ba mươi mấy tuổi, lâu nay độc lai độc vãng. Gặp đến chuyện bất bình anh ta đều xông vào can thiệp, can thiệp xong lưu lại một kim nhỏ để làm tín vật. Mọi người không biết danh tánh anh ta, chỉ gọi anh ta là Kim Kiếm Hiệp. Thời gian gần đây ngươi không ra khỏi nhà nên không biết đó thôi.
- Ai lại như ngươi quanh nam lủi thủi khắp như ngựa không cương. Thú thật mà nói, ngươi nên cưới một lão bà để yên phận cho rồi.
Thấy câu chuyện giữa hai người chuyển sang vấn đề khác, Thạch Lân cho ngựa chậm lại để họ đi trước. Anh ta cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ :
- "Kim Kiếm Hiệp là ai? Ta ban đầu cho rằng chàng thiếu niên đó có thể chính là nhi tử của Mao Băng, nhưng người đó đã hơn ba mươi tuổi rồi, xem ra không phải..."
Thạch Lân đi đến nhận định :
- Người hơn ba mươi tuổi mới bước chân vào giang hồ, chỉ có hai dạng: một là hắn học võ muộn nên thành đạt muộn, hai là hắn bước chân vào giang hồ đã lâu, giờ lại cái dạng đổi hình để tái xuất giang hồ. Kim Kiếm Hiệp khả năng thuộc một trong hai loại đó.
Thạch Lân thở ra một cái, thay đổi dòng suy nghĩ :
- "Ta nghĩ những điều đó làm gì, dù sao nó hoàn toàn không liên quan đến chuyện của ta".
Ngẩng đầu nhìn, thấy mặt trời đã lặn non tây, Thạch Lân thúc ngựa đi nhanh.
* * * * *
Vào trấn Giang phủ, Thạch Lân xuống ngựa tiến vào một khách điếm giao ngựa cho một gã cảnh vệ, ngước lên nhìn thấy tấm biển treo trên cửa, anh ta nhíu mày thầm nghĩ rằng mình đã chọn nhầm chỗ, nhưng đã vào đây không lẽ lại quay trở ra, đành phải vào nghỉ lại vậy.
Sau buổi lên đèn, Thạch Lân đoán quả không sai, trong khách điếm ồn ào hỗn tạp, những cuộc rượu, những sòng bạc la ó ầm ĩ.
Thạch Lân bực bội đẩy cửa đi ra ngoài, đứng ở hành lang nhìn xuống con đường êm ả chạy dài phía trước khách điếm, trong lòng cảm thấy nhẹ nhàng và thanh tịnh đi nhiều.
Anh ta nhìn khách vãng lai trên đường, lại thấy một chiếc kiệu vừa dừng ở trước cổng khách điếm, khiến anh ta không khỏi chú ý đến. Vì khách giang

hồ hành tẩu rất ít khi ngồi kiệu, đã không những chậm chạp bất tiện, lại còn phí tiền vô ích.
Từ trong kiệu bước ra một chàng thiếu niên, Thạch Lân nhíu mày ngạc nhiên. Anh ta vẫn cho rằng người ngồi trong kiệu nếu không phải là kẻ bệnh hoạn, cũng là một người già cả hay đàn bà, không ngờ lại là một thiếu niên trai tráng.
Thạch Lân chăm nhìn chàng thiếu niên, chàng ta quả là một thiếu niên anh phong tuấn tú, đôi mắt to sáng và đậm, mũi cao thẳng, thêm bộ y phục trên người rất tương xứng với hình dáng, tạo nên một vẻ đẹp hoàn mỹ.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 6
Nhân vật thần bí

Thạch Lân thuở thiếu thời cũng được xưng là Mỹ nam tử. Giờ thấy chàng thiếu niên tuấn mỹ đó, trong lòng thầm luyến tiếc về một thời đã qua.
Chàng thiếu niên vừa bước ra khỏi kiệu, bọn tửu bảo lập tức cung kính đón chào.
Cặp mắt của bọn tửu bảo thật lợi hại, thoáng nhìn qua đủ biết bần tiện phú quý. Chàng thiếu niên bận y phục hoa lệ,cử chỉ bất phàm. Khí phái phong độ như vậy, bọn tửu bảo không nịnh bợ cung phụng chàng ta thì cung phụng ai nữa?
Thạch Lân dán mắt nhìn theo chàng thiếu niên đi vào khách điếm, rồi quay sang nhìn những kẻ ăn xin ngồi phía trước. Ôi, chuyện đời ngang trái, tạo hóa bất bằng, mở mắt ra đều thấy.
Vận mệnh của họ chẳng lẽ từ khỉ lọt lòng đã như vậy rồi sao?
Thạch Lân ngước mắt ra xa, thấy hai bên đường có những quán rượu.
Chuẩn bị đêm nay say một bữa để giải sầu, anh ta muốn ra phía trước uống rượu cho tự do thoải mái hơn.
Thạch Lân bước xuống lầu, thầm buồn cười trong lòng, bây giờ đã trở thành con sâu rượu. Tịch mịch và u sầu là nguyên nhân khiến cho anh ta uống rượu càng nhiều.
Anh ta đi qua tiền viện, ở đây, lúc này chật ních người, không biết đang xảy ra chuyện gì.
Với lòng hiếu kỳ anh ta bước tới xem, thấy đám đông người đang vây quanh một sòng bạc. Trên bàn là một đống bạc lớn, đứng cạnh đó lại là chàng thiếu niên khi nãy, tay đang lắc con xúc xắc Thạch Lân có phần ngạc nhiên, chú

mục nhìn chàng thiếu niên. Có người đứng cạnh bên lên tiếng :
- Lần này hắn ta phải thua một trận chứ? Ta không tin hắn thắng lão Vương mãi như vậy.
Phía bàn đối diện chính là lão Vương mắt chuột đang chằm chằm nhìn trên tay chàng thiếu niên. Chàng ta thả sáu con xúc xắc quay tròn trong bát. Mọi người đều nín thở quan sát. Từng con từng con dừng lại, toàn là bốn điểm đỏ.
Hai con cuối cùng vẫn còn quay, một con trong đó sắp dừng lại ở điểm đen, nhưng không biết sao bị con kia đụng phải và cùng dừng lại, cũng là bốn điểm đỏ.
Mọi người trợn mắt nhìn nhau. Lão Vương sắc mặt tái đi. Chàng thiếu niên cười ha hả và đưa tay lùa hết đống bạc nhỏ còn lại trước mặt lão Vương về phía mình, đống bạc càng cao hơn lên như núi.
Thạch Lân hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy một người đổ xúc xắc sáu con đều bốn điểm đỏ, bất giác đứng sững người.
Lão Vương thua sạch túi, liền rút từ trong người ra một con dao nhọn hoắc cắm phập xuống bàn, lớn tiếng :
- Ta hết bạc, giờ xéo thịt ra để đánh. Nếu ta thua ta sẽ xẻo trên người một cân thịt, còn thắng thì ngươi giao lại toàn bộ số bạc cho ta.
Lão Vương thua quá nổi nóng. Đứng xung quanh sòng bạc toàn là bằng hữu của lão ta, đều hỗ trợ lão. Thấy chàng thiếu niên ăn sạch bạc, bọn họ đùng đùng nổi giận.
Chàng thiếu niên nhìn ngọn dao găm trên bàn, thần sắc vẫn không hề thay đổi, lãnh đạm nói :
- Một cân thịt đâu đáng giá bằng đống bạc này? Bằng hữu, thịt của lão cũng đắt quá đấy.
Thạch Lân đứng ngoài lo lắng :
- Chàng ta quá to gan.
Quả không sai, đám đông nhốn nháo nổi cơn thịnh nộ. Có người buông lời chửi mắng :
- Ngươi là cái thứ gì?
Lão Vương nhổ cây dao nhảy phóc lên trên bàn, nói như ra lệnh :
- Ngươi có chơi không?
Thạch Lân vội đến gần chàng thiếu niên.
Thạch Lân có thiện cảm với chàng ta, chuẩn bi nếu có chuyện gì bất trắc xảy ra thì phải ra tay cứu giúp.
Chàng thiếu niên vẫn xem như không có chuyện gì, nói :
- Đánh bạc lại có cưỡng bức nữa hả? Ta không đánh lão làm gì ta? Muốn liều mạng ư?
Thạch Lân quan sát kỹ, thấy chàng thiếu niên không có chút gì ra con nhà

võ. Hai tay trắng và non nớt giống như tay của thiếu nữ phòng khuê.
Lão Vương trừng mắt, lên giọng hung dữ :
- Lẽ nào ta lại sợ ngươi hay sao?
Lão múa dao chuẩn bị tấn công, chàng thiếu niên nhấp nháy ánh mắt, lùi lại hai bước, làm như có phần sợ hãi, nói.
- Lão muốn làm một tên cường tặc hả?
Thạch Lân cười thầm :
- "Chàng thư sinh non nớt này lại không chịu nhường nhịn đối phương".
Rồi ngầm vận chân khí, chuẩn bị bạt đao tương trợ.
Lão Vương múa đao lao bổ người tới, bỗng ở cổ bị giật một cái, thì ra có người tóm cổ áo phía sau, lão há hốc mồm quay một vòng rồi chúi đầu ngã nhào xuống đất.
Lão Vương lồm cồm bò dậy ngẩng đầu lên nhìn, định văng ra những lời nhiếc mắng, nhưng bỗng rụt cổ lại.
Thạch Lân dời ánh mắt để ý đến người đã giật ngã lão Vương. ánh mắt vừa chạm vào đối phương, anh ta lập tức quay mặt đi hướng khác.
Đó là một gã hán tử to mập, người không cao, toàn thân như một khối thịt hình vuông. Gã ta chính là Bát Diện Linh Lung Hồ Chi Huy, Trưởng tiêu cục Bình An.
Thạch Lân và Hồ Chi Huy vốn quen biết từ lâu, nhưng Thạch Lân chẳng mấy yêu thích bởi gã ta có tính xu nịnh và hám lợi.
Thạch Lân quay sang hướng khác để lánh mặt. Hô Chi Huy quát :
- Thua tiền lại làm loạn hả?
Lại quay sang gọi Thạch Lân :
- Thạch huynh, lâu ngày không gặp, thấy cố nhân cũng không buồn gọi một tiếng.
Thạch Lân bất đắc dĩ quay lại mỉm cười đáp lời :
- Tại hạ tưởng là ai thì ra là Hồ đại ca.
- Ha ha.. Quý thật! Quý thật! Huynh còn nhớ đến tiểu đệ. Lâu ngày không gặp nhau trông huynh có phần già đi. Hôm nay chúng ta cùng uống rượu chung vui nhé.
Gã niềm nở quay sang nói với chàng thiếu niên :
- Bằng hữu nếu như không chối từ, xin cùng uống cốc rượu xem như tại hạ chịu phạt tội hôm nay.
Muốn người khác cùng uống rượu, nhưng gã ta làm như đối phương đã đáp ứng rồi, liền quát đám thuộc hạ :
- Nhanh gom bạc trên bàn lại cho vị tướng công này. Lần sau các ngươi không được náo loạn như vậy.
Chàng thiếu niên mỉm cười nói :
- Số bạc ấy cứ để cho họ.

Hồ Chi Huy mở to đôi mắt nhìn đống bạc, số lượng quả là không ít, bèn dè dặt :
- E rằng không nên như vậy.
- Không sao, các hạ chớ khách khí.
Hồ Chi Huy động lòng tham cười híp mắt đáp :
- Cung kính bất như tuân mệnh. Có điều các hạ nhất định phải cùng tại hạ chung vui một bữa.
- Được.
Chàng thiếu niên đáp một cách tỉnh bơ, giống như trong lòng đang rất thích.
Thạch Lân tinh tế để ý chàng ta, cảm thấy ở chàng ta có nhiều điều khác lạ.
Một người với niên kỷ như vậy, cử chỉ nói năng lại rất lão luyện, giống như có rất nhiều kinh nghiệm đối nhân xử thế. Vì thế Thạch Lân càng cảm thấy hứng thú đối với chàng thiếu niên này, và cũng không cự tuyệt với lời mời của Hồ Chi Huy.
Qua một cuộc trò chuyện, chàng thiếu niên tự xưng là Mậu Văn, là nam tử của một thương nhân người Việt Đông, lần này đến Giang Nam để thưởng ngoạn cảnh vật.
Thạch Lân có phần hoài nghi vì chàng ta hoàn toàn không ra vẻ là con nhà thương nhân.
Hồ Chi Huy muốn cùng Mậu Văn và Thạch Lân kết giao bằng hữu, chàng ta cũng đáp ứng.
Thạch Lân phán đoán và cho rằng Mậu Văn nhất đinh có mưu đồ gì, nhưng không biết mưu đồ đó nhằm có dụng ý gì.
Những điều đó đã cuốn hút Thạch Lân.
Anh ta đãng tích giang hồ vốn cũng bất định. Sáng hôm sau cả ba người kết bạn đồng hành, cùng cỡi ngựa đi với một đoàn tiêu xa (đoàn xe chuyển tiền).
Trên đường đi Mậu Văn tợ như rất hứng thú về những chuyện trong võ lâm, không ngừng thỉnh giáo Thạch Lân và Hồ Chi Huy.
Bàn đến nhân vật võ lâm, Hồ Chi Huy đưa ngón tay cái lên, nói :
- Bàn luận về nhân vật võ lâm, ngoài đại ca Linh Xà Mao Cao của ta ra, không có người thứ hai.
Mậu Văn hiện nụ cười kỳ bí, tiếp lời :
- Người thứ hai e rằng là Hồ đại ca đấy.
Hồ Chi Huy cười hể hả :
- Các hạ nói quá lời.
Nhưng nét mặt lộ vẻ rất đắc ý.
Thạch Lân càng lúc càng phát hiện chàng thiếu niên này có nhiều điểm khác thường, phung phí hào hoa, giống như có cả núi bạc trong người.
Hồ Chi Huy lại mù mịt không hay, có điều gã ta luôn khoa trương thổi phồng Mao Cao, đương nhiên cũng không ngừng khoa trương mình. Mậu

Văn cũng luôn mỉm cười như lưu tâm lắng nghe, tuy nhiên nụ cười đó hàm ẩn một sự kỳ bí, nhưng Thạch Lân cũng phát hiện được.
Đoàn tiêu xa ra khỏi thành, tiến thẳng về phía Đơn Dương.
Hồ Chi Huy tỏ ra không vội vã trong bước hành trình, đến đâu nghỉ đó, suốt ba ngày trời chỉ đi được một đoạn đường ngắn ngủi. Thạch Lân lấy làm ngạc nhiên.
Sang ngày thứ tư Thạch Lân phát hiện ra một chuyện kỳ lạ. Thì ra khi đoàn tiêu xa đi, hai bên đường có một số người trang phục thương khách, nhưng nhìn kỹ thì biết ngay họ có võ công cao cường, luôn ngầm bám sát theo hai bên.
Thạch Lân hành tẩu giang hồ đã lâu, chuyện gì cũng có gặp, nhưng tình hình hôm nay khiến chàng ta ngạc nhiên không hiểu.
Đoàn tiêu xa sau khi băng qua Đơn Dương, phía trước là con đường vắng vẻ hoang vu. Thạch Lân cho rằng Hồ Chi Huy sẽ nghỉ lại, nhưng Hồ Chi Huy có biểu hiện khác thường, gã thôi thúc bọn thuộc hạ cho xe chạy suốt trong đêm. Thạch Lân biết rằng sẽ có ẩn ý gì đây.
Thông thường xe của tiêu cục chuyển tải tiền bạc, trên đường cái đông người đi qua đêm không sao, nhưng gặp nơi hoang vắng phải tìm nơi tá túc để đề phòng trộm cướp. Hồ Chi Huy lâu nay có tính cẩn mật thận trọng, bất cứ việc gì cũng phải nắm chắc mới làm, sao hôm nay tỏ ra khác thường như vậy.
Mậu Văn như người vô tâm không hay biết đến những điều đó. Chàng ngẩng đầu ngắm nhìn sao trời hứng thú nói :
- Hồ huynh! Biết thế này mấy hôm trước chúng ta nên đi cả ban đêm, ngẩng đầu ngắm nhìn trăng sao, cúi mình đớn làn gió xuân, hứng thú biết dường nào.
Thạch Lân thở ra một tiếng, nghĩ :
- "Ngươi thật là một công tử chẳng hiểu gì".
Đi thêm một đoạn đường nữa phía trước là một cánh rừng. Gã thuộc hạ quay lại hỏi :
- Phía trước là cánh rừng rất rậm, có nên tiến qua không?
Hồ Chi Huy vung roi ngựa bảo :
- Bất tất phải hỏi.
Đoàn người tiến dần vào rừng cây rậm rạp...
Lúc này Thạch Lân nghiêng mắt quan sát Hồ Chi Huy, ban đêm đen tối nên không thấy sắc mặt gã ta biểu hiện như thế nào, nhưng thấy tay cầm dây cương của gã có hơi run.
Thì ra gã ta cũng có phần sợ hãi. Thạch Lân thầm nghĩ. Nhưng đã sợ hãi sao lại làm như vậy?
Nhưngg rồi đoàn xe dần dần băng qua khỏi khu rừng rậm, vẫn không có

chuyện gì phát sinh.
Ra khỏi bờ rừng, Hồ Chi Huy thở ra một hơi dài dường như đã nhẹ người đi, nhưng trong tiếng thở ra đó hàm ẩn một sự thất vọng.
- Khu rừng này tối tăm thật.
Mậu Văn mỉm cười lên tiếng, rồi đưa roi chỉ về phía trước, hỏi :
- Sao trước đó có một cánh rừng nhỏ nữa?
Thạch Lân đưa mắt nhìn theo, quả nhiên phía trước có một đám đen tợ như một cánh rừng nhỏ.
Chưa nhìn rõ dạng, bỗng thấy đám đen đó chuyển động, tiếng vó ngựa vang lên. Thì ra phía trước la một toán nhân mã trong đêm tối không nhận ra được.
Mậu Văn nói :
- Thì ra tại hạ nhìn lầm.
Thạch Lân có phần lo lắng. Trong đêm tối, những người này tụ tập ở đây, không giết người cướp của thì có ý gì nữa?
Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, thì Thạch Lân nằm trong tình thế tiến thoái lưỡng nan. Nếu ra tay hỗ trợ Hồ Chi Huy, điều đó anh ta không muốn. Nhưng không ra tay tương trợ cũng không được. Cùng đồng hành, người ta lâm nạn, chẳng lẽ mình khoanh tay đứng nhìn?
Toán người phía trước phi ngựa tiến lại gần, rồi đột ngột dừng lại. Nhưng sao họ không chặn các xe phía trước, lại đến dừng trước mặt Hồ Chi Huy?
Hồ Chi Huy lớn tiếng cười nói :
- Các huynh đệ thật khổ công.
Toán người kia cùng hỏi :
- Hồ tam ca, sao không thấy gì cả?
Hồ Chi Huy trả lời :
- Tên Kim Kiếm Hiệp lần này không xuất hiện chắc là biến đâu rồi.
Gã ta lại hỏi :
- Sự việc xảy ra lần trước của Nam Tú tiêu cục có phải ở đoạn đường này không?
Cả bọn cùng đáp :
- Không nhầm chút nào, ở ngay cánh rừng này.
Bọn họ bên hỏi bên đáp, Thạch Lân chợt hiểu ra :
- Thì ra họ cài bẫy để dẫn dụ Kim Kiếm Hiệp vào tròng. Ta lại dư công lo cho người khác.
Hồ Chi Huy nói :
- Đoạn đường còn lại có lẽ cũng như vậy, các vị nếu rảnh rỗi hãy cùng huynh đệ ta đến Vô Tích no say một bữa.
Toán nhân mã vừa xuất hiện cả thảy gồm chín tay đại hán hùng hổ, ánh mắt rực lên trong màn đêm, đủ biết họ đều có võ công cao siêu.

Gã đứng đầu cũng có thân hình gầy ốm, ánh mắt như muốn chực nuốt người, ôm quyền thi lễ đáp :
- Thịnh tình của Hồ tam ca. bọn tiểu đệ xin lãnh hội. Nhưng bọn tiểu đệ phải trở về ngay, lỡ Mao đại ca còn sai khiến việc gì.
Hồ Chi Huy gật đầu nói :
- À, Mao đại ca đã có việc, các vị nên trở về nhanh, nhưng chớ quên thay ta chuyển lời thăm hỏi đại ca.
Cả bọn cùng ứng thanh rồi cho ngựa rẽ hướng phi nhanh. Khi bọn họ đi khuất, Thạch Lân mỉm cười hỏi :
- Những người đó là ai vậy?
- Họ chính là Thiết Kỵ Thần Tiên đội, cũng là đồng huynh đệ với tại hạ.
Hồ Chi Huy đắc ý trả lời, quay mặt nhìn, ngạc nhiên hỏi :
- Mậu Văn đâu?
Thạch Lân quay nhìn sang, Mậu Văn tự dưng biến đi đâu mất. Anh ta hết sức kinh ngạc, Mậu Văn với sức lực xem ra trói gà không chặt, thế lại biến đâu mất giữa rừng hoang đêm vắng này Thạch Lân nhíu mày nói :
- Ta cũng không để ý.
Nghĩ lại trên đường đi, Mậu Văn ngồi ngựa còn đang chập chững, Thạch Lân càng băn khoăn lo lắng hơn.
- Mậu huynh cỡi ngựa chưa thành thạo, sức lực lại non yếu, nếu xảy ra chuyện gì chúng ta cũng thật hốt hận.
Thạch Lân tự trách rằng vừa rồi ham tập trung chú ý đến bọn Thiết Kỵ Thần Tiên đội nên không để ý đến Mậu Văn.
Hồ Chi Huy cũng có phần lo lắng, nói :
- Thạch huynh, nhanh đi tìm Mậu huynh.
Cả hai cùng xuống ngựa, lao người vào cánh rừng.
Họ thi triển thân pháp bay vòng vòng bờ rừng một lượt, bỗng nghe có những tiếng kêu thảm thiết vọng ra, Thạch Lân thần sắc chợt biến, gọi nhỏ :
- Hồ huynh, nhanh vào hướng này xem.
Anh ta tung người lướt đi như cánh nhạn, Hồ Chi Huy bám theo sau. Lúc này mới thấy rõ tâm pháp của Võ Đương mà Thạch Lân thi triển quá phi phàm, mới nhún người thăng giáng mấy cái đã bỏ rơi Hồ Chi Huy sau xa.
Hồ Chi Huy kêu với theo :
- Thạch huynh chậm lại một tý.
Thạch Lân nôn nóng trong lòng, thi triển khinh công tuyệt đỉnh "Bát Bộ Cản thiền" luồn lách trong rừng để tìm ra nơi phát ra tiếng kêu.
Hồ Chi Huy tuy to mập, nhưng cũng là nhân vật có danh tiếng trong võ lâm, khinh công chẳng thua kém. Gã ta bám theo phía sau. Nghe Thạch Lân hét lên một tiếng kinh hãi, gã cho rằng Mậu Văn đang gặp chuyện gì, vội lướt người tới.

Đến nơi, Hồ Chi Huy thấy Thạch Lân đứng lặng giữa đương trường. Gã ngạc nhiên đảo mắt quan sát chung quanh, bất chợt cũng kinh hãi hét lên, chân khí thất tán đứng sững một chỗ.
Trên mặt đất nằm ngổn ngang chín thi thể, chính là nhóm Thiết Kỵ Thần Tiên đội.
Hồ Chi Huy mặt như xác chết, lẩm bẩm :
- Đây... đây...
Gã không nói ra lời.
Có một thi thể đang cựa quậy, có lẽ chưa hoàn toàn tuyệt khí, Hồ Chi Huy vội chạy tới cúi xuống hỏi :
- Sao thế này?
Mắt người đó đã bị lòi ra ngoài tròng, mặt đầy sợ hãi, miệng mở ra muốn nói gì nhưng nói không ra hơi, rồi cũng trợn mắt tắt thở.
Hồ Chi Huy thần sắc ảm đạm, nhóm Thiết Kỵ Thần Tiên đội thuộc hạ của Linh Xà Mao Cao, là những tay hảo thủ tung hoành giang hồ, chỉ trong một thời gian rất ngắn đã bị giết sạch không còn một người sống sót.
Hồ Chi Huy từ từ đứng dậy ngửa đầu lên trời thở ra một cách não nề, nói giọng thê lương :
- Ai giết? Lẽ nào lại là Kim Kiếm Hiệp?
Thạch Lân cúi xuống lật các thi thể để xem, trên người lại không có một vết thương nào, cả chín người đều bị điểm huyệt đạo rất trọng yếu mà vong mạng.
Có người tay đang thọc ở thắt lưng, dường như muốn rút ngọn trường tiên ra chống trả, nhưng chưa rút kịp đã bị phong bế huyệt đạo. Thạch Lân cũng thở dài, thầm nghĩ :
- "Trong võ lâm hiện thời, người có võ công như thế này, là ai chứ?"
Vì thế anh ta cho rằng đây có thể không phải do một người ra tay, chỉ có chín người cùng hạ thủ sát hại Thiết Kỵ Thần Tiên đội mới có lý.
Hồ Chi Huy mất đi nụ cười vốn có trên mặt, đứng chết lặng một hồi lâu, chợt bừng tỉnh thần trí vội la lớn :
- Thạch huynh, đi nhanh!
Thân hình phóng đi như tên bắn, gã sợ mình bị trúng kế điệu hổ ly sơn, trong lúc chạy vào đây ngoài kia bị người ta cướp phá.
Nhưng gã ta không nghĩ rằng đối phương nếu muốn cướp phá đoàn tiêu xa, dù có mặt gã ở đó cũng chẳng có ích dụng gì.
Thạch Lân lao kịp theo sau, hai người cùng ra khỏi rừng, đoàn Tiêu xa vẫn đậu một hàng y nguyên trong đêm tối. Một người lên tiếng :
- Nhị vị đi đâu vậy?
Thạch Lân ngước nhìn, hóa ra người vừa hỏi đó chính là Mậu Văn. Anh ta vội bước tới hỏi :

- Mậu huynh đi đâu, làm tại hạ lo đến phát hoảng.
Lời nói này tuy có phần trách oán, nhưng mang tính rất chân thật. Sắc mặt Mậu Văn thoáng biến đổi, dường như bị tình cảm chân thành đó làm xao động trong lòng.
Nhưng Mậu Văn lập tức giữ lại nụ cười như mọi khi, bình thản đáp :
- Không giấu gì Thạch huynh, tiểu đệ thực tại không thể cưỡi ngựa được nữa, đi suốt mấy ngày làm hai chân ê ẩm. Nay còn đoạn đường xa như thế, càng không chịu đựng được. Vừa rồi nhân lực dừng chân, tiểu đệ đi dạo một vòng, bây giờ cảm thấy khỏe đi nhiều.
Thạch Lân bật cười, nhớ lại trước đây chàng ta ngồi kiệu, nói :
- Mậu huynh nếu muốn ngao đu Trung Nguyên, ngồi kiệu tiện hơn chứ?
- Rất tốt, rất tốt.
Người ta bất kể nói gì, Mậu Văn đều phụ họa theo. Còn trong lòng chàng ta đang muốn gì, thì chỉ có chàng mới biết.
Hồ Chi Huy cũng bước tới, nói giọng gấp gáp :
- Rất may đoàn Tiêu xa không xảy ra chuyện gì, chúng ta nên sớm rời khỏi nơi này.
Gã ta chẳng đoái hoài gì đến chín thi thể trong rừng. Thạch Lân sắc mặt lạnh lại, thầm nghĩ :
- "Tên Hồ Chi Huy này thật ra là một tiểu nhân tự tư tự lợi chỉ nghĩ đến mình".
Nhưng Thạch Lân không nói gì, những năm lại đây đã trở thành tính như vậy.
Có những điều anh ta cho rằng không đáng nói, sẽ không nói. Có những chuyện anh ta cho rằng không đáng làm, sẽ không làm. Tính khí thời niên thiếu giờ đây đã tiêu ma đãi tận rồi..
Đoàn Tiêu xa tức tốc khởi hành chưa đầy một tiếng sau lại đến một tiểu trấn. Hồ Chi Huy như chim sợ tên, vội tìm khách điếm để tá túc, ra lệnh bọn thuộc hạ không được uống rượu ồn ào. Thạch Lân thầm cười :
- Đây là lần đầu tiên gã ta ra mệnh lệnh.
Lệnh cho người khác không được uống rượu nhưng Hồ Chi Huy lại uống. Gã ta cùng kéo Thạch Lân và Mậu Văn vào cuộc rượu.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 7
Kim kiếm xuất hiện

Qua mấy vòng rượu, Hồ Chi Huy dường như đã quên hẳn chín thi thể chết một cách thảm thiết trong rừng.
Thạch Lân vẫn không quên, nhắc lại :
- Đại danh "Thiết Kỵ Thần Tiên đội" mấy năm gần đây tại hạ cùng từng nghe đến. Nghe nói "Thần Tiên Kỵ Sỹ" ai ai võ công cũng cao cường, vả lại là toán quuân chánh nghĩa, chuyên giải quyết những chuyện thị phi trên giang hồ.
Hôm nay sao...
Thạch Lân dừng lại, vì biết rằng nếu nói ra sẽ xúc phạm đến thể diện của người khác.
Mậu Văn tỏ ra rất hiếu kỳ, hỏi :
- "Thiết Kỵ Thần Tiên đội" nào?
Hồ Chi Huy lúc này đã có phần chếnh choáng, cười nói :
- "Thiết Kỵ Thần Tiên đội", phải nói là hiển hách hữu danh nhất võ lâm. Toàn đội có một trăm hai mươi kỵ sĩ chưa kể đội trưởng chính là Mao đại ca của ta, anh hùng đệ nhất võ lâm hiện thời.
Gã ta đắc ý cười khăng khắc mấy tiếng, bỗng nghĩ đến Thần Tiên đội "hiển hách hữu danh" đêm nay đột ngột chết đi chín người, giọng điệu đắc ý không còn nữa.
Thời gian trôi qua rất nhanh, sắc mặt Mậu Văn vào độ canh hai thấy đã đổi khác, nhưng trong khoảnh khắc liền trở lại bình thường. Hồ Chi Huy đã say mềm.
Thạch Lân và Mậu Văn đều ngà ngà, nói năng lệch lạc.
Sáng hôm sau, ở tiểu trấn này phát sinh một chuyện kỳ lạ. Chuyện này khiến cho mọi người bần khổ trong tiểu trấn có được nụ cười vốn cả cuộc đời thiếu hụt. Thế nhưng Hồ Chi Huy sau khi nghe tin, không những hoàn toàn tỉnh rượu, lại còn phải trào nước mắt vốn lâu nay chưa từng rơi lệ.
Thì ra trên con đường ở một đồi hoang cạnh gần tiểu trấn, có một một đống bạc vung vãi có đến cả mười vạn lượng. Người đi đường thấy vậy đua nhau hốt bạc mang về. Tin đó loan nhanh trên toàn trấn, mọi người đổ xô nhau đến hốt, một số lượng bạc mà cả cuộc đời họ dù có cầu mong cũng không được.
Hồ Chi Huy sau khi nghe "quái sự" vội nhảy xuống khỏi giường chạy đến phòng cất giữ bạc.
Cửa vẫn khóa kín, nhưng bạc trong kho không còn một thỏi.
Gã ta như bị sét đánh, tay chân rã rời, quay đầu nhìn, thấy tên thuộc hạ đang canh gác dựa tường ngủ say. Gã bước tới đánh "bốp, bốp" hai bạt tai, lại phát hiện tên thuộc hạ bị điểm huyệt mê. Gã nhìn quanh phòng, thấy ở góc tường có một vật sáng óng ánh, liền đi tới cầm lên xem, thì ra đó là một cây

tiểu kiếm bằng vàng.
Mười vạn lượng bạc trong một đêm mất sạch vả lại đã vào trong rương từng nhà trong tiểu trấn, có lấy lại cũng không được.
Cây tiểu kiếm bằng vàng không quá năm thốn, hình dáng kỳ quái, xem ra giống như một ngoạn vật của con nhà phú quý, ai biết đâu "Kim kiếm" này lại là một hiệu vật khiến cho toàn thể võ lâm phải kinh động.
Hồ Chi Huy cầm "Kim kiếm" lững thững đi trở về phòng. Mười vạn lượng bạc mất đi, uy danh của Bình An tiêu cục khổ công gầy dựng cả mười năm nay, cũng tiêu tan theo mười vạn lạng bạc. Hồ Chi Huy đờ đẫn người tuyệt vọng.
Lúc này Thạch Lân và Mậu Văn cũng đã có mặt, Hồ Chi Huy than thở nói :
- Thế là hết...
Gã ta thả thanh "Kim kiếm" trên bàn, Mậu Văn chạy lại cầm lên vừa xem vừa hỏi :
- Đây có phải là hiệu vật của "Kim Kiếm Hiệp" không?
Thạch Lân thấy Hồ Chi Huy ủ rủ thê lương, trong lòng cũng đã hiểu được phần nào, nhưng vẫn chưa tin, hỏi :
- Đêm qua có sự cố gì hả?
Hồ Chi Huy kể ra sự việc, Thạch Lân bất giác kinh ngạc. Họ cũng ngồi chung một phòng, người ở phòng cạnh bên bị điểm trúng huyệt đạo, mười vạn lạng bạc bị mất, họ lại không hề hay biết, Thạch Lân có phần hổ thẹn, chấp tay bước quanh trong phòng, không nói gì được.
Đoàn Tiêu xa giờ buộc phải quay trở về, trông ủ rũ thảm thương như đoàn quân thất trận.
Hồ Chi Huy ngồi thẫn thờ trên ngựa, không còn những lời phô trương như trước nữa. Thạch Lân cũng có phần lúng túng, anh ta là nhân vật thành danh trong võ lâm, chuyện này phát sinh trong lúc anh ta có mặt ở hiện trường, dù sao cũng mất mặt. Còn Mậu Văn thì vẫn luôn tươi cười, đúng ra lúc này chàng ta nên chia tay mới phải, nhưng chàng vẫn đi theo bên cạnh, do đó Thạch Lân cũng khó bỏ đi. Trong trường hợp này khiến anh ta càng thêm lúng túng khó xử.
Đi hai ngày đường, họ về đến Trấn Giang Phủ. Hồ Chi Huy bảo bọn thuộc hạ đánh xe không về trước còn gã ta cùng Thạch Lân và Mậu Văn vào nghỉ lại trong một khách điếm.
Về đến đây, Hồ Chi Huy quả không thẹn với biệt hiệu "Bát Diện Linh Lung" (Khéo bề xoay xở), gã ta cười nói trở lại. Ngoài chuyện võ lâm ra, gã ta còn nói thêm đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt, Mậu Văn mỉm cười lắng nghe. Thạch Lân dần dần chịu không nổi, bèn thả bước đi ra ngoài, lại phát hiện một chuyện lạ mắt.
Thạch Lân vừa bước ra cửa khách điếm, có bốn con tuấn mã phi nhanh tới,

chợt dừng lại trước cửa. Trên ngựa là bốn gã đại hán vận trang phục màu vàng rực rỡ. Sau khi xuống ngựa bọn ho vẫn đứng nghiêm nghị ở cổng, chưa vội vào khách điếm ngay. Thạch Lân cảm thấy kỳ quái :
- Họ làm gì vậy?
Chốc lát sau, một con ngựa khác tiếp phi đến, trên ngựa là một thiếu niên, cũng vận trang phục màu vàng, Thạch Lân mới nhìn qua đủ biết bọn họ có quan hệ với nhau. Rất kỳ quái là trên tay chàng thiếu niên bưng một cái hộp nhỏ có vải phủ ngoài màu đen.
Dừng lại trước khách điếm, chàng thiếu niên thoắt người nhảy xuống, Thạch Lân thầm tán thán :
- Thân thủ siêu tuyệt.
Chàng ta tuổi còn trẻ, diện mạo anh tuấn, hai mắt nhìn ngược lên có vẻ kiêu ngạo. Bốn gã đại hán cung kính nghênh tiếp đón lấy ngựa.
Chàng thiếu niên bưng hộp nhỏ trên tay đi thẳng vào khách điếm.
Bọn tữu bảo trong khách điếm vội cúi đầu chào tỏ ra rất cung kính. Thạch Lân ngạc nhiên thầm nghĩ :
- "Hắn ta lai lịch từ đâu?"
Bốn gã đại hán hộ tống theo sau, liếc mắt trừng Thạch Lân mấy cái, Thạch Lân không muốn vướng chuyện rắc rối, bèn trở về phòng mình. Vào tiền viện, thấy vị kim y thiếu niên đó đang nói chuyện với Hồ Chi Huy.
Kim y thiếu niên đưa hai tay ra, trên tay vẫn bưng chiếc hộp.
Mậu Văn cũng đứng một bên, mặt luôn hiện nụ cười quen thuộc. Hồ Chi Huy dường như đã giới thiếu về họ. Thạch Lân không muốn xen vào, định bước đi, chợt nghe Hồ Chi Huy gọi :
- Thạch huynh xin qua đây, tại hạ giới thiệu vị thiếu niên anh hùng này.
Thạch Lân đành phải dừng bước, Hồ Chi Huy giới thiệu :
- Vị này chính là Võ Đương danh kiếm Thạch Lân, Thạch đại hiệp.
Gã chỉ sang kim y thiếu niên, nói tiếp :
- Vị này chính là "Ngọc Diện sứ giả" Bàng Sĩ Trạm, vị thứ hai trong "Sản Cốt sứ giả" giang hồ hữu danh, cao túc (đệ tử) của Mao đại ca.
Thạch Lân trong lòng đã giận, cũng phải hé môi cười, trong nụ cười mang một phần ngạo khí Bàng Sĩ Trạm sắc mặt lập lức biến đổi. Hồ Chi Huy mỉm cười nói :
- Hiền điệt lần này đem theo "Tàn Cốt lệnh", ngu thúc đang lúc cần sử dụng, gặp được hiền điệt thật quá tốt.
Bàng Sĩ Trạm đang định đáp lời, Mậu Văn hỏi xen vào :
- Đây chính là "Tàn Cốt lệnh" sao?
Thạch Lân đánh mắt nhìn, thấy cơ nhục trên mặt Mậu Văn run giật lên vẻ mất bình tĩnh, tay cũng nắm chặt lại, trong lòng không khỏi phân vân.
Bàng Sĩ Trạm nhìn Mậu Văn, như không có ác cảm gì đối với chàng, trả lời :

- Đúng. Đây chính là "Tàn Cốt lệnh".
Chợt ngừng lời, quay sang nói với Hồ Chi Huy :
- Hồ tam thúc cần sử dụng "Tàn Cốt Lệnh" này, chẳng lẽ có xảy ra chuyện gì hay sao?
Hồ Chi Huy kể ra sự việc, Bàng Sĩ Trạm nhíu đôi mày kiếm sát lại, nói :
- Gia sư lần này lệnh tiểu điệt đem "Tàn Cốt lệnh" đến đây, cũng là vì tên "Kim Kiếm Hiệp". Hồ tam thúc nên biết rằng, vì muốn đối phó với "Kim Kiếm Hiệp", đã có bốn vị trong "Thất kiếm Tam tiên" đến Hàng Châu.
Mậu Văn bồi tiếp :
- Là bốn vị nào?
Chàng lại chớp mắt hỏi thêm :
- "Thất kiếm Tam tiên" là những người nào?
Hồ Chi Huy cũng cùng lên tiếng hỏi :
- Bốn vị nào đến Hàng Châu?
Thạch Lân cũng chú ý lắng nghe, "Thất kiếm Tam tiên" đã đạt công thành danh toại, cuộc sống nhàn hạ đã nhiều năm nay. Lần này tái hiện giang hồ, từ đó cũng rõ được họ coi "Kim Kiếm Hiệp" quan trọng biết dường nào.
Anh ta nhìn Sang Mậu Văn, thấy trên nét mặt Mậu Văn lộ vẻ nôn nóng, dường như rất muốn biết những chuyện đó. Thạch Lân thầm nghĩ :
- "Mậu Văn nếu là công tử một nhà phú gia, tại sao lại quan tâm đối với những chuyện trong võ lâm đến như thế?"
- Phu phụ "Uyên Ương song kiếm", "Tả Thủ Thần Kiếm" và "Bách Bộ Phi Hoa" đều đến cả. Vì đối phó với "Kim Kiếm Hiệp", gia sư lại rất thận trọng, nhất định phải bắt được hắn mới cam tâm.
Bàng Sĩ Trạm cười ngạo nghễ, nói tiếp :
- Tiểu điệt từng nói với gia sư, đối phó với một người hà tất phải nhiễu động đến các bậc tiền bối. Gia sư biểu hiện thần sắc nghiêm túc, nói rằng chuyện này có liên quan đến công án mười mấy năm về trước, bởi vậy phải trừ tận gốc mới được. Theo tiểu điệt thấy, kỳ thực cũng bất tất lo lắng thận trọng như vậy, chỉ cần mấy huynh đệ ta ra tay cũng đủ quá rồi.
Ý tự mãn càng biểu lộ nhiều hìn trong lời nói :
- Như vậy càng tốt.
Hồ Chi Huy mỉm cười nói tiếp :
- "Thất kiếm Tam tiên" ra tay để cho bậc hậu bối có dịp chiêm ngưỡng tài năng thi thố của họ.
Gã ta hơi ngừng lời, đoạn nói tiếp :
- Tuy nhiên ta thấy đại ca cũng quá lo lắng, chẳng lẽ "Kim Kiếm Hiệp" lại có liên quan gì với gã họ Cưu hay sao?
- Vâng. Gia sư điều phái cả chín sư huynh đệ ta, chỉ để đại sư huynh ở nhà. Cả mười mấy năm nay, đây là lần đầu tiên như vậy.

Thạch Lân nhìn Mậu Văn, thấy chàng ta cúi đầu trầm tư, giống như không chú ý gì đến những điều họ nói, thầm nghĩ :
- "Người này thật kỳ quái".
Hồ Chi Huy trầm ngâm khoảnh khắc, chợt ghé sát bên tai Bàng Sĩ Trạm nói gì mấy câu.
Bàng Sĩ Trạm biến sắc, lớn tiếng :
- Có chuyện đó sao?
Chân dẫm mạnh, làm nền lát đá xanh vỡ vụn, công lực quả thực thâm hậu đến kinh người.
- Thật không tin chút nào. "Thiết Kỵ Thần Tiên đội" chỉ trong phút chốc đã bị người ta giết sạch. Được, được. Như vậy càng tạo hứng thú cho ta, ta phải cùng hắn quyết một trận sống mái mới được.
Bàng Sĩ Trạm hận giọng nói, ý nói chỉ cần một mình anh ta cũng đủ đối phó "Kim Kiếm Hiệp".
Mậu Văn ngẩng đầu lên, miệng thoáng hiện nụ cười, Thạch Lân vừa phát hiện trong nụ cười đó có phần kỳ quái, Mậu Văn đã lên tiếng :
- Hà tất phải đứng đây lâu, để tiểu đệ thết đãi vị Bàng huynh này một bữa, chúng ta vào trong đi.
Chàng ta mỉm cười nói tiếp :
- Bàng huynh bưng "Tàn Cốt lệnh" như vậy không cảm thấy mệt sao?
Bàng Sĩ Trạm đáp lại :
- Không sao, ta bưng cả năm nay cũng chẳng sao.
Chưa dứt lời, một giọng nói lạnh nhạt vang lên :
- Khẩu khí thật không vừa.
Bàng Sĩ Trạm giật mình kinh ngạc, ở đây ngoài bọn họ ra đâu có ai.
Sắc mặt lúc này tái sạm đi như màu tro, Bàng Sĩ Trạm phẫn nộ quát :
- Vị nào muốn nói gì ra trước mặt ta để nói, hà tất phải lén lút.
Hồ Chi Huy và Thạch Lân cũng đều kinh ngạc, có ai dám nói lên lời đó?
- Đứng trước mặt người nói có sao đâu?
Theo giọng nói, nhân ảnh thoắt hiện, một người xuất hiện với thế nhanh như chim hồng.
Bàng Sĩ Trạm đang phẫn nộ, vừa thấy người kia lập tức dịu lại, tươi cười nói :
- Thì ra là cô nương...
Vị thiếu nữ nghiêng mắt nhìn, nói :
- Tôi ra đây rồi, anh muốn làm gì?
Thạch Lân và Mậu Văn thấv vị thiếu nữ đó, trong lòng cùng xao xuyến, thầm nghĩ :
- "Trên thế gian này lại có mỹ nhân đẹp đến như vậy".
Hồ Chi Huy lại cười hớn hở nói :

- Mao cô nương sao cũng đến đây?
Vị thiếu nữ nở nụ cười tươi như hoa, eo lưng thon thả xoay nhẹ, đôi nhãn châu long lanh xoay chuyển, thốt lên :
- Ủa, thì ra là Hồ tam thúc à? Tiểu điệt sao không thấy nhỉ?
- Cô nương không theo gia sư, lại quay về đây làm gì?
- Tiểu điệt về thăm phụ thân.
Ánh mắt cô ta như làn thu thủy nhìn vào mặt Mậu Văn.
Mậu Văn có phần lúng túng ngập ngừng, mặt nóng ran lên.
Vị thiếu nữ quay sang hỏi Bàng Sĩ Trạm :
- Phụ thân muội có khỏe không?
Bàng Sĩ Trạm trả lời :
- Gia sư rất khỏe.
- Bàng huynh bưng ngoạn vật đó ra đây làm gì?
Thạch Lân thầm nghĩ :
- "Thì ra cô ta là ái nữ của Mao Cao".
Nhìn thân hình thon thả của cô ta, trong lòng bất chợt lại nghĩ đến Mao Băng.
Cô ta chính là Mao Văn Kỳ, nữ nhi độc nhất của Mao Cao. Khi Mao Băng bỏ đi, cô ta vừa mới sinh, năm nay đã mười bảy tuổi.
Nữ nhi của Mao đại gia đương nhiên luôn được nuông chiều, thích gì làm đó.
Có điều kỳ lạ là cô ta không theo phụ thân để học võ nghệ, tính tình ngang bướng, lại đi lên vùng Hà Bắc xa xôi, trên giang hồ không có ai biết được sư phụ của cô ta là ai?
Bàng Sĩ Trạm đắm đuối nhìn Mao Văn Kỳ, ánh mắt lộ vé khát khao thèm muốn. Mao Văn Kỳ quay người, nở nụ cười kiều diễm, nói :
- Các người nên đi ăn đi, có mời tôi không nhỉ?
Mậu Văn vốn đang cúi đầu trầm tư, nghe vậy liền ngẩng lên mỉm cười đáp lời :
- Nếu cô nương chịu nhận lời mời thì có gì vinh hạnh bằng.
Thạch Lân ham nhìn thanh kiếm sau lưng Mao Văn Kỳ, nên không nhìn thấy nụ cười miễn cưỡng trên khuôn mặt Mậu Văn.
Thanh kiếm đeo sau lưng Mao Văn Kỳ quả là một thanh kiếm kỳ lạ, vỏ kiếm không phải bằng vàng, cũng không phải bằng thiết, mà giống như được chế thành từ da mèo. Thanh kiếm đó trong thiên hạ e rằng chỉ có độc nhất vô nhị.
- Anh mời tôi, nhưng tôi không đi đâu.
Giọng nghe ra có vẻ vô tư và khá bướng bỉnh. Cô ta quay người lại nói tiếp :
- Tôi đi đây. Này Bàng huynh, lần sau chớ phô trương như thế, cẩn thận giữ cái lưỡi đấy.

Bàng Sĩ Trạm cười gượng, nhìn theo cô ta.
Mao Văn Kỳ đến cũng như đi, như cánh chim hồng bay vút giữa lưng trời.
Hồ Chi Huy lắc đầu cười nói.
- Cô ta tính tình thật kỳ quặc, sau này nếu ai cưới cô ta về thì hỏng đời.
Mậu Văn đứng lặng một hồi lâu, mới mỉm cười, nói :
- Món ăn Trấn Giang nghe nói tuyệt vời, tiểu đệ chưa thưởng thức.
Chàng nhìn sang Băng Sĩ Trạm cũng đang sững đứng người, hỏi :
- Bàng huynh đem hộp đó đi luôn hay sao?
- Vâng. Đây là vật bất ly thân.
Sau khi gặp Mao Văn Kỳ, ngữ khí trong lời nói của Bàng Sĩ Trạm có phần nhẹ nhàng dễ chịu hơn. Hồ Chi Huy trêu đùa :
- Hiền điệt chú ý đến Mao cô nương không ít đấy.
Bàng Sĩ Trạm bất giác đỏ mặt, Mậu Văn trong lòng cũng không khỏi có cảm giác chua sót.
* * * * *
Tên tiểu nhi mỗi buổi sáng phải đem nước đi lau chùi các căn phòng trong khánh điếm. Đến một căn phòng sang trọng, gã ta cẩn thận gõ cửa, vì biết rằng nghỉ lại trong căn phòng này là một nhân vật có lai lịch không nhỏ.
Gã ta gõ cửa mấy cái, trong phòng không có người trả lời, gã bèn đẩy nhẹ cửa bước vào, mới thò đầu nhìn, bỗng hét lên một tiếng kinh hãi và đâm đầu bỏ chạy giống như vừa gặp quỷ.
Thạch Lân vừa bước ra cửa phòng, gã tiểu nhị suýt tí nữa thì đâm phải anh ta. Thạch Lân nắm đầu lại quát hỏi :
- Chuyện gì vậy?
Gã tiểu nhị nhìn Thạch Lân, chỉ tay về phía căn phòng của Bàng Sĩ Trạm, nói trong hơi thở :
- Đại gia.. bằng hữu của đại gia... bị nạn...
Tuy Thạch Lân không thích quan tâm đến chuyện gì, nhưng mấy hôm nay đầu óc căng thẳng bởi những chuyện xảy ra bất ngờ. Nghe gã nói vậy, Thạch Lân liền chạy nhanh tới, ló đầu vào nhìn..
"Á..."
Thạch Lân kinh hãi kêu lên, nhào người trở lui, chạy gấp đến phòng Hồ Chi Huy gọi lớn :
- Hồ huynh, Hồ huynh...
Hồ Chi Huy mắt nhắm mắt mở chạy ra, tay xoa cái bụng to tướng hỏi :
- Thạch huynh, chuyện gì?
Gã làm như vẻ bực bội khi bị người ta phá đi giấc hảo mộng của mình.
Thạch Lân không để ý đến điều đó, liền giọng gấp gáp nói :
- "Ngọc Diện sứ giả" gặp chuyện không hay, xin Hồ huynh sang xem.
Hồ Chi Huy không kịp mang hài, hớt hải chạy sang, cơ nhục trên người

cũng rung lên.
Gã vội đẩy cửa nhìn, cảnh tượng trong phòng ập vào mắt, làm gã hét lên một tiếng, người loạng choạng đưa tay níu lấy cánh cửa khỏi ngã.
Trong phòng Bàng Sĩ Trạm đứng cứng đờ, hai mắt lồi ra khỏi tròng. mặt trắng như ma trông đến rợn người, hai tay cắm sâu vào tường ngang đến cùi chỏ, bởi vậy tuy đã chết nhưng người không ngã.
Ánh bang ban mai mờ mờ chiếu vào trong phòng, chiếu xiên lên trên mặt Bàng Sĩ Trạm, khiến cảnh tượng càng thêm rùng rợn đáng sợ.
Hồ Chi Huy gượng đứng thẳng người, đôi mắt ti hí đảo nhìn quanh phòng bỗng kêu lên một tiếng, chạy tới đưa tay nhổ một vật đang găm ở trên bàn...
Thạch Lân đi theo sau dưng nhìn. Thì ra vật đó là một thanh Kim kiếm.
- Lại là thứ khốn nạn này... Lại là thứ khốn nạn này...
Hồ Chi Huy mặt như tử thi, miệng lẩm bẩm như vậy. Gã ngẩng đầu lên, sắc mặt bỗng biến đổi càng thê thảm hơn...
Thì ra trên tường treo một mành khăn đen, đó chính là mảnh khăn phủ trên "Tàn Cốt lệnh".
Trên mảnh khăn đó có hàng chữ được viết bằng phấn trắng: "Lấy máu trả máu".
Đến bây giờ đã hoàn toàn chứng thực được "Kim Kiếm Hiệp" thực sự có liên quan với cái chết của Cưu Độc mười bảy năm trước đây. Hồ Chi Huy cầm thanh Kim kiếm trên tay, miệng lấp bấp :
- Đây là thanh kiếm thứ hai.
Bỗng gã ngẩng đầu lên hỏi Thạch Lân :
- Thanh Kim kiếm hôm trước Thạch huynh có thấy đâu không?
Thạch Lân lắc đầu, đáp :
- Có lẽ bên Mậu huynh.
Hai người cùng qua phòng Mậu Văn. Mậu Văn cũng vừa thức dậy. Hồ Chi Huy kể chuyện vừa rồi, Mậu Văn tỏ ra thất kinh hỏi :
- Sao? Bàng huynh chết rồi à?
Hồ Chi Huy lại hỏi thanh Kim kiếm, Mậu Văn trầm ngâm một hồi, lắc đầu trả lời :
- Tiểu đệ chỉ xem qua chứ đâu biết để chỗ nào.
Kim kiếm mất tích, nhưng đó không phải là chuyện quan trọng, Hồ Chi Huy liền cho qua :
- Mất rồi thì thôi, Mậu huynh bất tất để lòng.
Gã ta đến dựa bên song cửa, đặt thanh Kim kiếm trên bàn, pha một tách trà bưng lên nhấp một ngụm, than :
- Bàng lão nhị chết đi. Mao đại ca thực sự thiếu đi một sức hỗ trợ lớn. Tại hạ thật nghĩ không ra "Kim Kiếm Hiệp" sao lại làm nên một chuyện kinh thiên động địa như vậy?

Trên mặt gã trùm lên bao nỗi ưu sầu.
Võ công của Bàng Sĩ Trạm, Thạch Lân đã tận mắt thấy, anh ta thầm nghĩ :
- "Võ công của "Kim Kiếm Hiệp" quả bất khả tư nghị. Võ công của Bàng Sĩ Trạm như vậy đã thuộc loại nhất lưu cao thủ trong võ lâm, thế mà "Kim Kiếm Hiệp" lại ra tay sát hại một cách thảm thương và không có ai hay biết".
Mậu Văn cũng bước tới pha tách trà, cầm lên nói :
- Tiểu đệ ở sát vách với Bàng huynh, lại không hay biết một tí gì cả?
Hồ Chi Huy than dài tiếp lời :
- Hôm trước mất mười vạn lạng bạc, chúng ta cũng ở sát bên còn không hay biết nữa thì sao?
Thạch Lân đỏ mặt, một phần lại cảm thấy kỳ quái, "Kim Kiếm Hiệp" này xem ra là báo thù cho Cưu Độc. Thế thì hắn ta nhất định có quan hệ rất mật thiết với Cưu Độc.
Thạch Lân nhíu mày suy nghĩ :
- "Theo ta biết, Cưu Độc vô thân vô bằng hữu, người có quan hệ với Cưu Độc chỉ có duy nhất một người là Mao muội".
Nghĩ đến Mao Băng, Thạch Lân lại nhớ đến hai vị quái khách, thầm đoán.
- "Chuyện này nhất định có liên quan với họ".

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 8
Hổ Phách thần kiếm

Nhưng liên quan như thế nào?
Thạch Lân suy nghĩ mãi vẫn không ra.
Mao Băng sau khi rời khỏi nhà, người trong Trung Nguyên chỉ có anh ta biết Mao Băng bị hai quái khách bắt đi, nhưng anh ta không nói ra, vì nghĩ rằng nói ra làm gì?
Hồ Chi Huy uống xong cốc trà, bước tới cạnh bàn định pha cốc khác, bỗng thất thanh kêu lên :
- Thanh Kim kiếm đâu?
Ngẩng đầu lên nhìn, song cửa vẫn đóng kín, gã ta án tay trên bàn tống cửa bay ra, bên ngoài là tiểu viện, không có một bóng người.
Gã ta cấp hoảng và phẫn nộ đến phát cuồng, bay trở lại vào phòng. Lúc này mặt trời vừa ló dạng, ánh sáng trong phòng còn mờ nhạt. Hồ Chi Huy chú mắt nhìn lên đỉnh phòng, không thấy dấu vết gì cả.

Cả ba người cũng ở trong phòng, thế nhưng thanh Kim kiếm để trên bàn lại không cánh mà bay, vả lại trong bọn họ có hai người là võ lâm cao thủ Thạch Lân ngạc nhiên hỏi :
- Thanh Kim kiếm mất đi đâu?
Hồ Chi Huy ngồi phịch xuống ghế, nét mặt trông tiều tụy đáng thương.
Mậu Văn bước tới cạnh bàn, trên nét mặt thanh tú toát lên thần sắc mà người khác không thể hiểu được. Chàng đưa tay sửa lại áo, mở lời khuyên :
- Kim kiếm đã mất, đau lòng cũng vô ích.
Hồ huynh phải nhanh nghĩ ra kế sách để đối phó mới được.
Ánh thái dương rọi vào song cửa, chiếu lên trên tay áo rộng của chàng ta, làm óng ánh tợ như kim quang, nhưng Thạch Lân và Hồ Chi Huy không chú ý đến.
Mậu Văn lần đầu đến Hàng Châu, ngày xuân ấm áp, chàng vươn mình hít hơi sâu, cảm thấy trong lòng thư thái.
Hồ Chi Huy sau khi gặp nhiều biến cố, còn một biện pháp duy nhất là tìm tới Mao Cao nhờ cứu viện. Thực ra người bị hứng chịu chính là Mao Cao chứ không phải gã ta.
Hồ Chi Huy nôn nóng được gặp Mao Cao, nhưng Mậu Văn lại muốn đi ngắm cảnh Tây Hồ trước. Người đến Hàng Châu mà không thưởng ngoạn cảnh Tây Hồ, xưa nay dường như không có. Hồ Chi Huy vì có ý muốn lôi kéo Mậu Văn, nên vui vẻ đáp lời.
Nước hồ trong xanh, ánh thái dương tỏa chiếu lên muôn văn hạt nhỏ óng ánh tợ như minh châu. Mậu Văn thả bước trên đê, cảm thấy trong lòng thanh thản.
Bỗng từ nơi khóm liễu rủ ven đê, lướt ra một chiếc thuyền buồm, một người vén rèm khoang thuyền bước ra, giọng thánh thót cất lên :
- Tam thúc, các người cũng đến đây à?
Phóng ánh mắt nhìn, thì ra là Mao Văn Kỳ.
Mậu Văn mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng nguyên nhân của nỗi vui mừng đó thật khó có ai hiểu thấu. Hồ Chi Huy cười ha hả nói :
- Huynh đệ ngu thúc muốn du hồ, khổ nỗi không có thuyền, gặp được cô nương thật là rất hay.
Mao Văn Kỳ cười khanh khách nói :
- Tiểu điệt du hồ một mình buồn khôn xiết gặp các người càng tốt.
Giọng nói tựa như chim vàng anh hót, tiếng cười trong như ngọc, ở cảnh thiên nhiên huyền ảo này trông nàng ta giống như một nàng tiên nữ. Mậu Văn ngắm nhìn nàng, bất giác đứng ngây người ra.
Chiếc thuyền từ từ tiến lại gần, Mao Văn Kỳ đứng trên mũi thuyền, tà áo tung bay trong gió, ở mặt hồ hiện lên một nàng tiên nữ đang múa, đó là hình bóng của nàng. Hồ Chi Huy nhảy lên thuyền, trầm trồ khen :

- Mao cô nương, cô nương càng ngày trông càng đẹp ra.
- Hai vị đó là ai?
Mao Văn Kỳ chỉ Thạch Lân và Mậu Văn hỏi. Hồ Chi Huy giới thiệu qua, Mao Văn Kỳ "à" một tiếng, ánh mắt long lanh như mặt nước.
Tây Hồ chăm nhìn Thạch Lân hỏi :
- Ông chính là Thạch Lân đại hiệp sao?
Nàng tươi cười nói tiếp :
- Tôi thường nghe phụ thân tôi nhắc đến Thạch đại thúc, nói đại thúc là bằng hữu tốt của a cô (Mao Băng, cô ruột của Mao Văn Kỳ).
Thạch Lân thả mắt nhìn vào cõi xa xăm.
Mao Văn Kỳ nét mặt lộ vẻ u buồn, nói :
- A cô bỏ ra đi, năm đó tiểu điệt mới ra đời. Phụ thân đi khắp nơi để kiếm tìm nhưng không thấy. Tiểu diệt không biết a cô đi đến phương trời nào?
Thạch Lân than một tiếng dài, thu hồi ánh mắt, nhìn vào trên mặt Mậu Văn, lại thấy cơ nhục trên mặt chàng ta run lên, tay nắm chặt cốc trà giống như sợ bị rơi vỡ vậy. Thạch Lân lấy làm lạ, trong đầu trỗi lên bao điều suy nghĩ như sóng triều.
Mọi người như đều chìm ngập trong hồi ức bi thương, Hồ Chi Huy vỗ bàn cười lớn nói :
- Vãn sự đừng nhắc đến làm gì, hôm nay tận hưởng vui chơi khoái lạc là chính. Thạch huynh, huynh vốn đường đường là một đại trượng phu, hôm nay sao buồn chán như vậy, ha ha ha. Đáng tội, đáng tội.
Gã ta có biết đâu, tự cổ chí kim đa tình là đấng trượng phu?
Chiếc thuyền buồm nhẹ nhẹ lướt đi, hai bên hoa sen tợ gấm, mời hương tỏa ngái, Mậu Văn đến bên song khoang thuyền, hít một hơi sâu, nét mặt trở nên thư giãn đi nhiều.
- Phụ thân cô nương đâu?
Hồ Chi Huy đột ngột hỏi. Mao Văn Kỳ hơi nhíu đôi mày liễu trả lời :
- Phụ thân suốt ngày lo lắng. Nghe nói "Thần Tiên Kỵ Sỹ" đã chết hết chín người, phụ thân càng phẫn nộ, nói rằng nếu chuyện đó nếu phát sinh thêm lần nữa, phụ thân sẽ phải đích thân ra tay.
Hồ Chi Huy lại thở ra, vốn muốn nói chuyện Bàng Sĩ Trạm đã chết, nhưng nhìn vào ánh mắt Mao Văn Kỳ, gã ta ngừng lại, bên tai thoạt nghe tiếng mành trúc lay động, gã ta mới hé nụ cười.
Bỗng "bình" một tiếng động lớn, cốc trà trên tay rơi xuống vỡ toang, người cũng bị bắn ngược lên trên Mao Văn Kỳ vội đưa tay đỡ chiếc bàn, con thuyền tuy bị chao đảo, nhưng mọi vật trên chiếc bàn không hề bị rơi. Nàng ta nét mặt lạnh đi, ló đầu ra ngoài nhìn, một chiếc thuyền khác đang chúi đầu sát bên.
- Ôi! Các ngươi không có mắt hả?

Nghe tiếng quát từ chiếc thuyền đối diện, ló ra hai cái đầu, mặt mày đỏ gay vì đã uống nhiều rượu. Bọn họ nhướng đôi mắt lèm nhèm nhìn Mao Văn Kỳ, lên giọng trêu chọc :
- Mỹ nhân thật hung dữ.
- Thuyền cô nương nếu bị hư, sang đây ngồi bồi tiếp đại gia, đại gia sẽ bồi hoàn cho một chiếc thuyền mới.
Hồ Chi Huy đến bên song cửa quát tháo :
- Lũ chó chết, các ngươi biết ta là ai không...
Mới nói nửa lời, Mao Văn Kỳ vội cản. Vì nàng ta muốn trả đũa, bởi vậy không muốn nói ra lai lịch của mình làm gì.
Mao Văn Kỳ liền chạy ra mũi thuyền lập tức quay đầu nhắm đâm vào chiếc thuyền đối diện.
"Bình, bình" vang lên hai tiếng, đỉnh đầu của hai gã bên thuyền đối diện bị hai cú đánh như trời giáng rụt đầu vào không kịp.
Mao Văn Kỳ cười khanh khách, Mậu Văn cũng mỉm cười nhìn nàng ta, dường như rất hứng thú đối với Mao Văn Kỳ.
Còn Thạch Lân trong đầu đang nghĩ đến một chuyện.
Vừa rồi chiếc thuyền bị chấn động, cốc trà trong tay Hồ Chi Huy bị rơi xuống vỡ vụn, nhưng cốc trà trong tay Mậu Văn vẫn y nguyên, thậm chí một giọt nước cũng không bắn ra ngoài, vậy là sao? Lẽ nào chàng ta thân hoàn tuyệt học, lại cố giấu không hiển lộ ra? Nhưng nhìn bên ngoài trông chàng ta khong giống một người luyện võ công.
Nếu một người luyện võ công, nhất định có những đặc điểm khác với người thường. Luyện ngoại môn công phu, đa số đều gân cốt cường tráng tay chân thô ráp, yêu bộ rắn chắc. Nếu luyện nội gia công phu thì nhãn lực rực lên, hai bên thái dương lồi ra, có luyện "Hữu Kim Chung Trạo", "Du Chùy Quán Đỉnh", "Thập Tam Thái Bảo"... thì những đặc điểm đó còn hiện ra rất rõ, không có cớ gì người khác không phát hiện ra cả.
Thạch Lân đang thả dòng suy nghĩ, chiếc thuyền bỗng bị chao đảo giống như có người nhảy lên. Mao Văn Kỳ cười nhí nhảnh, từ trong khoang thuyền lấy ra thanh trường kiếm có vỗ bọc được chế từ da mèo, ngoảnh đầu sang nói với Hồ Chi Huy :
- Tam thúc, tam thúc thường nghe phụ thân nói về thanh kiếm này chưa?
Hồ Chi Huy mỉm cười lắc đầu, Mao Văn Kỳ nói tiếp :
- Vậy thì bây giờ tiểu điệt để cho tam thúc xem.
"Xẹt", nàng ta rút kiếm nhảy ra trước khoang thuyền, Mậu Văn cũng vội theo sau, giống như rất muốn được xem võ công nàng ta.
Hồ Chi Huy nói với Thạch Lân :
- Thạch huynh, chúng ta ra xem một trường náo nhiệt đi, võ công của cô ta tuyệt đối không vừa.

Thạch Lân cười tiếp lời :
- Chớ nói gì, tại hạ thấy thanh kiếm trong tay cô ta cũng đã là vật phi phàm rồi. Tuy nhiên lấy thanh kiếm đó để đối phó với bọn vô lại kia quả không xứng đáng.
Hai người cùng mỉm cười bước ra theo, vốn không để mắt tới những chuyện đang phát sinh.
Nhưng mới ló ra khỏi khoang thuyền, mới biết rằng sự tình xảy ra không thể ngờ được.
Trên chiếc thuyền lớn phía trước cách độ hai trượng, có năm gã đại hán đang hùng hùng hổ hổ, trường kiếm lăm lăm trên tay, trong đó có hai gã say rượu khi nãy. Hồ Chi Huy lướt mắt nhìn, dừng lại trên người hai lão nhân cao ốm đứng đầu mũi thuyền. Gã cảm thấy rất quen thuộc, tuy không biết quen nhưng ít nhất cũng có gặp ở nơi nào rồi.
Hồ Chi Huy vỗ tay nhớ ra họ là ai, vội đứng lên gọi to :
- Đại gia xin chớ động thủ, ở đây đều là người của chúng ta cả, có gì...
Nói chưa dứt lời, hai lão nhân cao ốm cùng quát lớn :
- Phế ngôn.
Một lão bay người sang với thế nhanh phàm tốc, tả chưởng vung mạnh đánh thẳng vào mặt Hồ Chi Huy. Chưởng phong tợ như đao, chưa đến nơi Hồ Chi Huy đã cảm thấy mắt đau rát.
Hồ Chi Huy vội lách đầu, né người tránh qua chiêu đó. Trong cấp hoàng gã nhận ra đối phương bi cụt tay phải, càng khẳng định được lão là ai, gã càng không dám chống trả. Nhưng đối phương xuất chiêu như điện xẹt "Vù, vù", lại là hai chưởng, tuy cụt tay phải nhưng chưởng pháp càng lợi hại hơn.
Hồ Chi Huy bị tấn công đến nỗi không nói kịp, lại không dám chống trả.
Tình thế thật nguy kịch, Mao Văn Kỳ hét lớn bay lướt tới, lão nhân còn lại lập tức quát một tiếng, song chưởng cùng xuất, chưởng trước người sau đánh tạt ngang vào Mao Văn Kỳ. Mui thuyền vốn nhỏ hẹp, bốn người cùng giao chiến, không còn một chỗ hở nào. Mậu Văn đứng ở cửa khoang mắt nhìn theo đường chiêu của bọn họ. Thạch Lân không tiện nhúng tay vào, nhìn thân pháp của hai lão nhân nhanh đến kinh hồn, thầm nghĩ :
- "Họ là ai?"
Hồ Chi Huy sau ba chiêu đã quýnh chân loạn tay, võ công của gã vốn không như thanh danh của gã. Hai năm nay sống trong giàu sang sung sướng, thân hình căng mập, bụng càng to ra, tay chân càng trở nên chậm chạp.
Lão nhân một tay cười gằn một tiếng, độc chưởng bạt ra, chưởng phong như núi trùm xuống đầu Hồ Chi Huy đang mồ hôi nhễ nhại.
Mao Văn Kỳ tay trái múa thanh trường kiếm, thân hình lướt qua như cánh bướm, hữu chưởng tung ra một lúc mấy chưởng, như mưa hoa đầy trời, dễ dang hóa giải chưởng phong của đối phương, cứu nguy cho Hồ Chi Huy.

Thạch Lân nhìn chưởng pháp lão nhân cao ốm, đã cầm thấy công lực rất uy mãnh, đến khi nhìn thấy chưởng pháp của Mao Văn Kỳ, trong lòng càng kinh ngạc hơn. Lịch duyệt giang hồ và nhiều kinh nghiệm như anh ta, vẫn không nhìn ra chưởng pháp của Mao Văn Kỳ thuộc môn phái nào?
Hai lão nhân kia sử dụng chưởng pháp thuộc Bắc phái, chiêu thức tuy không kỳ dị, nhưng xuất chiêu cực nhanh, khiến đối phương không trở tay kịp.
Hồ Chi Huy bị vây áp, bất đắc dĩ phải hoàn chiêu chống trả, nhưng trong lòng vẫn lo sợ. Gã mới xoay thế, lão nhân một tay đột ngột xuất chiêu "Linh Long Xuất Vân" luồn tay trái vào giữa khoảng hở hai tay Hồ Chi Huy, thọc nhanh vào vùng sườn.
Hồ Chi Huy kinh hãi lách người, vị lão nhân hắc giọng cười, tay lão duỗi ra, bằng một động tác mạnh và cực nhanh, Hồ Chi Huy hứ một tiếng, đã bị đánh trúng "Kỳ Môn trọng huyệt", thân hình mềm như con bún vật ngã xuống lòng thuyền.
Phía bên kia, Mao Văn Kỳ chiếm thế thượng phong, lên giọng khinh miệt :
- Các ngươi thủ pháp như vậy cũng muốn thi thố giữa giang hồ hả?
Vị lão nhân phẫn nộ hú một tiếng dài, thân hình bạo thoái, cả hai cùng bay trở về thuyền.
Mậu Văn tận mắt thấy võ công của Mao Văn Kỳ, cũng lắm phần ngạc nhiên.
Thạch Lân mỉm cười tán thán :
- Núi sông dời đổi nhân tài hiện, lớp trẻ lên thay lớp đã qua. Nàng ta có võ công như vậy...
Hồ Chi Huy huyệt đạo bị điểm, nhưng hai mắt vẫn nhìn thấy, trong lòng càng lo sợ :
- Cô ta thật liều lĩnh, sao dám động thủ với "Hà Sóc song kiếm".
Thì ra hai lão nhân đó chính là "Hà Sóc song kiếm" Uông Nhất Bằng và Uông Nhất Minh trong "Thất kiếm Tam tiên".
"Hà Sóc song kiếm" thân hình vừa thoái lui đứng kề cận nhau, cả hai bỗng bay lướt qua tiếp, kiếm quang tỏa như một cầu vồng vắt ngang. Đường kiếm của Uông Nhất Bằng từ ta xoay sang hữu, ngọn kiếm của Uông Nhất Minh từ hữu biến sang tả, hai ngọn kiếm xé gió vùn vụt chém bổ xuống người Mao Văn Kỳ. Danh gia thân thủ quả nhiên bất phàm, Thạch Lân thầm thốt lên: "Hảo kiếm pháp".
Mao Văn Kỳ không hề nhích động, thì ra hai đường kiếm đó chỉ là hư chiêu. Đến nửa chừng kiếm đột ngột chuyển hướng vạch giữa không trung nửa vòng, chém bạt xuống vừng yết hầu của Mao Văn Kỳ.
Hai ngọn kiếm cùng biến chiêu, phối hợp liên hoàn một cách điêu luyện. Uông Nhất Bằng tay phải bị cụt, tay trái sử dụng kiếm càng hung hiểm hơn. Thì ra những năm gần đây huynh đệ họ Uông đã khổ luyện được "Lưỡng Nghi kiếm pháp", cả hai cũng liên thủ công kích, uy lực đâu chỉ tăng lên gấp

bội mà thôi.
Mao Văn Kỳ cười nhạt một tiếng, cước bộ hơi di chuyển, người đã lùi ra ngoài ba xích, tay vung lên, mọi người chỉ thấy trước mắt là những ánh hồng quang chói tỏa, không khỏi nheo mắt.
Mao Văn Kỳ đã bạt kiếm chuẩn bị tấn công.
Thanh trường kiếm phát ra màu hồng tựa như có hoa lửa, không biết làm bằng chất gì.
Kiếm vừa bạt ra, mọi người đều giật mình thất kinh. Thạch Lân hành tẩu giang hồ đã lâu, cũng không tài nào đoán ra được lai lịch thanh trường kiếm. Mậu Văn nhìn thanh kiếm không hề chớp mắt..
Huynh đệ họ Uông là danh gia kiếm pháp, thường ngày nhìn thấy vô số loại kiếm, lúc này mặt mày cũng biến sắc. Hai ngọn kiếm trên tay vạch lên nửa vòng rất lớn, nửa chừng đột ngột hóa thành mười mấy vòng rất nhỏ bao trùm lấy khắp người Mao Văn Kỳ. Đó chính là chiêu "Nhật Nguyệt Tranh Huy" trong "Lưỡng Nghi kiếm pháp" mà "Hà Sóc song kiếm" luyện tập bấy lâu nay.
Hồ Chi Huy nằm ở trong lòng thuyền, mở to hai mắt nhìn, lại không thấy họ động thủ. Thì ra đầu của gã bị lệch về một bên, vì thân hình không nhúc nhích được nên đầu cũng không cục cựa được. Gã ta nằm như con heo sắp bị chọc tiết, sợ hết hồn nhưng không làm gì được.
Mao Văn Kỳ nét mặt vẫn tươi như hoa, trường kiếm trong tay vút mạnh nghênh tiếp thế chiêu của đối phương. "Hà Sóc song kiếm" bất chợt cảm thấy kiếm trong tay bị một hấp lực hút rất mạnh, đến lúc không còn giữ nổi nữa. Mao Văn Kỳ cất, giọng trong như ngọc :
- Nạp đây.
Trong ánh kiếm tỏa đặc trời, nhân ảnh vụt bay nhanh "Hà Sóc song kiếm" cùng bắn người lui lại, trong tay trống không, hai mắt trừng mở, kinh hồn thất sắc nhìn đối phương.
Mao Văn Kỳ cất giọng cười lộ hàm răng trắng muốt, tay đưa ngang ra, hai thanh trường kiếm của huynh đệ họ Uông lúc này bị hút chặt trên thanh kiếm thần kỳ của nàng. Nàng ta vung kiếm, hai thanh kiếm của huynh đệ họ Uông vút bay ra xa rơi tõm xuống hồ. Mọi người trố mắt kinh ngạc, loại công lực đó quả thật ngoài sức tưởng tượng.
"Hà Sóc song kiếm" thành danh võ lâm ba mươi năm nay, ngoại trừ Cưu Độc ra, phải nói suốt mấy mươi năm qua chưa từng gặp địch thủ Lúc này chỉ nội ba chiêu, đã bị một thiếu nữ chưa từng nghe tiếng đoạt lấy kiếm trong tay, nhục nhã biết dường nào.
Người có võ công bị đối phương đoạt lấy binh nhẫn trong tay, nỗi nhục đó không gì bằng. Huống hồ "Hà Sóc song kiếm" với thân phận như vậy, trong lòng khác nào tợ dao băm từng mảnh. Cả hai đứng sững người trợn tròn đôi

mắt chăm nhìn Mao Văn Kỳ.
Năm gã đệ tử tùy tùng, bình nhật tôn kính sư phụ như thiên thần, giờ đây trong lòng trăm nỗi bi sầu, mặt mày biến sắc. Hai gã đại hán khi nãy mặt đỏ gay, giờ lại xanh như tàu lá, trong tay tuy nắm kiếm nhưng đứng sững như trời trồng Khi "Hà Sóc song kiếm" bay người lùi lại, Hồ Chi Huy cũng thấy được, trong lòng kinh hỷ giao tranh. Kinh hoảng là Mao Văn Kỳ đã đánh bức "Hà Sóc song kiếm" mà "Hà Sóc song kiếm" lại là bằng hữu của phụ thân cô ta. Món nợ này rồi biết tính sao đây?
Gã ta mừng là Mao Văn Kỳ có công lực siêu kỳ, ra tay cứu nguy cho gã.
- Kiếm pháp nhị vị quả thật cao minh.
Mao Văn Kỳ mỉm cười nói, tra thanh kiếm vào vỏ nàng ta nói tiếp :
- Tuy nhiên nhị vị nếu cậy vào chút kiếm pháp đó để muốn dương danh giữa giang hồ tùy tiện cho thuyền đâm vào người khác, thì quả là một lỗi lầm lớn.
"Hà Sóc song kiếm" sắc mặt lúc xanh lúc trắng, giận đến phát run lên, nói không ra lời.
Mao Văn Kỳ cười giọng mỉa mai, đoạn nói :
- Ta biết nhị vị nhất định không phục, đúng không? Vậy cũng không can hệ gì. Sau này các vị có muốt tìm ta, cứ đến Hàng Chân tìm người tính Mao.
Rồi nói tiếp :
- Các vị ắt hẳn đã hành tẩu trên giang hồ không ít năm, hôm nay ta không phải đem tên tuổi phụ thân ta để hù dọa các người.
"Hà Sóc song kiếm" mặt biến sắc, cùng buột miệng hỏi :
- "Linh Xà" Mao Cao?
- Đúng.
Hà Sóc song kiếm không nói thêm tiếng nào liền dậm chân búng người bay trở về thuyền.
Mao Văn Kỳ nói với năm gã đại hán :
- Còn chưa đi hả?
Giọng nói ôn nhu, làm cả bọn sượng sùng đỏ mặt, liền cho quay thuyền đi mất.
Mao Văn Kỳ cười tựa như hoa rung, nhìn Hồ Chi Huy đang nằm bất động, bèn đi tới vỗ một cái, huyệt đạo của gã ta được giải khai, gã đứng đậy ho một tiếng, bay ra một cục đàm đặc, thấy người nhẹ hẳn đi.
- Tam thúc, thật khổ cho tam thúc đấy.
Hồ Chi Huy cười gượng gạo nói :
- Khổ cho ngu thúc thì không sao, nhưng cô nương lại chuốc lấy đại họa.
Mao Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :
- Đại họa gì?
- Cô nương biết họ là ai không?
Mao Văn Kỳ lắc nhẹ đầu, Hồ Chi Huy nói :

- Cô nương đương nhiên là không biết, nếu như biết thì đã không động thủ rồi.
- Họ là ai?
Mao Văn Kỳ hỏi giọng cấp xúc :
- Họ chính là "Hà Sóc song kiếm" tề danh với phụ thân cô nương đấy.
Mao Văn Kỳ nghe nói bất giác đứng lặng người, Thạch Lân bước qua kinh ngạc hỏi :
- Họ chính là "Hà Sóc song kiếm" hả?
Mậu Văn đứng ở bóng tối khoang thuyền, nét mặt tựa cười không ra cười, không biết trong lòng đang nghĩ gì. Mao Văn Kỳ đi tới cạnh bên, yểu điệu nói :
- Anh nhìn gì vậy? Tôi giao chiến, anh cũng không ra tay tương trợ.
Mậu Văn gượng cười đáp :
- Tại hạ không muốn vậy, nhưng sức lực không có nên chẳng dám liều lĩnh.
Mao Văn Kỳ và Mậu Văn vốn không quen biết nhau, nhưng nàng ta không một chút ngượng ngùng. Mậu Văn cảm thấy kỳ lạ, thầm nghĩ có lẽ nàng ta từ khi sinh ra đến giờ không biết ngượng ngùng là gì.
Mậu Văn hiện nụ cười trên môi, nói :
- Kiếm của cô nương quả là một vật lạ, tại hạ có thể cầm xem được không?
- Được thôi Tuy nhiên...
- Tuy nhiên sao?
Mao Văn Kỳ rút kiếm đưa ra, Mậu Văn vội nhảy lùi hai bước. Nàng ta nói :
- Anh sờ thử xem.
Mậu Văn đứng ra xa, lắc đầu ngoày ngoạy, Hồ Chi Huy mỉm cười bước tới nói :
- Sờ thử có sao đâu?
Quả nhiên gã đưa tay sờ. Tay vừa chạm thanh kiếm, toàn thân bỗng rung mạnh bắn ngược cao cả xích, gã la vội lùi lại, mặt trắng bệch, kinh sợ hét lên :
- Thanh kiếm sao kỳ quái vậy?
- Hi hi, tam thúc mắc bẫy rồi.
Đôi nhãn châu đen lánh chuyển thìn sang Mậu Văn, nàng ta nói :
- Vậy là anh thông minh.
Thạch Lân phải bật cười, nhưng cũng cảm thấy ly kỳ cổ quái, anh ta đi khắp thiên hạ, cũng không thấy thanh kiếm nào người sờ vào lại giẫy nảy lên như vậy, thậm chí còn chưa nghe nói qua.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 9
Truy bắt địch thủ

Đột ngột có một chiếc thuyền nhỏ từ xa lao nhanh tới như tên. Người điều khiển thuyền không những quen với nghề sông nước, mà còn thể hiện thân thủ xem ra không phải tầm thường, trong nháy mắt đã cặp tới sát. Người điều khiển thuyền "ồ" một tiếng, tung lộn người bay lên chiếc thuyền buồm, thân pháp hiển lộ quả là một nhân vật nhất lưu cao thủ võ lâm.
Đó là một thiếu niên dáng dấp hào hoa phong độ. Vừa lên thuyền anh ta cất giọng hỏi Mao Văn Kỳ :
- Mao muội gặp họa rồi sao?
Rồi mỉm cười nhìn quanh mọi người.
Mậu Văn thấy anh ta với dáng dấp hào hoa phong độ, diện mạo anh tuấn, vận y phục màu vàng, đôi mắt nhìn ngược đầy vẻ ngạo nghễ, vậy đó chẳng phải là "Ngọc Diện sứ giả" Bàng Sĩ Trạm bị "Kim Kiếm Hiệp" giết chết một cách thảm thương ở khách điếm hay sao?
Mậu Văn mặt biến sắc, toàn thân có cảm giác run lên. Chàng ta tận mắt chứng kiến Bàng Sĩ Trạm đã chết, giờ lại đột ngột xuất hiện, khiến chàng ta kinh hãi thất sắc.
Thạch Lân cũng đại kinh tiểu quái đổi sắc mặt, nhưng Hồ Chi Huy và Mao Văn Kỳ vẫn cười nói tự nhiên, như không hề có một chút kinh ngạc. Mao Văn Kỳ tra kiếm vào vỏ, hỏi :
- Ôi! Huynh sao biết muội gặp họa?
Hồ Chi Huy hỏi xen vào.
- Có phải "Hà Sóc song kiếm" đã đến gặp Mao đại ca rồi sao? Cước trình của họ nhanh thật.
Hoàng y thiếu niên vẫn không rời ánh mắt trên mặt Mậu Văn, trả lời :
- Họ không đến gặp gia sư, tiểu điệt ngẫu nhiên gặp họ ở bờ hồ. Cả hai cùng nổi một cơn thịnh nộ, vả lại họ nói vội trở về Hà Sóc ngay, chuyện đó như cho qua.
Hoàng y thiếu niên chuyển ánh mắt nhìn sang Mao Văn Kỳ, mỉm cười nói tiếp :
- Bọn họ tự trêu vào "Hổ Phách thần kiếm" của mao muội, thì chẳng khác gì tự tìm lấy cái nhục, biết trách ai được?
Trong ngữ khí hàm ẩn sự khinh miệt đối với "Hà Sóc song kiếm", lại lộ rõ muốn lấy lòng đối với Mao Văn Kỳ.
Mao Văn Kỳ quả nhiên nở nụ cười ngọt ngào. Hoàng y thiếu niên lại chú ý Mậu Văn phất tay áo tuy cố trấn tĩnh tinh thần, nhưng sắc mặt vẫn trắng

bệch.
Hồ Chi Huy gượng cười bước tới nói :
- Mậu huynh có lẽ không biết, để tại hạ giới thiệu vị cao nhân này Gã ta đánh mắt thị ý cho Mậu Văn, nói tiếp :
- Vị này chính là "Lăng Phong sứ giả" Bành Lương Trạm, vị thứ ba trong "Ngọc Cốt sứ giả" mười đại đệ tử của Mao đại ca. Nhị vị đều là thiếu niên trai trẻ, sau này sẽ gần gũi thân cận nhau hơn.
Vị thiếu niên đó thì ra là Bành Lương Trạm.
Anh ta nở nụ cười khó hiểu nói :
- Nhìn thần sắc Mậu huynh này, nghĩ rằng ắt cũng biết gia huynh. Trong giang hồ rất nhiều người nhầm lẫn huynh đệ ta là một.
Bành Lương Trạm trừng mắt nhìn Hồ Chi Huy, nói tiếp :
- Hồ tam thúc, bất tất đánh mất thị ý cho Mậu huynh, cái chết của gia huynh tiểu đệ đã biết rồi, bởi vậy Mậu huynh vừa thấy ta liền cho rằng người chết sống lại, mới biểu lộ thần sắc kinh ngạc như vậy.
Mậu Văn chợt bừng tỉnh, ánh mắt càng chú ý đảo nhìn Bành Lương Trạm, trong lòng nghĩ thầm :
- "Tên "Lăng Phong sứ giả" này tính tình lạnh hao, cơ trí xảo diệu, xem ra còn hơn Bàng Sĩ Trạm. Hắn biết được tin ca ca chết, mặt không hề tỏ ra một chút bi thương. Hồ Chi Huy mới đánh mắt thị ý, hắn đã biết rõ dụng ý trong đó, vả lại lời nói tuôn ra không một chút lưu tình. Loại người tâm trí cao siêu này là mối họa khôn lường được sau này".
Hồ Chi Huy lúng túng cười, bèn quay sang vấn đề khác, giới thiệu Thạch Lân cho anh ta Thạch Lân chỉ cười nhạt, có lẽ cũng rất căm ghét thái độ "lạnh hạo" của đối phương.
Bành Lương Trạm chợt hỏi Mậu Văn :
- Khi gia huynh chết. Mậu huynh có mặt tại hiện trường chứ?
Mậu Văn nhẹ gật đầu, thần sắc đã trở lại bình thường. Hồ Chi Huy than nói :
- Cái chết của lệnh huynh thật sự khiến cho người ta hết sức đau buồn, nhưng hiền diệt cũng bất tất quá bi thương...
Thực ra gã hoàn toàn không một chút bi thương, Bành Lương Trạm lại còn hơn thế nữa.
Bành Lương Trạm vốn không để ý gì đến lời gã, hạ giọng nói với Mao Văn Kỳ.
- Gia sư luôn nhớ nhung muội, sợ muội xảy ra chuyện gì. Kỳ thực gia sư quá lo lắng, với thanh kiếm đó trong tay muội, còn lo sợ gì nữa?
- Nói gì? Muội hoàn toàn cậy vào thanh kiếm này thôi sao? Huynh chớ cho rằng muội võ công non kém, muội tay không cũng có thể đánh hạ được huynh.
Bành Lương Trạm quả nhiên mặt biến sắc, nhưng cố dịu giọng nói :

- Dĩ nhiên, ái đồ của "Đồ Long Tiên Tử", đừng nói gì ta, mà kể mười huynh đệ ta hợp lại cũng không chống nổi.
Mao Văn Kỳ dậm chân nổi giận, đanh giọng :
- Được. Ngươi dám nói tính danh sư phụ ta, dám chắc ngươi chán sống rồi hả?
Mao Văn Kỳ có tính cách ngang ngạnh, bởi vậy trong xưng hô cũng thay đổi bất thường, ánh mắt quét ngang, như chuẩn bị động thủ bất cứ lúc nào.
Hồ Chi Huy vội bước tới can ngăn.
- Các người vẫn giống như mười năm trước đây, gặp nhau là gây gỗ, không sợ người khác cười sao?
Thạch Lân thầm nhận xét :
- Xem ra Bành Lương Trạm cũng rất có tình tứ đối với Mao Văn Kỳ.
Bành Lương Trạm nói ra bốn chữ "Đồ Long Tiên Tử" cho rằng không đáng gây chú ý của kẻ khác, đồng thời cũng nghĩ rằng những người đang đứng trước mặt đều chẳng hề hay biết nữ kiếm thủ "Đồ Long Tiên Tử" là người duy nhất trong võ lâm trước đây đã từng địch nổi với "Hải Thiên Cô Yên" một trăm chiêu.
"Đồ Long Tiên Tử" sống cuộc đời cô quạnh biệt lập, tuy đã luyện được tuyệt nghệ Đồ Long, nhưng rất ít khi xuất hiện trên giang hồ.
Hồ Chi Huy nói xong, không khí bỗng trở nên trầm lặng. Có người không có lời để nói, có người lại không muốn nói.
Bành Lương Trạm đứng lặng hồi lâu, sắc mặt thay đổi liên tục. Cảm thấy khó chịu không thể đứng nán lại được nữa, anh ta bước về phía mũi thuyền, quay lại nói :
- Xin các vị cứ ngao du, tại hạ về trước để bẩm báo với gia sư, nói rằng Hồ tam thúc và Võ Đương kiếm khách Thạch đại hiệp đã đến rồi.
Anh ta ôm quyền chào, lúc này chiếc thuyền nhỏ đã trôi dạt ra xa ngoài hai trượng. Hồ Chi Huy, Mậu Văn và Thạch Lân cùng bước ra nhìn.
Bành Lương Trạm đánh mắt nhìn Mao Văn Kỳ một lần nữa, lớn tiếng chào :
- Tiểu ca về trước nhé.
Anh ta co người búng mạnh thân hình bay vút thẳng lên trên, hai tay duỗi thẳng, như cũng muốn biểu diễn cho mọi người xem.
Bành Lương Trạm khinh công cực cao, cứ tung người này quả rất tài Linh xảo diệu. Đôi mắt nhắm chuẩn chiếc thuyền phía trước, chuẩn bị đáp xuống nhẹ nhàng đương nhiên là muốn cho Mao Văn Kỳ nhìn thấy, nên ngoài cổ nhìn xem...
Biết đâu trong lúc chân khí hơi thất tán, khi hai chân đáp xuống, chiếc thuyền nhỏ như bị ai kéo, đột ngột lệch ra ngoài mấy xích.
"Bõm".
Nước bắn lên tung tóe, Bành Lương Trạm lọt tỏm xuống lòng hồ. Mọi người

đều kinh ngạc thốt lên. Thạch Lân cũng cảm thấy chuyện thật không ngờ, ánh mắt đảo nhanh, thấy Mậu Văn đang đưa tay sửa mái tóc, mặt vẫn điềm nhiên, Thạch Lân không sao hiểu nổi.
Bành Lương Trạm cầu vinh gặp nhục, người ướt như chuột lột, cũng may là anh ta sinh trưởng ở Giang Nam, từ nhỏ đã quen đi sông nước, liền ngoi đầu lên bơi trở lại chiếc thuyền buồm, đu người nhảy lên. Người ướt sũng như gà rớt xuống nước, hình tướng trông thật hung dữ và ghê sợ, không giống với dáng dấp hào hoa khi bước lên thuyền lần đầu.
Bành Lương Trạm hận giọng nói :
- Ai đã giở trò gì? Ta...
Tức giận đến nỗi không nói ra tiếng. Mao Văn Kỳ từ trong thuyền bước ra, thấy vậy ôm bụng cười ngất ngưởng.
Nhưng chuyện này ai cũng không biết được sự thực của nó.
Chỉ có hai loại khả năng, một là có người lặn dưới nước, đợi khi Bành Lương Trạm vừa đáp xuống, đột ngột kéo mạnh thuyền, hai là trong bọn họ có một người dùng nội gia tuyệt đỉnh cách không điều khiển chiếc thuyền xa ngoài mấy trượng Nhưng trong võ lâm người có công lực như vậy thật hiếm hoi. Những người trên thuyền tuy đều là cao thủ võ lâm, nhưng tuyệt đối không thể có công lực như vậy được Do vậy, cho dù Bành Lương Trạm hết sức phẫn nộ, nhưng không tìm ra đối tượng. Mậu Văn hiện nụ cười mỉa mai. Bành Lương Trạm cũng phải đành lòng nuốt giận.
Mọi người đang cao hứng ngao du Tây Hồ, lại mất hứng, đành quay trở về. Chỉ có Mậu Văn và Mao Văn Kỳ vẫn luôn giơ nụ cười trên môi. Bành Lương Trạm tuy không "mặt như xác chết" cũng "ủ rũ thê lương".
Thuyền cập bến, đặt chân lên bờ mới thấy rõ uy thế của Mao Cao ở Hàng Châu lớn mạnh như thế nào. Người trên bờ vô luận là tam giáo cửu lưu, vừa thấy Bành Lương Trạm đều vội cung kính đón chào, không dám biểu lộ một cử chỉ khác thường.
Nơi ở của Mao Cao càng phải kinh người, e rằng phủ đệ phủ doãn của phủ Hàng Châu cũng không bằng.
Cánh cửa đại môn màu đỏ son mở rộng, có hai hành sư tử bằng đá to lớn và hình thù hung dữ ngự ở hai bên.
Đối với ái nữ và ái đồ của Mao Cao, chuyện thông báo khỏi cần, họ đi thẳng vào phòng khách cực kỳ sang trọng trong Phủ.
Mậu Văn đi bên cạnh Hồ Chi Huy, chợt kéo nhẹ tay áo gã ta, nhỏ giọng :
- Hồ huynh, huynh đệ ta sống với nhau đã nhiều ngày, xem như tri kỷ. Những tâm sự của Hồ huynh tiểu đệ cũng từng hiểu. Hồ huynh đã giúp tiểu đệ rất nhiều, giờ không biết có thể cho tiểu đệ đáp lại lòng thành đó hay không?
Hồ Chi Huy mừng quýnh, không ngờ rằng điều mà gã ta lâu nay chưa tiện

nói ra, giờ lại được đối phương đề cập tới.
Nhưng lão lại nói một cách cố vẻ áy náy khó chịu.
- Mậu huynh nói gì vậy...
Mậu Văn mỉm cười đỡ lời.
- Hồ huynh bị mất tiền bạc. Tiểu đệ tùy hành một bên, nhưng sức lực non yếu, không giúp gì Hồ huynh được, nói ra thật hổ thẹn. Tiểu đệ được thừa hưởng âm đức đời trước...
Mậu Văn có ý dừng lại. Hồ Chi Huy nôn nóng tiếp lời ngay :
- Tại hạ cũng biết Mậu huynh gia tài vạn bảo. Số bạc mà tại hạ làm mất, đối với người khác là rất lớn, nhưng so với Mậu huynh thì không đáng vào đâu. Nhưng tại hạ vô công, sao dám hưởng ăn lộc đó? Thật không giấu gì Mậu huynh, tại hạ trước đây đã nghĩ đến điều đó. nhưng không dám mở lời.
Mậu Văn nói khéo :
- Hồ huynh nói vậy là không chân tình. Về tiền bạc tiểu đệ đã mang sẵn trong người rồi.
Hồ Chi Huy không ngờ chàng công tử phú gia này lại phóng khoáng như vậy, trong lòng mừng khắp khởi, miệng cảm ơn rối rít. Mậu Văn nói tiếp :
- Đợi lát nữa gặp Mao đại gia. Mậu huynh cứ nói tiểu đệ là bằng hữu lâu năm, như vậy tiểu đệ đảm trách việc tiền bạc không sợ người khác soi mói.
Hồ Chi Huy gật đầu lia lịa, trong lòng cảm kích Mậu Văn đã lo chu toàn như vậy.
Mậu Văn đôi môi hơi nhếch lên, tợ như đang vui sướng vì đã đạt được mục đích nào đó.
Bọn họ đang to nhỏ trao đổi với nhau, từ trong cửa bỗng có người ho một tiếng, nói :
- Hồ lão tam dẫn Thạch đệ cùng đến đó hả?
Giọng nói tuy trầm nhưng nghe rất chói tai và khó chịu Một người từ trong cửa bước ra với thân hình cao ốm, lưỡng quyền cao, mũi như mũi ó, hai mắt sâu hõm, nhưng rừng rực hữu thần, mặt có nhiều nếp nhăn, nhưng bước đi rất khoẻ, chưa dấu hiệu gì là một người già cả.
Hồ Chí Huy vội bước lên mấy bước, cúi đầu thi lễ mở giọng cười xu nịnh :
- Chào Mao đại ca, tiểu đệ lâu ngày không đến vấn an Mao đại ca được, xin lượng thứ cho.
Mao Cao cười ha hả kéo tay Hồ Chi Huy :
- Chúng ta đã là huynh đệ, khách khí làm gì?
Cặp hung quang lướt quanh trên mặt từng người, gã cười lớn bước tới trước mặt Thạch Lân, nói :
- Lâu năm không gặp, không ngờ lão đệ vẫn cò rất trẻ, không giống như ta, đã già rồi...
Miệng nói già, nhưng trong lòng vẫn rằng cho mình còn trẻ.

Ánh mắt mọi người đều chú nhìn nhân vật đệ nhất võ lâm, vì vậy không chú ý đến nét kỳ dị lộ ra trên mặt Mậu Văn.
Nhưng loại người như Mậu Văn, dù đặt bất cứ nơi đâu cũng không bị bỏ rơi.
Mao Cao chuyển ánh mắt nhìn lên trên người Mậu Văn nói :
- Vị này diện mạo khác người, có lẽ là cao thủ mới xuất hiện trong giang hồ.
Gã cười lớn nói tiếp :
- Lão phu những năm gần đây không ra khỏi Hàng Châu, bởi vậy đầu rất lạ lùng đối với giới trẻ tài ba mới xuất hiện sau này.
Sự kiêu ngạo dần dần được biểu lộ ra ở lời nói.
Hồ Chi Huy xổ giọng nịnh bợ :
- Vị Mậu huynh này là bằng hữu kết thân khi tiểu đệ đặt chân đến Việt Đông trước đây. Tuy tướng mạo anh tuấn phong dật, nhưng lại là một thư sinh non trẻ.
Gã cười hì hì nói tiếp :
- Tuy nhiên, vị này có gia tài bách vạn, tiểu đệ lần này tài bảo bị mất, nếu không có Mậu huynh e rằng tiêu cục An Bình chúng ta không duy trì nổi sự nghiệp.
Mao Cao "à" lên một tiếng. Hồ Chi Huy nói tiếp :
- Tìm dược bằng hữu khinh tài trọng nghĩa như Mậu huynh, quả rất hiếm. Mao đại ca, có phải vậy không?
- Phải, rất hiếm, rất hiếm.
Vì vậy trong lần gặp đầu tiên này, Mậu Văn đã gây được cảm tình rất lớn đối với Mao Cao.
Trong lúc này, chỉ có Thạch Lân trong đầu chồng chất từ nỗi nghi hoặc này đến nỗi nghi hoặc khác. Vì chỉ có anh ta biết được Mậu Văn và Hồ Chi Huy mới quen biết nhau, vả lại Mậu Văn vì sao muốn dùng đủ cách để lấy lòng Hồ Chi Huy và Mao Cao?
Thạch Lân biết rằng trong đó nhất định tàng ẩn một bí mật rất lớn, anh ta tuy đã phát hiện ra nhưng tuyệt đối không muốn nói ra, và mong sao điều phán đoán của mình đủ để tiếp cận với sự thật.
Khi Mao Cao biết rõ những chuyện phát sinh bất ngờ vừa qua, tính tự kiêu tự đắc trên nét mặt gã ta dần dần bớt đi.
Ánh mắt chàng ta bị một vật đặt trong đại sảnh thu hút, thì ra ở chinh giữa đại sảnh có một khám thờ được phủ một tấm lụa đen, vật này đặt trong đại sảnh thật không phù hợp chút nào.
Mậu Văn giả bộ vô tình bước tới gần đứng nhìn. Hồ Chi Huy nhẹ nhàng đi theo sau, nói nhỏ :
- Đựng trong khám thờ đó chính là "Tàn Cốt lệnh" của Mao đại ca, mệnh lệnh cho toàn võ lâm thiên hạ. Mậu huynh cũng biết những vật đó đã từng có một đoạn cố kinh thiên động địa chứ?

Mậu Văn hạ ánh mắt nhìn xuống, tay thụt vào trong áo rộng để che giấu hai bàn tay nắm chặt.
Trong tình huống chủ nhân ân cần giữ khách ở lại, khách cũng vô tình nán lại, Mậu Văn và Thạch Lân đêm đó nghỉ lại trong trang viện của vị cao thủ đứng đầu võ lâm.
* * * * *
Màn đêm bao phủ, ngọn gió xuân vẫn hơi se lạnh, làm đung đưa những chồi cây mơn mởn sau hậu viện của Mao trang.
Bầu trời không trăng, trong ánh sáng lờ mờ của những vì sao, sau hậu viện bỗng thoắt hiện một bóng người, không hề gây ra một tiếng động nhỏ. Thân hình lướt nhẹ đáp trên một cành cây non tợ gấm, dường như đang dò xét địa hình Sau đó bóng người bay sà như một cảnh én, qua hai lần thăng giáng đã vào tới đại sảnh, đu nép người trên một thanh rui lớn, hai luồng nhãn quang chiếu vào trong đại sảnh.
Người này khinh công thật sự đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa. Thân hình lộn một vòng, hai chân nhẹ nhàng đắp xuống đất tợ như lông hồng rơi.
Trong những năm trở lại đây Mao Cao không lo đến chuyện có người đột nhập ban đêm, bởi vậy trong trang viện lúc này tĩnh mịch vắng lặng không một bóng người.
Đứng ngoài quan sát một lượt, người đó nhẹ đẩy cửa, dùng đầu ngón chân lướt đi nhẹ đến trước khám thờ, đưa tay kéo mảnh lụa màu đen xuống...
Bỗng có tiếng quát vang lên sau lưng, anh ta thất kinh giật mình quay lại, thấy một người đang đứng sừng sững trước mặt...
Anh ta dường như không muốn cho đối phương nhận ra diện mạo, liền lách người thoắt nhanh ra cửa. Người vừa quát đó chính là Mao Văn Kỳ, nàng ta lao đuổi theo như bóng với hình.
Không ngờ đối phương lại có khinh công kỳ tuyệt, trong phút giây sơ hở đã lách người chạy thoát. Mao Văn Kỳ hằm hằm tức giận, lao người qua tường đuổi bám theo.
"Dạ Hành Nhân" khinh công tuy cao, nhưng Mao Văn Kỳ cũng không kém, hai người một trước một sau lao vút đi như sao băng giữa màn đêm, trong tích tắc đã cách xa Mao trang đến mấy mươi trượng.
Mao Văn Kỳ quát :
- Bằng hữu đã đến đây được, hà tất phải chuồn trốn như chuột vậy?
Vừa dứt lời "Dạ Hành Nhân" cất giọng cười ha hả, đột ngột dừng lại, quay người thẳng về phía Mao Văn Kỳ với một động tác rất lẹ.
Mao Văn Kỳ không ngờ đối phương dừng lại một cách đột ngột, người nàng đang trên đà lướt đi tới suýt tí nữa đâm vào đối phương.
Nên biết rằng cả hai người cùng phản ứng cực nhanh, nếu không tận mắt nhìn thấy thì khó thể hình dung được.

Mao Văn Kỳ thế phát ra khó thu hồi, trong tình huống đột biến làm chân khí thất tán, nàng ta dừng ngay lại, lúc này chỉ cạnh đối phương chưa đến một xích.
Thậm chí mùi hương trên người nàng tỏa ra, đối phương đều ngửi được.
"Dạ Hằng Nhân" lại cất giọng cười. Mao Văn Kỳ đỏ mặt phẫn nộ gắng giọng :
- Bằng hữu, mở mắt xem đây...
Lời nói của nàng ta bị đối phương cắt ngang.
- Là một mỹ nhân, nói năng sao giống đạo tặc giang hồ vậy?
Mao Văn Kỳ má đào ửng đỏ, nàng vốn là người truy bất "đạo tặc", giờ lại bị đối phương cho là đạo tặc, bất chợt đứng ngớ người.
"Dạ Hành Nhân" đầu trùm kín bằng một chiếc mạn. Chỉ lộ ra đôi mắt, ánh mắt không chớp chăm nhìn Mao Văn Kỳ, rồi nhìn chuôi kiếm lộ ra sau vai nàng ta nói giọng châm chọc :
- Thoại tiên ta ngỡ rằng Mao trang ở Hàng Châu có gì khá lắm không ngờ...
hừ Mao Văn Kỳ tức giận tột độ, lâu nay chưa từng có người nào dám tỏ lời thất kính đối với Mao trang. Nàng ta hét một tiếng, hai tay tả vung hữu bạt phát chiêu "Thúy Điểu Lưu Vu", chưởng phong đánh thốc vào vùng cổ bên trái của đối phương.
Mao Văn Kỳ xuất chưởng nhanh và bất ngờ, tưởng rằng đối phương sẽ lãnh trọn.
Ngờ đâu đối phương vung tả chưởng phản công, tay phải vạch một vòng hóa chưởng thành quyền, hai ngón thực chỉ và giữa xuất nhanh nhằm điểm thẳng vào huyệt "Kiên Tĩnh" trên vai Mao Văn Kỳ.
Mao Văn Kỳ trong lòng phát lạnh, đối phương không những ra tay nhanh phàm tốc, điểm lợi hại là hai tay sử dụng quyền pháp hoàn toàn không giống nhau.
Nàng ta song chưởng phát ra liên tục, chưởng phong vù vù như gió lốc.
Thì ra chướng pháp của "Đồ Long Tiên Tử" có thần lực kinh người. Tuy là giới nữ lưu, nhưng công lực nội ngoại dung hợp trong "Đồ Long Bát Nhất Thức" do bà tự sáng chế, mang tính cường mãnh, với chưởng pháp này bà ta đủ để thành danh trên giang hồ.
Song đối phương tiếp qua mười chiêu, Mao Văn Kỳ cảm thấy không chống đỡ nổi. Nàng ta rất kinh ngạc không biết loại cao thủ võ lâm này từ đâu ra đây?
Xoay chuyển ý niệm trong đầu, nàng bỗng quát :
- Ngừng tay.
"Dạ Hành Nhân" ngạc nhiên dừng tay lại, Mao Văn Kỳ đã nhảy tạt ngang ra ngoài năm xích, bất ngờ xoay tay rút kiếm, hồng quang lóe sáng.
Mao Văn Kỳ cười nhạt, lạnh giọng nói :

- Ngươi thử tiếp đi.
Tay trái lần kiếm quyết, tay phải múa thanh trường kiếm, chỉ trong nháy mắt kiếm ảnh trùm cả không gian. "Vù", một tiếng, ánh kiếm hóa thành vô số vòng tròn rất nhỏ như những đốm lửa đỏ chụp xuống đối phương.
"Dạ Hành Nhân" giờ mới biết đối phương bảo "ngừng tay" chỉ là kế hoãn binh, vừa cười thầm trong lòng thì ngọn kiếm của đối phương đã ập tới sát người.
Kiếm chưa tới nơi, người đã cảm thấy nóng ran, trên thân kiếm phát ra không phải là hàn khí mà là nhiệt khí. "Dạ Hành Nhân" không dám liều lĩnh tiếp chiêu, cước bộ di chuyển, thân hình lách ra tránh khỏi chiêu số đó.
Mao Văn Kỳ hét lên một tiếng, tiếp tục múa kiếm tấn công, phát ra vô số vòng tròn đỏ rực tạo thành một con hỏa long lớn cuộn đến người đối phương.
"Dạ Hành Nhân" vẫn không dám phản chiêu, vội búng người lùi xa mấy xích.
Mao Văn Kỳ tiếp tự tục chuyển thế kiếm, từng bước sấn tới áp đảo...
"Dạ Hành Nhân" huýt một tiếng dài, thân hành bay vọt lên cao hơn hai trượng, hai tay giang ra, người thăng cao thêm bảy xích nữa. Mao Văn Kỳ chỉ biết đứng nhìn, thầm lăm le :
- Chỉ cần ngươi đắp xuống, ta sẽ cho ngươi một đường kiếm.
"Dạ Hình Nhân" lộn người trên không trung, đầu dưới chân trên, sà xuống như tên xẹt, lại đáp ngay trên ngọn cây cách đó không xa.
Giờ Mao Văn Kỳ mới biết khinh công của đối phương cao hơn mình xa, vừa rồi đối phương có ý dụ địch mới giữ khoảng cách như vậy.
Nàng ta mới bước vào giang hồ, lòng đây trạng khí. Một cú ra tay đã đánh bại "Hà Sóc song kiếm", càng cho rằng mình là cao thủ. Ngờ đâu lại gặp một nhân vật bất tri danh, vô luận là khinh công hay chưởng lực, đều vượt trội hơn nàng ta nhiều.
Nàng tự hỏi trong lòng không biết nhân vật đó có lai lịch từ đâu?
Vội vã trở về, tiếng trống canh từ xa vọng lại đã là canh tư.
* * * * *
Sáng hôm sau, khi Thạch Lân dậy, thấy Mậu Văn ngủ cùng phòng đang vùi đầu ngủ say, cũng không muốn làm chàng ta thức tỉnh, Thạch Lân bước nhẹ ra ngoài.
Sương mai đã ráo, vừng đông đã lên cao.
Thạch Lân than nhẹ một tiếng, hôm nay anh ta thức dậy hơi muộn hơn mọi khi, hoài nghi mình đã già rồi hay sao, liền vươn người hứng làn gió lạnh ban mai, hít sâu một hơi không khí trong lành, người phấn chấn hẳn lên. Ở trong hậu viện, Thạch Lân xuôi hai tay, chùn gối, bắt đầu đi từng chiêu thức về Võ Đương tâm pháp.

Anh ta xuất chiêu tuy chậm, nhưng chiêu thức nhuần nhuyễn và ảo diệu.
Chợt nghe có tiếng người reo lên, Thạch Lân quay đầu nhìn, thấy Mậu Văn đứng dựa bên cửa gật gù khen :
- Thân thủ của Thạch huynh thật tuyệt diệu.
Thạch Lân mỉm cười đáp lại :
- Với văn cốm như Mậu huynh, nếu học võ công, e rằng hơn gấp trăm tại hạ.
Hai người cùng nhìn nhau cười, hình như cả hai cùng có tâm sự đồng cảm và thấu hiểu nhau.
Từ trong một khóm hoa, một thiếu nữ bước ra với dáng thướt tha, từ xa đã lên tiếng :
- Các người dậy sớm nhỉ.
Mậu Văn tươi cười đáp lời :
- Cô nương cũng vậy.
Thì ra đó chính là Mao Văn Kỳ, giọng nàng ngân lên như tiếng chim hót ban mai :
- Ta không phải dậy sớm, ta vốn cả đêm không ngủ.
Ngừng lại giây lắt, nàng ta nói tiếp :
- Các ngươi có thấy kỳ quái không, đêm qua có tên đạo tặc đột nhập vào đây muốn lấy đi một vật, bị tôi phát hiện và giao chiến với hắn ta.
Mậu Văn dịu giong hỏi :
- Với võ công như cô nương, đối phó với tên tiểu tặc đó ắt hẳn không có vấn đề gì?
Mao Văn Kỳ ửng hồng đôi má, cúi đầu lấy tay vê lai áo, đoạn ngẩng đầu nói với Thạch Lân :
- Thạch thúc thúc, mấy hôm nay Hàng Châu đang phát sinh sự cố, nghe nói "Tả Thủ Thần Kiếm" và Uyên Ương song kiếm vừa đi chưa tới hai ngày, nay phải vội trở về. Nhưng hai ngày nữa tôi phải ra đi.
Nàng ta tuy nói với Thạch Lân, nhưng ánh mắt lại đánh nhìn Mậu Văn.
Thạch Lân hỏi :
- Cô nương đi đâu?
- Trở về với gia sư chứ còn đi đâu. Từ Hàng Châu đến Hà Bắc, mỗi năm tôi đi về một lần.
Mậu Văn nhân dịp đó liền tiếp lời :
- Tại hạ cũng muốn đến Hà Bắc, không biết...
Chưa nói hết lời. Mao Văn Kỳ đã cao hứng nói :
- Anh nếu như cùng đi với tôi thì quá tốt, tôi cũng đang thiếu bạn đồng hành.
Mao Văn Kỳ đã rất có thiện cảm với Mậu Văn. Với bản tính ngay thẳng, nàng ta nói ra không chút ngại ngùng.
Mậu Văn hiện nụ cười khó hiểu trên môi.
Thạch Lân trong lòng lạnh đi, nhìn chàng ta với ánh mắt nghi hoặc.

Thạch Lân chìm vào trầm tư, quay người bước đi, tự cảm thấy rằng mình biết những điều đáng lẽ không nên biết.
Ngẩng đầu lên nhìn, thấy có ba thiếu niên vận trang phục màu vàng đang chạy nhanh tới, anh ta cố cúi đầu làm lơ. Ba thiếu niên kia cũng chỉ đánh mắt nhìn phớt một cái rồi đi ngang qua, cách từ xa đã cất giọng gọi :
- Kỳ muội, huynh đệ ta đã trở về đây này.
Cả bọn hăm hở chạy lại gần Mao Văn Kỳ, liếc mắt nhìn sang thấy Mâu Văn đang đứng tựa lưng ở cửa, bất giác cùng ngớ người ra.
Mao Văn Kỳ lạnh lùng nói :
- Các người trở về thì trở về, làm gì phải đại kinh tiểu quái vậy?
Cả ba lại ngã ngửa ra. Mậu Văn thấy ba vị hoàng y thiếu niên này đều diện mạo anh tuấn, ánh mắt đều toát lên tính kiêu ngạo lạnh lùng, thầm đoán :
- Thì ra bọn họ cũng đều là "Ngọc Cốt sứ giả".
Mậu Văn nhìn bọn họ một lượt rồi cười thầm, quay người bước đi, nhưng trong đầu lại nhớ rõ diện mạo bọn họ.
Chàng cũng biết rằng Mao Văn Kỳ đang nhìn theo, trong lòng bất chợt trỗi lên một ý vị đượm nồng, nhưng chàng cố đè nén tình cảm đó tận đáy lòng, một mặt lại tự răn mình :
- Ngươi nếu vì bất cứ người nào mà chìm hãm trong tình cảnh, đó là một tổn thất rất lớn đối với chính mình. Tình cảm. Cảm tình. Ngươi lẽ nào không nhớ rằng ngươi đến với đời này cũng vì những thứ đó sao?
* * * * *
Hai ngày sau, khi "Tả Thủ Thần Kiếm" và "Bách Bộ Phi Hoa" về đến Mao trang. Mậu Văn đã giao khoán ngăn phiếu mười vạn lượng bạc cho Hồ Chi Huy, từ biệt Thạch Lân và mọi người, cùng với Mao Văn Kỳ lên đường đến Hà Bắc.
Đoạn đường từ Hàng Châu đến Hà Bắc, Mao Văn Kỳ cô thân vãng lai không biết bao nhiêu lần, đến độ rất thành thạo. Mậu Văn cùng cưỡi ngựa đi sánh bên, nhưng ánh mắt cứ đắm nhìn Mao Văn Kỳ, khiến nàng ta trống ngực đập vội.
Cảm giác này, trong cuộc đời thiếu nữ hôm nay là lần đầu tiên, Mao Văn Kỳ cảm nhận được, nhưng không thể thốt nói ra bằng lời.
Vừa ra khỏi thành Hàng Châu, phía sau bỗng có tiếng vó ngựa dồn dập.
Mậu Văn hơi nhíu mày nói :
- Các sư huynh của cô nương đến kìa.
- Sao anh biết?
Nàng ta mỉm cười hỏi.
Toán kỵ sĩ phía sau quả nhiên cất cao giọng gọi :
- Kỳ muội muội.
Mậu Văn nhún vai. Mao Văn Kỳ cười khanh khách.

Từ phía sau tiến lên bốn con tuấn mã, quả nhiên là nhóm "Ngọc Cốt sứ giả". "Lăng Phong sứ giả" Bành Lương Trạm với nét mặt thâm trầm giảo hoạt cũng có mặt trong đó. Thấy Mậu Văn, Bành Lương Trạm làm vẽ rất khách khí.
Ba thiếu niên còn lại chẳng cần để mắt tới Mậu Văn, liền cho ngựa vây quanh Mao Văn Kỳ, một thiếu niên có nước da trắng mướt cất giọng :
- Gia sư lệnh cho bốn huynh đệ ta đến bốn tỉnh Ký, Dư, Ngạc và Cán, huynh đệ ta chuẩn bị phân hướng để đi. Sư muội, muội xem người nào đến đất Ký có vẻ thích hợp nhất?
Miệng hiện nụ cười a dua lấy lòng người đẹp.
Mao Văn Kỳ giằng giọng trả lời :
- Ta đi lo chuyện cho các người à?
Bành Lương Trạm tay trái nắm dây cương, tay phải nắm ra một nắm bạc, nói :
- Ai đoán trúng số bạc trong tay ta, người đó sẽ được tùy hành theo Kỳ muộn đến Ký Bắc. Nếu đoán không trúng, thì ta...

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 10
Duyên tình vướng nặng

Mậu Văn thầm buồn cười :
- Xem ra bọn họ ai cũng đều có tình tứ đối với Mao Văn Kỳ?
Chàng mỉm cười nhìn bọn họ đoán tiền, nhưng nếu như bốn thiếu niên kia nhận ra ẩn ý trong nụ cười của chàng, thì e rằng không có ai dám nhận là "Sứ giả cho mỹ nhân".
Cuối cùng "hạnh vận" đã đến với chàng thiếu niên có nước da trắng muốt, ba người còn lại phân hướng phi ngựa đi. Mậu Văn quay sang hỏi :
- Quý tính các hạ?
Hoàng y thiếu niên trả lời với giọng kiêu ngạo :
- Tại hạ là Khổng Hy, tuy nhiên trong giang hồ đều xưng là "Ngọc Bích sứ giả"...
Chưa hết lời đã quay sang trò chuyện với Mao Văn Kỳ, nét mặt lại đổi khác hoàn toàn.
Mậu Văn chẳng hề để tâm đến, trên mặt vẫn luôn rạng nụ cười. Mao Văn Kỳ bặm môi, muốn vị "Ngọc Bích sứ giả" đi khỏi cho rảnh mắt. Khi liếc mắt nhìn sang Mậu Văn, nàng lại nở nụ cười tươi tắn.

Khổng Hy không phải là người ngốc, trên đường đi nhìn ánh mắt và cử chỉ đầy oán hận của Mao Văn Kỳ, đều biết rõ do chàng thiếu niên thư sinh này mà ra cả.
Mậu Văn vẫn chẳng hề lên tiếng, giống như đều đặt ngoài mắt ngoài tai cả.
Mao Văn Kỳ với tính khí cuồng ngạo trước đây, giờ tự dưng tan biến đâu mất, thay đó là sự e lệ ngượng ngùng như thiếu nữ ở chốn buồng the.
Đặt chân đến Ngô Hưng, vì khách điếm đông người. Mậu Văn phải nghỉ lại cũng phòng với Khổng Hy.
Đêm ngả về khuya, Khổng Hy bỗng nghe ngoài song cửa có tiếng động. Anh ta hành tẩu đã lâu trên giang hồ, phản ứng rất nhanh, liền nhảy xuống giường xỏ chân vào giày, thấy Mậu Văn vùi đầu ngủ say, thầm rủa: "Thứ bất tài".
Khổng Hy co người bay qua song cửa, xem thử bên ngoài có chuyện gì phát sinh.
Phía trước quả nhiên có bóng người thoắt hiện. Khổng Hy cười gằn một tiếng, tung người lao theo.
Mao Văn Kỳ cũng bừng tỉnh, phát giác bên ngoài có tiếng động lạ, vội bay người ra song cửa, nhưng bên ngoài vẫn tịch mịch vắng lặng không một bóng người.
Ngừng lại khoảnh khắc, Mao Văn Kỳ nhún người bay đi rất nhanh, ánh mắt đảo nhìn tứ phía, bất chợt phát hiện trên cây bạch dương có một bóng người, nàng ta không chút chần chừ, lao người tới như tên bắn.
Trong màn đêm dày đặc, phía bên kia có tiếng chó sủa, không biết là đã phát hiện kẻ lạ, hay là không chịu nổi cảnh tịch mịch của đêm xuân, phải cất tiếng sủa vang giống như mèo hoang cất tiếng kêu giữa đêm trường cô quạnh.
Mao Văn Kỳ không dám khinh xuất cũng không lên tiếng, thân bình đang bay đột nhiên dừng lại, đôi nhãn châu mở to chú nhìn bóng người tợ như đang khiêu chiến, vẫn đứng yên trên cây không nhích động. Mao Văn Kỳ phẫn nộ trợn mắt, từ miệng phát ra tiếng quát nhỏ, tay vung nhanh, ba điểm sáng xanh lè vụt bay.
Không ngờ bóng người vẫn không di động, ba mũi "Đồ Long châm" của Mao Văn Kỳ đều phóng trúng vào người, người đó không những đứng nguyên, lại chẳng kêu lên một tiếng, giống như xem "Đồ Long châm" ám khí tuyệt nghệ của "Đồ Long Tiên Tử" không ra gì.
Mao Văn Kỳ thật sự kinh ngạc, rút thanh trường kiếm, ánh sáng lóe lên rực sáng, nàng ta bất chợt kêu lên một tiếng kinh hãi.
Thì ra khi hồng quang lóe sáng, Mao Văn Kỳ phát hiện bóng người trên cây lại là Khổng Hy, nàng ta hoa dung biến sắc.
Mao Văn Kỳ bay tới sát nhìn xem. Khổng Hy đã bị địch phương điểm trúng

huyệt "Ngọc Chẩm" sau hậu đầu chỉ trong một thời gian rất ngắn. Người bị treo trên cây bằng một sợi thiếc rất nhỏ. Ba mũi "Đồ Long châm" đều găm trúng các vùng huyệt "Nhũ Tuyền" và "Kỳ Môn" trước ngực, chỉ còn lại chuôi phía sau sáng lấp lánh.
Trong đêm tối, khuôn mặt trắng bệch của Khổng Hy lại càng thêm ghê rợn hơn, đôi mắt lồi lồi ra khỏi tròng.
Gió đêm lùa qua, Mao Văn Kỳ cơ linh thất thoát, vội quay mặt đi hướng khác không dám nhìn cảnh tượng như vậy. Nàng ta giờ mới hiểu rằng mình là nữ nhi, có rất nhiều điều không thể tự giải quyết được, nhất là đối với cõi chết.
Bỗng nhiên nàng ta nghĩ đến Mậu Văn, trong lòng cấp hoảng, vội lao người trở về khách điếm.
"Chàng ta không biết có bị..."
Mao Văn Kỳ hồn tiêu phách lạc.
Nhân vật ẩn hiện như ác quỷ trong địa ngục, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất ma chưởng xóa sổ những người trên thế gian, mà những người đó đều có quan hệ với Mao Cao. Mao Văn Kỳ trong lòng vô cũng hoang mang, hồn phách như bị bay tận trời xanh.
- Người đó là ai?
Mao Văn Kỳ thầm nghĩ.
- Kim Kiếm Hiệp? Nhân vật che mạng đen đó sao?
Ánh sao đêm mờ mờ, biến thân hình treo trên ngọn cây đó giống như quỷ mị hiện lên trước mặt Mao Vẫn Kỳ, nàng ta sởn gai ốc khắp người, mồ hôi tuôn xối xả.
- Lẽ nào người nằm trong phần mộ đột ngột sống lại để báo thù?
Mao Văn Kỳ không dám nghĩ thêm nữa, cũng không dám giải thích nỗi sợ hãi của mình. Trong bể não như ba đào trỗi dậy, nàng tuy không biết nên nghĩ điều gì, thế nhưng hình ảnh của Mậu Văn cứ chạp chờn hiện lên trong đầu Vì thế Mao Văn Kỳ tức tốc quay vào khách điếm, qua mấy lần tung người, nàng ta đã đến bên ngoài song cửa phòng ngủ của Mậu Văn, cửa sổ vẫn mở, Mao Văn Kỳ không ngần ngại nhảy vào.
Mậu Văn không hề hay biết vẫn trùm chăn ngủ. Mao Văn Kỳ vội bước tới đưa tay vỗ vào chăn, khi tay vừa tiếp xúc, nàng ta giật mình kinh ngạc, thì ra không phải là người mà là một đống chăn Mao Văn Kỳ đứng sững người, nỗi hoài nghi trỗi dậy trong lòng. Thình lình nghe sau thành giường có giọng hỏi nhỏ :
- Mao cô nương đó à?
Mao Văn Kỳ hồi bộp bước tới, thấy Mậu Văn đứng co ro sau tủ, nhìn thấy Mao Văn Kỳ, nỗi kinh hoàng mới nhẹ vơi đi.
Chàng ta như không chịu đựng nổi nữa, xuội người ngã xuống bên tủ, run

giọng nói :
- Cô nương không đến, tai hạ e chết mất.
Chàng run tay chỉ lên trên tường. Mao Văn Kỳ nhìn theo, thấy một hàng chữ đại tự viết bằng phấn trắng trên tấm lụa đen: "Lấy máu trả máu".
Mao Văn Kỳ giật bắn người. Cố sự mười bảy năm về trước nàng ta đã từng nghe qua, bốn chữ "Lấy máu trả máu" khiến nàng ta nhập mục kinh tâm, luồng khí lạnh chạy khắp người.
Mậu Văn nói giọng còn run :
- Vừa rồi khi ta ngủ, bỗng từ song cửa nhảy vào một người, trên tay cầm tấm lụa đó. Hắn ta dựng đầu tại hạ dậy và hỏi rõ tại hạ là ai rồi mới bay ra cửa biến mất.
Mao Văn Kỳ hỏi giọng gấp gáp :
- Người đó hình dáng như thế nào? Có phải toàn thân vận trang phục nhàu đen, đầu cũng trùm chiếc mạn màu đen không?
- Đúng vậy, thì ra cô nương cũng nhận ra hắn à?
Mao Văn Kỳ lắc đầu, chú mắt nhìn hàng chữ trên tường đến xuất thần.
Mậu Văn vịn vào mép tủ đứng dậy, nhìn theo sau lưng nàng ta, trên mặt chàng không còn chút gì gọi là sợ hãi cả.
Nhưng khi Mao Văn Kỳ quay đầu lại, thần sắc trên mặt chằng lập tức biến thành tái nhợt đi như vẻ quá hoảng sợ. Mao Văn Kỳ nhìn chàng với ánh mắt đầy thương cảm, nói :
- Anh chớ sợ, tôi ở đây bồi tiếp anh là tốt rồi.
Trên đôi má bất chợt hiện lên hai đóa hồng vân.
Mậu Văn ứng thanh lia lịa :
- Có cô nương ở cạnh bên thì quá tốt, nếu không thì....
Nếu không thì thế nào? Mậu Văn tuy không nói ra, nhưng dầu sao Mao Văn Kỳ đã thay chàng tìm ra lý do để ở lại trong phòng.
Ngọn đèn được thắp sáng, hai người ngồi đối diện bên chiếc bàn. Mao Văn Kỳ cảm thấy ánh mắt của Mậu Văn như ngọn lửa đang thiêu đốt tim mình, và trái tim nàng cũng bắt đầu rực cháy.
Vì thế nàng nhớ hôm nay là đêm xuân...
Tuy ánh sao đêm xuân, không khí đêm xuân, cho đến tiếng mèo kêu trên nóc nhà, đều không có gì gợi cho nàng có một cảm giác về "xuân". Thế nhưng anh mắt của Mậu Văn lại báo hiệu cho nàng biết đây là ngày xuân.
Cũng không biết từ lúc nào, tay của họ nắm chặt vào nhau.
Vì thế họ ngồi như vậy cho đến lúc trời sáng, Mao Văn Kỳ quên đi tất cả, thậm chí quên cả thi thể của sư huynh đang bị treo bên cây một cách thảm thương ở ngoài trời.
Thế còn Mậu Văn thì sao?
Chàng ta cũng quên đi tất cả hay sao?

Nhìn nụ cười biểu hiện trên mặt chàng, người ta có thể tìm ra lời phúc đáp. Nhưng Mao Văn Kỳ lúc này không còn chú ý đến.
Sáng hôm sau, toàn phủ Ngô Hưng đều xôn xao bởi cái chết của Khổng Hy. Nhưng tất cả đều là một câu đố bí ẩn, chưa đến ngày vén mở ra thì không có người nào biết được chân tướng.
Hai người tiếp tục lên đường, cùng cưỡi ngựa sánh bước bên nhau. Người đi đường thấy vậy đều trầm trồ khen ngợi đây quả là một đôi tài tử giai nhân xứng đôi vừa lứa. Nhưng chuyện đời có nhiều cái uẩn khúc mà người ta không thể từ biểu hiện bên ngoài mà nhận ra được. Đôi nam nữ này cũng nằm trong trường hợp đó.
Trên đường đi hai người luôn ở cạnh bên nhau, từ đó tình cảm giữa hai người ngày càng khăng khít và sâu đậm hơn. Nhất là Mao Văn Kỳ, nàng không những biến thành một thiếu nữ ôn nhu e lệ, mà còn luôn quan tâm lo lắng cho Mậu Văn. Nàng cũng cảm thấy trái tim mình thật sự rung đông trước một người nam giới. Từ đó, trong cõi lòng trong trắng như giấy của Mao Văn Kỳ, được Mậu Văn viết lên trên với một chữ "tình".
Bất cứ một người nào cũng đều hiểu, cuộc tình đầu tiên của cuộc đời người thiếu nữ là một ấn tượng sâu sắc và đẹp đẽ, đồng thời cũng vĩnh viễn khó phai mờ.
Cái chết của Khổng Hy tuy làm cho Mao Văn Kỳ thật sự bi ai, vì Khổng Hy là đồng bạn với nàng từ thời thơ ấu, bốn chữ "Lấy máu trả máu" đầy kinh hoàng đó cũng khiến cho nàng sợ hãi, nhưng bao nỗi bi ai và sợ hãi đó đã không còn tồn tại trong lòng nàng nữa, vì lòng nàng đã bị chữ "tình" chiếm trọn.
Mậu Văn cũng phát hiện ra sức mạnh của chữ "tình" đang bốc cháy trong lòng nàng từ những cử chỉ và lời nói ôn nhu của nàng trong giao tiếp.
Nhưng chàng ta vẫn giữ một tính cách như thường ngày, nét mặt luôn hiện nụ cười kỳ bí, khiến cho mọi người không thể từ biểu hiện bên ngoài lại thấu hiểu được nội tâm của chàng.
Chàng ta là một nhân vật thần bí.
Nhưng Mao Văn Kỳ không hề chú ý đến điều đó. Trên đường đi, nàng ta giống như vị thần hộ pháp bảo hộ che chở cho chàng thư sinh "trói gà không chặt" đó, giống như một từ mẫu luôn quan tâm chăm lo việc ẩm thực cho chàng, đồng thời cũng giống như một người vợ hiền luôn ở bên cạnh chàng...
Từ Hàng Châu đi về vùng Bắc, phải men theo kênh đào. Trên đường đi mờ mờ khói tỏa, cảnh vật nên thơ, nhất là vùng Giang Chiết, được xem là nơi đẹp nhất Trung Nguyên.
Mao Văn Kỳ vãng lai trên con đường này đã rất nhiều lần, những nhân vật giang hồ ở vùng này có liên quan với Mao Cao, đương nhiên đều nhận biết

Mao Văn Kỳ. Dường như đặt chân đến nơi nào, chỉ cần Mao Văn Kỳ lộ diện nơi đông người, lập tức có những nhân vật võ lâm đến bái hầu.
Mao Văn Kỳ như có phần chán ghét, nhưng Mậu Văn lại cảm thấy hứng thú đối với họ, thậm chí còn trò chuyên với từng người và hỏi kỹ tính danh địa chỉ của họ.
Mao Văn Kỳ lắm phần ngạc nhiên, không biết vị phú gia công tử này vì sao lại nảy sinh hứng thú đối với những hào sĩ rơm rác đó. Nhưng chỉ cần Mậu Văn cao hứng là nàng ta thích thú lắm rồi.
Đến Túc Thiên, bọn họ vào nghỉ lại khách điếm. Vào buổi hoàng hôn đầu hạ, cảnh vật tuyệt vời, Mao Văn Kỳ đẩy nhẹ song cửa, nhìn bầu trời đầy sao, nói giọng dịu dàng :
- Chúng ta khỏi phải ra ngoài, bảo bọn tiểu nhị đem thức ăn lên, ngồi đây vừa ăn vừa ngắm sao trời cũng được.
Mậu Văn bước tới vỗ nhẹ vào vai Mao Văn Kỳ, chưa nói gì nàng ta đã lên tiếng :
- Anh nhất định phải ra ngoài thôi à?
Nàng uốn người, yểu điệu trách nhẹ :
- Tôi thật cảm thấy kỳ quái, vì sao anh cứ thích giao thiệp với bọn người tầm thường đó? Chúng ta ở đây ăn yên tĩnh thoải mái hơn nhiều.
Mậu Văn vẫn không nói, nhưng cuối cùng hai người cùng dạo bước ra ngoài.
Tiểu trấn Túc Thiên về đêm tuy không náo nhiệt đông đúc. Nhưng cũng đèn đuốc rạng ngời.
Bọn họ ra khỏi khách điếm, vừa rẽ sang con ăn đường phía trái, Mậu Văn bỗng thấy mắt mình sáng lên, bèn mỉm cười quay sang Mao Văn Kỳ. Nàng đưa mất nhìn về phía trước, đôi mày liễu hơi nhíu lại.
Thì ra người trên đường này đều vặn y trang màu vàng, không lẫn lộn một màu khác. Đây đương nhiên không phải là một sự trùng hợp, mà chỉ có duy nhất một nguyên nhân: những người trên là những băng nhóm trực thuộc phe phái của Mao Cao.
Hai người đưa mắt nhìn nhau, bỗng có hai gã đại hán cũng vận y phục màu vàng chạy lại chặn ngang trước mặt, nói lớn :
- Con đường này đêm nay được "Thiết Thủ Tiên Viên" Hầu tứ gia mượn sử dụng, các ngươi muốn ăn uống hãy đi chỗ khác, các phạn điếm trên đường này đêm nay đều ngưng bán.
Mao Văn Kỳ nhíu mày ngạc nhiên. Mậu Văn lại cười ha hả, chỉ sang Mao Văn Kỳ, nói :
- Các hạ có biết vị cô nương này là ai không?
Nói chưa xong lời Mao Văn Kỳ liền ngoảnh đầu bỏ đi, miệng mở lời quở trách :

- Anh hà tất phải nói ra lai lịch, xem ra nơi này đang có chuyện rắc rối, tôi không muốn bị liên lụy.
Mậu Văn đánh mắt quan sát. chợt thấy có hơn mười người xuất hiện đang đi tới. Chàng ta "ồ" lên một tiếng, vì bọn họ đều vận áo quần vá trăm lớp, rõ ràng là nhóm ăn xin
- "Nhưng ăn xin sao lại tụ tập thành nhóm?"
Mậu Văn phân vân suy nghĩ, thấy lão đi đầu quét ánh mắt nhìn chàng một cái, ánh mắt tợ như hai làn điện xuyên thẳng vào người chàng.
Mậu Văn chợt động lòng. Nhóm ăn xin lại tiến thẳng vào con đường cấm. Hai gã đại hán không những không ngăn cản, lại còn tránh ra xa.
Mậu Văn cảm thấy kỳ quái, còn Mao Văn Kỳ lại dán mắt nhìn theo nhóm ăn xin, miệng lẩm bẩm :
- Thật la lùng, họ sao lại sinh sự với Cùng Gia bang, ai gây ra họa này chứ?
Thần sắc trên mặt nàng thoạt biến đổi khác thường, cúi đầu trầm ngâm giây lát, nàng ta kéo tay Mậu Văn nói :
- Chúng ta vào xem sao.
Mới đặt chân đến đầu đường, hai gã đại hán kia vội cung kính cúi đầu. Mậu Văn ngạc nhiên thầm nghĩ :
- "Lẽ nào họ đã nhận ra nàng ta sao?"
Mao Văn Kỳ đương nhiên cũng có suy nghĩ như vậy. Bất ngờ từ đàng sau có tiếng người ho khan một tiếng. Mậu Văn quay đầu nhìn, thấy bốn gã đại hán đang đi sau lưng, vì tiếng ồn ào trên đường phố làm át đi nên không nghe tiếng động của họ.
- "Thì ra đối tượng mà hai gã đại hán cung kính chào lại không phải là ta".
Mậu Văn cảm thấy buồn cười.
Gã đại hán đi đầu chẳng cần đưa mắt nhìn hai người. Mao Văn Kỳ nổi giận hừ một tiếng, liền đưa tay đẩy một cú trên đầu vai, gã ta chúi người lui mấy bước, loạng choạng định ngã.
Cả bọn cùng phẫn nộ hét lên một tiếng, một tên thoắt người lao tới, tay trái xuất chỉ điểm vào mắt Mao Văn Kỳ, tay phải đánh vào vùng ngực, miệng quát :
- Tiểu nha đầu muốn tìm cái chết hả?
Mao Văn Kỳ đỏ mặt, nên biết rằng nhân vật chính phái võ lâm khi đối phó với nữ giới không đánh vào những bộ vị đó. Nàng ta xoay người định ra tay, không ngờ đối phương bị gã đại hán đi đầu nắm giật lùi lại. Thì ra gã ta chính là "Thiết Thủ Tiên Viên" Hầu Lâm, thanh danh hưởng lượng ở vùng Giang Chiết.
Đến giờ gã mới nhận ra Mao Văn Kỳ, vội ôm quyền thi lễ niềm nở nói :
- Thì ra là Mao cô nương, ngu thúc không nhìn thấy, xin cô nương bớt giận.
Mao Văn Kỳ mở lời trách :

- Tôi lại cho rằng thúc thúc không nhận ra tôi.
Nàng ném ánh mắt nhìn gã đại hán định ra tay khi nãy, lạnh giọng nói :
- Vị anh hùng này quyền cước khá lắm, ta muốn lãnh giáo hắn một chiêu mới được.
Gã ta mặt đang đỏ như gà hăng máu, nghe song phương bên hỏi bên đáp, cũng đoán được nàng là ai, mặt mày lập tức tái mét đầy vẻ sợ sệt.
- Sao trước hùng hổ sau lại rụt cổ rụt đầu vậy?
Mao Văn Kỳ gằn giọng, Mậu Văn không khỏi buồn cười.
- Cô nương đến thật là đúng lúc, rất tốt.
Hầu Lâm nhe răng cười mừng rỡ nói, nhìn mặt gã khiến người ta liên tưởng đến con khỉ, hai thái dương gồ lên, trông thật xấu xí nhưng không có ai dám xem thường.
Gã ta nói tiếp :
- Nhị vị từ xa đến đây, ngu thúc xin mời dùng bữa cơm đạm bạc, nhân tiện ngu thúc bẩm báo một chuyện. Hôm nay thật sự gặp chuyện trọng đại, ngu thúc vốn đã phái người đến Hàng Châu phi báo với lệnh tôn, nhưng cho đến giờ vẫn biệt vô âm tín. Ngu thúc đang cấp hoảng, rất may gặp cô nương ở đây Mao Văn Kỳ nghiêm nét mặt nói :
- Hầu tứ thúc, ông sao lại đụng chạm đến Cùng Gia bang. Phụ thân tôi cũng đã từng nói không nên sinh sự với họ.
- Có gì cứ vào rồi nói sau.
Hầu Lâm thở ra có vẻ lo lắng.
Bọn họ cùng tiến vào. Mậu Văn ngước mắt nhìn quanh giờ mới biết rằng hai chữ "trọng đại" mà Hầu Lâm nói quả không phải là hư ngôn.
Con đường này dài độ hơn mười trượng, hai bên có ít nhất ba bốn mươi tửu lầu, bên trong đều ngồi chật ních người. Mậu Văn đánh mắt nhìn qua đủ biết những nhân vật này đều là thuộc hạ của Mao Cao, hoặc là những thành phần được họ mời tới.
Rất kỳ quái là những nhân vật võ lâm hội tụ đông đúc như vậy lẽ ra rất ồn ào mới phải, ở đây lại yên tĩnh lạ thường.
Bọn họ cùng tiến vào một tửu lâu rộng lớn.
Vừa đến cửa tửu lâu, nghe phía đầu kia đường có tiếng động, mọi người quay nhìn, thấy có hơn mười hòa thượng bận áo cà sa đang đi tới.
Sắc mặt của Hầu Lâm càng biến đổi trông rất khó coi.
Những vị hòa thượng đến trước tửu lâu đều dừng lại, chỉ có ba vị bước vào tửu lâu.
Mậu Văn làm như vẻ khách bàng quang, nhưng kỳ thực chàng ta luôn để mắt chú ý, thấy ba vị hòa thượng đi đầu thân hành tuy gầy ốm, nhưng dáng đi như rồng, bước như hổ, mới nhìn đủ biết họ có lai lịch không vừa.
Mao Văn Kỳ tỏ ra lo lắng, liền bước đến bên cạnh Mậu Văn, bảo vệ chàng

“thư sinh non trẻ” của nàng, bên tai lại nghe câu Phật hiệu: “A di đà Phật”. Lão hòa thượng đi đầu đã đến tuổi cổ lai hy, mặt hóp không có một ưtí thịt, nếp nhăn chằng chịt, đôi mày dài sụp xuống, xem ra đã sắp đến ngày nhập thổ.
Chấp hai tay tuyên câu Phật hiệu xong, lão lớn tiếng nớt tiếp :
- Bần tăng Mặc Nhất này từ Tung Sơn đến, thuộc loại khách không mời lại tới nhưng Hầu lão gia hành động lần này đã có liên quan đến võ lâm thiên hạ.
Thiếu Lâm cũng là một phái trong võ lâm, nghĩ rằng Hầu lão gia cũng không nên cự tuyệt sự có mặt của bần tăng.
Bốn chữ “Tung Sơn Mặc Nhất” vừa nói ra, bon Hầu Lâm mặt đều biến sắc, khiến cho Mậu Văn không khỏi chú mắt quan sát vị hòa thượng phái Thiếu Lâm này. Hầu Lâm gượng cười đáp.
- Tại hạ Hầu Lâm, đã từng nghe đại danh chư vị, nhưng tại hạ cho rằng chư vị thần tăng đều đã dứt tuyệt thế tình tham thấu tạo hóa, bởi vậy không màng chi thế sự nhân tình. Như hôm nay chư vị đến đây, tại hạ vô cùng hoan hỷ.
Mặc Nhất thượng nhân đôi mắt hơi nhìn xuống, hai tay chấp phía trước, không để ý gì lời nói sâu sắc của Hầu Lâm, dẫn hai vị hòa thượng kia tiến thẳng vào tửu lâu.
Mao Văn Kỳ càng ngạc nhiên hơn, không hiểu Hầu Lâm đã gây ra những chuyện gì, làm kinh động đến cả những vị hòa thượng Thiếu Lâm vốn gần mười năm nay không đoái hoài đến chuyện trong võ lâm, vả lại nhìn tình hình để suy đoán, phụ thân của nàng hoàn toàn không biết đến chuyện này, tất cả đều do Hầu Lâm tạo ra.
Mao Văn Kỳ ném ánh mắt oán trách nhìn Hầu Lâm. “Linh Xà” Mao Cao lâu nay tuy đã giành được bá nghiệp võ lâm, nhưng đối với các môn phái như Thiếu Lâm, Võ Đương, Côn Luân, gã ta vẫn không dám khi dễ đụng chạm đến.
Những bậc trưởng lão của các môn phái này lâu nay cũng không đếm xỉa gì đến thế sự, đệ tử của họ xuống núi hành đạo cũng không hề hỏi đến chuyện của Mao Cao. Đây đương nhiên là do Mao Cao có mưu mô xảo quyệt, hành sự đều là hô hào quang minh chính đại. Thời gian gần đây Mao Cao càng thận trọng hơn, ít làm những chuyện tày trời như trước đây, vì sợ các đại môn phái căm ghét và phá hủy cơ nghiệp của hắn tiêu tan như mây khói.
Mao Văn Kỳ hôm nay tận mắt nhìn thấy có những nhân vật của Cùng Gia bang và phái Thiếu Lâm, trên lầu là những ai còn chưa biết. Nàng thầm trách Hầu Lâm sao lại giỡn mặt với những nhân vật sát tinh này?
Hầu Lâm mặt cũng bao trùm bao nỗi ưu sầu, than ngắn thở dài, từ từ bước lên lầu. Mao Văn Kỳ kéo tay Mậu Văn đi theo sau. Mậu Văn cảm thấy lòng bàn tay nàng ta rịn ướt, không khỏi cười thầm.

Điều mà Mao Văn Kỳ không ngờ tới là trên lầu có độ hai ba mươi người ngồi phân rải ở hơn mười chiếc bàn, một gã đại hán to mập ngồi cạnh cầu thang, thấy Hầu Lâm vừa ló đầu lên, gã ta liền vỗ bàn nói giọng hung dữ :
- Thật khốn nạn, làm Ngụy mập này đợi đây cả nửa ngày.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 11
Bí mật kho báu

Thiết Thủ Tiên Viên Hầu Lâm trợn tròn đôi mắt như định nổi cơn thịnh nộ, nhưng cố dằn lòng lại, ôm quyền chào quanh một lượt, miễn cưỡng cười nói :
- Tại hạ để cho chư vị tiền bối võ lâm phải đợi lâu, thật đắc tội với chư vị, đáng chết.
Mao Văn Kỳ nhíu mày ngạc nhiên, nàng ta biết Hầu Lâm bình nhật tính nóng như lửa, nay sao lại nhẫn nhịn như thế? Hơn nữa Hầu Lâm võ công không những cao siêu, mà còn là một tay hảo thủ rất được Mao Cao coi trọng, nhóm "Thất kiếm Tam tiên" danh chấn võ lâm thực ra là do Hầu Lâm thống suất, giậm chân một cái khắp thành kinh động, hôm nay sao lại có người tỏ thái độ bất kính đối với gã ta như vậy?
Mao Văn Kỳ đưa mắt quan sát, thấy khi Hầu Lâm xuất hiện, những nhân vật có mặt trong phòng có người cúi người chào, có người chỉ ôm quyền thi lễ, có người lại ngồi trơ ra như bức tường, dường như chẳng xem Hầu Lâm ra gì.
Tình hình xem ra khá trầm trọng, Mao Văn Kỳ trong lòng phát lo, thầm nghĩ :
- "Lẽ nào những người này đều là cao thủ các danh môn danh phái cả?"
Mao Văn Kỳ để ý kỹ, những nhân vật này tuy cao, thấp, mập, ốm khác nhau, nhưng có một điểm tương đồng là ánh mắt của họ rừng rực những tia nhìn sắc như dao.
Mở lời chào xong. Hầu Lâm chỉ vào Mao Văn Kỳ, nói :
- Vị này chính là ái nữ của Mao lão nhân. Hôm nay gặp dịp cùng đến đây.
Mao Văn Kỳ có cảm giác là mấy mươi luồng nhãn quang sắc bén đều quét nhìn lên mặt mình, nhưng nàng ta vẫn đứng ngang nhiên, thần sắc không thay đổi.
Mậu Văn đứng cạnh bên ngầm gật đầu tán thán.
Hầu Lâm đi đến ngồi xuống bàn chủ tọa chính giữa cầu thang, lại gần một

bên với "Ngụy mập".
Mậu Văn xem ra rất lạ lùng đối với nơi này, với dáng dấp một chàng thư sinh, lại lẫn lộn trong các bậc cao nhân. Nhưng tướng mạo khôi ngô tuấn mỹ của chàng cũng gây sự chú ý không ít cho mọi người.
Chàng chi mỉm cười lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Hầu Lâm.
Hầu Lâm đằng hắng mấy tiếng để muốn mọi người chú ý về mình, sau đó đứng dậy nói :
- Với danh phận thấp hèn như tại hạ, tự hiểu rằng dù có thỉnh cầu đi chăng nữa cũng khó mong được chư vị giá lâm đến đây...
"Ngụy mập" liền hừ một tiếng như hổ gầm, xen lời :
- Rất đúng.
Hầu Lâm dường như không để ý gì đến gã ta, nói tiếp.
- Nhất là Mặc Nhất thượng nhân của phái Thiếu Lâm. "Thanh Phong Kiếm" Chu đại hiệp của phái Võ Đương, chư vị hương lão của Cùng gia trang, và "Hỏa Nhãn Kim Điêu" Tiêu nhị gia tổng đà chủ ở vùng lưỡng hồ, đều là những bậc tiền bối, đức cao vọng trọng...
"Ngụy mập" tức giận, dằn mạnh cộc trà xuống bàn, thì ra Hầu Lâm giận gã ta nên cố ý không nói đến tên tuổi gã ta.
Hầu Lâm nhìn quanh một lượt, tiếp tục buông giọng :
- Nhưng biết rằng chư vị giá lâm là muốn đề cập đến "chuyện đó", có điều "chuyện đó" tại hạ không đứng ra làm chủ.
"Rầm" một tiếng, "Ngụy mập" vỗ mạnh bàn, gằn giọng nói :
- Nếu ngươi không làm chủ, thì ai làm chủ nữa chứ?
Hầu Lâm cơn đại nộ trong lòng bộc phát, lại nghe ở cầu thang có tiếng người vọng lên, bèn chuyển giọng.
- "Ngụy mập" ngươi muốn ra oai ư? Ta không làm chủ ngươi cũng không phải không biết.
Giọng nói tuy rất nhỏ, nhưng người ta nghe phải chấn động màng nhĩ.
"Ngụy mập" vụt đứng dậy, đôi mắt rực lửa, phẫn nộ quát :
- Người nào dám gọi ta là "Ngụy mập"? Ta cần phải xem ngươi là thứ gì mới được.
Mao Văn Kỳ và Mậu Văn nhìn nhau cười, trong lòng thầm nghĩ :
- "Gã tự xưng là "Ngụy mập", nhưng người khác gọi "Ngụy mập" gã ta lại nổi nóng".
Từ cầu thang bước lên một người, cất giọng oang oang :
- Ái da, nguy rồi. Ngụy đại hiệp lại nổi giận. Ta nên bái "Ngụy mập" một lễ hay không?
Nhân vật này vừa xuất hiện, mọi người đều thì thầm to nhỏ. "Ngụy mập" tuy đang giận dữ, liền ngồi xuống, dịu giọng :
- Ta tưởng ai, thì ra lão...

Mao Văn Kỳ chăm mắt nhìn, thấy lão ta thân hình gầy tựa mành trúc, áo quần vá trăm lớp nhưng rất sạch. Mặt tuy đầy nếp nhăn nhưng nhìn qua khoảng độ bốn mươi. Nàng kéo tay áo Hầu Lâm hỏi nhỏ :
- Lão ta có phải chính là "Cùng Thần" Lăng Vong của Cùng Gia bang nổi danh hai mươi năm trước đây không? Còn gã mập kia có lẽ chính là "Thần Vĩ" Ngụy Lăng Phong trong "Côn Luân ngũ lão". Hầu thúc thúc, tôi không hiểu tại sao mấy vị hòa thượng phái Thiếu Lâm và cả "Hỏa Nhãn Kim Điêu" đều tề tựu ở đây cả? Chẳng lẽ có chuyện gì hệ trọng lắm hay sao?
Hầu Lâm chỉ ngồi lặng yên không trả lời.
Một lát sau, yến tiệc được bày dọn ra, có người cúi đầu ăn lấy ăn để, có người lại không động đến chiếc đũa. Mao Văn Kỳ cảm thấy kỳ quái :
- Chuyện gì đã xảy ra. Hầu Lâm nói nửa ngày cũng không đâu vào đâu, mọi người cũng không nói gì.
Thời gian trôi qua, Hầu Lâm càng tỏ vẻ nôn nóng như đang đợi một người nào đó. Mao Văn Kỳ cũng không tiện hỏi.
Mậu Văn vẫn giữ nụ cười trên môi, ăn xong chàng ta đứng dậy đi đến dựa bên song cửa, ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, chợt cảm thấy sau lưng có luồng hơi âm, không cần quay nhìn lại cũng biết là Mao Văn Kỳ đang ở phía sau.
Chàng tươi cười nói.
- Tại hạ rất thích xem cảnh trường náo nhiệt, hôm nay cũng là vận may Mao Văn Kỳ bặm môi hờn trách :
- Anh đắc ý lắm à? Người ta lo hoảng muốn chết, không rõ sự tình ra sao, phụ thân không thấy đến. Hầu tứ thúc lại không chịu nói ra.
- Cô nương thử nghĩ xem, với thanh danh và địa vị của lệnh tôn trong võ lâm, có chuyện gì lại giải quyết không được, cô nương việc gì phải lo đến thế?
Mậu Văn mở lời ngọt ngào, thả mắt nhìn những chòm sao, biết rằng lúc này đã đến giờ sửu.
Bầu không khí trong tửu lâu nặng nề trôi qua, đột ngột Ngụy Lăng Phong vỗ mạnh bàn. rống lên :
- Ta hết chịu nổi sự im lặng thế này. Lão Hầu. Ta hỏi ngươi một câu, ngươi phải thực lòng trả lời cho ta...
Hầu Lâm hừ một tiếng, lạnh giọng :
- Ngươi ỷ vào đâu chứ?
Hầu Lâm cũng là nhân vật thành danh trên chốn giang hồ, không thể để bị lăng nhục trước mặt mọi người, bởi vậy gã tức giận thốt lên lời đó.
Ngụy Lăng Phong quả nhiên đại nộ, hét lên :
- Ngươi dám nói ta như vậy hả? Được, được. Ta phải cho ngươi biết tay mới được.

Thân hình to tướng từ trên ghế lại vọt thẳng lên nhanh tợ sao băng. Gã ta vốn ngồi gần Hầu Lâm, mới thoắt người đã đến sát cạnh bên, hữu chưởng vung lên đánh vào vùng vai đối phương.
Hầu Lâm chớp mắt nhìn, thấy lòng bàn tay của Ngụy Lăng Phong óng ánh tợ châu sa, phương pháp "Lục Dương Thủ" này của phái Côn Luân đủ để xưng danh trong giang hồ suốt mấy mươi năm, cho đến hôm nay trong võ lâm cũng không có bất cứ chưởng lực nào có thể kháng nổi.
Nhưng Hầu Lâm từng trải giang hồ, phán đoán tình hình và phản ứng rất nhanh, gã ta tức tốc án tay xuống bàn, búng người lui sau ba xích, buột miệng kêu lên :
- Tính Ngụy kia, đây không phải là nơi động thủ, ngươi cũng là cao thủ võ lâm, sao lại giống như một tên thất phu vậy, mở miệng là chửi mắng, đưa tay là đánh, thành cái thứ gì...
Chỉ nội trong tích tắc, Hầu Lầm phải ứng biến thân pháp ba lần để tránh chưởng chiêu của đốt phương.
Ngụy Lăng Phong bị lời nói châm chỉa của Hầu Lâm làm kích động, gã rống lên như hổ dử, song chưởng phát ra, làm mâm bát trên bàn ở sau lưng Hầu Lâm bay vỡ tung tóe.
Hầu Lâm bị chưởng lực làm chấn động, lời nói đứt quãng giữa chừng.
Chưởng này chưa đến, chưởng khác đã phát ra, khiến cho gã ta trở tay không kịp Hầu Lâm biết mình không phải là địch thủ của đối phương, hơn nữa trên lầu chật hẹp, bàn ghế la liệt, nơi nào cũng có chưởng phong đối phương bức áp. Hầu Lâm bị dồn ép đến cùng đường Nguy Lăng Phong cười gằn một tiếng, định dốc toàn lực tung một chưởng cho đối phương trở về với cát bụi, không ngờ bỗng có một đạo hồng quang lóe sáng, xẹt thẳng vào vùng huyệt "Tàng Ngũ" sau lưng Ngụy Lăng Phong. Lão ta phát giác ra bất giác thất kinh vội thu hồi chưởng lực lách người sang bên phải. Nhưng ánh kiếm đã nhanh như làn điện thuận thế chém tới, lão ta vừa quay người lại thì mũi kiếm đã kề sát huyệt "Thiên Đột" ở yết hầu, ánh hồng quang làm chóa cả mắt.
Ngụy Lăng Phong trở tay không kịp, vội thoái lui hai xích, nhưng không ngờ sau lưng lại là bức tường, phía trước là mũi kiếm cứ đâm thẳng tới.
Ngụy Lăng Phong sử dụng những chiêu vừa rồi chính là "Lục Dương Thủ" nổi tiếng trong võ lâm mấy mươi năm nay. Lão ta xem ra niên kỷ đã gần đến độ "thất thập", nhưng tính khí vẫn còn hăng.
Ngụy Lăng Phong được liệt vào vị thứ hai trong "Côn Luân ngũ lão", xét về võ công xác thực cũng rất ít gặp đối thủ, đương nhiên một phần cũng do lão ít hành tẩu trên giang hồ.
Lúc này bị đối phương đột ngột phát chiêu, dồn ép thối lùi liên tục, đến nỗi chưa kịp thấy rõ diện mạo của đối thủ như thế nào. Ngụy Lăng Phong hết

sức phẫn nộ, liền hét lên một tiếng.
Theo tiếng hét, tả chưởng đánh thốc lên, tay phải vụt nhanh ra đón lấy ngọn kiếm. Những cao thủ võ lâm thấy vậy ngầm thốt lên :
- "Lục Dương Thủ" của Côn Luân chưởng pháp quả danh bất hư truyền.
Mọi người chưa dứt dòng suy nghĩ, bỗng nghe Ngụy Lăng Phong "hự" lên một tiếng, toàn thân bắn ngược lên, sau khi rơi xuống cả người run cầm cập, sợ hãi mở to mắt nhìn, người đang cầm kiếm đứng trước mặt lão ta chính là Mao Văn Kỳ.
Các cao thủ võ lâm đều trố mắt nhìn Mao Văn Kỳ với đầy nỗi ngạc nhiên, ái nữ của Mao Cao, một thiếu nữ đẹp như tiên, lại có võ công cao đến kinh hồn.
Không chỉ các cao thủ võ lâm tỏ ra ngạc nhiên, mà chính ngay cả Ngụy Lăng Phong cũng hết sức kinh nghiệm, không hiểu vì sao lại thất bại một cách dễ dàng thế này?
Thì ra khi tay Ngụy Lăng Phong vừa chạm vào thần kiếm, bỗng cảm thấy có một lực rất mạnh từ thanh kiếm phát ra khiến cho công lực của lão ta tiêu thất hoàn toàn, toàn thân không trụ nổi phải run bắn lên cả người. Lão ta thất bại, nhưng thất bại một cách vô lý.
Ngụy Lăng Phong nhìn đối phương đứng trước mặt, chỉ là một thiếu nữ non nớt với nét mặt cười tươi như hoa, thầm nghĩ :
- "Loại công lực kỳ dị đó không biết thuộc môn phái nào? Lẽ nào cô ta tuổi trẻ như vậy, đã có công lực thần kỳ và truyền sang thanh kiếm để phát ra như vậy".
Ngụy Lăng Phong mười một tuổi đã đầu nhập sư môn, cho đến nay đã hơn năm mươi năm luyện võ. Tuy bị giới hạn ở thiên tư, không thể đạt đến trình độ đăng phong tạo cực, nhưng vô luận như thế nào, lão cũng là một trong những cao thủ võ lâm, nhưng hôm nay kể cả kiếm pháp của đối phương cũng nhận không ra.
Bầu không khí trong phòng chết lặng một hồi lâu. "Cùng Thần" Lăng Long đứng dậy cười lớn, thân hình lắc nhẹ một cái đã đến cạnh bên Mao Văn Kỳ, nói :
- Trường Giang sóng sau xô sóng trước, vị cô nương nay hôm nay thật sự cho ta được dịp đại khai nhãn giới...
Lão nói chưa dứt câu, Ngụy Lăng Phong hoang mang thở hắt ra một cái, thân hình búng lẹ bay thẳng ra song cửa biến mất trong màn đêm.
"Cùng Thần" Lăng Long than nhẹ :
- Ngụy lão nhị tuy tính tình nóng giận thất thường, nhưng lâu nay hành sự cương trực, vả lại ân oán rất phân minh, đúng tư cách một đại trượng phu. Không ngờ lần này lại hung hãn như vậy.
Lão phất tay áo quay sang nói với Hầu Lâm :

- Tiểu bằng hữu, ngươi tuy không ngờ rằng bọn ta đều tề tựu ở đây, nhưng ngươi ắt cũng biết rằng bọn ta vì sao phải đến vậy.
Bị đối phương xưng "Tiểu bằng hữu", Hầu Lâm không những không chối tai, ngược lại còn nghiêm túc đáp :
- Văn bối thực ra không có ý làm kinh động đến chư vị lão tiền bối, nhưng không ngờ rằng việc làm ngẫu nhiên của vãn bối đã khiến cho chư vị hiệp giá đến đây.
Trầm ngâm khoảnh khắc, gã nói tiếp :
- Có điều vãn bối quả thật không hiểu vì sao...
"Cùng Thần" Lăng Long cười ha hả tiếp lời :
- Ngươi không hiểu vì sao bọn ta đều biết chuyện đó phải không?
Lão la cố ý dừng lời, thấy Hầu Lâm gật đầu, lão nói tiếp :
- Không những chuyện đó mà cả những chuyện các ngươi đã gây ra trên chốn giang hồ mười mấy năm qua, đáng lẽ ta phải ra tay ngay cản từ ban đầu.
Lăng Long đánh mắt nhìn sang Mao Văn Kỳ, chợt dịu giọng nói :
- Nhưng ta nhìn thanh trường kiếm trong tay cô nương kia rất giống vật mà một vị cố nhân của ta đã từng nắm giữ trước đây, bởi vậy mới có nhiều lời như thế.
Mao Văn Kỳ càng nghe càng miên man không hiểu sự tình đầu đuôi thế nào. Nàng bước đến cạnh bên Hầu Lâm đang đứng sững người, hỏi nhỏ :
- Hầu tứ thúc, chuyện gì vậy? Nói ra tôi nghe thử nào.
Hầu Lâm thở dài thườn thượt, nói :
- Cô nương, có lẽ cô nương cũng từng nghe lệnh tôn nói về chuyện có liên quan đến...
Mới nói nửa chừng, bỗng nghe bên ngoài có tiếng vó ngựa vang lên, vẻ mặt Hầu Lâm lộ vẻ vui mừng. Liền sau đó từ cầu thang bước lên bốn người. Hầu Lâm bất chợt reo lên.
- Đại ca, đại ca mới đến...
Mao Văn Kỳ cũng "A" một tiếng, nhào bổ người tới.
Vị đi đầu với thân hình cao ốm, ánh mắt đầy sâu hiểm, vừa thấy Mao Văn Kỳ liền gọi :
- Kỳ nhi, con cũng có mặt ở đây à?
Không hỏi, người ta cũng biết vị đó chính là "Linh Xã" Mao Cao.
Kế đó là một lão nhân tuổi vào độ ngũ tuần, lưng dài vai rộng, thân pháp oai phong, sau vai trái lộ ra chuôi kiếm màu vàng. Lão ta chính là "Tả Thủ Thần Kiếm" Đinh Y.
Người thứ ba lại là một nữ nhân trung niên kiều diễm, eo lưng thon thả, ánh mắt long lanh xinh đẹp, làn da trắng mướt. Đó chính là "Bách Bộ Phi Hoa" Lâm Kỳ Trinh, sư muội của Chưởng môn phái Điểm Thương.

Mậu Văn lướt nhìn bọn họ, rồi dừng ánh mắt lại ở người sau cùng, miệng mỉm cười, thì ra đó là "Bát Diện Linh Lung" Hồ Chi Huy.
Mao Cao nói nhỏ với Mao Văn Kỳ mấy câu, rồi quét ánh mắt nhìn mọi người, dáng bộ anh hùng khí khái ra vẻ cao thủ đứng đầu võ lâm.
Những người trong phòng cũng tỏ thái độ khác hẳn, chứ không như trước, ngoài mấy vị như "Cùng Thần" Lăng Long và Mặc Nhất thượng nhân ra, tất cả đều đứng dậy ôm quyền thi lễ.
Nhìn khắp phòng một lượt, Mao Cao bất chợt nhíu mày, dường như gã cũng không ngờ những nhân vật quan trọng này lại có mặt ở đây, nhưng nét mặt lập tức trở lại bình thường, nói :
- Mao mỗ đến muộn, làm phiền chư vị tiền bối và bằng hữu đợi lâu, đáng chết.
Rồi lão quay sang trách Hầu Lâm :
- Lão tứ, sao ngươi không nói trước với ta, không những nhị vị Tiêu, Lăng lão tiền bối giá lâm, mà cả vị thần tăng Thiếu Lâm cũng đến, nếu không thì Mao mỗ dù có gan trời cũng không dám để chư vị đợi lâu.
"Cùng Thần" Lăng Long cười lớn tiếp lời :
- Lão Mao, bọn ta không phải đợi ngươi, ngươi cũng chớ lấy làm khó chịu.
Giọng lão trở nên lạnh lùng :
- Điều mà bọn ta đang đợi là gì, không cần nói ra ắt ngươi cũng đã rõ rồi chứ?
Mao Cao bước tới bưng chén rượu trước mặt Mậu Văn đưa lên, nói lớn :
- Chuyện khác hãy từ từ nói sau. Mao mỗ trước hết xin kính chư vị một bát rượu.
Gã đưa chén rượu xoay quanh một vòng rồi ngửa cổ uống sạch. Mọi người cũng uống theo.
Mao Văn Kỳ có phần đắc ý, mọi người đối với phụ thân của nàng dù sao cũng rất coi trọng.
Nàng quay sang nhìn Mậu Văn, thấy chàng ta vẫn ngồi yên một chỗ, bèn nhỏ giọng :
- Phụ thân kính tửu, anh sao không uống?
Giọng nói nghe ra có phần oán trách, hờn dỗi, và cũng có phần hoài nghi.
Mậu Văn nhún vai đáp lại :
- Bát rượu của tại hạ, lệnh tôn đã bưng rồi, lấy gì mà uống?
Mao Văn Kỳ bật cười, lấy cốc rượu cạnh bên đưa cho Mậu Văn, nhưng lúc này mọi người đã ngồi xuống. Mậu Văn bưng cốc ngửa uống, nhưng chỉ là cốc rượu không. Mao Văn Kỳ cũng không chú ý đến.
Mao Cao cất cao giọng :
- Hôm nay bất kể chư vị đến đây bởi nguyên nhân gì, Mao mỗ vẫn cảm thấy rất hào hứng.

Ngừng lại giây lát, gã chậm rãi nói :
- Hôm trước Hầu lão đệ báo tin về Hàng Châu, nói là đã đến Hồng Trạch và Cao Bưu thuộc lưỡng hồ để muốn liên minh thủy bộ, tại hạ cũng rất phấn khích. Hôm sau lại hay tin có phát hiện một kho báu vật nằm sâu dưới lòng hồ ở giữa Hồng Trạch và Cao Bưu. Chư vị là những bậc cao nhân tiền bối, tại hạ không dám hư ngôn vọng ngữ.
Một giọng cười sang sảng vang lên. Thì ra đó là "Hỏa Nhãn Kim Điêu" Tiêu Trì, tổng đà chủ của mười bảy liên huàn thủy trại vùng lưỡng hồ Cao Bưu và Hồng Trạch. Lão ta dõng dạc nói :
- Ta sang đến niên kỷ lớn như thế này, gặp qua không ít người tốt kẻ xấu, lại không ngờ rằng Hầu tứ hiệp đã đến Cao, Hồng thủy trại lấy danh nghĩa là khách nhân để ngầm thăm dò bảo vật dưới lòng hồ.
Lời nói của lão ta làm cho sắc mặt Hầu Lâm biến đổi lúc trắng lúc xanh. Mao Cao cũng đổi sắc mặt định mở lời nhưng Tiêu Trì đã nói tiếp :
- Ta hôm nay đến đây gặp Mao đại hiệp để cần nói một điều: kho "bí kíp" ở Cao, Hồng lưỡng hồ huynh đệ Mao đại hiệp tuy đã biết đích xác địa điểm, mà ta đến nay vẫn không biết, nhưng nếu Mao đại hiệp còn đến thủy trại của ta để dò tìm bảo vật tiếp, thì ta sẽ dốc hết lực lượng bốn đời tổ tôn của bọ Tiêu ta quyết một trận một mất một còn với Mao đại hiệp mới được. Chỉ bấy nhiêu lời là đủ, ta xin cáo biệt.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 12
Tranh giành phần thắng

Mao Văn Kỳ đến lúc này mới hiểu được phần nào sự tình, nhưng vẫn không rõ báu vật đó là gì càng không hiểu Hầu Lâm sao lại biết được những điều đó, nghe Tiêu Trì nói, nàng không nén được nỗi nghi vấn trong lòng, định mở lời hỏi, nhưng Lâm Kỳ Trinh đã cười khanh khách lên tiếng.
- Tiêu lão gia, lão là người đức cao vọng trọng, tuy nhiên lời của lão, tôi cũng có phần không hiểu. Theo cách nói của lão là hồ Hồng Trạch, Cao Bưu đều thuộc quyền sở hữu của nhà họ Tiêu, vật nằm trong hồ ngoài người họ Tiêu ra không có ai được đụng đến hay sao?
"Hỏa Nhãn Kim Điêu" Tiêu Trì hai mắt trợn to, đôi mày dựng ngược, quát :
- Phải thì sao? Không phải thì sao? Ngươi muốn xưng danh trước mặt ta hả? Xéo đi. Nơi này không có loại người như ngươi.
Lâm Kỳ Trinh thật sự lúng túng. Về tuổi tác cô ta còn kém Tiêu Trì một trời

một vực, nhưng về mặt thân phận và địa vị, cô ta cũng không thua gì Tiêu Trì bao nhiêu.
Lâm Kỳ Trinh lên giọng :
- Vật của thiên hạ, thiên hạ có quyền lấy. Nếu Mao đại ca không đi lấy thì bổn cô nương cùng phải đi, để xem thứ oai phong của lão có được bao nhiêu.
Tiêu Trì vỗ bàn, một tay đại hán tuổi độ ba mươi đang ngồi cạnh bên liền vụt đứng dậy, mặt hằm hằm sát khí, anh ta chính là "Kim Lý" Tiêu Bình, nam đệ tử của Tiêu Trì, thuộc thế hệ thứ tư của Tiêu đại gia. Tiêu Bình định ra tay thế phụ thân, không ngờ "Cùng Thần" Lăng Long của Cùng Gia bang đã cười lớn lên tiếng.
- Vừa rồi nghe lão Tiêu nói, ta mới biết giữa các ngươi có sự khúc mắc. Nhưng các ngươi cũng cần phải biết rõ ngọn ngành sự việc.
Lão phóng ánh mắt nhìn sang Mao Cao nói tiếp :
- Vừa rồi Hầu Lâm nói mọi chuyện đều không do anh ta làm chủ, giờ Mao đại hiệp nên đứng ra nhận làm chủ chứ? Ta hỏi ngươi, ngươi lấy bức mật đồ "tàng bảo" từ trong tay của Cùng Gia bang ta, nếu thật sự thần không biết quỷ không hay thì thôi. Như hôm nay ta đã biết, ngươi tính sao đây?
"Cùng Thần" Lăng Long đã mở ra thêm một vấn đề: thì ra chuyện này còn liên quan đến Cùng Gia bang.
Mọi người đều phân vân không rõ nội tình thế nào, không biết báu vật đó là thứ gì, lại khiến cho Mao Cao lâu nay không muốn đụng chạm đến Cùng Gia bang, nay lại dính dáng đến họ.
Tiêu Trì cũng bất chợt nhíu mày, chuyện có đụng chạm đến Cùng Gia bang thật không dễ giải quyết chút nào.
Lúc này mới thấy rõ "Linh Xà" Mao Cao thật sự là một tay giảo hoạt, trong tình huống này thần sắc vẫn không thay đổi, gã điềm tĩnh :
- Vật của thiên hạ có đức thì ở, không có đức thì đi Mao mỗ tuy là kẻ bất tài, nhưng không dám trái với thiên mệnh. Mao mỗ đã biết được địa điểm tàng ẩn của báu vật, nhất định phải tận lực đi lấy mới được. Còn những vấn đề khác Mao mỗ rất ngu muội, không biết nên giải đáp thế nào.
Gã nói hai chữ thiên mệnh trước, rồi đến hai chữ "ngu muội", ý nói gã ta mọi việc đều không biết, các người có bổn sự thì cứ tính liệu lấy.
"Cùng Thần" Lăng long giận quá phát cười, gắt giọng :
- Đã như vậy ta phải lãnh giáo vị bá chủ võ lâm này mới được.
Mậu Văn nãy giờ trầm mặc, thỉnh thoảng có quay sang nói với Mao Văn Kỳ đôi câu, nhưng chàng vẫn lắng nghe từ đầu đến cuối, không bỏ sót một chi tiết này Lúc này Mậu Văn nghe vị "Cùng Thần" Lăng Long vốn mười mấy năm nay không động thủ nay lại đùng đùng nổi giận sắp ra tay. Sắc mặt chàng ta chợt biến, giống như đang lo lắng cho Mao Cao.

Mao Văn Kỳ thấy Mậu Văn quan tâm đến phụ thân của mình, trong lòng vơi nhẹ đi, thầm nghĩ :
- "Thoạt tiên ta cho rằng chàng có thành kiến gì đối với phu thân, thì ra không phải".
Mao Cao mặt đã biến sắc, đám quần hùng đều tập trung ánh mắt nhìn gã ta.
Đột nhiên có một tiếng tuyên Phật hiệu đã phá bầu không khí nặng nề.
Mặc Nhất thượng nhân nãy giờ ngồi trầm mặc, tuyên câu Phật hiệu xong, lão ta bắt đầu lên tiếng :
- Chư vị đều là cao nhân trong võ lâm, lão nạp tuy ẩn chốn thâm sơn, nhưng đối với đại danh chư vị, vốn rất ngưỡng mộ...
Lão vừa hơi ngừng lời, "Cùng Thần" Lăng Long liền mỉm cười nói :
- Đại sư quá khiêm nhường, tại hạ chỉ là kẻ phàm tục, sao sánh được sự tiêu dao của đại sư? Huống gì quí phái Thiếu Lâm thiên hạ văn danh, đại sư nếu gọi tại hạ là cao thủ võ lâm, tại hạ quả thực cảm thấy hổ thẹn. Tuy nhiên...
Ý lão ta muốn nói :
- Các ngươi là người xuất gia xa lánh thế tình, sao kể cả chữ "Tham" cũng không tham thấu được?
Mạc Nhất thượng nhân đợi đối phương nói xong mới tiếp lời :
- A di đà Phật! thiện tai, thiện tai. Lão nạp tuy bất tài, nhưng diện bích thâm sơn, thừa ăn đức Phạt từ bi, đã tuyệt dứt "tham, sân, si". Báu vật từ miệng các người nói ra, tuy chính là Tam Tài Bảo Tàng, mà cả trăm năm nay người trong võ lâm cầu mong có được, nhưng lão nạp không có lòng tham muốn chiếm vật đó làm của riêng, thí chủ cũng chớ quá lo nghĩ.
Mao Cao nhướng mày cười lớn nói :
- Thương nhân không cần giải thích, tại hạ cũng biết được bậc tiền bối võ lâm như thượng nhân sao phải tranh giành phàm vật với bọn vãn bối. Nếu như vậy thì đâu còn là tiền bối võ lâm.
"Cùng Thần" Lăng Long cũng cất giọng cười, tiếng cười làm rung rinh cả căn lầu. Sau đó lão đột ngột ngừng lại, nhìn với ánh mắt thị uy lớn tiếng :
- Ta lâu nay đều hành sự phân minh rõ ràng, tính Mao kia, ngươi cần phải giải thích cho rõ. Ta tuy là kẻ có danh, nhưng không ỷ lớn để hiếp nhỏ, tranh giành cùng ngươi. Nhưng bức mật đồ Tam Tài Bảo Tàng là do đệ tử của Cùng Gia bang ta phí biết bao nhiêu công sức mới lấy được, nếu kẻ nào cướp nó đi, ta sẽ thẳng tay trừng trị.
Mao Cao cười nhạt tiếp lời :
- Không sai. Bức mật đồ tàng bảo là Hầu lão tứ lấy từ trong tay của đệ tử quí bang. Nhưng lúc đó đệ tử quí bang đột nhập vào Cao Hồng thủy trại, bị bắn trọng thương. Hầu tứ đệ ra tay cứu viện, đệ tử của quí bang cảm kích đại ân đó đã đem bức mật đồ trao tặng cho Hầu tứ đệ.
Gã ta còn nhấn mạnh :

- Như vậy không phải là cướp đoạt.
- Tính Mao kia, ngươi dù có biện bạch cũng vô dụng. Đệ tử của bổn bang tuy bị thụ thương nhưng nếu không có Hầu tứ "tương cứu" thì không đến nỗi trí mệnh. Ngươi nếu cho rằng việc làm đó thần không hay quỷ không biết thì lầm to...
hừ.
"Cùng Thần" Lăng Long vừa quát nạt, vừa cầm hai bình rượu bằng thiếc lên, thuận tay xoắn mấy vòng đã trở thành khúc côn dài độ ba xích.
Mọi người đều trố mắt kinh ngạc bởi công lực kỳ dị của lão.
"Cùng Thần" Lăng Long gõ khúc côn xuống bàn, lạnh giong :
- Tính Mao kia, ngươi nếu biết điều thì hãy nhanh giao bức mật đồ đó cho ta, ta nể mặt Ngũ Thái hòa thượng sư phụ ngươi đã qua đời, không những không đề cập đến chuyện cũ, mà kể cả những chuyện tày trời ngươi gây ra trên giang hồ ta cũng không đếm xỉa. Nếu không thì cơ nghiệp của ngươi sẽ tan biến theo mây khói.
Mao Cao định mở miệng nói, đã thấy Tiêu Trì đứng dậy cắt ngang :
- Ta bất kể bức mật đồ thuộc vào tay ai trong các ngươi, nên biết rằng chỉ cần vật nào nằm trong phạm vi Cao Hồng lưỡng hồ, tức vật đó thuộc quyền sở hữu của "Tiêu Môn Thủy Trại". Các ngươi nếu muốn đụng đến vật trong hồ, trừ phi giết sạch những huynh đệ ta trên ba mươi sáu đường sông của thiên hạ, còn không thì đừng hòng.
Lão ta vốn tướng mạo rất uy mãnh, lúc này cơn phẫn nộ trỗi dậy, đôi mày chĩa thẳng ra, ánh mắt quét nhìn sắc tợ dao, lại thêm tiếng nói oanh oang như hồng chung, hàm ý trong lời nói cũng rất sắc bén lợi hại, quả không thẹn là anh hùng tổng lãnh ba mươi sáu thủy lộ thiên hạ.
Mao Cao, Tiêu Trì và Lăng Long là ba thế lực chiếm cứ ba vùng, không có ai nhường nhịn ai. Lúc này Mao Cao lấy danh phận bá chủ võ lâm hiện thời, giáp mặt với Lăng Long và Tiêu Trì, vẫn không hề tỏ ra sợ hãi. Cả ba cùng nhìn nhau, sự liên quan trong đó phức tạp, không có bên nào chiếm thế thượng phong.
Bởi vậy lúc này cả ba cùng lặng thinh, trong lòng nghĩ cách nào để làm cho hai đối thủ kia thanh toán nhau trước để mình chiếm phần tiện nghi hơn.
Quần hào trong phòng cũng không có ai muốn nhiều lời. Tuy họ là bằng hữu của một trong ba thế lực đó, nhưng đều biết rằng ba thế lực đó không phải "dễ chơi", vì vậy họ không dám nhúng tay vào.
Mặc Nhất thượng nhân nhướng cao đôi mày, vị cao tăng Thiếu Lâm này nãy giờ vẫn ngồi yên như pho tượng, nét mặt cũng không có biểu hiện gì. Lúc này mọi người đều trầm mặc, lão tụng lớn một câu Phật hiệu, chậm rãi buông giọng :
- Các vị tranh cãi nửa ngày cũng vô ích, nhân vì tranh quyền làm chủ Tam

Tài Bảo Tàng đó, ba vị tranh cãi cũng không giải quyết được.
Mặc Nhất thượng nhân vừa lên tiếng, mọi người đều đổ dồn ánh mắt nhìn về lão. "Cùng Thần" Lăng Long chợt nhíu mày hỏi :
- Đại sư nói vậy là có ý gì? Tại hạ nghe không hiểu.
Mao Cao cũng tiếp lời ngay :
- Lẽ nào thượng nhân cũng có ý dòm ngó đến vật đó sao?
Tiêu Trì lại vỗ bàn cười ha hả nói :
- Rất tốt, rất tốt. Thần tăng Thiếu Lâm đứng ra chủ trì công đạo vì võ lâm thiên hạ.
Mậu Văn thầm cười, nghĩ :
- "Lão này thật lợi hại, mọi rắc rối lão đều trút sang cho Mặc Nhất thượng nhân để giải quyết".
Chàng chú mục nhìn vị thần tăng Thiếu Lâm, xem lão xử lý thế nào. Không ngờ Mặc Nhất thượng nhân vẫn chắp tay, trong lòng không một chút lay động, bình thản nói.
- Các vị thí chủ không tiếc thân phận tông chủ nhất phái, đứng ra tranh đoạt Tam Tài Bảo Tàng, nghĩ rằng nhân vì trong Tam Tài Bảo Tàng đó ngoài kim ngân vạn lượng còn có thần binh lợi khí, và diệu dược tiên phương có công năng cứu người chết sống lại... Nhưng các thí chủ có biết nguồn gốc lai lịch của Tam Tài Bảo Tàng từ đâu không?
Mọi người nghe hỏi vậy đều ngạc nhiên, ban đầu họ cảm thấy kỳ quái, không biết vật đó là thứ gì đến nỗi khiến cho những cao thủ võ lâm đứng ra quyết tranh giành không tiếc cả tính mạng, thanh danh và cơ nghiệp?
Sau đó được nghe đến bốn chữ Tam Tài Bảo Tàng, mọi người mới có phần biết được đó là một kho báu bí mật trong võ lâm. Nhưng trong Tam Tài Bảo Tàng đó gồm những thứ gì, mọi người đều không rõ. Đối với nguồn gốc lai lịch của nó lại là một câu đố càng bí ẩn hơn.
Lúc này nghe thượng nhân nói xong, đám quần hùng xôn xao thầm thì :
- Diệu dược tiên phương, Kim ngân vạn lượng. Những thứ đó đối với bất cứ người nào cũng mong muốn và ao ước có được.
"Cùng Thần" Lăng long quét ánh mắt nhìn quanh, thấy mọi người không lên tiếng, lão cười nói :
- Đại sư hỏi rất hay, đối với lai lịch của Tam Tài Bảo Tàng, tại hạ cũng có biết phần nào.
Mao Cao lạnh lùng hừ một tiếng, Lăng Long như để ngoài tai, nói tiếp :
- Trước đây một trăm năm, trong võ lâm có ba bậc dị nhân tiền bối là Thiên Y, Địa Sát, Nhân Ma, mỗi người có một bí quyết riêng, xưng hùng giang hồ, lấy danh là Tam Tài Liên Minh để bá nghiệp võ lâm.
Mao Văn Kỳ nghe vậy quay sang nói nhỏ với Mậu Văn :
- Thì ra những bảo vật đó là của ba lão cường tặc để lại.

Mậu Văn mỉm cười, lại nghe Hồ Chi Huy nói thầm với Hầu Lâm :
- Lão tứ, lão xem vị "Thanh Phong Kiếm" Chu Bạch Vũ của phái Võ Đương sao lai ngồi như chết vậy, không thấy nói năng gì cả.
Hầu Lâm "à" một tiếng, cũng cảm thấy kỳ quái. Chợt nghe Mặc Nhất thượng nhân cất giọng sang sảng :
- Lão nạp từng nghe Lăng thí chủ bác cổ thông kim, hôm nay mới được biết.
Ngừng một lát, lão nói tiếp :
- Thiên - Địa - Nhân tam tài liên minh, tuy là nhóm cường tặc, nhưng những gì mà họ để lại cho đời nay, đã tạo ra không ít công đức, giảm bao điều thị phi trong võ lâm... Lăng thí chủ tuy biết được như vậy, nhưng có biết bảo vật mà ba vị dị nhân tiền bối lưu lại cho đời sau là những thứ gì không?
Lăng Long ậm ừ không trả lời được. Lần này Mao Cao cười lớn nói :
- "Thiên Y", "Địa Sát", "Nhân Ma" từng xưng hùng võ lâm suốt ba mươi năm, sau đó không biết vì sao đột ngột cùng biến mất. Từ đó về sau, toàn bộ số gia tài của họ, cộng thêm thanh "Thần binh cổ kiếm" tuyệt nghệ của "Địa Sát" Thường lão tiền bối, ám khí "Bắc Đẩu Thất Tinh châm" của "Nhân Ma" Tư Không lão tiền bối từng xưng bá giang hồ và thần dược "Tục mệnh đơn phương" của "Thiên Y" Ngô lão tiền bối, tất cả những thứ đó chính là "Bảo vật" mà mọi người đều thèm muốn.
Gã quét ánh mắt nhìn khắp phòng một lượt, nói tiếp :
- Nhưng cả trăm năm nay Tam Tài Bảo Tàng không xuất hiện trên giang hồ, tất cả đều là một bí ẩn. Không ngờ rằng...
Gã chợt dừng lời, ý gã định nói không ngờ rằng điều đó đã nằm trong tay gã
Mặc Nhất thượng nhân ánh mắt rực lên, nói :
- A di đà Phật. Không ngờ Mao thí chủ niên kỷ tuy trẻ, kiến thức lại uyên bác. Nhưng thí chủ có biết ba vị dị nhân tiền bối đó vì sao đột ngột biến mất tung tích? Nguyên nhân vì sao "Bảo vật" của họ lưu lại không giữ được lâu?
Mặc Nhất thượng nhân chậm rãi buông ra từng câu một, khiến cho mọi người đều thấp thỏm chỏng tai lắng nghe.
Chỉ có "Cùng Thần" Lăng Long cười ha hả, nói.
- Những nguyên nhân đó để sau khi Lăng mỗ chết, xuống mười tám tầng địa ngục hỏi ba vị tiền bối đó khắc biết.
Nói xong lão cười vang, khiến cho mọi người bấm bụng cười, Mao Văn Kỳ cũng bưng miệng không kịp.
Mặc Nhất thượng nhân hầu như không để tâm đến lời nói trêu chọc của đối phương, lão cất giọng :
- Chuyện này vốn là một điều bí mật trong võ lâm, lão nạp giờ không thể không nói ra.
Lão ngừng lời, như đang sắp lại tình tiết sự việc sau đó mới chậm rãi nói :
- Ba vị "Thiên Y", "Địa Sát", "Nhân Ma" tuy kết giao huynh đệ, nhưng tâm

tính hoàn toàn khác hẳn nhau. "Thiên Y" Ngô Bất Khả bá nghiệp ở Lục lâm, "Địa Sát" Thường Tư Lệ và "Nhân Ma" Tư Không lại là ma đầu trong võ lâm, trải qua nhiều năm "Tam Tài Liên Minh" hiển danh trong võ lâm.
Lão chuyển giọng :
- Tuy nhiên "Địa Sát" và "Nhân Ma" bị uy lực của "Thiên Y" lấn át, bởi vậy tuy bên ngoài biểu hiện liên minh, nhưng bên trong "Địa Sát" và "Nhân Ma" rất oán hận "Thiên Y". Sau đó thừa lúc "Thiên Y" không phòng bị, hai người đã điểm trọng huyệt "Thiên Tàn" phế bỏ võ công, lại giam cầm đối xử tàn tệ. "Thiên Y" Ngô lão tiền bối vô cùng đau lòng, nhất tâm hướng Phật. Vốn là người có tuệ căn, sau khi quy y cửa Phật, "Thiên Y" tham thấu Tam thừa diệu kế, dùng năng lực bất khả tư nghị hằng ngày tuyên dương Phật pháp cho hai sư đệ vốn mang đầy ma chướng. Đức Phật phổ độ chúng sinh, lại khiến cho hai lão ma đầu phóng hạ đồ đao, cải tà quy chính.
Mặc Nhất thượng nhân nói tới đây, cúi đầu tụng một câu Phật hiệu, đoạn nói tiếp.
- Ba vị dị nhân tiền bối sau khi cải tà quy chính, đã đem tất cả tiền tài có được, cho đến các thần binh lợi khí, thả chìm xuống lòng hồ, sau đó cùng nhau đến Thiếu Lâm tự cầu gặp tổ sư Chưởng môn tệ giáo đương thời xin xuống tóc quy y tam bảo, xuất gia làm tăng.
Đoạn cố sự võ lâm này được Mặc Nhất thượng nhân nói rõ ràng từng chi tiết, đám quần hùng nghe đến sững người.
Mặc Nhất thượng nhân kể tiếp :
- Ba vị dị nhân tiền bối sau khi xuất gia, đã bẩm báo với Chưởng giáo tổ sư về địa điểm "tàng bảo", và trao bức mật đồ cho tổ sư, xin tổ sư vì thương sinh mà tạo phúc lợi. Nhưng lúc đó tổ sư đã không màng chi đến thế sự, lại đem bức mật đồ "tàng bảo" đó ra vẽ thành ba bức, một bức giao cho Chưởng môn phái Võ Đương đương thời, một bức giao cho thần tăng Trừng Không của bổn tự, bức còn lại giao cho một người mà tổ sư coi trọng nhất, đó chính là "Hải Thiên Cô Yến" danh chấn thiên hạ.
Mặc Nhất thượng nhân nói xong, mọi người không khỏi "à" lên một tiếng.
Mậu Văn uống một ngụm trà, quay nhìn Mao Văn Kỳ, nói thầm :
- Kỳ muội, xem kìa, trời đã sáng rồi.
Mao Văn Kỳ nhìn qua song cửa, quả nhiên trời đã rạng sáng.
Mặc Nhất thượng nhân ho nhẹ một tiếng, lại nói :
- Lúc đó ý đồ của Chưởng môn tổ sư là mong ba vị tiền bối này sử dụng nó để tạo phúc cho chúng sinh, nhưng họ đã công thạm tạo hóa, đương nhiên không dùng đến. Bức mật đồ của Trừng Không tổ sư bổn tự đời đời lưu truyền, hiện tại đang truyền đến đời lão nạp. Còn hai bức còn lại nghĩ rằng cũng do chọn người để giao không thích đáng, bởi vậy chỉ mới có một trăm năm Tam Tài Bảo Tàng đã bị lộ ra trong võ lâm.

Lúc này mọi người mới hiểu được phần nào về chân tướng sự việc.
Giọng của Mặc Nhất thượng nhân vẫn vang lên đều đặn :
- Nay đột nhiên có người đến Thiếu Lâm tự nói rằng bức mật đồ đã xuất hiện ở giang hồ, lão nạp này hay tin lặp tức xuống núi vì bức mật đồ này rất hệ trọng, nếu để lọt vào tay một kẻ gian hùng lại là một thảm họa lớn cho thiên hạ.
Lão nạp lần này xuống núi là muốn hỏi rõ người đã lấy được bức mật đồ đó.
Đôi mắt lão ta chợt mở to ra, hai tia hàn quang quét nhìn trên mặt Mao Cao, lão nói tiếp :
- Nếu người đó lấy bức mật đồ từ tay vị Chưởng môn Võ Đương hoặc "Hải Thiên Cô Yến" trao cho, thì lão nạp rất an tâm tin vào hai vị đó. Còn người lấy bức mật đồ là một kẻ bất chính, thì lão nạp tuy đã dứt tuyệt thế tình vẫn có trách nhiệm, phải quyết ra tay.
Lời nói của lão trở nên uy nghiêm, hai đạo hàn quanh quét nhìn trên mặt Mao Cao, Lăng Long và Tiêu Trì.
Mặc Nhất thượng nhân tuy chưa nói ra rõ, nhưng mọi người cũng đã tự hiểu được, ý lão nói rằng Mao Cao được đến bức một đồ là một điều bất chính, cũng muốn nhấn mạnh rằng Mao Cao đừng mong đụng đến Tam Tài Bảo Tàng đó.
"Cùng Thần" Lăng Long tuy là người du ký giang hồ, hành sự không phân rõ chính tà, nhưng dầu sao lão cũng là bậc cao nhân tiền bối trong võ lâm. Lúc này nghe Mặc Nhất thượng nhân phân tích rõ ngọn ngành, lão không còn tỏ sự bất bình và phẫn nộ nữa.
Tiêu Trì thần sắc cũng đã thay đổi, những lời lẽ hùng hổ sắc bén không còn tuôn ra ở miệng như lúc trước.
Còn Mao Cao, nét mặt vẫn đầy vẻ sâu sắc, khó lường, giống như đã lường được mọi chuyện từ trước, miệng vẫn hiện nụ cười giảo hoạt.
"Cùng Thần" Lăng Long trầm ngâm một hồi, mới nói :
- Ta quả thực không biết nội tình phức tạp như vậy. Ta biết chuyện này cũng là do một đệ tử đột nhiên lấy được một phong thư trong đó có bức mật đồ. Nay nó đã chết, về lai lịch bức mật đồ ta cũng không được rõ.
Mặc Nhất thượng nhân dời ánh mắt nhìn sang "Thanh Phong Kiếm" Chu Bạch Vũ thuộc phái Võ Đương nãy giờ vẫn ngồi im, hỏi :
- Chu đại hiệp từ xa đến đây, nghĩ rằng ắt cũng là vì chuyện này. Lão nạp xin hỏi một câu, bức mật đồ đó có phải từ tay Chu đai hiệp trao cho đệ tử của Cùng Gia bang không?
Chu Bạch Vũ suốt cả buổi ngồi trầm mặc, lúc này bắt đầu đứng dậy bước đến bên cạnh Mặc Nhất thượng nhân, ghé sát tai lão ta nói gì mấy câu.
Mấy mươi luồng nhãn quang lúc này đều tập trung nhìn vào họ, lại thấy hai vị đương đại danh nhân này trên nét mặt hiện lên một nụ cười khó hiểu.

Sau đó Chu Bạch Vũ ôm quyền chào mọi người, không nói ra một lời, lặng lẽ đi xuống cầu thang.
Đám quần hùng không khỏi ngạc nhiên, Mao Văn Kỳ cũng bất chợt nhíu mày, nói nhỏ với Mậu Văn :
- Vậy là sao? Thật khó hiểu.
Mậu Văn vươn người thẳng dậy, ánh mắt cũng toát lên nụ cười khó hiểu giống như Mặc Nhất thượng nhân và Chu Bạch Vũ, sau đó quay sang nói :
- Chuyện không hiểu rồi một ngày sẽ hiểu, vội gì?

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 13
Ngọn kiếm nhân tình

Mao Văn Kỳ bĩu môi :
- Muội đợi không được...
Đang nói nửa lời lại thấy Mặc Nhất thượng nhân cũng đứng dậy tuyên một câu Phật hiệu lớn tiếng :
- Thiên đạo tuần hoàn, báo ứng không sai, mọi sự đều có định số. Không phải vật báo ứng cho ta, tranh cũng vô ích. Những mong chư vị thuận thiên hành sự.
Áo cà sa phất nhẹ, lão bước xuống cầu thang, và rời khỏi tửu lâu, không hỏi thêm gì về Tam Tài Bảo Tàng đó nữa.
Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Lúc này bức màn bí mật vốn đang được hé mở, không ngờ nay lại dừng lại một cách đột ngột, khiến cho mọi người như chìm đắm trong chín tầng mê vụ. Rồi đây sự tình sẽ ra sao, không có ai biết trước.
"Cùng Thần" Lăng Long cúi đầu trầm mặc một hồi, chợt giậm chân nói :
- Cùng Gia bang chúng ta thiên sinh cùng mệnh, bảo vật đó không có duyên vào đến tay ta.
Lão cười một tràng dài, vung tay hô :
- Đi, đi, đi. Chúng ta ăn uống no say, còn ngồi đây làm gì?
Lão phất tay áo bước xuống lầu trước. Một lão khác của Cùng Gia bang đứng dậy, đôi mắt trừng nhìn Mao Cao như định nói gì nhưng Lăng Long đã gọi đi, lão ấm ức không nói được. Cả nhóm cùng kéo nhau rời khỏi tửu lâu. Như vậy Mao Cao càng đắc tội với Cùng Gia bang.
Mậu Văn nhìn theo sau lưng nhóm Cùng Gia bang, gật đầu tán thán, chợt quay sang hỏi nhỏ Hồ Chi Huy :

- Tiểu đệ thỉnh giáo Hồ huynh một điều. Mao đại hiệp Và Hồ huynh đều đến đây, vậy lúc này ai đến vùng Cao Hồng lưỡng hồ để lần theo bức mật đồ tìm bảo vật?
Hồ Chi Huy hơi ngớ người ra, sau đó nói :
- Lão đệ thật là người thông minh...
Gã bèn nhỏ giọng :
- Lão đệ đã đoán ra chuyện đó, ta không ngại gì nói cho lão đệ biết, người đến Cao Hồng lưỡng hồ để dò tìm bảo vật là Kế nhị ca, có lẽ lão đệ chưa biết mặt nhị ca.
Mao Văn Kỳ ngồi cạnh bên, dường nhiên nghe được lời gã ta, buột liệng nói :
- Thì ra là Kế nhị thúc đã đến Cao Hồng lưỡng hồ rồi.
"Hỏa Nhãn Kim Điêu" Tiêu Trì vốn đang nghi hoặc bởi những người kia đột ngột bỏ về, đang cúi đầu suy nghĩ, không biết xử lý thế nào, lúc này nghe Mao Văn Kỳ thốt lên lời đó, lão ta bỗng giật mình bừng tỉnh.
Tiêu Trì đoán ra được những điều bí ẩn trong chuyện này, thầm mắng nhiếc :
- Ta già thế này rồi, không ngờ lại thua trí Mao Cao. Ta dẫn những tay tinh nhuệ của Cao Hồng lưỡng trại đến đây, để bọn hắn dễ dàng đến hồ Hồng Trạch tìm báu vật.
Tiêu Trì nổi giận liền vỗ bàn vụt đứng dậy, mâm bát trên bàn rơi loảng choảng, khiến cho mọi người trố mắt kinh ngạc.
Lão quát lớn :
- Tính Mao kia, ban đầu ta nể mặt ngươi, không ngờ ngươi lại giờ trò giảo quyệt. Dù cho ngươi có lừa ta đi nữa, nhưng lẽ nào ngươi không sợ thiên hạ võ lâm xỉ mắng là kẻ thấp hèn vô sỉ hay sao? Hừ! Lão phu đã sống đến bảy mươi tuổi hôm nay mới đại khai nhãn giới, mới biết trong võ lâm lại có loại tiểu nhân mặt nhân nghĩa mà bụng đầy gian hiểm như vậy.
Trong bốn huynh đệ kết giao của Mao Cao, Kế lão nhị là người vô cùng gian trá xảo quyệt, cơ trí thâm trầm, còn hơn cả "Linh Xà" Mao Cao.
Bức mật đồ của Tam Tài Bảo Tàng sau khi Hầu Lâm dùng bạo lực để cướp lấy từ tay đệ tử của Cùng Gia bang, đã lập tức đưa đến tay Mao Cao. Một báu vật vô giá mà người trong võ lâm thèm muốn, cũng khiến cho Mao Cao nảy sinh lòng tham khôn lường.
Nhưng Mao Cao cũng biết rằng chỉ cần tin tức này bị tiết lộ ra, sẽ làm cho võ lâm nổi trường phong ba. Mao Cao tuy thời gian trở lại đây đã có địa vi trong võ lâm, nhưng cũng tự hiểu rằng nếu muốn đoạt lấy bảo vật đó, quả thực không phải dễ.
Vì thế "Thiết Toán Tử" Kế Mưu đã định ra một quỷ kế, đem chuyện đó dàn dựng khéo léo, khiến người võ lâm tập trung vào Hầu Lâm, còn gã đích thân

dẫn thị tam đệ tử trong "Ngọc Cốt sứ giả" và những kỵ sĩ quen nghề sông nước trong "Thiết Kỵ Thần Tiên đội" đến thẳng hồ Hồng Trạch để tìm báu vật.
Kế này quả nhiên đã lừa được những người tai mát trong võ lâm, không những Mặc Nhất thượng nhân trong phái Thiếu Lâm và "Cùng Thần" Lăng Long bi mắc lừa, mà kể cả "Hỏa Nhãn Kim Điêu" Tiêu Trì, một tay giang hồ lão luyện cũng bị trúng kế.
Nhưng quỷ kế đầy bí mật đó không biết tại sao lại bị chàng thiếu niên "thư sinh" nhận ra, mở lời hỏi Hồ Chi Huy. Hồ Chi Huy ban đầu cũng thoáng kinh ngạc, nhưng nghĩ rằng Mậu Văn là một thư sinh trong trắng, lại xem tiền như rác, do đó gã la đã nói ra chuyện đó với Mậu Văn, không ngờ Mao Văn Kỳ đã buột miệng thốt lên.
Mao Cao biết rằng lời đó lọt vào tai Tiêu Trì, tất sẽ dấy lên một trường phong ba. Bởi vậy ngầm chuẩn bị đối phó. Vả lại gã cũng mừng thầm vì những tay cường địch đã ra đi, chỉ còn lại Tiêu Trì thì chẳng có gì đáng lo ngại.
Nhưng gã ta thông minh nhất thế, lú lẩn một giờ, thử nghĩ xem những võ lâm cao thủ hiển nhiên vì chuyện này mới đến, nếu không có duyên cớ gì sao lại đột ngột bỏ đi.
Lúc này Tiểu Trì vụt đứng dậy buông lời nhiếc mắng. Mao Cao vẫn cố ý giở nụ cười khinh thị, để chứng tỏ danh phận mình khác hẳn mọi người, nhưng kỳ thực gã một phần ỷ vào thế mạnh người đông.
Song phương đang lườm nhìn nhau, bỗng từ sau lưng Mao Cao vọt nhảy ra một người. Đó là "Tả Thủ Thần Kiếm" Đinh Y.
Đinh Y bước lên, quát :
- Lão Tiêu, huynh đệ ta thấy ngươi già cả nên nể nang, nhưng nếu ngươi không biết điều thì chớ trách huynh đệ ta đối xử ngươi không khách khí.
Tiêu Trì giận đến tái mặt, phẫn nộ đến phát cười như cuồng. Lâm Kỳ Trinh lạnh giọng lên tiếng :
- Lão Tiêu, nếu lão tự lượng được thân phận mình thì hãy mau kéo nhau rời khỏi nơi này, nếu đợi đến khi Đinh đại ca ra tay thì muốn đi e rằng không kịp.
Tiêu Trì tức đến nỗi toàn thân run lên, đám quần hùng đều nín thở theo dõi, vì biết rằng cuộc chiến sẽ bùng nổ trong nháy mắt.
Tiêu Trì bỗng hét lên :
- Hôm nay lão phu phải giáo huấn những kẻ ngang tàng xảo quyệt này mới được.
Dứt lời, thân mình đã bay vọt ra như tên bắn. Lướt qua hai chiếc bàn, tung chưởng đánh thẳng vào Đinh Y.
Đinh Y cười gằn một tiếng, lách người né tránh. Tiêu Trì thi triển tuyệt

chiêu thành danh trên giang hồ, chưởng pháp cũng kỳ dị, chưởng phong bạt ra vù vù, nhưng không ngờ chỉ là hư chiêu, chưởng phong phát ra nửa chừng đột ngột chuyển hướng đánh tạt ngang vào vùng tiểu phúc của đối phương. Đinh Y hơi ngưng thần, thót bụng lại, không ngờ trước mắt bỗng hoa lên, tả chưởng của Tiêu Trì phát ra sau lại đến trước, biến chưởng thành trảo chộp vào mặt Đinh Y.
Đinh Y thất kinh, vội tung hữu chưởng chống trả, lách người sang bên tránh hai chiêu của đối phương. Nhưng hơi bị chùn thế đã bị đối phương chiếm tiên cơ, tả hữu tiền hậu đều dầy đặc chưởng phong của đối phương. Đinh Y trở tay không kịp.
Trong căn phòng náo loạn hẳn lên, đám quần hùng đều dạt ra hai bên.
Mậu Văn lại đứng ra xa tận song cửa, giống như sợ chưởng phong làm thụ thương vậy.
Mao Văn Kỳ án tay ở chuôi kiếm, đôi nhãn châu mở to, đứng chắn ngang trước mặt Mậu Văn như để che chở cho chàng. Nàng ước gì Đinh Y lùi lại để nàng thi triển tuyệt chiêu cho đối phương biết mặt.
Lâm Kỳ Trinh trên nét mặt sắc sảo lại hiện ra nụ cười giảo hoạt, đánh mắt nhìn sang Mao Cao, thấy sắc mặt của Mao Cao cũng trở nên hung hiểm, sát khí đã trỗi dậy trong lòng, muốn thanh toán Tiêu Trì ngay tại căn phòng này.
"Kim Lý" Tiêu Bình đứng ngoài vòng chiến, muốn ra tay hỗ trợ phụ thân, nhưng thấy Đinh Y chỉ có tránh chiêu chứ không phản công, xem ra đã rơi vào thế hạ phong.
Đám quần hùng đều ngạc nhiên, thầm thì với nhau :
- "Tả Thủ Thần Kiếm" vốn là cao thủ nổi tiếng trên giang hồ, sao hôm nay lại non kém như thế? Lẽ nào chỉ là hư danh mà thôi? Hay là tuyệt chiêu của lão ta chưa xuất ra?
Những lời đó lọt vào tai Hồ Chi Huy, gã ta kéo tay Mậu Văn, nói nhỏ :
- Mậu lão đệ, lão đệ thường nói chưa tận mắt nhìn thấy võ công của các cao thủ, đợi lát nữa đây lão đệ sẽ thấy.
Mậu Văn tuy làm ra bộ sợ sệt, nhưng ánh mắt luôn di chuyển theo thế chiêu của Tiêu Trì và Đình Y.
Tiêu Trì bỗng cất giọng cười hung dữ, hai tay phân chuyển hợp đánh vào vùng hữu uyển của Đinh Y. Thấy tinh thế nguy cập, mọi người đều kinh hãi thốt lên "A" một tiếng. Mao Cao mặt cũng hơi biến sắc.
Nhưng Đinh Y vẫn bình tĩnh, trong lúc phía Mao Cao định ra tay cứu viện, lão "hừ" một tiếng, hai tay dạt ra, ngửa người búng ngược về phía sau.
Mọi người lúc này mới thở phào nhe nhõm.
Hầu Lâm vội lướt người bước lên, xắn tay áo, nói :
- Đinh đại ca, đại ca nghỉ tay, để tiểu đệ thay đại ca tiếp chiêu.
Tiêu Trì cười ha hả, lớn tiếng :

- Tính Hầu kia, ngươi cứ bước lên, xem có đỡ nổi chiêu của lão phu không?
Đinh Y mặt lạnh như băng, không nói một lời, cởi phăng áo ngoài ném xuống đất, trên người lào phát ra những tia xanh lè, thì ra ở thắt lưng có đeo bảy thanh tiểu kiếm. Đám quần hùng thấy vậy đều lạnh người.
Mao Cao giở nụ cười hiểm ác, nói với Mao Văn Kỳ.
- Kỳ nhi. Đinh đại thúc hôm nay đã thật sự nổi giận rồi đấy. Rồi con sẽ thấy tuyệt chiêu "Tử Mẫu Song Phi" dương danh thiên hạ của Đinh đại thúc nhưng phải thận trọng kẻo bị thụ thương.
Mao Văn Kỳ đáp lời nhưng trong lòng không phục, kể cả Mao Cao nàng ta cũng còn chưa để mắt tới, huống gì là Đinh Y?
Đinh Y cởi bỏ áo ngoài xong, cười hắc hắc lên giọng :
- Lão Tiêu, ngươi tự tìm lấy cái chết.
Cha con họ Tiêu lúc này mặt mày trông rất khó coi, Tiêu Bình vội lướt lên bên cạnh phụ thân nói :
- Phụ thân, để Bình nhi thay phụ thân tiếp chiêu vơi lão ta.
Tiêu Binh thấy Đinh Y ra thế như vậy, sợ phụ thân ứng phó không nổi, làm tiêu tan thanh danh mấy mươi năm nay, nhân vậy mới định ra tay thay phụ thân.
Lâm Kỳ Trinh cười nhạt nói :
- Tiểu tử kia, ngươi vội gì, muốn chết cũng không nên vội như thế, tuy nhiên...
Thị nhếch môi cười nói tiếp :
- Lão Tiêu, lão nếu cảm thấy khí lực không còn nữa, thì hãy nghỉ một lát để lấy hơi cũng không sao.
Những lời đó như những nhát dao rạch vào mặt đối phương. Tiêu Trì tức giận phất mạnh râu, cổ tay xoay nhanh, đã rút từ trong tay áo ra một cặp binh nhẫn sáng loáng, dài độ một thốn, đó chính là Phân Thủy Nga Mi Đao, một loại lợi khí hiếm thấy trong võ lâm.
Đám quần hùng xôn xao hẳn lên, nên biết rằng người nào không có võ công cao cường sẽ không dám sử dụng loại binh nhẫn đó.
Nhưng Đinh Y vẫn cười nhạt, cặp hung quang rực lên chiếu thẳng vào đối phương, ánh kim quang lóe sáng, thanh trường kiếm sau lưng đã nằm gọn trong tay trái.
Lão uốn người vung tay, thanh trường kiếm từ phía dưới chém bạt lên trên, mở miệng thở "vù vù" một tiếng, hét lên :
- Xem chiêu.
Kiếm thế như cầu vồng bổ thẳng xuống người Tiêu Trì.
Tiếng kim loại xáp vào nhau chát chúa vang lên, nhân ảnh phân ra. Thì ra khi ngọn kiếm của Đinh Y chém xuống Tiêu Trì đột ngột sấn tới một bước, cặp đoản đao trên tay đã đánh bứt ngọn kiếm của Đinh Y ra ngoài.

Thanh trường kiếm của Đinh Y được luyện từ những chất tổng hợp đặc biệt do sư phụ truyền lại, cú đánh đó chẳng hề làm tổn hại thanh kiếm.
Tiêu Trì tay phải nắm thanh đoản đao, đoản đao tay trái đưa thẳng ngang ngực. Song phương lườm nhìn nhau như hai con gà chọi đợi cơ hội để lao vào tấn công.
"Tả Thủ Thần Kiếm" Đinh Y tiếp nghiêng người lách tới, thanh kiếm hoa lên bạt sang phía phải và bẻ ngoặc hướng chém vào đối phương "vù vù" liên tiếp hai nhát.
Tiêu Trì hét lên một tiếng, tay phải vung đoản đao phong trú thân kiếm, tay trái tức tốc xuất chiêu "Thanh Long Xuất Vân" (rồng xanh tuôn ra khơi mây) luồn đâm thẳng vào "Trầm Phi huyệt" bên mép mũi của đối phương.
Những kiếm pháp của Đinh Y biến hóa muôn đường, hư thực khó phân. Lúc này mũi kiếm chếch xuống rồi bạt ngược lên với thế đao "Chuyển Âm Dương Hướng" đâm vào người đối phương.
Lão ta thi triển những thế chiêu mà trong võ lâm rất ít thấy, những đường kiếm vô cùng lợi hại. "Kim Lý" Tiêu Bình đứng ngoài thấy vậy lòng bàn tay toát mồ hôi, lo cho sự an nguy của phụ thân.
Nhưng cặp Nga Mi đoản đao trong tay Tiêu Trì bạt, đỡ, đâm, chuyển thế liên tục. phá được những hiểm chiêu của đối phương. Thân hình to lớn, lại ở trong căn phòng chật hẹp, bộ râu dài bay tỏa tứ phía, nhưng khi xoay chuyển ở chân lão không hề phát ra một tiếng động.
Cặp đoản đao trên tay cũng lợi hại không kém ngọn kiếm của đối phương, đúng là "Nhất thốn đoản, nhất thốn hiểm" (ngắn một thốn lại nguy hiểm một thốn).
Tiêu Trì vừa rồi nghênh tiếp mấy chiêu của đối phương, đã nhận ra uyển lực của đối phương không bằng mình. Lão ta lịch duyệt mười mấy năm trong chốn giang hồ, kinh nghiệm nhiều khi ra tay. Vừa phát hiện nhược điểm của đối phương, Tiêu Trì không bỏ lỡ cơ hội, hơi thoái lùi một bước, liền vung cặp đoản đao tấn tới phong trú ngọn kiếm đối phương.
Không ngờ thanh trường kiếm trong tay Đinh Y vừa đến nửa chừng đột ngột thu hồi trở lại, người cùng kiếm thoái lui tám xích, tay phải thọc vào thắt lưng, bàn tay vung ngược ra lập tức có một luồng kim quang từ tay lão phóng bay ra.
Tiêu Trì hơi khựng người, đã thấy tia hàn quang phong thẳng vào ngực mình, lão vội giương cặp đoản đao lên chắn đỡ. Bỗng nghe hai tiếng xé gió "vù, vù" trước mặt đã xuất hiện hai đạo hàn quang khác phất ra sau, nhưng đến trước, một tả một hữu phóng thẳng vào hai chân lão.
Tiêu Trì hết sức kinh hãi, vội ngửa người lui ra sau.
Đám quần hùng đều trợn to mắt nhìn, có người buột miệng thốt lên :
- Từ mẫu song kiếm.

Tuyệt chiêu thành danh của "Tả Thủ Thần Kiếm" quả nhiên bất đồng phàm hưởng, ba ngọn tiểu kiếm phóng ra như tên bay, nhằm vào ba điểm khác nhau.
Thanh trường kiếm trong tay như cũng bạt tới cùng lúc với ba tiểu kiếm, tay phải lão vẫn án ở thất lưng.
Mọi người đều biết rõ Tiêu Trì có thể tránh được thanh "Mẫu kiếm" trên tay trái của Đinh Y nhưng không thể thoát được ba thanh "Tử kiếm" phát ra ở tay phải đối phương. Xem ra "Hỏa Nhãn Kim Điêu" Tiêu Trì mấy mươi năm xưng hùng trên thủy lộ giờ đây sắp phải tuyệt mệnh bởi tuyệt chiêu "Tử Mẫu Song Phi".
Trong giây phút quyết định sinh tử của một người, trên mặt mỗi người toát ra thần sắc khác nhau, hiển nhiên những suy nghĩ trong đầu họ không giống nhau.
Mao Cao hiện nụ cười hung ác. Lâm Kỳ Trinh tỏ ra rất đắc ý. Hầu Lâm đôi mắt thoáng động. Hồ Chi Huy mở to mắt nhìn. Mao Văn Kỳ trong lòng lại thầm nghĩ.
- Chiêu đó cũng không có gì là tuyệt diệu...
Còn Mậu Văn thì sao? Chàng ta vẫn hiện nụ cười khó hiểu trên môi, nhưng lần này nụ cười đó mang đầy tính thương cảm và nhân tình.
"Kim Lý" Tiêu Bình đôi mắt đỏ rực như lửa, hét một tiếng dậy trời, lao người bổ tới bỗng cảm thấy tiếng gió vút qua trước mắt lạnh rát, thì ra ba thanh tiểu kiếm đó bay lướt qua trước mặt.
Tiếp theo là "Cạch, cạch, cạch" ba tiếng phát lên, ba thanh tiểu kiếm cùng cắm phập vào cột trụ của tửu lâu, chi còn lại ba chuôi kiếm lộ ra ra ngoài đang còn rung.
Mọi diễn biến chỉ xảy ra trong chớp nhoáng, Tiêu Trì trợn mắt ngạc nhiên. không ngờ ba thanh tiểu kiếm đang bay thẳng vào người lão, giờ lại đột ngột chuyển hướng cắm phập vào cột trụ?
Lão tung người đứng thẳng lại, vừa mới định thần, bỗng nghe "cạch" thêm một tiếng nữa, lại thấy một ám khí bay cắm sâu vào bức tường, và đám quần hùng đều kinh loạn hẳn lên.
Vật ám khi đó bay vào trong lúc Đinh Y đang chuẩn bị vung kiếm chém tới. Loại cao thủ võ lâm như Đinh Y, bất kể trong tình huống nào cũng rất cảnh giác.
Bởi vậy khi phát giác có tiếng gió phát ra từ ám khí đang bay sát bên hông, lão buộc phải thu hồi thế kiếm, vội lách người sang một bên, mặt tái hẳn đi.
Lão quét mắt nhìn quanh, thấy bọn Mao Cao đều đổi sắc mặt, đám quần hùng cũng thất thanh kêu lên.
Đinh Y ngầm phán đoán ám khí đó phát xuất từ đâu, rõ ràng là từ cửa bay vào. Nhưng lúc này Mao Cao đã phản ứng rất nhanh, quay nhìn ra song cửa,

cũng không thấy ai cả, trên cũng vắng lặng không người, những tay đại hán canh giữ suốt đêm giờ này cũng kéo nhau đi ngủ cả.
Ánh sáng ban mai chiếu rọi vào căn lầu đối diện phía bên kia đường, nhưng bên đó cũng tĩnh mịch vắng lặng.
Mao Cao dù có cơ trí thâm trầm, lúc này cũng không khỏi hoang mang, vội quát :
- Lão tứ, ra ngoài nhìn xem.
Hầu Lâm liền ứng thanh và nhún người bay ra song cửa. Mao Cao bước tới bức tường đối diện, nhổ ám khí găm trên tường ra xem.
Thì ra một thanh Kim kiếm.
Vừa rồi mọi người đều tập trung vào ngọn kiếm của Đinh Y, nên không có ai biết ám khí từ đâu phát ra.
Chính ngay Mao Cao cũng phát giác có ám khí từ cửa bay vào, đến khi gã quay đầu nhìn thì ngoài cửa lại không có người.
Mao Cao cầm thanh Kim kiếm trên tay, đôi mày nhíu lại. Lúc này Đinh Y cũng bỏ Tiêu Trì sang một bên, lướt người đến đứng cạnh Mao Cao, đôi mắt chằm chằm nhìn thanh Kim kiếm miệng lẩm bẩm :
- Lại là hắn ta?
Mao Cao gật nhẹ đầu, cặp hung quang rực lên quét nhìn trên mặt những người đứng cạnh song cửa. Người đầu tiên là Hồ Chi Huy, lúc này gã ta đang quay người nhìn ra ngoài song cửa, lại quay vào nhìn sững thanh Kim kiếm trên tay Mao Cao.
Đứng cạnh bên Hồ Chi Huy là Mao Văn Kỳ, đầu ló nhìn ra ngoài cửa, và bên cạnh nàng là chàng phú gia công tử Mậu Văn.
Mao Cao xoay chuyển dòng suy nghĩ :
- "Vừa rồi thanh Kim kiếm này là từ phía bên trái ta bay vào, chính là những người ở phía bên tay trái phát..."
Gã quét nhìn thêm một lượt nữa, đôi mày nhíu lại càng rậm hơn, nghĩ tiếp.
- "Hồ tam thúc và Kỳ nhi dĩ nhiên không phải rồi, duy chỉ có một người có khả năng chính là tên Mậu Văn này. Hừ. Hắn nói hắn không biết võ công, ta có phần không tin, nhưng nếu nói hắn là Kim Kiếm Hiệp thì cũng không thể. Thế thì thanh Kim kiếm này chỉ có từ ngoài cửa bay vào. Nhưng xem ra dường như cũng không phải..."
Mao Cao suy nghĩ mãi cũng không tài nào tìm ra nguyên nhân, nét mặt sạm lại, gã lặng lẽ bước tới sau lưng Mậu Văn, đưa tay vỗ vào vai chàng, có ý muốn thử xem, nên gã đã vận đến năm thành công lực.
Gặp lúc Hồ Chi Huy vừa quay lại nhìn qua, thấy vậy bất chợt thốt lên :
- Đại ca làm gì vậy?
Mao Cao liền thu hồi chân lực, chợt khẽ vỗ nhẹ vào lưng Mậu Văn, miệng mỉm cười, trong đầu lại nghĩ :

- "Hắn ta và Hồ tam đệ đã thân thiết như vậy nghĩ rằng cũng không đến nỗi làm những chuyện đó".

Hồi 14
Thảm họa bất ngờ

Lúc này Mậu Văn cũng quay đầu lại, mắt chàng chạm ngay vào ánh mắt của Mao Cao.
Mao Cao mỉm cười hỏi :
- Mậu lão đệ đứng ở đây có phát hiện gì không?
Mậu Văn lúc lắc đầu. Mao Văn Kỳ lại lên tiếng :
- Phụ thân sao lại hỏi chàng thư sinh này, người ta đứng sau lưng thọc một nhát dao chàng ta cũng không hề hay biết nữa là khác.
Mao Cao nhìn kỹ Mậu Văn một lần nữa rồi quay lại, thấy cha con họ Tiêu đang thì thầm to nhỏ chuyện gì.
Đột nhiên bên ngoài có tiếng động, Mao Cao vội quay đầu nhìn, thì ra là Hầu Lâm đang nhảy vào lắc đầu nói :
- Bên ngoài không có một người, tiểu đệ hỏi bọn đệ tử cũng không đứa nào thấy gì cả. Chuyện này thật khó hiểu, lẽ nào Kim Kiếm Hiệp biết bay hay sao?
Mao Cao hừ một tiếng trong mũi gần giọng :
- Ta thấy hai năm nay bọn đệ tử của ngươi sinh la lười biếng, toàn là loài phế bỏ, uổng cơm ta nuôi dưỡng.
Ý gã ta nói Kim Kiếm Hiệp không biết bay, chi là bọn thuộc hạ đứng phía ngoài quá vô dụng nên không thấy mà thôi.
Hầu Lâm hơi đỏ mặt tiếp lời :
- Đại ca nói rất phải, bọn nó lười nhát đã quen, từ nay về sau tiểu đệ phải răn đe mới được.
Mao Cao hừ thêm một tiếng bước thẳng tới trước mặt cha con họ Tiêu. Đinh Y và Hầu Lâm cũng bước tới theo. Đám quần hào thấy vậy đều hồi hộp, biết rằng cha con họ Tiêu đang gặp hung nhiều lành ít.
Cha con họ Tiêu cũng thừa hiểu rằng mình đang lâm vào tình huống nghiêm trọng, nhưng với thân thế và thanh danh của họ, không mặt mũi nào để thừa cơ trốn thoát cả.
Tiêu Trì cười lớn cất giọng :
- Tính Mao kia, lẽ nào ngươi thật sự dám bức ép ta?

Trong lời nói của lão đã lộ vẻ khiếp địch.
Đinh Y ngạo nghễ nói :
- Lão Tiêu, ngươi mở to mắt mà xem. Hôm nay lẽ nào ngươi muốn sống để rời khỏi đây? Ngươi lẽ nào còn muốn tên Kim Kiếm Hiệp tới đây để cứu ngươi?
Kim Lý Tiêu Bình phẫn uất quát :
- Các ngươi lại dám lấy đông hiếp ít trước mặt mọi người, trong võ lâm lẽ nào lại không có đạo lý công bằng sao?
Anh ta ôm quyền chào đám quần hào nói tiếp :
- Chư bằng hữu, các người phải nên đứng ra chủ trì công đạo. Nếu một đấu một Tiêu Bình ta dù chết cũng không oán hận. Nếu thế này thì ta... ta...
Tiêu Binh dẫm mạnh chân, tức giận đến độ nói không ra lời.
Mao Cao cất giọng cười cuồng vọng nói :
- Được được! Một đấu một chết không oán hận. Tốt.
Gã xắn tay áo, gằn giọng nói tiếp :
- Thế thì ngươi bước qua đây. Mao đại gia bồi tiếp ngươi. Nếu tiếp nổi năm mươi chiêu, ta sẽ cung tống các ngươi xuống tận lầu, như vậy là công bằng rồi chứ?
Tiêu Trì phẫn nộ nói lớn tiếng :
- Tính Mao kia, ngươi tìm kẻ hậu sinh để ức hiếp mà làm gì. Nếu thật sự ngươi là một người trọng đao lý, ta và ngươi hẹn một tháng sau cũng quyết một trận thư hùng. Lúc này ngươi dùng quỷ kế lừa bọn ta tới đây để lấy đông hiếp ít lấy mạnh đè yếu. Mao Cao ơi Mao Cao, ngươi lẽ nào không sợ thiên lý thần hoàn, ngươi lẽ nào không sợ ác báo hay sao?
Mao Cao cất giọng cười man rợ, lườm giọng :
- Lão Tiêu, ngươi lắm lời cũng không thể cứu được sinh mệnh của ngươi. Ngươi nếu muốn nói công bằng đạo lý, ta sẽ hành động công bằng.
Tiêu Trì nghiến răng hận giọng :
- Được, được! Ta nếu chết đi, bằng hữu võ lâm càng nhận ra ngươi là một kẻ ác đồ đội lốt nhận nghĩa, vậy ta chết có tiếc gì thân già này đâu?
Một lão nhân râu tóc đã bạc trắng, lúc này nói ra những lời nghe ra đầy bi thương, chòm râu bạc rung lên, lão nói tiếp :
- Vậy các ngươi lên hết cả đây, lão phu hôm nay quyết sống chết với bọn ác đồ này.
Đinh Y cười hắc hắc rít qua kẻ răng :
- Giáo huấn lão già này, cần gì người khác động thủ?
Lão vung tay, ánh kiệm lóe lên xanh rờn, đang định xuất chiêu, bỗng nghe "bịch, bịch, bịch" phát lên ở đầu cầu thang, có hai người hớt hãi chạy lên, mặt mày xanh ngắt, dáng dấp bại hoại.
Hai người đó vận y phục màu vàng, nhưng có lẽ do chạy suốt một quãng

đường dài, cho nên y phục bị đất cát và mồ hôi dính đầy làm ngã sang màu vàng đất.
Hai người tuy đều có nét mặt anh tuấn, nhưng mặt dính đầy bụi đường, đôi mắt đục ngầu, giống như mất ngủ lâu ngày, tinh thần hốt hoảng tợ như bị ma đuổi.
Họ vừa lên lầu, ngước mắt nhìn quanh, vừa trông thấy Mao Cao liền bước lên mấy bước quỳ sụp dưới chân. Mao Cao mặt biến sắc vội hỏi :
- Đông Sơn, Sung Thái! Các ngươi đứng dậy, chuyện gì phát sinh? Kế nhị thúc đâu? Nam Tùng đâu? Ôi, các ngươi quỳ ở đây làm gì, nhanh đứng dậy nói đi.
Mao Cao lâu nay cơ trí thâm trầm, không những lúc này giọng nói đầy kinh hoảng, sắc mặt cũng biến thành tái xanh, thúc hai thiếu niên kia nói nhanh, nhưng cả hai đều há hốc mồm thở như chó dại.
Hồ Chi Huy cũng đổi da mặt, đến lấy hai bát rượu đưa cho họ nói :
- Hai lão đệ uống bát rượu này để lấy hơi.
Rồi gã quay sang nói với Mao Cao :
- Đại ca chớ cấp hoảng. Kế nhị ca không xảy ra chuyện gì đâu.
Gã ta tuy nói vậy nhưng kỳ thực trong lòng cùng phát hoảng, không biết đã xảy ra biến cố gì?
Mậu Văn hình như không hứng thú để xem cuộc hí này nữa, ngáp một cái dài rồi gục đầu trên bàn ngủ. Mao Văn Kỳ đứng bên cạnh nói nhỏ :
- Huynh nghỉ một tí cho khỏe, khi nào đi muội sẽ gọi dậy.
Mậu Văn gục đầu trên bàn không chút động đậy, dường như đã chìm sâu vào giấc ngủ ngon lành.
Hai hoàng y thiếu niên ngửa đầu lên uống một ngụm rượu, đang định nói Mao Cao lại nhíu mày nói với Hầu Lâm :
- Lão Tứ, ngươi thật bậy, giữ chân các bằng hữu ở đây suốt cả đêm, giờ không nhanh tiễn họ về nghỉ hay sao?
Gã ôm quyền nói với đám quần hào :
- Xin mời chư vị băng hữu về nghỉ, hôm nay tội Mao mỗ thết đãi không chu toàn, ngày sau sẽ tạ lỗi cùng chư vị.
Đám quần hào biết rằng gã ta ra lệnh đuổi khách, họ nhìn nhau rồi cùng chào Mao Cao bằng những lời khách khí, bước xuống lầu, hơn nữa ai ai cũng không muốn dính vào chuyện rắc rối.
Đinh Y đưa kiếm ngang ngực chặn trước mặt cha con bọ Tiêu, lạnh giọng :
- Lão Tiêu, ngươi chưa đi được đâu.
Tiêu Trì hất hàm nói.
- Ngươi muốn ta đi ta cùng không đi, ta cần phải xem chuyện thất bại nhục nhã của các ngươi.
Hai vị hoàng y thiếu niên đó chính là Truy Vân sứ giả Úy Trì Đông Sơn và

Thần Kiếm sứ giả Mai Sung Thái trong mười đại đệ tử thuộc hạ của Mao Cao, cũng là người cùng với Kế Mưu đi tìm bảo vật.
Bởi vậy Mao Cao thấy hai thiếu niên xiểng liểng trở về, trong lòng vô cùng kinh hoảng, kể cả lời nói mỉa mai của Tiêu Trì gã cũng không để ý đến. Đợi đám quần hào rời khỏi tửu lâu, gã liền hỏi :
- Kế nhị thúc xảy ra chuyện gì? Nhiệm vụ ta giao cho các ngươi đã thực hiện được chưa? Nói nhanh.
Mai Sung Thái lấy lại tinh thần, mới đứng dậy đáp :
- Bọn thuộc hạ và Kế nhị thúc đến Cao, Hồng lưỡng hồ, án theo bức đồ mới tìm ra địa điểm tàng giấu bảo vật. Trong nhóm thuộc hạ có huynh đệ Úy Trì sư huynh rất giỏi về bơi lội. Kế nhị thúc đã bảo bon họ lặn xuống để tìm.
Mao Cao nhìn sang Uý Trì Đông Sơn, anh ta than một tiếng, nói giọng thảm thương :
- Đệ tử và Nam Tùng lặn xuống đáy hồ. quả nhiên phát hiện một chiếc thuyền chìm úp ở dưới lòng hồ, trong lòng mừng rỡ, liền dùng dây cột và thòng lên trên. Kế nhị thúc đứng trên thuyền dùng sức kéo mạnh, chiếc thuyền chìm được lật lại quả nhiên ở phía dưới có một hộp lớn bằng thiết...
Lúc này không những Mao Cao ngưng thần lắng nghe lời của Úy Trì Đông Sơn, mà những người khác cũng mở to mắt chăm nhìn anh ta, trong lòng phập phồng hồi hộp.
Hoả Nhãn Kim Điêu Tiêu Trì thầm mắng nhiếc :
- Lẽ nào bọn đệ tử canh giữ trên hồ chết tiệt rồi sao?
Úy Trì Đông Sơn nhìn lão ta một cái kể tiếp :
- Bọn đệ tử vừa phất hiện hộp thiết, lòng mừng khôn tả, bất ngờ có một loạt tên bắn vào bọn đệ tử. Biết rằng đã bị những người canh giữ ở Cao Hồng thuỷ trại phát hiện...
Tiêu Trì hừ một tiếng. Úy Trì Đông Sơn lại nhìn lão ta rồi nói tiếp :
- Nhưng bọn họ không đáng gì, chỉ trong khoảnh khắc đều bị chế trú cả. Bọn đệ tứ lặn xuống tiếp, phá hộp thiết ra, quả nhiên bên trong có mười mấy rương nhỏ...
Anh ta hơi ngừng lời. Mao Cao thúc :
- Nói nhanh!
- Bọn đệ tử dùng dây kéo những rương đó lên và đưa vào bờ. Nam Tùng muốn mở những rương đó ra xem bên trong là những thứ gì.
Mao Cao bỗng hừ một tiếng dường như rất bực mình về chuyện đó.
Úy Trì Đông Sơn thở dài, nỗi bi ai chợt hiện lên trên nét mặt. Mai Sung Thái tiếp lời :
- Kế nhị thúc suy nghĩ một lát rồi đồng ý, mặt rương đều bằng thiết, Úy Trì nhị ca gõ gõ thử mấy cái mới mở, không ngờ khi nắp rương vừa bung ra, từ bên trong bay vụt ra một làn tên nhỏ, Úy Trì nhị ca không hề phòng bị, trên

người bị trúng bảy mũi tên sâu đến tận xương, liền tắt thở lập tức không kịp nói gì.
Úy Trì Đông Sơn (anh ruột Úy Trì nhị ca) mặc nhiên cúi đầu. Mai Sung Thái nói tiếp với giọng buồn rầu.
- Không ngờ bên trong rương lại là một khối đá, bọn đệ tử vừa đau buồn, vừa kinh ngạc, lại vừa tức giận. Kế nhị thúc dùng kiếm phá vỡ mười mấy rương đó ra, ỏ nắp rương đều có cài bẫy bắn tên và trong mỗi rương đều có một khối đá.
Bọn Mao Cao càng nghe sắc mặt càng biến đổi thê lương. Tiêu Trì lại cất tiếng cười khoái chí, nhưng lúc này bọn Mao Cao trong lòng đầy kinh nộ và thất vọng nên không có phản ứng gì đối với nụ cười đầy ác ý đó.
Mai Sung Thái kể tiếp.
- Bọn đệ tử đều rất kinh ngạc. Kế nhị thúc kiểm tra kỹ bộ phận của bẫy bắn tên, đột nhiên mặt biến sắc, nói rằng phương pháp bố trí chiếc bẫy này cùng loại với tên nỏ của dị nhân tiền bối Thánh Thủ tiên sinh Thuần Vu Độc Tú sử dụng danh chấn võ lâm mấy mươi năm về trước.
Bốn chữ Thánh Thủ tiên sinh vừa nói ra, mọi người càng đại kinh tiểu quái. Nhưng lão ta đã biến mất tung tích từ lâu, cũng không nghe lão ta có đệ tử. Mọi người tuy kinh ngạc và hoài nghi, nhưng tiếc rằng Thiết Toán Tử Kế Mưu tuyệt đối không nhìn nhận sai.
Mao Cao giậm chân gằn giọng :
- Lão ta không chết sao lại tái hiện trên giang hồ? Sung Thái, nói nhanh đi.
Lúc này mọi người vô cùng kinh ngạc vì chuyện này, nhưng nếu họ biết được Thánh Thủ tiên sinh đã ở cùng một đảo với Hải Thiên Cô Yến, mà Hải Thiên Cô Yến lại có trong tay một trong ba bức mật đồ tàng bảo, thì chuyện thần bí đó không còn là thần bí nữa.
Mai Sung Thái nói tiếp với giọng buồn buồn :
- Kế nhị thúc nói rằng theo tình huống này xem ra số bảo vật trong rương nhất định đã bị Thánh Thủ tiên sinh hoặc đệ tử của lão lấy ra đi... Ôi, thật đau buồn, nhìn cái chết của Úy Trì nhị ca mà lòng càng đau xót hơn. Ngờ đâu lại họa vô đơn chi. Kế nhị thúc đang đối mặt nói chuyện với bọn tiểu điệt, bất ngờ phát hiện một bóng người xuất hiện sau lưng nhị thúc.
Mai Sung Thời cơ nhục trên mặt giật lên từng hồi, giống như lúc này cảnh tượng thảm khốc đang hiện ra trước mắt, anh ta run giọng :
- Lúc đó trời đã tối, ở lùm cây ven bờ thình lình vọt ra một bóng người như quỷ mị hiện hình, đang ở sau lưng Kế nhị thúc. Nhị thúc đang nói chuyện nên không hay biết.
Mao Văn Kỳ nghe vậy lòng bàn tay toát mồ hôi, trong lòng chợt động, nàng liên tưởng đến nhân vật Dạ Hình nhân mà nàng đã bắt gặp hôm trước. Nhưng Dạ Hành Nhân đó có phải chính là nhân vật xuất hiện ở sau lưng Kế

Mưu hay không? Mao Văn Kỳ không thể xác định được.
Mai Sung Thái lau mồ hôi trán, cố trấn tĩnh nói :
- Sau đó Kế nhị thúc phát hiện thần sắc trên mặt bọn đệ tử đổi khác, liền quay đầu nhìn, thấy nhân vật vận y phục màu đen đó cười hắc hắc mấy tiếng, hai tay vung lên, từ trong tay phát ra mấy luồng kim quang. Lúc này đệ tử và Úy Trì đại ca đang đứng sau rương, vội nép người xuống, nhưng...
Nói đến đây, hai hàm răng đánh cầm cập, mồ hôi tuôn xối xả, Mai Sung Thái lấy tay áo quệt mồ hôi, kể tiếp :
- Nhưng đến khi bọn đệ tử đứng dậy, thì thấy năm huynh đệ của Thần Tiên đội cùng đi đều rống lên một tràng, ngã vật xuống đất tuyệt khí, trước ngực mỗi người đều có một ám khí bằng kim loại cắm ngập vào sâu. Kế nhị thúc thân hình cũng lảo đảo rồi ngã nhào xuống đất, bóng người đó lại biến đâu mất.
Đệ tử và Úy Trì đại ca cố lấy can đảm bước tới xem, ám khí găm trước ngực họ đều là những thanh Kim kiếm nhỏ. Kế nhị thúc trước ngực tuy không bị kiếm găm, nhưng đỉnh đầu bị đánh một chưởng vỡ đôi. Bọn tiểu điệt cúi xem mặt trước của rương, mặt rương cũng bị hai mũi kiếm đâm xuyên thủng. Loại công lực đó quả thật kinh hồn, bọn tiểu điệt chưa từng nghe thấy...
Mai Sung Thái ngồi bịch xuống nền nhà, thức ăn rượu thịt vung vãi giàn giụa trên nền nhà dính đầy vào áo quần, anh ta cũng mặc kệ vậy. Anh ta sau khi kể ra câu chuyện bi thương đó dường như tinh thần không côn gượng nổi nữa, thân hình ngã nhào nằm xuôi trên nền nhà.
Mọi người nghe đến chuyện đó, tay chân rũ rượi đứng cũng không vững. Chỉ có Mao Cao mặt tuy biến sắc, nhưng vẫn đứng thẳng người, chợt gã ném thanh Kim kiếm trong tay xuống trước mặt Mai Sung Thái, trầm giọng hỏi :
- Kim kiếm các ngươi thấy ở đó có giống thế này không?
Gã trợn mắt trừng nhìn Mai Sung Thái, quát :
- Ngươi nằm thẳng cẳng ra đó làm gì, nhanh đứng dậy cho ta. Hừ? không ngờ toàn là vô dụng cả.
Mai Sung Thái bị chửi rủa làm mặt mày khi trắng khi xanh, cầm thanh Kim kiếm lên, lại thò tay vào trong người lấy ra một thanh Kim kiếm khác đối chiếu nhau, rồi đưa cho Mao Cao.
Hai thanh Kim kiếm hoàn toàn giống nhau.
Mao Cao hừ một tiếng, cầm hai thanh kiếm xem, nhíu mày trầm tư. Mọi người đều nín thở theo dõi, troong căn phòng bao trùm một mùi tử khí.
Mao Văn Kỳ thấy Mậu Văn gục đầu trên bàn, dường như đã ngủ say, bèn nhẹ bước đi đến bên cạnh phụ thân, đưa mắt nhìn kỹ hai thanh Kim kiếm.
Hồ Chi Huy hỏi nhỏ Mai Sung Thái :

- Sau khi sự việc xảy ra các ngươi đến đây liền hay sao?
- Vâng! Bọn đệ tử đưa thi thể Kế nhị thúc lên xe cho huynh đệ đem về rồi tốc trình suốt đêm tới đây, không chậm trễ một phút giây nào.
Đột nhiên, Mao Văn Kỳ kinh hoảng thốt lên :
- Phụ thân, hai thanh Kim kiếm này chữ khắc trên chuôi kiếm không giống nhau.
Mao Cao đang cúi đầu trầm tư, nghe vậy liền ngẩng đầu lên chú mục nhìn hai thanh kiếm, sắc mặt đại biến, đôi mày càng cau lại, trong ánh mắt lộ ra một sự kình hãi, đây là lần đầu tiên một vị đứng đầu võ lâm này có biểu hiện như vậy Lúc này mọi người đều xúm lại nhìn, thấy trên chuôi kiếm quả nhiên có khắc hàng chữ rất nhỏ, nếu không tinh mắt thì không phát hiện ra. Trên chuôi kiếm thứ nhất có khắc bốn chữ "Công Đạo Chi Kiếm", trên chuôi kiếm thứ hai là dòng chữ "Ngụy Bi" và phía dưới có bốn chữ "Lấy máu trả máu".
Mao Cao mặt sạm lại như màu tro, đưa hai thanh Kim kiếm cho Hồ Chi Huy, ngẩng mặt lên trời thở ra một hơi dài lại chìm tiếp vào trầm tư.
Hồ Chi Huy nhìn hai thanh kiếm, miệng lẩm bẩm.
- Hai thanh kiếm này chế tạo hoàn toàn giống nhau, nhưng chữ ở trên chuôi kiếm lại khác nhau. Ôi! Sự tình càng lúc càng kỳ quái, khiến người ta không thể hiểu nổi.
Mao Cao ngẩng đầu nhìn ngoài trời, bỗng cất một tràng cười cuồng vọng, mọi người đều ngạc nhiên quay nhìn. Gã ta cất giọng :
- Sự tình đúng là kỳ quái, không ngờ rằng tên tiểu tử họ Cưu lại thật sự có hậu nhân đứng ra báo thù cho hắn ta. Được. được! Dù sao chuyện đời đều có lúc kết thúc, cường tồn nhược vong ta phải cùng hắn ta quyết sống mái một trận.
Cặp hung quang rực lên, giọng cười đột ngột dừng lại, gã bước đến bên cầu thang lớn tiếng :
- Đinh lão đệ, Lâm cô nương. Hồ tam lão, các người đều theo ta. Hầu lão tứ ở lại quan tâm lo lắng cho Kỳ nhi, đưa Kỳ nhi đến Hà Bắc bình an.
Gã quay sang căn dặn Mao Văn Kỳ :
- Kỳ nhi, con phải lập tức trở về với gia sư không được chậm trễ.
Mao Văn Kỳ gật đầu. Mao Cao lại bảo Mai Sung Thái :
- Sung Thái Đông Sơn, hai người tạm thời nghỉ ở đây, sau đó cùng Hầu lão tứ trở về Hàng Châu. Trên đường đi thuận tiện ghé các cứ điểm ở các nơi bảo rằng trong ba tháng nay bất cứ gặp chuyện gì đều không được ra tay, đợi ta về hãy tính.
Vị đứng đầu võ lâm này quả nhiên có tài chỉ huy, lúc này trong lòng tuy có phần hoảng loạn, nhưng vẫn bình tĩnh ra lệnh đâu vào đó.
Gã chợt bước lên một bước, nói với cha con họ Tiêu :

- Chuyện hôm nay tạm thời cho qua. Mao mỗ cũng không làm khó dễ các người nữa. Thanh sơn bất cải, lực thủy trường lưu, từ nay về sau chúng ta lấy địch làm bạn. Tạm biệt!
Gã phất tay áo bước nhanh xuống lầu.
Tiêu Trì đứng lặng một hồi lâu, phì một tiếng, thấy Đinh Y lườm mắt một cái và bước xuống lầu. Lâm Kỳ Trinh lại đưa đôi mắt xanh liếc nhìn Mậu Văn đang ngủ trên bàn một cái rồi bước xuống lầu theo. Cha con họ Tiêu cũng lặng lẽ rời khỏi tửu lầu. Trong phòng giờ đây chỉ còn lại mấy người.
Mao Văn Kỳ xoay gót chân đá cái bát dưới nền nhà bay tung trúng cầu thang vỡ vụn, rồi quay lại nói với Hầu Lâm :
- Tứ thúc, tôi chỉ ở lại Khánh Phúc Trường khách điếm phía đối diện bên kia đường, tối đa nửa ngày nữa sẽ lên đường. Lão có chuyện gì cần làm thì cứ tùy tiện, tôi cũng không muốn làm phiền lão thêm nữa.
Hầu Lâm lúc này tâm trí cũng loạn lạc, gật đầu nói :
- Đi đường phải thận trọng một chút, có gì cần cứ báo với ngu thúc.
Mao Văn Kỳ lắc đầu, bước tới vỗ nhẹ lên vai Mậu Văn, cúi xuống gọi nhỏ :
- Văn ca, đừng ngủ nữa.
Mậu Văn ngẩng đầu dậy, đưa tay dụi mắt nhìn quanh phòng, vươn người đứng dậy, mỉm cười nhìn Hầu Lâm rồi cùng Mao Văn Kỳ bước xuống lầu.
Mai Sung Thái nhìn theo hai người, thầm xỉ mắng :
- Đồ thứ bất tài.
Thì ra Mai Sung Thái cũng thương thầm Mao Văn Kỳ, lúc này thấy hai người có vẻ khắn khít, lửa ghen trong người trỗi dậy, nên mới tuôn ra lời như vậy.
Hầu Lâm đôi mày nhíu lại, chợt nghe ở cầu thang có tiếng bước chân vội vã. Hồ Chi Huy đã quay trở lại. Gã vội bước lên lầu, giao hai thanh Kim kiếm cho Hầu Lâm, trầm giọng :
- Đại ca dặn ngươi phái một số huynh đệ đắc lực đến các hàng kim thuộc gần phủ Trấn Giang để dò la tin tức, xem trong thời gian gần đây có ai chế ra loại Kim kiếm này không, nếu có thì phải nắm rõ hình dung, tuổi tác và chỗ ở của họ rồi về báo ngay. Nên nhớ không được tiết lộ điều này ra ngoài
Hồ Chi Huy ngừng một lát, như đang suy nghĩ, sau đó ghé sát tai Hầu Lâm, dặn nhỏ :
- Còn có một chuyện nữa, tứ đệ bảo vài huynh đệ đa Thiết Kỵ Thần Tiên đội tức tốc đến Việt Đông thăm dò xem những khách phú gia ở đó có ai tính Mậu không, tra xét kỹ tình huống, gia thế của họ rồi về báo ngay cho ta.
Hầu Lâm gật đầu đáp lời. Hồ Chi Huy mới vươn thẳng người, cơ nhục trên mặt giãn ra, như đang hiện một nụ cười bí ẩn, bảo :
- Mấy hôm nay ta không hề nghỉ ngơi, tứ đệ nhanh chuẩn bi rượu thịt đi, chúng ta tận hưởng khoái lạc một bữa, tối nay còn trở về Hàng Châu. Ha

ha...
Hầu Lâm nhe răng cười, ngước nhìn ra song cửa, ánh thái dương từ bên ngoài chiếu chếch vào, thì ra lúc này đã quá ngọ.
* * * * *
Mậu Văn cùng với Mao Văn Kỳ rời khỏi tửu lâu vừa rẽ sang phải chợt thoáng thấy Hồ Chi Huy đang lén lút trong hẻm, trong lòng chợt động, nhưng Mậu Văn làm như vẻ không thấy, vẫn thả bước trên đường.
Mao Văn Kỳ huých cùi chỏ đẩy chàng một cái, trêu đùa :
- Xem Văn ca mới mất ngủ một đêm mà đã đi chân hỏng đất rồi.
Mậu Văn mỉm cười đáp lại :
- Ta làm sao bì với Kỳ muội được, Kỳ muội là một nữ anh hùng ngoạn đao vũ kiếm, còn ta thì chẳng có tí ư võ nghệ nào.
- Muội có khi nào không bảo Văn ca luyện võ công đâu?
Mậu Văn chợt hỏi :
- Về võ nghệ ta không thích luyện, nhưng ta muốn hỏi muội thanh bảo kiếm của muội nó có thần bí ở chỗ nào, sao người khác đụng vào lại nhảy dựng lên như khỉ vậy? Ân sư có phải là một nữ đạo sĩ giỏi về thuật ngoạn pháp không?
- Văn ca hỏi điều đó à, muội không thể nói với Văn ca được.
Ngừng một lát, nàng ta chuyển giọng :
- Thanh kiếm này không phải do thần tiên chế ra, nhưng nó cũng không thua kém. Gia sư từ nhỏ rất thích những thứ ly kỳ cổ quái, do đó đã phí rất nhiều tâm lực mới chế ra được thanh kiếm này. Nó vô cùng lợi hại, bất cứ một người nào dù võ công cao đến đâu, chỉ cần chạm tay vào thanh kiếm này là không trụ nổi.
Mao Văn Kỳ vô tư nói ra, chợt thấy trên mặt Mậu Văn biến mất nụ cười, liền thay đổi thoại đề :
- Nói với Văn ca những điều đó đâu có ích dụng gì. Này... muội hỏi Văn ca, đến Hà Bắc, Văn ca tới chỗ nào.
- Tới...
Mậu Văn đang ngập ngừng, bất chợt thấy một người xuất hiện ở đối diện.
Người này bận y phục xanh nhạt, dáng người thon thả, diện mạo khoáng đạt, sáng sủa, giống như một hạt minh châu dù có khoét trên người bộ y phục cũ kỹ, nhưng phong thái vẫn tỏa rạng ngời.
Song phương tiến lại gần, bốn ánh mắt chạm vào nhau, người đó mỉm cười nhìn Mậu Văn.
Nhân vật Lam y nhân này có khuôn mặt cương nghị, ở giữa hai chân mày có ba nếp nhăn, mới nhìn qua trông rất lạnh hạo, nhưng khi nở nụ cười thì đượm nồng như làn gió xuân thoảng.

Hồi 15
Nhân vật Kim Kiếm Hiệp

Lam y nhân đi ngang qua, Mậu Văn quay đầu nhìn theo, thấy người đó cũng quay lại nhìn mình, chàng bất giác đỏ mặt quay đầu lại nhưng trong lòng vẫn mê mẩn như say Mao Văn Kỳ giậm nhẹ chân, nói giọng hờn dỗi :
- Người ta hỏi Văn ca, sao Văn ca không trả lời lẽ nào điếc hay sao?
Mậu Văn nhìn thiếu nữ ngang bướng, chân tình này, trong lòng nổi lên bao niềm cảm xúc. Chàng hướng ánh mắt nhìn về phía Khánh Phúc Trường tửu điếm, nói :
- Chúng ta vào khách điếm rồi nói không được sao? Muội xem kìa, người trên đường đều nhìn chúng ta cả đấy.
Mao Văn Kỳ nhìn hai bên đường, quả nhiên có mấy mươi luồng nhãn quang đều tập trung vào bọn họ, nàng bất giác ửng hồng đôi má, nhưng lại bĩu môi nói.
- Nhìn thì nhìn, có can hệ gì?
Nhưng rồi cũng đi theo Mậu Văn vào khách điếm.
Vào đến khích điếm, Mao Văn Kỳ luôn miệng hỏi về lai lịch, gia thế và chỗ ở của Mậu Văn, vì đoạn đường đến Hà Bắc không còn bao xa, ngày biệt ly đã sắp đến với họ.
Mao Văn Kỳ tuy không muốn xa rời Mậu Văn, nhưng cũng không thể không đến nơi sư phụ ẩn cư. Nàng hỏi rõ ngọn ngành là muốn Mậu Văn nói lên lời hẹn ước.
Nhưng Mậu Văn vẫn trả lời quanh, chàng làm cho Mao Văn Kỳ nổi giận, bỏ về phòng mình. Mậu Văn vẫn mỉm cười, cũng không đi theo tiễn nàng.
Chàng chấp tay đi quanh phòng, sau đó hỏi tên tiểu nhị mượn bút mực, nhưng vẫn bỏ trên bàn chứ không viết gì.
Một lát sau, Mao Văn Kỳ không chịu nổi sự trống vắng không có chàng, bèn quay trở lại phòng Mậu Văn, cùng trò chuyện với chàng bằng những lời nói dịu dàng. Mậu Văn vẫn mỉm cười lắng nghe.
Đến lúc Mao Văn Kỳ cảm thấy đôi bờ mi nặng trĩu, mới quay trở về phòng để ngủ. Mậu Văn tiễn theo chân nàng.
Mậu Văn ngồi cạnh giường, ngắm nhìn nàng đang thả hồn vào giấc ngủ nồng say, trên đôi môi đỏ mọng của nàng chớm nở nụ cười, như đang chìm vào giấc hảo mộng. Chàng đắm nhìn với ánh mắt trìu mến, đưa nhẹ tay ra định nắm lấy cánh tay nõn nà của nàng...

Nhưng tay vừa đưa ra, lập tức co lại ngay.
Mậu Văn lặng lẽ quay trở về phòng. Cúi đầu trầm tư một hồi, chàng ngồi xuống bên bàn, cầm bút lên viết: "Người mặc áo xanh lam, ngoài ba mươi tuổi, nét mặt kiên nghị, giữa hai chân mày có nếp nhăn, đôi mắt sáng, nên lưu ý đến lai lịch và hướng đi của người này. Nếu cô được tin tức hãy báo cho tôi biết ngay."
Mậu Văn đặt bút xuống, trầm mặc giây lát lại viết tiếp :
"Mao Cao đã trở về Hàng Châu, lưu ý theo dõi sát bọn họ. Lúc này Hầu Lâm nếu có hành động cũng nên lập tức báo tôi biết. Các người cũng nên thận trọng, hãy nhớ lấy."
Viết xong, Mậu Văn xem lại một lượt rồi xếp bức thơ thành một hình vuông nhỏ nắm trong bàn tay, lặng lẽ đi ra cổng.
Chàng đánh mắt nhìn quanh, một tay đại hán giả dạng dẫn đường từ trong bóng tối bước ra. Mậu Văn hơi duỗi ngón tay ra, bức thư đó đã bay sang bên tay người kia.
Nhận bức thư xong, tay đại hán bước đi như không có chuyện gì. Mậu Văn vẫn đứng ở cổng, đưa mắt nhìn quanh, ánh mắt vừa di động, trong lòng bỗng giật thót lên.
Thì ra nhân vật Lam y nhân không biết xuất hiện lúc nào cũng đang đi tới, mỉm cười nhìn Mậu Văn. Chàng cảm thấy kỳ quái, liền cúi đầu quay trở về khách điếm, ngoảnh đầu lại nhìn thì người đó đã biến mất.
Mao Văn Kỳ ngủ như chết, nàng thả giấc từ giờ Tuất cho đến giờ Tý vẫn chưa tỉnh.
Còn Mậu Văn vốn cả ngày có vẽ mệt mỏi đờ đẫn, giờ thì sao?
Lúc này Mậu Văn chẳng hề mệt mỏi, bảo gà tiểu nhi đem rượu đến, chàng uống hết hai bát rượu nóng, ăn một ít thức ăn, rồi tựa người ở giường trầm mặc suy nghĩ.
Mậu Văn đang nghĩ gì? Đương nhiên không có ai biết được. Chỉ thấy trên nét mặt của chàng lúc thì bi thương, có lúc phẫn nộ, và cũng có lúc lại mỉm cười, tợ như rất đắc ý với những điều mình đã làm. Nhưng rồi đôi mày chợt nhíu lại.
Tiếng trống canh hai từ xa xa vọng lại, khách điếm trở nên yên tĩnh lạ thường, chỉ có tiếng mèo hoang kêu trên nóc nhà.
Nhưng Mậu Văn vẫn chưa ngủ, đêm càng ngã về khuya, bao dòng suy nghĩ trong đầu chàng càng nổi lên như sóng triều.
Tiếng mèo hoang càng lúc nghe càng rùng rợn, lại kêu ngay trên nóc phòng của Mậu Văn.
Chàng cau mày nhè nhẹ đứng dậy, đi đến đẩy song cửa nhìn, bên ngoài là vườn hoa, những cánh hoa đang rung rinh cười cùng gió xuân, tợ như những nàng tiên đang múa.

Lúc này khung cảnh vắng láng, nhưng tiếng mèo kêu càng lúc càng não ruột. Mậu Văn quét ánh mắt nhìn một lượt, sau khi xác định trong khu vườn không có người, chàng búng nhẹ người lướt qua song cửa.
Thân hình chàng tợ như làn khói mỏng, đến giữa không trung liền bẻ ngoặc lại đáp xuống trên nóc nhà.
Đôi mắt xanh lè của con mèo hoang chăm nhìn về phía chàng, dường như cũng đang khiếp hãi bởi khinh công kinh thế hãi tục của chàng.
Nó liền nép mình sát mái ngói.
Mậu Văn lướt đi trên mái ngói không hề phát ra một tiếng động nhỏ, phất tay áo một cái, con mèo ngao một tiếng tới phóng qua mái ngói phía bên kia và biến mất.
Mậu Văn thoạt hiện nụ cười, bỗng nghe phía bên kia có tiếng cười nhẹ, nói :
- Thân thủ các hạ thật phi phàm.
Mậu Văn giật mình, trầm giọng quát :
- Ai?
Tiếng cười vẫn vọng lại, một người vận trang phục màu đen vụt đứng dậy và lao đi như làn tên vút giữa không trung.
Mậu Văn hành tung đã bị lộ, đâu chịu để cho đối phương trốn thoát, tức tốc phóng người đuổi theo, miệng quát :
- Bằng hữu, dừng lại cho ta.
Nhưng Hắc y nhân thân pháp không phải tầm thường. Mậu Văn tuy phản ứng rất nhanh, thế nhưng khoảng cách giữa song phương cũng đã xa ngoài bốn trượng.
Khinh công của hai người đều xấp xỉ như nhau, mới mấy lần thăng giáng đã cách khách điếm ngoài mấy mươi trượng. Mậu Văn trong lòng lạnh đi, thầm nghĩ :
- "Khinh công của người này ta không ngờ tới, nếu hắn ta chính là Mao Cao thì thật đáng lo".
Nghĩ đến đó, Mậu Văn liền tăng tốc lực muốn bắt cho được đối phương.
Nhưng Hắc y nhân chạy trước, vốn đã cách đến bảy tám trượng. Mậu Văn cố rút ngắn khoáng cách, cự li giữa song phương cũng chỉ rút lại còn độ bốn trượng.
Mậu Văn thầm kinh ngạc thân pháp của đối phương, đối phương cũng đâu thể không kinh ngạc bởi khinh công của chàng? Một thiếu niên thư sinh non nớt, lại có công lực cái thế như vậy, nếu không tận mắt nhìn thấy thì nói ra không có ai tin nổi.
Hai người lướt đi như sao băng điện xẹt, trong nháy mắt đã thấy phía trước là một cánh rừng.
Mậu Văn càng cấp hoảng, biết rằng nếu để đối phương lọt vào rừng thì không tài nào bắt được.

Lúc này đang ở trên cánh đồi hoang, Mậu Văn không chần chừ gì nữa, liền quát :
- Hảo bằng hữu hà tất phải giấu đầu lộ đuôi, bỉ thử đều là nam nhi hán tử, có gì thì đối mặt hẳn lời giao đàm, bằng hữu nếu chạy tiếp thì chớ trách ta không khách khí.
Hắc y nhân cất giọng cười ha ha, vẫn không dừng bước, tiếp lời :
- Các hạ hà tất phải khách khí, nếu nói là giấu đầu lộ đuôi, e rằng chính là các hạ đấy.
Mậu Văn thầm kinh ngạc, đối phương cũng đã tiến gần vào cánh rừng, liền lấy từ trong người ra một ám khí, miệng quát :
- Bằng hữu, ngươi nếu không dừng ta sẽ dùng ám khí đấy.
Tình huống lúc này đáng lẽ không nên như vậy, nhưng Mậu Văn không muốn ám hại người từ sau lưng, bởi vậy mới nói ra lời đó.
- Rất tốt, rất tốt. Tại hạ đang muốn chiêm ngưỡng cao chiêu của các hạ, vả lại vốn đã biết thủ pháp phát ám khí của các hạ từ lâu, là bậc cao nhân nhất đẳng, xin các hạ cứ động thủ.
Mậu Văn vung tay phải, một ám khí phát ra kèm theo tiếng gió bay thẳng vào lưng đối phương. Dùng uyển lực để tung ám khí bay xa ngoài bốn trượng, thủ pháp đó đúng là cao nhân nhất đẳng, đúng như Hắc y nhân đã nói.
Ám khí bay sát vào lưng, nhưng không ngờ Hắc y nhân vẫn không quay đầu lại, chỉ thấy cổ tay xoay ngược lui sau, cũng phát ra một ám khí.
"Keng" một tiếng nhẹ vang lên, hai luồng ám khí đánh trúng vào giữa không trung rồi cùng rơi xuống đất. Hắc y nhân lại cất giọng cười vang, đột ngột dừng lại quay đầu nhìn Mậu Văn đang lao tới như bay.
Dưới ánh sao khuya mờ nhạt, Mậu Văn vận nhãn lực nhìn, thấy ấm khí của chàng phát ra bị đối phương tung ngược ám khí đánh rơi xuống đất, trong lòng thầm chấn động, liền dừng lại theo, trong đầu thoáng hiện dòng suy nghĩ.
- Người này không quay đầu nhìn, lại dễ dàng đánh trúng ám khí của ta, thân thủ quả kinh người, ám khí của người này phát ra cũng màu vàng, lẽ nào thật sự chính là hắn ta?
Nên biết rằng Mậu Văn niên kỷ tuy trẻ, nhưng từ khi lọt lòng đã bắt đầu học võ nghệ. Người dạy võ công cho chàng ta đều là những cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm thiên hạ, do vậy chàng cũng tự biết rằng trong võ lâm phong trần hiệp sĩ tuy nhiều, nhưng nếu tìm người có võ công như chàng, e rằng không nhiều.
Nếu luận về tuyệt nghệ Thính phong biện vị, nghe tiếng gió để xác định vị trí thì không có gì đáng kinh ngạc, nhưng ám khí từ tay Mậu Văn phát ra bay tới với một lực kinh hồn, thế mà đối phương đánh rơi một cách dễ dàng,

không biết từ đâu lại xuất hiện cao thủ võ lâm này?
Mậu Văn chú mục nhìn, thấy đối phương cũng đang chăm nhìn mình, đôi mày kiếm vắt ra tận tóc mai, giữa trán có nếp nhăn, thì ra là chàng thư sinh vận trang phục màu xanh nhạt mà chàng vừa gặp trên đường hồi chiều, vì trong đêm tối nên nhìn nhầm màu đen.
Lam y thư sinh gật đầu chào Mậu Văn, nói giọng nhã nhặn :
- Đêm khuya quấy nhiễu các hạ, thật quá đắc tội, mong các hạ thứ cho.
Mậu Văn cũng cười lớn đáp lại :
- Hai chữ quấy nhiều quả không dám đương. Tại hạ tuy ngu muội, nhưng hôm nay đứng trước các hạ, liền biết rằng các hạ là cao nhân. Nhưng...
Đôi mày kiếm hơi giương lên, chàng nói tiếp :
- Các hạ đêm khuya đến đây, không biết có gì chỉ giáo?
- Các hạ là rồng giữa bầy người, tại hạ vốn ngưỡng mộ từ lâu, nhưng không có duyên làm quen, nên dùng hạ sách này.
Lam y thư sinh nói xong, chợt dịch chuyển cước bộ, cúi người xuống đất.
Mậu Văn bất chợt nhíu mày, liền lướt người tới như gió, nhưng đã muộn, lam y thư sinh lùi lại ba xích, hai ám khí dưới đất đã nằm gọn trong tay, đó là hai thanh Kim kiếm giống hệt nhau như đúc.
Mậu Văn thấy vật mình định lấy đã bị đối phương lấy mất, thầm kinh ngạc :
- Người này thân thủ nhanh thật.
Lam y thư sinh so sánh hai thanh Kim kiếm, mỉm cười nói :
- Quả nhiên hoàn toàn giống nhau...
Anh ta chợt à một tiếng, lẩm bẩm :
- Lấy máu trả máu, lấy máu trả máu.
Rồi dùng hai ngón tay kẹp đầu mũi kiếm đưa qua cho Mậu Văn nói :
- Thanh kiếm này là của các hạ... Ha ha! Nếu không có mấy chữ khắc trên kiếm thì tại hạ không nhận ra.
Mậu Văn trên nét mặt không có một biểu hiện gì, lặng nhìn thanh kiếm trên tay đối phương, chợt ngẩng đầu cười một tràng dài, nói :
- Các hạ ắt chính là Kim Kiếm Hiệp danh truyền võ lâm, tại hạ nghe danh đã lâu, không ngờ hôm nay được gặp mặt.
Chàng từ từ đưa tay ra, cũng dùng hai ngón tay kẹp phía đầu kia thanh kiếm.
Cả hai lúc này tuy đều giữ nụ cười trên mặt, nhưng cùng ngầm vận chân khí toàn thân quán chú ở tay phải dồn cả ra hai đầu ngón tay.
Chỉ trong tích tắc, thanh Kim kiếm bị lực ở hai tay của song phương làm dẹp và dài ra. Lam y thư sinh cười ha hả thu hồi tay lại, nói :
- Thảo nào trên giang hồ truyền ngôn, nói rằng công lực của Kim Kiếm Hiệp càng ngày càng cao, hành sự cũng càng lúc càng xuất quỷ nhập thần, thì ra là do các hạ tạo nên. Tại hạ tuy không có tâm chiếm lấy mỹ danh, nhưng lời người truyền tụng, tại hạ cũng có ánh hưởng.

Mậu Văn nhìn thanh kiếm đã biến thành như một khúc côn dài, tiếp lời :
- Tại hạ vừa rồi vốn cũng cảm thấy kỳ quái trong tiểu trấn Túc Thiên này sao lại có cao thủ như vậy, lúc này mới biết thì ra là Kim Kiếm Hiệp. Nghĩ rằng các hạ nghe trên giang hồ có vật nguy tạo, bởi vậy mới đến tra xét chứ gì?
Cánh tay vung lên, thanh côn kiếm trong tay văng ra xa cắm xuống đất, còn lại chuôi kiếm rung liên hồi.
Lam y thư sinh vẫn giữ nụ cười trên môi, chậm rãi nói :
- Các hạ trách nhầm tai hạ rồi. Nghĩ rằng các hạ lấy danh Kim kiếm thuận thiên hành đạo, diệt gian trừ ác, tại hạ cũng muốn như vậy nhưng không thực hiện được. Tại hạ đang hận vì không được như vật ngụy tạo của các hạ...
Mậu Văn hơi đỏ mặt thầm nghĩ :
- "Nghe nói Kim Kiếm Hiệp là một nam hán tử khẳng khái lỗi lạc, hôm nay gặp mặt quả nhiên không hư giả chút nào. Ta mạo danh hành sự hắn không những không gây hấn, lại còn đối với ta như vậy..."
Nghĩ đến điều đó, Mậu Văn nhìn Lam y thư sinh với ánh mắt đầy thiện cảm. Nên biết rằng Mậu Văn mồ côi từ nhỏ, thân mang nặng mối huyết hải thâm cừu, cừu gia đều là những nhân vật hùng bá trong giang hồ. Chàng tự biết rằng tuy có cơ duyên xảo hợp, đã lấy được trong tay vật mà thiên hạ dù trong mộng cũng khó mong cầu, nhưng tự mình nếu muốn báo thù, e rằng không phải là chuyện dễ.
Vì vậy bình nhật Mâu Văn hành sự vô cùng thận trọng, sợ hành tung bại lộ, bị người khác biết rõ chân tướng, đại sự sẽ khó thành công.
Lam y thư sinh đôi mắt như sao luôn chú nhìn vào mặt Mậu Văn, nét mặt vẫn không có biểu lộ gì, nhưng tinh thần dường như đang biến chuyển liên tục.
Hai người chú mắt nhìn nhau, Mậu Văn thầm than một tiếng, trầm giọng :
- Tại hạ thân phận đau thương, lòng mang nhiều nỗi trắc ẩn không nói thành lời được, có mạo phạm mỹ danh của các hạ, mong lượng thứ cho.
Ngừng lại giây lát, chàng chuyển giọng :
- Các hạ là nam nhi lỗi lạc, khẳng khái anh hùng, tại hạ cũng đang mong kết nghĩa tương giao, mong sau này có duyên tái hợp.
Lam y thư sinh tiếp lời :
- Tại hạ tính Thụy Mộc, tiện danh Phương Chính, đến giờ vẫn chưa được thỉnh giáo cao danh quý tánh của các hạ.
Không ngờ anh ta vừa nói ra lời đó, Mậu Văn bỗng trầm hẳn nét mặt lại, quay người định đi. Thụy Mộc Phương Chính ngạc nhiên thầm nghĩ :
- "Ta muốn có hảo tâm muốn kết thân với ngươi, sao ngươi lại tỏ thái độ như vậy?"
Thụy Mộc Phương Chính không biết thân thế Mậu Văn là một bí ẩn, người nào hỏi đến tính danh của chàng, chính là phạm đến điều tối kỵ của chàng.

Thụy Mộc Phương Chính liền hừ một tiếng, nhảy tới cản đường.
Mậu Văn lạnh giọng :
- Ý các hạ muốn gì?
Thụy Mộc Phương Chính nhướng mày nói :
- Tại hạ thỉnh giáo tính danh các hạ, các hạ sao lại tỏ thái độ như vậy, lẽ nào không xứng hay sao?
Tuy vừa nói vừa cười, nhưng ngữ khí nghe ra không còn khách khí như trước nữa.
Mậu Văn thần sắc đang tái nhợt, chợt đỏ lên rồi chuyển sang tái, dường như đang cố đè nén cơn phẫn nộ trong lòng, trầm giọng nói :
- Tại hạ và các hạ không quen biết không thân thích, cũng không thù oán, nói tóm lại là hoàn toàn không liên quan, các hạ lại tra hỏi tính danh lai lịch tại hạ làm gì?
Chàng cười nhạt nhấn giọng :
- Huống gì ám khí của tại hạ sử dụng cũng là Kim kiếm, nhưng cũng chưa từng mạo phạm đến thanh danh Kim Kiếm Hiệp, lẽ nào trong thiên hạ chỉ có duy nhất các hạ dùng Kim kiếm này làm ám khí sao?
Thụy Mộc Phương Chính hơi ngớ người ra, lập tức nhướng cao đôi mày nói :
- Rất đúng, rất đúng? Loại Kim kiếm này mọi người đều sử dụng được, không phải duy nhất một mình tại hạ sử dụng. Nhưng...
Anh ta thâu liễm nụ cười, nói tiếp :
- Hai chữ ngụy tạo là phát ra từ miệng các hạ, chớ không phải tại hạ nói ra.
Mậu Văn thoáng ngạc nhiên. Kim Kiếm Hiệp Thụy Mộc Phương Chính tiếp giọng :
- Các hạ nếu nói không liên quan gì đến tại hạ, lời đó tại hạ không dám gật bừa.
Mậu Văn ánh mắt rực lên nghiêm giọng :
- Tại hạ và các hạ có liên quan gì, lẽ nào các hạ cũng là...
Thuỳ Mộc Phương Chính ngắt lời :
- Các hạ nên biết Tam Tài Tàng Bảo ở Cao, Hồng lưỡng hồ mà các hạ lấy đi, vốn nên là của tại hạ mới phải...
Anh ta vừa nói ra, Mậu Văn mặt biến sắc, lùi lại ba bước, chỉ mặt nói :
- Các hạ là ai? Sao lại biết chuyện đó...
Mậu Văn chuyển giọng :
- Tam Tài Tàng Bảo là ai lấy đi? Lẽ nào các hạ tận mắt thấy tại hạ lấy hay sao?
- Đúng vậy! Tại hạ chính mắt thấy Tam Tài Bảo Tàng được các hạ lấy đi.
Thụy Mộc Phương Chính lấy từ trong người ra một cuộn giấy mỏng, có lẽ vì quá lâu ngày nên đã ngã màu. Anh ta căng cuộn giấy ra trước mặt Mậu Văn

nói :
- Đây là vật gì, các hạ chắc đã thấy qua rồi.
Mậu Văn quét mắt nhìn trang giấy, sắc mặt càng biến đổi hơn, trầm ngâm khoảnh khắc mới gật đầu đáp lời. Thụy Mộc Phương Chính nói tiếp :
- Tại hạ có được bức tam tài mật đồ này có lẽ trước xa các hạ, nhưng tại hạ lúc đó tinh cần luyện võ, không thể phân tâm bởi vật này. Cho đến trước đây hơn một năm tại hạ võ công tạm thành đạt mới dựa theo sự chỉ dẫn trong bức mật đồ này để tìm đến Tam Tài Bảo Tàng mà cả trăm năm nay người trong võ lâm đều mong ước.
Mậu Văn cúi đầu trầm ngâm, miệng lầm bầm tính thầm :
- Trước đây một năm...
Chàng chợt ngẩng đầu hỏi :
- Các hạ lúc đó sao không dám đi lấy?
Thụy Mộc Phương Chính mỉm cười tiếp lời :
- Tại hạ lúc đó cô thân độc hành, tuy muốn lấy nhưng lực bất tòng tâm, vào được kho báu nhưng trở về tay không. Vốn muốn tìm ngay vài người trợ giúp, lặn huống hồ để lấy bảo vật, nhưng tại hạ cả đời độc lai độc vãng, tìm người trợ giúp nói ra tuy dễ, thực hành lại rất khó.
Thụy Mộc Phương Chính cuộn mảnh giấy cất vào trong người, nói tiếp :
- Vả lại Tam Tài Bảo Tàng nằm sâu dưới lòng hồ, người lấy được nó không những giỏi bơi lặn, mà còn phải vượt qua khỏi những tay thuộc hạ họ Tiêu canh giữ trên hồ.
Mậu Văn ngầm gật đầu, thấy Phương Chính đưa ba ngón tay ra nói :
- Tai hạ nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có ba vị hậu nhân của Ngũ Hồ Long Vương Long Tại Thiên danh trấn thiên hạ năm xưa, nay đã ẩn cư. Về địa vị trong thủy lộ, lão ta còn vượt hơn cả Hỏa Nhãn Kim Điêu Tiêu Trì. Ba vị hậu nhân đó gọi là Ngũ Hồ tam long, họ không những giỏi võ công, bơi lặn, lại là người hiệp nghĩa, không thấy tài bảo mà sinh lòng tham. Nếu cầu được ba người này hỗ trợ thì không gì bằng. Nhưng...
Mậu Văn mặt hơi biến sắc hỏi.
- Nhưng họ không rảnh hay sao?
Phương Chính trả lời :
- Tại hạ cũng nghĩ rằng sau khi Ngũ Hồ Long Vương ẩn tích hai mươi năm trước đây. Ngũ Hồ tam long cũng ẩn tích theo gót phụ thân, tại hạ lại không mấy quen biết, làm sao họ đáp ứng được, nhưng bệnh ắt phải tìm thầy, tại hạ biết rằng không hy vọng gì, nhưng cũng tìm đến gặp thử.
Mậu Văn cười nhạt, chắp tay ngửa nhìn lên trời. Phương Chính nhìn chàng với dáng cười chẳng ra cười, nói tiếp :
- Tại hạ phí rất nhiều tâm lực mới hỏi ra nơi ẩn cư của Ngũ Hồ tam long, ở trên đảo Sùng Minh vùng Cửa khẩu Trường Giang. Tại hạ liền tốc trình đến

đó, không ngờ họ đều đi khỏi đảo chỉ còn lại hai tiểu đồng giữ tịnh xá.
Anh ta thở ra một cái, kể tiếp :
- Lúc đó tại hạ cảm thấy rất kỳ quái, nghĩ rằng họ là những người ẩn cư, sao lại cùng rời khỏi đảo? Bèn truy hỏi hai tiểu đồng, hai tiểu đồng ban đầu không nói, hỏi quá mới trả lời: Hôm trước có một vị thiếu niên anh tuấn đến đây giao đàm với gia sư suốt đêm, đêm đó thấy gia sư vừa khóc lại vừa cười, tôi cũng rất ngạc nhiên. Sau đó gia sư cùng đi với vị thiếu niên đó. Tại hạ thấy hai tiểu đồng đánh mắt nhìn nhau, dường như không muốn nói ra, tại ha bèn giục: Ta và ân sư là thân hữu cố giao mấy mươi năm, lần này đến đây là có cấp sự, các ngươi cứ nói ra đi, ân sư không trách cứ đâu.
Mậu Văn cười lãnh đạm tiếp lời :
- Không ngờ rằng các hạ không những giỏi võ công, mà còn giỏi cả về khiếu ăn nói. Nếu người khác thì e rằng hai tiểu đồng đó sẽ không bao giờ mở miệng nói ra.
Phương Chính dường như hoàn toàn không hiểu ý trong lời nói, vội đáp lại :
- Không dám! Không dám!
Mậu Văn hừ một tiếng trong mũi. Phương Chính nói tiếp :
- Hai tiểu đồng ngước mắt nhìn kỹ tại hạ mới nói: Khi đi gia sư đều mang theo những bộ y phục lặn nước vốn lâu nay chưa từng dùng tới, nói là đến Cao Hồng lưỡng hồ, ít nhất một tháng, lâu lắm là ba tháng sẽ trở về. Tôn khách nếu có chuyện gì quan trọng thì xin ở lại để đợi gia sư.
Phương Chính ngừng lại giây lát đoạn kể tiếp :
- Tại hạ nghe nói bất giác giật mình, thầm nghĩ: Lẽ nào họ được người khác thỉnh đi tìm Tam Tài Bảo Tàng rồi sao? Lúc đó liền tức tốc đi ngay.
Mậu Văn vẫn ngước mắt nhìn trời, Thụy Mộc Phương Chính chậm rãi buông giọng :
- Tại hạ tốc trình suốt ngày đêm, đến ngay nơi tàng bảo ở Cao Hồng Lưỡng Hồ. Lúc đó vào tiết mùa thu, khói sóng bao phủ mịt mù.
Dưới ánh trăng mờ nhạt, tại hạ phát hiện có năm người xúm lại trên hồ vốn không có dấu chân người.
Mậu Văn thay đổi sắc mặt, hạ ánh mắt nhìn thẳng vào mặt đối phương.
Giọng của Phương Chính vẫn tiếp tục cất lên :
- Tại hạ ẩn mình trên một ngọn cây cách đó độ ngoài bảy trượng, vận nhãn lực quan sát, thấy trong nhóm đó có ba người vận y phục lặn nước, và một thiếu niên anh tuấn dáng vẻ thư sinh còn một người tại hạ không nhận ra, nhưng dưới ánh trăng thấy người đó thân thủ trầm mảnh, ánh mắt sáng rực, rõ ràng là một nội gia cao thủ. Tại hạ thầm đoán: Ba người vận y phục lặn nước có lẽ chính là Ngũ Hồ tam long, nhưng không biết thiếu niên thư sinh đó là ai? Chỉ thấy những người kia đều rất tôn kính đối với thiếu niên thư sinh. Tại hạ cảm thấy kỳ quái, không biết vị thiếu niên đó có lai lịch từ đâu?

Thụy Mộc Phương Chính vừa nói vừa đánh mắt nhìn Mậu Văn. Mậu Văn trầm giọng :
- Thiếu niên thư sinh đó đã biết nơi tàng bảo tất nhiên cũng có bức mật đồ tàng bảo. Vị Đại Không Thượng Nhân chưởng giáo tổ sư phái Thiếu Lâm năm xưa đem bức mật đồ vẽ thành ba bức, cũng không nói rõ bức nào là chính cả, bởi vậy đương nhiên ai đến trước được trước, các hạ đã đến chậm một bước, lại oán trách ai chứ? Vả lại thiếu niên đó đã có bức mật đồ, tất nhiên có lai lịch, các hạ hà tất phải tra hỏi...
Thụy Mộc Phương Chính tiếp lời :
- Đúng vậy! Lúc đó tại hạ cũng nghĩ rằng thiếu niên đó đã có bức mật đồ, thế thì nếu không phải là đệ tử Thiếu Lâm, cũng nhất định là truyền nhân của Hải Thiên Cô Yến danh trấn thiên hạ năm xưa.
Mậu Văn liền ngắt lời :
- Thế thì các hạ nhất định là thuộc hạ của phái Võ Đương.
Chàng chợt nhiên hiểu ra :
- Thảo nào vừa qua khi các quần hùng đại loạn, nhưng Thanh Phong Kiếm Chu Bạch Vũ vẫn ngồi im lặng một chỗ như chết thì ra lão đã biết trước Tam Tài Bảo Tàng đã bị lấy đi, bởi vậy Mạc Nhất thượng nhân vừa nghe qua lời lão nói cũng quay gót trở về ngay.
Thụy Mộc Phương Chính cười ha ha nói :
- Các hạ quả là người sáng suốt, tại hạ là đệ tử phái Võ Đương.
Mậu Văn lắm phần ngạc nhiên :
- Phái Võ Đương từ khi nhất đại kiếm hào Bạch lão tông sư qua đời, theo ta biết, đệ nhất cao thủ phái Võ Đương hiện thời là Thanh Phong Kiếm Chu Bạch Vũ, võ công cũng không cao lắm, sao Thụy Mộc Phương Chính này lại có võ công cao đến như vậy?
Bên tai lại nghe Thụy Mộc Phương Chính nói tiếp :
- Tại hạ chăm chú nhìn năm người đó, chỉ thấy họ nói nhỏ gì một hồi, thiếu niên thư sinh chợt lên tiếng :
- Như vậy làm phiền Long huynh quá.
Ba nhân vật vận y phục lặn nước đó cùng đáp :
- Không dám. Không dám. Thiếu hiệp đã có lệnh của gia phụ, dù có đạp lên dầu sôi lửa bỏng huynh đệ ta cũng không chối từ.
Ba người đó liền cầm dây nhảy xuống nước, họ quả không thẹn là Ngũ Hồ tam long, khi họ nhảy xuống không hề bắn lên một giọt nước.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 16
Thù cha ân mẹ

Thụy Mộc Phương Chính trầm ngâm một lát nói :
- Tại hạ một phần ngầm bội phục tài bơi lặn của huynh đệ họ Long, một phần lại cảm thấy kỳ quái. Ngũ Hồ Long Vương đã hơn hai mươi năm nay biệt mất tung tích, trong giang hồ không có người nào biết được nơi ẩn cư của lão ta, thế nhưng thiếu niên thư sinh đó niên kỷ còn trẻ sao lại biết được tung tích của Long lão tiền bối? Đồng thời còn có lệnh của Long lão tiền bối. Ngũ Hồ tam long mới theo thiếu niên thư sinh đến Cao Hồng lưỡng hồ.
Mậu Văn bèn tiếp lời :
- Các hạ quả là người thông minh tuyệt đỉnh, chuyện gì cũng không qua khỏi mắt các hạ.
- Không dám, không dám. Các hạ quá khen. Tại hạ lúc đó trong sương mù, chỉ thấy thiếu niên thư sinh và tay đại hán hai tay nắm một đầu sợi dây, đứng trên bờ hồ, độ thời khắc sau họ cùng kéo dây từ từ, lùi lại mười mấy bước, tại hạ thầm lo sợ bị họ phát hiện ra nơi ẩn thân. Không ngờ họ không đến dưới gốc cây, hai tay tiếp tục kéo lên, mặt nước nổi bọt, lại lồi lên bốn cái rương. Thân hình hai người lao đến như điện, ôm bốn rương đó trong tay, lúc này mới biết rằng tay hán tử xem ra võ công tuy rất cao, nhưng thân thủ của thiếu niên thư sinh còn cao hơn nhiều.
Thụy Mộc Phương Chính quét ánh mắt nhìn lên trên mặt Mậu Văn, hiện nụ cười đầy thâm ý đoạn nói tiếp :
- Cứ như vậy họ kéo dài từ trong hồ lên mười mấy cái rương xem ra rất nặng
Ngũ Hồ tam long cũng lên bờ, cười mãn ý, nói :
- May không nhục mệnh.
Vị thiếu niên thư sinh ôm quyền vái chào rồi mở trương ra. Lúc đó thấy trên nét mặt thiếu niên thư sinh tuy có nụ cười, nhưng không lộ vẻ cuồng hỷ, tại hạ thầm tán thán vị thiếu niên đó quả là bậc nghĩa hiệp.
Thụy Mộc Phương Chính lại nhìn vào mặt Mậu Văn, chậm rãi nói tiếp :
- Sau đó vị thiếu niên nói gì với tay hán tử mấy câu, tay hán tử liền huýt một tiếng, từ tứ phía lập tức nhảy ra bảy tám bóng người, trong tay mỗi người cầm một cái bao. Tại hạ cũng thầm mừng, vì nếu không thận trọng thì e rằng hành tung đã bị họ phát hiện từ trước.
Mậu Văn mỉm cười nói :
- Với thân thủ như các hạ, những tay hán tử đó võ công dù có cao bách bội cũng khó phát hiện ra hành tung của các hạ.
Hai người cùng cười, đối mặt nhìn nhau như đã thấu hiểu được nhau. Nhưng

Mậu Văn cũng có phần đề phòng, sợ Kim Kiếm Hiệp sẽ phản ứng bất ngờ khi những bí mật của mình không muốn người khác biết.
Thụy Mộc Phương Chính cất giọng.
- Những tay đại hán xuôi tay đứng nghiêm, thiếu niên thư sinh vẫy tay ra hiệu, họ liền lấy toàn bộ những vật trong rương bỏ cả vào bao. Tại hạ đứng xa nhìn, chi thấy hào quang lấp lánh, những vật đó hầu như toàn là hoàng kim châu báu. Mười mấy chiếc rương chỉ còn lại vỏ không, thiếu niên thư sinh bảo với tay đại hán trung niên trên tay đang ôm một cái hộp vuông :
- Lương huynh, để xuống đây cho tiểu đệ. Tay trung niên đại hán để hộp vuông xuống rồi dẫn bảy tám tay đại hán kia đi mất. Những vật trong bao xem ra rất nặng nhưng họ lướt đi như bay, thân thủ của họ quả không tồi.
Mậu Văn nhíu mày hỏi :
- Sau đó các hạ có bám theo họ không?
- Tại hạ vốn muốn bám theo họ, nhưng lại thấy thiếu niên thư sinh không biết từ đâu lấy ra hộp vuông đó, lấy những vật trong rương ra cài vào trong mười mấy chiếc rương. Tại hạ ở xa nhìn không rõ, nhưng cũng nhận ra đó là loại tên nỏ. Thiếu niên thư sinh thao tác xong, liền đứng dậy ngẩng mặt lên trời cười nói :
- Lấy máu trả máu, lấy máu trả máu. Nay các ngươi cũng nên thưởng thức ý vị thấm thía của người khác ám toán.
Rồi thiếu niên thư sinh quay sang chuyển giọng :
- Nhưng lại làm phiền cho Long huynh.
Giọng của Thụy Mộc Phương Chính hơi ngừng lại, rồi tiếp :
- Lúc đó, Ngũ Hồ tam long cùng đáp: Thiếu hiệp sao lại nói vậy, có gì cứ dặn bảo, huynh đệ ta không từ nan. Vừa nói, Ngũ Hồ tam long vừa đem những chiếc rương đó trở lại xuống nước. Thiếu niên thư sinh chắp tay đứng trên bờ, miệng lẩm bẩm nói gì tại hạ nghe không rõ.
Thụy Mộc Phương Chính liếc xéo nhìn Mậu Văn một cái, giọng vẫn cất lên đều đều :
- Tại hạ tưởng rằng sự việc như vậy là xong không ngờ thiếu niên thư sinh lại lấy trong người ra một trang giấy, tại hạ thoáng nhìn đủ biết đó là bức Mật đồ tàng bảo, trong lòng cảm thấy kỳ quái, không biết chàng ta lấy bức mật đồ đó từ đâu? Chỉ thấy chàng ta cuộn bức mật đồ lại rồi bỏ vào trong một cái hộp nhỏ màu vàng, quay sang nói với Ngũ Hồ tam long: "Trang giấy này đã trở thành vô dụng, nhưng lại là một miếng mồi ngon, khi miếng mồi ngon này được bọn chó đói phát hiện, thì chúng ta sẽ được thưởng thức một tuồng hảo hý".
Mậu Văn lườm ánh mắt, lạnh giọng :
- Các hạ nghe thật rõ nhỉ?
- Ha ha, tại hạ không những nghe rõ, mà thấy cũng rất rõ.

Mỉm cười nói giọng chầm chỉa :
- Ngày xưa có một người rất thông minh, mọi chuyện trong thiên hạ đều không che được mắt lão ta, lão ta cũng rất đắc ý. Không ngờ bị Phật tổ như lai phạt lão ta biến thành một người ngu ngốc vừa câm lại vừa điếc vì tội nghe quá nhiều và thấy quá nhiều. Có một người khác càng thông minh hơn lão ta, những điều nghe thấy cũng nhiều hơn, nhưng không nói gì, cuối cùng người này đương nhiên tự cao tự đại. Các hạ chắc có lẽ cũng biết sự cố đó chứ?
Thụy Mộc Phương Chính ngẩng đầu cười, trở giọng :
- Cố sự đó rất hay, thí dụ như tại hạ, tuy đã biết thiếu niên thư sinh đó đem bức mật đồ làm thành một miếng mồi ngon, đem miếng mồi ngon thả vào trong tay đệ tử Cùng Gia bang, lại không biết giở trò thế nào khiến cho Hầu Lâm biết được tin tức đó, ra tay giết chết đệ tử Cùng bang, còn ngầm loan tin cho họ Tiêu vùng Lưỡng hồ, nói rằng bức mật đồ đã lọt vào tay Hầu Lâm.
Thụy Mộc Phương Chính quét ánh mắt nhìn Mậu Văn, nói tiếp :
- Tại hạ còn biết rằng thiếu niên thư sinh làm như vậy là vì anh ta có mối thâm cừu với Linh Xà Mao Cao, bởi vậy vố kích động võ lâm thiên hạ, khiến cho họ phẫn nộ trở tay tiêu diệt Mao Cao, vì biết rằng Mao Cao dù có võ công cao đến đâu cũng không địch nổi lực lượng của toàn võ lâm thiên hạ...
Mậu Văn hừ một tiếng, ngắt lời :
- Vậy các hạ ắt cũng biết thiếu niên thư sinh đó chính là tại hạ chứ?
- Đúng vậy!
Mậu Văn hét một tiếng, trong tay tỏa ra luồng kim quang lấp lánh, chàng sấn bước chỉa tay thẳng vào ngực đối phương, gằn giọng :
- Các hạ là ai? Có quan hệ gì với Mao Cao?
Thấy luồng kim quang đã chiếu thẳng vào huyệt Nhũ Tuyền trước ngực, không ngờ Thụy Mộc Phương Chính ngẩng cổ cười lớn. Mậu Văn liền thu hồi lực đạo, quát :
- Chuyện này không có gì đáng cười, nếu các hạ còn cười tiếp thì sẽ...
Thụy Mộc Phương Chính chợt ngưng cười, trầm giọng :
- Ta cười vì các hạ xem ra là người thông minh tuyệt đỉnh, không biết sao lại nói ra lời ngu ngốc như vây?
Mậu Văn bất giác sững người. Phương Chính nói tiếp :
- Các hạ lẽ nào không biết người đối đầu số một của Mao Cao lại là tại hạ sao? Các hạ lẽ nào không biết Thiết toán tử Kế Mưu chết trong tay ai? Tại hạ nếu có quan hệ vơi Mao Cao, thì các hạ lúc này đâu có còn được nói cười đùa giỡn bên cạnh ái nữ của Mao Cao?
Nói xong, anh ta cất giọng cười giòn, tiếng cười vang xa. Mậu Văn trong

đầu rối lên, thanh Kim kiếm trong tay từ từ hạ xuống.
Thụy Mộc Phương Chính chợt im bặt, chú mục nhìn Mậu Văn, nói :
- Tại hạ từ khi bắt gặp các hạ ở Cao Hồng Lưỡng hồ, trong lòng ngầm bội phục, bởi vậy thời gian trở lại đây tại hạ luôn lưu ý đến những cử chỉ và hành động của các hạ, thấy các hạ niên kỷ tuy trẻ, nhưng hành sự rất khéo léo, kể cả loại gian xảo như Mao Cao cũng bị che mắt. Tại hạ vốn rất ít quen biết, nhưng đối với các hạ lại rất muốn làm quen. Các hạ nếu cho rằng tại hạ có mưu đồ khác, như vậy khiến cho tại hạ quá thất vọng.
Mậu Văn nhìn thẳng vào Phương Chính, thấy anh ta ánh mất rực lên, phong thái uy nghiêm, trong lòng có phần hổ thẹn, thở ra một hơi dài, nói :
- Tại hạ và Mao Cao đúng là kẻ thù bất cộng đới thiên, dù có vung đao giết chết gã ta cũng không rửa hết mối hận trong lòng. Bởi vậy như các hạ đã nói, tại hạ cần phải có những hành động tinh vi và bạo tay để đối phó với hắn ta.
Ánh mắt toát đầy vẻ đau thương và căm hận, chàng đứng lặng người đi.
Thụy Mộc Phương Chính mỉm cười nhẹ giọng :
- Tại hạ đêm khuya đến quấy nhiễu các hạ là vì một việc.
- Việc gì xin cứ nói ra.
- Tại hạ thời gian gần đây tuy đã hiểu các hạ nhiều nhưng có một điều mà tại hạ không thể hiểu được.
- Điều gì?
- Tại ha nghĩ rằng bức mật đồ tàng bảo đó có lẽ các hạ đã lấy từ tay nhất đại kỳ nhân Hải Thiên Cô Yến, đồng thời các hạ đương nhiên phải có mối quan hệ mật thiết với Ngũ Hồ Long Vương, vả lại loại tên nỏ các hạ cài trong những chiếc rương kia có cùng loại với tên nỏ của vị tiền bối Thánh Thủ tiên sinh Thuần Vu Độc Tú. Tại hạ không biết các hạ sao lại được ba vị tiền bối đó truyền thụ, quả là một điều khó hiểu.
Mậu Văn mỉm cười trả lời :
- Ba vi tiền bồi đó cùng ẩn cư trên một cô đảo ở Hải ngoại, tại hạ cô thân từ nhỏ, được ba vi ân sư giáo dưỡng thành người.
Thụy Mộc Phương Chính vỗ tay lên trán, nói :
- Thảo nào các hạ niên kỷ tuy trẻ, thân thủ lại kinh người như vậy, thì ra là môn hạ của ba vị tiền bối này.
- Tại hạ cũng có điều mưuốn thỉnh giáo các hạ.
- Tại hạ tận ngôn giải đáp.
Mậu Văn liền hỏi.
- Không biết các hạ là môn hạ của vị tiền bối nào trong Võ Đương?
Thụy Mộc Phương Chính trả lời :
- Tại ha vốn là một thư sinh, chuyên thu thập các loại cổ thư cựu sách, vô tình lại phát hiện một cuốn võ công bí kíp của lão tiền bối Nhất Đại Kiếm

Hào của phái Võ Đương năm xưa lưu lại, bức mật đồ tàng bảo cũng được lão kẹp giữ ở trong đó.
Mậu Văn cười lớn nói :
- Thảo nào lại như vậy.
Ngẩng đầu nhìn, thấy Phương Chính đang cúi đầu trầm tư, như đang khơi dây hồi ức, Mậu Văn thầm nghĩ :
- "Lẽ nào người này cũng có vãng sự đau buồn hay sao?"
Chỉ nghe Phương Chính than nhẹ, nói :
- Trước đây mười bảy năm, tại hạ là một thư sinh bần khố. Một hôm lang thang trên đường, gặp một nhóm cường tặc cưỡi ngựa ngang qua, chặn bắt và cướp phá tài bảo của Chấn Vũ tiêu cục, đem vàng bạc vung vãi đầy đường, tại hạ đang ngạc nhiên không hiểu, không ngờ có một đạo nhân lưng đeo thanh trường kiếm hỏi tại hạ nếu muốn học võ công lão sẽ thu nhận làm môn hạ. Tại hạ thấy lão ta cũng băng nhóm với bọn cường tặc kia, nên một mực cự tuyệt.
Anh ta hơi ngước mắt nhìn lên, nói tiếp :
- Sau đó tài hạ mới biết băng nhóm đó do Linh Xà Mao Cao cầm đầu, bởi vậy sau khi thành đạt võ nghệ, hễ gặp đến những tiêu cục của Mao Cao, tại hạ ra tay cướp phá sạch.
Phương Chính ngẩng đầu cười, nhấn giọng :
- Đó gọi là lấy đạo thiên hạ để trị thiên hạ.
Hai người đốt mắt nhìn nhau cùng vỗ tay cười. Mậu Văn ban đầu vốn có lòng hoài nghi đối với vì Kim Kiếm Hiệp này, nhưng đến giờ những nỗi hoài nghi đó đã tan biến. thay vào đó là sự đồng cảm và thương xót cho nhau.
Mậu Văn từ sinh ra đến lúc trưởng thành, giai đoạn hồn nhiên và đẹp đẽ nhất của cuộc đời đều bị chôn vùi trên cô đảo với chu vi không quá trăm dặm. Bên cạnh chàng là những bậc kỳ nhân ẩn thân trên đảo lâu năm, tuy rất được họ yêu thương đùm bọc, nhưng tuổi tác lại cách xa vời vợi, huống gì họ là những ẩn sĩ xa lánh chốn trần ai, ngán kiếp phù sinh, tuy rất thương yêu Mậu Văn, nhưng họ không biểu hiện ra bên ngoài. Do vậy Mậu Văn sống cuộc đời luôn thiếu vắng tình cảm, thiếu vắng sự vỗ về âu yếm của tuổi thơ. Thêm vào đó thân mang nặng mối huyết hải thâm cừu, làm cho trái tim chàng càng trở nên băng giá.
Lúc này cùng tâm tình với Phương Chính, trong lòng mới thật sự cảm nhận được ý nghĩa của hai chữ tình cảm mà trong suốt cuộc đời chàng luôn thiếu vắng.
Làn gió nhẹ thoảng qua, lá cây khẽ rung rinh, hai người sánh bước bên nhau.
Thụy Mộc Phương Chính mỉm cười nói :
- Trời đã sắp rạng sáng, tại hạ tuy rất muốn cùng trò chuyện với các hạ,

nhưng cũng biết rằng các hạ không thể nán lại được nữa. Sau này chúng ta còn có dịp để hội ngộ, nếu các hạ không ruồng bỏ, tại hạ sẽ tìm đến thăm bất cứ lúc nào, có điều...
Giọng anh ta trầm lại :
- Các hạ đã mang mối huyết hải thâm cừu, càng phải cảnh giác thận trọng, Linh Xà Mao Cao là một tên xảo trá quỷ quyệt, lòng dạ thâm trầm, biểu hiện bên ngoài tuy không có ý hoài nghi các hạ, nhưng bên trong không hẳn như vậy. Các hạ thiên tư anh phát, nhưng từ ngàn xưa đến nay anh hùng là kẻ đa tình, do vậy đối với chữ tình các hạ nên suy nghĩ và đắn đo hơn.
Mậu Văn trái tim giật thót, đáp giọng thành thật :
- Tại hạ xin ghi tạc lời vàng ngọc đó.
Trong lòng thầm nghĩ phụ thân và Thạch Lân há không phải đều vì chữ anh mà lụy thân đó sao?
Mậu Văn không khỏi buông một tiếng than buồn rười rượi, ngẩng đầu nhìn, thấy Phương Chính với ánh mắt đầy vẻ chân thành, nắm chặt tay mình, rồi từ từ quay gót bước đi. Mậu Văn mãi nhìn theo hình bóng anh ta khuất dần trong màn đêm, chàng cảm thấy Phương Chính như một thần long khi ẩn khi hiện. Nghĩ đến những lời tâm huyết của Phương Chính trước lúc chia tay, trong lòng càng khơi dậy bao nỗi sầu tư.
Mậu Văn ngẩng đầu nhìn bầu trời thăm thẳm, mặc nhiên tự nói với mình :
- Cưu Thứ, Cưu Thứ, tên ngươi tuy gọi là Cưu Thứ nhưng Cưu phụ lại tuyệt đối không thể tha thứ. Nhưng ngươi sao lại quên đi ân mẫu thân nuôi nấng ngươi thành người và dụng ý khi chọn đặt tên cho ngươi? Ngươi nếu vung đao để báo thù, há không sợ làm thương tổn đến lòng của mẫu thân ngươi sao? Nhưng ngươi nếu không báo được mối thâm cừu này. thì sao làm tròn được phận làm con đối với phụ thân ngươi ở nơi chín suối.
Mậu Văn buông tiếng thở dài, than vãn :
- Hỡi ông trời xanh, ông bảo ta nên làm thế nào bây giờ? Phụ thân ơi phụ thân. Thứ nhi này biết phụ thân rất thương yêu mẫu thân, nhưng Thứ nhi này nếu vì phụ thân mà báo thù, thì không thể không làm tổn thương cõi lòng mẫu thân.
Mậu Văn dậm chân nói :
- Thứ nhi này không biết phụ thân là người thế nào, nhưng biết rằng phụ thân là người chính trực, những điều thấp hèn vô sỉ tuyệt đối không đụng đến. Bất kể là ai sát hại phụ thân, Thứ nhi này đều phải báo thù. Nhưng người đó lại là anh ruột của mẫu thân...
Mậu Văn vội trở về khách điếm, trong lòng đã hạ quyết tâm, bất cứ điều gì cũng không thể làm thay đổi ý định đã quyết khi rời khỏi Hải Thiên cô đảo, đó chính là phục thù. Cho dù chàng không đích thân ra tay giết chết Linh Xà Mao Cao, nhưng chàng phải làm cho Mao Cao chết trong lưới bủa của mình.

Thân hình chàng lướt nhẹ và nhanh phàm tốc, lúc này trời đã rạng sáng, nhưng người ta không thể nhìn rõ thân hình chàng. Dù có thấy cũng ngờ ngợ là mắt mình bị hoa, vì ít có ai tin rằng lại có người thân pháp cao như vậy. Mậu Văn mong sao mình về tới khách điếm trước khi Mao Văn Kỳ tỉnh giấc.
Cuộc trò chuyện vừa rồi khiến cho chàng càng lo lắng hơn về những ngày sắp tới Mậu Văn trở về khách điếm, đảo mắt nhìn, thấy song cửa vẫn mở giống như lúc đi, tất cả đều không có gì thay đổi, xung quanh là bầu không khí tĩnh mịch, ai cũng không thể phát hiên chàng đã rời căn phòng suốt đêm. Mậu Văn an tâm thầm mỉm cười.
Mậu Văn cuốn lai áo lướt nhẹ người qua song cửa để tránh gây tiếng động. Nhưng ánh mắt vừa quét nhìn vào phòng chàng bỗng khựng lại, hai tay án song cửa, lộn giữa không trung một vòng, vì khi chàng quét ánh mắt nhìn, phát hiện có một người đứng lù lù trong phòng.
Song cửa vốn lâu nạm không sửa sang, khi chàng án mạnh tay kêu "rắc" một tiếng.
Người đứng trong phòng mỉm cười lên tiếng :
- Mậu huynh trở về rồi à?

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 17
Đi không từ biệt

Mậu Văn thất kinh giật mình, đáp chân xuống đất, người đó đã lên tiếng tiếp :
- Vào đi, trong này không có ai nữa cả.
Nhận ra đối phương, Mậu Văn thở phào một tiếng, thì ra người đó không là ai khác ngoài Thạch Lân.
Vì vậy Mậu Văn cũng mỉm cười hỏi :
- Thạch huynh sao lại có mặt ở đây?
Chàng đề khí bay người vào phòng, thuận tay khép song cửa lại, trong lòng thầm nghĩ :
(thiếu trang 6, 7 - cuốn 3)
... năm tháng đau thương dài dăng dẳng", đó là lời gia mẫu thường nói.
Thạch... Thạch thúc phụ, thúc phụ thấy có đúng không?
Thạch Lân trầm mặc gật gật đầu, thả mắt nhìn xuống nền nhà mờ mịt nói :
- Ngươi gọi ta là Thạch huynh cũng được. Trong những năm gần đây, cuộc

sống của ta dường như đã thoát rời khỏi vãng sự. Chỉ có lúc này gặp được lão đệ, vãng sự tuy khó sống lại trong lòng, nhưng ta cũng nghĩ về nó. Lão đệ, lệnh đường nay có được mạnh khỏe không? Lâu nay các người sinh hoạt ra sao?
Ánh mắt anh ta vẫn cúi nhìn xuống nền nhà tối tăm, như muốn tìm từ nơi đó những cái gì không tối tăm.
Mậu Văn cúi đầu trầm ngâm giây lát, cuối cùng chàng kể ra nơi mà chàng đã sinh ra và lớn lên, rồi nói :
- Gia mẫu đầu tuy bạc, nhưng vẫn còn khỏe mạnh. Gia mẫu có lúc cũng nhớ đến cố nhân, cũng muốn quay trở về thăm, nhưng...
Thạch Lân nói giọng buồn bã.
- Ta biết, ta biết... Ta nếu là lệnh đường ta cũng không quay trở về.
Anh ta lại nói tiếp :
- Hèn nào lão đệ niên kỷ tuy trẻ, võ công lại cao đến như vậy, thì ra lão đệ được mấy vị kỳ nhân tiền bối rất nổi danh trong võ lâm cả trăm năm nay truyền đạt võ nghệ. Ôi! Trước đây mười bảy năm, lúc đó ta cho rằng kiếm thuật đã thành đạt, không ngờ dưới hai chiêu của người khác, ta đã không kham nổi.
Thạch Lân ngẩng lên nhìn Mậu Văn nói :
- Lúc đó ta nếu biết hai vị quái khách đó vốn có thiện ý đối với lệnh đường, ta đâu có ra tay.
Mậu Văn cười tiếp lời :
- Chuyện đó gia mẫu cũng từng kể với tiểu điệt.
- Ngươi lấy hai chữ Mậu Văn để đặt tên, có thể...
Mậu Văn liền nói :
- Tiểu đệ vốn có tên Cưu Thứ, đó chính là tên gia phụ đã đặt cho tiểu điệt. Còn hai chữ Mậu Văn là dùng đại vậy thôi.
Thạch Lân nói thầm trong miệng :
- Cưu Thứ, Cưu Thứ.
Anh ta chợt nói lớn :
- Lão đệ có biết ý của lệnh đường chọn hai chữ đó không?
Cưu Thứ (vốn là Mậu Văn) mở to đôi mắt, lại nghe Thạch Lân nói tiếp :
- Lão đệ, ngươi tuổi trẻ anh phát, giống như phượng giữa đàn gà. Với trí tuệ và võ công như lão đệ sẽ không khó gì khi thực hiện những đại sự kinh thiên động địa trên thế gian này. Nhưng nếu lão đệ lấy tư thù làm trọng, thì lão đệ sẽ nhầm đấy.
Cưu Thứ nhường cao đôi mày kiếm, lớn tiếng :
- Kẻ thù bất cộng đái thiên, không báo thù không phải là người nữa.
- Nhưng lão đệ nên biết, cừu gia của lão đệ lại chính là huynh trưởng trong nội thân của lệnh đường. Lão đệ làm như vậy không sợ làm thương tổn đến

tấm lòng của mẫu thân sao?
Cưu Thứ thở hắt ra một cái, hạ ánh mắt nhìn xuống, trầm giọng :
- Thạch thúc phụ, gia mẫu nói mênh mang trong thiên hạ chỉ có thúc phụ là tri kỷ của gia mẫu. Lúc này tiểu điệt mới biết đó quả không sai. Gia mẫu một mực giấu tiểu điệt về chuyện tiên phụ, chính là vì không muốn tiểu điệt phục thù.
Nhưng... Ôi! Bất cứ chuyện gì đều tuyệt đối không thể giấu mãi mãi được. Cái chết thảm khốc của tiên phụ, Cưu nhi này đã biết rồi thì làm sao bỏ qua được. Ta dù biết rằng trái tim của mẫu thân ta rỉ máu, nhưng thù cha không thể không báo.
Thạch Lân hắc giọng cười nhạt, nói :
- Hảo tôn tử, hảo tôn tử...
Thạch Lân liền vươn người đứng dậy, nặng lời :
- Mẫu thân ngươi chín tháng mang nặng đẻ đau, chịu đựng biết bao nhiêu gian khổ, nuôi dưỡng ngươi, ngươi lại không hiếu mẫu, chỉ biết hiếu phụ, còn nói là đạo thiên hạ. Huống gì phụ thân ngươi.. Hừ!
Cưu Thứ xếch ngược đôi mày kiếm, phẫn nộ gằn giọng :
- Phụ thân ta sao?
- Phụ thân ngươi sao, hừ, không nói cũng hiểu.
Thạch Lân thân thiết với Mao Băng từ nhỏ, tình cảm khắng khít, sau đó mọi ước vọng đều tan vỡ, do đó anh ta không khỏi ghen hờn Cưu Độc. Nhưng Thạch Lân là một hán tử quang minh lỗi lạc, bởi vậy tuy trong lòng có ghen hờn, nhưng không biểu hiện ra bên ngoài.
Cho đến bây giờ, nhiều năm tích hận, mới khiến cho anh ta thốt lên lời đó.
Cưu Thứ vừa nghe liền nổi cơn thịnh nộ, thậm chí khuôn mặt tuấn mỹ vốn luôn hiền hòa tươi cười của chàng ta, giờ lại đỏ rần lên. Cưu Thứ vỗ bàn trừng nhìn Thạch Lân, trầm giọng :
- Phụ thân ra sao? Phụ thân ta sống cuộc đời quang minh chính trực, lại vì bọn tiểu nhân mà chết. Thạch thúc phụ, ông và gia mẫu tuy là tri giao, vì vậy Cưu Thứ ta cũng có phần kính trọng ông. Nhưng trong lời nói của ông nếu có sự thất kính đối với tiên phụ, thế thì... hừ. Chớ có trách Cưu Thứ này không biết kính trọng tôn trưởng.
Thạch Lân cười nhạt :
- Rất tốt! Rất tốt! Ta muốn xem ngươi...
Anh ta ngước mắt nhìn, thấy trong ánh mắt Cưu Thứ rực lên đầy vẻ căm hận, trong đầu chợt nghĩ đến suốt cuộc đời hành sự của Cưu tiên sinh, bất giác thở dài một tiếng, đang nói nửa chừng liền ngừng lại, thầm nghĩ :
- "Lẽ nào trong võ lâm lại xuất hiện loại ma đầu hành sự khó lường như thế này chăng?"
Thạch Lân từ từ bước ra phía cửa, quay lại nói :

- Ngươi đã như vậy ta cũng không nói nhiều làm chi. Chỉ cần ngươi còn nghĩ đến ân sinh thành dưỡng dục của mẫu thân ngươi là được.
Cưu Thứ lạnh giọng :
- Điều đó đương nhiên.
Chàng đưa tay bưng bình trà. Thạch Lân tiếp lời :
- Ngươi khỏi phải pha trà, ta phải đi thôi. Nhưng ta nhắc nhở ngươi, lần sau đi đâu trước hết phải tắt đèn và đóng cửa. Nếu không có ta nằm trên giường ngươi giả ngủ, e rằng Mao tiểu thư đã vào thăm dò xem sao rồi.
Cưu Thứ lúc này thầm trách trong lòng :
- Thật hổ thẹn.
Nhưng vẫn nói giọng lạnh nhạt :
- Quả phiền cho các hạ.
- Ngươi cũng chớ nên cảm ơn ta.
Cưu Thứ hỏi :
- Các hạ muốn nói là mấy lời đó hả?
- Còn có một lời ta muốn khuyên ngươi, ngươi sau này nếu che giấu hành tung, nên cải trang tinh vi hơn, chỉ nói rằng mình là con nhà phú gia ở Bách Việt e rằng không ổn.
Dứt lời, Thạch Lân phẩy tay áo bước ra cửa, không ngờ trước mắt bỗng hoa lên, Cưu Thứ đã đứng chắn phía trước, trầm giọng :
- Các hạ nên nói rõ một chút, nói nửa chừng đã bỏ đi...
Thạch Lân nhếch môi cười tiếp lời :
- Nếu ta nói thẳng ra, sợ rằng ngươi phải cám ơn ta.
Cưu Thứ hừ một tiếng trong mũi,Thạch Lân nói tiếp :
- Các hạ tuy là người thông minh, nhưng người khác không phải ngu dốt. Linh Xà Mao Cao có được địa vị như hôm nay há có phải là may mắn sao? Các hạ niên kỷ còn trẻ, hoàn toàn không quen biết với Hồ Chi Huy, lại hào phóng chi ra mấy mươi vạn lượng bạc. Nếu người ta không có lòng nghi, hừ, họ đều là ngu cả sao?
Cưu Thứ trong lòng cảm thấy thẹn hơn, nhưng miệng lại nói.
- Nghi ngờ cũng làm gì được?
Thạch Lân thầm cười :
- Thật là cha sao con vậy.
Bèn nói tiếp :
- Họ nghi ngờ tất sẽ thăm dò. Nhóm Thiết Kỵ Thần Tiên đội được phân bố khắp vùng Đại Hà lưỡng ngạn, nam bắc Trường Giang, chỉ cần ho đến vùng Bách Việt thăm dò qua, sẽ biết ngay lai lịch giả của các hạ.
Cưu Thứ giật thót trong lòng, trầm ngâm một hồi, Thạch Lân nói tiếp :
- Nhưng nhóm Thần Tiên kỵ sĩ đó chưa đến Bách Việt, đã bị tại hạ giết sạch. Các hạ yên tâm đi.

Thạch Lân chuyển giọng :
- Ta làm như vậy chỉ là vì mẫu thân ngươi mà thôi. Ngươi cũng chớ cảm kích ta. Nếu nói rằng vì phu thân ngươi, hừ, ta không nói ngươi cũng rõ rồi chớ?
Cưu Thứ giương mày tức giận nói :
- Các hạ thi ân ba phần, sau này ta sẽ báo đáp năm phần. Nhưng trong lời nói của các hạ nếu còn xúc phạm đến tiên phụ, thì chớ có trách ta...
Bỗng có tiếng cười lanh lảnh từ ngoài cửa vọng vào, theo đó là lời nói trong trẻo vang lên :
- Làm gì thế, sáng sớm đã nổi giận với ta rồi?
Cả hai cùng giật minh kinh hãi, nghe "cộc cộc" hai tiếng gõ cửa, giọng nói yểu điệu vang vào :
- Tôi vào được chứ?
Cưu Thứ lùi lại mấy bước, Thạch Lân bước tới mở cửa, miệng nói :
- Mao cô nương phải không? Cô nương dậy sớm nhỉ?
- Giờ còn sớm gì nữa?
Một thiếu nữ bước vào, Thạch Lân nhận ra đối phương bất chợt lùi lại ba bước, ngạc nhiên chăm chú nhìn. Cưu Thứ càng cảm thấy kỳ quái :
- Cô ta sao lại đến đây?
Giọng thiếu nữ vẫn cười giòn giã, đôi mắt phượng liếc nhìn Thạch Lân, rồi dừng lại trên mặt Cưu Thứ nói :
- Ngạc nhiên à, chính là ta chứ không phải là Kỳ muội muội của ngươi đâu!
Cô ta nhẹ bước đi đến trước mặt Cưu Thứ, chăm mắt nhìn hỏi :
- Trông mặt ngươi sao tái mét thế? Nói cho ta biết, ai đã khi phụ ngươi, để bổn nương ra tay thay ngươi.
Cưu Thứ trấn định tinh thần, trên mặt liền hiện nụ cười, cúi người đáp lại :
- Tiểu nhân tưởng là ai, thì ra Bách Bộ Phi Hoa Lâm tiên nữ. Hôm qua được chiêm ngưỡng Lâm tiên nữ, vốn khó thể nào quên. Không ngờ hôm nay tiên nữ giá lâm, tiểu nhân vui mừng khôn xiết.
Lâm Kỳ Trinh cười khanh khách, cánh tay ngọc ngà đưa lên chỉ nhẹ vào trán Cưu Thứ, nói :
- Tiểu huynh đệ, ngươi mở lời thật ngọt ngào, đến nỗi khiến cho ta phải ngây ngất cả người.
Giọng điệu cô ta kéo dài ra vẻ lả lướt si mê.
Cưu Thứ mỉm cười nhẹ lời :
- Chỉ có kẻ mù mới không cảm nhận được mỹ dung của Lâm tiên nữ. Lời của tiểu nhân là phát xuất tự đáy lòng. Lâm tiên nữ nếu cho rằng lời tiểu nhân chỉ là chót lưỡi đầu môi, thì quá oan cho tiểu nhân.
Lâm Kỳ Trinh chớp ánh mắt, cười thánh thót :
- Tiên nữ của ngươi đã sắp rụng răng rồi, còn nói đẹp hay không đẹp gì nữa.

Tuy nhiên...
Cô ta đưa tay vuốt mái tóc mượt mà, xoay nhẹ eo, nói tiếp :
- Trong võ lâm thật sự có không ít người nói ta đẹp, ta vẫn cho rằng họ xưng tụng quá lời. Hôm nay ngươi nói lời đó...
Cô ta lại ấn nhẹ tay lên trán Cưu Thứ, nói :
- Ta mới thật sự có chút tin.
Thạch Lân hừ một tiếng trong mũi, phẩy tay áo bước đi bỗng nghe làn hương thơm phảng phất qua. Lâm Kỳ Trinh đã đứng chắn trước mặt, tay trái chống ở eo, tay phải chỉ vào Thạch Lân, hỏi :
- Ngươi hừ gì? Có lẽ nhìn không quen loại người này hả?
Cô ta nghiêng mắt nhìn sang Cưu Thứ, nhấn giọng :
- Tiểu huynh đệ, nói cho ta biết, vừa rồi hắn ta gây sự với ngươi phải không?
Cưu Thứ thoáng qua dòng suy ngẫm, liền à một tiếng, bước tới nói :
- Tiểu nhân quên giới thiệu với Lâm tiên nữ, vị này chính là...
Lâm Kỳ Trinh ngắt lời :
- Ngươi không cần giới thiệu ta đã biết hắn ta là ai rồi. Những năm gần đây ta thường nghe trong võ lâm có một tay kiếm khách là đệ tử Võ Đương, tên gọi Thạch Lân, quanh năm phiêu đãng trong giang hồ, chuyện gì cũng đặt ngoài tai.
Ta nghe tên Thạch Lân rất quen, nhưng nghĩ không ra là người nào. Hôm nay gặp ở đây, ta mới rõ là anh ta, trước đây đã gặp ở nhà Mao đại ca...
Cô ta cười lộ hàm răng trắng như ngọc, nói tiếp :
- Lúc đó anh ta suốt ngày vấn vít bên Băng muội. Vừa rồi ta tưởng các ngươi đang gây gỗ, thì ra là bằng hữu.
Lâm Kỳ Trinh lùi lai một bước, hạ giọng :
- Vậy ta không cản đường nữa.
Đôi nhãn châu long lanh như hạt minh châu, mỗi câu nói của cô ta đều kéo dài ra nghe thật quyến rũ.
Nhưng Cưu Thứ nghe những lời đó, trong lòng không khỏi chấn động thầm nghĩ :
- "Thì ra Thạch Lân và mẫu thân là...."
Cưu Thứ nhìn chăm Thạch Lân. Thạch Lân cũng ngước ánh mắt nhìn lại chàng. Bốn ánh mắt chạm nhau phát lửa, không biết là hận nhau, phẫn nộ, hay là có tình cảm gì khác nữa?
Thạch Lân thở một tiếng dài thườn thượt, quay người bước đi.
Cưu Thứ nhìn theo hình bóng Thạch Lân khuất ngoài cửa. Lâm Kỳ Trinh với dáng bộ thướt tha đi đến đặt nhẹ tấm thân nõn nà xuống ghế, cười lả lơi nói :
- Tiểu huynh đệ, ngươi khép cửa lại, đến đây cùng tiếp chuyện với ta được chứ?

Cưu Thứ xoay chuyển dòng duy nghĩ, miệng lai hiện nụ cười, thuận tay đóng cửa lại, tự nói một mình :
- Không biết Kỳ cô nương đã thức dậy chưa? Nếu thức dậy cô ta nhất định qua đây.
Cưu Thứ tư nói để một mình nghe, kỳ thực chàng đang nói với Lâm Kỳ Trinh.
Lâm Kỳ Trinh tiếp lời :
- Ngươi suốt ngày cứ nhắc đến Văn Kỳ, ngươi biết cô ta thức dậy nhất định sẽ qua đây sao?
Cô ta bưng bát trà không đặt vào tay Cưu Thứ.
Cưu Thứ mỉm cười cầm lấy, nói :
- Văn Kỳ nếu thức giấc nghĩ rằng ắt sẽ qua đây.
Lâm Kỳ Trinh ánh mắt gợn sóng như làn nước mùa thu, nhếch đôi môi son đỏ mộng, nói :
- Đỏ chỉ là một mình ngươi nghĩ vậy thôi, chứ người khác không nghĩ như thế.
- Vậy Lâm tiên nữ nghĩ sao?
Cưu Thứ ngạc nhiên hỏi.
Lâm Kỳ Trinh liếc mắt một cái, giả bộ hờn dỗi :
- Ngươi còn gọi ta là Lâm tiên nữ, ta sẽ không nói cho ngươi đâu, để cho người hồ tư loạn tưởng.
- Vậy nên gọi thế nào?
- Ngươi... nên gọi ta là thư thư, còn ta... gọi ngươi là tiểu huynh đệ, như vậy có vẻ dễ nghe hơn, và gần gũi hơn không nào?
Trong ánh nắng ban mai chiếu rọi ở khóe mắt cô ta tuy đã hiện nếp nhăn, nhưng dung nhanh vẫn kiều diễm không thua kém gì năm xưa.
Lâm Kỳ Trinh nhấp một ngụm trà, cười lả lơi nói :
- Ngươi chớ vội, để thư thư nói cho ngươi biết. Văn Kỳ sau khi tỉnh dậy, không những không qua đây, mà còn đi đâu chẳng biết nữa.
Thị lắc đầu nhè nhẹ, nói tiếp :
- Đáng thương, đáng thương. Vị tiểu huynh đệ của ta lại hoài công ở nơi này để đợi cô ta. Ôi, ra đi sao không nói một lời?
Thị liếc mắt đưa tình nhìn Cưu Thứ.
Cưu Thứ trong lòng vô cùng kinh ngạc.
- Nàng đã đi rồi, không nói với ta một lời từ biệt. Vì sao?
Chàng vội bước về phía cửa, đinh đi xem thử thế nào. Nhưng nghĩ lại Bách Hộ Phi Hoa chắc rằng sẽ không dối chàng.
Chàng liền dừng bước, quay trở lại bàn, nghĩ không ra vì sao Mao Văn Kỳ lại bỏ đi.
Mấy hôm nay Cưu Thứ xác định rằng Mao Văn Kỳ đã lọt vào lưới tình của

mình. Lọt sâu vào như thế, với bản chất ngây thơ và thuần khiết nàng, nàng sẽ nghĩ về những ngày tháng hạnh phúc của tương lai. Nàng hầu như không muốn trở về với sư phu, mà chỉ muốn theo chàng.
Nhưng lúc này nàng đột ngột bỏ đi. Một chuyện khiến cho người ta nghe thấy phải sững sờ. Trong lòng Cưu Thứ giờ đây lại cảm thấy trống vắng, như có cái gì đã mất đi.
Cưu Thứ tự hỏi với lòng mình :
- Lẽ nào vì nàng biết ta đã lừa dối nàng, bởi vậy mới bỏ đi chăng? Lẽ nào nàng đã biết ta là người đến đây tầm cừu báo thù hay sao?
Cưu Thứ đứng chết lặng người, bên tai nghe giọng của Lâm Kỳ Trinh cười lanh lảnh, nói :
- Sao lại ủ rũ như vậy, đến ngồi xuống đây để thư thư an ủi ngươi. Cô ta đi thì thôi, có can hệ gì. Thiếu nữ trong thiên hạ đã chết hết đâu mà lo. Văn Kỳ cũng chỉ là một con nha đầu mà thôi, có gì tuyệt vời lắm đâu?
Cưu Thứ hé môi cười. thầm nghi :
- Xem ra Mao Văn Kỳ không hẳn vì biết được ý đồ của ta mà bỏ đi, nếu không thì Lâm Kỳ Trinh sao lại đối với ta như vậy?
Vì thế nụ cười trên khuôn mặt chàng càng hé rạng lên.
Lâm Kỳ Trinh khi mới bước chân vào giang hồ, tuổi xuân vừa hé nở, lúc đó Thần Kiếm Thủ Tạ Giám thuộc phái Điểm Thương, sư huynh của thị vừa tạ thế, thị đã lao vào cuộc sống buông tuồng phóng đãng.
Sau này thị cũng có kiềm chế vài năm, nhưng không lâu sau thị lại càng phóng đãng hơn, thậm chí càng đáng sợ hơn. Những hào khách trong giang hồ đa số đều có nằm trong vòng tay tình ái của vị Bách Bộ Phi Hoa này. Chuyện bí mật đó đã trở thành công khai, nhưng mọi người đều không muốn nói ra.
Loại dâm đãng như Lâm Kỳ trinh, thấy Cưu Thứ tuổi trẻ anh tuấn, lẽ nào không xao động trong lòng?
Còn Cưu Thứ thì sao? Chàng sao lại không biết dụng ý của Lâm Kỳ Trinh được. Nhưng chàng vẫn thầm nhủ rằng đầy là một cơ hội rất tốt, nhân vậy chàng làm như vẻ một người vô tâm, cùng trò chuyện tư nhiên với Lâm Kỳ Trinh.
Nhưng trong đầu vẫn luôn tự hỏi :
- Mao Văn Kỳ sao lai đột ngột biến mất?
Mặt trời dần dần lên cao, tên tiểu nhị gõ cửa phòng, nhè nhẹ bước vào, đặt bình trà xuống bàn, rồi cũng nhè nhẹ bước đi. Tuy gã ta cố kiềm chế trong lòng, nhưng thỉnh thoảng cũng đánh mắt nhìn lén Lâm Kỳ Trinh, thầm nói trong bụng :
- Tên tiểu tử này thật diễm phúc, đêm qua là cô nương, đêm nay lại là đại nương.

Một lát sau gã mang tiếp bình trà vào, chẳng qua là muốn trộm mắt nhìn sắc đẹp của Lâm Kỳ Trinh mà thôi.
Đến khi tên tiểu nhị dâng bình trà vào lần thứ ba, khi đi ra, Lâm Kỳ Trmh hơi nhíu đôi mày liễu mỉm cười nói :
- Ta nán lại ở đây là muốn cùng ngươi nói chuyện thoải mãi yên tĩnh. Nhưng... người xem đấy, đâu yên tĩnh được. Giờ thế này, tiểu huynh đệ nếu rảnh thì hãy cùng ta tìm một nơi khác để uống vài bát rượu nồng, sau đó...
Cưu Thứ thừa hiểu dụng ý của đối phương, nhưng vẫn tươi cười đáp lại :
- Hôm nay tiểu đệ sẽ phụng hồi thư thư một ngày đầy khoái lạc, ngày mai tiểu đệ còn đi Hà Bắc, phụ thân có cơ nghiệp ở đó, trông tiểu đệ về để sắp xếp công việc.
- Nếu tiểu huynh đệ thật sự làm cho thư thư tận hưởng được khoái lạc, ngày mai thư thư sẽ tiễn tiểu huynh đệ đến Hà Bắc.
Cưu Thứ nghiêng mắt nhìn sang, thấy đôi má đào của cô ta đã ửng hồng, trong lòng thầm nhiếc mắng :
- Thứ dâm phụ vô sỉ.
Trên mặt vẫn hiện nụ cười, dịu giọng.
- Có thư thư cùng đi, tiểu đệ rất yên tâm.
Cưu Thứ thanh toán tiền cho khách điếm xong, hai người cùng ra khỏi phòng.
Ra đến cổng Cưu Thứ mỉm cười quay lại, thấy sắc mặt Lâm Kỳ Trinh đột ngột thay đổi. Chàng nhìn theo ánh mắt cô ta, thấy bên đường có một lão nhân đang ngồi trên ngựa, ánh mắt sắc lẹm đang nhìn xoáy vào mình, thì ra lão ta chính là Tả Thủ Thần Kiếm Đinh Y.
Lão ta ngồi yên như pho tượng đá, nét mặt cũng không có biểu hiện gì, chỉ có ánh mắt phát ra tia nhìn rừng rực.
Sắc mặt Làm Kỳ Trinh biến đổi trong giây lát, lập tức trở lại bình thường, chầm chậm bước lên, mỉm cười hỏi :
- Đinh tứ ca, lão sao cũng đến đây? Không phải lão cùng Mao đại ca trở về Hàng Châu sao?
Đinh Y hừ một tiếng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào mắt Cưu Thứ, nói :
- Ta biết ngươi chọn đúng tên tiểu tử này, bởi vậy mới không chịu cùng bọn ta trở về Hàng Châu.
Lâm Kỳ Trinh nét mặt trầm hẳn xuống, nhấn giọng :
- Đinh tứ ca, lão nói gì? Tôi thích ai tùy tôi, có ai ngăn cản được?
Đinh Y nét mặt dịu lại, gượng cười nói :
- Thất muội, ngươi chớ nổi giận.
Cưu Thứ cười thầm.
- Tả Thủ Thần Kiếm xem ra cũng có phần sợ bà ta.
Lâm Kỳ Trinh bèn hỏi :

- Vậy lão đến đây làm gì?
Đinh Y ném ánh mắt nhìn Cưu Thứ một cái, trả lời :
- Mười hôm sau Mao đại ca tổ chức một cuộc anh hùng thịnh hội ở Hàng Châu. Thịnh hội lần này mời đầy đủ các anh hùng danh trên sáu mươi ba tỉnh phía Bắc và bảy tỉnh phía Nam. Do đó bảo ta đến đây báo cho thất muội biết.
Đại ca.. đại ca sợ thất muội ham chơi đến quên cả chính sự.
Nhân lúc này, Cưu Thứ liền bước lên cúi đầu chào Đinh Y, rồi quay sang nói với Lâm Kỳ Trinh :
- Lâm đại nương đã có chính sự, tiểu đệ xin cáo từ. Dù sao thời gian còn dài, một ngày gần đây tiểu đệ nhất định sẽ hầu tiếp đại nương vài ngày cho thỏa lòng mới được.
Chàng cúi đầu chào rồi quay người lớn bước đi, chỉ còn nghe sau lưng giọng của Lâm Kỳ Trinh thốt lên :
- Ngươi.... người...
Lâm Kỳ Trinh chỉ gọi được hai tiếng, Cưu Thứ đã đi xa. Đinh Y nói :
- Đại ca đang đợi chúng ta ở Hàng Châu, lần này võ lâm thịnh hội, nếu thất muội chậm trễ là điều đáng tiếc.
Cưu Thứ đắc ý vừa đi vừa cười thầm, nghĩ rằng Lâm Kỳ Trinh dù da mặt có dày đến đâu, cũng không thể giữ chân chàng được. Lần này bị Đinh Y giữ chân, Lâm Kỳ Trinh đừng mong tìm ra chàng lần thứ hai. Nhưng sau này Cưu Thứ cần đến thị, sẽ dễ dàng tìm gặp thị. Trong đầu đã định ra một chủ ý, Cưu Thứ tự cười một mình...
Đến ngang đường rẽ, một tay đại hán giả dạng thương nhân đánh chiếc xe ngựa đỗ ngay trước mặt. Chỉ thấy hai người cùng đánh mắt thị ý, sau đó Cưu Thứ ngồi vào xe. Tay đại hán vung roi, chiếc xe quay bánh lăn nhanh.
Đi được một đoạn, Cưu Thứ cất giọng hỏi :
- Việc hôm qua ta dặn bảo các ngươi đều hoàn thành rồi chứ?
Gã đại hắn cung kính đáp :
- Tiểu nhân đã bảo Hoằng Tiểu Đao tốc trình suốt đêm đến Hàng Châu, độ ba ngày sau sẽ có tin tức về Mao Cao.
Cưu Thứ hừm một tiếng, tay đại hán nói tiếp :
- Tên họ mập tính Hồ hôm qua vẫn còn ở lại nơi này uống rượu đến tối mới đi. Có ba tên thuộc nhóm Thiết Kỵ Thần Tiên đội ra khỏi thành tiến về phía đông.
Trần Thiết Đồng bám sát theo dõi. Ba tên đó không biết sao lại nằm chết ở ngoại thành, trên người chỉ bị một nhát kiếm, rõ ràng người ra tay rất tài tình và chớp nhoáng. Trần Thiết Đồng xem rất kỹ, cũng không biết là ai giết?
Cưu Thứ ồ một tiếng, thầm biết rằng chính là do Thạch Lân ra tay.
Tay đại hán còn nói thêm :

- Công tử bão tiểu nhân dò la hành tung của tên vận trang phục màu xanh nhạt, tiểu nhân không nắm được, đêm qua mới bám sát hắn được nửa đường, chớp mắt một cái hắn đã biến mất. Công tử, tên đó thân thủ thật kinh người. Ngưu Tam Nhãn này chưa từng thấy ai như hắn.
Cưu Thứ mỉm cười tiếp lời :
- Người đó ta đã biết, ngươi khỏi phải theo dõi.
Tay đại hán có tên Ngưu Tam Nhãn tỏ ra bội phục. Cưu Thứ liền hỏi :
- Vị cô nương hôm qua cùng đi với ta, ngươi có thấy đâu không?
Ngưu Tam Nhãn trợn mắt nói :
- Đêm qua cô ta không phải cùng nghỉ lại với công tử trong khách điếm sao? Suốt đêm không thấy cô ta ra khỏi khách điếm.
Cưu Thứ "à" một tiếng, nhíu mày thầm nghĩ :
- "Vậy thì nàng đi đâu?"
Chàng cúi đầu trầm mặc, Ngưu Tam Nhãn cung kính nói :
- Hiện tại tiểu nhân còn có năm huynh đệ ở vùng này, đang nghỉ chân ở Tăng thị gia từ, phía ngoại thành, công tử nếu có dạy bảo gì, tiểu nhân sẽ báo với họ ngay lập tức.
- Mấy hôm nay làm khổ ngươi nhiều.
Cưu Thứ lấy từ người ra một tờ ngân phiếu, cũng chẳng cần để mắt xem thử bao nhiêu, đưa cho Ngưu Tam Nhãn, bảo :
- Ít bạc này ngươi cầm lấy để xài tạm.
Ngưu Tam Nhãn trợn to mắt nhìn, vỗ tay vào túi lớn tiếng.
- Công tử làm gì vậy? Lần trước đã đưa cho tiểu nhân cả ngàn lượng bạc, cả mấy huynh đệ tiêu không hết. Giờ còn đưa làm gì nữa. Công tử, tiểu nhân hành sự đâu phải vì tiền. Lương đại ca thường nói anh hùng trong thiên hạ trừ công tử ra sẽ không có người thứ hai, đại ca bảo tiểu nhân luôn theo bên cạnh công tử, đây cũng là một sứ mệnh mà tiểu nhân phải làm tròn.
Cưu Thứ dúi tờ ngân phiếu vào trong tay Ngưu Tam Nhãn, mỉm cười nói.
- Điều đó ta cũng hiểu, có điều ít bạc này ngươi cứ cầm lấy, ngươi không cần nhưng mấy huynh đệ có lúc lại cần.
Cưu Thứ chuyển giọng :
- Ta cũng muốn đến Tăng thị gia từ xem thử thế nào, nhân tiện ta cần tìm một người chuyển thư báo cho Lương đại ca của ngươi và ba huynh đệ tính Long, nói với họ nội trong mười ngày đều phải có mặt ở Hàng Châu.
- Bây giờ đã ra khỏi thành, Tăng thị gia từ còn cách phía trước không xa.
Ngưu Tam Nhãn thúc ngựa lao đi nhanh hơn.
Gã ưỡn ngực hứng làn gió xuân vẻ rất hứng thú.
Đến một cánh đồi hoang, gã bỗng cho xe dừng lại vểnh mũi ngửi ngửi mấy cái, reo lên :
- Mùi thơm, thùi thơm. Bọn này không biết nướng thịt chó ở chỗ nào nghe

thơm thật. Công tử có khi nào dùng thịt chó chưa, người nào dùng nó rồi thì không thể quên được.
Cưu Thứ mỉm cười lắc đầu, ngước mắt nhìn thấy xung quanh tĩnh mịch vắng lặng, cỏ hoang mọc đầy. Đằng sau những cây dương liễu lưa thưa là bức tường cũ kỹ, nghĩ rằng đó chính là Tăng thị gia từ.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 18
Di hận suốt đời

Bạch Y nữ nhân phất chưởng đến nữa đường, nghe gọi liền đột ngột thu hồi chưởng lực, búng người lùi lại bên tường, trừng mắt nhìn Mao Văn Kỳ quát :
- Ta ra tay là vì ngươi, ngươi lại nói như vậy. Rõ ràng lão đạo sĩ này động thủ trước.
Bà ta nhìn sang phía Cưu Thứ, quát tiếp :
- Kỳ nhi, ngươi thật mê muội. Ngươi biết người ta cư xử với ngươi như thế nào, ngươi lại đối xử với người ta như vậy? Đêm qua ta đã nói với ngươi, lẽ nào ngươi không nghe hay sao?
Ngươi nói hắn ta không biết võ công, giờ thấy hắn ta có võ công hay không? Hắn đối với ngươi có dụng ý xấu gì ta tuy không biết, nhưng...
Bà ta thoắt người lướt tới trước mặt năm gã đại hán đang gục dưới đất, ánh mắt lướt qua một vòng rồi đưa tay xách đầu gã đại hán có thân hình khô gầy, gã ta thất thanh kêu lên một tiếng, đã bị bà ta xách hỏng đất đem đến trước mặt Mao Văn Kỳ. Bà ta lạnh giọng :
- Ngươi hỏi tên tiểu tử này đêm qua nói gì? Hừ! Đêm qua nếu ngươi không ngăn cản ta, thì ta chẳng kể phá giới hay không phá giới, đã cho hắn tiêu đời rồi.
Bà ta ném gã hán tử xuống đất quát :
- Ngươi nói đi, đêm qua người đã nói gì?
Gã hán tử vốn đã lục thần vô chủ, lúc này lại bị bà ta xách, xoay, ném làm cho gã ta xương cốt như bị gãy lìa, toàn thân mềm nhũn, nằm trên đất rên rỉ.
Cưu Thứ đứng lặng người. Chàng tuy là người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng lúc này không biết nên ứng phó thế nào. Lão đại nhân đảo mắt nhìn quanh, thấy tình cảnh như vậy cũng không biết sự tình có uẩn khúc gì, bởi vậy cũng đứng ngớ người ra. Mao Văn Kỳ lại cúi đầu càng thấp hơn, nãy giờ không dám nhìn Cưu Thứ một cái, nói nhỏ :

- Sư tỉ, Kỳ nhi biết sư ti đối với Kỳ nhi rất tốt, cũng biết rằng chàng ta lừa dối Kỳ nhi, nhưng... nhưng sư tỉ không nên động thủ với họ, nếu bị sư phụ biết được thì...
Nàng ta than một tiếng, ngừng lại nửa chừng, làn tóc mượt mà thoảng bay trong gió, giống như cỏ xuân mơn mởn ở ven tường.
Bạch y nữ nhân vẫn không có biểu hiện gì, nhưng Cưu Thứ nhận ra trong ánh mắt bà ta chứa đầy hận thù giờ đã dần dần dịu lại, tiếng rên rỉ của gã hán tử cũng dần dần nhỏ đi.
Bạch y nữ nhân bước tới nhìn thẳng vào mặt lão đạo nhân, lạnh giọng hỏi :
- Lão đã biết ta, nhưng lão là ai?
Lão đạo nhân mỉm cười, nụ cười tuy có phần miễn cưỡng, nhưng không phải do hoảng sợ hay kinh hãi, lão tiếp lời.
- Hơn mười năm nay, bần đạo đã quên tính danh. Tuy nhiên....nữ thí chủ nếu kiên trì muốn nghe.
Lão quét ánh mắt sắc lạnh nhìn quanh một lượt và dừng lại trên mặt Mao Văn Kỳ rất lâu, sau đó thở ra một cái, nói từng chữ một :
- Bần đạo chính là Ba Sơn đạo sĩ Liễu Phụng Minh?
Mao Văn Kỳ ngẩng mạnh đầu lên, đôi nhãn châu tròn xoe chăm nhìn lão ta.
Cưu Thứ trong lòng cũng thầm chấn động, chiếu ánh mắt nhìn thẳng vào mặt đạo nhân. Sau đó hai ánh mắt từ từ dịch chuyển và chạm phải nhau.
Mao Văn Kỳ bất chợt hạ ánh mắt nhìn xuống, đầu cúi thấp.
Cưu Thứ không biết thế nào, thầm than một tiếng trong lòng :
- Lão đạo nhân đó thì ra chính là Ba Sơn kiếm khách Liễu Phụng Minh.
Lão nói tiếp :
- Nếu bần dạo không nhầm, nữ thiếu hiệp chính là Mộ Dung Tích Sinh. Một nữ hiệp danh chấn giang hồ năm xưa. Vừa rồi nữ thí chủ lưỡng lự không định ra tay, nghĩ rằng lời thệ ngôn sát giới của nữ thí chủ năm xưa còn chưa đến kỳ hạn.
Lão chợt nghiêm nét mặt, chuyển giọng :
- Nhưng nghĩ rằng ngày nữ thi thủ tái khai sát giới còn cách không xa.
Bạch Y nữ nhân có tên Mộ Dung Tích Sinh cười nhạt tiếp lời :
- Đúng vậy. Đợi đến một ngày...
Liễu Phụng Minh cười lớn nói :
- Đến ngày đó bần đạo nhất định sẽ đích thân đưa cổ đến cho nữ thí chủ, nữ thí chủ cứ yên tâm.
- Rất tốt.
Dứt lời bà ta quay sang nhìn vào mắt Cưu Thứ. Cưu Thứ liền mỉm cười lên tiếng :
- Đại nương muốn nói gì, bất tất nói ra tại hạ cũng biết rồi. Tuy nhiên, tại hạ muốn nói với đại nương một câu, sự tình giữa tại hạ và lệnh sư muội, đại

nương không có quyền can dự vào.
Chàng xoay nhanh người như làn gió xoáy lướt tới trước mặt Mao Văn Kỳ, nói :
- Văn Kỳ, đúng như vậy không?
Liễu Phụng Minh thật sự kinh ngạc, cho đến bây giờ lão mới biết chàng thiếu niên này có thân thủ siêu phàm như vậy.
Mộ Dung Tích Sinh cũng kinh tâm động phách, bà ta không ngờ rằng chàng thiếu niên thư sinh này lại thi triển thân pháp kinh người như vậy.
Còn Mao Văn Kỳ, trống ngực đánh dồn dập, hồn phách nàng như chiếc thuyền trầm xuống đáy bể, lại như lông hồng bay tuốt tận trên cao.
Nàng không dám ngẩng đầu, cũng không biết nên trả lời thế nào.
Cưu Thứ nói giọng pha lẫn nỗi buồn :
- Văn Kỳ, ta đối với nàng thế nào, nàng cũng nên biết. Những lời hư ngôn của người khác nàng vì sao phải nghe? Vì sao phải tin chứ? Lẽ nào...
Mộ Dung Tích Sinh sấn bước lên, đẩy nhẹ Mao Văn Kỳ ra, trừng mắt nhìn Cưu Thứ, gắt giọng :
- Ngươi thật sự yêu thích Văn Kỳ sao?
Cưu Thứ chợt cúi đầu, chàng cúi đầu là vì không để cho đối phương nhìn thấy thần sắc toát ra từ ánh mắt của mình, đáp lại :
- Ta sao phải lừa dối Văn Kỳ?
Mộ Dung Tích Sinh ánh mắt sáng lên, nói :
- Tốt.
Giọng bà ta trở nên đơn điệu và lạnh lùng :
- Ta đưa Văn Kỳ trở về...
- Bà đưa Văn Kỳ về?
Cưu Thứ buột miệng hỏi, Mộ Dung Tích sinh vật đầu nói :
- Nửa năm sau, ngươi đến tìm nàng ta. Nửa năm này... hừ. Ta cần biết ngươi nhiều hơn.
Bà ta cầm tay Mao Văn Kỳ, cả hai cùng lướt người đi như cánh én bay qua bờ tường và mất dạng, từ bờ tường dường như đang còn vọng lại tiếng than thở u buồn của Mao Văn Kỳ.
Cưu Thứ đứng lặng người nhìn theo, nói thầm trong lòng :
- Nửa năm? Ồ, nửa năm đã quá đủ rồi.
Chàng thầm cười mỉa mai :
- Nửa năm sau, Mộ Dung Tích Sinh đã hết kỳ hạn lời thệ ngôn sát giới, bởi vậy mới bảo ta sau nữa năm đi tìm họ. Đến lúc đó bà ta không đắn đo dè dặt như hôm nay.
Cưu Thứ nhếch môi cười nhạt thầm nghĩ :
- "Nhưng bà ta không biết nửa năm sau ta cũng không đắn đo như thế này".
Hôm nay, Cưu Thứ không chỉ một lần muốn cho hai sư muội thọ thụ thương

dưới chưởng của mình, nhưng nếu như vậy thì chàng sẽ không biết được về những bí mật của họ, vả lại chàng cũng không nắm chắc được đánh họ có thụ thương hay không. Còn một nguyên nhân khác nữa chàng tuy không thừa nhận nhưng lại là sự thật, chàng đã có cảm tình với nữ nhi của cừu nhân.
Vì thế Cưu Thứ cố nén lòng nhẫn nhịn. Đến khi Mộ Dung Tích Sinh nói đưa Mao Văn Kỳ trở về với sư phụ là Đồ Long Tiên Tử, bởi vậy chàng mới yên tâm, ít nhất trong nửa năm này Mao Văn Kỳ sẽ không gặp mặt phụ thân, như vậy trong thời gian này Linh Xà Mao Cao sẽ không phát hiện chàng là người có võ công Khi nghe tiếng than của Mao Văn Kỳ vọng lại Cưu Thứ bắt đầu khơi dậy nỗi buồn không thể giải thích được. Chàng cảm thấy mình thật sự có lỗi với nàng, có lỗi với một thiếu nữ thuần phát và đa tình này. Tuy nhiên, vì tội ác của phụ thân nàng, buột nàng phải trả một cái giá đáng ra không nên trả nhưng vô luận như thế nào, tình cảm của nàng là thuần chân và thanh khiết, nếu bất cứ người nào xúc phạm đến tình cảm đó, đều là một loại tội ác, một tội ác vô cùng thấp hèn và không thể tha thứ được.
Cưu Thứ mặc nhiên cúi đầu, chợt cảm thấy có một bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay chàng không nói năng gì, kéo chàng vào trong chánh điện. Bếp lửa trong chánh điện vẫn còn đỏ, mùi hương tỏa ra thơm ngát. Bên bếp lửa, lão nhân có thân hình gầy ốm vẫn đang ngồi lặng yên.
Lão ta cầm đôi đũa khuấy tròn trong nồi thịt, ánh mắt sâu lắng nhìn theo đôi đũa, lão ta như đang đuổi dòng suy nghĩ miên man, dường như không hề hay biết những biến hóa bên ngoài vừa rồi.
Cưu Thứ cùng ngồi xuống bên canh Liễu Phụng Minh, lão nhân gầy ốm ngước mắt nhìn, chậm rãi hỏi :
- Sao đi lâu vậy?
Cưu Thứ đáp lại bằng nụ cười, thầm đoán :
- Chẳng lẽ lão ta chính là Thanh Bình Kiếm Tống Linh Công?
Về chuyện Liễu Phụng Minh và Tống Linh Công cùng biến mất tung tích trong giang hồ, Cưu Thứ cũng biết. Họ đối với chàng là ân hay là cừu chàng cũng không phân rõ.
Liễu Phụng Minh mỉm cười nói :
- Vừa rồi tại hạ ra ngoài gặp một người các hạ đoán thử người đó là ai?
Lão nhân gầy ốm đáp lại với giọng thờ ơ lãnh đạm :
- Mang mang chúng sinh, chúng sinh mang mang, ta biết được mấy người đâu? Một người ta cũng không biết, các hạ bảo ta phán đoán sao được?
Lão gắp một miếng thịt bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, dường như bất kể người đó là ai cũng không liên quan gì đến chuyện của lão, không đáng cho lão quan tâm tới.
Liễu Phụng Minh cầm bình rượu há miệng dốc ngược, một vòi rượu nồng

chảy vào cổ, lão cười ha hả nói :
- Người đó chúng ta tuy chưa gặp mặt, nhưng lại là nữ nhi của cố nhân. Ha ha... Người đó chính là ái nữ của Linh Xà Mao Cao. Cô ta tuy không nói, nhưng tại hạ đã đoán ra.
Cưu Thứ thầm ngạc nhiên :
- Lão ta sao lại đoán ra được nhỉ?
Chàng chợt hiểu ra :
- Có lẽ lão ta vừa rồi đã nghe gã đại hán nói với ta, đối chiếu tình hình nên đã đoán đúng.
Lão nhân gầy ốm bỗng mở to đôi mắt, từ trong ánh mắt rực lên tia nhìn kỳ dị, nhưng lập tức trở lại bình thường ngay, buông giọng :
- Mao Cao là ai? Ồ, vãng sự đã qua rồi, ngay cả Mao Cao ta cũng không nhớ nữa.
Lão chỉ vào nồi thịt, nói :
- Lửa sắp tàn, thịt sắp nguội, các hạ ăn nhanh đi...
Liễu Phụng Minh vẫn như không nghe lời lão ta, hỏi :
- Các hạ có biết ái nữ của cố nhân đã bái người nào làm sư phụ không?
Lão biết rằng sẽ không nhận được lời phúc đáp, bởi vậy liền nói tiếp :
- Cô ta bái làm môn hạ của Đồ Long Tiên Tử. Các hạ có nhớ cố sự mà chúng ta đã nghe ở Côn Luân không? Ha ha... Tại hạ hôm nay lại gặp đến Mộ Dung Tích Sinh, tặng cho bà ta hai chưởng, quả nhiên bà ta không dám phá giới mười năm về trước. Xem ra Côn Luân nhất phái thời gian gần đây tuy không cường thịnh như xưa, nhưng cũng không thể xem thường.
Lão nhân gầy ốm ánh mắt lại rực lên, "à" một tiếng. Cưu Thứ buột miệng hỏi :
- Đồ Long Tiên Tử là ai? Đạo trưởng đã nghe chuyện gì ở Côn Luân?
Liễu Phụng Minh nhấn giọng :
- Nói đến Đồ Long Tiên Tử, đích thực là kỳ nhân trong nữ giới. Trước đây mấy mươi năm, bà ta là một nữ tặc có võ công cao tuyệt, lại rất tàn ác. Trong hắc bạch lưỡng đạo, bất kể người nào hễ lọt vào tay bà ta, sẽ lập tức bị bà ta vỗ một chưởng làm cốt hóa hồn bay, lâu nay chưa từng có một người thoát được cái chết.
Cưu Thứ trong lòng chợt động, liền hỏi :
- Chưởng pháp của họ thi triển có lẽ chính là Độc Long chưởng mà đạo trưởng vừa rồi đã nói?
- Đúng vậy, cả trăm năm nay, nếu luận về sự kỳ dị của chưởng pháp, đương nhiên là Hóa Cốt thần quyền của Hải Thiên Cô Yến đứng đầu. Còn nếu luận về hiểm độc lại chính là Độc Long chưởng. Đối với Độc Long chưởng, theo người khác xem ra thì chưởng phong nhu nhuyễn, không đáng để mắt tới nhưng chỉ cần đụng vào nó một tý tất vô phương khả cứu.

Lão mỉm cười nói tiếp :
- Bởi vậy vừa rồi ngươi nếu nghênh tiếp chưởng của Mộ Dung Tích Sinh, thì... ôi! Ngươi võ công tuy cao, nhưng chỉ cần bị chưởng phong của bà ta làm thụ thương nhẹ, tất sẽ oan uổng tính mệnh.
Cưu Thứ thấy lạnh trong người, nghe Liễu Phụng Minh kể tiếp :
- Đương thời người trong võ lâm táng mệnh dưới Độc Long chưởng của bà ta không thể kể hết. Người trong võ lâm đều gọi bà ta là Độc Long Ma Nữ, hận bà ta tới xương tủy, nhưng cũng không làm gì được. Rồi một ngày nọ bà bỗng dương ngôn trước thiên hạ, thề từ nay về sau tuyệt đối không dùng Độc Long chưởng.
Từ đó bà ta thận trọng giữ lời hứa, không những không sử dụng chưởng pháp, mà còn không làm nguy hại đến ưtính mệnh của một người nào. Từ đó về sau, trong võ lâm không còn mối họa do Độc Long chưởng gây ra nữa, và danh hiệu của bà ta cũng là Độc Long Ma Nữ biến thành Đồ Long Tiên Tử.
Ngữ khí trong lời nói của lão ta tỏ ra rất bội phục.
Cưu Thứ bèn hỏi :
- Nghe nói Đồ Long Tiên Tử không những võ công cao tuyệt, lại còn thích trân kỳ ngoạn vật. Về đạo luyện kiếm, cũng rất tinh diệu, đúng vậy không?
Liễu Phụng Minh gật đầu trả lời :
- Đồ Long Tiên Tử vừa thích ngoạn vật, lại rất kiên trì. Về đạo luyện kiếm, ta lâu nay chưa từng nghe người nào nói đến, nhưng với loại người kỳ tài như bà ta, luyện kiếm ắt cũng không phải là chuyện khó.
Cưu Thứ vội hỏi tiếp :
- Như vậy đạo trưởng có biết thanh Hổ Phách thần kiếm do Đồ Long Tiên Tử sáng chế không?
Liễu Phụng Minh chợt nhíu mày, cúi đầu trầm ngâm giây lát, đoạn nói :
- Hổ Phách thần kiếm... ta cũng chưa từng nghe người nào nói đến.
Cưu Thứ à một tiếng, tỏ ra lắm thất vọng.
Liễu Phung Minh đảo mắt nhìn trên người chàng một lượt, buông giọng cười sảng khoái, nói :
- Bần đạo lần này trở lại Giang Nam, được làm quen với người có diện mạo tuấn mỹ như các hạ, quả là một niềm vui Nếu các hạ không phiền lòng, bần đạo xin mạo muội hỏi quý tính đại danh?
Cưu Thứ mỉm cười, mỗi khi có người hỏi đến tính danh, trong lòng chàng tự nhiên sẽ tạo ra một cảm giác kỳ dị. Nhiều lúc những muốn nói ra cho người khác biết chàng chính là con của Cưu tiên sinh tung hoành võ lâm năm xưa. Nhưng do rất nhiều nguyên nhân, khiến cho chàng không thể nói như vậy được.
Lúc này Cưu Thứ chỉ biết tự than thở trong đáy lòng, miệng lại mỉm cười đáp :

- Văn bối là Mậu Văn, chỉ là kẻ phàm phu tầm thường, lời xưng tụng của đạo trưởng văn bối quả thật không dám đương.
Liễu Phụng Minh chưa đáp lời, lão nhân gầy y ốm nãy giờ chỉ ngồi yên lặng nghe, bắt đầu mở lời :
- Phàm phu tầm thường....Ôi, ta mới là kẻ phàm phu tầm thường, đem mấy mươi năm đẹp đẽ của cuộc đời trôi qua đầy vô vị.
Ánh mắt của lão rực sáng lên, chí khí trỗi dậy, nói :
- Nhưng ta tự hỏi rằng đôi mắt ta chưa mù, mấy mươi năm nay ta có quen biết mấy ai là anh hùng tuấn kiệt đâu, ngươi cũng bất tất quá khiêm tốn. Lão phu dẫm chân khắp thiên hạ, nhưng chưa từng thấy người nào như các hạ. Ôi, mười bảy năm trước đây, lão phu vì một phút lỗi lầm phải để hận suốt đời. Thời gian trở lại đây đối với chuyện đó ta thật sự đã quên đi nhiều, nhưng hôm nay...
Lão thở ra vẻ não nề, đoạn nói :
- Hôm nay ta gặp các hạ, không biết sao chuyện quá khứ lại trỗi dậy trong đầu, hiện rõ ra trước mắt. Than ôi, đời người như ánh sương mai, như ánh sao băng giữa đêm trường thiên niên kỷ...
Giọng nói của lão càng lúc càng nhỏ dần, Cưu Thứ ngồi trầm mặc cúi nhìn ngọn lửa sắp tàn. Bất chợt nghe "coong" một tiếng Liễu Phụng Minh gõ đũa vào nồi, buông giọng ngâm :
"Tương tiến tửu, rượu chớ dừng
Xưa nay thánh hiền đa tịch mịch
Chỉ có người say mới để danh
Khuyên ông dốc một bầu rượu nóng
Vãng sự ưu sầu dẹp đi nhanh
Kẻo cả đời người mau già cỗi
U sầu đeo đẳng kiếp phù sinh
Có rượu trong tay ta cứ uống
Màn chi đến thế sự nhân tình
Nào, vào vào vào..."
Liễu Phụng Minh đưa bầu rượu đến trước mặt Cưu Thứ, buông giọng ca tiếp :
Làm đi một bát, tiêu sầu rượu Ta ra múa kiếm giúp vui ngài.
Lão phất tay áo vụt người đứng dậy, thuận tay nắm lấy một thanh củi đang cháy làm kiếm tung người múa lượn, hoa lửa tỏa đầy trời.
Cưu Thứ đón lấy bầu nượu, thấy lão ta tay áo tung phần phật, thanh mộc kiếm trong tay hoa vùn vụt, nét mặt trở nên nghiêm túc, tiến thân thoái bộ, đi những đường kiếm ảo diệu.
Chàng ngẩng cổ nốc một hớp rượu, lúc này cảm thấy u sầu trong lòng đã tiêu tan đi không ít, nhiệt huyết phát đằng. Lão nhân gầy ốm cũng cất giọng

cười sang sảng, vụt người đứng dậy, cầm một nhanh tùng đang cháy hoa lên. Trong làn hoa lửa dày đặc, chỉ thấy thân hình gầy ốm của lão như một con hạc tiên vụt cánh bay lên sau đó lộn người đâm xuống, vung thanh tùng đánh thẳng xuống vòng lửa của Liễu Phụng Minh phía dưới.
Hai tay danh kiếm thủ cũng từng làm chấn động võ lâm năm xưa nay, mười bảy năm nay mai danh ẩn tích, mỗi người đều mang một tâm trạng u uất buồn hận. Họ từng đặt chân đi khắp nơi, tuy có lúc cũng uống rượu ca ngâm, nhưng chưa từng có được một ngày như hôm nay, dùng cành cây làm kiếm hoa múa cho thỏa niềm hứng thú.
Liễu Phụng Minh thấy một bóng hình từ trên không phóng xuống, mười bảy năm nay lão chưa từng giao kiếm với một người nào, lúc này cơn hào hứng trong lòng bộc khởi, lão cười lớn, xoay người vung kiếm, cành cây trong tay hóa thành cầu vồng đón lấy ngọn kiếm của đối phương, miệng nói :
- Thanh Bình Kiếm, mười bảy năm nay chưa từng có hào hứng thế này, hãy đón lấy chiêu của tại hạ.
Không cần nói chúng ta cũng biết lão nhân gầy ốm đó chính là Thanh Bình Kiếm Tống Linh Công.
Tống Linh Công cũng cười ha hả, nói lớn :
- Chiêu "Xuân Phong Động Liễu" thật tuyệt. Không ngờ ta và ngươi mấy mươi năm tương giao, giờ mới được thưởng thức một trong "Tứ thập cửu thức hồi phi vũ liễu kiếm" của ngươi.
Lão múa tít cành cây trên tay phát ra một chiêu, cành cây biến thành một ngọn kiếm lợi hại nhằm quật vào Liễu Phụng Minh.
Liễu Phụng Minh cất giọng oang oang :
- Chiêu "Xuân Phong Động Liễu" của tại hạ đổi lại chiêu "Thủy Động Phù Bình" của các hạ. Ha ha, rất tuyệt, rất tuyệt!
Cành cây trong tay vạch nửa vòng tròn, vung ngược lên đón lấy chiêu của đối phương.
Mười bảy năm nay hai người kết giao bằng hữu tri kỷ, cùng ngao du tứ hải, nhưng họ không biết được trình độ võ công giữa song phương.
Lúc này Liễu Phụng Minh bạt kiếrn, Tống Linh Công ngầm thốt lên :
- Quả là danh gia thân thủ?
Kiếm đến giữa đường, lão liền co tay lại, đột ngột biến chuyển phương hướng, lách sang phía tả, rồi từ tả bật về phía hữu. Hai ngọn kiếm chưa sáp nhau, nhưng Liễu Phụng Minh cảm thấy chiêu của mình trở nên vô lực, trong lúc đó đường kiếm của Tống Linh Công đang bạt tới.
Hai người lần đầu cùng động thủ, tuy đều là biểu diễn, nhưng tập trung tinh thần để thi thố quyết liệt không một chút lơi lỏng. Tống Linh Công đánh xuống, Liễu Phụng Minh bạt kiếm phản công. Hai người lúc này tuy không phải là địch thủ của nhau, nhưng họ thi đấu rất hung hiểm.

Bếp lửa trong phòng đã tắt dần, hai cành cây trong tay họ vẫn múa không ngừng, ánh lửa vẫn sáng rực. Tống Linh Công huýt một tiếng tấn công liên tiếp ba đường kiếm. Liễu Phụng Minh múa kiếm hảo giải. Bỗng nghe "rắc" một tiếng, cành cây trong tay Tống Linh Công bị gãy một đoạn, lửa bay tung tóe, trong lòng thầm kinh ngạc, lại thấy Liễu Phụng Minh đột ngột thu hồi thế kiếm, miệng cười vang :
- Ha ha. Thật không ngờ Thanh Bình Kiếm lại biến làm hỏa kiếm.
Lão ném cành cây ta xa, nói tiếp :
- Hỏa kiếm của các hạ sắp làm cháy râu tại hạ, các hạ làm sao bồi thường được?
Lão vội đưa tay phủi hai đốm lửa đang dính ở râu, thì ra vừa rồi khi thanh củi bị gãy, đã có hai đốm lửa rơi trúng ngay râu.
Tống Linh Công cũng bật cười ha hả, ném cành cây trong tay, nói :
- Có như vậy để người ta xem nói chúng ta là phản lão hoàn đồng, râu các hạ cháy đi há không tốt hay sao?
Lão quay người lại hỏi :
- Ngươi thấy có đúng như vậy không?
Lão vốn quay lại nói với Cưu Thứ, nhưng không ngờ khi ánh mắt quay nhìn về phía sau, trong phòng trống không. Cưu Thứ biến đi đâu mất.
Lão ngạc nhiên thốt lên :
- Chàng thiếu niên đó đâu nhỉ?
Liễu Phụng Minh quét ánh mắt nhìn quanh, cũng đứng ngớ người ra, lúc đầu đáp :
- Tạt hạ cũng chẳng biết chàng ta đi từ lúc nào?
Hai người đều là cao thủ võ lâm nội ngoại kiêm tu tuy vừa rồi đang nổi cơn cuồng hứng thi đấu nên không để ý xung quanh, nhưng với ánh mắt của họ di chuyển không ngừng, lại không phát giác ra Cưu Thứ đi lúc nào, loại thân thủ đó quả thực bất khả tư nghị.
Lúc này cả hai ngước mắt nhìn nhau, Tống Linh Công nói :
- Chàng thiếu niên này đột ngột đến rồi đột ngột đi thật kỳ quái!
Lão ngừng lời, đôi mày hơi cau lại, nói tiếp :
- Vừa rồi mới thấy người này, trong lòng ta dường như có cảm giác, vốn muốn ngầm có ý tra hỏi lai lịch chàng ta, ngờ đâu... chàng ta đột ngột biến mất rồi.
Liễu Phụng Minh cũng cảm thấy kỳ quái :
- Chàng thiếu niên này xác thực cũng có điểm khác lạ, vừa rồi sau viện chàng ta tuy không ra tay, nhưng khi chàng ta lướt người, khinh công rất kỳ dị, dường như hơn cả chúng ta nữa. Chàng ta niên kỷ xem ra chỉ độ mười sáu mười bảy, lại có thân thủ siêu tuyệt như vậy. Tướng mạo chàng ta cũng anh phong tuấn tú, thần thái khoáng đạt, không biết ai đã sinh ra người con

hoàn mỹ như vậy.
Lão chợt ngừng lời, rồi cười lớn nói :
- Người này tuy kỳ quái nhưng không liên quan gì đến chúng ta cả, các hạ làm vì phải đến nỗi không ổn định trong lòng? Thời gian này các hạ sao lại lo nghĩ đâu đâu, điều đó mới thật sự làm cho tại hạ kỳ quái.
Tống Linh Công nói giọng thoáng buồn :
- Vãng sự thương nhân, khiến lòng ta buồn ray rứt không yên. Mười bảy năm tuy dài, nhưng hôm nay hễ nghĩ về lúc nhắm mắt, gương mặt cương trực và phẫn nộ đó cứ hiện lên trước mắt ta. Cưu Độc thuở bình sinh hành ác không ít, nhưng như hôm nay ta nghĩ lại, những người bị hắn ta giết năm xưa cũng không phải là hoàn toàn không đáng tội chết.
Liễu Phụng Minh thâu liễm nụ cười, cúi đầu than :
- Vãng sự đã qua rồi, các hạ việc gì phải tự hành hạ thân xác. Chuyện đó đâu phải tại hạ không từng nhúng tay? Hắn ta đúng là một nam nhi cương trực, nhưng... nhưng tính tình hắn ta không khỏi quá kiêu ngạo. Hắn ta hành sự thiện ác vô thường, với hành vi đó, nếu ta không động thủ thì cũng có người khác...
Tống Linh Công xen lời :
- Không sai, nói ra tuy như vậy, nhưng chuyện này cuối cùng vì ta mà dấy lên, vả lại... hắn ta dù có điều không đáng, nhưng bọn ta dùng thủ đoạn thấp hèn để đối phó một người, còn đâu là hành động nghĩa hiệp nữa?
Thần sắc trên mặt lão bỗng chốc trở nên ảm đạm nặng nề, cơn ngẫu hứng múa kiếm vừa rồi cũng tan biến theo lời than não nề của lão.
Liễu Phụng Minh đôi mắt nháy động, nói :
- Chúng ta vừa rồi đang nói về thiếu niên đó sao khi không lại khơi dậy chuyện này?
Lão liền đi ra phía sau từ đường, nói tiếp :
- Vừa rồi mấy bằng hữu của chúng ta thân thụ trọng thương giờ có lẽ đang còn ở hậu viện, chúng ta lui khỏi họ, không khéo cũng lần ra lai lịch chàng ta.
Tống Linh Công theo lão ta ra sau hậu viện, nhưng trong viện đầy cỏ non mơn mởn, lúc này đang rung rinh uốn mình theo làn gió, cảnh vật vẫn như cũ, nhưng mấy tay đại hán kia không biết đi đâu. Tống Linh Công buông một tiếng thở dài, ngẩng dầu nhìn trời, trước mắt lão như có tầng mây u ám che lấp, tầng mây đó từ đâu kéo đến. lão cũng hoang mang không biết.
* * * * *
Trong lúc Liễu Phụng Minh và Tống Linh Công đang khích đấu. Cưu Thứ thấy lão ta thi triển ba chiêu "Thủy Động Bình Ảnh", "Thủy Ảnh Bình Tung" và "Bình Ảnh Vạn Điểm" thuộc trong Thanh Bình kiếm pháp, chàng đoán định lão ta chính là Thanh Bình Kiếm Tống Linh Công, bèn lặng lẽ bỏ

đi.
Chàng nghĩ về cõi chết phanh thây của phụ thân, linh cốt của phụ thân như hôm nay vẫn không được toàn ven, trong lòng bất chợt trỗi dạy bao sự hờn căm, thống khổ, cừu hận... Chàng ngầm than :
- Ta nên đặt Cưu Hận mới đúng, nhưng... ôi, vì sao đối với một số người ta lại không thể ra tay ta hận mới dược chứ?
Ngưu Tam Nhãn vội bước lên, như đang muốn nói gì, Cưu Thứ liền xua nhẹ tay ngăn lại.
Không biết sao, lúc này chàng không muốn gặp mặt lại Liễu Phụng Minh và Tống Linh Công lần nữa, và chàng cũng không muốn họ phát hiện ra sự ra đi lặng lẽ của mình.
Năm gã đại hán lúc này đã tỉnh táo, ngồi ngây người trên đất, nét mặt vẫn còn đầy vẻ sợ hãi. Cưu Thứ đưa tay ra hiệu họ trèo qua tường và rời khỏi nơi này, sau dó chàng cũng lướt người theo.
Trong lúc năm gã đại hán chưa đứng lại vững, Cưu Thứ đã đáp xuống trước mặt, nhìn họ với ánh mắt nể phục, nói :
- Lần này để các vị lụy thân, lòng ta thật không yên chút nào. Nhưng các người cứ yên tâm, hôm nay các người chịu đớn đau, rồi có một ngày ta sẽ trả thù cho các người.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 19
Dụ địch đối địch

Cả bọn vô cùng cảm kích, đến độ ấp úng nói không ra lời. Bọn họ tuy là những người thô lỗ, nhưng rất trung thành.
Ngưu Tam Nhãn cũng cảm kích nói :
- Công tử, tiểu nhân đã nói với họ, công tử đối đãi người khác rất phải lẽ. Họ mới nếm chút mùi đau khổ như vậy có đánh gì đâu. Công tử nếu còn có gì dạy bảo, xin cứ nói ra. Ngưu Tam Nhãn này dù có dầu sôi lửa bỏng cũng không xá gì.
Cưu Thứ nở nụ cười hiền dịu, chàng cảm thấy những người này thật khả ái, liền đỡ lời :
- Các hạ hư trương ta không ít đấy.
Nụ cười chợt tắt trên môi, chàng nghiêm túc nói :
- Khoảng mười ngày sau, Linh Xà Mao Cao sẽ tu tập quần hùng ở Hàng Châu. Gã ta muốn đối phó với ai, ta tuy chưa đoán định được, nhưng có thể

là vì cái chết của nhóm Thiết Kỵ Thần Tiên và những tiêu cục bị cướp phá, lại thêm...
Chàng chuyển giọng :
- Tóm lại, bất kể gã ta vì điều gì, chúng ta không thể để cho gã yên thân được, đúng không?
Hai chữ "đúng không" là Cưu Thứ nhấn mạnh với Ngưu Tam Nhãn, gã ta gật đầu ứng thanh. Cưu Thứ dặn tiếp :
- Thế thì ngươi nhanh nghĩ biện pháp, làm sao nội trong mười ngày phải báo cho Lương đại ca và ba vị Long đại gia biết để kịp đến Hàng Châu. Thời gian quá cấp bách, không biết ngươi thực hiện có được không?
Ngưu Tam Nhãn vỗ ngực nói :
- Công tử, việc đó cứ giao cho tiểu nhân.
Gã quay sang bảo bọn kia :
- Nghê lão thất, Đại Hồ Tử... các huynh đệ phải nhanh đi tìm người.
Gã lấy từ trong người ra tấm ngân phiếu mà Cưu Thứ đã đưa vừa rồi, giao cho Nghê lão thất, nói tiếp :
- Công tử tặng các người để tiêu xài, phải nhanh thực hiện những điều được giao phó.
Cả bọn ứng thanh, cung kính chào rồi đi ngay.
Ngưu Tam Nhãn hỏi Cưu Thứ :
- Công tử có gì dạy bảo nữa chăng?
Cưu Thứ nhìn với ánh mắt cảm mến và tin tưởng, nói :
- Giữa ta và ngươi, ta bất tất phải khách khí làm gì...
Ngưu Tam Nhãn mở to đôi mắt lắng nghe, Cưu Thứ nói tiếp :
- Vừa rồi hai đạo nhân ở trong từ đường ngươi đã thấy, ngươi có thể bám theo họ xem họ đi hướng nào, nhưng không được để họ phát hiện ra, được không?
- Đương nhiên.
Ngưu Tam Nhãn ứng thanh, trong lòng vô cùng cảm kích, vì từ trong ánh mắt của Cưu Thứ gã nhận biết rằng chuyện đó không phải dễ, thế nhưng công tử đã giao trọng trách đó cho gã.
Gã liền nói :
- Tiểu nhân sẽ đi ngay.
Đương trường chỉ còn lại một mình Cưu Thứ, khung cảnh yên tĩnh vắng lặng...
Từ trong bức tường đột ngột có tiếng than vọng ra. Cưu Thứ nhận ra tiếng than đó là của Tống Linh Công, cũng biết rằng Tống Linh Công than vì điều gì.
Nhưng chàng không muốn gặp mặt họ thêm một lần, và cũng mong sao họ đừng trở về Giang Nam, vì đối với hai người này, chàng không biết là nên

báo ân, hay là báo thù?
Hỏi ta từ đâu tới
Ta tới đề làm gì?
Cuộn mình trong chăn ấm.
Giấc mộng vẫn sầu bi.
Thù cha chưa trả được.
Ân cha cũng chưa đền
Ân cừu đang gánh nặng.
Lòng bao nỗi triền miên
Cất giọng ngâm ai oán.
Tiếng than cứ u hoài.
Đời ta như lẻ bóng.
Rong ruỗi khắp đó đây.
Như thuyền không bến đậu,
Trôi dạt cả đêm ngày.
Hôm nay ta cất bước,
Lành dữ ai hay.
Đó là khúc Nghĩ Cổ Tứ Xướng (khúc ngâm phỏng theo lối thơ xưa) mà Cưu Thứ đã tự làm vào một đêm đăng trên Cô đảo khi bắt đầu cất bước ra đi, đã lâu nay chàng không có thời gian để nhớ đến.
Lúc này chàng chợt cất giọng ngâm nga những vần thơ mà tưởng chừng như đã quên đi, nay lại gợi lên trong ký ức. Lặng lẽ đi giữa đồi hoang, chàng cất tiếng than, đúng là cất giọng ngâm ai oán, tiếng than cứ u hoài. Chàng dần dần chìm vào bao nỗi trầm tư.
Thái Hồ quần hùng, Thái Hành khoái đao, Ngũ Hồ tam long, Ô y Cái bang, lại thêm Kim Kiếm Hiệp Thụy Mộc Phương Chính cho đến Thánh Thủ tiên sinh, đệ tử của Lương Thượng Nhân... Ồ, thời gian vừa qua ta đã làm không ít việc chỉ cần những người đó đã đủ để làm cho Mao Cao đứng ngồi không yên rồi. Nhưng ta cần phải tạo nên một lực lượng đông hơn nữa.
Chàng mỉm cười một mình, tiến dần vào cánh rừng sâu, ánh tà dương chiếu rọi, xuyên qua các kẽ lá. điểm trang giọt nắng óng ánh dưới bước chân của chàng Chàng dừng chân tựa người vào một gốc cây, nhắm mắt trâm tư, rồi tới đây mình nên làm những gì.
Rất lâu và rất lâu...
Trên nét mặt lại hiện lên nụ cười vốn có, chàng cảm thấy mình đã nắm chắc phần thắng trong tay. Chàng không biết đây là do ý trời. hay là do sự cố gắng của chính mình. Trước mắt chàng dường như đã vạch ra sẵn một danh sách về những tay phản đồ của Linh Xà Mao Cao.
Cưu Thứ nhếch môi cười nhạt, nghĩ thầm :
- "Ta phải để cho Mao Cao chết trong tay những phản đồ của hắn, và không

để cho hắn chết một cách nhẹ nhàng. Nhưng... Ôi. Ai là ân nhân của ta? Ta nên báo đáp như thế nào?"
Cho tới hôm nay, đối với cừu nhân, Cưu Thứ đã biết rõ. Nhưng đối với ân nhân, chàng lại không biết gì. Chàng thậm chí không biết ai đã viết lên giòng chữ "mười năm sau, lấy máu trả máu" mà mười mấy năm nay đã khiến cho Mao Cao mất ăn mất ngủ, cũng không biết tàn thây còn lại của phụ thân cuối cùng đã được ai thu nhặt?
Gió hiu hiu thổi, cuốn cả tiếng than của chàng đi xa, bóng hình tuấn tú của chàng khuất dần sau rặng cây xanh.
* * * * *
Ở Gia Hưng.
Cảnh sắc của vùng Tam Tháp Loan, vào tiết mùa xuân, có cây bao phủ một màu xanh mượt mà tựa gấm. Vào buổi sắp hoàng hôn, ánh tà dương, lằn in bóng hình của ba ngôi bảo tháp trên bức thảm thiên nhiên trải dài ven sông. Xa xa về hướng Tây là ngôi Nhạc Vương miếu của Nhạc Vũ Liêu được người đời tế tự ngàn thu.
Trời vào buổi ban trưa, không khí có phần ấm áp. ở trước bậc thềm đá của Nhạc Vương miếu, một thiếu niên với nét mặt như ngọc, vận y phục hoa lệ đang lặng lẽ đứng một mình.
Chàng chắp hai tay sau lưng, cặp nhãn quang sắc như dao, thần thái uy nghi, nhưng ở giữa đôi mày kiếm như đang ẩn ước một sự trầm uất, mong đợi điều gì?
Chàng ta đang đợi gì?
Cách Nhạc Vương miếu độ một tầm tên, ở bên bờ hồ có làn nước trong veo, cũng có một ngôi cổ miếu. Trong miếu có một cột trụ bằng đá lớn, trên cột trụ có in vết máu loang lỗ.
Đây là Huyết Ấn tự, một ngôi cổ tự đã chứa đựng một trang cố sự đầy thê lương và bi tráng Bên ngoài Huyết Ấn tự, có tiếng ngựa hí vang.
Dưới hàng cây râm mát, bảy con ngựa đang đứng xếp hàng, yên ngựa óng ánh rực rỡ, rõ ràng chủ nhân của nó nếu không phải là cao quan quý chức, cũng là bậc đại hào giang hồ.
Ở trước bậc thềm chính điện, có hai lão nhân với thân hình cao ốm, cặp mắt như chim ó đang đứng, trong đó có một người tay phải bị cụt, tay áo được quấn ở thắt lưng, ánh mắt chăm nhìn cột trụ đá, ngưng thần lắng nghe một vị tăng với khuôn mặt đầy như vầng trăng đang đứng đối diện kể về cố sự đầy bi thương đó.
Còn có năm tay đại hắn trẻ tuổi cung kính đứng phía sau, cả năm đều ngoảnh đầu nhìn đông ngó tây, không biết họ đang nghĩ gì, nhưng trên nét mặt họ lại tỏ ra rất kính cẩn, rõ ràng lã đệ tử của hai vị lão nhân kia.
Không hỏi cũng đủ biết bọn họ chính là huynh đệ họ Uông. Hà Sóc song

kiếm, và năm đệ tử của họ.
Vị tăng nhân có khuôn mặt đầy đặn, vận chiếc áo tăng màu trắng trông vẻ thanh khiết, nói năng nhã nhặn. Lúc này lão ta một tay cầm chuỗi hạt, tay kia chỉ về cột trụ đá, giọng ngân lên đều đều :
- Cách đây mấy mươi năm bọn giặc Oa từ Hải Thượng đến, chiếm lấy mấy tỉnh Đông nam, và Gia Hưng cũng ngập trong đại họa. Bọn giặc đã bắt hiếp phụ nữ và giam giữ ở trong tệ tự, rồi tiếp kéo đi cướp phá bắt bớ.
Lão cúi nhìn xuống than nhẹ một tiếng, kể tiếp :
- Lúc đó bần tăng tuy chưa nhập thế, nhưng nghe các vị sư tương cáo, mấy trăm phụ nữ bị nhốt ở trong tệ tự ngày đêm khóc than thảm thiết khôn xiết. Ngài phương trượng tệ tự thời bấy giờ là Diệu Đế tổ sư, thấy vậy động lòng thương xót, liền mở cửa để họ chạy thoát. Có người sợ tổ sư bị liên lụy, tổ sư bình thản trả lời: "Ta lấy thân ta để cứu mấy trăm sinh mệnh, chết cũng thỏa lòng".
Hà Sóc song kiếm tuy đều là cao thủ võ lâm, bản tính hung dữ nhưng nghe vậy cũng không khỏi thoáng động nét mặt.
Uông Nhất Minh buột miệng nói.
- Diệu Đế thiền sư quả là bậc trượng phu lỗi lạc.
Vị lão tăng nói tiếp.
- Lúc đó đệ tử tổ sư đều khuyên tổ sư cùng ẩn trốn. Nhưng tổ sư vẫn kiên quyết: "Không thể, nếu ta đi, bọn giặc sẽ truy đuổi theo, càng nguy cho các ngươi". Do đó, tổ sư ở lại một mình trong tệ tự. Liền sau đó bọn giặc quay trở lại biết tổ sư đã thả những thiếu phụ kia ra, liền bắt tổ sư trói vào trụ đá, hàng trăm làn tên bắn xối xả vào, ôi thôi, tổ sư tây quy. Bọn giặc còn chất củi quanh người tổ sư và đốt. Sau khi yên giặc, các môn đồ đã thu nhặt tàn cốt của tổ sư và mai táng sau tệ tự. Giờ đây, vết máu vẫn còn hằn trên trụ đá mấy mươi năm rồi vậy.
Hà Sóc song kiếm nhìn theo tay lão tăng chỉ, thấy trên cội trụ loang lổ vết máu, nghĩ lại những gì mình đã làm trong quá khứ, bất chợt rùng mình.
Trong lúc lão tăng đang truyền đạt, phía ngoài hồ có chiếc xuồng nhỏ đang lao tới như tên bay, trên thuyền là một thiếu niên có gương mặt tuấn mỹ, vận y phục màu vàng.
Chàng thiếu niên vận trang phục hoa lệ đang đứng trước bậc thềm phóng hai tia nhãn quang sắc bén nhìn chiếc thuyền, thần sắc cũng hơi biến đổi, tà áo phất nhẹ, thân hình đã lùi lại một trượng, thấy chiếc thuyền đó lướt nhanh về phía Huyết Ấn tự.
Lão tăng vừa nói xong, Hà Sóc song kiếm hạ ánh mắt nhìn xuống, cũng thở ra một tiếng, từ phía cổng đột ngột có người tiến nhanh vào.
Anh ta chính là thiếu niên vừa phóng thuyền tới.
Hoàng y thiếu niên bước vào cửa. đảo mắt nhìn quanh. Thấy Hà Sóc song

kiếm anh ta tỏ ra vui mừng, vội chạy lại thi lễ :
- Bái kiến nhị vị sư thúc.
Hà Sóc song kiếm dường như đều ngạc nhiên bởi sự xuất hiện đột ngột của anh ta.
Nhưng Hoàng y thiếu niên liền nói tiếp :
- Tiểu điệt là Đoạt Mệnh sứ giả Thiết Bình, phụng mệnh sư gia đến đây tìm nhị vị sư thúc. Tiểu điệt được biết nhị vị sư thúc nghỉ chân ở Gia Hưng, tiểu điệt đến Gia Hưng lại nghe nhị vị sư thúc đến Tam Tháp Loan, tiểu điệt đến Tam Tháp Loan cũng không thấy nhị vị sư thúc đâu cả. Sau đó thấy bảy con ngựa đứng phía ngoài tự môn, mới đoán ra nhị vị sư thúc đang ở trong này, liền vào đây bái kiến.
Nói đến đây anh ta tỏ ra đắc ý, như muốn để đối phương thấy rõ tài phán đoán của mình.
Nhưng anh ta không hề biết trong lời nói của mình đã phạm đến một điều tối kỵ của người khác.
Hà Sóc song kiếm nét mặt âm trầm, khi hoàng y thiếu niên nói xong, cả hai cùng quay sang nhìn nhau, trong ánh mắt có hàm chứa một sự phẫn nộ.
Uông Nhất Minh hừ một tiếng lạnh giọng nói :
- Đoạt Mệnh sứ giả... Hừ. Ngươi đến đây tìm huynh đệ ta ắt là Mao đại gia muốn ngươi đến đây để đoạt mệnh huynh đệ ta chứ gì, đại ca, có đúng vậy không?
Lão quay nhìn Uông Nhất Bằng, chẳng để ý gì đến Thiết Bình nữa.
Đoạt Mệnh sứ giả Thiết Bình có vẻ bối rối, liền bồi nụ cười, tiếp lời :
- Nhị vị sư thúc quá nặng lời, gia sư tuyệt không có ý như vậy. Tiểu điệt cũng vạn phần không dám đùa giỡn trước mặt nhị vị sư thúc, nhị vị sư thúc mà nói vậy, tiểu điệt hận rằng không dập đầu mà chết.
Uông Nhất Bằng hừ một tiếng gằng giọng :
- Ngươi đã có ý như vậy thì cứ dập đầu chết đi, huynh đệ ta tuyệt đối không ngăn cản.
Lão nhếch môi cười nhạt, lấy ra một thỏi bạc đưa cho lão tăng, nói :
- Đội ân đại sư nhiều, kẻ mọn này mong đại sư nhận lấy ít bạc này để sắm hương hoa cúng Phật.
Rồi phất tay áo bước nhanh ra phía chính môn.
Lão tăng đáp lời cảm tạ, ngẩng đầu lên, chỉ thấy hoàng y thiếu niên đang đứng sựng một chỗ, sắc mặt khi xanh khi trắng, lão ta thầm buồn cười cũng quay người bước đi.
Mười đại đệ tử của Mao Cao không những võ công cao cường, mà còn năng ngôn thiện ngữ, ứng xử tài tình, lại hào hoa phong độ. Đoạt Mệnh sứ giả Thiết Bình là nhân vật nổi trội hơn cả trong mười đại đệ tử, từng được xưng là thiếu niên hào khách văn võ song toàn.

Nhưng anh ta lúc này đứng sững như trời trồng, không biết nên ứng xử như thế nào, thấy Hà Sóc song kiếm dẫn bọn đệ tử ra tới chính môn.
Anh ta ngầm hít một hời sáu, vội bước ra đứng sững trước cửa, miệng bồi một nụ cười.
Uông Nhất Minh hừ một tiếng, lạnh giọng nói :
- Ngươi muốn gì? Lẽ nào Mao đại gia thật sự không bỏ qua bọn ta sao? Được rồi. Ta phải xem Mao đại gia ngoài vị ái nữ còn có đồ đệ nào khác nữa không?
Huynh đệ họ Uông lần trước đi thuyền trên Tây Hồ đã nếm mùi cay đắng bởi ngọn kiếm của Mao Văn Kỳ. Họ là những nhân vật khinh vật ngạo thế, bị vấp một đòn như vậy họ càng tức giận, bèn định quay về Hà Sóc. Đi ngang qua Gia Hưng, thấy phong cảnh hữu tình làm say lòng lữ khách, họ liền dừng chân nghỉ lại mấy tháng. Lúc này trong lòng vẫn đang hầm hầm tức giận, lại thêm Đoạt Mệnh sứ giả tìm tới xen ngang vào sự yên tĩnh của người khác, khiến họ vốn đã điên tiết nay lại càng phẫn nộ hơn.
Đoạt Mệnh sứ giả lúc này trong lòng cũng tức giận, nhưng không dám bộc lộ ra ngoài bèn nhẹ giọng nói :
- Gia sư vốn không biết chuyện đó, sau khi biết được sư muội xúc phạm đến nhị vị sư thúc liền lệnh đệ tử đến đây để chuộc tội. Mong nhị vị sư thúc là bậc đại nhân, nên tha thứ tội cho kẻ tiểu nhân, vì sư muội tuổi trẻ không thấu hiểu tận tường, hãy tha cho cô ta một lần. Xin nhị vị sư thúc dù sao đi nữa cũng nên trở lại Hàng Châu, nếu không thì... ồ, nếu không thì tiểu điệt không biết nói thế nào với gia sư.
Huynh đệ họ Uông nhìn nhau. Uông Nhất Bằng hắt giọng cười.
- Tuổi trẻ vô tri, hừ. Tha cho cô ta một lần.... hừ, huynh đệ ta không dám. Nữ hiệp anh hùng như lệnh sư muội, huynh đệ ta mong cô ta tha cho thì đúng hơn.
Uông Nhất Minh trầm tĩnh hơn, tiếp lời :
- Những chuyện đó nói với nó làm gì. Lệnh sư muốn huynh đệ ta đến Hàng Châu, không biết vì chuyện gì?
Lão ta và Mao Cao là bằng hữu tương giao đã lâu năm, vả lại lão cũng không muốn đắc tội với người này, bởi vậy lúc này ngữ khí có vẻ ôn hòa hơn.
Thiết Bình là nhân vặt đâu phải vừa, thoáng nhìn qua đủ nhận ra ngay, liền vui vẻ đáp :
- Tiểu điệt cũng không biết nhưng gia sư...
Uông Nhất Bằng ngắt lời.
- Lệnh sư những năm gần đây đâu còn nhớ ai, sao lại còn để tâm đến huynh đệ ta nhỉ? Lão ta đã biết huynh đệ ta đến Gia Hưng, lẽ nào lão không đích thân... hừ.

Lão hừ một tiếng chấm dứt câu nói khó nghe cuối cùng. Uông Nhất Minh thấy Thiết Bình đổi da mặt, liền đỡ lời :
- Các hạ về trước bẩm với lệnh sư, nói rằng huynh đệ ta sẽ đến Hàng Châu ngay.
Rồi chuyển giọng :
- Các hạ đi đường cũng vất vả nhỉ.
Thiết Bình thầm khinh miệt :
- Thì ra các ngươi cũng không dám đắc tội với sư phụ ta...
Anh ta vốn có tính kiêu ngạo, lúc này trong lòng đã tức giận, nhưng vẫn gượng cười đáp lời :
- Tiểu điệt mệt nhọc một chút có đáng gì, sư thúc quá khéo lời.
Anh ta cúi người thi lễ, nói tiếp :
- Nhị vị sư thúc đã sắp đến Hàng Châu, vậy tiểu điệt phải vội về trước bẩm với gia sư, để gia sư chuẩn bị đón tiếp nhị vị sư thúc giá lâm đến Hàng Châu.
Uông Nhất Bằng cười gằn :
- Điều đó không dám, chỉ cần...
Thiết Bình sợ lão phát ra những lời khó nghe, vội cúi chào :
- Tiểu điệt xin về trước.
Chỉ cần hai lần thăng giáng, thân hình đã đáp bên bờ hồ, anh ta nhảy lên thuyền rẽ sóng lướt đi.
Huynh đệ họ Uông nhìn theo. Uông Nhất Minh chợt quay lại mắng năm đệ tử :
- Các ngươi xem đệ tử người ta kìa, tài năng khôn khéo, các ngươi chẳng đáng gì với họ, lại còn ra ngoài sinh chuyện để rước nhục vào thân. Hôm đó ở Tây Hồ nếu các ngươi không ngu xuẩn thì đâu đến nỗi... hừ.
Năm đệ tử vác mặt nhìn nhau, mặt đỏ rần lên, ấp úng không nói được một lời.
Uông Nhất Bằng trợn mắt quát :
- Không nhanh đi dẫn ngựa hả?
Cả năm cùng ngoan ngoãn cúi đầu đi dắt ngựa tới.
Huynh đệ họ Uông phi người lên ngựa, Uông Nhất Bằng bàn tính :
- Lão nhị, lão tính Mao đúng là càng ngày càng cuồng vọng, theo ý ta thì tuyệt đối không đáp ứng lão ta.
Uông Nhất Minh tiếp lời :
- Đại ca, phàm điều gì nên nghĩ rộng ra một tí, lão tính Mao thời gian gần đây tuy quá cuồng vọng, nhưng huynh đệ ta khổ gì phải đắc tội với lão ta?
Lão ngước mắt nhìn trời, nói tiếp :
- Lúc này đã gần ngọ, chúng ta nhân tiện ghé qua Nhạc Vương miếu một, sau đó đến Tam Tháp tự. Ồ, mấy năm nay chúng ta tuy nói là rất ít tham dự

những chuyện phân tranh trong võ lâm, nhưng có mấy khi nhàn du tự tại như mấy tháng nay đâu?
Lão thúc ngựa đi trước, chỉ trong nháy mắt đã đến trước Nhạc Vương miếu. Chàng thiếu niên vận y phục hoa lệ đứng ở bậc thềm, ngước mắt nhìn bọn họ tiến lại gần, nét mặt chợt rạng lên tỏ ra vui mừng.
Hiển nhiên Hà Sóc song kiếm chính là người mà chàng ta đang đợi. Nhưng chàng ta đợi họ để làm gì, điều đó khó ai biết được.
Huynh đệ họ Uông đáp xuống đất, giao ngựa cho gã đệ tử sau lưng, thả bước đi vào chính môn, chợt thấy chàng thiếu niên niềm nở mỉm cười đón tiếp.
Uông Nhất Minh nghiêng đầu sang nói :
- Thiếu niên này trông rết quen, dường như đang đón chào huynh đệ ta. Đại ca, có nhớ người này là ai không?
Uông Nhất Bằng thoáng trầm ngâm, trả lời :
- Ta cũng cảm thấy người này rất quen...
Chưa dứt lời, đã thấy chàng thiêu niên bước tới tươi cười chào.
- Nhị vị đại hiệp lỗi lạc phi phàm, nếu tiểu nhân nhớ không lầm, nhị vị chính là Hà Sóc song kiếm danh chấn thiên hạ.
Huynh đệ họ Uông cùng ngạc nhiên :
- Thiếu niên này sao lại nhận ra bọn ta nhỉ?
Họ chăm chú nhìn, thấy chàng thiếu niên này anh phong tuấn tú, mặt ngọc môi son, ánh mắt như sao, nói năng nhẹ nhàng, ra dáng thư sinh vốn không giống là người trong võ lâm.
Cả hai tuy lòng hoài nghi, nhưng thấy chàng tạ khí khái phi phàm nên cũng có thiện cảm.
Uông Nhất Minh cười nhạt mở lời :
- Huynh đệ ta chính là Hà Sóc song kiếm, còn bốn chữ danh chấn thiên hạ thì... ha ha. quả không dám đương.
Chàng thiếu niên vỗ tay tỏ ra hớn hở, nói :
- Đúng rồi, quả nhiên là Hà Sóc song kiếm, tiểu nhân hôm nay mới được diện kiến hai vị đại kiếm khách đương thời, thật vinh hạnh.
Từ xưa đến nay, không có một người nào không thích người khác nói tốt về mình, huynh đệ họ Uông cũng không ngoại lệ, nét mặt rạng rỡ hẳn lên. Uông Nhất Minh tiếp lời :
- Đa tạ sự hậu ái của các hạ, huynh đệ ta rất lấy lằm thẹn. Nhưng.. ha ha, chớ trách tại hạ nói năng vô lối, nhưng huynh đệ ta già cả lẩm cẩm, không nhớ đã gặp các hạ ở đâu?
- Phải vậy. Nghĩ rằng nhị vị và hiệp đương đại tiểu nhân gặp qua sẽ không thể nào quên. Còn tiểu nhân thì...
Chàng ta vái một vái, nói tiếp :
- Tiểu nhân là Mậu Văn, hôm đó cùng đi theo vị thế huynh Thạch Lân, du

xuân ở Tây Hồ, không ngờ lại gặp mấy tay đại hán thô lỗ, đã cho thuyền đâm vào thuyền tiểu nhân, sau đó...
Uông Nhất Bằng bỗng thâu liền nụ cười, hỏi :
- Các hạ ở trên thuyền Mao cô nương đã thấy huynh đệ ta ư?
Mậu Văn khéo léo trả lời.
- Vị ái nữ của lão tính Mao đó tiểu nhân chỉ gặp qua một lần. Lúc đó thấy cô ta cuồng ngạo, mục vô tôn trưởng, nếu tiểu nhân có sức lực thì đã trị cô ta một bữa nên thân. Sau đó thấy nhì vị đại hiệp khí khái bất phàm tiểu nhân đem lòng ngưỡng mộ.
Uông Nhất Minh cười nói :
- Các hạ nói vậy làm huynh đệ ta thêm thẹn mặt.
Mậu Văn nghiêm túc tiếp lời :
- Lời tiểu nhân thật sự phát tận đây lòng. Tiểu nhân tuy không hiểu võ công, nhưng cũng nhận ra ái nữ của lão tính Mao thực ra chỉ nhờ vào thanh quái kiếm trong tay để bức áp nhị vị, còn luận về võ công thật sự, nhị vị đại hiệp mấy mươi năm tu trì, cô ta làm sao so sánh nổi.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 20
Liên hoàn diệu kế

Mậu Văn nói giọng thành thực lễ độ, nhằm xoáy sâu vào tâm lý đối phương.
Uông Nhất Bằng cười ha hả nói :
- Thật không ngờ các ha niên kỷ còn trẻ, dáng vẻ thư sinh, đối với đạo võ công lại có kiến giải tinh diệu như vậy. Ha ha, không giấu gì các hạ, huynh đệ ta hôm đó thực sự không phục, nhưng nể mặt tôn trưởng cô ta mà nén giận.
Đến hôm nay gặp được các hạ, nghe những lời cao luận của các hạ, mới cảm thấy nhẹ trong lòng. Ha ha, các hạ thật là võ lâm tri kỷ của huynh đệ ta.
Mậu Văn mỉm cười tiếp lời :
- Tiểu nhân chỉ thấy sao nói vậy, nhị vị nếu gọi tiểu nhân bằng hai chữ tri kỷ, tiểu nhân sao xứng đáng được nhận vinh hạnh đó.
Chàng ta cố ý than một tiếng, nói tiếp :
- Tuy nhiên, thói đời ngang trái. Mao cô nương niên kỷ còn nhỏ, không những không biết kính trọng tôn trưởng, mà còn... mà còn...
Uông Nhất Bằng buột miệng hỏi :
- Các hạ và ta tuy buổi đầu sơ giao, nhưng cứ xem như là tri giao, có gì xin

các hạ cứ nói ra đi.
Mậu Văn lắc đầu than :
- Hôm đó, khi nhị vị đại hiệp đi. Mao cô nương nếu hiểu đạo lý một tí, phải nên có đôi lời xin nhị vị rộng lòng khoan dung. Nào ngờ nhị vị vừa đi, cô ta lại tuông lời xỉ mắng, còn nói rằng võ lâm hôm nay đã thuộc về Mao gia...
Uông Nhất Bằng thần sắc chợt biến, Uông Nhất Minh bình tĩnh suy nghĩ :
- "Thiếu niên này và ta không quen biết, lại kết giao với ta, còn tỏ ra cung kính, lẽ nào có dụng ý gì chăng?"
Nghe Mậu Văn nói tiếp :
- Chuyện đó với tiểu nhân vốn không quan hệ gì, có những điều đáng lẽ tiểu nhân cũng không nên nói ra. Nhưng thấy những chuyện trước mắt như vậy, trong lòng cứ ấm ức mãi, không nói ra không được.
Uông Nhất Minh thầm nghĩ :
- "Đúng rồi, người này và ta không có quan hệ gì, đối với Mao Cao cũng không thù địch, ắt hắn ta không có dụng ý gì".
Mậu Văn giọng căm tức :
- Thoạt tiên tiểu nhân cho rằng Mao cô nương tuổi trẻ vô trí... Nào ngờ... ôi, phụ thân của cô ta phát ra những lời còn vô lễ hơn thế nữa. Có vị tính Hồ nói với lão :
- Văn Kỳ làm như vậy, sợ rằng nhị vị Uông lão gia nổi giận.
Không ngờ Mao đại gia lại cười nhạt nói :
- Nổi giận cũng làm gì ai được. Họ đâu dám dụng đến ta. Ôi. Không phải tiểu nhân cố ý nói để lấy lòng nhị vị, lúc đó tiểu nhân nghe vậy, không nén được cơn tức giận, muốn thốt ra vài lời cho hả giận, nếu không có tệ hữu Thạch Lân khuyên ngăn, thì e rằng tiểu nhân hôm đó đã phải chịu nhục dưới tay của cha con Mao gia.
Mậu Văn chậm rãi nói ra từng câu từng chữ nghe đầy vẻ chân thực. Uông Nhất Minh nghĩ đi nghĩ lại, nhận thấy thiếu niên này không có lý do gì để ngụy tạo sự thực. Uông Nhất Bằng càng tin hơn, lúc này lão ta đã giận đến tái mặt, nghiến răng ken két, nói :
- Lão nhị, chuyện này không thể nhẫn nhịn được nữa, hừ. Ta đã biết trước lão tính Mao kia không thực lòng đối với bọn ta. Hắn bảo huynh đệ ta đến Hàng Châu, sợ rằng không có ý tốt đẹp gì.
Mậu Văn ánh mắt chợt rực sáng lên, nhưng liền dịu lại ngay, tiếp lời :
- Lão ta còn nói thế này :
- Lão phu không sợ huynh đệ họ Uông làm loạn, nhưng cũng không nên làm họ quá thương tâm, cho người tìm đến nói vài câu gì là được.
Uông Nhất Bằng tức giận lớn tiếng :
- Lão nhị, lão xem thế nào?
Uông Nhất Minh trong ánh mắt cũng lóe lên sự căm hận.

Mậu Văn lướt nhanh ánh mắt nhìn đối phương, chợt cười lớn chuyển giọng :
- Nói thì nói vậy, nhị vị cũng bất tất ganh đua với bọn tiểu nhân cuồng vọng đó làm gì. Nghe nói phong cảnh ở Tam Tháp tự tuyệt mỹ, hôm nay tiểu nhân xin mời nhị vị cùng thưởng thức phong vị sa môn.
Lúc này chàng làm vẻ như muốn nhân nhượng cho khỏe người.
Vì vậy đã tạo cho Mao Cao có thêm hai cừu địch mới.
Hà Sóc song kiếm cùng với Mậu Văn đi thưởng ngoạn thắng cảnh ở Tam Thập tự, khi trở về Gia Hưng trời đã vào buổi hoàng hôn.
Lúc này Hà Sóc song kiếm càng có thiện cảm hơn đối với chàng phú gia công tử khẳng khái và hiền từ, muốn giữ chân chàng ở lại chung vui một đêm, nhưng chàng ta tỏ lời cám ơn và khéo léo từ chối, nói :
- Tiểu nhân còn có người thân ở gần đây, cần phải đi bái kiến, sáng mai tiểu nhân định quay lại đây bài phỏng hai vị.
Sau khi chàng ta rời khỏi phòng, trong khách điếm lập tức dâng lên cho Hà Sóc song kiếm một mâm yến tiệc rất thịnh soạn, trong đó có kèm một danh thiếp được viết với dòng chữ cung kính :
"Văn bối Mậu Văn kính hiến nhị vị đại hiệp."
Hà Sóc song kiếm cười thỏa chí, thầm tán thán :
- Hào hoa, khẳng khái, nhiệt tình... thiếu niên này thật xứng đáng là một hảo bằng hữu.
Cưu Thứ tuy không nhìn thấy được nụ cười của họ, nhưng cũng đoán ra được trong lòng họ đang nghĩ gì. Chàng trở về phòng mình, chốc lát sau lập tức có tiếng gõ cửa năm cái liền, biết là huynh đệ của Lương Thượng Nhân đến báo cáo tình hình.
Lương Thượng Nhân còn có biệt hiệu là Cửu Túc Thần Thù (nhện thần chín chân), đệ tử của ông được bủa đi khắp nơi để nghe ngóng mọi tin tức trên giang hồ, nhờ vậy Cưu Thứ mới nắm bắt được mọi tin tức rất nhanh và chính xác.
Cưu Thứ thầm mỉm cười :
- Ha ha, Cửu Túc Thần Thù, nhện thần có chín chân, xem ra lợi hại hơn rắn không chân nhiều (ý ví với Linh Xà Mao Cao. Linh Xà tức là rắn linh).
Chàng cao hứng tới mở cửa, ngoài cửa xuất hiện một gã to mập, thân hình tuy mập phệ, nhưng hoạt động lại rất linh lợi, thoắt người vào cửa, gã ta liền thuận tay đóng cửa lại, cúi người thi lễ, Cưu Thứ xua tay miễn lễ, gã mập cười hì hì nói :
- Công tử thật tài nghệ, đã kết giao được với huynh đệ tính Uông đó. Trương Nhất Thông này tẩu nam hành bắc, xem lại xem đi, trong thiên hạ ngoài Lương đại ca là bậc đại anh hùng, ngôi thứ hai chính là công tử.
Trong lời nói gã ta tuy liệt Cưu Thứ xuống dưới Lương đại ca, nhưng Cưu Thứ đã không tự ái, lại còn cảm thấy hứng thú.

Nhân vì, chàng biết rõ thân thế và địa vị của Cửu Túc Thần Thù Lương Thượng Nhân đối với những tay hảo hán giang hồ này.
Cửu Túc Thần Thù võ công không cao tuyệt, chỉ là kẻ tự nhận là học trò của Thánh Thủ tiên sinh, vì ông ta chỉ được Thánh Thủ tiên sinh chỉ cho vài đường về võ học nhân dịp gặp gỡ vài ngày ngắn ngủi ở Trung Châu, sau khi Thánh Thủ tiên sinh ẩn cư.
Nhưng Cửu Túc Thần Thù lại là người phi thường, ông ta không những luyện tập rất thành thục mấy chiêu đã được truyền đạt, lại còn học một biết ba, tự sáng chế ra những chiêu thức mới.
Ngoài ra, Cửu Túc Thần Thù còn có những điểm khác rất đặc biệt, ông ta giữ lời hứa ngàn vàng, đến chết cũng không cải đổi, vả lại có trí nhớ siêu cường, bất cứ người nào ông ta chỉ cần gặp thoáng qua một lần sẽ nhớ mãi suốt đời.
Ông ta vốn là một người giàu có, một năm tiêu xài đến gia tài vạn bảo, kết giao toàn những loại đâm heo giết chó, ông ta tương giao với nhưng tay hảo hán đó, toàn dựa vào điều nghĩa, để chế phục người, tuyệt đối không hiển lộ ra võ công của mình.
Cách đây hơn mười năm, có tay mổ heo La Nhất Đao ở thành Nam Kinh, vì chuyện hơn bảy mươi chiếc thuyền trước Phu Tử miếu, đã kết thâm thù với Lương Thượng Nhân, tuyên bố sẽ băm Lương Thượng Nhân thành trăm nhát. Bấy giờ Lương Thượng Nhân võ công đã thành đạt, vốn ra tay một cú sẽ chế phục được La Nhất Đao, bảo La Nhất Đao lấy con dao mổ heo thành danh của lão chém ông ta một nhát, nếu chết ông ta cũng không oán hận, còn chém không chết thì La Nhất Đao từ nay về sau chớ xưng hùng trong giang hồ.
Tin đó đương thời đã làm kinh động những tay hảo hán có mặt ở Nam Kinh, mấy trăm người vây quanh trước quầy mổ heo của La Nhất Đao để khuyên ngăn, có người còn quỳ xuống van xin, Lương Thượng Nhằn chỉ mỉm cười đứng hiên ngang, mắt nhìn La Nhất Đao cầm con đại đao vung lên, ngọn đao chém bổ xuống, ông ta vẫn không tránh ngạo nghễ đứng ưỡn người, những tay hảo hán đứng xung quanh đều kinh tâm động phách, thầm nghĩ rằng ngọn đao đó đi qua, đầu và mình của Lương Thượng Nhân sẽ đứt làm đôi như chơi.
La Nhất Đao kỳ thực cũng biết rõ võ công của Lương Thượng Nhân, sợ nhát đao của mình chém không chết đối phương, liền cố ý chém dọa một phát muốn để cho đối phương sau khi né tránh xong mới thật sự chém một nhát quyết định.
Không ngờ Lương Thượng Nhân không né tránh, ngọn đao bổ xuống ngay trên vai ông ta, bọn hảo hán đều thất sắc hét lên, thấy một dòng máu tươi bắn vọt ra.

Lương Thượng Nhân vẫn đứng bình chân như vại, điềm nhiên mỉm cười. La Nhất Đao thấy thần thái dũng mãnh của đối phương liền xuôi tay buông đao, "cạch" một tiếng, ngọn đao rơi xuống đất, lão ta quỳ sụp xuống dưới chân, kêu lên :
- Bội phục.
Lương Thượng Nhân chỉ mỉm cười, cầm ngọn đao lên, đánh một chưởng, con đao đứt làm hai, ông ta cắt lấy một nửa, đỡ La Nhất Đao đứng dậy, máu tươi ở vai tuôn ra như vòi nước, ông ta vẫn không để ý tới.
Từ dó về sau, danh tiếng của Lương Thượng Nhân nổi lên như cồn, không những vang khắp cửu thành mà còn truyền khắp thiên hạ. Hành động hào hiệp của ông ta đối với những cao thủ võ lâm tuy không đáng gì, nhưng những tay hảo hán trong giang hồ nghe đến tên Lương Thượng Nhân đều một mực tôn sùng.
Cưu Thứ trước khi rời khỏi đảo, vốn đã biết Lương Thương Nhân qua Thánh Thủ tiên sinh giới thiệu, bởi vậy vừa đến Trung Châu, chàng liền tìm cách gặp cho bằng được người này. Qua những lần gặp gỡ tiếp xúc, Cưu Thứ càng hiểu rõ Lương Thượng Nhân hơn. Chàng cảm thấy người này tuy hành động thô bạo, không xứng là bậc quân tử, nhưng cũng không mất đi nhân ảnh. Huống gì ông ta là người tận tâm tận lực trợ giúp chàng.
Nên biết rằng người trong võ lâm xưng Lương Thượng Nhân là Cửu Túc Thần Thù, nhân vì băng phái của ông nếu đứng ra tranh hùng trong võ lâm, thì chưa xứng là địch thủ của người khác, nhưng nếu dùng họ để liên lạc tin tức thì không ai bằng.
Lúc này Cưu Thứ mỉm cười nói :
- Lương huynh vẫn là bậc hào kiệt trong bầy người. Không giấu gì các hạ, tại hạ cũng rất khâm phục lão ta.
Trương Nhất Thông đưa ngón ty lên trời, cười ha hả tiếp lời :
- Điều đó là đương nhiên. Hai vị đều là bậc anh hùng, anh hùng trong anh hùng. Lương đại ca ta cũng rất khâm phục công tử.
Gã ta chợt hạ giọng nói nhỏ :
- Công tử nên biết thuộc hạ của Linh Xà Mao Cao có tên Hồ Chi Huy cũng dùng thiên phương vạn kế để muốn Lương đại ca hỗ trợ. Cách đây hai ngày gã ta cũng đến Gia Hưng tìm đến hai ngày nhưng không gặp Lương đại ca, hôm qua đã đi rồi. Hừ...
Trương Nhất Thông nói giọng khinh miệt :
- Tiểu nhân thấy gã Hồ mập đó cả người toàn thịt, chẳng khác gì Trư Bát Giới, trông thấy đủ phát ghét, lại còn vác mặt tới đất Gia Hưng này, hừ...
Cưu Thứ thấy Trương Nhất Thông toàn thân mập ú, lại mở miệng chê bai người khác, trong lòng thầm buồn cười, và cùng cảm thấy có phần hứng thú. Gã ta trách mắng xong, lại cười híp mắt nói :

- Nói chuyện với công tử cả nửa ngày, lại quên đề cập đến chính sự.
Gã hạ thấp giọng :
- Vừa rồi Tiểu Thiết ở Bình Vọng thành về cấp báo, nói đã thấy Uyên Ương song kiếm cũng đến Gia Hưng, độ tối nay sẽ tới nơi.
Cưu Thứ hơi nhíu đôi mày kiếm, cúi đầu trầm ngâm. Trương Nhất Thông nói tiếp :
- Còn có một nhóm nhân mã độ năm mươi người trưa nay sẽ đi qua Gia Hưng, họ tiến thẳng về phía Hàng Châu. Trong đó có một thiếu niên tuấn mỹ, không biết là ai.
Cưu Thứ chớp ánh mắt, nét mặt thoáng hiện nụ cười, như đã nghĩ ra diệu kế gì, liền nói :
- Thật làm khổ các hạ, nhưng giờ e phải làm khổ các hạ thêm một lần nữa, không biết ở thành Gia Hưng này có cả thảy bao nhiêu khách điếm?
Trương Nhất Thông nhắm mắt ngẫm nghĩ một lát, trả lời :
- Tối thiểu năm mươi lăm, tiểu nhân tuy không nắm rõ chinh xác, nhưng xê dịch không bao nhiêu.
- Vậy các hạ chịu phiền bao tất cả hơn năm mươi khách điếm hiện có, sẽ có người nghỉ lại, đồng thời trả tiền trước mười ngày, dặn kỹ trong khách điếm rằng bất cứ một người nào đến mướn phòng đều cự tuyệt, không được đáp ứng.
Trương Nhất Thông đôi mắt vốn ti hí như hình chữ nhất, giờ lại trợn to ra, vỗ trán kêu lên :
- Hơn năm mươi khách điếm, trả tiền mười ngày... Ôi, công tử làm gì vậy? Lẽ nào công tử có nhiều bằng hữu đến Gia Hưng thế sao?
Cưu Thứ hiện nụ cười khó hiểu, lấy từ trong người ra một tấm nhân phiếu.
Trương Nhất Thông vừa thấy chữ số trên tờ ngân phiếu, trợn mắt há mồm nhìn sững. Cưu Thứ mỉm cười nói :
- Ta làm vậy đương nhiên là có lý do, rồi sau này các hạ sẽ biết. Có điều... không biết các hạ có thực hiện được không?
Trương Nhất Thông vỗ ngực trả lời :
- Tiểu nhân sẽ làm được, trừ phi bọn họ giải nghệ, không muốn làm nghề đó nữa.
Gã ta nhận lấy tờ ngân phiếu, lòng mang đầy nỗi nghi hoặc, thật sự nghĩ không ra công tử làm vậy vì mục đích gì?
Gã ta rời khỏi phòng, Cưu Thứ vẫn giữ nụ cười kỳ dị trên môi, nhưng không có ai biết được chàng ta đang cười gì.
Đêm đã về khuya.
Làn gió xuân thoang thoảng, ánh sao lấp lánh đầy trời, thành Gia Hưng phồn vinh, giờ đây cũng vắng khách vãng lai.
Ở bên đường, có hai con tuấn mã đang đứng.

Trong đêm hôm khuya vắng, sao lại có hai con tuấn mã đứng bên đường phố thế này?
Thì ra ở trong một quán rượu nhỏ cạnh đó, cho đến giờ vẫn còn khách. Cánh cửa đã được khép một nửa, ánh sáng yếu ớt từ trong chiếu ra, rọi xuống trên con đường thanh vắng. Qua khe hở, có thể nhìn thấy bên trong hình bóng một tay đại hán áo cẩm bào cao to đĩnh đạc.
Ông ta từ từ quay đầu lại, đôi mày rậm nhíu sát, đôi mắt sáng rực quét nhìn ra phía ngoài.
Ánh mắt tợ hai luồng đao như muốn nhìn xuyên thủng cả cánh cửa to dầy.
Ông ta thở ra một tiếng, sau đó quay người vào trong, đôi mày càng nhíu sát hơn, chậm rãi nói :
- Trời tối thật.
Rồi vỗ bàn một cái, nói giọng bực tức :
- Ta không tin thành Gia Hưng to lớn thế này lại không có một khách điếm nào có phòng trống.
Mâm bát trên bàn bị bắn ngược cả lên, ngồi đối diện ông ta là một phụ nhân trung niên vận y phục màu xanh cũ kỹ nhưng trên đầu gắn đầy trang sức châu báu.
Y phục và trang sức trên đầu thật không xứng chút nào, cũng giống như sự khác biệt giữa ánh mắt và lời nói của bà ta vậy Vì ánh mắt bà ta là ôn nhu hiền dịu, nhưng lời nói lại sắc bén như dao.
Bà ta ngước ánh mất hiền dịu ấy nhìn cẩm y đại hán ở đối diện, đôi môi thoáng hiện nụ cười, mở lời :
- Có lẽ có đoạn người đông đi ngang qua nghỉ lại nơi này, nếu không thì có lý gì khách điếm lại không mở cửa đón tiếp khách, ông hà tất phải nổi cơn lửa giận như thế.
Ánh mắt ôn nhu, nụ cười cũng ôn nhu, sự ôn nhu đó hiển nhiên do ức chế và nhẫn nại lâu ngày mới có được, nhưng cũng vẫn không che khuất được nét cứng rắn và kiêu hãnh hiện lên trên đôi chân mày của bà ta, cũng giống như tấm thân đẫy đà của bà ta vẫn không che lấp được sự mạnh mẽ tráng kiện của cơ thể bà ta.
Cẩm y đại hán tỏ la tức giận :
- Nói tuy như vậy, nhưng ở thành Gia Hưng này hoàn toàn không có một nhà bằng hữu võ lâm nào để tá túc qua đêm cả. Lẽ nào phải ăn gió nằm sương sao?
Ông ta nhìn quanh phòng một lượt nói tiếp :
- Tửu điếm này cũng không thể nghỉ lại được.
Vị cao thủ võ lâm này năm xưa tung hoành thiên hạ, bốn bể là nhà, ăn gió nằm sương không biết bao nhiêu lần. Nhiều năm trở lại đây, sống trong giàu sang sung sướng, đâu còn là xương đồng da sắt nữa. Lúc này vì một đêm

không có nơi tá túc, mà phải lo lắng sợ hãi.
Phụ nhân trung niên than một tiếng nhẹ, nói :
- Chúng ta dù có đứng ngoài trời suốt đêm cũng đâu có phương hại gì.
Cẩm y đại hán lớn tiếng :
- Đối với ta không phương hại gì, còn bà... bà...
Ông ta chợt chuyển giọng nhẹ nhàng :
- Bà lẽ nào bà đã quên bà mang thai sáu tháng...
Phụ nhân trung niên lườm đôi mắt, ngắt lời :
- Ông nói gì chuyện đó ở nơi này?
Đôi gò má bất chợt ửng hồng.
Cẩm y đại hán nhíu mày nói :
- Tôi đã bảo bà lần này không nên ra đi, bà cứ muốn đi cho được, lại còn cưỡi ngựa... Ôi, đây là lần thứ nhất bà...
Ông ta chuyển giọng :
- Không biết là nam hay nữ? Trong võ lâm nếu biết được Uyên Ương song kiếm sắp có hậu nhân nối dõi, nhất định sẽ gây chấn động toàn võ lâm.
Nét mặt rạng lên đầy vé mãn nguyện. Hai đóa hồng vân trên má của phụ nhân càng đỏ đậm lên, giống như bôi son vậy.
Bà ta cúi đầu, nhỏ giọng :
- Lần này chuyện có liên quan đến cuộc đời chúng ta từ nay về sau, cũng có liên quan đến thai nhi trong bụng, tôi sao phải ở nhà không nghe không hỏi được?
Cẩm y đại hán trầm giọng :
- Không biết trên giang hồ truyền ngôn có thật hay không? Ta không tin gã tính Cưu đó lại thật sự có hậu...
Ông ta ngừng lời ho khan một tiếng.
Phụ nhân trung niên vẫn cúi đầu, giọng nói càng nhỏ hơn :
- Có một chuyện mà lâu nay tôi không nói với ông, sợ ông loạn tâm...
- Chuyện gì?
Cẩm y đại hán vội hỏi.
Phụ nhân trung niên trả lời :
- Ông có biết Mao đại ca những năm trở lại đây đã mở rộng thế lực, không tiếc thiên phương vạn kế để nhằm thu phục lòng nhân sĩ võ lâm, là vì gì không?
- Không biết, bà sao hồi này nói gì cũng úp úp mở mở vậy?
- Cách đây mười bảy năm, vào một đêm trời mưa, ông cùng Mao đại ca và Đỗ Trọng Kỳ đi truy tìm tông tích Tống Linh Công và Liễu Phụng Minh...
- Không sai, đêm đó đúng là trời mưa, lại có sấm sét, ta biết bà lâu nay rất sợ sấm sét, do đó đã bảo bà cùng ngủ chung với Mao đại tẩu (vợ Mao Cao).
Ông ta bắt đầu khơi dậy ký ức, trầm giọng :

- Đêm đó tuy không tìm được Tống lão nhân và Liễu đạo sĩ, nhưng ta vô tình đã lấy được một số châu báu, chuyện đó Mao lão đại và Đỗ Trọng Kỳ đều không biết...
Ánh mắt ông ta chẳng biết vô tình hay hữu ý nhìn vào đồ trang sức trên đầu phụ nhân trung niên, nói tiếp :
- Sau đó khi ta và hai người đó về thì bà đã ngủ rồi.
Phụ nhân trung niên trầm ngâm giây lát, nói :
- Chuyện đó tôi biết, nhưng tình hình chi tiết thì ông không hề nói với tôi, tôi cũng không hỏi ông, nhân vì sao Mao đại tẩu đêm hôm đó có kể cho tôi một chuyện, tôi lâu nay cũng không hề nói cho ông hay.
Bầu không khí trở nên tĩnh lặng, hai người trong lòng dường như đang suy nghĩ điều gì.
Sau đó phụ nhân trung niên chậm rãi nói :
- Đêm hôm đó tiếng sét rất lớn, tôi trằn trọc không ngủ được, không ngờ Mao đại tẩu cũng vậy.
Tôi buột miệng hỏi :
- Vì sao vậy?
Bà ta mới kể tới hay rằng Mao đại muội khi bỏ nhà ra đi, trong bụng đã mang thai.
Phụ nhân trung niên than một tiếng, nói tiếp :
- Cái thai trong bụng đó chính là giọt máu của gã tính Cưu.
Cẩm y đại hán trợn ngược đôi mày, ánh mắt thoắt động, như định nói gì lại không nói ra. Làn gió khẽ lùa qua khe cửa, ông ta cảm thấy toàn thân phát lạnh.
Phụ nhân trung niên mặc nhiên một hồi, nói :
- Bấy giờ tôi nghe bà ta nói, trong lòng tuy cũng phát khiếp, nhưng vẫn trấn tĩnh an ủi bà :
- Hài nhi đó đã là con của Mao muội, lẽ nào Mao muội lại bảo nó đến tìm các người để phục thù?
Mao đại tẩu lặng yên không nói gì, một lúc lâu sau mới than thở :
- Mao đại muội nếu không bất bình với ca ca cô ta, thì đâu đến nỗi phải lặng lẽ bỏ đi như thế?
Bà ta ngừng một lát chuyển giọng :
- Bởi vậy sau đó Mao đại tẩu kiên quyết không để cho nữ nhi theo Mao đại ca luyện võ, mà đưa cô ta đến Đồ Long Tiên Tử để học võ, vì sợ hài nhi của Mao đại muội tìm họ báo thù. Bấy giờ... ôi, năm tháng thoắt trôi qua, hài tử đó cũng đã lớn rồi còn gì.
Cẩm y đại hán cúi đầu trầm mặc, lẩm bẩm một mình.
- Nói như vậy, những chuyện phát sinh gần đây, lẽ nào chính là hậu nhân của gã tính Cưu đó...

Bỗng nghe có tiếng động bên ngoài ông ta ngừng phắt lời lại, quát :
- Ai?
Ông ta án nhẹ tay lên bàn, búng người lao vọt về phía cửa. Phụ nhân trung niên cũng thoắt người đứng dậy, vì thế cái bung mang thai của bà ta cũng lộ ra khỏi áo.
Nghe bên ngoài có tiếng cười lớn, một giọng nói trong trẻo vang lên :
- Tôi Cánh cửa được mở rộng ra, người bước vào đầu tiên lại là một gã tiểu nhị.
Cẩm y đại hán lạnh giọng hừ một tiếng, hơi lùi lại nửa bước, ánh mắt vẫn chăm nhìn phía ngoài cửa.
Dưới ánh đèn mờ nhạt chiếu hắt ra, một thiếu niên anh phong tuấn tú vận trang phục hoa lệ mỉm cười chậm rãi tiến vào. Hai luồng tinh quang quét nhìn trên người phụ nhân trung niên một cái, sau đó dừng lại trên người Cẩm y đại hán.
Cẩm y đại hán rực tia nhìn sắc lạnh, từ từ đưa tay án lấy thanh bảo kiếm đeo bên hông.
Ngón tay ông ta nhỏ dài nhưng hữu lực, người trong võ lâm thoáng nhìn qua đủ biết người này nhất định là một nội gia kiếm thủ có kiếm pháp rất cao.
Ông ta lướt nhìn trên người chàng thiếu niên một lượt, quay sang hỏi tên tiểu nhị :
- Người này là ai?
Tên tiểu nhỉ nhìn ánh mắt hung dữ của ông ta, lại sợ hãi nói không ra lời.
Chàng thiếu niên liền ôm quyền thi lễ, mỉm cười mở lời :
- Tại hạ là Mậu Văn, là bằng hữu tri giao với chủ nhân của tửu điếm này.
Cẩm y đại hán trầm giọng :
- Lẽ nào ngươi muốn đến đây để đuổi khách sao?
Mậu Văn ôm quyền đáp :
- Đâu dám, đâu dám. Tại hà nghe nói có hai vị khách nhân khí khái bất phàm. Đêm nay không có nơi nghỉ chân, bởi vậy vội đến đây...
Cẩm y đại hán dịu nét mặt lại. Mậu Văn nói tiếp :
- Xem ra tôn phu nhân dường như không được tiện. Nhị vị nếu cho phép tại hạ mạo muội, xin nhị vị đến nghĩ lại ở tệ xá tại hạ một đêm.
Cẩm y đại hán ánh mắt như hai làn điện quét nhìn Mậu Văn một lượt nữa, lạnh giọng :
- Ta và ngươi không thân thích, không bằng hữu, ngươi sao lại nhiệt tình với ta như vậy?
Mậu Văn làm như ngớ ngẩn, nghe Cẩm y đại hán nói tiếp :
- Ngươi nếu như có âm mưu gì, thì chỉ quả là ngươi chán sống đấy...
Mậu Văn đứng lặng một hồi, đoạn ngẩng đầu ôm quyền đáp lại :
- Hảo hảo. Các hạ đã hoài nghi tại hạ có dụng tâm khác, vậy tại hạ xin cáo

thoái.
Chàng phất tay áo quay người bước đi.
Ánh đèn chiếu lên trên áo thêu vàng của chàng làm óng ánh rực rỡ. Cẩm y đại hán cười lớn nói :
- Các hạ chậm bước...
Mậu Văn mỉm cười quay lai hỏi :
- Có gì kiến giáo, lẽ nào đem tại hạ...
Cẩm y đại hán cười xề xề tiếp lời :
- Vừa rồi tại hạ chỉ nói đùa vậy, với tư cách như các hạ, trong lòng sao lại có mưu mô bất chính được.
Ông ta quay lại nói với phụ nhân trung niên :
- Đúng không vậy?
Mậu Văn vẫn mỉm cười, đối với loại thái độ trước ngạo mạn sau cung kính đó, chàng ta vẫn không lấy làm khó chiu. Hầu như bất cứ chuyện gì phát sinh trong thiên hạ đều nằm trong sự phán đoán của chàng.
Mậu Văn đáp lại :
- Nói như vậy, các hạ như không chê tệ xá tại hạ giản lậu, xin ghé sang nghỉ lại một đêm, tại hạ hết lòng phụng tiếp.
- Đã được ưu đãi như vậy, không dám không tòng mệnh.
Nói xong, Cẩm y đại hán quay sang bảo tên tiểu nhị :
- Tính tiền.
Mậu Văn liền lấy ra một thỏi bạc bỏ trên bàn, mỉm cười nói :
- Các hạ từ xa đến là khách, để tại hạ xin đứng ra tiếp đãi.
Cẩm y đại hán trong lòng sảng khoái, cười lớn :
- Ha ha.. đa tạ.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 21
Truy tìm dấu vết

Ba người cũng bước ra khỏi tửu điếm, hai con tuấn mã đứng hứng gió giữa đêm khuya, đã không hí vang, cũng không nhích động, toàn thân đều trắng toát thoáng nhìn qua đủ biết đây là một đôi ngựa tốt được tuyển lựa từ trong cả ngàn vạn con.
Cẩm y đại hán bước lên, vỗ nhẹ vào bờm ngựa, quay lại hỏi :
- Các hạ xuất thân thế gia, ắt cũng giỏi về xem tướng ngựa?
Mậu Văn cười đáp :

- Đúng là ngựa tốt.
Cẩm y đại hán tỏ ra đắc ý, nói :
- Không biết các hạ cưỡi ngựa đến đây, nếu không thì chúng ta cùng tản bộ cũng hứng thú nhỉ.
- Tệ xá cách đây một đoạn đường, sợ rằng tôn phu nhân... ha ha, chúng ta cùng trở về trước, tại hạ sẽ sai người đem ngựa đến sau.
Cẩm y đại hán mặt hơi biến sắc, tay đang vỗ bờm ngựa tự dưng dừng lại.
Thì ra cặp phu thê này cả cuộc đời chỉ có hám những vật màu vàng và trắng thôi.
Hai con tuấn mã này họ đã không tiếc cả ngàn vàng để đổi lấy, lúc này trong lòng đều thầm nghĩ :
- "Chẳng lẽ thiếu niên này muốn lừa để lấy hai con ngựa của ta sao?"
Chưa dứt dòng suy nghĩ, thấy Mậu Văn vỗ nhẹ tay, miệng huýt một tiếng, từ phía góc đường chạy ra một chiếc tứ mã.
Dưới ánh sao soi tỏa, thấy chiếc đại xa toàn làm bằng bạc, tỏa ánh sáng óng ánh. Bốn con tuấn mã cũng thuần bạch, thế chạy rất nhanh, tiếng vó ngựa thả xuống đường lại rất nhẹ. Ngựa đến trước mắt, gã phu xe vận y phục màu trắng hô một tiếng nhẹ, bốn con tuấn mã nhất tề dừng lại giống như những nội gia cao thủ với khinh công đã đạt đến trình độ siêu tuyệt rồi vậy.
Cẩm y đại hán và phụ nhân trung niên ngước mắt nhìn nhau, hai con tuấn mã mà họ đã không tiếc ngàn vàng để đổi lấy, giờ đem so với bốn con tuấn mã này, chẳng đáng chút nào cả, cả hai như bị mất mát một cái gì rất lớn.
Họ thấy hai con tuấn mã của mình dường như cũng tự cảm thấy hổ thẹn, vẫy nhẹ đuôi, từ từ bước tới.
Mậu Văn vẻ như không hề chú ý đến thần sắc biến đổi trên mặt họ, mỉm cười nói :
- Mời nhi vị lên xe, tôn mã sẽ có người đưa về tệ xá.
Cẩm y đại hán ngập ngừng tiếp lời :
- Ngựa của tại hạ tuy không sánh nổi với ngựa của các hạ, nhưng tính nó rất kỳ quặc, người lạ đến gần nó không chịu...
- Người điều khiển ngựa của tại hạ vốn ở Quan Đông, chuyên huấn luyện ngựa, cứ để họ thử xem.
Mậu Văn vỗ tay một tiếng, một trong hai tay ngự mã ngồi phía trước xe liền nhảy phóc xuống đất. Cẩm y đại hán nhìn theo, thấy tay ngự mã vận y phục màu trắng, mang đôi hài có gắn minh châu óng ánh, thân thủ lại siêu tuyệt, bước lên cúi chào Mậu Văn, rồi bước từng bước tiến lại gần hai con tuấn mã, ánh mắt chú ý nhìn vào nó.
Hai con tuấn mã của Cẩm y đại hán như bị ma lực cuốn hút, đứng yên không hề nhích động.
Tay ngự mã Quan Đông liền nắm lấy dây cương, phi người lên lưng ngựa.

Cẩm y đại hán bất giác đỏ mặt, nhưng liền cười lớn nói :
- Năm xưa môn hạ của Bình Nguyên công tử có tài huấn mã, được truyền tụng muôn đời. Ngày nay môn hạ của các hạ không hơn gấp bội phần đó sao.
Mậu Văn nói giọng khiêm tốn :
- Các hạ quá khen.
Chiếc xe bắt đầu lẫn bánh, hai phu phụ Cẩm y đại hán ngồi trong xe, thấy thùng xe viền vàng khảm bạc, gắn đầy minh châu, ánh lên đủ màu sắc làm choáng ngợp cả lòng khách nhân.
Nhìn ra ngoại thấy nhà cửa hai bên lùi lại đàng sau vùn vụt, trong xe vẫn không một chút lay động, giống như lúc chưa khởi hành vậy.
Hai phu phụ lúc này trong lòng kinh nghi giao tranh, đoán không ra chàng thiếu niên lạ mặt này có lai lịch từ đâu. Chàng ta có tướng mạo như Phan An, có cái giàu như Đặng Thông, nhưng cử chi lại rất từ tốn, nói năng nhẹ nhàng, lúc này chàng ta lai kết giao với mình, là vì mục đích gì?
Mấy mươi năm hành sự giang hồ, họ chưa từng gặp người nào lạ như vậy, và chưa từng gặp điều gì kỳ lạ như thế này. Chợt nghe Mậu Văn cất giọng hỏi :
- Các hạ lưng đeo kiếm, thần thái oai phong, nghĩ ắt là đại hiệp thành danh trong võ lâm, không dám thỉnh giáo đại danh nhị vị?
Cẩm y đại hán nhướng cao đôi mày, nói lớn :
- Tại hạ Trình Phong, và tiện thê Lâm Châu, được bằng hữu giang hồ ái mộ gán cho phu thê tại havới danh hiệu Uyên Ương song kiếm.
Đối với chàng thiếu niên trẻ tuổi này, chỉ cần đưa danh hiệu của mình ra cũng đủ để tự kiêu rồi, bởi vậy ông ta nhấn mạnh bốn chữ Uyên Ương song kiếm ở cuối câu.
Mậu Văn quả nhiên tỏ ra rất khâm phục, ôm quyền đáp :
- Tại hạ tuy là một thư sinh, nhưng rất thích ngao du giang hồ. Vốn nghe đại danh nhị vị đã lâu không ngờ hôm nay lại được nhị vị giá lâm.
Cẩm y đại hán Trình Phong cười ha hả, phụ nhân trung niên cũng cười khanh khách nói :
- Bọn này dù có vanh danh bốn bể, sao sánh được công tử đại phú đại quý.
Bà ta đánh mắt nhìn đức lang quân một cái, tợ như rất ái mộ đối với chàng phú gia công tử Mậu Văn.
Mậu Văn điềm nhiên tiếp lời :
- Phàm phu phú quý, tại hạ đã chán ghét lắm rồi. Chỉ mong sao được như những bậc hào hiệp vung roi tứ hải, tiêu dao tự tại. Hôm trước tại hạ có duyên được gặp vị Mao lão đại gia ở Hàng Châu.
Trình Phong liền tiếp lời :
- Thì ra các hạ có quen biết với Mao đại ca, vậy các hạ và la đều như người

nhà cả.
Ông ta ngẩng đầu cười lớn, nhưng ánh mắt cứ chằm chằm nhìn những hạt minh châu gắn xung quanh thùng xe.
Mậu Văn luôn hiện nụ cười vốn có trên môi, và lúc này nụ cười đó càng rạng rỡ hơn.
Nhân vì chàng biết mình đã nắm được yếu điểm của đối phương. Chàng tin rằng nếu đánh thẳng vào yếu điểm này, nhất định sẽ đem đến thành công khả quan.
Trình Phong và Lâm Châu vẫn nhìn nhau không nói. Hai phu phụ này mấy mươi năm chung sống bên nhau, do đó đã quá hiểu ý nhau.
Lúc này cả hai cùng nghĩ :
- "Thiếu niên này xem ra quả nhiên có máu mặt, cũng không uổng công ta đi theo hắn".
Thì ra đôi Uyên Ương song kiếm có tính rất tham lam, như hôm nay gia tài đã vạn lượng, nhưng vẫn không thỏa mãn tham vọng.
Ba người đều theo đuổi một dòng suy nghĩ riêng, nhưng trên nét mặt họ vẫn tươi cười, như đang trò chuyện rất dung hợp và ăn ý với nhau.
Đang cười nói rôm rả, chiếc xe đột ngột dừng lại.
Trình Phong định đưa tay mở cửa xe, cánh cửa đã tự động mở ra. Có một gia đinh đứng phía ngoài chấp tay cung kính mở lời :
- Công tử trở về.
Trình Phong nhìn ra ngoài, thấy chiếc xe dừng ngay trước cổng màu son lúc này đã được mở rộng, nhìn vào trong sâu thẳm như biển.
Trình Phong và Lâm Châu lại định mắt nhìn nhau, trên nét mặt họ đều thoáng hiện nụ cười vẻ đắc ý.
Đi hết con đường lát đá, họ tiến vào một cánh cổng hoa leo phủ kín, vòng qua bức bình phong, lại đến ba gian đại sảnh. Phía sau đại sảnh là chính viện, gồm năm dãy nhà khang trang lộng lẫy.
Hai phu phụ Trình Phong cùng Mậu Văn đi vào đại sảnh, nghe tiếng chim riu rít hót vang.
Thì ra ở hai bên hàng lang treo đầy các loại chim họa mi, anhvũ...
Trình Phong thời gian gần đây rất biết hưởng thụ, nhà cao cửa rộng, dùng toàn những phẩm vật đắt giá, nhưng lúc này thấy đình viện nguy nga, mới biết rằng cuộc sống sinh hoạt của mình không đáng gì đối với người khác.
Bước vào đại sảnh, phía trên có treo một bức hoành lớn bằng vàng có hình rồng múa lượn, trên bức hoành có viết bốn chữ: "Mãn đường phú quý".
Dung ý dung tục, nhưng nét chữ không tục chút nào, cũng không biết thủ bút là ai.
Phía dưới là một bức hương án chạm trổ công phu, trên đó có đặt một cái đỉnh bằng đồng xanh cao hơn ba xích.

Hai bên có cặp câu đối, chữ được khắc bằng vàng rực rỡ.
Tòa thượng châu cơ chiếu nhật nguyệt Đường tiền phủ phất hoán yên hà.
(Trên tòa ngọc châu chiếu nhật nguyệt Tiền đường hoa văn rực khói mây.)
Nét chữ sắc sảo, đối chiếu với bốn chữ trên bức hoành, rõ ràng không phải do một người viết.
Từ trong ra ngoài được trang trí toàn những loại làm từ ngọc ngà châu báu, khiến người ta tưởng chừng như đã đi lạc vào một kho báu.
Trình Phong tuy là người thấy nhiều biết rộng, nhưng lúc này cũng không khỏi bị choáng ngợp.
Mậu Văn mỉm cười từ tốn nói :
- Đây là tệ xá của tại hạ, có gì không vừa lòng, xin Trình đại hiệp chớ chê cười.
Trình Phong ngước mắt nhìn quanh, cười lớn tiếp lời :
- Nơi này nếu gọi là tệ xá giản lậu, thì trên đời này e rằng không có chỗ nào được gọi là sang trọng cả.
Khoảnh khắc sau, yến tiệc được dâng lên, toàn là những loài sơn hào hải vị, tuy không thuộc những loại trân quý lắm, nhưng kỳ quái là đêm khuya thế này sao lại có sẵn những thứ đó.
Đêm đã về khuya, tiệc rượu cũng vừa tàn. Trình Phong và Lâm Châu được đưa vào nghĩ lại trong một căn phòng tráng lệ, hơn cả đêm động phòng hoa chúc của họ trước đây.
Tiếng trống canh tư từ xa vọng lại, trên bầu trời ánh trăng dần dần thưa thớt. Đèn đuốc trong trang viên cũng dần dần tắt hẳn. Nhưng từ phía căn phòng của Uyên Ương song kiếm nghỉ lại, vẫn có tiếng người xầm xì rất nhỏ, tựa như tiếng muỗi kêu.
Nghe giọng nói của Lâm Châu hỏi Trình Phong :
- Này, ông đang nghĩ gì vậy?
Giọng của Trình Phong càng nhỏ hơn :
- Ta đang nghĩ... ta dù có hành động, cũng sẽ không có người nào biết được ta hành động. Đây là tự hắn tìm đến ta, chớ không oán trách ai được.
Trầm mặc một hồi lâu, Lâm Châu nói :
- Tôi không cần gì cả, chỉ cần quả dưa bằng ngọc bích trưng bày trên chiếc bàn cạnh song cửa. Lại còn...
- Lại còn bồn hương trân châu nữa phải không?
Lâm Châu cười thỏa thích, nói :
- Mười tám năm trước đây, vào đêm mà ông đi truy tìm hai lão Tống, Liễu đã lấy được một số châu báu ở Hàng Châu, tôi vốn cho rằng những bảo vật đó đã thuộc vào loại quý hiếm trên đời. Đến hôm nay mới biết những bảo vật đó không đáng gì.
Bà ta giục :

- Bây giờ đã canh tư, ông nên đi nhanh đi. Nhưng mà... họ khoản đãi chúng ta tốt như vậy, ta lại...
Bà ta chợt ngừng lời, Trình Phong mỉm cười nói nhỏ :
- Đúng là suy nghĩ của đàn bà...
Ông ta nói giọng quả quyết :
- Trước lấy đầu người, sau lấy bảo vật, chỉ nội trong nháy mắt ta sẽ thực hiện xong ngay...
Chưa dứt lời Trình Phong đã thoắt người lao ra song cửa. Điểm nhẹ chân xuống đất, thân hình đã lao vút lên trên nóc nhà, thân pháp thuật khinh linh xảo diệu.
Đáp xuống nóc nhà, Trình Phong quét mắt nhìn quanh, thấy mái nhà san sát, không biết chàng phú gia Mậu Văn đang ở trong phòng nào?
Ông ta hơi do dự, thầm nghĩ :
- "Ta chỉ lấy trân châu bảo vật cũng được rồi, hà tất phải cướp lấy sinh mệnh của hắn".
Thân hình ông ta tựa như làn khói mỏng lướt về phía đại sảnh. Bỗng nghe có tiếng ngâm thơ từ phía phải vọng lại, ông ta lắng tai nghe. Chính là giọng của Mậu Văn :
Hoàng hà nước biếc chảy về đây Ngọc lâu bóng lặng tiếp chân mây Nâng bát rượu đầy khách nhấm nháp Tiếng cười say đắm những ngất ngây.
Tiếng ngâm thơ vang vảng, Trình Phong hơi ngừng bước, nhè nhẹ tiến về phía đó, thấy ba gian nhà phía tây vẫn còn ánh đèn chiếu hắt ra.
Trình Phong dừng lại ngay trên nóc nhà, không ngờ tiếng ngâm thơ đột ngột dừng lại.
Ông ta không khỏi ngạc nhiên, nghe giọng của Mậu Văn chậm rãi nói :
- Cao Thăng, sáng mai ngươi ra mở hai bộ yên ngựa trên ngựa của hai vị khách đó vào đây...
Trình Phong nhíu mày, hắt giọng cười nhạt.
Nghe Mậu Văn nói tiếp.
- Đem hai bộ yên đó đặt trên lưng con Đại Bạch và Nhị Bạch.
Trình Phong hơi ngớ người ra, có giọng của một người khác tỏ ra rất cung kính :
- Công tử lẽ nào đem Đại Bạch và Nhị Bạch tặng cho họ sao?
Mâu Văn trả lời :
- Đúng vậy.
- Nhưng, Đại Bạch và Nhị Bạch đi, còn lại Tam Bạch và Tứ Bạch há không buồn tẻ sao? Huống gì hai con bạch mã đó công tử đã hao tốn bao nhiêu công sức mới tìm được, hôm nay lại dễ dàng tặng cho người ta như vậy, không tiếc lầm sao?
Trình Phong nghe vậy thầm chửi :

- Gã nô bộc đáng chết.
Giọng của Mậu Văn vang lên :
- Ngươi biết gì, Trình tiên sinh đó là đại anh hùng, đại hào kiệt đương thời, ngựa quý tặng anh hùng, đó là điều thiên kinh địa nghĩa. Ngươi lẽ nào không biết đời ta rất thích kết giao những anh hùng hào kiệt đỉnh thiên lập địa sao?
Trình Phong nghe vậy, cảm thấy thẹn lòng. Mậu Văn nói tiếp :
- Cao Thăng, sáng mai đặt yên ngựa xong. ngươi đem toàn bộ số trân châu lặng lẽ bỏ vào trong yên ngựa hai vị khách đó, không được để cho họ biết.
Cao Thăng cung kính ứng thanh ấp úng :
- Nhưng.
- Nhưng ngươi ngạc nhiên vì sao ta không cho họ biết chứ gì? Nên biết là những ánh hùng hào kiệt này hành động không như những người bình thường, nếu ta tặng trước mặt họ thì họ nhất định không nhận, bởi vậy mới ngầm tặng.
Ngừng giây lát, Mậu Văn nói tiếp :
- Lại có, hôm nay ta thấy vị phu nhân đó để ý đến quả dưa ngọc bích, bồn hương trân châu, nghĩ rằng bà ta rất thích những thứ đó, sáng mai ngươi cũng đem hết vào đây, cột ở sau yên ngựa cho ta.
Cao Thăng đáp lời lia lịa. Trình Phong nghe vậy thầm nghĩ :
- "Thiếu niên này khẳng khái hiếu nghĩa như vậy, ta nếu cố hại hắn ta há không hổ thẹn với lương tâm sao?"
Ông ta liền quay người lướt nhẹ trong màn đêm, trở về phòng mình, không còn nghe thấy gì nữa.
Nhưng ở căn nhà phía Tây, ánh đèn càng sáng lên, song cửa cũng được mở ra.
Trong căn phòng, ngồi bên cạnh chiếc bàn bằng gỗ đàn hương chính là phú gia công tử Mậu Văn.
Đứng sau lưng chàng ta là một tay hán tử to mập, lại chính là Trương Nhất Thông. Lúc này gã ta đưa ngón tay cái lên, tán thán :
- Công tử thật tài tình, chỉ đáng thương cho gã tính Trình kia nghe vậy mà vội mừng.
Gã ta chợt hỏi :
- Công tử, công tử đem bảo mã minh châu cho họ thật hay sao?
Mậu Văn trong ánh mắt rực lên đầy sát khí, đoạn vỗ bàn cười nói :
- Bảo mã minh châu cũng chẳng có nghĩa lý gì. Đương nhiên là thật.
Chàng nhíu đôi mày kiếm, vẻ nôn nóng :
- Trời đã sắp sáng, vị Thiết Khiếu Vương Bình sao chưa thấy đến nhỉ?
Trương Nhất Thông đáp :
- Xin công tử yên tâm, Vương nhị ca hành sự rất chu toàn, tuyệt đối không có gì sai trái rồi gã sẽ đến ngay thôi.

Mậu Văn tươi cười nói :
- Lâu nay ta từng nghe đệ tử của Lương Thượng Nhân có Tứ Đại Kim Cương, đều là những bậc kỳ tài. Đáng tiếc là ta hôm nay mới chỉ gặp được ngươi và Khoái Mã Trình Thất. Tài đoán nhận sự việc của ngươi thì khỏi phải nói, cùng xảo thuật luyện mã của Trình Thất cũng đủ để làm cho thiên hạ nể phục, chỉ một lần ra tay đã thu phục được hai con tuấn mã của gã tính Trình.
Trương Nhất Thông cười híp mắt tiếp lời :
- Tài luyện mã của Trình Thất thật tuyệt vời bất cứ con ngựa nào vào trong tay anh ta đều ngoan ngoãn nghe lời. Còn Vương nhị ca, ha ha, anh đối với người giống như Trình Thất đối với ngựa vậy. Bất cứ người nào hễ gặp đến anh ta, chỉ độ năm ba lời là nghe theo ngay.
Mậu Văn thầm nghĩ :
- "Ai nói giữa chốn chợ đô không có bậc kỳ tài. Có mấy người này trợ lực, thảo nào Cửu Túc Thần Thủ Lương Thượng Nhân dễ dàng nổi danh trong thiên hạ".
Nhìn qua song cửa, thấy đông phương đã ửng hồng, nụ cười trên môi Mậu Văn lúc này chợt tắt hẳn.
Bỗng nghe từ ngoại cửa có tiếng bước chân vội vã, Mậu Văn phấn chấn hẳn lên. Trương Nhất Thông vui mừng nói :
- Tới rồi.
Gã ta bước tới mở cửa phòng, một gã đại hán râu ria xồm xoàm, người cao tám thước lách người vào phòng.
Mậu Văn liền đứng dậy, ngạc nhiên thầm nghĩ :
- "Người này tướng mạo hung dữ như vậy, nhất định chính là Đại Lực Thần Đinh Bá, một trong Tứ Đại Kim Cương... Sao Thất Khiếu Vương Bình không đến, lại để người này đến? Lẽ nào Vương Bình gặp chuyện gì bất trắc hay sao?"
Gã đại hán bước vào phòng, cúi mình thi lễ, cung kính nói :
- Các hạ phong thần như ngọc, ắt chính là Cưu công tử mà Lương đại ca ta đã nói.
Giọng điệu uyển chuyển nhẹ nhàng, hoàn toàn không tương xứng với diện mạo bên ngoài của gã ta.
Mậu Văn gật đầu mỉm cười, nhưng cũng lắm phần ngạc nhiên, gã đại hán tướng mạo thô kệch này sao lại nói ra những lời nhã nhặn dịu dàng như thế.
Gã đại hán nói tiếp :
- Những điều công tử dặn bảo, tiểu Nhân May không nhục mệnh, đã thực hiện hoàn tất. Nhưng xa mã bị chậm trễ, do đó đến hơi chậm, mong công tử thứ tội.
Mậu Văn buột miệng hỏi :

- Các hạ chính là Thất Khiếu Vương Bình sao?
Gã đại hán đáp :
- Tiểu nhân chính là Vương Bình.
Mậu Văn thấy người này diện mạo bên ngoài tuy thô tháp uy mãnh, nhưng thái độ rất trầm tĩnh, nói năng từ tốn, làm chành càng lưu ý hơn.
Thất Khiếu Vương Bình nói tiếp :
- Tiểu nhân cùng mấy huynh đệ phải mất nhiều thời gian tra hỏi mới nắm được chính xác sự việc. Số bảo vật bị mất ở Hàng Châu cách đây mười bảy năm chính là thuộc ám tiêu (nơi cất giữ bảo vật ngầm) của Linh Xà Mao Cao.
Mậu Văn dương đôi mày kiếm, ánh mắt rực lên, bảo :
- Các hạ ngồi xuống, uống bát nước trà nóng rồi hãy nói.
Thất Khiếu Vương Bình vẫn đứng nghiêm nghị, nói :
- Mười bảy năm về trước, tiêu cục trên Giang Nam đa số là của thuộc hạ Tống Linh Công. Tống Linh Công suốt đời hành sự quang minh lỗi lạc.
Mậu Văn "hừ" một tiếng, Vương Bình ngạc nhiên ngừng lời. Mậu Văn giữ lại nụ cười trên môi, giục :
- Cứ nói đi.
Vương Bình ho khan một tiếng, kể tiếp :
- Sau đó bị thế lực của Mao Cao lấn át và chiếm lĩnh, những tiêu cục đó dần dần thuộc vào tay Mao Cao. Nhưng vì nghĩ đến thanh danh của mình, Mao Cao hành động rất bí mật, và rất ít khi ra tay, mọi chuyện đều giao phó cho bọn thuộc hạ. Bát Diện Linh Lung Hồ Chi Huy, Thiết Thủ Tiên Viên Hầu Lâm và Thiết Toán Tử Kế Mưu đều đầu nhập làm môn hạ của Mao Cao từ thời đó.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 22
Biệt danh Hoàn Hồn

Trương Nhất Thông buột miệng thốt lên :
- Không ngờ rằng Thất kiếm Tam tiên danh chấn giang hồ lại có loại người như vậy.
Thất Khiếu Vương Bình cười nhạt nói tiếp :
- Mao Cao đã vậy, nhưng trong Thất kiếm Tam tiên lại còn người đáng sợ hơn nữa.
Trương Nhất Thông ngạc nhiên hỏi :

- Ai?
Vương Bình chậm rãi trả lời :
- Trong Thất kiếm Tam tiên, lại có người lén đi cướp bảo vật ám tiêu.
Mậu Văn ánh mắt kỳ dị, ngắt lời :
- Uyên Ương song kiếm phải không?
- Không sai, chính Uyên Ương song kiếm. Cách đây độ mười tám năm tiêu cục của Mao Cao tiếp nhận một số bảo vật từ Bắc Kinh chuyển đến Hàng Châu. Bấy giờ Mao Cao không có mặt, mọi việc đều do Hồ Chi Huy đảm trách, và tay vệ sĩ có tên Thiểm Điện Thần Đao Chu Tử Minh.
Gã ta ngừng lại giây lát, nói tiếp :
- Khi số bảo vật đó chuyển về tới Hàng Châu thì trời đã về khuya, lại mưa tầm tã. Hộ tống theo xe ngoài Chu Tử Minh ra còn có năm tay vệ sĩ khác và một gia đinh của Mao Cao, họ đều giả dạng thương khách. Xe vừa đến Hàng Châu thì bị Trình Phong ra tay cướp lấy.
Trương Nhất Thông hỏi xen vào :
- Trình Phong sao lại biết trong xe có bảo vật nhỉ?
Vương Bình mỉm cười tiếp lời :
- Điều đó cũng rất kỳ quái. Một tay giang hồ lão luyện có thể nhìn vết bụi bám trên bánh xe sẽ đoán ra được trên xe có bảo vật hay không. Nhưng đêm đó trời mưa to. Trình Phong làm sao biết được, lại là một nghi án. Theo tại hạ nghĩ, Trình Phong có lẽ đang đi tìm gì, gặp xe xuất hiện giữa đêm khuya liền chặn lại tra hỏi, lúc đó Chu Tử Minh cho rằng gã ta nhất định là kẻ cướp, bởi vậy liền động thủ trước, như vậy vô tình đã để cho Trình Phong biết được trong xe có bảo vật.
Mậu Văn gật đầu nói :
- Đúng như vậy.
Trong lòng không khỏi bội phục, thầm nghĩ :
- "Vương Bình cơ trí xảo diệu, phân tích sự tình như tận mắt thấy tai nghe, hèn nào thiên hạ xưng anh ta là Thất Khiếu".
Thì ra cuộc nói chuyện giữa Trình Phong và Lâm Châu vừa rồi, gã ta đều nghe lén rõ cả.
Vương Bình bất giác sững người giây lát, không biết vị Cưu công tử này sao lại khẳng định lời phán đoán của mình một cách tự tin như vậy, đoạn nói :
- Chu Tử Minh đâu phải là địch thủ của Trình Phong đã từng dương danh võ lâm với kiếm thuật siêu tuyệt của mình. Những tay vệ sĩ khác lại càng non kém hơn, toàn bộ đều thụ thương dưới ngọn kiếm của đối phương. Trình Phong cướp được số bảo vật đó, trong lòng mừng khấp khởi. Nhưng khi gã ta mở rương ra xem, bên trong lại có một phong thư Hồ Chi Huy viết riêng cho Mao Cao, lòng đầy sợ hãi, sợ Mao Cao biết được chuyện này, sẽ ra tay báo thù, do đó gã ta không dám nói ra cho ai hay.

Vương Bình ngừng lại trong chốc lát, nói tiếp :
- Nhưng Mao Cao sau khi bị mất bảo vật, cũng phải ngậm đắng nuốt cay không dám hé môi, vì chuyện đó được giấu kín mười mấy năm nay, cho đến hôm nay mới bị ta tra ra.
Nói đến đó, gã ta nhướng cao đôi mày, tỏ ra rất đắc ý.
Mậu Văn gật đầu tán dương :
- Các hạ quả là bậc phi thường, đã làm sáng tỏ nghi án vốn được giấu kín bấy lâu nay.
Vương Bình bất chợt quay ra cửa, nói :
- Giờ ngươi có thể vào được rồi.
Mậu Văn trong lòng thoáng động, phóng ánh mắt nhìn, thấy có một người khép nép từ ngoài bước vào.
Người này thân hình cũng cao to, nhưng tướng mạo rất hung ác, đôi mắt như mắt chuột đảo nhìn quanh, giống như rất sợ mọi chuyện trên đời. Thế nhưng vừa nhìn thấy những vật trang trí trong phòng, đôi mắt lập tức mở tròn xoe nhìn chằm chạp vào một thứ đó, hai tay xuôi bên gối cũng run nhẹ.
Vương Bình cất giọng nói :
- Giai đoạn đầu của chuyện này, Mao Cao tuy làm rất bí ẩn, nhưng trong giang hồ cuối cùng rồi cũng có người biết, do đó tại hạ tra hỏi không khó. Còn giai đoạn cuối của sự việc, nếu không có người này thì tại hạ vĩnh viễn không tra xét ra.
Mậu Văn trầm giọng hỏi :
- Người này là ai? Với chuyện đó có liên quan gì?
Vương Bình trả lời.
- Người này vô danh vô tính, có ngoại hiệu là Tam Chích Thủ tục danh Tư Nghị, đã từng nói: Trộm gió không được trộm trăng, trộm trăng không được trộm tuyết. Chuyện phát sinh đêm hôm đó không ngờ người này đã thấy được...
Gã ta quay sang bảo Tam Chích Thủ :
- Ngươi kể ra tình huống đương thời cho công tử biết.
Tam Chích Thủ cúi mình ứng thanh, ánh mắt cứ lấp ló, Mậu Văn nhíu mày nói :
- Ngươi cứ nói ra ắt có trọng thưởng.
Tam Chích Thủ bắt đầu kể :
- Đêm đó tiểu nhân vừa ra khỏi thành, bỗng phất hiện một người tay nắm kiếm đang chặn chiếc mã xa, tiểu nhân sợ hãi liền nép mình ở đám cỏ bên đường, không dám nhìn tiếp. Một lát sau nghe có tiếng người nói: “Trình Phong ngươi sao lại không nể nang gì cả, lẽ nào ngươi không biết tiêu xa này...”. Lời nói chưa dứt, đã có giọng của người khác vang lên: “Tiêu xa này dù có là của Thiểm Điện Thần Đao ngươi, hôm nay ta cũng phải nhúng tay

mới được". Tiếp theo là tiếng binh nhẫn xáp nhau chan chát, rồi những tiếng kêu thảm khốc vang lên. Sau những tiếng kêu thảm khốc đó, bầu không khí trở nên vắng lặng, chỉ nghe tiếng mưa rơi tầm tã. Tiểu nhân sờ tay trên đầu, một nửa là nước mưa, một nửa lại là mồ hôi.
Gã ta thở ra một tiếng, nói tiếp :
- Đêm đó tiểu nhân không những không được gì, lại còn vừa kinh vừa sợ, rồi dầm mưa về đến nhà đau cả nửa thánh trời mới đỡ...
- Đủ rồi.
Mậu Văn quát ngừng, lấy thỏi bạc ném xuống đất, lạnh giọng :
- Cầm lấy, phế ngôn chớ nói. Nếu chuyện hôm nay bị tiết lộ ra ngoài, ta sẽ lấy tính mạng của ngươi, hiểu chưa?
Tam Chích Thủ gật đầu lia lịa, nhìn thỏi bạc trước mặt không chớp mắt.
Vương Bình cũng quát :
- Cút nhanh! Không được nán lại ở thành Gia Hưng một phút giây nào nữa, nghe rõ chứ?
Đợi khi gã ta đi khuất. Mậu Văn nói.
- Lưới trời lồng lộng, thưa mà chẳng lọt. Trình Phong sẽ không ngờ người này lại ngầm thấy được.
Chàng bỗng vỗ bàn bảo Trương Nhất Thông :
- Ngươi nhanh ra đưa hắn vào an trí trong phòng sau, lệnh hắn không được bước ra nửa bước.
Trương Nhất Thông thoáng ngạc nhiên, liền đi ngay. Vương Bình mỉm cười hỏi :
- Công tử muốn giữ hắn để sau này làm nhân chứng chứ gì?
Mậu Văn chỉ mỉm cười, Vương Bình buột mệng hỏi tiếp :
- Công tử sao lại biết được chuyện này có liên quan đến Mao Cao và Trình Phong, tiểu nhân nghĩ không ra, lẽ nào chuyện này ngoài Tam Chích Thủ ra, còn có người khác biết nữa sao?
Mậu Văn không nói gì, đưa tay kéo nhẹ sợi dây nhỏ bên mép bàn, nghe tiếng chuông vang lên leng keng..
Từ ngoài cửa bước vào một người với mặt mày đờ đẫn, ánh mắt cũng đờ đẫn, trông như cái thây biết đi.
* * * * *
Trang viên tắm mình trong ánh bình minh.
Mậu Văn đón tiếp phu phụ Uyên Ương song kiếm ở phòng khách. Nét mặt chàng rạng rỡ, không có ai nhận ra ngày hôm qua chàng đã thức suốt đêm.
Trong phòng được bày sẵn yến tiệc. Trình Phong mỉm cười mở lời :
- Đêm qua tại hạ không thắng được tửu lực, hôm nay...
Mậu Văn bèn tiếp lời :
- Lấy rượu giải rượu. Sáng nay tại hạ muốn phụng bồi các hạ vài bát rượu.

Tiếc rằng các hạ có đại sự tại thân, không thể nán lại lâu hơn nữa, nếu không thì tại hạ mời nhị vị ở lại thêm mươi hôm nữa.
Nói xong, chàng vỗ tay gọi :
- Đem rượu đến.
Lập tức có người bước đến sau lưng Trình Phong rót rượu vào đầy bát.
Trình Phong không quay đầu nhìn, chỉ thấy người đó rót rượu rất khéo, không đổ ra ngoài một giọt.
Mậu Văn mỉm cười nói :
- Gã hầu rượu hôm qua lắm lời, sáng nay tai hạ thay người khác. Người này thần trí trầm tĩnh trên mắt có vết đao nhưng không hề cảm thấy khó chịu. Anh ta còn có điểm hơn người là chủ nhân bảo chết, anh ta cũng không hề ngần ngại.
Tại hạ rất thoả mãn khi có được một người như vậy.
Trình Phong tiếp chuyện qua loa vài câu, trong lòng lai cảm thấy kỳ quái.
- Người này giàu sang phú quý, nhưng không hề nói ra một lời tự mãn, lúc này khi không lại ca tụng gã gia đinh như vậy.
Ông ta ngước ánh mắt lên, thấy Lâm Châu đang ngồi đối diện chăm chú nhìn về phía sau lưng mình, như đang kinh ngạc bởi chuyện gì.
Trình Phong thầm chấn động trong lòng, liền quay đầu lại bất chợt gặp hai luồng nhãn quang lạnh như băng đang chằm chăm nhìn mình.
Ánh mắt này dường như đã thấy ở đâu, nhưng người này Trình Phong chưa gặp lần nào, ông ta cảm thấy hết sức kỳ quái.
Người đó đi vòng đến sau lưng Lâm Châu, đưa bình rượu rót vào đầy bát, rồi vòng sang phía Mậu Văn...
Trình Phong hành tẩu khắp thiên hạ, gặp qua không biết bao kỳ nhân dị sĩ, nhưng chưa hề thấy người nào với hình tướng và cử chỉ lại giống như một tử thi vậy.
Mậu Văn nâng bát mời rượu, Trình Phong gượng cười bưng bát rượu uống, để bát xuống. Vẫn thấy ánh mắt lạnh lùng của gã hầu rượu cứ chằm chằm nhìn mình.
Mậu Văn cười ha hả, bảo :
- Hoàn Hồn, Hoàn Hồn, nhanh qua rót rượu cho khách nhân.
Gã hầu rượu đó có ánh mắt đờ đẫn, kỳ dị và lạnh lùng ấy lại có tên là Hoàn Hồn.
Hoàn Hồn đi vòng quanh bàn để rót rượu nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi Trình Phong.
Người trong võ lâm trấn tĩnh là điều cần thiết, nhưng lúc này Trình Phong không khỏi chấn động trong lòng nghĩ không ra ánh mắt đó sao lại quen như vậy?
Ánh nắng ban mai xuyên qua song cửa, chiếu thẳng vào vết đao trên mặt của

Hoàn Hồn, trông càng đỏ ửng lên.
Trình Phong đằng hắng một tiếng, gượng cười nói :
- Hoàn Hồn, Hoàn Hồn... cái tên nghe thật kỳ quái nhỉ.
Mậu Văn mỉm cười tiếp lời.
- Người này đã một lần chết đi sống lại, do đó tại hạ đã chọn tên cho anh ta là Hoàn Hồn, tuy không nhã nhặn lắm, nhưng cũng không tục, đúng vậy không?
Trình Phong cười hắc hắc đáp lại :
- Rất phải, rất phải...
Lâm Châu chớp ảnh mắt, xen lời :
- Bọn gia đinh của tiện nữ không ra gì, tiện nữ cũng muốn tìm một vị quản gia như vậy, nhưng tìm không ra. Không biết các hạ tìm ở đâu ra vị này?
Mặt Văn chậm rãi trả lời :
- Người này không phải do tại hạ tìm, mà do một vị bằng hữu đã cứu được vào một đêm mưa lớn ở ngoài thành Hàng Châu cách đây mười tám năm.
Trong khi nói, Mậu Vãn cố ý ngừng lại từng đoạn, sắc mặt của Trình Phong cũng theo đó mà biến đổi.
Tiếp đó, trong đầu Trình Phong dần dần hiện lên cảnh tượng thảm khốc vào mười tám năm trước đây.
Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, những thân hình đổ nhào xuống...
Rồi một người khác đứng lên, ánh mắt kỳ dị và lạnh lùng, bộ mặt như tử thi...
Đường kiếm quét ngang, bộ mặt đó lãnh một đường kiếm...
Bỗng nghe "choang" một tiếng, bát rượu trong tay Trình Phong rơi xuống đất vỡ vụn.
Mậu Văn cười ha hả nói.
- Các hạ chưa uống sao đã say rồi?
Rồi quay sang quát :
- Hoàn Hồn, nhanh nhặt mảnh bát lên.
Hoàn Hồn từ từ đặt bình rượu xuống, nhè nhẹ cúi xuống nhặt từng mảnh bát, ánh mắt vẫn chăm nhìn Trình Phong.
Hai ánh mắt chạm nhau, trên mặt Trình Phong sát cơ hiện lên, ông ta nhẹ nhàng đưa tay xuống dưới bàn, xuất chỉ nhằm điểm vào Kỳ Môn đại huyệt ở vùng sườn Hoàn Hồn.
Cùng lúc, Mậu Văn cười lớn nói :
- Uống rượu rất kỵ bụng đói, các hạ sao không dùng gì cả, đùi gà này tuy không ngon lắm, nhưng bỏ đi cũng uổng.
Trình Phong thủ chỉ vừa chạm vào áo Hoàn Hồn. Mậu Văn đã đun đùi gã đến sát trước mặt cách huyệt Văn Hương chưa đầy bảy thốn.
Trình Phong nếu không đưa tay cầm, mút đũa sẽ điểm vào huyệt Văn

Hương, thời gian và bộ vị không xê dịch một li nào.
Vì thế Trình Phong chỉ biết rụt tay lai bưng bát hứng lấy, lúc này Hoàn Hồn cũng từ từ đứng dậy.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 23
Loạn Phát Đầu Đà

Mậu Văn rụt tay lại như không hề có chuyện gì. Trình Phong trong lòng kinh nghi, không biết đối phương đưa đũa như vậy là cố ý hay vô tình?
Qua vài tuần rượu Trình Phong đã "thực nhi bất tri kỳ vị", nuốt chẳng vô, Mậu Vãn vẫn cười điềm nhiên, anh mắt của Hoàn Hồn vẫn đờ đẫn và lạnh hao.
Lâm Châu vuốt mái tóc xoã bên vai, lên tiếng :
- Chủ nhân khẳng khá, khách nhân tận hoan lạc, lúc này rượu đã no say, chúng ta cũng nên đi thôi.
Trình Phong bèn phụ họa theo :
- Đúng vậy, đúng vậy. Chúng ta đã quấy nhiễu một đêm, giờ nên phải đi.
Ông ta cười hăng hắc mấy tiếng, định đứng dậy, Mậu Văn liền mỉm cười nói :
- Sao vội đi vậy, lẽ nào tại hạ có gì không vừa lòng hay sao?
Trình Phong xua tay tiếp lời :
- Đâu có, đâu có, các hạ quá lời.
Mậu Văn nhìn quanh một lượt, "à" lên một tiếng, nói :
- Đúng rồi, nhị vị ắt hẳn là nhìn không quen khuôn mặt xấu xí của tiện bộc, Hoàn Hồn, ngươi đi ra ngoài đi. Ôi... người này tướng mạo tuy hung ác thực ra trong lòng trống rỗng như một đứa trẻ, chẳng nhớ gì, cũng chẳng biết gì, thậm chí không nói ra được một câu cho suông sẻ.
Trình Phong giương đôi mày, buột miệng thốt lên :
- Thật sao?
Ông ta vội bưng miệng lại, ho "khục" một tiếng.
Mậu Văn cười ha ha, bưng bát rượu uống cạn, chợt thâu liễm nụ cười, hai luồng nhãn quang nhìn xoáy vào Trình Phong, nói chậm rãi từng chữ một :
- Người này tuy trí nhớ bị mất hoàn toàn, nhưng có một chuyện anh ta không thể nào quên.
Trình Phong trong lòng phát run, buột miệng hỏi :
- Chuyện gì?

Mậu Văn chằm chằm nhìn đối phương một hồi lâu, rồi bật giọng cười kha khả nói :
- Các hạ cũng biết rồi, tại hạ phải nói nữa làm gì?
Trinh Phong mặt biến sắc, thốt lên :
- Ta biết gì? Chuyện gì? Ta có biết gì đâu.
Tay giang hồ lão luyện danh chấn võ lâm này, lúc này lời nói đã có phần lúng túng mất đầu mất đuôi.
Mậu Văn nhấn mạnh từng tiếng một :
- Chuyện này trong thiên hạ chỉ có các hạ biết, tại hạ biết và Hoàn Hồn biết mà thôi...
Chàng đột ngột ngừng lời, đôi mày nhíu lại, bỗng vỗ mình bàn, thốt lên :
- Ai da, bất hảo.
Trình Phong vừa mới trấn định tinh thần, bưng bát rượu lên, lúc này cũng để "cạch" một cái xuống bàn, hỏi giọng hoảng hốt :
- Chuyện gì bất hảo?
Mậu Văn nhíu rậm đôi mày kiếm, buông giọng than :
- Ngoài các ha, tại hạ và Hoàn Hồn ra, chuyện này còn có một người khác biết nữa.
Lâm Châu gượng nụ cười miễn cưỡng, hỏi :
- Chuyện gì vậy?
Nhưng lúc này Trình Phong đã buột miệng thốt lên :
- Còn có người nào biết?
Chợt phát giác mình đã lỡ lời, vô tình đã thừa nhận. Nhưng đã lỡ lời nói ra, không thể thu lại được.
Mậu Văn thầm cười trong bụng, nhưng vẫn nghiêm túc nói :
- Tại hạ được biết trước khi Hoàn Hồn đến đây, đã từng bị Tả Thủ Thần Kiếm Đinh Y giam giữ rất lâu, e rằng...
Trình Phong cúi đầu mặc nhiên, đôi mày nhíu lại càng sát hơn, nghe Mậu Văn chậm rãi nói tiếp :
- Nếu Đinh Y và các hạ có mối giao tình sâu đậm thì không phương hại gì. Còn không thì... ôi, nếu bị người đó biết được ắt nguy hại vô cùng.
Trình Phong bỗng trợn mắt vỗ bàn lớn tiếng :
- Ngươi nói gì, ta hoàn toàn không hiểu.
Cặp hung quang rực lên đầy sát khi, Mậu Văn vẫn cười ha hả như không hề hay biết, nhấn giọng nói :
- Nếu tại hạ là các hạ, thì cần phải... Mà thôi các hạ đã không tin, tại hạ nói làm gì.
Trình Phong sắc mặt biến đổi liên tục. Trầm mặc một hồi lâu mới hỏi :
- Nếu các hạ là tại hạ thì sao?
Mậu Văn trả lời :

- Nếu tại hạ là các hạ, trước mắt phải cần trừ khử người đã biết chuyện này.
Trình Phong ngẩng đầu cười cuồng vọng :
- Lẽ nào các hạ không biết ta giết các hạ dễ như trở bàn tay sao?
Mậu Văn cũng cất giọng cười lớn, nói :
- Các hạ nghe kìa, bên ngoài có âm thanh gì.
Lời nói của Mậu Văn không liên quan gì đến câu chuyện giữa song phương, Trình Phong không khỏi ngạc nhiên, nhưng vẫn ngưng thần lắng nghe.
Có tiếng vó ngựa phi nhanh từ trước đại sảnh phi ra cổng, chỉ trong nháy mắt không còn nghe gì nữa.
Trình Phong thầm kinh ngạc, nói :
- Ngựa phi nhanh thật.
Rồi chuyển giọng :
- Ngựa của các hạ, tại hạ cũng từng thưởng thức qua.
Mậu Văn mỉm cười hỏi :
- Người ngồi trên ngựa là ai, ắt các hạ cũng biết chứ?
Trình Phong vươn người đứng lên, nói lớn :
- Lẽ nào lại là Hoàn Hồn?
- Không sai, người đó chính là Hoàn Hồn. Đã cùng tay mã phu cưỡi con bạch mã của tại hạ, lúc này e rằng đã ra khỏi thành Gia Hưng rồi. Anh ta tuy bị mất trí nhớ, nhưng vẫn còn nhớ rất rõ chuyện xảy ra vào một đêm mưa lớn cách đây mười bảy năm, và rất trung thành với tại hạ...
Chàng nhấp một hớp rượu, ngưng lời ngang đó.
Trình Phong lặng người đi một lúc lâu, thấy những động tĩnh của mình đều bị đối phương phát giác ra, liền trầm giong hỏi :
- Các hạ làm vậy vì mục đích gì?
Mậu Văn điềm tĩnh nói :
- Xin các hạ bình tĩnh một tí, chớ nổi nóng như vậy. Kỳ thực tại hạ hoàn toàn không hề có ác ý đối với các hạ, chi muốn cho các hạ biết trước nguy cơ sắp tới mà thôi. Các hạ lần này đến Hàng Châu gặp Mao đại ca.
Trình Phong biến sắc, cắt ngang lời :
- Ngươi sao biết ta đi Hàng Châu, sao biết ta đi gặp Mao Cao?
Mậu Văn trả lời :
- Mao đại gia mười hôm sau sẽ mở anh hùng đại hội ở Hàng Châu, thiên hạ đều nghe, tại hạ đương nhiên cũng biết. Tuy nhiên...
- Tuy nhiên sao?
- Nếu tại hạ là các hạ, lần anh hùng đại hội này không tham dự được.
Trình Phong cúi đầu trầm ngâm khoảnh khắc, miệng lẩm bẩm :
- Nếu không đi muôn phần không thể được, không thể được.
Mậu Văn nghiêm nét mặt, nói :
- Tại ha tuy buổi sơ giao với các hạ, nhưng rất muốn kết giao bằng hữu với

những người như các hạ. Các hạ nếu đi dự đại hội anh hùng lần này, cũng không nên tận lực vì Mao Cao. Nên biết rằng nên đời này bất cứ chuyện bí mật nào rồi một ngày sẽ bị lộ ra. Các hạ nếu trợ lực cho Mao Cao khuếch trương cơ nghiệp càng lớn, sau này Mao Cao biết được chuyện này, với lòng dạ hẹp hòi như lão ta, ắt sẽ không tha cho các hạ.
Chàng đánh mắt nhìn, thấy nét mặt Trình Phong quả nhiên đã thay đổi, trong lòng nở nụ cười nhưng vẫn nghiêm túc nói :
- Lợi hại được mất trong đó, ắt các hạ cũng đã lường trước được. Mao Cao lúc này đã bị mọi người căm ghét, tứ phía nguy cơ trùng trùng, các hạ khổ gì mà phải lao vào vũng đục. Huống gì lão ta nên thân bại gia vong, các hạ đâu yên thân được. Còn đối với Đinh Y... người này hữu dũng vô mưu, giết đi không khó.
Trình Phong ngưng ánh mắt nhìn khung trời xanh biếc ngoài khung cửa, lặng thinh không nói gì nhưng nhìn hàm răng nghiến chặt và hai bàn tay nắm lại của ông ta, đủ biết trong lòng ông ta đang loạn động.
Bên tai nghe giọng của Mậu Văn từ từ truyền vào :
- Võ công và trí tuệ của các hạ đều vượt bậc hơn người, quan hệ trong giang hồ còn hơn cả Mao Cao, nếu có thêm tài bảo của tại hạ, thì ha ha, sao không dành lấy... địa.. vị... về... mình.
Bốn chữ "địa vị về mình" được nói ra, tợ chiếc dùi sắt ngàn cân gõ từng nhịp vào giữa lòng của Trình Phong.
Trình Phong vẫn ngồi lặng yên, đôi mày ba hồi dãn ra, ba hồi nhíu lại, ánh mắt nháy động không ngừng.
Đột nhiên ông ta vươn người đứng dậy, nói :
- Đành lòng như vậy.
Mậu Văn trầm giọng hỏi :
- Các hạ đã quyết định rồi sao?
Trình Phong rời khỏi bàn lên trước mặt Mậu Văn vái một cái, nói :
- Nếu không có các hạ chỉ giáo, tại hạ lúc này tâm trí mông lung, nghe được lời các hạ, như cởi tấc lòng, hơn cả đọc sách thiên kinh vạn quyển.
Mậu Văn khiêm tốn tiếp lời :
- Nếu là người khác thì tại bạ đâu nói lên những lời đó.
Trình Phong cười sảng khoái, nói :
- Không ngờ lần này trở lại Giang Nam lại gặp được bằng hữu như các hạ. Sau này tại hạ nếu có được một ngày thống suất võ lâm nhất định không quên các hạ.
Mậu Văn ôm quyền thi lễ :
- Như vậy tại hạ xin đa tạ trước.
Chàng mỉm cười nói tiếp :
- Tai hạ tuy là một thư sinh trong trắng. Nhưng rất ái mộ những bậc đại hiệp

trong giang hồ.
Trình Phong cười kha khả, thầm nghĩ :
- "Người này tuy tâm địa rất thâm, nhưng gia tài vạn bảo, không có quyền thế, lại không thanh danh, vì vậy đã không tiếc giúp đỡ ta, chẳng qua hắn cũng chỉ vì hai chữ Danh và Quyền mà thôi".
Nghĩ đến điều đó, ý đề phòng đối với Mậu Văn đã tiêu giảm đi không ít.
Vì thế cuộc rượu khác lai bắt đầu, đến quá ngọ Trình Phong mới mở lời chia tay :
- Đại kế đã thành, tại hạ xin cáo từ. Bảo mã và minh châu tương tặng, tại hạ dù không muốn cũng phải nhận lấy, ngày sau còn dài...
Mậu Văn làm ra vẻ rất ngạc nhiên, hỏi :
- Tại hạ đem con bạch mã và minh châu tương tặng, các hạ sao biết được?
Trình Phong cười ha hả nói :
- Không giấu gì các hạ, đêm qua khi các hạ trò chuyện trong phòng sách, tại hạ ở ngoài song cửa nghe được.
Mậu Văn nói giọng thán phục :
- Các hạ quả là thân hoài tuyệt học, khiến cho tại hạ bội phục vô cùng.
Trình Phong càng hớn hở cười to. Cả hai cùng đi ra khỏi phòng. Mậu Văn bảo đem ngựa tới, Trình Phong nhảy lên lưng ngựa vung roi. Mậu Văn nói :
- Xin các hạ bảo trọng, tại hạ ở đây mong tin...
Trình Phong cất cao giọng :
- Các hạ được Thế, tại hạ được Lợi, còn chữ Danh thì cả hai đều được. Ha ha...
Ngọn roi vung lên, hai con bạch mã lướt bụi phóng đi như bay.
Mậu Vãn nhìn bóng họ khuất dần, nhếch môi cười nói thầm trong lòng :
- Uông Nhất Bằng và Uông Nhất Minh ta chọc giận để kích động, đã lọt vào kế sách của ta. Lâm Kỳ Trinh đa tình lãng mạn, ta chỉ cần dùng hư tình giả ý, ả sẽ dễ dàng lọt vào tay ta, Uyên Ương song kiếm đã bị ta dùng Danh và Lợi để quyến rũ...
Chàng ngầm gật đầu vẻ thỏa lòng, nghĩ tiếp :
- Tả Thủ Thần Kiếm đã có Uyên Ương song kiếm đối phó thay ta. Giờ chỉ còn lại một người là Thất Tinh Tiên Đỗ Trọng Kỳ mà thôi. Còn bọn Hồ Chi Huy và Hầu Lâm thì đâu đáng để mắt tới.
Bụi trần trên đường tan dần, chàng cười thầm trong lòng, từ từ quay người lại...
Không ngờ, từ sau lưng có giọng cười ha hả vang lên :
- Liên hoàn diệu kế của các hạ thật lợi hại. Hà Sóc song kiếm bị các hạ kích động đến nổi giận. Bách Bộ Phi Hoa bị các hạ dùng hư tình để làm mê loạn tâm trí. Uyên Ương song kiếm bị các hạ dùng Lợi để dụ, chỉ còn Thất Tinh Tiên Đỗ Trọng Kỳ mà thôi. Lần này Mao Cao bị chúng phản thân ly, ắt chết

đến nơi chứ chẳng chơi.
Mậu Văn kinh tâm động phách, vả mồ hôi trán, vội lách người sang một bên quát :
- Ai?
Nghe tiếng cười vẫn sang sảng sau lưng, bên bậc đá gần cổng có một người ăn xin trung niên đang ngồi, áo quần vá chằng chịt, nước ma lại trắng như ngọc, ánh mắt tợ như hai làn điện đang quét nhin Mậu Văn. Lão ta đứng dậy cười lớn nói :
- Ở tửu lâu tiểu trấn Túc Thiên, tại hạ có duyên được gặp mặt công tử, lẽ nào công tử đã quên rồi sao?
Mậu Văn định thần phóng ánh mắt nhìn, bất chợt cười lớn kêu lên :
- Tại hạ tưởng là ai, thì ra Cùng Thần Lăng Long đại hiệp.
Chàng ta trong lòng tuy kinh hoảng, nhưng không biểu lộ ra ngoài, chỉ có ánh mắt phát ra tia nhìn kỳ dị. Lúc này chàng đang nghĩ gì, định làm gì đối với Cùng Thần Lăng Long khi đã phá vỡ diệu kế của mình, tuyệt đối không ai biết được.
Còn Cùng Thần Lăng Long thuộc Cùng Gia bang danh chấn cả hắc bạch lưỡng đạo, tiếng cười vẫn vang lớn, lão ta đến đây có ác ý hay thiện ý, không có ai đoán ra.
Hai người cùng cười lớn, tiếng cười phá đá xuyên mây vang vọng giữa không trung.
Ánh tà dương chiếu xuống con đường vắng lặng không người.
Mậu Văn quét mắt nhìn quanh, đưa tay vỗ vào vai Lăng Long, nói :
- Lâu ngày không gặp, Lăng Long đại hiệp vẫn khỏe mạnh chứ?
Đang nói cười, tay trái liền xuất thủ chỉ như điện điểm vào vùng Thương khúc đại huyệt ở vùng sườn bên phải của Lăng Long.
Cùng Thần Lăng Long cứ ngẩng đầu cười như không hề hay biết gì. Thủ chỉ của Mậu Văn vừa chạm vào áo đối phương liền ngừng lại. Lăng Long tắt hẳn nụ cười, chăm nhìn vào mặt Mậu Văn. Mậu Văn thả lỏng tay xuống.
Lăng Long trầm giọng nói :
- Thủ chỉ của công tử nên nhích xuống một tí, nếu không thì hỏng cả đại sự.
Mâu Văn bất giác ửng hồng nét mặt, mỉm cười nói :
- Lăng đại hiệp không hề có ý đề phòng, hiển nhiên không có ác ý đối với tại ha. Lăng đai hiệp đã không có ác ý, tại hạ hà tất phải ra tay.
Lăng Long thoáng ngạc nhiên, đoạn ngẩng đầu cười, cất giọng :
- Một người tốt hà tất phải hạ thủ. Nghĩ rằng Lăng mỗ nếu có ác ý, công tử đã ra tay rồi.
- Đúng vậy.
- Lăng mỗ hành tẩu giang hồ nhiều năm, nhân vật như công tử Lăng mỗ quả thực mới thấy lần đầu.

Mậu Văn đột ngột hỏi :
- Lâu ngày không gặp Lương Thượng Nhân, không biết Lương Thượng Nhân nay ở đâu? Lăng đại hiệp đã là tri giao với lão ta, ắt hẳn cũng biết chứ?
Lăng Long ngạc nhiên hỏi lại :
- Công tử sao biết?
Mậu Văn trả lời :
- Tại hạ hành sự tuy không hoàn toàn bí mật, nhưng nếu như Lương Thượng Nhân không đem chuyện đó ra nói với Lăng đại hiệp, thì làm sao Lăng đại hiệp biết rõ được như vậy. Huống gì Cùng Gia bang và Cửu Túc Thần Thù, mọi tin tức đều tương thông nhau.
Lăng Long nhìn sững Mậu Văn buột miệng tán thán.
- Hành sự như thánh, liệu sự như thần, bất kể ai nếu kết thù địch với công tử quả là điều quá bi ai.
Mậu Văn trỗi cơn hào khí, nói :
- Không quá mười ngày nữa sẽ đến kỳ anh hùng đại hội, đến lúc Mao Cao sẽ nếm mùi bi ai như thế nào. Lăng đại hiệp nếu có hứng thú hãy đi xem cảnh trường náo nhiệt đó?
Lăng Long trầm ngâm giây lát, tiếp lời :
- Công tử bày kế sách như vậy tuy rất chu mật, nhưng Hà Sóc song kiếm. Uyên Ương song kiếm cho đến Bách Bộ Phi Hoa đến nay vẫn đang khiếp sợ uy lực của Mao Cao. Dù cho họ nảy sinh sự bất bình đối với Mao Cao, nhưng e rằng họ không dám chống lại Mao Cao.
Mậu Văn nói vẻ tự tin :
- Tại hạ đã đem vật dẫn lửa đi theo, đến lúc đó chỉ cần phát hoả tất cả sẽ bùng nổ, nếu không thiêu cháy Mao Cao thành tro bụi thì đâu nguôi được cơn hận trong lòng ta.
Nụ cười trên môi dần dần thâu liễm, nét mặt trở nên lạnh như băng.
Lăng Long nhíu đôi mày thầm nghĩ :
- "Thiếu niên này trí dũng kiêm vị, văn võ song toàn, chỉ tiếc rằng có phần ngạo khí, đối với bất cứ việc gì đều quá tự tin".
Mậu Văn lại tươi cười hỏi :
- Lăng đại hiệp đến đây ắt hẳn có nguyên nhân, không biết có gì kiến giáo?
Chàng vừa hỏi, vừa chìa tay mời vào cổng, nhưng Lăng Long vẫn đứng nguyên một chỗ, quét ánh mắt nhìn quanh, không thấy có bóng người, liền trầm giọng :
- Vì chuyện công tử, Lương Thượng Nhân đã đến cầu ta, nói rằng đến lúc tất yếu cần phải ra tay tương trợ, Cùng Gia bang có cả ngàn huynh đệ. Ta tuy ái mộ anh danh Cưu lão tiền bối đã lâu, cũng biết công tử là khách ải ngoại đến, nhưng chuyện này lại liên quan đến đại sự, do vậy Lăng mỗ chỉ ngầm truy tùy theo công tử, để xem..

Mậu Văn ngắt lời :
- Xem tại hạ có thực hiện được đại sự không chứ gì?
- Không sai.
Lăng Long nói tiếp :
- Lâu nay ta thấy công tử quả là rồng giữa bầy người, hạc giữa đàn gà, bởi vậy lần này mạo muội đến đây hỏi thử công tử có gì cần Cùng Gia bang trợ lực hay không?
Mậu Vàn xếch đôi mày kiếm, miệng vẫn cười trả lời :
- Thiện ý của đại hiệp, tại hạ tâm lĩnh. Nhưng sự tình đến lúc này dường như không còn gì để đại hiệp trợ giúp nữa. Huống gì đại hiệp tứ phương hành hiệp, tai hạ đâu dám vọng cầu đại hiệp vì mối thù riêng tư mà phải ra tay?
Chành tuy vừa nói vừa cười, nhưng ngữ khí nghe ra có phần lạnh hao lại nhấn mạnh chữ "cầu", vì chữ "cầu" trong lời nói của Lăng Long đã chạm đến cơn ngao khí của tuổi thiếu niên.
Lăng Long cười nói :
- Nói như vậy tai hạ chỉ là khách bàng quang đứng nhìn công tử ra tay. Đến lúc đó công tử chớ quên mời ta uống một bát rượu thành công nhé.
Trong tiếng cười, lão ta đã thoái lui mấy bước, vẫy tay và bước đi.
Mậu Văn nhướng đôi mày, tợ như muốn nói gì, nhưng lại thôi, chỉ với theo :
- Lăng đại hiệp đi nhé, lượng thứ cho tại hạ không tiễn xa được.
Trong lòng lại thầm mỉa mai :
- Cùng Gia bang dù có thế lực bằng trời, Cưu Thứ này cũng chẳng cần cầu ngươi.
* * * * *
Mặt trời chếch bóng về tây.
Một chiếc xe tứ mã bạc trắng như ngân lao nhanh giữa đường cái đông người trong thành Gia Hưng.
Trên đường đông đúc người qua lại, thế nhưng chiếc xe vẫn cứ lao nhanh, lạng lách giữa dòng người tợ như cá lượn dưới nước.
Gã ngự mã vận bạch y ưỡn người ngồi phía trước xe, ngon roi trong tay vung cao, điều khiển ngựa chạy như bay.
Xe màu trắng, bốn con bạch mã bạc trắng, tay ngự mã cũng vận y phục màu trắng, những đặc điểm đó đủ khiến cho người ta đoán được nhân vật ngồi trong xe là loại người nào.
Trong khói bụi mịt mờ, bốn con bạch mã bỗng ngẩng đầu hí vang một tiếng, dựng ngược hai vó trước lên trời. hai chân sau đạp loạn xạ xuống đường, chiếc xe ngựa đứng phắt không thể tiến thêm một bước nào nữa.
Tay ngự mã Khoái Mã Trình Thất hết sức kinh ngạc, vội quay đầu lại nhìn.
Chỉ nghe sau xe có tiếng người quát gắt :
- Xe ngựa của người nào dám lao nhanh giữa đường đông người không sợ

đụng người khác thụ thương hả?
Khoái mã Trình Thất liền nhảy xuống xe, trong tiếng người la ó, thấy một lão khất thực vận áo màu đen, trên đầu tóc bù xù xỏa ngang vai có quấn một viền bạc lấp lệnh, tay trái ghì lấy thanh ngang sau xe. Lão có thân hình cao, tiếng như núi, xe tứ mã đang chạy nhanh đã bị lão dùng một tay kéo đứng lại.
Trình Thất thấy vậy trong đầu bừng bừng chấn động, đứng sững không nói ra lời Trong ánh đèn hoàng hôn từ hai bên đường chiếu ra, thấy hắc y lão nhân tay phải bị cụt, tay áo nhét sau lưng, trên mặt có một vết đao từ mắt trái chạy dài xuống má. Chỉ còn lại con mắt phải, nhìn rừng rực sắc tợ dao.
Một lão nhân cao to như vậy, có thần lực kinh nhân như thế, không những khiến cho Trình Thất kinh hồn thất sắc, mà kể cả những người qua đường nhìn thấy cũng tái mặt bạc mày.
Tiếng la ó vừa lắng dịu, hắc y lão nhân trừng một mắt, gắt giọng :
- Ngươi bị điếc hay là câm. Chẳng lẽ không nghe lời ta nói ư?
Trinh Thất đằng hắng một tiếng, mở lời :
- Đại sư chớ...
Chưa dứt lời, đã nghe từ trong xe có tiếng nói vọng ra :
- Trình Thất, chuyện gì vậy?
Cửa xe từ từ được mở ra, một thiếu niên thư sinh phong thần như ngọc, vận áo cẩm bào bước xuống xe, ánh mất như sao đảo nhìn quanh, đôi mày kiếm cũng bất chợt nhíu lại đầy vẻ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền nở nụ cười, ôm quyền nói :
- Thần lực của đại sư thật uy mãnh. Bá Vương ngày xưa e rằng cũng chỉ như vậy mà thôi.
Chàng tuy mở lời từ tốn, nhưng giọng điệu nghe ra có phần quyền quý cao sang, khiến người khác không dám khinh thị.
Hắc y lão nhân mở to một mắt nhìn chàng ta, liền thả tay ra, bước lên quát lớn :
- Ngươi chính là chủ nhân chiếc xe này hả?
Tiếng quát như sấm rền, mọi người đứng xung quanh đều bạt vía dạt lùi lại, nhưng chàng thiếu niên vẫn đứng yên mỉm cười nói :
- Tại hạ Mậu Văn, chính là chủ nhân chiếc xe này...
Hắc y lão nhân cắt ngang lời :
- Ngươi phóng xe giữa nơi đông đúc, cố ý làm thương hại ngươi khác. Ngươi ỷ vào đâu lại dám ngang tàng như vậy?
Mậu Văn điềm nhiên đáp lại :
- Xin đại sư cho biết, tại hạ đã làm thương hại ai chưa?
Hắc y lão nhân hơi ngớ người, đoạn ngẩng đầu cười một tràng dài, nói :
- Đó là hạnh vận của ngươi đấy. Không những có ngựa tốt mà tay ngự mã

cũng tài nghệ. Chỉ trách cho lão phu chưa đợi các ngươi làm thụ thương đã kéo xe lại.
Lão ta đưa bàn tay to tướng vỗ vào vai Mậu Văn, cười khục khục nói :
- Nói thật với ngươi, lão phu thích ngươi ở sự can đảm ấy, bằng không thì đâu chịu tha cho ngươi.
Tiếng cười còn vang, lão đã ngoảnh người bỏ đi.
Mậu Văn vội gọi :
- Xin đại sư dừng bước.
Hắc y lão nhân quay lai, Mậu Văn niềm nở mời :
- Trời đã tối, gió xuân xe lạnh, đại sư nếu không vội hãy cùng lên lầu uống bát rượu nồng.
Hắc y lão nhân vuốt chòm râu lưa thưa dưới cầm, ngẩng cổ cười nói :
- Hứng thật, hứng thật. Hai mươi năm nay không trở lại giang hồ, không ngờ hôm nay lại gặp thiếu niên ngẫu hứng này. Nào, đi...
Mậu Văn vừa mỉm cười vái chào khách, vừa đánh mắt thị ý cho Trình Thất, tuy không nói nhưng ý bảo gã ta đi thăm dò lai lịch vị khách này.
Gió lùa hiu hắt, uống rượu vừa chống lạnh, vừa được chuyện trò vui thích, ai lại không muốn.
Trời chưa tới hẳn, trên tửu lâu khách ngồi đông đúc. Mậu Văn và hắc y lão nhân chiếm một góc phòng rộng rãi. Qua vài vòng rượu, lão bắt đầu cười nói rôm rả.
Hai người một thô kệch dữ tợn, một lịch sự trang nhã, khiến cho mọi người đều đổ dồn mắt nhìn với bao nỗi kinh ngạc.
Điều mà Mâu Văn không ngờ là hắc y lão nhân không những thần lực kinh người, mà kiến thức cũng rất uyên bác, từ Giang Nam đến ải ngoại từ Hoàng Hà đến Thiên Sơn lão ta đều đi qua. Nhưng Mậu Văn hỏi đến lai lịch, lão ta lai nói lung tung, thân thế lão ta vẫn đang nằm trong vòng bí mật.
Thấy Trình Thất thoáng hiện ở đầu cầu thang. Mậu Văn liền rời khỏi bàn vội vã đi xuống. Trình Thất chạy lại nói nhỏ :
- Tiểu nhân vừa rồi hỏi khắp những huynh đệ ở thành Gia Hưng, được biết lão này mới tới hôm qua, cũng không tá túc nơi nào cả. Lão ta uống rượu suốt đêm cũng không say. Người khác hỏi tính danh lão ta, lão tự xưng là Loạn Phát Đầu Đà. Ban ngày lão ta đi loanh quanh thành Gia Hưng, như đang dò la hành tung của người nào vậy.
Mậu Văn trầm ngâm giây lát, hỏi :
- Ngươi hành tẩu trên giang hồ, có từng nghe thấy trong võ lâm có nhân vật nào như vậy không?
Trình Thất lắc đầu đáp :
- Không. Chỉ cần lão hơi nổi danh trên giang hồ, tất sẽ khó lọt qua tai mắt của bọn tiểu nhân này.

- Cũng kỳ quái thật. Người này không những có thần lực kinh thế hãi tục, mà còn có kiến thức rất uyên bác, đâu thể là kẻ vô danh trên giang hồ? Nhưng lão ta có dị tướng như vậy, lại tàn phế, nếu lão hơi có tiếng tăm, đi đến đâu người ta nhìn qua sẽ không bao giờ quên.
Chưa dứt lời, bỗng thấy một thiếu niên đạo nhân vận áo bào màu xám tro, lưng đeo thanh trường kiếm, từ sau lưng đi qua, bước chân nhẹ tựa hoa rơi lá rụng.
Khi ngang quan bên cạnh.
Mậu Văn, anh ta quay lại nhìn một cái, trong ánh mắt hàm ẩn một nụ cười.
Mậu Văn đang bàng hoàng ngạc nhiên thì vị thiếu niên đạo nhân đó đã đi khuất.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 24
Lưới bẫy ôn nhu

Ông ta bước đi xem rất thong thả, kỳ thực lại nhanh phàm tốc, nếu không phải là bậc có khinh công siêu nhân, sẽ không có bước đi như vậy. Mậu Văn trầm giọng nói :
- Vị đạo nhân đó ngươi đã gặp qua lần nào chưa?
Trình Thất nhíu mày trả lời :
- Đạo nhân đeo kiếm, trong võ lâm ngoài đệ tử Võ Đương ra không có mấy ai. Nhưng đạo nhân Võ Đương đều vận áo bào xanh lam. Loại đạo nhân đeo kiếm vận áo bào màu xám tro này, tiểu nhân chẳng hề biết lai lịch từ đâu...
Mậu Văn gật nhẹ đầu, bước lên cầu thang. thầm nghĩ trong đầu :
- Một tăng một đạo, xem ra đều là những bậc phi thường. Nhưng lai lịch không rõ, sao cùng xuất hiện ở thành Gia Hưng này.
Ngước ánh mắt lên, thấy Loạn Phật Đầu Đà đang tựa người bên song cửa, ánh mắt đảo nhìn khách vãng lai, tợ hồ như đang tìm một người nào.
Mậu Văn đằng hắng một tiếng, lão ta quay lại, đôi mày rậm đang nhíu sát, thoáng vẻ trầm ngâm, trầm giọng hỏi :
- Vừa rồi có một đạo nhân mặc áo bào màu xám, ngươi có thấy không?
Mậu Văn ngạc nhiên hỏi lại :
- Vị đạo nhân đó chẳng lẻ có điểm gì khác lạ lắm hay sao?
Loạn Phát Đầu Đà trả lời :
- Trong giang hồ đao nhân đeo kiếm vận áo xám như vậy, năm xưa chỉ có phái Hoa Sơn, đồng thời phải là những tay kiếm thủ nhất đẳng trong phái.

Nhưng Hoa Sơn kiếm phái mười mấy năm nay thanh thế chìm lặng, ta thật không nghĩ ra ở thành Gia Hưng này sao lại đột ngột xuất hiện tung tích của nhất đẳng kiếm thủ phái Hoa Sơn.
Mậu Văn trong lòng cũng cảm thấy kỳ quái, thấy lão ta ngửa cổ uống một bát rượu, nói tiếp :
- Ta trên đường đến đây, cũng gặp rất nhiều cao thủ võ lâm lai lịch không rõ ràng như vậy, đều có vẻ vội vã, không biết những người này có lai lịch từ đâu, có ý đồ gì?
Mậu Văn buột miệng nói :
- Theo người khác nhìn nhận, đại sư há không phải là một trong những nhân vật đó hay sao?
Loạn Phát Đầu Đà thoáng ngạc nhiên, đoạn ngẩng đầu cười lớn :
- Ha ha, ta đâu có gì đáng để nói.
Mậu Văn thần sắc vẫn không thay đổi, đợi lão cười xong mới nói :
- Thời gian gần đây nhiều cao thủ võ lâm ẩn hiện ở Giang Nam, e rằng họ có liên quan đến Anh Hùng đại hội của Mao Cao.
Loạn Phát Đầu Đà cười khà khà nói :
- Anh hùng đại hội của Mao Cao là cái quái gì chứ? Ta sao phải...
Lão ta đột ngột nặng lời, nụ cười cũng tắt hẳn, sắc mặt thay đổi, trầm giọng hỏi :
- Ngươi nếu không phải là người trong võ lâm, sao lại biết rõ chuyện võ lâm như vậy?
Mậu Văn mỉm cười đáp :
- Tại hạ tuy không phải là người trong võ lâm, nhưng may được làm quen với một số hiệp sĩ võ lâm, bình nhật thường hay trò chuyện cùng nhau, do đó tại hạ có biết được phần nào.
Loạn Phát Đầu Đà chớp chớp ánh mắt nhìn, hỏi tiếp :
- Ngươi cư trú lâu ở Giang Nam, lại quen biết nhiều, vậy có từng nghe một lão nhân một tay từ ải ngoại đến, thời gian gần đây xuất hiện ở Giang Nam không?
Mậu Văn nghe đối phương hỏi đến câu đó, thần sắc trở nên thận trong, ngẫm nghĩ trong giây lát, buông giọng nói :
- Đại sư đến Giang Nam chính là vì chuyện đó hay sao?
Loạn Phát Đầu Đà nét mặt lộ vẻ thê lương, chậm rãi nói :
- Ta và người này đã hai mươi năm không gặp, vốn không biết lão sống chết như thế nào. Thời gian gần đây nghe nói lão ta có cơ nghiệp lớn ở ải ngoại, nhưng khi ta đến đó, lại nghe lão ta đã đi Giang Nam tìm một người.
- Tìm ai?
Mậu Văn buột miệng hỏi.
Loạn Phát Đầu Đà ánh mắt rực lên, nói :

- Một kẻ đời sau của cừu nhân...
Nói đến đó, lão ta dường như phát hiện mình hơi nhiều lời, liền quắc ánh mắt nhìn, gắt giọng :
- Ngươi nếu biết hành tung người đó thì mau nói ra cho ta, nếu không biết thì hỏi quanh quẩn làm gì?
Mậu Văn thầm cười trong lòng :
- Lão này tính tình nóng nảy, khi trưng cầu người khác mới như vậy, còn không thì chẳng có ai dám đùa với lão ta.
Chàng lại nghĩ :
- "Nhưng người này thần lực kinh thế hãi tục nếu khéo bề lợi dụng thì..."
Nghĩ như vậy, chàng liền mỉm cười nói :
- Tại ha lúc này tuy không biết, nhưng chỉ cần người đó thật sự có mặt ở Giang Nam, tại hạ tin chắc rằng nội trong một tháng sẽ tra ra tung tích lão ta.
Loạn Phát Đầu Đà tinh thần phấn chấn, thốt lời :
- Thật không?
- Tại hạ đâu dám hư ngôn vọng ngữ. Có điều không biết người đó có đặc điểm thế nào, niên kỷ bao nhiêu?
- Người đó đã ngoài sáu mươi, thần hình cao to, giọng nói như hồng chung, cũng bị cụt một tay phải, nhìn qua có phần tương tợ như ta vậy.
Mậu Văn trong lòng cũng thoạt động, miệng lại nói :
- Người này đã có đặc điểm như vậy, việc tìm kiếm sẽ không khó.
Trong ánh sương mù ban mai phủ đầu trời, chiếc xe tứ mã phi nhanh ra khỏi thành, tiến thẳng về phía Hàng Châu. Hai bên đường là những nương dâu bát ngát, phóng ánh mắt nhìn ra xa, trong màu xanh bao la của trời đất có năm ba gian nhà tranh rải rác, thỉnh thoảng lại gặp vài ba thiếu nữ Giang Nam ánh mắt sáng ngời, hàm răng trắng muốt, lội giữa nương dâu, ngâm nga những khúc tình ca tương tư. Không biết đối tượng mà họ đang tương tư là ai?
Mậu Văn hé mở song cửa xe, đắm nhìn phong cảnh, nét mặt thanh thản, lúc này chàng ta đã thật sự ném đi mọi lo âu phiền toái trong lòng để tận hưởng mỹ cảnh Giang Nam.
Loạn Phát Đầu Đà ngồi đối điện với chàng, lúc này lại ôm bầu rượu trong người, một loại mỹ tửu của Giang Nam.
Ra khỏi thành càng xa càng thấy vắng bóng người.
Bỗng nghe có tiếng vó nện xuống đường nặng nề và kỳ dị, từ xa tiến lại.
Loạn Phát Đầu Đà không nén nổi bao ngạc nhiên trong lòng, bèn ló đầu ra nhìn, thấy có hai con lạc đà đang tiến lại gần.
Ngồi trên lưng lạc đà lại là hai thiếu nữ mỹ lệ của miền ải ngoại vận quần lộng áo chật, có tấm khăn mỏng che ngang mặt.
Chiếc xa mã và lạc đà cùng thoảng lướt qua, nhưng trong khoảnh khắc đó đã

nhìn thấy được ánh mắt long lanh như ánh nước mùa thu trong tấm khăn khi làn gió thoảng qua. Mậu Văn thầm ngạc nhiên :
- Trên đất Giang Nam này sao lại có lạc đà xuất hiện? Ngồi trên lạc đà là những thiếu nữ mỹ lệ ở miền ải ngoại?
Vừa dứt dòng suy nghĩ, thấy Loạn Phát Đầu Đà nhướng cao đôi mày, mở tung cửa xe, trầm giọng :
- Đó rồi...
Mậu Văn chưa kịp nói gì, Loạn Phát Đầu Đà đã lao người ra khỏi xe, thi triển khinh công thân pháp bay theo phía hai con lạc đà.
Chiếc xe vẫn chạy như thường, nhưng trong lòng Mậu Văn càng rối rắm thêm.
Từ khi chàng bước chân vào giang hồ, được mọi chuyện đều bố trí rất chu mật, bất cứ chuyện gì phát sinh đều không thể làm cho chàng kinh ngạc, vì mọi chuyện đều nằm trong sự trù hoạch của chàng.
Nhưng lúc này, Loạn Phát Đầu Đà, thiếu niên đạo nhân, cho đến hai con lạc đà xuất hiện, là những nỗi nghi vấn mà hàng không thể lý giải được.
Những điều đó xem ra tuy không liên quan gì đến Mậu Văn, nhưng trong lòng chàng vẫn nảy sinh một sự cảnh giác và thận trọng đối với những điều vừa xảy ra.
Chiếc xe chạy đi không biết bao lâu, bỗng nghe Trình Thất gọi với giọng ngạc nhiên :
- Công tử, nhìn kìa.
Chiếc xe chạy chậm lại, Mậu Văn ló đầu nhìn, thấy trong dải màu xanh bát ngát phía trước hiện ra một hồ nước hình bán nguyệt trong xanh, rộng độ bốn năm trượng, dài khoảng mười lăm trượng.
Bốn bề vắng lặng, phía bên kia bờ có hai túp lều tròn như cái bánh bao, năm bảy con lạc đà và chín mười con ngựa đang gặm cỏ bên bờ hồ.
Giọng Trình Thất cất lên :
- Kỳ quái thật. Ở đất Giang Nam này sao có người miền ải ngoại? Tiểu nhân nghe nói đã lâu, hôm nay mới thấy được.
Một con cò trắng lượn sát xuống mặt hồ, chợt nghe "tách" một tiếng, đã cắp một con cá trong miệng lao vút đi.
Ở phía hai túp lều có một đứa trẻ vận áo vàng vỗ tay reo lên :
- Trên trời có một cánh cò xuất hiện. Dưới nước có ngàn con cá hoảng kinh.
Mậu Văn trong lòng chợt động, thầm nghĩ :
- "Một đứa trẻ đã có lời lẽ như vậy, chủ nhân trong trướng nhất định không phải là tục khách. Có điều kỳ quái là ở đất Giang Nam này sao lại xuất hiện nhiều cao nhân đến thế?"
Đang suy nghĩ, từ trong trướng bước ra một thiếu nữ vận quần rộng áo chật, có mảnh khăn che mặt, đưa tay vẫy gọi Mậu Văn.

Mậu Văn thoáng ngạc nhiên, nghe thiếu nữ cất cao giọng gọi :
- Khách nhân đối mặt, mời huynh xuống xe được chứ? Chủ nhân tiện nữ mời huynh vào trướng.
Khẩu âm nghe ra tuy lạ lùng, nhưng trong trẻo tựa như ngân linh vọng ra.
Trong tiếng gọi đứa trẻ áo vàng đã vòng qua bờ hồ chạy lại gần. Mậu Văn đang ngỡ ngàng, đứa trẻ đã nắm tay áo kéo đi, cười nhí nhảnh nói :
- Ngựa đẹp. Xe đẹp. Người cũng đẹp.
Mậu Văn mỉm cười cúi xuống hỏi :
- Tiểu đệ, chủ nhân các người là ai? Gọi ta làm gì?
Hoàng y tiểu đồng chớp ánh mắt đen lánh lắc đầu đáp :
- Tôi cũng không biết, có lẽ chủ nhân nhận ra công tử.
Mậu Văn nảy sinh lòng hiếu kỳ, đi theo đứa trẻ sang bờ bên kia.
Mảnh khăn che mặt thoáng động, khuôn mặt mỹ lệ của thiếu nữ hiện ra, hàm răng trắng như ngọc, đưa tay nhẹ vẫy Mậu Văn, rồi đi vào trong trướng, giọng cười thánh thót vang lên :
- Lão gia, khách nhân đã đến.
Mậu Văn đằng hắng một tiếng, nghe trong trướng có tiếng nói trầm trầm vọng ra :
- Nhanh mời khách nhân vào, lượng thứ cho lão phu đi đứng bất tiện, không ra nghênh tiếp được.
Mậu Văn mỉm cười nhìn hoàng y tiểu đồng rồi bước vào trong trướng, ngước mắt nhìn quanh, thấy bên trong được trang trí rất đẹp mắt, bàn ghế đều được trải bằng da báo, vào đến đây cảm thấy người thư thái dễ chịu.
Từ sau bức rèm bằng da báo rực rỡ, một lão nhân từ từ bước ra, dáng người khom, khoác chiếc áo ngoài màu tím, mặt cũng được che bởi khăn màu tím, do đó không thể nhìn thấy diện mạo lão ta.
Nhưng đôi mắt lộ ra bên ngoài lại sáng quắc và sắc như gươm, thật không xứng đáng với dáng người khom và đi chậm chạp đó.
Mậu Văn cảm thấy lạ lùng, nhưng vẫn giữ nét mặt bình thản.
Vị lào nhân quét mắt nhin qua rồi từ từ ngồi xuống ghế, mỉm cười nói :
- Các hạ cứ ngồi tự nhiên, lượng thứ cho lão phu thất lễ.
Lão nhân này rõ rằng là từ ải ngoại đến đây giọng nói rặt tiếng Hà Bắc.
Mậu Văn trong đầu trỗi dậy bao dòng suy nghĩ, vừa ôm quyền mở lời :
- Tại hạ Mậu Văn, được lão trượng gọi vào, không biết có gì kiến giáo?
Vị lão nhân chìa tay mời :
- Ngồi, ngồi... Đào cô, đem trà đây.
Thiếu nữ có tên Đào cô ẻo lả quay người đi vào sau rèm.
Hoàng y tiểu đồng lại chăm nhìn Mậu Văn không chớp mắt.
Mậu Văn vắt đầu suy nghĩ cũng đoán không ra lai lịch vị lão nhân này, càng đoán không ra dụng ý của lão ta, chỉ biết lặng lẽ ngồi xuống đợi đối phương

mở lời.
Đào cô bưng bát trà bằng ngọc bích yểu điệu đi đến gần. Mậu Văn nghiêng người đón lấy.
Nước trà cũng thuộc loại mà người trên sa mạc thường dùng, hương thơm tỏa ra ngào ngạt.
Lão nhân che mặt ánh mắt vẫn nhìn chằm vào Mậu Văn, chợt cất giọng nói :
- Các hạ là rồng giữa bầy người, cử chỉ phi phàm, không biết hiền phụ mẫu nào lại sinh ra được nam tử tuấn tú như vậy?
Lão ta trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên lại phát ra câu đó.
Mậu Văn bất chợt ngạc nhiên, miệng vẫn mỉm cười nói giọng khiêm tốn :
- Gia phụ mẫu đều là phàm nhân, buôn bán ở Việt Đông, chính lão trượng mới là rồng giữa bầy người, nhưng cũng không biết lão trượng đến Giang Nam có việc gì?
Lão nhân che mặt bỗng ngẩng đầu cười sang sảng, tiếng cười vang dội, tợ như không phải phát ra từ miệng của lão nhân yếu đuối này.
Mậu Văn bỏ nhẹ bát trà xuống, nói :
- Tại hạ tuy...
Chưa dứt lời, lão nhân che mặt đột ngột vung tay trái, hai luồng ám khí đen sì bay thẳng vào mặt Mậu Văn.
Mậu Văn trong lòng kinh hãi, thấy hai luồng ám khí phân trước sau nhằm bay thẳng vào Nghênh hương đại huyệt trên mặt.
Trong lúc đang xoay chuyển ý niệm, hai luồng ám khỉ chỉ còn cách trước mặt không đầy một xích, luồng ám khí bay sau bỗng tăng tốc, trong lúc đó luồng ám khỉ phía trước chùn thế, "binh" một tiếng, hai ám khí xáp vào nhau phát nổ và rơi xuống cạnh bên người Mậu Văn.
Thủ pháp tung ám khí kinh người, vận nội lực xảo diệu, nhắm thời gian chuẩn, trong võ lâm chỉ có năm ba người đạt được thủ pháp như vậy mà thôi.
Ám khí rơi xuống đất, lão nhân che mặt vươn người thẳng dậy, nói :
- Hảo võ công. Hảo đảm khí. Lão phu đôi mắt không mù, các hạ nhất định là đệ tử của cao nhân.
Mậu Văn thần sắc hơi biến đổi, liền mỉm cười đáp lời :
- Lão trượng quá khen, tại hạ có võ công gì đâu, có đảm khí gì đâu. Chẳng qua là tại hạ tin rằng lão trượng và tại hạ vô oán vô cừu, tuyệt đối không nỡ ra tay, bởi vạy mới ngồi yên. Huống gì... ha ha.
Chàng cười lớn, đoạn nói tiếp :
- Tại hạ rất muốn tránh, nhưng không biết nên tránh thế nào.
Lão nhân che mặt ném ánh mắt nhìn sắc như dao, nghiêm giọng :
- Ngươi biết lão phu không làm thương hại ngươi nên không tránh hả?
Mậu Văn cũng thâu liễm nụ cười, nét mặt trầm lại, nói :

- Tại hạ và lão trượng không quen biết, lão trượng gọi tại hạ vào đây để đùa như vậy là vì mục đích gì?
Lão nhân che mặt cười hắc hắc mấy tiếng, liền quát :
- Đào cô, Liễu nhi, các người móc mắt người này cho ta.
Mậu Văn xếch cao đôi mày kiếm, thấy Đào cô cười nhẹ nói :
- Khách nhân, thật xin lỗi.
Trong tiếng cười, ngọc uyển vung lên chĩa thẳng vào trước mặt Mậu Văn, ngũ chỉ nhọn hoắt như năm mũi kiếm đang trên đà chộp tới.
Hoàng y tiểu đồng có tên Liễu nhi cũng cười hi hí xuất thủ chỉ nhằm chĩa vào mắt phải Mậu Văn. Hai người ra tay không một chút lưu tình.
Mậu Văn không hiểu vì sao lão ta lại đối xử với chàng như vậy. Nhưng lúc này hai bàn tay đều đã sát trước mặt, nếu không tránh tất sẽ thí không hai con mắt cho họ.
Vì vậy chàng ngầm vận chân khí toàn thân dồn ra ở hai tay, lúc này chỉ cần trở bàn tay sẽ đánh bật Đào cô và Liễu nhi ra xa. Nên biết rằng chàng ta từ nhỏ đã khổ luyện Hóa Cốt thần quyền, các bộ vị trong cơ thể đều có thể cải biến và phát chiêu khiến cho người ta không thể ngờ tới. Nhưng nếu sử dụng Hóa Cốt thần quyền, thì chẳng khác gì tiết lộ lai lịch của mình cho đối phương biết.
Do vậy, chàng lúc này cơn sát khí đằng đằng trỗi dậy, muốn cho hai người này chết dưới chưởng phong của mình.
Chính trong giây phút ngắn ngủi đó, từ ngoài trướng bất ngờ có tiếng quát :
- Ngừng tay.
Đạo cô và Liễu nhi bị tiếng quát làm chùn thế, lập tức có một luồng kiếm quang sáng loáng quét ngang qua.
Kiếm quang thoáng hiện, nhằm đánh vào tay phải của Đào cô và tay trái của Liễu nhi, một chiêu hai thức nhanh như điện chớp, chỉ nghe hai tiếng "xẹt, xẹt", tay áo của Đào cô bị rách một mảng lớn.
Liễu nhi niên kỷ tuy nhỏ, nhưng võ công cũng không vừa, thân hình rụt nhanh lại, rồi đột ngột lao lên xuất chỉ điểm vào huyệt Thiên trì ở vùng sườn đối phương.
Đào cô hoa dung thất sắc, nhìn tay áo bị rách mà lòng xiết bao nỗi ngạc nhiên. Eo lưng thon thả thoắt động, cũng phát ra một chưởng.
Hai người này chiêu thức phối hợp rất xảo diệu. Mậu Văn vẫn ngồi trên ghế, chú mục nhìn, thấy nhân vật vừa xuất hiện lại là thiếu niên đạo nhân vận áo bào màu xám.
Nhưng thấy tay áo anh ta phất động, ngọn kiếm trong tay đã phát ra bảy chiêu liên tiếp, một chiêu hai thức phân hướng nhằm vào những vùng yếu hiểm của Đào cô và Liễu nhi, giống như anh ta có mối thâm cừu đại hận gì đối với hai người này vậy.

Đào cô và Liễu nhi tuy thân hình xoay chuyển rất nhanh, nhưng trong trướng chật hẹp tứ phía đều có ảnh kiếm phát ra tua tủa, lúc này đã thật sự lâm vào hiểm cảnh, tính mạng đang nguy ngập.
Mậu Văn cho đến lúc này càng không rõ nội tình có ẩn khuất thế nào, do đó vẫn ngồi yên một chỗ.
Lão nhân che mặt di chuyển ánh mắt nhìn theo ngọn kiếm của thiếu niên đạo nhân, bỗng lên tiếng quát :
- Ngừng tay.
Đào cô và Liễu nhi lập tức phân ra hai hướng, đều thoái lui mấy xích.
Thiếu niên đạo nhân liền thu hồi thế kiếm, đánh mắt nhìn Mậu Văn một cái, miệng thoáng hiện nụ cười, nhưng đến khi anh ta quay sang nhìn lão nhân che mặt, thần sắc trở nên nghiêm nghị, lạnh lùng :
Lão nhân che mặt trầm giọng hỏi :
- Các hạ có phải là môn hạ của Hoa Sơn không? Sao lại đến đây làm loạn?
Thiếu niên đạo nhân nhếch môi cười nhạt, nhấn giọng :
- Ta nghe vùng quan ngoại có một nhóm đạo tặc giết người cướp của không gớm tay, khách lữ hành trên sa mạc đều gọi là Tái Thượng Ôn Nhu Tĩnh (cái bẫy ôn nhu).
Mậu Văn nhíu mày thầm nghĩ :
- "Cái tên thật kỳ quái".
Thiếu niên đạo nhân nói tiếp :
- Trên sa mạc khách lữ hành đói khát chỉ cần gặp Tái Thượng Ôn Nhu Tĩnh, nhất định thây cốt chẳng còn. Không ngờ rằng Tái Thượng Ôn Nhu Tĩnh hôm nay lại đến Giang Nam. Hừ. Lẽ nào khách lữ hành trên sa mạc đều bị các ngươi giết chết sạch cả rồi sao?
Lão nhân che mặt gằng giọng :
- Ngươi nói gì. Nghe thật buồn cười.
Thiếu niên đạo nhân gắt giọng :
- Tái Thượng Ôn Nhu Tĩnh dùng mỹ nữ tuyệt sắc để dẫn dụ lữ khách trên sa mạc chui vào bẫy của họ, sau đó ra tay tàn sát để cướp của, hành động thật tàn nhẫn vô nhân tính.
Mậu Văn thoạt nhiên hiểu ra :
- Ôn Nhu Tĩnh thì ra là như vậy.
Lão nhân che mặt ném ánh mắt nhìn sắc lạnh, thiếu niên đạo nhân vung thanh trường kiếm, ngẩng đầu cười nói :
- Nhưng các ngươi hôm nay lại đụng phải Hoa Sơn Ngân Hạc này, e rằng ngươi từ nay về sau không còn hại ai được nữa.
Lão nhân che mặt lạnh giọng :
- Thật sao?
Bỗng nghe từ bên ngoài có tiếng gọi to :

- Có Mậu huynh bên trong không?
Một người xuất hiện bước nhanh vào, đó chính là Loạn Phát Đầu Đà. Lão ta cười vang :
- Rất tốt, rất tốt, quả nhiên đều có mặt ở đây cả.
Lão nhân che mặt lúc này thần sắc biến đổi khi bắt gặp ánh mắt rừng rực của Loạn Phát Đầu Đà.
Thiếu niên đạo nhân thân hình cũng chấn động run giọng hỏi :
- Lão... lão... có phải...
Mọi người đều kinh ngạc, lão nhân che mặt bỗng búng người lên không, bẻ ngoặt hướng chui vào sau rèm.
Mậu Văn thầm nghĩ :
- "Người này có phải chính là người mà Loạn Phát Đầu Đà muốn tìm hay không?"
Loạn Phát Đầu Đà liền hét lên một tiếng, bay người theo vào sau rèm.
Mậu Văn và Hoa Sơn Ngân Hạc nhìn nhau một cái, cả hai cùng bước vào theo.
Lão nhân che mặt đứng xuôi tay úp mặt vào tường, lưng xoay ra ngoài.
Loạn Phát Đầu Đà dừng bước, nói giọng có phần run :
- Lão... lão quay mặt ra để ta nhìn một cái.
Lão cao to hung dữ, lúc này không những giọng nói hơi run, mà nét mặt lại càng thê lương thống khổ, như biến thành một người khác hoàn toàn.
Lão nhân che mặt vẫn đứng yên không nhúc nhích, cũng chẳng nói gì, tợ như không nghe thấy gì cả.
Hoa Sơn Ngân Hạc bước lên định đưa tay xoay người lão ta lại, không ngờ Loạn Phát Đầu Đà đã dang tay ngăn cản, miệng quát :
- Ngươi muốn gì?
Hoa Sơn Ngân Hạc giật mình cả kinh, ngạc nhiên lại vừa phẫn nộ, liền nói :
- Sao lại có lý đó.
Anh ta phẩy tay áo đi lại ba bước.
Mậu Văn cũng cảm thấy kỳ quái, thiếu niên đạo nhân vốn muốn trợ giúp lão ta, lão ta lại xử sự như vậy khiến cho người ta thật khó hiểu.
Lão nhân che mặt bỗng cười khan một tiếng, nói :
- Các ngươi muốn ta quay lại sao?
Loạn Phát Đầu Đà thân hình to lớn lại run lên, nói giọng đứt quãng :
- Xin... để...
Lão nhân che mặt buông giọng cười cuồng loạn, hai tay hắt lên, chiếc áo ngoài rơi xuống đất rồi dùng tay kéo mảnh khăn che mặt quay người lại...
Mậu Văn vừa nhận ra diện mạo của lão ta, kinh ngạc kêu lên một tiếng, chàng không ngờ người này lại chính là Bát Diện Linh Lung Hồ Chi Huy.
Mọi người đều ngớ người ra, chỉ có Hồ Chi Huy tiếng cười vẫn không ngớt.

Hoa Sơn Ngân Hạc nét mặt dần dần đanh lại. Mậu Văn rực ánh mắt kỳ dị.
Loạn Phát Đầu Đà bèn quát một tiếng, phóng người tới vung tay chộp lấy Hồ Chi Huy. Hồ Chi Huy nụ cười tắt hẳn, người đã bị Loạn Phát Đầu Đà xách ngược hổng đất chẳng khác nào con heo quay Hồ Chi Huy tuy linh lợi, ứng phó tài tình, nhưng lúc này đã vô cùng kinh hoảng, nhìn ánh mắt rừng rực của Loạn Phát Đầu Đà, gã ta càng không dám vùng vẫy.
Loạn Phát Đầu Đà cánh tay đưa thẳng, lại càng dễ dàng xách hổng một người to mập như vậy công lực quả kinh người, khiến Hoa Sơn Ngân Hạc cũng chăm nhìn đầy vẻ kinh ngạc.
Hồ Chi Huy nói giọng run rẩy.
- Đại sư tại hạ... có gì đắc tội với lão đâu?
Loạn Phát Đầu Đà nhìn với ánh mắt hung dữ, không nói không rằng, tợ hồ như đang căm hận Hồ Chi Huy đến tột độ.
Hồ Chi Huy càng lo hoảng, nhìn Mậu Văn với ánh mắt đáng thương, van nài :
- Mậu huynh... Mậu huynh... xin Mậu huynh nói giúp một lời để thả ta ra... Mọi người đều là bằng hữu, dù gì đi nữa cũng là bằng hữu, có gì rồi chúng ta sẽ nói sau.
Mậu Văn cười nhạt, nói :
- Hồ huynh, các hạ giỡn mặt với người khác thì sẽ bị trả giá chứ còn nói gì nữa.
Loạn Phát Đầu Đà hừ một tiếng lạnh lùng, lão ta cho đến bấy giờ mới phát ra một tiếng, bởi vậy càng cảm thấy đáng sợ hơn.
Hồ Chi Huy mặt mày tái xanh, nhưng vẫn cố gượng nụ cười, nét mặt trông càng đáng thương và buồn cười, nói :
- Đại sư, tại hạ có gì đắc tội với lão, xin lão cứ nói ra...
Loạn Phát Đầu Đà quát một tiếng, ném Hồ Chi Huy xuống đất, lườm gã ta một cái rồi quay người bước đi. Thì ra lão ta và Hồ Chi Huy vốn không hận thù, có chăng chi là cơn phẫn nộ do thất vọng biến thành, vì lão vốn nhận định Hồ Chi Huy chính là người mà lão ta đang tìm kiếm.
Hồ Chi Huy nhẹ hẳn người, nhưng vẫn ngơ ngác không hiểu lý do vì sao.
Mậu Văn lên tiếng :
- Xin đai sư chậm bước.
Loạn Phát Đầu Đà trì nghi giây lát tôi dừng lại bất chợt thở dài một tiếng, nét mặt tỏ ra đầy thất vọng, ngẩng đầu lên than.
- Biển người mênh mông... biển ngươi mênh mông...
Mậu Văn mỉm cười tiếp lời :
- Lão cho rằng Hồ huynh này thật sự chính là vị lão nhân che mặt vừa rồi hay sao?
Loạn Phát Đầu Đà mở to mắt ra, liền quay người lại. Hồ Chi Huy lồm cồm

bò dậy, bồi một nụ cười, nói :
- Tại hạ làm như vậy chỉ là vì Mao đại ca muốn biết rõ hơn về vị Mậu huynh này, bởi vậy tại hạ mới phải giả dạng như vậy để thử Mậu huynh.
Gã quay sang cười hì hì nhìn Mậu Văn, nói tiếp :
- Nhưng Mao đại ca làm vậy cũng không có ác ý gì đối với Mậu huynh, chẳng qua là vì... vì ái nữ của Mao đại ca mà thôi.
Mậu Văn vẫn luôn giữ nụ cười trên môi.
Loạn Phát Đầu Đà chăm mắt nhìn Hồ Chi Huy, còn Hoa Sơn Ngân Hạc từ từ tra thanh trường kiếm vào vỏ.
Anh ta trong lòng tuy cũng lắm phần ngạc nhiên, nhưng nét mặt vẫn trầm tĩnh lạ thường, bước đến bên cạnh Mậu Văn, mỉm cười nói :
- Tại hạ không biết trong chuyện này có những uẩn khúc như vậy, thì ra các hạ lại là rể quý tương lai của Mao thí chủ. Nếu biết trước như vậy thì tại hạ bất tất phải vội vã tới đây.
Mậu Văn vốn rất cảm kích đối với anh ta, lúc này chàng càng tỏ lòng cảm phục đối với vị đạo nhân trẻ tuổi mà trầm tĩnh này, liền ôm quyền thi lễ, đáp lời :
- Tại hạ và đạo trưởng mới buổi đầu sơ ngộ, đạo trưởng lại quan tâm đến tại hạ như vậy, tại hạ vô cùng cảm kích, không thể bày tỏ bằng lời được, chỉ mong sao sau này có ngày tái ngộ.
Chàng nói giọng thành khẩn, Hoa Sơn Ngân Hạc cũng không khỏi cảm động, bèn nói :
- Bần đạo từ nay về sau e rằng phải bôn ba nhiều trên giang hồ, nếu có được bằng hữu như các hạ quả là một niềm vui lớn trong cuộc đời.
Hai người lặng nhìn nhau, như đã đồng tình kết thân bằng hữu.
Bên kia, Loạn Phát Đầu Đà cứ chằm chằm nhìn Hồ Chi Huy, khiến gã ta không dám ngẩng đầu lên.
Loạn Phát Đầu Đà ánh mắt tuy không di động, nhưng trong bể não của lão ta lại cuồn cuộn trào dâng, rồi có một đôi mắt quen thuộc hiện ra trong ký ức...
Đôi mắt đó rất quen thuộc, lại ngăn cách xa vời. Trong đôi mắt đó bao hàm sự từ tường và thân thiết, nhưng bỗng nhiên lại biến tính hung ác và bạo tàn.
Lão từ nhỏ đã chiêm vọng đôi mắt đó, noi theo những điều chứa đựng trong ánh mắt đó.
Rồi đến một ngày...
Hôm nay, đôi mắt lộ ra sau mảnh khăn che mặt vừa rồi, xem ra sao quen thuộc đến thế, và cũng ngăn cách xa vời đến thế.
Tuy đã qua bao biến đổi thăng trầm, nhưng uy lực đôi mắt đó vẫn làm cho lão ta khiếp phục...
Nhưng lúc này, đôi mắt của kẻ đang đứng đối diện lại rất giảo hoạt và khiếp nhược, đâu phải đôi mắt lộ ra trong mảnh khăn che mặt vừa rồi?

Loạn Phát Đầu Đà xoay chuyển dòng suy nghĩ. Trong lòng khơi dậy vãng sự đầy bi thương.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 25
Tín vật kỳ diệu

Hồ Chi Huy không nén chịu được nữa, bèn ho khan một tiếng, nói :
- Đại sư thần lực như vậy, không biết...
Loạn Phát Đầu Đà bỗng quát lớn cắt ngang lời nói đối phương :
- Không phải.
Lão lướt người tới, Hồ Chi Huy kinh hồn thất sắc, vội lách người né tránh, nhưng Loạn Phát Đầu Đà đến sát trước mặt.
Hồ Chi Huy tuy võ công không tồi, nhưng thấy đối phương hung dữ, gã ta hồn xiêu phách lạc, không dám kháng cự, thân hình đã bị Loạn Phát Đầu Đà xách ngược lên cao.
Mậu Văn thấy vậy nói :
- Đại sư có phải lúc nãy đã nhận ra vị Hồ huynh này vốn không phải là lão nhân che mặt vừa rồi chứ gì?
Loạn Phát Đầu Đà tóc tai đều dựng đứng, phẫn nộ gật đầu, lão lay mạnh thân hình Hồ Chi Huy, quát hỏi :
- Ta hỏi ngươi, người vừa rồi là ai? Giờ đi đâu rồi? Lão ta sao không muốn gặp ta?
Giọng lão ta đầy bi phẫn, nét mặt lão trông càng đáng sợ hơn. Hồ Chi Huy mất hết hồn vía, ấp úng nói :
- Đại sư, lão... e đã hiểu lầm rồi..
Loạn Phát Đầu Đà nghiến răng ken két gằng giọng :
- Hiểu lầm cái gì? Ngươi nếu không mau nói ra, ta sẽ xé ngươi ra làm hai.
Nghe lời của lão ta nói mọi người quả thực không thể không tin, mà đối phó với loại người như Hồ Chi Huy cũng chỉ có biện pháp uy hiếp hung mãnh như thế mới hữu hiệu.
Nhưng uy hiếp quá làm cho Hồ Chi Huy đâm ra sợ hãi nên càng không dám nói ra sự thực. Gã ta run lẩy bẩy nói :
- Đại sư nếu không tin thì tiểu nhân...
Loạn Phát Đầu Đà bóp chặt tay, túm cả thớ thịt dư ra trước ngực Hồ Chi Huy, gã ta nghiến răng kêu một tiếng, mồ hôi mẹ mồ hồi con tuôn xối xả.
Mậu Văn mỉm cười nói :

- Đại sư kỳ thực bất tất truy hỏi như vậy, vị lão nhân che mặt lúc này tuy đã trốn mất, nhưng lão ta đã có quan hệ với Linh Xà Mao Cao, lại sợ gì lão không đến Hàng Châu?
Loạn Phát Đầu Đà hận giọng :
- Dù sao đi nữa hôm nay ta cũng phải hỏi cho ra mới được.
Hoa Sơn Ngân Hạc định mở miệng nói gì, bỗng nghe từ bên ngoài có tiếng vó ngựa rầm rập, chỉ trong tích tắc đã đến trước trướng, tiếp theo là tiếng gọi lớn vào :
- Mậu huynh có trong không?
Tiếng gọi chưa dứt, mười mấy tên đại hán tay lăm lăm đao kiếm xồng xộc tiến vào. Người đi đầu vận chiếc áo ngắn, đầu quấn khăn xanh, lại mang đôi dép cỏ, mới nhìn qua giống như một lão nông dân, nhưng diện mạo quắc thước, sinh lực sung mãn, cử chỉ linh lợi.
Hồ Chi Huy vừa nhìn thấy đã vội gọi to :
- Tới rồi, tới rồi, Lương đại ca tới rồi.
Tay đại hán chẳng cần để mắt tới gã, vội bước đến bên cạnh Mậu Vãn, trầm giọng nói :
- Mậu huynh, huynh không sao cả chứ?
Hoa Sơn Ngân Hạc thấy vậy ngầm ngạc nhiên :
- Thiếu niên tính Mậu này niên kỷ còn trẻ, cũng không giống như người trong giang hồ, lại dường như có quen biết rất rộng lớn, chỉ cần chàng ta gặp phảii chuyện gì rắc rối, lập tức có người ra tay giúp ngay.
Khi Mậu Văn và tay hán tử hàn huyên qua lại vài câu, anh ta nghe ra tay đại hán này lại chính là Cửu Túc Thần Thù Lương Thượng Nhân danh mãn thiên hạ, trong lòng không khỏi chấn động Loạn Phát Đầu Đà cũng quay sang lướt ánh mắt quan sát kỹ Lương Thượng Nhân, lão ta suy nghĩ không ra một tay hán tử nào bình thường như vậy mà lại có ma lực thống suất cả mấy ngàn anh hùng đại hán chợ đô?
Lương Thượng Nhân mỉm cười lên tiếng :
- Tại hạ đi ngang qua đây, gặp lúc Trình Thất đang đi tìm người giải vây cho Mậu huynh, tại hạ lập tức đến ngay, không ngờ lại không có chuyện gì xảy ra cả.
Ông ta liếc mắt nhìn Hoa Sơn Ngân Hạc một cái nói tiếp :
- Vị này có lẽ chính là Ngân Hạc Đạo Trưởng trong nhóm ba vị Ngân y kiếm khách thuộc Hoa Sơn kiếm phái hiện thời. Đạo trưởng có lòng cứu người như cứu mình. Lương mỗ vô cùng bội phục.
Lương Thượng Nhân quay sang phía Loạn Phát Đầu Đà mỉm cười từ tốn nói :
- Đại sư thần lực kinh nhân, khí phách hào hùng. Lương mỗ càng tỏ lòng kính phục.

Rồi nhìn sang Hồ Chi Huy, cũng nói với giọng nhẹ nhàng :
- Hồ huynh vì Man lão gia đã dốc toàn tâm toàn lực để hành sự, nhưng đã làm rất nhiều điều sai trái, tại hạ quả thực không hài lòng, phải cho Hồ huynh trả một cái giá tương xứng mới được.
Cuối cùng ông la quay sang nói với Mậu Văn :
- Thành Hàng Châu lúc này đã rất náo nhiệt, tại hạ vốn cũng không ngờ rằng anh hùng võ lâm tụ hội đến Hàng Châu lại đông đến như vậy. Mậu huynh nếu muốn đi, hãy lên đường ngay bây giờ.
Ông ta nói luôn một mạch, khiến người khác không xen lời được, nhưng cũng không nói lời nào thừa cả. Trong lúc này, ông ta đều nói ra thân thế từng người, đồng thời cũng quyết định cho vận mệnh của mỗi người. Lời nói lại từ tốn, khiến cho người khác không hề nổi giận khi không có cơ hội để nói.
Hoa Sơn Ngân Hạc có vài lời cảm ơn khiêm tốn, trong lòng thầm nghĩ :
- "Cửu Túc Thần Thù quả nhiên danh bất hư truyền".
Loạn Phát Đầu Đà tự động thả tay ra, Hồ Chi Huy rơi bịch xuống đất, nói với Lương Thượng Nhân :
- Các hạ muốn đối phó với hắn ta sao?
Lương Thượng Nhân mỉm cười tiếp lời :
- Tại hạ định cho Hồ huynh đi hưởng phúc vài ngày, sau đó còn nhiều điều phải nhờ đến Hồ huynh.
Ông ta vẫy tay, lập tức có bốn tay đại hán xông đến trói Hồ Chi Huy trong lúc gã ta chưa hoàn hồn.
Lương Thương Nhân nhìn quanh một lượt, nói :
- Nơi này đã vô sự, tại hạ có việc phải đi trước.
Lúc này bên ngoài vẫn có ngựa và lạc đà, nhưng lão nhân che mát kia, cho đến thiếu nữ có tên Đào cô, và cả tiểu đồng Liễu nhi đều biến đi đâu mất.
Lương Thượng Nhân dẫn những tay đại hán ra trước, cùng phi người lên ngựa, đem Hồ Chi Huy cột ở sau ngựa.
Ngọn roi vung lên, đoàn ngựa phi rất nhanh.
Hồ Chi Huy hai tay bị trói, toàn thân không thể cử động được, nhưng hai chân có thể tự do. Vì thế càng làm khổ thêm hai cẳng chân.
Ngựa phi nhanh, ban đầu Hồ Chi Huy còn dựa vào khinh công nên không cảm thấy đau đớn lắm, chỉ cảm thấy nhục nhã và căm phẫn mà thôi, miệng kêu la không ngớt :
- Lương huynh... Lương huynh... tiểu đệ chưa từng đắc tội với huynh, sao lại đối xử tiểu đệ như thế này?
Nhưng sau đó, ngựa phi càng lúc càng nhanh, gã ta dần dần không thể gắng gượng được nữa, miệng la ó giờ lại thở hồng hộc như trâu, hai chân tuy to nhưng cũng không chống đỡ nổi toàn thân.

Lương Thượng Nhân quay đầu cười nói :
- Hồ huynh nay thân hình mập phệ, vận động như vậy nhất định cũng tốt lắm chứ.
Bọn đại hán cùng cười rộ lên, Hồ Chi Huy lắp bắp nói :
- Lương.. khục khục... tha cho ta đi...
Gã ta dùng toàn lực rống lên mấy tiếng, thân hình rơi bịch xuống đất bị ngựa kéo lết đi áo quần bị cọ xát trên đường rách toang, đá sỏi trên đường bắt đầu xát vào da thịt gã.
Trong khoảng khắc này, gã ta bắt đầu cảm thấy hối hận, thời gian trở lại đây gã ta nếu bớt làm những điều gian xảo, luyện thêm võ nghệ, thì hôm nay đâu đến nông nổi này.
Lương Thượng Nhân quay đầu lại nhìn, liền giật dây cương cho ngựa dừng lại, cả đoàn dừng theo. Lương Thượng Nhân nhảy xuống ngựa đỡ Hồ Chi Huy dậy, mỉm cười nói :
- Hồ huynh hôm nay khổ thân nhiều đấy.
Hồ Chi Huy há hốc mồm thở như trâu cày, đâu còn miệng để nói. Lương Thượng Nhân đỡ gã lên ngựa, đưa về trong một tranh viên rộng lớn nhưng không hoa lệ ở ngoại thành Hàng Châu.
Lúc này trời đã nhá nhem tối, trong viện đèn đuốc sáng ngời, đã bày sẵn một bàn rượu thịt.
Lương Thượng Nhân đưa Hồ Chi Huy vào chính viện, vỗ tay một cái, lập tức có bốn thiếu nữ mặt hoa da phấn bước ra cung hầu cạnh bên.
Hương vị rượu thịt bốc lên ngào ngạt, Hồ Chi Huy tinh thần phấn chấn, Lương Thượng Nhân cười ha ha nói :
- Những thứ này Hồ huynh vừa lòng chưa?
Hồ Chi Huy tuy cơ trí giảo hoạt, nhưng lúc này cũng không biết Lương Thượng Nhân có dụng tâm gì.
Gã ta ngớ người giây lát, ngập ngừng đáp :
- Rất tốt, rất tốt.
Lương Thượng Nhân cười nói tiếp :
- Những thiếu nữ này đều là kỹ nữ nổi tiếng ở thành Dương Châu, tại hạ đêm qua đã thấy họ ca vũ, thật tuyệt vời...
Hồ Chi Huy tình bất tự cấm ngước mắt nhìn.
Thấy mấy thiếu nữ rực rỡ như hoa đứng dang hàng ngang trước mặt, tám ánh mắt long lanh như muốn làm mê hồn khách chân đang cùng nhìn vào gã ta.
Nỗi đau đớn và thống khổ trên người gã giờ đây hầu như được giảm đi rất nhiều. Gã ta gật gù nói :
- Quả là tuyệt vời, quả là tuyệt vời...
- Vậy Hồ huynh cũng tất thích bốn thiếu nữ này rồi.

Hồ Chi Huy tỏ ra ngần ngại :
- Lương huynh, tiểu đệ... đương nhiên là rất thích, nhưng quả thực không hiểu Lương huynh muốn đối đãi với tiểu đệ như thế nào...
Lương Thượng Nhân mỉm cười ngắt lời :
- Vừa rồi tại hạ có thất lễ với Hồ huynh, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, bởi vậy muốn bồi hoàn một lễ, và xin Hồ huynh cũng không nên để chuyện đó trong lòng làm gì.
Hồ Chi Huy trong lòng mừng rỡ, cười hể hả nói :
- Tiểu đệ vốn biết Lương huynh là bằng hữu nghĩa khí, sẽ không đối xử tệ với tiểu đệ. Chúng ta đều là tri kỷ, tiểu đệ sao lại đặt nặng chuyện nhỏ nhen đó trong lòng làm gì.
- Rất tốt, rất tốt. Rượu thịt đã bày sẵn, xin Hồ huynh tùy ý dùng lấy, sau đó... ha ha.
Hồ Chi Huy mở to đôi mắt nhìn bốn thiếu nữ cất giọng cười đầy vẻ sung sướng, ưỡn người cầm đũa đưa ra định gắp đùi gà trước mặt.
Lương Thượng Nhân đợt ngột thâu liễm nụ cười trầm giọng :
- Hãy khoan.
Hồ Chi Huy vội rụt tay lại, "coong" một tiếng, đôi đũa gõ trúng miệng bát, đôi mắt bàng hoàng ngơ ngác chăm nhìn Lương Thượng Nhân.
Lương Thượng Nhân mạt lạnh như băng, gắt giọng :
- Hồ huynh hành tẩu giang hồ đã lâu sao không biết trung nghĩa đường thượng, chủ nhân chưa động đũa, khách nhân sao đã nếm trước?
Hồ Chi Huy không dám hỏi quy củ đó lấy từ đầu ra, nhưng cũng cố trấn định tinh thần, bồi một nụ cười nói :
- Tiểu đệ thất lễ, tiểu đệ thất lễ... xin Lương huynh...
Lương Thượng Nhân thoáng hiện nụ cười, cầm đũa ra giữa mâm, bất chợt than một tiếng, bèn co bàn tay lại.
Hồ Chi Huy nôn nóng mở lời :
- Lương huynh, để thức ăn nguội lạnh sẽ mất mùi vị.
Lương Thượng Nhân lúc đầu than :
- Hồ huynh không biết đó thôi, tại hạ lúc này trong lòng đang có nhiều điều rối rắm, xin Hồ huynh nán đợi một tí.
Ông ta bỏ đũa xuống, ngồi lặng người than ngắn thở dài.
Mùi hương rượu thịt bốc lên xông vào mũi Hồ Chi Huy khiến gã ta phải chảy nước dãi.
Một lúc sau, không nhịn được cơn thèm thuồng gã ta mở miệng hỏi :
- Lương huynh có chuyện gì, có thể nói ra để tiểu đệ san sẻ được phần nào chăng?
Lương Thượng Nhân tươi cười nói :
- Hồ huynh nếu chịu trợ giúp, lòng tại hạ sẽ thanh thản đi nhiều.

Hồ Chi Huy nhìn rượu thịt trên bàn, rồi quay nhìn bốn thiếu nữ thướt tha, chậm rãi tiếp lời :
- Tiểu đệ tuy là ké bất tài, nhưng Lương đại ca nếu có cấp sự gì, tiểu đệ ít nhất cũng có thể trình lại với Mao đại ca để...
Lương Thượng Nhân reo lên :
- Hồ huynh quả nhiên là hảo bằng hữu. Hảo bằng hữu...
Ông ta chuyển giọng nghiêm túc :
- Hồ huynh là hảo bằng hữu, ắt hẳn có thể giải trừ được nỗi thống khổ trong lòng tại hạ.
- Đương nhiên, đương nhiên. Nhưng không biết Lương huynh có nỗi thống khổ gì?
Lương Thượng Nhân chậm rãi nói :
- Nỗi thống khổ lớn nhất trên đời là lòng mang một khối hoài nghi lớn mà tự mình không thể giải thích được, vì thế suốt ngày vắt đầu suy nghĩ, ăn không ngon, ngủ chẳng yên.
- Đúng vậy, đúng vậy.
Lương Thượng Nhân rạng rỡ nụ cười, tiếp lời :
- Hồ huynh nếu đồng tình với tại hạ, nếu thật sự là hảo bằng hữu của tại hạ, vậy thì tại hạ xin thỉnh giáo Hồ huynh một câu: vị lão nhân che mặt chủ nhân của Ôn Nhu Tỉnh được mọi người xưng là Nhân Mệnh Liệp Hộ (hộ săn mạng người)
hơn mười năm nay chưa từng đặt chân đến Trung Nguyên, cuối cùng vì chuyện gì mà hôm nay lại đến Giang Nam. Người đó là ai, diện mao thế nào?
Hồ Chi Huy thần sắc đột biến, buông đũa xuống, gượng cười đáp :
- Tiểu đệ chưa từng đặt chân ra khỏi Giang Nam, làm sao biết được chuyện của Nhân Mệnh Liệp Hộ?
Lương Thượng Nhân cười nhạt nói :
- Nhân Mệnh Liệp Hộ vừa đến Giang Nam liên kết ngay với Mao đại gia. Lão ta nếu năm xưa không quen biết với Mao đại gia, thì đâu có như vậy? Lão ta nếu đã có quen biết với Mao đại gia, thì Hồ huynh sao không biết rõ lão ta được? Huống gì Hồ huynh mấy hôm nay đều ở trong Ôn Nhu Tỉnh, hình như luôn cố đợi vị Mậu công tử đó đi qua. Chàng ta đã không phải người trong võ lâm, Nhân Mệnh Liệp Hộ vì sao phải chú ý đến chàng ta đến như vậy.
Hồ Chi Huy thầm run trong lòng thầm nghĩ :
- "Cửu Túc Thần Thù quả thật lợi hại, nhất cử nhất động của ta đều không thể lọt qua mắt hắn ta".
Nghĩ đến đó, gã ta gượng cười nói :
- Mao đại ca chỉ vì vị ái nữ thiên kim có sanh tình cảm với Mậu công tử, bởi

vậy muốn tra rõ thân thế chàng ta. Chuyện này vốn không liên quan gì với Nhân Mệnh Liệp Hộ cả...
Gã hỏi ngược lại :
- Mậu công tử không phải là người trong võ lâm, sao Lương huynh lại quan tâm đối với chàng ta như vậy?
Lương Thượng Nhân trợn ngược đôi mày, thả mạnh đôi đũa xuống bàn, lạnh giọng :
- Hồ huynh dạo này động khẩu quá nhiều, động thủ lại quá ít, ắt là muốn vận động như khi nãy nữa chữ gì?
Ông ta đưa tay vẫy một cái, gọi :
- Người đâu.
Hồ Chi Huy mặt biến sắc, vội nói :
- Lương huynh hãy khoan.
Gã níu tay Lương Thượng Nhân, van nài :
- Chúng ta đều là huynh đệ cả mà, có gì cứ trao đổi với nhau.
Lương Thượng Nhân vùng cánh tay, buông giọng lạnh lùng :
- Hồ huynh nghĩ thông rồi hả, vậy hãy nói đi.
Hồ Chi Huy thở ra một cái, chậm rãi nói :
- Không giấu gì Lương huynh, tất cả những hành động trong giang hồ với thời gian gần đây đều là vì một chuyện...
Lương Thượng Nhân hỏi ngang :
- Hành động gì, nói rõ một tí.
Hồ Chi Huy thấy phía trước đã xuất hiện mười mấy tay đại hán, đao kiếm đều tuốt ra khỏi vỏ, mặt đằng đằng sát khí, gã ta sợ hãi nói tiếp :
- Thí như Mao đại ca tổ chức anh hùng thịnh hội ở Hàng Châu, thí như Thất kiếm Tam tiên năm xưa đều kiêm trình đến Giang Nam, và thí như vị Nhân Mệnh Liệp Hộ cũng đến nơi này... tất cả đều vì muốn tra rõ một chuyện...
Gã ta nói ra từng chữ vẻ nặng nề :
- Vì muốn tra rõ hậu nhân của lão ma đầu võ lâm Cưu tiên sinh có phải đã xuất hiện trong giang hồ không? Kim Kiếm Hiệp có liên quan với Cưu tiên sinh không?
Lương Thượng Nhăn nhíu mày hỏi.
- Có gì nữa?
Hồ Chi Huy trả lời :
- Lại có rất nhiều người thầm hoài nghi vị Mậu công tử... khục khục... có phải là hậu nhân của Cưu tiên sinh không. Điểm này tiểu đệ kỳ thực thông tin, nhưng căn cứ theo nhiều nguồn tin, lại khiến cho mọi người không thể không tin.
Ôi... tiểu đệ làm như vậy cũng chỉ là thừa mệnh hành sự mà thôi.
Lương Thượng Nhân ánh mắt hơi biến đổi, trầm giọng :

- Nguồn tin gì? Lẽ nào các người đã có nguồn tin nào đó có thể chứng minh vị phú gia công tử thư sinh đó là hậu nhân của Cưu tiên sinh năm xưa hay sao?
Ông ta ngẩng đầu cười một tràng thật to, nói tiếp :
- Thật là một điều buồn cười.
Tiếng cười vang lên làm rung chuyển cả mâm bát trên bàn Hồ Chi Huy phóng ánh mắt nhìn, lại phát giác ra tiếng cười của đối phương dường như là vì muốn che lấp nguồn tình cảm toát ra trên mặt vốn không đè nén được.
Lương Thượng Nhân vừa ngưng tiếng cười.
Hồ Chi Huy chậm rãi nói :
- Mậu công tử nếu bị phát giác thật sự chính là hậu nhân của Cưu tiên sinh, thật hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi, không những hắn ta, mà kể cả bằng hữu và băng phái của hắn ta sợ cũng...
Lương Thượng Nhân vỗ bàn quát :
- Ngươi nói gì?
Chén bát trên bàn bị bắn ngược lên va loảng xoảng. Hồ Chi Huy cũng giật thót người, gượng nói :
- Chẳng qua là phỏng đoán vậy mà thôi, hì hì, Mậu công tử...
Lương Thượng Nhân ngắt ngang lời :
- Ta hỏi ngươi, ngươi sao lại gán Mậu công tử và Cưu tiên sinh lại với nhau? Lương mỗ ta đã là bằng hữu với Mậu công tử, sẽ không để các người ngậm máu phun người, suy đoán lung tung.
Hồ Chi Huy chợt cãi lời :
- Độ mười tám năm về trước, lúc đó Lương huynh chưa nổi danh trên giang hồ, tiểu đệ càng không biết thân mình đâu, nhưng Thất kiếm Tam tiên đều đã thành danh lừng lẫy. Cưu tiên sinh càng sớm nổi danh trong thiên hạ, chiếm vị trí đứng đầu trong võ lâm...
Lương Thượng Nhân hừ một tiếng, tuy không biết đối phương vì sao nói ra lời đó, nhưng đã có liên quan tới Cưu tiên sinh đành phải lắng tai để nghe.
Hồ Chi Huy nói tiếp :
- Bấy giờ Cưu tiên sinh tung hoành giang hồ, nhưng lại không có người nào sùng kính lão ta, vì lão ta hành sự theo bản tinh hung ác của mình, chẳng kể thiên lý nhân tình gì cả, đừng nói gì...
Lương Thượng Nhân quát lớn :
- Con người của Cưu lão tiền bối, há để cho ngươi tùy tiện bình xét sao?
Hồ Chi Huy dịu giọng :
- Con người của Cưu tiên sinh chớ nói gì tiểu đệ, mà ngay cả những Chưởng môn của các đại môn phái võ lâm hiện thời cho đến nay cũng không dám vọng ngôn độc đoán.
Ngừng lại giây lát, gã ta nói tiếp :

- Nhưng tiểu đệ hôm nay nói ra lời đó, đều là vì...
- Vì gì?
Hồ Chi Huy cũng không biết phải cố ý hay không, lại thở ra một tiếng dài, nói :
- Nghĩ rằng con người Cưu tiên sinh đã là như vậy, trong giang hồ sao lại không có cừu gia được. Nhưng Cưu tiên sinh võ công quả cao, lại mất sớm, do đó những cừu gia này trong lúc Cưu tiên sinh còn sống không có cách gì phục thù được, sau khi chết đã càng khỏi nói đến chuyện phục thù. Nhưng lúc nào cũng lưu ý Cưu tiên sinh có hậu nhân hay không.
- Nói tiếp đi.
- Cưu tiên sinh có hậu nhân hay không, trong giang hồ mỗi người nói một cách khác, không có ai biết rõ chân tướng, thậm chí lão ta có thân thích bằng hữu và đồ đệ hay không trong võ lâm cũng chẳng có người nào biết, ngoại trừ Mao đại ca của tiểu đệ ra.
Lương Thượng Nhân tụ khí hội thần lắng nghe, Hồ Chi Huy nói tiếp :
- Chuyện này hôm nay đã trở thành bí mật bán công khai trong võ lâm, ắt Lương huynh cũng đã biết, Mao đại ca vốn không muốn đem chuyện này truyền ra chốn giang hồ, nhưng sau đó bất đắc dĩ phải nói ra. Tin này vừa truyền ra, lập tức trong giang hồ xôn xao hẳn lên. Những cừu gia của Cưu tiên sinh năm xưa vốn nuốt hận nhiều năm nay, nay sao lại không muốn tầm cừu báo thù được.
Hoặc công khai, hoặc ngầm, đều đang truy tìm tung tích của hậu nhân Cưu tiên sinh.
Lương Thượng Nhân nhíu mày thầm than trong lòng :
- Không ngờ rằng không những chàng ta muốn tầm cừu báo thù mà người khác cũng muốn tìm chàng ta để báo thù. Cảnh trường ân oán quanh co này thật không biết nên nghĩ thế nào?
Hồ Chi Huy chú mục nhìn Lương Thượng Nhân, đoạn nở nụ cười nói :
- Kỳ thực mà nói, Cưu tiên sinh nếu như có hậu nhân, vị hậu nhân đó chính là người thân thuộc của Mao đại ca. Năm xưa Mao đại ca tuy đối với Cưu tiên sinh... Ồ, đó cũng là chuyện bất đắc dĩ, Mao đại ca trong lòng thời thời khắc khắc luôn nhớ nghĩ đến muội muội của lão ta, cũng luôn nhớ nghĩ đến đứa hài nhi trong bụng muội muội của lão ta. Chỉ cần đứa trẻ đó không nhớ đến vãn sự, Mao đại ca không những không đối với chàng ta như vậy, ngược lại còn giúp chàng ta đối phó với những cừu gia năm xưa. Nhưng điều đó là Mao đại ca chỉ nói riêng cho tiểu đệ biết, tiểu đệ đáng lẽ không nên nói ra.
Lương Thượng Nhân mặc nhiên một hồi lâu, nhíu mày hỏi :
- Theo ngươi biết, cừu gia của Cưu tiên sinh năm xưa đến nay có bao nhiêu người?
Hồ Chi Huy cười đáp :

- Cừu gia của Cưu tiên sinh năm xưa vốn đã rải rác khắp thiên hạ, cho đến nay những cừu gia đó có không biết bao nhiêu hậu nhân, tiểu đệ làm sao kể hết được. Không khéo lại có...
Gã ta đảo mắt nhìn quanh, nói tiếp :
- Khôn khéo trong những huynh đệ của Lương huynh cũng có vài người là đối đầu của Cưu tiên sinh nữa đấy.
Lương Thượng Nhân nét mặt đanh lại, hỏi :
- Nói như vậy, Nhân Mệnh Liệp Hộ e rằng cũng là đối đầu của Cưu tiên sinh chăng?
Hồ Chi Huy gật đầu ấp úng :
- Có lẽ... có lẽ...
- Có phải hay không?
Hồ Chi Huy mới hé nụ cười bỗng chợt tắt hẳn, hỏi lại :
- Chuyện đó có lẽ nào có quan hệ gì với Lương huynh hay sao?
Lương Thượng Nhân lườm mắt nhìn, gằn từng tiếng một :
- Hồ huynh, ngươi chớ quên rằng, lúc này tính mệnh ngươi đang nằm trong tay ta. Lương mỗ ta tuy là kẻ vô tài, nhưng giết ngươi chẳng có khó khăn gì.
Hồ Chi Huy lạnh toát trong người, ngồi đờ ra một hồi lâu, trên trán vã đầy mồ hôi, gã ta vốn cho rằng Lương Thượng Nhân tuyệt đối không dám giết gã ta, nhưng nghĩ lại. Lương Thượng Nhân nếu thật sự giết chết gã thì đâu có ai hay biết. Ngước mắt nhìn, thấy xung quanh gươm giáo tua tủa.
Cuối cùng, gã ta thở hắt ra một cái, nói giọng ỉu xìu :
- Nếu tiểu đệ nói rõ chân tướng người đó ra. Lương huynh có...
Lương Thượng Nhân cười nhạt, tiếp lời :
- Lương mỗ và Hồ huynh hoàn toàn không thù hằn.
Hồ Chi Huy cảm thấy nhẹ người, nói :
- Lương huynh có từng nghe, cách đây mấy mươi năm trong giang hồ có vị lão võ sư thành danh, dùng "Tam thập lục lộ lê hoa hỏa thương" và "Thất thập nhị lộ hành giả bổng" để dương danh giang hồ, lão có tên là Thần Thương Uông Lỗ Bình...
- Không sai, có người đó.
- Thần Thương Uông Lỗ Bình hành sự tuy rất chính trực, nhưng tính khí lại nóng như lửa. Đến tuổi trung niên hiền thê qua đời, có một nam tử, nam tử đó nghe nói rất bất tài, có một hôm chọc giận Uông lão anh hùng. Uông lão anh hùng sai người đem đứa nhỏ đó ra chém đầu, ngay lúc đó Cưu tiên sinh lại xuất hiện...
Lương Thượng Nhân thần sắc hơi biến đổi, bỗng nghe từ bên ngoài có tiếng cười kha khả, cất cao giọng :
- Rất tốt, rất tốt. Lão ta thực sự chính là Uông Lỗ Bình.
Tiếng cười tuy lớn, nhưng nghe ra tợ như nửa khóc nữa cười, cũng không

biết là khóc hay là cười.
Mọi người đều kinh ngạc, thấy một bóng người cao to lướt vào, một tay vung lên, luồng cuồng phong bạt ra đẩy dạt mười mấy tay đại hán nhào ngả nghiêng, gươm giáo trong tay cầm cũng không vững, rơi cả xuống đất Người vừa xuất hiện đó chính là Loạn Phát Đầu Đà. Lão ta chẳng cần để mắt tới ai cả, liền bước tới đứng trước mặt Hồ Chi Huy, thiết chưởng đưa ra nắm lấy cổ gã ta.
Hồ Chi Huy vừa thoáng thấy người này toàn thân đã phát run, hàm răng đánh lập cập. Loạn Phát Đầu Đà day mạnh, quát hỏi :
- Ngươi nói nhanh, nói nhanh, người đó lúc nãy đang ở đâu?
Hồ Chi Huy sợ hết hồn cả buổi vẫn chưa nói được, bỗng nghe "rắc" một tiếng, cổ Hồ Chi Huy bị lão ta vặn một cái gãy ngang, giật giật mấy cát rồi rơi bịch xuống đất không kịp kêu lên tiếng nào.
Loạn Phát Đầu Đà cơn phẫn nộ dần dần lắng xuống, nhìn thi thể Hồ Chi Huy nằm vắt dưới đất, rồi nhìn lên Lương Thượng Nhân, bất chợt than một tiếng, cầm bình rượu trên bàn nốc một hơi hết sạch.
Mười mấy tay đại hán có mấy khi được thấy qua kình lực kinh người như vậy, do đó cả bọn đều sững sờ như người mất hồn.
Lương Thượng Nhân thay đổi sắc mặt, nói :
- Đại sư cho dù thần lực kinh người đi nữa, cũng không nên tùy tiện giết người như vậy. Lẽ nào lão coi Lương mỗ là phế vật hay sao?
Loạn Phát Đầu Đà tay cầm bình rượu, vẫn đứng lặng người tợ như không nghe thấy, nhưng miệng lại lẩm bẩm :
- Quả nhiên là... quả nhiên là lão ta...
Lương Thượng Nhân thầm ngạc nhiên, chợt thấy lão ta hét to một tiếng rồi lao người đi, hất văng chiếc bàn làm mâm bát vỡ tan tành.
Mười mấy tay đại hán kinh hãi thất sắc, vội dạt ra tránh đường, không có ai dám chặn lão ta.
Loạn Phát Đầu Đà đôi mắt đỏ rực như hai cục than hồng, vết đao trên mặt cũng ửng đỏ lên, xồng xộc bước đi như hổ. Vừa ra khỏi đại sảnh bỗng trước mắt hoa lên, một người vận áo lam đã đứng chắn trước mặt, lạnh giọng nói :
- Giết người rồi bỏ đi, trên đời này đâu có chuyện dễ dãi như thế.
Loạn Phát Đầu Đà đôi mắt nảy lửa, cũng không cần biết người đứng chắn trước mặt là ai, liền quát lớn :
- Tránh ra.
Lão tung chưởng đánh thẳng vào ngực đối phương.
Thần lực của lão ta mọi người vốn đã khiếp đảm, lần này chưởng phong phát ra vù vù càng kinh người hơn, phía trước dù là cây đại thụ to e rằng cũng phải bứt cả rễ.
Không ngờ người ở trước mặt lão ta vẫn đứng yên như pho tượng chỉ nghe

“bình” một tiếng, chưởng của lão đánh trúng ngay trên người đối phương. Mọi người kinh hãi kêu lên, Loạn Phát Đầu Đà kinh hồn thất sắc, vì chưởng của lão ta đánh trúng ngực đối phương, cánh tay bỗng cảm thấy như tê liệt chết đi, tợ như còn, mà cũng tợ như mất đi đâu, khiến cả cánh tay không thể cử động được.
Loạn Phát Đầu Đà bàng hoàng ngước mắt nhìn, thấy đang đứng trước mắt là một lão tăng vận áo cà sa, tay lần chuỗi hạt, tay còn lại chấp trước ngực với tư thế khí định thần nhàn, thân hình sừng sững như núi.
Lương Thượng Nhân vừa bước ra cửa, thấy chưởng lực của Loạn Phát Đầu Đa đã không quật ngã được vị tăng, ngược lại còn bị chế trú, ông ta cũng đứng trố mắt nhìn với bao nỗi kinh ngạc trỗi dậy trong lòng.
Vị tăng nhân trung niên tuyên một câu Phật hiệu, trầm giọng :
- Thiện tai, thiện tai. Lão vừa cướp đi một tính mạng một người, lẽ nào còn cho chưa đủ hay sao? Chưởng này nếu đánh trúng người khác, há không phải mất thêm một mạng người nữa sao?
Vị tăng nhăn tuy vận áo cà sa, tay lần chuỗi hạt, nhưng mắt to mày rậm, ánh mắt rừng rực. Miệng tuy niệm to câu Phật hiệu, nhưng nghe tựa như không phải một người xuất gia nói ra.
Có điều ở giữa hai chân mày hàm ẩn một cổ chánh khí, hiển nhiên là một người bán thế xuất gia, chưa đạt được tứ đại giai không.
Loạn Phát Đầu Đà không nói một lời, vận lực ở cánh tay, bật mạnh người lui sau, nhưng bàn tay không bứt được ra khỏi ngực vị tăng nhân. Lão ta trong lòng lạnh như băng đóng, biết rằng mình hôm nay đã gặp nội gia cao thủ tuyệt đỉnh, miệng bỗng hét một tiếng, tung chân đá ngược lên.
Ngoại gia công phu lấy cước pháp làm đầu, cú tung chân của lão ta quả rất bất ngờ và nhanh như điện xẹt.
Tăng nhân trung niên chợt nhíu mày, ngực ưỡn ra, nhúng tay hướng xuống đất đón lấy chân của đối phương.
Loạn Phát Đầu Đà bỗng cảm thấy ở tay có một cổ chân lực bắn sang, ở chân lại bị đánh, bất ngờ thân hình to lớn của lão ta bị tung ngược lên trên không, đầu chổng ngược, áo quần tung rối lên. Lão lộn người đáp xuống ở mái hiên phía sau, miệng thốt lên :
- Ta nhận ra ngươi... ta nhận ra ngươi...
Tiếp theo đó là tiếng ngói vỡ choang choảng, chỉ trong nháy mắt lão ta biến mất.
Tăng nhân trung niên lắc đầu nói :
- Nghiệt chướng, nghiệt chướng...
Rồi ngẩng ánh mắt nhìn lên, mỉm cười chấp hai tay mở lời :
- Thí chủ có phải chính là Lương Thượng Nhân đại hiệp không?
Lương Thượng Nhân thấy vị tăng này võ công cao cường như vậy, trong

lòng đã lắm phần kinh ngạc. Giờ đây lại nghe lão nói ra tính danh mình.
Lương Thượng Nhân càng ngạc nhiên hơn.
Tăng nhăn trung niên mỉm cười nói :
- Bần Tang Không Ảo, từ Côn Luân đến đây bái phỏng thí chủ, đồng thời có một chuyện cần thỉnh giáo.
Lương Thượng Nhân vô cùng ngạc nhiên, những năm trở lại đây không thấy cao thủ môn hạ của Côn Luân xuất hiện trong giang hồ, vị tăng này võ công cao cường như vậy, vị Chưởng giáo của phái Côn Luân hiện thời e rằng cũng cỡ như vậy mà thôi. Lão ta không quản ngại ngàn dặm xa xôi đến đây, lại cần tìm mình, vì chuyện gì chứ?
Lương Thượng Nhân đắn đo suy nghĩ, nhưng vẫn vội ôm quyền thi lễ nói :
- Đại sư từ xa đến đây, tại hạ không biết trước để ra đón tiếp, mời đại sư vào tệ viện dùng trà.
Trong đại sảnh được thu dọn sạch sẽ, Lương Thượng Nhân mời khách nhập tòa, tăng nhân trung niên Không Ảo đại sư mỉm cười buông giọng nhẹ nhàng :
- Bần tăng cữu ngưỡng đại danh thí chủ, nhưng nếu không có một người giới thiệu thì bần tăng không dám mạo muội đến bái kiến.
Lương Thượng Nhân buột miệng hỏi :
- Đại sư quanh lâm đại giá, thật khiến cho tại hạ mừng rỡ khôn xiết. Nhưng không dám thỉnh giáo đại sư một câu, không biết trong quý hữu lại có vị nào quen biết với tại hạ nhỉ?
Không Ảo đại sư mỉm cười hỏi lại :
- Không biết thí chủ có nhớ cách đây mười năm trong lớp buôn heo bán chó có vị La Nhất Đao hay không?
Lương Thượng Nhân "à" một tiếng, thốt lời :
- La Nhất Đao, La Nhất Đao, lão ta nay ở đâu?
Không Ảo đại sư trả lời :
- Từ khi được thí chủ giáo huấn lần đó, La thiếu hiệp cũng đã bái làm môn hạ phái Côn Luân, lúc này đã là đệ tứ thứ bảy của sư huynh Chưởng giáo tệ phái.
Lương Thượng Nhân nói giọng ngậm ngùi :
- Phóng hạ đồ đao, lập địa chính Phật, La Nhất Đao quả là bậc anh hùng. Tại hạ đem so với lão ta, thật đáng hổ thẹn.
Trong lòng Lương Thượng Nhân lại thầm nghĩ :
- "Người này niên kỷ chỉ mới trung niên, lại là sư đệ của Chưởng giáo Côn Luân hiện thời".
Nên biết rằng Chưởng giáo Côn Luân đương thời tuổi đã ngoại bảy mươi, là một trong mấy vị cao nhân còn lại trong võ lâm. Năm vị hiệp sĩ được trong giới giang hồ xưng là Côn Luân ngũ lão cũng chỉ là tục gia đệ tử của lão ta

mà thôi.
Không Ảo đai sư mỉm cười nói :
- Phật môn quảng đại phổ độ chúng sinh, tự nghĩ bần tăng năm xưa cũng...
Lão ta chợt than nhẹ một tiếng, chuyển giọng :
- Bần tăng lần này đến Giang Nam là vì muôn thăm dò một người. Giới Sát sư điệt La Nhất Đao nhiều lần nói với bần tăng về lòng nghĩa hiệp của thí chủ, về bằng hữu của thí chủ có mặt khắp trong thiên hạ...
Lão ta rạng rỡ nụ cười, nói tiếp :
- Bần tăng hai mươi năm nay chưa từng đến Giang Nam, cho nên việc tìm người lần này chỉ có trông nhờ vào thí chủ là hơn hết.
- Đại sư nói như vậy làm tại hạ thêm hổ thẹn, tại hạ chỉ là kẻ tầm thường, đâu xứng đáng với những lời xưng tụng của đại sư. Không biết người mà đại sư cần tìm là ai? Tại hạ sẽ tận lực tìm kiếm cho đại sư.
- Bần tăng lần này đến đây, ngoài lời giới thiệu của La Nhất Đao ra, còn có một người giao cho bần tăng một tín vật, người này không biết thí chủ còn nhớ hay không?
Không Ảo đại sư vừa nói vừa lấy từ trong người ra một chiếc hài nhỏ nhắn trông rất khéo.
Lương Thượng Nhân toàn thân chấn động, run giọng nói :
- Vạn... Vạn lão tiền bối...
Ông ta từ từ đưa tay ra cầm lấy chiếc hài.
Không Ảo đại sư tươi cười tiếp lời :
- Xem ra thi chủ còn nhớ lão ta.
Lương Thượng Nhân nét mặt đầy vé xúc động, hai tay nâng chiếc hài, đặt nhẹ luống bàn một cách cung kính, sau đó quỳ sụp xuống dưới đất.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 26
Cải trang nam giới

Không Ảo đại sư đứng dậy khỏi ghế, thấy Lương Thượng Nhân vẫn quỳ một chỗ, nói giọng bi thương :
- Đệ tử sao không nhớ lão tiền bối được, đệ tử tuy ngu muội nhưng không phải là kẻ vong ân phụ nghĩa, nếu không có lão thì đệ tử đã phân thây nát cốt từ lâu, đâu còn có ngày hôm nay.
Không Ảo đại sư gật đầu thầm nghĩ :
- "Người này quả là một hán tử đầy lòng trung nghĩa, cũng không uổng công

ta đến đây".
Lương Thượng Nhân cúi đầu mặc nhiên rất lâu mới đứng dậy nói.
- Đại sư có tín vật này sao không nói trước, tại hạ đội ân Vạn lão tiền bối cao ngất như núi, chỉ cần có nửa lời của Vạn lão tiền bối, thì dù có dầu sôi lửa bỏng tại hạ cũng không chối từ, huống gì là việc nhỏ này.
Không Ảo đại sư nhấn giọng :
- Chuyện này nói ra tuy dễ, nhưng thực hiện lại không dễ đâu.
- Bất kể có khó khăn đến đâu, tại hạ đều tin chắc rằng sẽ thực hiện hoàn thành, chỉ cần trên đời này thật sự có người đó.
- Thật không?
- Đại sư nếu không tin, tại hạ quỳ trước mặt tín vật này phát thệ nếu không tìm ra được người đó...
- Thí chủ nếu không tìm ra được tung tích người đó cũng không nên chết.
- Đành như vậy.
Không Ảo đại sư vui mừng, bắt đầu nói :
- Người mà bần tăng muốn truy tìm tuy không nổi danh trong giang hồ, nhưng nói ra ắt thí chủ cũng biết.
- Ai?
Không Ảo đại sư giữa hai chân mày hiện lên vẻ oán hận, ánh mắt cũng toát ra một cổ sát khí trầm giọng :
- Người này là nam tử của ma đầu Cưu Độc không có việc gì ác mà không làm năm xưa, bần tăng cũng không biết hắn ta tên gì? Nhưng đến nay đã mười bảy mười tám tuổi rồi.
Lương Thượng Nhân trong lòng chấn động, buột miệng hỏi :
- Đại sư vì sao phải tìm người này?
Không Ảo đại sư ngẩng đầu cười cuồng vọng, rít qua kẽ răng :
- Cưu Độc và ta thù chất như núi, hận sâu như biển, ta hận không xé thịt lột da hắn ra, chỉ đáng tiếc hắn không đợi ta, thù cha con trả, bởi vậy ta phải đến đây tìm con hắn.
Giọng đầy oán hận của lão ta đã làm cho Lương Thượng Nhân lạnh toát cả xương sống, đứng lặng một hồi lâu, thầm nói :
- Cưu Thứ ơi Cưu Thứ, ngươi chỉ biết tìm người báo thù, lại không biết có người tìm ngươi để phục thù, vòng dây ân cừu quanh quẩn của các ngươi, giờ bảo Lương Thượng Nhân ta làm gì mới được đây...
Thánh Thủ tiên sinh và ông ta có tình nghĩa sư đồ, lệnh của Thánh Thủ tiên sinh ông ta đương nhiên chẳng quản ngại dầu sôi lửa bỏng. Nhưng chủ nhân của tín vật này đối với ông ta lại càng có ân lớn như trời bể, ông ta vừa rồi đã phát thệ, lúc này phải biết làm sao khi một hảo hán giang hồ phải biết lấy nghĩa làm đầu, lấy tín làm trọng. Do đó lức này trong đầu óc ông ta tợ như ba đào cuồn cuộn.

Không Ảo đại sư hơi cúi đầu, nhìn thẳng vào mặt Lương Thượng Nhân, trầm giọng hỏi :
- Thí chủ đã nghe qua người này chưa? Thí chủ có biết người này ở đâu không?
Lương Thượng Nhân mặc nhiên một hồi lâu, cố gượng cười, ngập ngừng nói :
- Đại sư ở tận Côn Luân xa xôi, lại không biết có mối thù hận gì với Cưu tiên sinh nhỉ?
Không Ảo đứng lặng người rất lâu, dòng suy ngẫm như đang trở về quá khứ. Miệng lẩm bẩm một mình, đoạn trầm giọng hỏi :
- Ta hỏi thí chủ, thù giết cha nặng, hay là đoạt vợ sâu?
Lương Thượng Nhân ngập ngừng đáp.
- Hai chữ thù và hận, ý nghĩa vốn hoàn toàn không giống nhau. Thù cha bất cộng đái thiên, nhưng hận đoạt vợ... ôi, xác thực hận cũng rất sâu.
Không Ảo đại sư bên khóe môi hiện lên một nét cười thê lương và thù hận, ngẩng đầu cười như điên dại, cất giọng hỏi :
- Thí chủ có biết ta vì sao xuất gia không? Có biết ta trước khi xuất gia là ai không?
Lương Thượng Nhân theo đuổi dòng suy nghĩ, lại nghĩ đến một người.
* * * * *
Trong ánh nắng mờ ảo của buổi sắp hoàng hôn, chùa Linh ẩn soi bóng bên bờ hồ, đây là nơi có khung cảnh thiên nhiên kỳ ảo. Xung quanh khói núi bao phủ, ánh hồng lên trong ánh nắng chiều tà.
Có một thiếu niên thư sinh non trẻ chấp tay đứng trước sơn môn, đôi mắt nhìn đăm đăm vào khoảng trời mênh mông phía trước, thần tình tuy rất an tĩnh, nhưng ở giữa đôi chân mày hàm ẩn sự nôn nóng, tợ hồ như đang chờ đợi gì.
Ngoài sơn môn, có mấy mươi kẻ ăn xin đang ngồi ăn xin ở Linh ẩn tự vốn là một cảnh thường ngày của Tây Hồ, nhưng những người ăn xin này trông rất an nhàn.
Rất lâu sau, chàng thiếu niên thư sinh quay đầu lại, ráng chiều ánh lên trên mặt chàng ta làm đôi má ửng hồng như hoa đào. Chàng nhìn quanh một lượt, đi vòng tới trước sơn môn, nhẹ giọng hỏi :
- Lăng lão tiền bối có thật sự sắp đến không?
Ngồi phía bên trái sơn môn là một thiếu niên ăn xin dáng người thon gầy, nhưng lại ngồi trên cái bao gai to tướng, lúc này đôi mắt mở to, thần quang ẩn hiện, trả lời :
- Không chắc.
Thiếu niên thư sinh thần sắc hơi biến đổi, hỏi tiếp :
- Ngươi vừa rồi nói lão ta sắp đến mà?

- Cũng có thể đến, cũng có thể không đến, có ai đoán chắc được.
Thiếu niên thư sinh nhướng cao đôi mày :
- Đã như vậy ngươi vì sao bắt ta đợi lâu thế này?
- Ai bảo ngươi đợi?
Thiếu niên thư sinh ánh mắt lạnh đi, nét mặt càng ửng hồng lên, lớn tiếng :
- Thật vô lễ, dù là Bang chủ của các ngươi gặp ta e rằng cũng không dám có thái độ như vậy.
Thiếu niên ăn xin hừ một tiếng, không nói năng gì.
Thiếu niên thư sinh quát gắt :
- Xem ngươi cũng là người luyện võ, vậy đứng dậy để thiếu gia giáo huấn ngươi một bữa.
Thiếu niên ăn xin lướt nhìn chàng ta một lượt buông giọng :
- Bổn nhân lâu nay không hề động thủ với nữ nhân.
Thiếu niên thư sinh bất giác ngớ người, hai đóa hồng vân chạy dài ra tận trái tai, đứng sững người giây lát rồi giậm chân nói giọng gắt gỏng :
- Để Bang chủ các ngươi đến giáo huấn các ngươi.
Đám ăn xin cười xầm xì, thiếu niên thư sinh đã bước đi xa, trống ngực đánh dồn, rõ ràng chàng ta đang nổi giận, nhưng không thể động thủ cùng họ được, vì chàng ta cần tìm gặp vị Bang chủ của Cùng Gia bang để dò la về tin tức một người.
Ánh nắng hắt những tia chiếu yếu ớt sau cùng, thiếu niên thư sinh càng đi chậm lại, miệng bất chợt phát ra những tiếng thở than. Chàng ta trong lòng mang bao nỗi sầu tư mà ngay cả người thân cũng không thể nói ra được, vì vậy chỉ có thỉnh cầu Bang chủ Cùng Gia bang trợ giúp, nhưng Lăng bang chủ như thần long giữa khoảng trời mênh mông, biết tìm ở nơi nào bây giờ.
Chàng đưa tay trắng như ngọc vỗ ở bắp đùi một cái, chàng tuy là nữ giả nam, nhưng tính cách của nữ tính vẫn không che giấu được.
Chàng cúi đầu lặng lẽ bước đi, ngước mắt nhìn lên, thấy có hai lão nhân tóc bạc, vận trang phục sang trọng đang sánh vai đi tới, chòm râu trắng dài xõa bay trong gió.
Hai lão nhân một rất mập, một lại rất gầy, một mập một gầy đối nghịch nhau hoàn toàn.
Khi còn cách thiếu niên độ mấy xích, ánh mắt chú nhìn vào người thiếu niên.
Sau đó cả hai cùng nhìn nhau, lão bên trái nhỏ giọng :
- Giống nhỉ?
Giọng nói nghe ra rất kỳ dị.
Lão bên phải gật gật đầu, nói càng nhỏ hơn :
- Hắn ta nếu là nữ nhân...
Lão kia ngắt lời :

- Hắn vốn chính là nữ nhân. Ôi, nếu là hai mươi năm trước đây thì...
Nói đến đó, cả hai cùng ngưng lời, ánh mắt cũng hạ nhìn xuống.
Thiếu niên thư sinh nhướng cao đôi mày liễu, giận dữ nói :
- Các ngươi đang nói gì?
Chàng ta tai mắt rất linh, hai lão nhân nói tuy nhỏ nhưng đều nghe rõ cả.
Hai lão nhân cùng nhìn nhau một cái, lặng yên không trả lời, cùng bước đi ngang qua trước mặt.
Thiếu niên hơi dừng bước, cuối cùng cũng cố gắng đè cơn nộ khí trong lòng.
Chàng ta vốn là người có tính tình nóng nảy, nhưng thời gian gần đãy không biết sao lại thay đổi rất nhiều.
Chiếc mã xa đang đợi bên hàng liễu rủ xa xa, thiếu niên bước tới phía chiếc xe, sau khóm liễu bỗng có bóng người thoắt hiện, một thiếu niên vận áo vàng có gương mặt tuấn mỹ xuất hiện, bồi một nụ cười, nói :
- Cô nương sao lại đến đây? Đến để thưởng ngoạn phong cảnh, hay là vì...
Thiếu niên thư sinh trừng mắt lạnh giọng :
- Ngươi khỏi phải quan tâm.
Rồi bước đi tiếp, không ngờ kim y thiếu niên thoắl người đến chặn trước mặt, nói :
- Ta sao lại không quan tâm được, gia sư bảo ta...
Thiếu niên thư sinh quát gắt :
- Thiết Bình, ngươi không nên cho rằng được phụ thân ta đắc sủng mà quên đi thân phận của mình là gì, bổn cô nương ta chiếu theo đó để có biện pháp khắc chế ngươi.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 27
Máu nhuộm cừu gia

Qua ngữ khí nói ra đủ rõ rằng thiếu niên thư sinh đó vốn chính là Mao Văn Kỳ, ái nữ của Linh Xà Mao Cao.
Nhưng nàng ta không phải đi trở về với sư phụ rồi sao? Sao lại quay lại Giang Nam?
Thiếu niên có lên Thiết Bình cố ý than nhẹ một tiếng, nhẹ giọng :
- Cô nương nếu nói như vậy, thì ta sẽ không có gì để nói nữa.
Ánh mắt anh ta liếc nhìn Mao Văn Kỳ, nói :
- Kỳ thực ta vì có một tin tức nên mới đến đây để nói với cô nương.
Anh ta chính là Đoạt Mệnh sứ giả Thiết Bình trong Ngọc Cốt sứ giả thuộc

hạ của Mao Cao.
Thời gian gần đây Ngọc Cốt sứ giả bị tàn hại nặng nề, do đó Mao Cao đặc biệt quan tâm đối với mấy đệ tử còn lại.
Mao Văn Kỳ bước đi mấy bước, đành phải dừng lại hỏi :
- Tin tức gì?
Thiết Bình cười cợt, nói :
- Cô nương nếu không muốn nghe thì thôi vậy Mao Văn Kỳ trợn ngược đôi mày liễu, phóng người lên xe, quát bảo gã phu xe :
- Đi!
Ngọn roi vung lên, Thiết Bình mỉm cười khoanh tay đứng dưới gốc liễu, nụ cười lại có phần kỳ dị.
Con ngựa tung bốn vó lao đi, bỗng nghe "binh" một tiếng, cửa xe mở tung. Mao Văn Kỳ vọt người xuống đất, chiếc xe thẳng đà chạy ra xa mấy trượng.
Mao Văn Kỳ sấn bước lên trước mặt Thiết Bình, đôi nhãn châu mở tròn xoe, gắt giọng :
- Tin tức gì?
Thiết Bình cười gượng gạo, đưa tay sờ đám râu mọc lởm chởm dưới cằm, chậm rãi nói :
- Tin tức này, hì... hì...
Mao Văn Kỳ nộ xung khí lên tận đầu, vung tay tát "bốp" một cái vào mặt Thiết Bình, giận dữ quát :
- Ngươi có nói hay không?
Thiết Bình cười mếu máo, vẫn sờ tay dưới cằm, giống như chưa từng bị lãnh bạt tai đó, nói :
- Tin tức này... có liên quan tới người mà cô nương rất quan tâm...
Mao Văn Kỳ cố đè nén cơn nộ khí trong lòng liền nở nụ cười tươi như hoa, dịu giọng :
- Chuyện gì? Ngươi nói đi.
Thiết Bình giả bộ ho húng hắng mấy tiếng.
Mao Văn Kỳ cơn nộ khí sắp phát tác, nhưng vẫn cố làm dịu, hỏi :
- Tin tức ngươi nói có phải hên quan tới Mậu Văn không?
Thiết Bình gật gật đầu nói :
- Thật đáng buồn nếu cô nương thật sự...
Mao Văn Kỳ vốn nôn nóng, nên hạ giọng :
- Kỳ thực ta cũng không quan tâm đến anh ta, chẳng qua vì ngươi không chịu nói ra nên ta bực tức mà thôi.
Thiết Bình ngập ngừng nói :
- Tên tính Mậu đó... lúc này e rằng đã chết rồi.
Mao Văn Kỳ thân hình chấn động, tâm trí hoang mang. Nhưng liền sau đó nàng không đau khổ, cũng không kinh hãi, và cũng không tin là Mậu Văn đã

chết, mà để lại trong lòng sự rối rắm và mù mịt.
Trong lúc đang chìm trong mù mịt đó, giọng của Thiết Bình lại tiếp cất lên :
- Gia sư cảm thấy hắn ta như là hậu nhân của cừu địch, nhưng cũng không thể khẳng định được, cảm thấy hắn ta bất lợi đối với mình, nhưng không thể xác đinh được đúng hay không, do đó mấy hôm nay gia sư trong lòng luôn lo nghĩ.
Nhưng rồi sau đó...
Anh ta cười hì hì nói tiếp :
- Có một hôm gia sư tuyên bố với ta rằng "Thà ta phụ thiên hạ, không để người phụ ta". Ngày hôm sau, cũng chính là hôm qua, gia sư liền điều phái mười mấy cao thủ đi đoạt lấy tính mệnh của Mậu Văn, vả lại còn nói với họ có thể dùng bất cứ biện pháp nào và bất cứ thủ đoạn nào.
Thiết Bình cười hắc hắc mấy tiếng, ngẩng đầu nhìn lên trời, phán tiếp :
- Đến lúc này... tên tính Mậu đó đâu còn sống được nữa.
Mao Văn Kỳ đứng lặng người trong khoảng khắc, Thiết Bình chăm nhìn trên mặt nàng ta với anh mắt cuồng si, nói :
- Cô nương, những điều mà ta biết đều đã nói cả rồi, cô nương...
Mao Văn Kỳ vẫn đứng yên bất động, bỗng quay phắt người cùng toàn lực đánh "bốp" vào mặt Thiết Bình, người đã thoắt lao đi ngoài năm trượng.
Nàng nhảy lên xe, giật lấy dây cương trên tay gã phu xe, ngọn roi vút lên, ngựa phóng đi như bay.
Thiết Bình bị cú đánh như trời giáng đó hất lộn ngược người trên đất, mắt nổi đom đóm, tai nghe ù ù như ve kêu, má bên trái đỏ ửng như rắng chiều bên khoảng chân trời phía trước.
Anh ta ngồi chết lặng một hồi lâu, mới căm hận, nghiến răng ken két, nhưng hàm răng phía bên trái đã rụng mất hai chiếc.
Đến khi cơn phẫn nộ trong người vơi đi, Thiết Bình ngẩng đầu lên, bất giác giật mình, thấy hai vị lão nhân một mập một gầy đang đứng sừng sững trước mặt.
Hai lão nhân này vận trang phục tuy rất tầm thường, thần thái cũng tầm thường, nhưng ánh mắt và nụ cười trông rất quái di, khiến người ta bất kể như thế nào cùng không thể xem họ là kẻ tầm thường được.
Bốn luồng nhãn quang quái dị nhìn xoáy vào mặt Thiết Bình không chớp mắt.
Thiết Bình tuy to gan, nhưng lúc này trong lòng bất chợt run lên từng hồi, đến nỗi quên luôn cả sự phẫn nộ, nhục nhã và đau đớn bởi cú bạt tai vừ rồi, chống hai tay ngồi trên đất, cũng không biết là nên đứng dậy hay không.
Nghe lão nhân phía bên trái cất giọng hỏi :
- Nữ nhân vừa rồi là ai?
Thiết Bình ngạc nhiên giây lát, đột nhiên vụt người đứng dậy, không nói

không rằng quay người bỏ đi.
Không ngờ anh ta vừa nhấc bước, hai lão nhân kia tuy không thấy cử động nhưng đã đứng chắn ngang trước mặt.
Lão nhân bên phải chậm rãi nói :
- Nữ nhân vừa rồi là ai?
Vẫn cùng một câu hỏi đó, cùng một ngữ điệu đó, nghe ra giống như một người hỏi, không khác biệt tí nào.
Thiết Bình ưỡn ngực, cơn hào khí trỗi dậy, quát lớn :
- Các ngươi miễn hỏi?
- Ngươi không nói ta đánh chết ngươi.
Lão nhân bên trái cất giọng nói một câu rùng rợn, khiến Thiết Bình lông tóc dựng đứng. Ngước ánh mắt cầu cứu nhìn xung quanh, bốn bề vắng lặng không có bóng người.
Lão nhân bên phải cười hắc hắc nói :
- Ngươi nói ra sẽ có lợi cho ngươi.
Thiết Bình bỗng trợn mắt quát :
- Cút!
Liền vận chân lực toàn thân xuất một chiêu "Song Long Đoạt Châu", song quyền đánh bật vụt ra.
Thiết Bình vốn biết trước song quyền này không thể quật ngã được đối phương, bởi vậy anh ta xuất chiêu tuy tận lực, nhưng vẫn giữ lại phần nào, chỉ cần đối phương sơ hở sẽ lao người chạy trốn, vì anh ta không thể chiu nổi ánh mắt quái dị đó.
Không ngờ song quyền vừa vung ra, hai đầu quyền không biết sao đã lọt gọn trong tay hai lão nhân, chỉ nghe "bịch" một tiếng, như đánh vào bùn lỏng, kình lực tiêu thất toàn bộ.
Anh ta trong lòng phát run, liền hét tiếp một tiếng, giật mạnh hai tay, ngờ đâu chân lực toàn thân cũng tiêu thất cả. Ngước mắt lên, thấy bốn luồng tinh quang đó vẫn chiếu thẳng vào mắt anh ta.
Lão nhân bên trái cất giọng :
- Ngươi đánh không nổi ta đâu.
Lão nhân bên phải cười nhấn giọng :
- Ngươi nói ra đi.
Thiết Bình cảm thấy dũng khí trong người tiêu tan đâu cả, tự nói ra :
- Đó là ái nữ của Linh Xà Mao Cao.
Hai lão nhân đánh mắt nhìn nhau, tợ như đang thầm nói :
- Quả nhiên không sai.
Lão nhân bên trái tiếp lời :
- Vậy ngươi chính là đồ đệ của Mao Cao.
Hai lão nhân thân hình vẫn không di động nhưng không biết sao thân hình

của Thiết Bình đã bị họ kẹp ở giữa. Lúc này dưới rạng liễu dường như có bóng người thoắt hiện, nhưng liền biến mất ngay sau đó.
* * * * *
Thành Hàng Châu mấy hôm nay rộn ràng náo nhiệt, bên Tây Hồ cảnh sắc rực rỡ muôn màu.
Nhưng trong hồ, làn nước vẫn trong xanh, không thay đổi màu sắc.
Hoàng hôn buông xuống...
Trong mặt hồ trong xanh, thuyền buồm cặp nhau san sát, nhưng trong thuyền lại thiếu vắng đi tiếng ngâm thơ của những văn nhân nhã sĩ mà thay vào đó là tiếng khua trống hát ca của những hào sĩ võ lâm.
Dưới chân đê, từng làn sóng nhỏ dào dạt vỗ bờ, đột nhiên...
Một dòng máu tươi nhỏ xuống làn nước trong xanh, nhưng chỉ trong nháy mắt đã hòa tan vào dòng nước.
Trên đê, Mậu Văn đang đứng với ánh mắt đầy vé kinh ngạc chăm nhìn vị đạo nhân đang ở bên cạnh - Hoa Sơn Ngân Hạc.
Tay kiếm thủ nhất đẳng của Hoa Sơn phái lúc này đang cầm ngang thanh trường kiếm, mũi kiếm sắc bén vạch lên trên tay anh ta một nhát, dòng máu đỏ nhỏ xuống hòa vào dòng nước xanh.
Mậu Văn rất đỗi ngạc nhiên, buột miệng hỏi :
- Đạo trưởng, huynh làm vì vậy?
Ngân Hạc đạo trưởng ngẩng đầu nhìn trời, đứng lặng người rất lâu mới buông giọng than một tiếng, nói :
- Thù hận.
- Thù hận?
Mậu Văn ngạc nhiên thốt lên.
Ngân Hạc đạo trưởng hạ ánh mắt nhìn xuống, ánh mắt anh ta xanh biếc tợ như làn nước ở mặt hồ, và cũng xanh ngắt tợ như ánh kiếm trên tay.
Anh ta nhìn Mậu Văn, trầm giọng :
- Thù hận. Chính là vì thù hận.
Ngân Hạc đạo trưởng cuốn tay áo rộng lên cao. Mậu Văn chăm mắt nhìn, thấy trên tay anh ta lằn sâu một đường kiếm, máu tươm ra loang lổ, trong lòng không khỏi quặn thắt.
Ngân Hạc đạo trưởng nói tiếp :
- Mậu huynh, huynh xem đây, tất cả đều là thù hận, hai mươi năm nay trong lòng ta ngoài thù hận ra hầu như không còn có gì khác. Thù hận này không thể nào vơi được, ta...
Anh ta than dài một tiếng, nói :
- Ta chỉ biết tự hủy hoại thân thể mình để bao nỗi thù hận trong lòng được vơi đi phần nào theo dòng máu chảy ra, nếu không thì... ôi, nếu không thì ta thật không biết làm sao để sống được cho tới ngày hôm nay.

Mậu Văn mặc nhiên một hồi lâu, miệng lẩm bẩm :
- Thù hận... thù hận....
Ngân Hạc đạo trưởng cười giọng thiểu não, nói :
- Thù giết cha, một mối thù bất cộng đái thiên, nghĩ kỹ ra thì không phải là điều mà ai ai cũng đều có thể đền mạng cả...
Anh ta chợt nhìn thẳng vào Mậu Văn nói tiếp :
- Mậu huynh, huynh có biết ý vị của thù hận không? Nó ngoài làm cho người ta đau khổ ra, còn khích động hùng tâm tráng chí của con người.
Anh ta hơi ngừng lời, than một tiếng rồi nói giọng đượm buồn :
- Huynh đương nhiên không biết... không biết thù giết cha, thù diệt gia...
Anh ta khép đôi mắt lại, tợ như muốn ngăn cản dòng lệ sắp tuôn trào.
Mậu Văn ngưng ánh mắt nhìn vào chốn xa xăm, chợt trầm giọng hỏi :
- Cừu nhân của huynh là ai? Có thể nói ra cho tiểu đệ biết được không?
Ngân Hạc đạo trưởng chậm rãi buông giọng :
- Nói ra để làm gì?
- Tiểu đệ tuy bất tài, nhưng nhiều lúc cũng giúp được huynh phần nào Ngân Hạc đạo trưởng chăm nhìn Mậu Văn không chớp mắt, cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu mới buông ra mấy tiếng.
- Cừu gia của ta...
Chưa dứt lời, bỗng nghe có tiếng gọi lớn :
- Ở nơi đây.
Cả hai cùng giật mình quay lại, thấy hai bên bờ đê xuất hiện mười mấy người lưng đeo trường kiếm. Sáu người bên trái cùng reo :
- Đây rồi.
Họ chạy tới trước mặt Hoa Sơn Ngân Hạc.
Người dẫn đầu vận áo dài, đi đôi giầy đỏ, thần thái phiêu dật, đó chính là Thanh Phong Kiếm Chu Bạch Vũ nổi danh khắp thiên hạ.
Chu Bạch Vũ lướt nhìn Ngân Hạc đạo trưởng cười lớn nói :
- Hơn mười năm nay không thấy kiếm khách Hoa Sơn phái, không ngờ hôm nay lại gặp vị này. Không dám thỉnh giáo, đạo huynh e chính là Ngân Hạc đạo trưởng của Hoa Sơn chăng?
Hai người nhìn nhau với ánh mắt ngưỡng mộ, sau những lời thăm hỏi hàn huyên. Chu Bạch Vũ giới thiệu những tay kiếm khách cho Ngân Hạc đạo trưởng.
Những người này đều ra vẻ thư sinh nhưng họ đều là những hiệp khách nổi danh một phương. Mới gặp nhau đã trò chuyện tâm đầu ý hợp.
Năm người phía bên phải cũng reo lên :
- Đây rồi.
Rồi cùng chạy ào tới đứng trước mặt Mậu Văn. Người dẫn đầu chính là Trình Phong trong Uyên Ương song kiếm.

Mậu Văn mỉm cười nói :
- Trình huynh cũng đến đây...
Chàng quét ánh mắt nhìn bốn người đứng phía sau, thấy họ niên kỷ độ trên dưới ba mươi, lưng deo trường kiếm. Trên mắt người nào cũng hiện một nụ cười, nhưng ánh mắt lại nghiêm nghị.
Trình Phong cười ha ha cất giọng :
- Tại hạ đoán định rằng Mậu huynh không chịu bỏ qua cảnh trường náo nhiệt này, nhất định phải tới Hàng Châu mà.
Ông ta đang nói, Chu Bạch Vũ bước tới bên cạnh nói to :
- Hôm nay tại hạ xin mời vị Ngân Hạc đạo trưởng cùng uống một bữa no say.
Trình Phong hơi ngớ người ngạc nhiên, nhưng miệng lại mỉm cười tiếp lời :
- Rất tốt, rất tốt. Nhị vị đều là kiếm gia đương đại, khó có này tụ hội.
Chu Bạnh Vũ chìa tay về phía Mậu Văn niềm nở mời :
- Vị công tử này cũng là bằng hữu với Ngân Hạc đạo trưởng, tại hạ cũng xin mời luôn. Tại hạ vốn muốn để công tử cùng trò chuyện với chư vị thêm vài lời, nhưng con ma rượu trong người phát tác không nán thêm được nữa, rất có lỗi.
Ngân Hạc đạo trưởng mỉm cười mở lời :
- Mậu huynh, Chu đại hiệp có thịnh ý như vậy, không ngại gì cũng đi cho vui.
Trình Phong chưa nói gì, bốn tay lam y kiếm thủ đứng phía sau thần sắc bất chợt thay đổi.
Trình Phong nhíu mày nói :
- Nhưng tại hạ và Mậu huynh lâu ngày chưa gặp nhau, cũng chưa muốn cùng chung vui một bữa...
Mậu Văn lưỡng lự tiếp lời :
- Như vậy tại hạ và Ngân Hạc đạo trưởng đành phải chia hai mới được.
Ngân Hạc đạo trưởng thoáng trầm ngâm giây lát. Chu Bạch Vũ đã cười lớn lên tiếng :
- Hảo hảo. Chia hai cũng được.
Lão ta liền nắm tay Ngân Hạc đạo trưởng kéo đi, được mấy bước, lão nói nhỏ :
- Người này lai lịch không rõ, chúng ta khỏi phải đề cập tới, đi thôi.
Ngân Hạc đạo trưởng đang nấn ná thì bị Chu Bạch Vũ cầm tay kéo đi.
Mậu Văn cùng Trình Phong sánh vai nhau đi trên đê. Trình Phong tuy nói đông nói tây nhưng không hề giới thiệu bốn tay lam y kiếm thủ với Mậu Văn.
Bốn người này bước đi rất nhẹ, ánh mắt rừng rực hữu thần, xem ra võ công nhất định không tồi. Nhưng vừa rồi qua thần tình biểu hiện của Chu Bạch

Vũ khi gặp bọn họ, xem ra họ dường như không phải là những nhân vật thành danh trong võ lâm.
Lúc này bốn tay kiếm thủ hai người đi trước mặt Mậu Văn, còn hai người đi sau, tuy phân ra hai phía nhưng bước đi lại đều răm rắp. Mậu Văn thoáng nhìn qua trong lòng đã sinh nghi, nhưng vẫn rất yên tâm, vì chàng vững tin rằng Trình Phong đã bị chàng cám dỗ và xiêu lòng.
Băng qua hàng liễu rũ, thẳng xuống chân đê bỗng nghe "xẹt, xẹt" bốn tay kiếm thủ nhất tề bạt kiếm ra. Mậu Văn mặt thoáng biến sắc, trầm giọng hỏi :
- Trình huynh, vậy là sao?
Trong lòng thầm than một tiếng, đoạn biết Mao Cao đúng là kẻ giảo hoạt, chỉ nội trong mấy ngày ngắn ngủi đã thu phục Trình Phong về tay mình. Chàng không biết Trình Phong vốn là người thấy gió chiều nào bổ theo chiều đó.
Trình Phong nét mặt trầm hẳn, trả lời gọn gọn :
- Là vậy.
Ông ta phát tay, bốn ngọn kiếm nhất tề chém bổ vào người Mậu Văn.
Mậu Văn cho đến lúc này tuy vẫn không chịu hiển lộ võ công nho người khác biết, nhưng bốn mũi kiếm đã bức áp đến sát, khiến cho chàng không thể lựa chọn cách nào hơn.
Trong luồng kiếm quang phân tỏa kín, Mậu Văn liền lắc nhẹ người vọt ra khỏi vòng vây.
Trình Phong ngẩng cổ cười lớn nói :
- Một thư sinh không biết võ công... ha ha. Xem ra Mao đại ca hơn người một bậc.
Tiếng ngọn kiếm xé gió vùn vụt làm át luôn cả tiếng cười. Chỉ nội trong chớp mắt bốn tay kiếm thủ đã công kích liên tiếp hai mươi tám đường kiếm, từng luồng kiếm nối tiếp nhau bổ đến tới tấp, hai mươi tám chiêu dường như cùng phát ra một lượt.
Mậu Văn phất tay áo, thân hình thoắt động, mỗi đường kiếm đều chém sướt qua áo chàng, nhưng không hề làm rách một tí nào.
Bốn tay kiếm thủ nét mặt tuy vẫn bất động thanh sắc, nhưng trong lòng đã thầm kinh hãi, họ không ngờ rằng bộ pháp của thiếu niên này lại linh diệu đến như vậy.
Mậu Văn trong lòng đâu phải không kinh ngạc, bốn tay kiếm thủ này kiếm chiêu sắc bén lợi hại, phối hợp xảo diệu, vượt ngoài sức tưởng tượng của chàng.
Trình Phong đứng một bên quan sát, qua ba chiêu đầu, ánh mắt ông ta cứ chăm nhìn theo thân hình Mậu Văn chuyển động.
Ông ta cảm thấy kỳ quái, sao Mậu Văn đến lúc này vẫn không ra tay chống trả. Đang suy nghĩ, bỗng nghe những tiếng "lách cách" vang lên, bốn mũi

trường kiếm đã bị Mậu Văn nắm gọn trong tay.
Trình Phong giật mình kinh ngạc, bốn tay kiếm thủ càng kinh hồn thất sắc. Họ đều là những cao thủ được Mao Cao khổ tâm tận lực luyện tập mấy năm nay, suốt năm không rời khỏi Mao trang. Tuy không nổi danh trong giang hồ, nhưng Mao Cao thỉnh thoảng lai mời những nhân vật thành danh trong võ lâm đến cùng tập dượt, đã chứng minh được võ công của những tay kiếm thủ này không thua kém gì so với những nhân vật thành danh võ lâm Nên biết rằng Mao Cao những năm trở lại đây danh thành lợi tựu, nên rất coi trọng sinh mệnh của mình. Nỗi ám ảnh mà gã ta không thể rút bỏ được chính là khuôn mặt của Cưu Độc trước khi chết trong rừng sâu cách đây mười tám năm.
Gã ta khổ công tài bồi những vệ sĩ kiếm thủ này là để sử dụng khi nguy cấp. Bởi vậy Mao Cao rất coi trọng những tay kiếm thủ này, và những tay kiếm thủ này cũng hiểu rất rõ giá trị của bản thân mình. Không ngờ hôm nay mới động thủ, đã rước lấy thảm họa.
Mậu Văn quét mắt nhìn, thấy xung quanh không có người, ánh mắt chàng bỗng rực lên đầy sát khí, thủ uyển quay nhanh, bốn thanh trường kiếm đầu bị gãy làm hai. Bốn mũi kiếm gãy trong tay đột ngột phóng bay ra, những tay kiếm thủ còn đang kinh hãi chưa kịp phản ứng, đã bị bốn múi kiếm cắm phập vào ngực.
Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, bốn thân hình đổ nhào xuống đất.
Trình Phong mặt trắng như tờ giấy, thất thanh kêu lên :
- Ngươi... ngươi...
Ông ta thấy võ công thần kỳ bất khả kháng của Mậu Văn, trong đầu bỗng nghĩ đến hình ảnh một người hơn mười năm nay ông ta một mực không muốn nghĩ đến hình ảnh của người đó, bởi vậy hình ảnh đó dần dần lu mờ đi trong ký ức.
Mà lúc này hình ảnh người đó lại đột ngột hiện lên rất rõ.
Mậu Văn từ từ sấn bước, mỗi bước đi của chàng làm cho khoảng không gian tối đen thêm một phần, hàng liễu rủ xa xa cũng bị chìm ngập trong màn đêm hắc ám đó.
Đôi mắt của Trình Phong dần dần mở to ra, bóng người trong đầu ông ta hầu như đã hợp làm một với bóng người trước mặt... Cũng diện mạo anh phong tuấn tú đó, cũng dáng dấp hào hoa phong nhã đó, lại có nụ cười khinh thị và giễu cợt treo trên môi, ánh mắt sắc bén và sáng quắc.
Đột nhiên trong khoảng khắc này vị kiếm gia danh chấn thiên hạ dường như mất đi dũng khí tranh chiến, run giọng nói :
- Ngươi... ngươi là...

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 28
Giây phút kinh hoàng

Mậu Văn trên môi hiện nụ cười khinh thị, lạnh giọng :
- Không sai, chính ta.
Trình Phong trợn mắt thốt lên :
- Cừu... nợ máu... nợ máu... nợ máu...
Mậu Văn lạnh lùng nói :
- Đúng vậy, nợ máu phải trả bằng máu.
Chàng ta lúc này cơn thù hận trong lòng phát khởi, nhiệt huyết trỗi dậy bừng bừng, mọi kế hoạch vốn có đều tiêu thất trong luồng nhiệt huyết, chàng chỉ nghĩ lấy máu kẻ thù nhuộm đỏ tay mình.
Trình Phong vẫn run rẩy cả người...
Mậu Văn bước lại càng gần...
Đột nhiên, kiếm quang lóe sáng, trong lúc đang run rẩy, Trình Phong bất ngờ bạt kiếm tấn công, mũi kiếm phóng thẳng tới yết hầu Mậu Văn. Tay kiếm thủ mấy mươi năm lịch duyệt giang hồ này trong giây phút sinh tử giao tranh lại hiển lộ cơ trí giảo hoạt của ông ta, lấy khiếp hoảng và run sợ để che giấu động tác của ông ta, lợi dụng trong lúc đối phương không phòng bị sẽ bạt kiếm tấn công.
Với kinh nghiệm dày dặn và kiếm pháp lão luyện, ngọn kiếm phát ra nhanh phàm tốc và đầy dũng mãnh, chỉ thấy ánh kiếm lóe sáng, mũi kiếm đã kề sát bên yết hầu Mậu Văn.
Mậu Văn liền ngửa người lui sau, tay áo rộng vung ngược lên. Trình Phong chuyển thế kiếm, chếch ngọn kiếm chém ngang vào cùi tay phía ngoài của Mậu Văn.
Ngọn kiếm đánh vào bộ vị thật lợi hại, bất cứ người nào cũng không thể lật ngược lại.
Nhưng không ngờ Mậu Văn đã làm được điều đó, Trình Phong cảm thấy kiếm trong tay rùng mạnh, mũi kiếm đã bị đối phương nắm lấy.
"Cắc" một tiếng, thanh trường kiếm gãy hai.
Trong lúc Trình Phong đang kinh hoảng, mũi kiếm trong tay Mậu Văn đã cắm lút vào ngực Trình Phong...
Một tiếng rú bi thảm vang lên, máu tươi bắn vọt ra, chảy xối theo mũi kiếm nhuộm đỏ trên tay Mậu Văn. Chàng ta lần đầu tiên cảm nhận được mùi vị của máu cừu nhân chảy trên tay mình. Mậu Văn đưa tay lên, máu tươi ánh lên màu đỏ tím trong màn đêm đen tối.
Chàng khép đôi mắt lại, nói thầm trong miệng :

- Phụ thân, đây là lần đầu tiên...
Một dòng lệ nóng lăn dài trên má, nhỏ xuống trên bàn tay đầy máu, thì ra ý vị của phục thù lạt đau khổ và đắng cay đến như vậy.
Tiếng kêu rú bi thảm của cừu nhân đã dần dần tiêu thất, thi thể của cừu nhân cũng dần dần ngã xuống, tay Mậu Văn cũng dần dần thả ra "Cạch" một tiếng, mũi kiếm rơi xuống đất. Bỗng nghe sau lưng có tiếng cười nhỏ, nói :
- Cưu công từ giết rồi, ta giúp công tử một tay chôn cất thi thể.
Giọng nói rất quen thuộc, Mậu Văn không quay lại cũng biết được người sau lưng là ai.
Chàng từ từ quay lại thấy Cùng Thần Lăng Long đang đứng trong màn đêm, trên tay cầm sợi dây dài, gượng cười nhìn chàng, nói :
- Công tử lần này giết người, dù không có người nào tận mắt thấy, nhưng lẽ nào người khác đoán không ra là ai đã giết?
Mậu Văn lúc này trong lòng cảm thấy mệt mỏi, không hơi sức đâu để suy nghĩ những chuyện khác. Bởi vậy chàng chậm rãi buông giọng :
- Bất cứ chuyện gì rồi sẽ có một ngày lộ rõ chân tướng. Ta là ai? Ai là ta? Để cho người khác biết đâu có phương hại gì?
Cùng Thần Lăng Long ngẩng đầu cười nói :
- Hảo hảo. Nói như vậy, những kế hoạch mà công tử đã khổ tâm trù tính, giờ đây há không vô dụng hay sao? Công tử không nuối tiếc, nhưng ta lại cảm thấy có phần tiếc đấy.
Mậu Văn hạ ánh mắt nhìn xuống, bỗng mở to mắt ra, nói lớn :
- Lão cuối cùng là ai? Với ta có liên quan gì? Vì sao lại muốn xía vào chuyện của ta?
Trong màn đêm đen tối, chỉ có ánh mắt của Lăng Long như hai tia sao lấp lánh.
Vị Bang chủ Cùng Gia bang mấy mươi năm du hí nhân gian, ngao du tứ hải, lúc này nét mặt bỗng trở nên trầm lặng. Lão không nói thêm một lời nào, vung nhẹ tay, sợi dây trong tay bay vút ra xa. Thủ uyển lắc nhẹ, sợi dây uốn lượn như thần long biến hóa. Rơi xuống trên thi thể bốn tay lam y kiếm thủ. Lăng Long hoa tay, cước bộ di động, sợi dây cũng tùy đó mà biến hóa theo, cuộn chặt bốn thi thể lại với nhau. Lão kéo những thi thể đó đi trong đêm tối.
Thủ pháp thật kỳ diệu, Mậu Văn nhìn sững một hồi lâu, đây là lần đầu tiên phát hiện trong giang hồ thực sự có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ có võ công cao siêu không thể lường được, có điều họ chẳng hề để lộ ra mà thôi.
Mậu Văn nhìn theo hình bóng gầy ốm của Lăng Long, trong màn đêm xem ra sao quen thuộc và thân thiết đến thế.
Chàng liền lướt người tới bên cạnh lão ta, nói :
- Ta đối với lão vô lý như thế, lão vì sao phải giúp ta?

Lăng Long cũng chẳng hề nhìn chàng, bước nhanh vào trong dãy rừng thưa. Trong đó đã có hai người của Cái bang đang đào một cái hố, cũng không ngoảnh mặt nhìn lại.
Mau Văn lớn tiếng :
- Lão có biết, ta vốn không cần sự giúp đỡ của lão, ta...
Long Long cười nhạt ngắt lời :
- Công tử lúc này bốn bề nguy hiểm trùng trùng, chỉ cần lộ diện một cái, sẽ có không biết bao nhiêu người tìm đến công tử để ám hại, ta không trợ giúp công tử thì ai trợ giúp cho?
Mậu Văn đứng ngớ người ra, miệng lẩm bẩm :
- Lão không đến trợ giúp ta, còn ai trợ giúp tiếng...
Lăng Long ngắt lời :
- Trời không lường được gió mây, người không lường được họa phước, trong một ngày có thể phát sinh muôn vàn biến hóa, hôm hay là bạn của người, biết đâu ngày mai lại là địch? Công tử dù có võ công tuyệt thế, tài hoa tuyệt đỉnh đi chăng nữa, nhưng chuyện trong giang hớ quỷ quyệt khó lường, chỉ trong nháy mắt đã muôn biến vạn hóa, há công tử có thể đoán lường trước được sao?
Mậu Văn đứng lặng thinh tại đương trường, đang nghiền ngẫm những lời của lão ta, bỗng nghe trong rừng có tiếng vó ngựa phi vội từ xa đến lại gần rồi dừng lại.
Tiếp theo, một tiếng gọi thánh thót vang lên giữa không trung.
Mậu Văn trong lòng thầm chấn động, tiếng gọi đó sao quen thuộc đến thế.
Lăng Long sắc mặt hơi biến đổi, trầm giọng :
- Đi nhanh, đi nhanh, chuyện nơi này để ta lo liệu.
Mậu Văn nhếch môi cười nhạt, con người thân mang đặc sệt tính cách tự kiêu của phụ thân, bởi vì tính cách đó cho nên khiến cho chàng thiếu niên đầy thông minh trí tuệ này nhiều lúc giống như trở thành một người ngu.
Chàng không nói một lời, quay người bước đi.
Lăng Long nhìn theo hình bóng chàng, thần sắc trên nét mặt không biết là mừng hay là nộ, miệng lẩm bẩm :
- Vẫn là tính cách như vậy, vẫn là tính cách như vậy...
Ngoài bờ rừng thưa, chiếc xe ngựa dừng lại bên thi thể Trình Phong, một thiếu niên vạn áo cẩm bào lộng lẫy ngồi trên xe, chú mục nhìn thi thể Trình Phong.
Chàng ta đôi nhãn châu long lanh lưu chuyển, chợt phát hiện có ánh mắt đang chằm chằm nhìn mình, ngẩng đầu lên thì đã chạm vào ánh mắt của Mậu Văn.
Chành ta trống ngực đập loạn xạ, nét mặt đầy vẻ vui mừng, run giọng nói :
- Chàng... chàng không chết...

Eo lưng thoắt động, cả thần hình kiều diễm như muốn lao bổ vào ôm chầm lấy Mậu Văn, nhưng vội vàng dừng lại ngay. Mậu Văn cười lãnh đạm, nhẹ giọng :
- Văn Kỳ, nàng gầy đi nhiều.
Giọng nói và tiếng cười giống như từng làm sóng biển dạt dào trào dâng vào cửa lòng Mao Văn Kỳ, nàng ta cả người run lên, đôi nhãn châu cũng máy động, nói :
- Huynh cũng gầy...
Lời nói chưa dứt, nàng đột ngột lùi lại mấy bước, lớn tiếng :
- Ngươi là ai? Ngươi cuối cùng là ai? Ngươi có phải là cừu nhân của phụ thân ta không? Trình Phong này có phải do ngươi giết chết không?
Tính cách của người thiếu nữ khiến cho người ta khó lường hết được, nàng ta chỉ trong thời gian chớp nhoáng trong lòng đã thay đổi hoàn toàn.
Mậu Văn điềm tĩnh nói :
- Người này là...
Không ngờ chàng ta chưa nói hết câu, từ phía trước mặt và sau lưng có tiếng hai người cùng cất giọng :
- Người này do ta giết.
Mậu Văn bất giác ngạc nhiên, quay mặt nhìn, thấy trong cánh rừng thưa phía sau bước ra một người, đó chính là Cùng Thần Lăng Long.
Trong màn đêm phía trước mặt cũng từ từ hiện ra một quái nhân vận áo cẩm bào màu xanh, với nét mặt lờ đờ, ánh mắt cũng lờ đờ, tợ như cái thây biết đi.
Trong đêm tối thình lình hiện ra con một người như vậy, Mao Văn Kỳ không khỏi sởn gai ốc khí lạnh chạy khắp người.
Nàng lớn tiếng :
- Ngươi là ai?
Ánh mắt quét nhìn một lượt, nàng hỏi :
- Trình Phong là do ai giết?
Nhưng thanh y quái nhân vẫn tợ như không nghe thấy gì, thân hình di động ngang qua bên cạnh nàng, cúi xuống đưa hai tay ôm xốc thi thể Trình Phong...
Gã ta thần sắc và khuôn mặt đều toát ra một mùi tử vong, gã ta tợ như một sứ giả từ địa ngục hiện lên, cai quản cái chết của nhân gian.
Chính do mị lực thần kỳ và quỷ dị đó, đã khiến cho Mao Văn Kỳ tròn xoe đôi nhãn châu nhìn trên thân hình gã ta di động, mà không dám ngăn cản.
Thấy gã ôm xốc ngang thi thể Trình Phong, thân hình tợ như tử thi từ từ đứng dậy, rồi bắt đầu di động. Thế nhưng trong lúc này ánh mắt chợt rực sáng lên sắc bén đánh nhìn Mậu Văn một cái, sau đó...
Gà ta ôm thi thể Trình Phong đi vào khuất dần trong màn đêm hắc ám.
Giống như sứ giả từ địa ngục đến, giờ lại quay trở về địa ngục.

Cùng thân Lăng Long lúc này trên nét mặt cũng toát lên vẻ kinh ngạc, lão đánh mắt nhìn Mậu Văn với ý thăm dò, lại thấy chàng ta như cũng đang bàng hoàng ngơ ngác.
Mao Văn Kỳ ánh mắt lưu chuyển, đột ngột cất giọng :
- Lăng bang chủ, tôi đang cần tìm lão.
Nàng ta trong lòng đang cảm thấy thẹn thùng vì không dám ngăn cản hành động của thanh y quái khách, bởi có sự lúng túng nên nàng buột miệng nói ra lời đó.
Lăng Long thoáng ngạc nhiên, đoạn cười ha hả nói :
- Mao cô nương tìm ta làm gì?
Tiếng cười của vị dị nhân phong trần này kỳ thực cũng cố che lấp bao nỗi lo lắng và hổ thẹn trong lòng.
Mao Văn Kỳ bất chợt trả lời ấm ớ :
- Tôi... tôi...
Nàng tìm Lăng Long chính là muốn tìm kiếm Mậu Văn, nhưng lúc này Mậu Văn đã đứng trước mặt, nàng lén nhìn chàng một cái, tự dưng không nói ra lời.
Mao Văn Kỳ muốn tìm Mậu Văn nhất định không phải là người mà phụ thân nàng hoài nghi, do đó lúc này trong lòng cảm thấy day dứt, lại thầm suy nghĩ không biết nên dùng lời lẽ thế nào để phân giải với phụ thân.
Lăng Long mỉm cười nói :
- Tâm sự của tuổi trẻ các ngươi, già như bọn ta đâu thể hiểu được.
Mao Văn Kỳ đôi má ửng hồng, thấy Mậu Văn vẫn đứng lặng người, trong lòng dường như cũng đang suy nghĩ gì?
Nàng bước nhẹ đến bên cạnh Mậu Văn, nói giọng nhỏ nhẹ :
- Vừa rồi muội... trách nhầm huynh... tốt nhất nên lẩn tránh đi một lát, vì phụ thân muội...
Mậu Văn suy nghĩ về hàm ý trong ánh mắt của thanh y quái nhân Hoàn Hồn vừa rồi, nên không nghe lời nàng nói.
Chàng bất chợt mở bừng mắt ra, vỗ trán thốt lên.
- Không đúng.... Đúng rồi...
Rồi lao người phóng đi.
Mao Văn Kỳ trố mắt ngạc nhiên, vội gọi :
- Ôi, Mậu huynh...
Nàng vốn muốn đuổi theo ngay, nhưng vì có Lăng Long nên ngượng ngùng quay lại. Lăng Long liền lên tiếng :
- Không sao, không sao, cứ mặc kệ lão già này.
Mao Văn Kỳ đôi gò má ửng đỏ, cuối cùng nàng nhảy lên xe ngựa đuổi theo.
Chỉ trong nháy mắt, cả người lẫn ngựa biến mất trong màn đêm.
* * * * *

Đêm khuya, những ách sao đêm lấp lánh, bầu trời êm ả và vắng lặng.
Ánh sao mờ nhạt ánh lên trên cánh cổng lớn màu đỏ son, rọi lên trên cặp sư tử bằng đá trước cổng khiến cho cặp tượng sư tử cao to và hung dữ xem ra hài hòa và hiền dịu phần nào.
Vì thế lòng mọi người trong đêm xuân cũng trở nên lắng dịu và hài hòa.
Mao trang ở Hàng Châu, ở ngoài cửa không bao giờ tịch mịch cả, huống gì là đêm xuân?
Lúc này có bảy tám tay đại hán canh gác ở trước cổng, đảm nhiệm việc rước khách và thông báo, canh luân và thăm dò. Nhưng trong đêm xuân êm ả này, hai nhiệm vụ sau dường như bị họ lãng quên đi, không có ai có ý cảnh giác và phòng bị cả.
Họ ngồi đừ ra một chỗ, có người thậm chí còn dựa bên sư tử đá. Hễ có người nào buông ra câu thô tục thì cả bọn cùng cười rộ lên.
Lời nói buông ra càng dung tục, tiếng la cười càng vang ầm lên.
Đột nhiên, cả bọn cùng ngưng cười và đứng vụt cả dậy, ánh mắt chăm nhìn về một phía Trong đêm tối, một quái khách vận y phục màu xanh xuất hiện và tiến lại gần cửa, thân hình tợ như cái thây biết đi, đã đủ để khiến mọi người kinh tâm động phách, huống gì...
Trên lưng gã ta lại vác một thi thể máu me giàn giụa.
Cả bọn mặt mày đều biến sắc, vội tránh dạt ra xa.
Thanh y quái khách chẳng hề để mắt nhìn bọn đại hán, khi đến cạnh cổng, thân hình lắc nhẹ đã vọt lên bốn năm bậc cấp.
Đến khi tám tên đại hán kinh ngạc kêu lên thì Thanh y quái khách đã vào trong chính môn.
Gã ta bước từng bước băng qua đình viện, thẳng dọc theo hành lang, cả Mao trang lập tức kinh động hẳn lên.
Tiếng la kêu vọng vào đại sảnh, Mao Cao đang uống rượu hứng thú, nghe vậy liền bỏ bát đũa xuống, nhíu mày hỏi.
- Chuyện gì vậy?
Hai tay lam y kiếm thủ ở bên cạnh liền lao người đi ngay.
Trong đại sảnh, từ Mao Cao cho đến Hà Sóc song kiếm, Đinh Y và Lâm Kỳ Trinh tuy có phần ngạc nhiên nhưng không cho là quan trọng Ngồi ở trên cùng là một lão nhân che mặt, rõ ràng chính là Nhân Mệnh Liệp Hộ ở miền quan ngoại. Lúc này lão ta càng không có một biểu hiện gì. Lão ta tuy cùng ngồi trong đám người nhưng cũng như riêng biệt, thần thái lạnh hao, hầu như không hề cải biến bởi bất cứ một tác động nào bên ngoài.
Trong đại sảnh bước chân chạy rầm rập, tiếng quát tháo ầm ĩ vang lên :
- Người nào lại dám to gan đến đây gây nhiễu loạn?
Quát thì quát, nhưng không có ai dám đứng ra ngăn cản.
Thanh y quái khách cứ lù lù tiến vào. Hai tay lam y kiếm thủ lao người ra

như bay, vừa thấy vị quái khách liền khựng người lại, cả hai cùng đánh mắt nhìn nhau rồi bạt kiếm ra. Gã bên trái quái lớn :
- Dừng lại, nếu bước thêm một bước thì...
Gã bên phải cũng lên tiếng :
- Nếu muốn cầu kiến thì phải thông báo trước. Hàng Châu Mao phủ há để cho ngươi tùy tiện làm loạn sao?
Thanh y quái khách quét ngang ánh mắt nhìn vào mặt bọn họ, chân vẫn tiếp tục bước.
Hai tay kiêm thủ cùng hét một tiếng, hai ngọn kiếm xé gió chém xéo vào nhau bổ xuống trên đầu vị quái khách.
"Keng" một tiếng vang dài, hai thanh kiếm lại chém trúng vào nhau. Thanh y quái nhân vẫn từng bước tiến về phía trước, thi thể trên vai cũng lắc lư theo nhịp chân của gã ta.
Mao Cao cuối cùng cũng bị kinh động, gã vội bước ra trước cửa. Thanh y quái khách băng qua hành lang, tiến về phía đại sảnh. Bỗng có một toán người cầm đao nhảy ra chặn trước mặt, ánh đao tua tủa chỉa vào vị quái khách.
Thanh y quái khách vẫn như không thấy, xông thẳng vào những luồng đao, những ngọn đao đã bắt đầu vung lên, chỉ có một người can đảm quát lớn :
- Dừng bước... dừng bước...
Mao Cao mặt lạnh như băng, liền ra lệnh :
- Tránh ra để hắn ta vào.
Thanh y quái khách tiến lại gần, nét mặt vẫn lạnh hạo vô tình, bọn đại hán trước mắt có tránh ra hay không, gã ta cũng không cần để ý tới. Trong đại sảnh.
ngoài Nhân Mệnh Liệp Hộ ra, tất cả đều đã rời khỏi ghế.
Thanh y quái khách dừng lại, đôi mắt lờ đờ chăm nhìn Mao Cao, sau đó đặt thi thể nằm ngửa xuống dưới đất.
Đám quần hùng đổ xô mắt nhìn, phát hiện thi thể đó chính là Trình Phong, tất cả đều kinh hãi hét lên.
Mao Cao dù có trấn tĩnh, mặt cũng không khỏi biến sắc, quát hỏi :
- Ngươi là ai? Vác thi thể đến đây là có ý gì?
Gã ta lúc này chưa đoán ra ý đến đây của Thanh y quái khách, với thân phận của gã ta đương nhiên không tùy tiện động thủ.
Thanh y quái khách trên mặt thoáng hiên nụ cười, nụ cười làm vết thẹo trên mặt méo xẹo đi khiến cho khuôn mặt gã ta càng thêm xấu xí và hung dữ.
Gã ta chậm rãi buông giọng :
- Ta là ai ư?
Ánh mắt chăm nhìn thẳng vào mát Mao Cao, gã nói tiếp :
- Lẽ não lão không nhận ra ta sao?

Mao Cao đôi mày càng nhíu sát lại, dán ánh mắt nhìn vào mắt đối phương. Gã ta tuy cố tìm lục trong ký ức, nhưng không nhớ ra người này là ai?
Lâm Kỳ Trinh cười khanh khách, lên tiếng :
- Ngươi nếu là bằng hữu của Mao đại ca, thì hãy mau nói ra lai lịch, chứ câm họng như vậy làm gì?
Trong lúc này, cô ta vẫn cười tươi như hoa, giọng điệu vẫn uyển chuyển ngọt ngào, khiến cho mọi người không khỏi ngạc nhiên.
Đinh Y nhíu mày hỏi :
- Trình Phong có phải bị ngươi giết không?
Thanh y quái khách lạnh giọng đáp :
- Không sai.
Mọi người đều kinh ngạc. Đinh Y lùi lại ba bước liền, "xẹt" một tiếng, kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ.
Lâm Kỳ Trình gượng cười nói :
- Ngươi đã giết lão ta, lại đem thi thể lão ta đến đây, lẽ nào ngươi muốn đến để nộp mạng hay sao? Ôi! Ta quả thật không hiểu nổi!
Cô ta than nhẹ một tiếng, hầu như đồng tình với Thanh y quái khách.
Thanh y quái khách nghe cũng như không, đôi mắt chư nhìn Mao Cao, chậm rãi hỏi :
- Lão không nhận ra ta ư?
Mao Cao quét ánh mắt sắc lạnh nhìn đối phương, gắt giọng :
- Ngươi nếu là bằng hữu của Mậu Văn, sao lại giết chết Trình Phong?
Đinh Y xen vào :
- Đúng vậy!
Ngọn kiếm trên tay chếch xéo chém bổ vào vai Thanh y quái khách.
Thanh y quái khách liền lách người, đơn chỉ xuất ra bắn ngược đường kiếm lợi hại, nói :
- Cách đây mười tám năm, vào một đêm khuya mưa lớn...
Đinh Y một chiêu lạc không, liền nổi cơn thịnh nộ, đang đinh vung kiến tấn công, Mao Cao liền xua tay ngăn cản, trầm giọng :
- Đinh huynh dừng tay.
Mọi người đều muốn nghe gã ta nói tiếp, cho nên trong đại sảnh trở nên im phăng phắc.
Thanh y quái khách vẫn chăm nhìn Mao Cao nói tiếp :
- Cách đây mười tám năm, ta vì bảo vệ số bảo vật của các hạ, giữa đường bị chặn cướp, suýt nữa mất cả tính mạng, các hạ hôm nay lại không nhớ ta rồi.
Mao Cao chợt nhớ lại một người liền thốt lên :
- Chu Tử Minh... ngươi có phải là Thiểm Điện Thần Đao Chu Tử Minh không?
Thanh y quái khách trả lời :

- Chu Tử Minh... đúng vậy. Ta chính là Chu Tử Minh.
Mao Cao bước tới đặt tay lên vai gã ta, nói lớn :
- Tử Minh, ngươi sao hôm nay mới tới gặp ta?
Đinh Y mặt tái xám, lạnh giọng :
- Bất kể người này là ai? Hắn ta đã giết chết Trình Phong, tại hạ không thể tha hắn ta được.
Mao Cao mặt lại biến sắc. Quái khách Chu Tử Minh nhếch môi cười, nói.
- Ta lẽ nào giết lão ta không đáng sao?
Gã chỉ tay vào vết đao trên mặt nói tiếp :
- Lão ta thấy lợi quên nghĩa, chém ta một kiếm trí mệnh, ngọn kiếm này tuy không giết chết được ta, nhưng lại khiến cho ta mất đi trí nhớ mười tám năm, chịu biết bao đau khổ, đó...
Gã nhìn vào mặt Mao Cao, đoạn nói :
- Đó chính là nguyên nhân vì sao cho đến hôm nay ta mới đến gặp các hạ, chỉ vì ta không nhớ về vãng sự, thậm chí còn quên luôn cả tính danh, nếu không thì ta đã đến báo cho các hạ biết từ lâu. Cách đây mười tám năm, số bảo vật đó...
Mao Cao lạnh giọng hỏi :
- Người cướp bảo vật đó chẳng lẽ lại là Trình Phong?
- Đúng vậy. Ta làm mất bảo vật của các hạ, nếu không giết chết được lão ta, làm sao đến gặp các hạ được?
Đến lúc này cũng không có ai nói thêm gì nữa, kể cả Đinh Y vốn đang hằm hằm tức giận cũng tra kiếm vào vỏ lùi lại một bên.
Mao Cao đứng lặng một hồi lâu, đột nhiên cất giọng cười lớn, nói :
- Rất tốt, rất tốt. Hôm nay thật đúng là ngày đại hỷ, không những công án mà ta u uất trong lòng mười tám năm nay giờ lại được sáng tỏ mà huynh đệ của ta mất tích mười tám năm trời hôm nay cũng trở về bên cạnh ta. Ha ha... Chư vị, đây có phải là chuyện đã vui lại càng vui thêm không...
Gã vỗ tay cất cao giọng :
- Đem rượu thịt ra để chiêu đãi Chu hiền đệ ta.
Đoạn chuyển giọng :
- Đem thi thể Trình Phong nhập liệm long trọng, tạm thời chớ báo cho Trình phu nhân biết để tránh làm kình động đến thai nhi trong bụng.
Bọn thuộc hạ của Mao Cao lập tức chạy đi lo việc hậu sự ngay.
Lâm Kỳ Trinh mỉm cười lên tiếng :
- Mao đại ca, người ta không tốt đối với lão, lão lại tốt đối với người ta như vậy. Lâm Kỳ Trinh này gọi bằng hai tiếng đại ca quả cũng không oan uổng chút nào.
Cô ta liếc mắt nhìn sang Chu Tử Minh, nói :
- Chu huynh đệ, ngươi thù cũng báo rồi, khí giận cũng thoát ra rồi, bằng hữu

tề tựu đông vui thế này, ngươi nên cười một tiếng đi, thực mà nói, thần tình của ngươi như vậy ta nhìn đủ phát sợ.
Chu Tử Minh lạnh giọng :
- Ngươi bất tất phải nhìn ta.
Lâm Kỳ Trinh ngớ người ra, cười cũng không ra tiếng.
Mao Cao cười hả hả nói :
- Đều là huynh đệ cả, hà tất phải...
Chưa dứt lời, Đoạt Mệnh sứ giả Thiết Bình đột ngột chạy nhanh vào, thở hổn hển báo :
- Sư phụ... có... người muốn gặp sư phụ.
Mao Cao nhíu mày trầm giọng :
- Người nào? Ngươi vì sao lại kinh hãi như vậy?
Thiết Bình vẫn thở hồng hộc đáp :
- Hai người này võ công quá cao siêu. khiến người ta bất khả tư nghị, vả lại ý họ đến tìm sư phụ không biết là bạn hay địch?
Mao Cao nhíu mày, phóng ánh mắt nhìn quanh, chợt cười ha hả nói :
- Bất kể họ đến đây có ý gì, ở nơi này họ cũng chẳng làm gì được ai.
Nên biết rằng lúc này ở đại sảnh đều là nhất lưu cao thủ võ lâm, do đó Mao Cao nói vậy không khác nào tự khoe thế lực của mình.
Lâm Kỳ Trinh cười lanh lảnh lên tiếng.
- Võ công bất khả tư nghị... là ai chứ? Ta cần phải xem họ...
Cô ta chợt phát giác ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn ra phía cửa, cũng phóng ánh mắt nhìn theo, thấy hai lão nhân vận áo cẩm bào, có thân hình rất cao, một mập một gầy, sánh vai nhau đứng trước đại sảnh, bốn luồng nhãn quang giống như có mỹ lực quái dị từ từ quét nhìn quanh, không cho mọi người phát khiếp trong lòng.
Mao Cao đứng sững người giây lát mới cười hỏi :
- Nhị vị tìm Mao mỗ không biết...
Lão nhân bên trái mặt như ánh trăng tròn, vuốt râu cất giọng.
- Lão phu là Trình Câu.
Lão nhân bên phải gầy giơ xương cười hì hì :
- Ta là Trình Thiêm.
Cả hai cùng bước lên trước mặt Mao Cao.
Trình Câu mở lời hỏi :
- Các hạ chính là Mao Cao hả? Ồ, có phần giống...
Trình Thiêm tiếp lời :
- Cách đây mười tám năm bọn ta từng gặp muội muội của các hạ...
Lão ta bất ngờ nói ra điều đó, tợ như đem tảng đá ngàn cân thả xuống mặt hồ êm ả, khiến cho mọi người sửng sốt kinh ngạc, ngay cả Chu Tử Minh ánh mắt vốn lờ đờ cũng toát lên nét dị kỳ.

Mao Cao cố trấn định tinh thần mới nói ra được thành lời :
- Xá muội... nay ở đâu?
Gã ta tuy gắng khống chế nỗi kinh ngạc trong lòng, nhưng lời nói vẫn hơi run.
Đương nhiên gã ta sửng sốt kinh ngạc không phải vì muội muội của gã, mà là vì cái thai nhi trong bụng muội muội gã ta vào mười tám năm trước đây.
Nhân Mệnh Liệp Hộ nãy giờ ngồi yên, lúc này cũng vụt người đứng dậy, ánh mắt rực lên như hai tia điện.
Trình Câu chậm rãi trả lời :
- Hải Thiên cô đảo.
Lão ta nói ra từng chữ một, mọi người thót cả tim gan.
Mao Cao vội hỏi :
- Vậy, hài nhi của cô ta sinh ra...

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 29
Cạm bẫy bất ngờ

Trình Thiêm cười khà khà nói :
- Đương nhiên là bái Hải Thiên Cô Yến làm sư phụ.
Mao Cao đầu óc chao đảo, lùi lại mấy bước liên tiếp, ngồi bịch xuống ghế, Nhân Mệnh Liệp Hộ cũng nhào người xuống ghế, "choang" một tiếng, cái bát trên bàn bị lão ta quơ tay đụng rơi xuống đất vỡ hai.
Mao Cao lúc này sắc mặt khi xanh khi trắng, đủ thấy rằng trong lòng gã ta đanh kinh hoàng.
Hà Sóc song kiếm, Lâm Kỳ Trinh và Đinh Y đều là những người có liên quan đến cái chết của Cưu Độc năm xưa, do đó trong lòng cũng hết sức lo sợ.
Con của Cưu Độc nếu là đệ tử của Hải Thiên Cô Yến, có võ công cao cường, thế thì mối huyết hải thâm cừu cách đây mười tám năm, nay há không phải sắp lấy máu ra để đền trả rồi sao?
Trinh Câu quét ánh mắt nhìn một lượt đoạn bước lên một bước, dõng dạc nói với Mao Cao :
- Nam tử của Cưu Độc dù là đệ tử của Hải Thiên Cô Yến, nhưng chỉ cần có huynh đệ ta ở nơi này, các hạ còn lo sợ gì nữa?
Mao Cao đứng bật dậy, thốt lời :
- Lão...

Trình Thiêm cười tiếp lời :
- Hai huynh đệ ta đến đây là vì muốn bảo hộ các hạ.
Mao Cao ánh mắt máy động, trong lòng những muốn tin, lại không dám tin. Gã ta thầm suy nghĩ tìm cách nên làm thế nào để thăm dò ý của hai người đến đây thật hay giả và trình độ võ công cao thấp của họ.
Lúc này đêm đã rất khuya, làn gió hiu hiu hắt thổi vào đại sảnh, làm phất động tà áo của đám người đứng sừng sững như pho tượng, khiến người ta mới nhận ra là có sự sống.
Bất cứ ai lúc này nếu nhìn bọn họ, đều không thể tin rằng những người này đã từng nắm trong tay hơn một nửa vận mệnh của võ lâm.
Bỗng nhiên, một giọng cười cuồng bạo phá tan bầu không khi trầm lặng. Tiếng cười đó kỳ thực vang lên ở ngoài viện xa xa, nhưng đã đủ để khiến cho mọi người như muốn vỡ màng nhĩ.
Một lam y kiếm thủ vội bước vào đại sảnh, cúi người báo :
- Bên ngoài lại có khách nhân...
Mao Cao liền gác qua mọi chuyện trong đầu, đôi mắt mở to ra, hỏi :
- Ai? Sao lại đến vào đêm khuya như thế?
Lam y kiếm thủ cúi đầu đáp :
- Nghe họ tự báo tính danh là Thanh Phong Kiếm Chu Bạch Vũ của Võ Đương và Ngân Hạc đạo trưởng của Hoa Sơn phái. Lại có...
Tính danh của hai người đó được nói ra, đã khiến cho mọi người hồi phục lại sinh khí, trong đại sảnh giờ lại xôn xao hẳn lên.
Mao Cao trầm giọng hỏi :
- Họ có nói đến đây với mục đích gì không?
Lam y kiếm thủ ngập ngừng trả lời.
- Những người này dường như đều đã say, họ nói mai là ngày Tây Hồ anh hùng hội, bởi vậy đêm nay muốn đến gặp chủ nhân của anh hùng hội, lại muốn làm phiền chủ nhân kiếm vài bát rượu nồng.
Mao Cao nhíu mày trầm ngâm khoảnh khắc. Gã ta lúc này đã quá rối loạn tâm trí, không muốn có thêm những chuyện rắc rối phiền toái nữa. Nhưng gã ta đâu dám cự tuyệt những cao thủ tuyệt đỉnh của võ lâm này.
Nỗi lo âu thứ nhất chưa giải quyết xong, tạm gác sang một bên, giờ lại chuẩn bị đương đầu tiếp với nỗi lo âu thứ hai.
Lam y kiếm thủ chấp tay đứng một bên đợi một hồi lâu liền sốt ruột hỏi.
- Nên mời họ vào, hay là...
Mao Cao xếch mày nói :
- Mời!
Ở ngoài viện tiếng cười chưa dứt, tiếng ca hát lại vang lên :
- Mười năm mài kiếm, bạn với trăng sao, cạn ráo đi cả nước mắt bình sinh...
Tiếng ca vang vảng lại có tiếng múa kiếm họa theo. Mao Cao lắc đầu than

nói với huynh đệ Trình Câu :
- Thất lễ.
Rồi vội bước ra phía trước, thấy Chu Bạch Vũ áo ngoài không biết đã cởi bỏ ở đâu, lúc này người lạt trùm một chiếc áo tơi, đầu đội nón lá, tay trái vịn ở vai Ngân Hạc đao trưởng, tay phải cầm thanh trường kiếm, cười hát ầm ĩ.
Ngân Hạc đạo trưởng cũng áo tơi nón lá, tay nắm thanh trường kiếm, Chu Bạch Vũ xướng một câu, hai người cùng khua kiếm xáp vào nhau.
Mao Cao không khỏi nhíu mày, đằng hắng một tiếng, nói lớn :
- Mao mỗ không biết chư vị giá lâm, thất lễ không ra nghênh tiếp.
Chu Bạch Vũ ngưng giọng ca, cười khề khà cất giọng :
- Nếu có được một lời nói của Mao huynh, không cần nghênh tiếp cũng không sao... ha ha. Mao đại hiệp, nơi này có rượu ngon để giải khát không?
Ngân Hạc cười sang sảng tiếp lời :
- Rượu ngon giải khát... ha ha, nếu có được rượu ngon thì ta chẳng cần gì khác cả.
Chu Bạch Vũ ngất ngưởng bước lên đại sảnh, ngước mắt nhìn quanh, miệng lẩm nhẩm :
- Một, hai, ba, bốn...
Lão chợt reo lên :
- Rất tốt, rất tốt. Không ngờ Thất kiếm Tam tiên danh chấn thiên hạ hôm nay lại có mặt năm vị, tại hạ cao hứng vô cùng.
Lâm Kỳ Trinh cười tiếp lời :
- Chu đại kiếm khách, lão quá khiêm tốn, huynh đệ ta đâu có đáng gì, làm sao bằng Võ Đương thần kiếm của lão?
Chu Bạch Vũ khua hai tay lia lịa, nói :
- Đứng trước mặt Thất kiếm Tam tiên, tại hạ đâu dám đàm luận về kiếm.
Lão quát một tiếng :
- Biến.
Thủ uyển vung lên, thanh trường kiếm thoát khỏi tay bay lên găm trên rường nhà.
Ngân Hạc đạo trưởng cố ý nghiêm sắc mặt, vỗ nhẹ trên vai Chu Bạch Vũ, nói :
- Nếu luận về kiếm phắp thiên hạ, Võ Đương kiêm pháp được xưng là đại thụ kình thiên, nhất là "Cửu cửu bát thập thủ cửu liên hoàn kiếm", kiếm liên hoàn như Trường Giang cuộn sóng, lớp lớp nối tiếp nhau, lại giống như...
Anh ta tợ như cố suy nghĩ giây lát mới nói tiếp :
- Lại giống như thơ Lý Bạch, từ Tô Thức, tràng giang đại hải bất tuyệt... ha ha, hảo thi hảo thi, hảo kiếm hảo kiếm!
Chu Bạch Vũ cười ha hả hỏi :
- Quá khen. quá khen, vậy kiếm pháp Hoa Sơn thì sao?

Ngân Hạc đạo trưởng khua kiếm, kiếm phong vù vù làm những ngọn đèn chao đảo sắp tắt lắc đầu nói :
- Hoa Sơn kiếm pháp ư? Khô khan. cứng cỏi, tuy nhiên... ha ha, cũng không tồi lắm.
Anh ta cười như điên, thanh trường kiếm múa tít, kiếm khí phát ra từng luồng như sóng dậy thổi toàn bộ đèn đuốc trong đại sảnh tắt sạch.
Mao Cao nhíu đôi mày lại, quát bảo :
- Đem đèn tới.
Trong màn đêm tối mịt, vị anh hùng đệ nhất võ lâm này ngầm vận khí ở hai tay để phòng bị.
Mao Cao tin rằng chân lực tự ở hai tay gã đủ sức để ứng phó mọi tình huống bất trắc xảy ra.
Có tiếng bước chân chạy rầm lập, thì ra là những thuộc hạ của Mao Cao chạy đi lấy đèn.
Giây lát sau, mười mấy tay đại hán bưng trên tay những ngọn đèn với kiểu dáng khác nhau vội vã chạy ra ánh sáng bừng tỏa lên, và chính trong giây phút ấy lại có một chuyện khiến cho người ta hết sức kinh ngạc.
Lão nhăn che mặt Nhãn Mệnh Liệp Hộ từ khi bọn Chu Bạch Vu vào đại sảnh, lào nhắm hai mắt lại, tỏ ra nhìn không quen thái độ cuồng loạn của mấy tay kiếm thủ đó.
Khi đèn đuốc tối om, lão ta càng chìm trong tĩnh lặng, không ngờ lúc này ánh đèn sáng rực lên, lão lại phát hiện có một người cao to mình khoác áo tơi đầu đội nón lá thấp đang đứng trước mặt lão, đưa tay kéo chiếc khăn che mặt của lão ra. Lão ta trong lòng đang bừng bừng nổi giận, người đội nón lá đứng trước mặt lại thất thanh kêu lên một tiếng.
Mọi người đều đổ dồn mắt nhìn, thấy người đó đưa tay lật chiếc nón ra sau, đầu tóc xỏa bù xù, thì ra lão ta chính là Loạn Phát Đầu Đà.
Một mắt lão ta rực sáng lên, vết đao trên mặt biến thành đỏ tía, giống như vết đao trên mặt Nhân Mệnh Liệp Hộ đang ở đối diện lão ta vậy.
Nhân Mệnh Lập Hộ đứng phắt dậy, áo khoác trên người cũng tự động mở bung ra, lộ chòm râu bạc trắng, vết đao trên mặt, lộ thân hình khô gầy và cả cánh tay trái bị cụt của lão ta.
Hai người đối mặt nhìn nhau, không những có dáng người như nhau, mà cả vết đao và thân tình trên khuôn mặt cũng hoàn toàn giống nhau, chỉ trừ ra vết đao trên mặt Nhân Mệnh Liệp Hộ chạy sướt qua bên mắt nên mắt trái không bị hỏng.
Cảnh lượng đó khiến người ta không kinh ngạc sao được.
Bầu không khí lại trở nên tĩnh lặng.
Vì thế Loạn Phát Đầu Đà bắt đầu phát run, nói đứt quãng :
- Lão...

Hốt nhiên, lão quỳ sụp xuống dưới đất, gọi to :
- Phụ thân, ông vì sao không muốn gặp tôi, ông vì sao không muốn gặp tôi chứ?
Lão ta cao to và hung dữ, lúc này lại lấy đầu đập xuống đất, cất tiếng khóc òa lên tợ một đứa trẻ lên ba vậy.
Nhân Mệnh Liệp Hộ đứng sững nhìn người đang khóc đầy thống khổ trước mặt, chòm râu dưới cằm cũng run lên giống như lá khô trong cơn gió mùa thu.
Lão ta ánh mắt không hề di động, sau đó...
Từ trong khóe mắt lươm ra hai giọt nước mắt già cỗi.
Mao Cao nhíu mày, không nói một lời. Gã ta lúc này đã hiểu ra Ngân Hạc đạo trưởng vừa rồi la hét vậy chẳng qua là để thu hút sự chú ý của người khác.
Sau đó anh ta múa kiếm làm tắt đèn để Loạn Phát Đầu Đà thừa cơ hội tiếp cận với phụ thân vốn lâu nay không nhận lão là con, và thừa cơ hội để lật chiếc khăn che mặt lên.
Mao Cao biết rõ về nội tình giữa hai cha con, bởi vậy lúc này thấy tình cảnh đáng động lòng xót thương như vậy, gã ta không những không chút cảm động, ngược lại còn cảm thấy phiền não bực bội.
Hai giọt nước mắt trên mặt Nhân Mệnh Liệp Hộ từ từ chảy xuống chòm râu bạc trắng.
Loạn Phát Đầu Đà vẫn khóc sướt mướt, vẫn nói lại câu khi nãy :
- Phụ thân, ông vì sao không muốn gặp tôi...
Nhân Mệnh Liệp Hộ đột ngột quát lớn.
- Ai là thân phụ của ngươi?
Lão ta giận dữ dậm chân rồi quay người bỏ đi. Chu Bạch Vũ và Ngân Hạc đạo trưởng cùng nhảy ra chặn ngang trước mặt.
Chu Bạch Vũ mỉm cười nói :
- Tình phụ tử sâu hơn bể, các hạ hà tất phải tuyệt tình như vậy.
Nhân Mệnh Liệp Hộ quát :
- Miễn xía vào chuyện người khác.
Đơn chưởng bạt ngang ra nhằm vào vùng ngực của Chu Bạch Vũ.
Chu Bạch Vũ lách người tránh, không ngờ chưởng của Nhân Mệnh Liệp Hộ biến thành chỉ, thủ uyển xoay nhanh điểm vào huyệt Kiên Tĩnh trên vai đối phương.
Ngàn Hạc đạo trưởng mỉm cười lên tiếng :
- Lão tiền bối, lão hà tất tự làm khổ mình.
Chàng liền đưa tay ra ngăn căn, nhưng bàn tay chẳng biết cố ý hay vô tình chộp vào Khúc Trì đại huyệt ở cùi tay Nhân Mệnh Liệp Hộ.
Nhân Mệnh Liệp Hộ ánh mắt sắc lẹm như dao, bắt giọng cười nhạt lách sang

một bên, định biến chiêu phát chiêu, nhưng Loạn Phát Đầu Đà đã lao người tới, khóc to lên :
- Phụ thân, ông nếu giết thì giết tôi đây.
Lão ta ôm ghì hai chân phụ thân, không chịu buông ra.
Nhân Mệnh Liệp Hộ ánh mắt vẫn sắc bén như hai đường gươm, nhưng thân hình không thể xoay chuyển được, liền lạnh giọng :
- Giết ngươi cũng có sao đâu?
Lão ngẩng đầu cười cuồng dại, trong tiếng cười chứa đầy nỗi bi thương, gằn giọng :
- Hôm nay tuyệt đối không có gã Cưu Độc đến can thiệp như trước đâu.
Lão giơ chưởng nhằm đánh xuống chóp đầu Loan Phát Đầu Đà.
Đám quần hùng đều kinh hãi kêu lên, thấy bàn tay lão ta đưa sát đầu Loạn Phát Đầu Đà, nhưng không thể nào đánh xuống được.
Mao Cao thở dài, lên tiếng :
- Uông huynh, vãng sự đều đã thành mây khói lão nên quên nó đi.
Nhân Mệnh Liệp Hộ cười như điên dại :
- Quên đi... ha ha... quên đi...
Tiếng cười lão tợ như tiếng khóc bi thương, khiến mọi người nghe phải rùng mình khiếp hãi.
Lão ta nhấn giọng.
- Ta vì đứa con ngỗ nghịch này đã phá tan cơ nghiệp của cả cuộc đời ta, làm mất cả cánh tay ta, chiu biết bao khổ nhục suốt hai mươi năm nay, thế mà hôm nay lại có người bảo ta quên đi?
Những gì của quá khứ cách đây hai mươi năm, giờ lại hiện rõ lên trong đầu lão ta....
Lão ta còn nhớ như in khuôn mặt khinh miệt và đáng ghét của Cưu Độc, ánh mắt hàm ẩn đầy sự mỉa mai và giễu cợt đó...
Lão còn nhớ cả lời nói lạnh lùng của Cưu Độc :
- Nhân mệnh do thiên, ngươi dù là phụ thân của nó, cũng không có quyền làm thương hại đến tính mệnh của nó. Ngươi chặt nó một cánh tay, ta cũng phải chặt ngươi một cánh tay. Ngươi rạch trên mặt nó một nhát đao, ta cũng rạch trên mặt ngươi một nhát đao. Đây chính là giáo huấn cho ngươi biết trên đời này tuyệt đối không được một ai chỉ vì sự hỷ nộ thất thường của mình mà tùy tiện tàn hại đến thân thể và tính mệnh của người khác.
Lão ta cảm thấy nửa người bên trái như lạnh đi, nhát đao năm xưa cứa vào một bên thân thể, cắt đi mất cánh tay của lão, cho đến bây giờ đã bao năm tháng đổi đời nhưng lão ta vẫn không thể quên đi được.
Nhân Mệnh Liệp Hộ nhớ lại khi lão ta đau đớn quằn quại trên đất rên xiết thì đứa con của lão lại chạy theo Cưu Độc đi mất. Từ đó lão ta phát thệ rồi có một ngày sẽ báo thù mối hận.

- Báo thù... báo thù...
Lão đột nhiên hét lên mấy tiếng, nói với Loạn Phát Đầu Đà :
- Ngươi nếu muốn nhận ta làm cha, thì phải tìm cho được nam tử của Cưu Độc, móc mắt hắn ra, chặt tay hắn đi, sau đó đến gặp ta.
Dứt lời, lão phất tay áo lao vút người bay đi.
Loạn Phát Đầu Đà gào lên :
- Phụ thân.
Rồi lao người đuổi bám theo. Chỉ trong nháy mắt, hình bóng hai người mất hẳn trong màn đêm mịt mù. Lại không biết mối ân cừu giữa hai cha con cho đến bao giờ mới kết thúc?
Càng không biết mối hận thù giữa hai cha con lão và hai cha con Cưu Độc cho đến ngày nào mới đoạn tuyệt?
Ngân Hạc đạo trưởng cúi đầu, chậm rãi nói :
- Không ngờ Thần Thương Uông Lỗ Bình niên kỷ lớn như vậy tính tình vẫn nóng nảy như xưa. Kỳ thực... ôi...
Anh ta thở ra trông có vẻ nặng nề, nhìn quanh một lượt, nói tiếp :
- Mọi người trong này có thù hằn với Cưu Độc đâu chỉ là hai cha con họ mà thôi.
Mao Cao nét mặt trầm lặng gật đầu. Trình Câu và Trình Thiêm cùng đánh mắt nhìn nhau.
Thiểm Điện Thần Đao Chu Tử Minh trên mặt lại hiện lên một nụ cười kỳ dị.
* * * * *
Mao Văn Kỳ phùng ngựa chạy cuồng, nhưng Mậu Văn càng lúc lại càng xa dần. Ngựa chạy hết tốc lực vẫn không thể đuổi kịp Mậu Văn.
Mậu Văn nghe tiếng ngựa phi sau lưng mỗi lúc một xa dần, liền bẻ ngoặt sang hướng phải chạy vào trong một cánh rừng tối om. Băng qua rừng cây lại đến một trang viện chìm ngập trong màn đêm. Chàng lướt người bay vào trong trang viện, chân vừa chạm đất đã trầm giọng gọi :
- Người đâu?
Trang viện tịch mịch vắng lặng không có tiếng người trả lời. Mậu Văn tiến thẳng vào chính viện, chỉ thấy ngọn đèn dầu hiu hắt tỏa ánh sáng lờ mờ. Trong chính viện không có bóng người, lại có tờ giấy nhỏ được đặt ở dưới đế ngọn đèn.
Mậu Văn cầm lên xem, thấy trên giấy có viết dòng chữ :
"Công tử, bọn tôi phụng mệnh đại ca, không thể hầu tiếp công tử được nữa."
Ký tên ở dưới là Khoái Mã Trình Thất, Thất Khiếu Vượng Bình và Trương Nhất Thông.
Mậu Văn nhíu đôi mày kiếm, bỗng nghe có tiếng bước chân đang từ từ tiến lại gần.
Trong đêm khuya, tiếng bước chân đó thật đáng sợ. Mậu Văn trầm giọng hỏi

:
- Ai?
Bức rèm vén mở, một đại hán với thân hình lờ đờ trên mặt lằn vết đao, trên tay cầm ngọn nến tỏa ánh sáng mờ nhạt, đang tiến lại gần Mậu Văn...
Gã ta rõ ràng cũng là Hoàn Hồn.
Ánh đèn hiu hắt chiếu lên trên khuôn mặt tái nhợt, gã ta mỉm cười nhìn Mậu Văn, không ai đoán ra trong nụ cười đố có thâm ý gì.
Mậu Văn ngạc nhiên hỏi :
- Ngươi về đây rồi, vậy thi thể đó đâu?
Hoàn Hồn ánh mắt có vẻ ngơ ngác, lúc lắc đầu.
Mậu Văn trong lòng thầm chấn động, lớn tiếng :
- Ngươi nãy giờ chưa từng ra khỏi nơi này sao?
Hoàn Hồn gật nhẹ đầu, ánh mắt nhìn ra ngoài bầu trời đen tối, chậm rãi nói :
- Họ đều đi cả rồi, chỉ có mình tôi ở lại nơi này.
Giọng nói cũng khô khan, tợ như từ nghĩa địa vọng lên.
Mậu Văn nhíu mày, liền lùi lại ba bước, ngồi xuống có vẻ nặng nề, tự nói một mình :
- Ngươi đã không ra khỏi đây, vậy người vừa rồi là ai chứ?
Chàng ngẩng đầu lên chăm mắt quan sát kỹ nét mặt Hoàn Hồn. Bất cứ người nào nhìn thấy khuôn mặt này đều phải phát khiếp.
Đó là khuôn mặt hoàn toàn không có sự sống, những thớ thịt trên mặt cứng đờ không có bất cứ một cử động biến hóa nào, lại thêm vệt đao dữ tợn chạy dài trên mặt, ánh mắt lờ đờ, thần sắc lờ đờ, hành động cũng lờ đờ...
Mậu Văn thầm nghĩ :
- "Nếu có người muốn giả dạng gã ta, quả thực không khó gì, chỉ cần có thân hình gần giống như gã ta là được, mà thân hình gã ta cũng rất bình thường. Nhưng... Hoàn Hồn vừa rồi là ai giả dạng mới được chứ?"
Chàng miên man suy nghĩ, bỗng nghe bên ngoài có tiếng gọi thánh thót vang lên :
- Chàng ta... chàng ta cũng ở đây.
Mậu Văn kinh ngạc quay lại nhìn, thấy Mao Văn Kỳ xuất hiện, từ từ tiến lại gần, đôi nhãn châu tròn xoe chú mắt nhìn Hoàn Hồn, sau đó nhìn sang Mậu Văn, cất giọng hỏi :
- Ngươi thực ra là ai?
Mậu Văn mỉm cười tiếp lời :
- Nàng lẽ nào không nhận ra ta sao?
Mao Văn Kỳ chuyển giọng nhẹ nhàng.
- Muội nhận ra, nhưng...
Đôi nhãn châu long lanh của nàng bất chợt lại nhòa đi bởi dòng lệ ứa trào, thân hình cũng bắt đầu run lên nhè nhẹ, nói giọng run run.

- Muội toàn tâm toàn ý... nghĩ về huynh. Thế mà huynh lại không biết.
Nàng cúi thấp đầu xuống, hai hàng lệ châu lên dài trên má.
Mậu Văn trong long cũng lắm phần đau buồn, nhưng miệng vẫn mỉm cười nói :
- Ta chính là ta, muội quá lo nghĩ.
Mao Văn Kỳ nói trong nước mắt :
- Huynh chớ lừa dối muội nữa, bất cứ người nào đều có thể che giấu được nỗi tâm sự của mình, nhưng trên đời này ngoài người chết ra, có ai có thể che giấu được ánh mắt của mình, có ai lại khiến cho mặt mình trở thành như đất đá được?
Mậu Văn trầm ngâm giãy lát, bỗng đứng vút dậy, cất giọng :
- Có, người đó trên mặt giống như đeo một cái mặt nạ, mặt gã ta trơ trơ như đất đá, chẳng khác nào người chết.
Vừa nói, chàng vừa phóng ánh mắt nhìn, thẳng vào Hoàn Hồn. Mao Văn Kỳ ngạc nhiên hỏi :
- Huynh nói gì?
Chưa dứt lời, bỗng nghe "choang" một tiếng, ngọn đèn bằng đồng bay rơi xuống đất trong phòng trở nên tối om.
Mậu Văn quát hỏi Hoàn Hồn :
- Ngươi làm gì vậy?
Trong màn đêm đen tối, một giọng nói lạnh lùng vang lên :
- Gã tính Cưu kia, ngươi lại mắc lừa ta rồi.
Mậu Văn giật thót người, vội lùi lại phía góc tường.
Mao Văn Kỳ thất thanh kêu lên :
- Ngươi là hậu... hậu nhân của Cưu Độc.
Giọng nói lạnh lùng lại vang lên :
- Không sai, hắn ta chính là nam tử của Cưu Độc, ngươi còn hy vọng gì nữa?
Giọng nói sắc xảo, tợ như không phải giọng nói của nam nhân.
Mao Văn Kỳ phát run lên :
- Sư tỉ có phải là sư tỉ không?
Mậu Văn kinh ngạc thốt lên :
- Mộ Dung Tích Sinh.
Sắc trời bên ngoài dần dần xâm nhập vào chính viện, lúc này bắt đầu nhận ra được hình dạng đối phương.
Thấy bóng người đó đứng trước song cửa, giọng lạnh lùng cất lên :
- Không sai. Ta chính là Mộ Dung Tích Sinh. Sư muội, chắn giữ ngay trước cửa, không để hắn ta trốn thoát.
Cô ta gằn giọng :
- Gã tính Cưu kia, ngươi tự cho là thông minh, kỳ thực lại là một thằng ngốc.

Ngươi muốn báo thù, thì nên dùng biện pháp đường đường chính chính, ngươi vì sao lại phải lừa dối sư muội ta chứ? Trên đời này người đáng hận nhất chính là lừa gạt tình cảm của nữ nhân. Sư muội ta thuần khiết như vậy, ngươi lại nhẫn tâm lừa dối cô ta.
Mao Văn Kỳ thốt lên giọng đau buồn :
- Sư tỉ, sư tỉ, muội... muội...
Những dòng lệ ướt đẫm hoen mi, chảy dài xuống hai bên má.
Mộ Dung Tích Sinh bảo :
- Không nên xúc động, chặn ngay ở cửa.
Cô ta nói tiếp :
- Gã tính Cưu kia, ta đã sớm nhận ra lòng dạ ngươi không tốt, chỉ đáng tiếc là không có cách để vạch mặt ngươi. Nhưng ta thấy sư muội ta ngày càng xanh xao tiều tụy, nên không thể không quan tâm đến. Ta nghĩ đi nghĩ lại, biết rằng ngươi nếu muốn báo thù, nhất định phải tìm ra chỗ sơ hở của Mao gia. Chỉ cần đối với chuyện bất lợi của Thất kiếm Tam tiên, ngươi đều dùng thiên phương bách kế để móc tìm nó ra, đúng không?

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 30
Anh hùng thịnh hội

Mộ Dung Tích Sinh cười nhạt nói :
- Cách đây mười mấy năm, lúc ta đang còn nhỏ vào một đêm nọ bỗng có một đại hán máu me đầy người bò vào nhà ta, người đó chính là Thiểm Điện Thần Đao Chu Tử Minh. Gã ta trước khi chết đã nói ra chuyện đó. Ta và mẫu thân đem gã chôn cất, sau đó được ân sư thâu nhận làm môn hạ. Mười mấy năm nay ta lãng quên đi chuyện đó. Cho đến khi gặp ngươi, ta nghĩ rằng ngươi nếu là cừu chân của Mao gia, nhất đinh sẽ vui mừng khi biết được chuyện này. Vì thế ta hóa trang thành Chu Tử Minh, có ý để ngươi tìm ta. Ngươi ban đầu không tin, nhưng sau khi thăm dò, phát hiện cách đây hơn mười năm quả nhiên có xảy ra chuyện đó, bởi vậy ngươi không thể không tin. Hi hi, vì thế ngươi thông minh đâu chẳng thấy cuối cùng bị la lừa.
Cô ta cười nói tiếp :
- Điều đáng buồn là ngươi lại đặt cho ta cái tên Hoàn Hồn. Ngươi không nghĩ thử xem, trên đời này đâu có người hoàn hồn. Chu Tử Minh lúc nằm trong quan tài, e rằng xương đầu cũng đã biến thành đất, ngươi lại tự thấy rất đắc ý. Ta thấy con người của ngươi như vậy, mấy lần muốn ra tay giết

ngươi, nếu không vì sư muội thì e rằng ngươi đã chết bảy đời rồi.
Mao Văn Kỳ ngưng khóc. Mậu Văn - Cưu Thứ trên trán lấm tấm mồ hôi.
Giọng của Mộ Dung Tích Sinh tiếp tục cất lên :
- Nếu sư muội ta không nói đến trên đời này tuyệt đối không có người nào có khuôn mặt như người chết, thì ngươi vẫn còn mù tịt. Ta nói với ngươi như vậy chính là muốn cảnh cáo ngươi, trên đời này tuyệt đối không có một người thông minh nào có thể lừa qua được bất cứ người nào. Cũng như trên đời này tuyệt đối không có dạng người chết sống lại như Hoàn Hồn. Ta đã nói xong, ngươi có gì để nói không?
Cưu Thứ mặc nhiên một hồi lâu, chợt ngẩng đầu cười lớn nói :
- Đâu có Hoàn Hồn? Đâu có người thông minh? Ta vốn chỉ nghĩ đến diện mạo như Hoàn Hồn, mọi người đều có thể giả được, lại không nghĩ thông nội tình ẩn khuất trong đó.
Mộ Dung Tích Sinh lạnh giọng :
- Không sai, diện mạo như Hoàn Hồn mọi người đều giả được, nhân vì Hoàn Hồn vốn cũng do cải trang mà ra.
Cưu Thứ cất giọng hỏi :
- Lúc này ta chỉ hỏi ngươi một câu, vừa rồi ở bờ đê, ngươi vì sao lại đem thi thể Trình Phong đi?
Mộ Dung Tích Sinh ngớ người nói :
- Vừa rồi ai tới bờ đê?
Cưu Thứ trong lòng không khỏi kinh ngạc thầm nghĩ :
- "Đã không phải cô ta, vậy Hoàn Hồn vừa rồi là ai giả dạng chứ?"
Mộ Dung Tích Sinh lạnh giọng :
- Ngươi nói xong rồi chứ?
Cưu Thứ mặc nhiên không trả lời.
Mộ Dung Tích Sinh quát bảo Mao Văn Kỳ :
- Hắn ta đã nói xong, sư muội, ngươi sao không ra tay đi?
Mao Văn Kỳ cúi đầu khóc nức nở, tợ như không nghe đến lời của cô ta.
Mộ Dung Tích Sinh lớn tiếng :
- Ngươi lẽ nào không nghe ta nói sao? Hắn ta chính là kẻ tồi bại đã lừa dối lòng ngươi, và chính là cừu nhân muốn giết chết phụ thân ngươi!
Mao Văn Kỳ bỗng ngẩng mạnh đầu, run giọng nói :
- Ngươi... người có phải thật sự muốn lừa gạt ta không? Ngươi ngươi đối với ta quả không có chút thật lòng ngươi... ngươi...
Giọng nàng tất nghẽn không nói ta lời. Thiếu nữ si tình này lại si tình đến như vậy.
Mộ Dung Tích Sinh hận giọng :
- Sư muội. Ngươi sao lại trở thành như vậy? Hắn ta không lừa gạt ngươi thì ai lừa gạt ngươi chứ?

Mao Văn Kỳ run rẩy thốt lên.
- Ta.... ta...
Cưu Thứ thở ra một tiếng não nề, chậm rãi nói :
- Ta đã lừa dối nàng!
Mỗi chữ của chàng nói ra, tợ như cái dùi sắt ngàn cân đánh vỡ tan trái tim của Mao Văn Kỳ.
Nàng hét lên một tiếng đầy bi thương, sấn bước lên trước mặt Cưu Thứ.
Cưu Thứ hai bàn tay nắm chặt, đứng yên bất động, đôi mắt quắc sáng rực lên trong màn đêm, giống như hai ánh sao trong khung trời mờ mịt Mao Văn Kỳ chớp mắt nhìn, tiếp xúc với ánh mắt đó, bỗng kêu lên một tiếng bi ai, đâm đầu bỏ chạy, lao đi trong đêm tối mịt mù.
Mộ Dung Tích Sinh thốt lên :
- Sư muội, ngươi làm gì vậy?
Nhưng hình bóng của Mao Văn Kỳ không biết đã biến mất đi hướng nào.
Màn đêm tịch mịch, ngọn gió lạnh từ ngoại viện lùa vào từng cơn hiu hắt.
Mộ Dung Tích Sinh quay người lại nhìn thẳng vào mặt Cưu Thứ, căm hận nói :
- Ngươi thấy rồi thứ? Cô ta đã bị ngươi lừa gạt tất cả tình cảm. Ngươi làm thương tổn cô ta như vậy, nhưng cô ta cho đến lúc này lại không nỡ làm thương hại ngươi.
Cưu Thứ vẫn đứng lặng yên, nhưng ánh mắt trông có phần ảm đạm đau buồn.
Mộ Dung Tích Sinh nói tiếp :
- Cô ta đối với người như vậy, ngươi nếu như có một chút lương tâm, thì không nên làm hại cô ta nữa. Phụ thân cô ta tuy...
Cưu Thứ chậm rãi ngắt lời :
- Nhưng thù cha bất cộng đói thiên.
Lời chàng nói ta tuy trầm và chậm rãi, nhưng ngữ khí rất kiên quyết dứt khoát.
Mộ Dung Tích Sinh bên quát :
- Ngươi còn muốn phục thù, còn muốn làm hại cô ta nữa sao?
Cưu Thứ ưỡn ngực trả lời :
- Đúng vậy.
Vừa dứt lời, Mộ Dung Tích Sinh đã tung người xuất chưởng đánh vào ngực chàng.
Cưu Thứ hơi xoay người, tả chưởng của Mộ Dung Tích Sinh đã ập tới, hữu chưởng vạch nửa vòng rồi chếch hướng đánh tiếp tới, một nhắm vào vòng eo bên trái và một đánh vào vai phải. Chưởng phong phát ra mãnh liệt dồn ép Cưu Thứ vào góc tường.
Không ngờ Cưu Thứ rùng vai nhẹ, thân hình đã lướt theo bờ tường. Chàng

ta lúc này chỉ cần đưa hai chân nhẹ ra, sẽ đạp trúng vào mặt Mộ Dung Tích Sinh.
Nhưng chàng không hề có ý đánh trả, hai cùi tay ấn vào bờ tường, thân hình đã vọt ngang ra ngoài một trượng.
Mộ Dung Tích Sinh quát nhẹ một tiếng, xoay ngời tung chưởng đánh vào vùng sống lưng của Cưu Thứ.
Cưu Thứ chẳng hề quay đầu lại, thân hình vọt ngang ra ba xích, lạnh giọng :
- Mộ Dung Tích Sinh, ta đã nhường ngươi ba chiêu rồi đấy!
Mộ Dung Tích Sình cười gằn :
- Ai cần ngươi nhường.
Hai tay xoay nhanh, chỉ trong nháy mắt đã công kích liên tiếp bảy chưởng, chưởng phong vù vù bủa khắp người Cưu Thứ.
Chiêu thức độc hiểm, ra tay không một chút lưu tình, từng ngọn chưởng đều nhắm vào những chỗ yếu hại trên người Cưu Thứ, mỗi chiêu mỗi chưởng đều đủ lấy đi mạng sống con người.
Cưu Thứ vẫn không quay người lại, lưng hướng về phía đối phương.
Mộ Dung Tích Sinh đanh giọng :
- Ngươi dù không chống trả, hôm nay ta cũng phải đánh chết ngươi.
Không ngờ cô ta chưa dứt lời, Cưu Thứ đã quay ngược tay phất ra song chưởng.
Mộ Dung Tích Sinh không thể ngờ chàng ta ở tư thế như vậy lại xuất chưởng đánh trả. Cô ta cảm thấy cổ tay tê buốt, thì ra đã bị chưởng của Cưu Thứ quét trúng. Chỉ trong tích tắc, cả hai cánh tay của cô ta đều không thể nhấc lên nổi.
Nên biết rằng Mộ Dung Tích Sinh võ công cao tuyệt, nếu Cưu Thứ không xuất chưởng ở trong tư thế không thể phát chiêu đó, thì không dễ gì chế phục được cô ta.
Mộ Dung Tích Sinh trong lòng lạnh toát, nghe Cưu Thứ lạnh lùng cất giọng :
- Mộ Dung Tích Sinh, hôm nay ta tha mạng ngươi, ngươi nhớ đấy.
Chữ sau cùng vừa dứt, thân hình chàng đã bay ra ngoài mười trượng.
Mộ Dung Tích Sinh đứng ngẩn người một hồi lâu, thân hình di động lùi lại ba bước, ngồi bịch xuống trên ghế, miệng lẩm bẩm :
- Sư muội... sư muội, phụ thân ngươi có cừu nhân như vậy, ôi...
Cô ta cảm thấy đầu óc nặng trĩu, tay chân rã rời, kể cả nói cũng không còn hơi nói nữa.
* * * * *
Cưu Thứ bay đi như tên vút, lướt ra khỏi bờ tường, chợt nghe phía sau có tiếng tay áo phất trong gió, liền quát lớn :
- Mộ Dung Tích Sinh, ngươi còn chưa chịu thua hả?

Chành định tung ngược người phát chưởng, không ngờ đối phương trầm giọng nói :
- Công tử, tại hạ đây Cưu Thứ thu hồi thế chiêu, thân hình cũng đáp nhẹ xuống đất, quay lại nhìn, thấy người từ bờ tường nhảy xuống lại là Cửu Túc Thần Thù Lương Thượng Nhân.
Ông ta võ công tuy không cao lắm nhưng khinh công lại rất tuyệt diệu, đáp xuống chân tường tợ như chiếc lá rơi. Cưu Thớ tinh thần phấn chấn, nắm tay ông ta, vui mừng nói :
- Lương đại ca, huynh đến rồi à?
Lương Thượng Nhân tiếp lời :
- Tai hạ nãy giờ ở nơi này để đợi công tử, vì...
Cưu Thứ ngắt lời :
- Huynh đệ Trình Thất đi đâu sao không nói một lời?
Lương Thượng Nhân than một tiếng buồn bã nói.
- Tại hạ muốn nói với công tử một điều, tại hạ từ nay về sau không thể giúp gì cho công tử được nữa. Bọn huynh đệ Trình Thất... cũng... Ôi...
Cưu Thứ đứng lặng người buông tay Lương Thượng Nhân ra, chậm rãi nói :
- Vậy... vậy là vì sao?
Lương Thượng Nhân nói giọng đượm buồn :
- Công tử có một vị cừu gia, đã cầm một tín vật của ân nhân tại hạ năm xưa đến để tìm tại hạ, nhờ tại hạ hãy vì lão ta mà truy tìm tung tích công tử.
Cưu Thứ trong lòng bừng bừng chấn động, lùi lai một bước.
Lương Thượng Nhân nói tiếp :
- Công tử xin cứ yên tâm, tại hạ và công tử quen biết đã lâu, tại hạ sao phải tiết lộ điều cơ mật về công tử được. Nhưng vì tín vật của ân nhân tại hạ năm xưa...
Ông ta thở dài, chuyển giọng :
- Tại hạ thật lòng cả đôi bên, suy đi tính lại, chỉ có...
Cưu Thứ mỉm cười tiếp lời :
- Chỉ có không trợ giúp ai cả, đúng không?
Lương Thượng Nhân gật đầu nói :
- Tai hạ lâm vào tình cảnh khó xử, mong công tử hiểu cho.
Cưu Thứ trầm mặc giây lát chậm rãi buông giọng :
- Lương huynh quả không thẹn là bậc quân tử nhân nghĩa, chuyện đến như vậy vẫn không giấu tiểu đệ. Lương huynh, huynh hôm nay đem chuyện đó nói với tiểu đệ, tiểu đệ cảm kích vô cùng, sao lại có ý trách có được?
Chàng nói với giọng thành thật, Lương Thượng Nhân trong lòng càng cảm thấy lo lắng.
Cưu Thứ nói tiếp :
- Kỳ thực từ nay trở đi, hành tung của tiểu đệ cung không còn giấu được

nữa, Lương huynh cũng rất áy náy khó xử đối với vị bằng hữu đó, cứ việc nói ra hành tung của tiểu đệ cho lão ta biết.
Lương Thượng Nhân thần sắc tỏ ra hổ thẹn, mặc nhiên một hồi lâu mới nói.
- Cừu nhân của công tử thuộc phái Côn Luân lại là sư đệ của Chưởng môn phái Côn Luân hiện thời, là một cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm.
Cưu Thứ nhíu mày nói :
- Người của Côn Luân?
Lương Thượng Nhân nói tiếp :
- Người này trước khi vào Côn Luân, đã là một tay hảo thủ trong võ lâm, người đời xưng là Mộc Vũ Tiễn Triệu Quốc Minh, cách đây hơn mười năm, với lệnh tôn..
Cưu Thứ nhướng đôi mày kiếm, nói :
- Cừu nhân của tiên phụ cũng là cừu nhân của tại hạ.
Lương Thượng Nhân hơi cúi đầu, tỏ vẻ lo lắng :
- Công tử từ nay về sau hành tung đã lộ, nhất định cừu địch sẽ tìm tới để ám hại, phàm sự gì đều phải thận trọng mới được. Tại hạ hận rằng không thể giúp gì được cho công tử, chỉ cầu chúc công tử bình an.
Ông ta đứng lặng người giây lát, tợ như muốn nói gì, nhưng cuối cùng chỉ mặc nhiên cúi đầu rồi lặng lẽ ra đi.
Cưu Thứ không nói lời nào, âm thầm ngước ánh mắt đưa tiễn ông ta, trong lòng cảm thấy trống vắng quạnh hiu.
Bốn bề tịch mịch hoang vắng, giữa khoảng trời đất bao la này dường như chỉ còn lại đơn độc một minh chàng, cây cối xung quanh xào xạc trong gió, tợ như những cừu nhân đang rình rập bên lưng chàng.
Trong đêm tối mịt mù, chàng cũng lững thững bước đi, bước chân cũng nặng trĩu như trong lòng chàng.
Cũng không biết đi bao lâu, chàng bỗng hú một tiếng, lao người bay đi, tiếng hú vang vọng lên tận chín tầng mây.
* * * * *
Mặt trời ló dạng ở khoảng trời phương đông.
Mặt nước Tây Hồ gờn sóng li ti, tợ như muôn vàn hạt minh châu lấp lánh.
Từ sáng sớm, trên mặt hồ đã rộn ràng náo nhiệt, tất cả thuyền hoa trên hồ lúc này đều đã tụ tập lại một vùng ở bên hồ, liên kết nhau thành một khoảng rất rộng.
Làn gió nhẹ đưa, nghe thoang thoảng hương rượu nồng, cùng lời nói tiếng cười rộn rã.
Dưới những hàng dương liễu xanh xanh, ở đâu cũng có đầu người, ở đâu cũng có trường kiếm... Hôm nay chính là ngày anh hùng hội do Linh Xà Mao Cao đứng ra chủ trì, chiêu tập quần hùng trong võ lâm về tụ hội ở Hàng Châu.

Mấy trăm chiếc thuyên hoa được kết thành một tòa thủy tạ trên mặt hồ, những hào khách vận y phục lộng lẫy lần lượt bước lên thuyền.
Họ nói cười rộn rã, uống rượu hứng thú, không khí tưng bừng náo nhiệt.
Bỗng nhiên, bên bờ hồ vang lên những tiếng hiệu lệnh.
Dưới hàng liễu đung đưa trong gió, Linh Xà Mao Cao, Tả Thủ Thần Kiếm Đinh Y, Bách Bộ Phi Hoa Lâm Kỳ Trinh, Hà Sóc song kiếm... cùng sải bước đi lên thuyền. Họ đều là những hào khách thanh danh hiển hách, lừng lẫy trong giang hồ. Nhưng trong đó khiến người ta chú ý nhất lại là hai lão nhân thần thái phiêu dạt, vận y phục hoa lệ, nhưng rất lạ mặt đối với những người trong giang hồ.
Còn có một người càng khiến người ta càng chú ý hơn, người này có thân hình tợ như một cái thây biết đi, vết đao chạy dài trên mặt đỏ rực lên dưới ánh nắng mặt trời.
Đương chúng thầm nói nhau :
- Những người này là ai? Vì sao Linh Xà Mao Cao lại khách khí đối với họ như vậy?
Mao Cao mặt mày rạng rỡ như nắng xuân, ôm quyền chào mọi người, nhưng ánh mắt dường như cũng có không ít phần lo lắng.
Gã ta đứng trước mũi thuyền, ngước ánh mắt nhìn chung quanh, những tiếng hô hào chúc tụng vang lên dậy trời.
Mao Cao trên mặt hiện nụ cười, nỗi lo lắng trong ánh mắt lập tức biến mất đi, thay vào đó là sự đắc ý và đầy kiêu ngạo.
Gã ôm quyền nói lớn :
- Mao Cao lâu nay chưa từng hội tụ với các danh gia huynh đệ, hôm nay Tây Hồ không khí mùa xuân trong lành mát mẻ, trước hết xin mọi người cùng cạn chén để tỏ tình bằng hữu...
Trong tiếng vỗ tay vang dội, Mao Cao chậm rãi lùi lại không thuyền.
Lâm Kỳ Trinh cười lanh lảnh nói :
- Mao đại ca, nam tử của Cưu Độc lúc này đã đến Giang Nam, hắn ta nếu thấy thịnh hội náo nhiệt hùng hồn thế này, ắt cũng biết sợ mà thoái lui thôi.
Mao Cao cất giọng cười ha hả, chợt nghe Trình Câu nói giọng lạnh lùng :
- Hắn ta nếu cũng có tính khí như phụ thân hắn, thì e rằng dù có hùng hồn đến mấy cũng không uy hiếp được hắn ta.
Mao Cao liền thâu liễm nụ cười, quay sang nói :
- Dù không uy hiếp được hắn ta, nhưng đã có nhị vị ở đây, hắn ta làm gì được nào?
Mao Cao trong lòng mừng lo thất thường, thật là ăn không ngon ngồi không yên. Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, nghe bên ngoài có tiếng người vang lên :
- Mọi người rượu thịt đã no say, xin Mao đại ca nói ra đi!

Có người lại hô lớn :
- Mao đại ca hậu đãi đối với huynh đệ ta như vậy, vô luận Mao đại ca có lời dạy bảo gì, huynh đệ ta dù có dầu sôi lửa bỏng cũng cam nguyện phụng mệnh đại ca!
Mao Cao phấn chấn tinh thần, vẫy tay áo đứng dậy, bước lên mui thuyền, cất cao giọng :
- Bao năm nay được các huynh đệ hậu ái, Mao mỗ thật cảm kích vô cùng. Mao mỗ suốt cuộc đời hành sự tuy có nhiều sai lầm, nhưng tự hỏi với lương tâm trước sau vẫn không hổ thẹn với bằng hữu. Hơn mười năm trước đây, Mao mỗ không ngại mạo hiểm trừ khử ma đầu Cưu Độc cũng là vì an toàn của bằng hữu giang hồ.
Đám quần hùng vỗ tay rầm rập. Mao Cao nói tiếp :
- Nhưng hôm nay hậu nhân của Cưu Độc lại xuất hiện trên giang hồ. Mao mỗ đã vì chư vị mà trừ khử Cưu Độc, vậy chư vị nên cũng vì Mao mỗ mà trừ khử nam tử của Cưu Độc.
Đám quần hào cùng ứng thanh :
- Đúng vậy!
Mao Cao cười lớn nói :
- Các bằng hữu đối xử tốt với Mao mỗ, Mao mỗ sẽ không bao giờ quên...
Gã ta chưa nói hết lời, bỗng nghe có tiếng quát từ xa :
- Mao Cao khốn nạn!
Đám quần hào trố mắt kinh ngạc, cùng quay đầu nhìn.
Thấy trên một chiếc thuyền buồm xa xa có một phụ nhân bụng mang thai đã lớn đang đứng chỉ tay vào Mao Cao nhiếc mắng :
- Ngươi nếu đối đãi tốt với bằng hữu, ngươi nếu không quên lòng tốt của bằng hữu, vậy Trình Phong sao lại bị ngươi giết chết?
Giọng bà đầy bi phẫn, trên mặt nước mắt giàn giụa. Đám quần hào đa số đều nhận ra bà ta là Uyên Ương song kiếm Lâm Chậu, nghe lời bà ta nói ai ai cũng đều ngạc nhiên. Mao Cao mặt biến sắc, buột miệng nói :
- Trình Phong và tại hạ tình nghĩa như huynh đệ, tại hạ sao phải giết chết lão ta....
Lăm Châu nói giọng đầy bi thống :
- Ngươi lại còn có mặt mũi để nói ra lời đó nữa à? Ta hỏi ngươi, Trình Phong nếu không chết, vậy ông ta lúc này ở đâu? Ngươi nói đi, ông ta lúc này ở đâu?
Cả trăm ngàn ánh mắt đều chăm nhìn vào Mao Cao.
Mao Cao dù là anh hùng đệ nhất võ lâm, lúc này tâm thần cung không khỏi hoảng loạn. ấp úng trả lời :
- Lão ta.... lão ta.... không sai, Trình đại hiệp đã không may quy tiên rồi.
Lâm Châu hai bàn tay bóp chặt, phẫn nộ hét lớn :

- Ai giết chết ông ta?
Mao Cao lặng người một hồi lâu vẫn chưa nói ra, đám quần hào đã bắt đầu xầm xì to nhỏ, có người thầm lắc đầu nói :
- Trình Phong và Mao Cao giao tình rất sâu đậm, phải nói là đồng chết có nhau. Lão ta nếu thật sự bị Mao Cao giết chết, thì Mao Cao quá tàn độc.
Bỗng nghe một giọng cười lạnh lùng vang lên từ sau lưng Mao Cao bước ra một người với hình dáng tợ như một tử thi, đó chính là Hoàn Hồn. Gã ta ngẩng cao đầu nói lớn :
- Trình Phong là do ta giết chết!
Lâm Châu nghiến răng hét lên :
- Ngươi và Trình Phong không oán không cừu, vì sao phải giết chết ông ta?
Hoàn Hồn lạnh giọng :
- Lão ta có lỗi với Mao đại ca cho nên ta phải giết.
Đám quần hào xôn xao hẳn lên, cùng thầm nghĩ :
- "Quả nhiên lã Mao Cao chủ mưu trong chuyện này, đem Trình Phong giết chết".
Mọi người ai cũng biết mối giao tình giữa Trình Phong và Mao Cao, lúc này nghe Mao Cao đối với bằng hữu như vậy, trong lòng không khỏi căm phẫn.
Hoàn Hồn quét mắt nhìn quanh, nói tiếp :
- Cách đây mười bảy năm, Mao Cao thiết lập tiêu cục...
Mao Cao nghe gã khơi lại chuyện riêng tư của mình trước mặt quần hào, liền quát một tiếng, vung tay đánh thẳng vào ngực Hoàn Hồn, quát nạt :
- Lùi lại!
Hoàn Hồn tợ như chân đứng không vững lảo đảo lùi lại mấy bước "ịch" một cái, ngã chỏng cẳng lên trời, miệng còn kêu lên :
- Mao đại ca, tiểu đệ toàn tâm toàn lực vì đại ca, đại ca sao lại đối với tiểu đệ như vậy?
Đám quần hào vốn đã bất bình, giờ thấy Mao Cao đánh ngã bằng hữu của gã ta lại càng căm tức hơn, có người lặng lẽ bỏ đi.
Mao Cao thấy cơ nghiệp gầy dựng nhiều năm của mình hôm nay lại sắp thiêu rụi, chưa biết khi nào, gã ta càng lo hoảng, vội ôm quyền nói lớn :
- Các huynh đệ không nên nghe những lời hồ ngôn loạn ngữ của họ...
Lâm Châu đã lướt thuyền tới sát, vọt người bay lên đứng trên mui thuyền.
Mao Cao đổi da mặt, nói :
- Bà muốn gì?
Lâm Châu nói giọng bi phẫn :
- Ngươi đã giết chết Trình Phong, giờ cũng giết ta luôn đi.
Bà ta liền thi triển mấy chiêu đánh những đòn trí mệnh vào Mao Cao. Chiêu thức bà ta tuy lợi hại, nhưng do bụng mang thai sắp đến ngày sinh nở, cho nên cước bộ di chuyển bất tiện, làm sao có được uy phong như năm xưa

được? Mao Cao từ hổ thẹn biến thành phẫn nộ, quát :
- Loạn tặc, ngươi dám làm loạn ở đây hả?
Gã ta vung chưởng đánh vào vùng xương vai của Lâm Châu.
Lâm Châu thét lên một tiếng bi ai, ngã vật xuống lòng thuyền, khóc lóc đau đớn.
Hào sĩ giang hồ vốn đồng tình với phụ nhân non yếu, huống chi Lâm Châu lúc này đang mang thai. Đám quần hùng thấy Mao Cao ra tay đánh phụ nữ mang thai, trong lòng càng phẫn nộ. Tuy có phần nể sợ uy danh của Mao Cao, nhưng cũng không nhẫn nhịn nổi, liền la ó lên phản đối. Có nhiều người tức giận phất tay áo bỏ đi.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 31
Đấu trường hỗn loạn

Huynh đệ họ Uông, Hà Sóc song kiếm nhìn nhau không nói lời nào.
Họ thấy tình cảnh trước mắt, trong đầu nghĩ lai những nói của Mậu Văn.
Cả hai cũng thầm nghĩ :
- "Mao Cao gần đây cuồng ngạo như vậy, dung túng nữ nhi làm điều vô lễ đối với bậc trưởng bối. Hắn ta lúc này đã bị trúng chưởng phản thân ly, huynh đệ ta sao không thừa cơ hội này để trừ khử".
Nghĩ đến điều đó, Uông Nhất Bằng liền vung tay quát :
- Linh Xà Mao Cao mặt như vẻ trung hậu, lòng dạ lại gian trá xảo quyệt. Bọn ta dù là ân nghĩa huynh đệ, cũng nhìn không quen hành động cuồng ngạo của hắn ta như vậy, bõn cợt lừa bịp bằng hữu giang hồ.
Uông Nhất Bằng rút kiếm, cất cao giọng :
- Trình đại tẩu, xem huynh đệ ta báo thù cho đại tẩu.
Ngọn kiếm hoa lên đâm thẳng vào vùng sườn trái của Mao Cao.
Hoàn Hồn đứng trong góc khoang thuyền, nét mặt lộ vẻ đắc ý. Trình Câu và Trình Thiêm đánh mắt nhìn nhau, miệng cũng hiện nụ cười đầy ẩn ý. Tả Thủ Thần Kiếm Đinh Y rùng nhẹ vai định lao người ra, lại bi Lâm Kỳ Trinh níu lại, nói nhỏ bên tai :
- Ngồi xem long tranh hổ đấu mới hứng thú.
Đinh Y bàng hoàng giây lát, từ từ ngồi xuống lại.
Mao Cao lách người tránh bảy đường kiếm liên tiếp của Uông Nhất Bằng, miệng la lớn :
- Uông Nhất Bằng, lão cuồng rồi sao?

Uông Nhất Bằng hừ một tiếng lạnh lùng, ngọn kiếm trên tay múa tít, lại bạt ra tiếp ba đường kiếm. Lão ta sử dụng kiếm một tay, ngọn kiếm càng lợi hại và hung hiểm.
Mao Cao mặt xanh ngắt trông rất khó coi, đủ thấy gã ta đang phẫn nộ tột độ, nhưng gã ta dường như đang băn khoăn lo lắng nên vẫn không muốn hoàn chiêu.
Thân hình vọt nhanh về phía sau, vung tay quát :
- Người đâu?
Uông Nhất Bằng vung kiếm tấn công tiếp.
Đột nhiên, bốn đạo hàn quang lóe sáng, kèm theo những tiếng hét chói tai, nghe "keng" một tiếng, thân hình Uông Nhất Bằng bị bạt ngược trở lại ba xích.
Trước mắt lão là bốn lam y kiếm thủ tay nắm kiếm đứng hàng ngang, bốn thanh trường kiếm chĩa thẳng mũi về phía lão ta, thế kiếm tuy chưa biến chuyển nhưng đã khống chế đối phương không tiến thoái được.
Bốn lam y kiếm thủ đứng sừng sững, ánh mắt chú nhìn trên người Uông Nhất Bằng.
Uông Nhất Bằng không khỏi kinh ngạc thầm nghĩ :
- "Mao Cao quả là hung ác thâm trầm, đã cho ngầm mai phục sẵn mấy tay hảo thủ này..."
Chợt nghe Mao Cao cười lớn nói :
- Uông đại đệ, ngu huynh có gì sai trái với các người, lão nên nói rõ ra trước mặt đông đảo mọi người.
Chuyện huynh đệ họ Uông bị Mao Văn Kỳ làm nhục, làm sao lại nói ra trước mặt ba quân thiên hạ được? Uông Nhất Bằng bèn lớn tiếng :
- Ngươi là kẻ bội tín vong nghĩa, ngầm giết Trình đại ca ta, lăng nhục quả phu, con người của ngươi đầy gian ác hiểm độc, thiên hạ đều nguyền rủa ngươi, huynh đệ ta thay võ lâm trừ hại chứ không có ân oán riêng tư gì.
Lời nói nghe ra vẻ đầy chính nghĩa, đám quần hào không khỏi động lòng, thậm chí có người còn rút kiếm lăm lăm trong tay.
Mao Cao mặt đầy sát cơ, lạnh giọng quát :
- Giết.
Tiếng quát vừa phát ra, bốn lam y kiếm thủ nhất tề vung kiếm tấn công.
Uông Nhất Bằng cười nhạt gằn giọng :
- Lũ nhóc vô tri kia cũng dám thi kiếm trước mặt lão phu hả?
Thanh trường kiếm trong tay múa tít mũi kiếm vạch lên bốn hoa kiếm phong trú bốn ngọn kiếm của bọn lam y kiếm thủ. Cánh lay hoa nhanh, kiếm quang ánh lên tợ cầu vồng áp đảo mãnh liệt.
Bốn lam y kiếm thủ thân hình chùn xuống nhảy dạt ra hai bên, tránh chiêu hoàn chiêu, mười mấy đường kiếm cùng thi triển một lúc nhằm đánh vào

những chỗ yếu hại trên khắp người Uông Nhất Bằng.
Uông Nhất Bằng hét lên một tiếng, thanh trường kiếm hoa lên tạo thành từng vòng cung chấn giữ khắp người.
Bọn lam y kiếm thủ bỗng phát giác thanh kiếm trong tay như đang chém vào bức tường cứng, thế kiếm chùn lại.
Uông Nhất Bằng phá lên cười :
- Ha ha, kiếm thủ môn hạ của Mao Cao còn có mấy người nữa?
Thủ uyển xoay chuyển, một lúc phát ra tiếp bốn đường kiếm tợ như những tia sét giữa gầm trời giáng thẳng vào người bọn lam y kiếm thủ.
Bốn lam y kiếm thủ thân hình cùng hợp lại, bốn thanh kiếm vùn vụt phát ra những đường kiếm đan chéo vào nhau tạo thành một hàng rào chắn đỡ kiên cố.
Chỉ trong nháy mắt song phương đã giao chiến hơn mười chiêu, ngọn kiếm của Uông Nhất Bằng luồng lách trong lưới kiếm của đối phương, biểu hiện trên nét mặt tuy rất bình thản, nhưng trong lòng lại hết sức nôn nóng. Ánh mắt đằng đằng sát khí, kiếm trong tay đột ngột chuyển thế, từ nhanh biến thành chậm, mỗi đường kiếm phát ra thế chậm, nhưng đều hàm ẩn một tiềm lực uy mãnh và biến hóa vô cùng lợi hại.
Bốn lam y kiếm thủ chiêu tuy sắc bén và quỷ dị, nhưng công lực đâu thâm hậu bằng Uông Nhất Bằng, bởi vậy khi bị tiềm lực phát ra trên thân kiếm đối phương áp đảo, những chiêu kiếm quỷ dị không thi triển thêm được nữa.
Mao Cao đứng một bên quan sát trận chiến, thấy vậy trong lòng đâm ra lo hoảng, sợ rằng trận chiến kéo dài thêm nữa sẽ tiêu mạng bốn tay kiếm thủ mà gã ta đã khổ công huấn luyện nhiều năm.
Nghĩ đến điều đó, gợi cho gã ta nhớ lại bốn tay kiếm thủ đêm qua cùng đi với Trình Phong sao đến lúc này vẫn không thấy tăm dạng.
Mao Cao lặng lẽ đi tới bên Hoàn Hồn, nhỏ giọng hỏi :
- Các hạ đêm qua khi giết chết Trình Phong, có thấy bốn kiếm thủ vận áo lam không?
Hoàn Hồn thờ ơ gật đầu đáp :
- Có thấy.
Mao Cao ánh mắt lạnh lại, truy hỏi :
- Bọn nó đâu rồi?
- Chết rồi?
Mao Cao bước xộc tới một bước, mặt lạnh như băng lớn tiếng :
- Sao chết?
Hoàn Hồn vẫn đứng yên một chỗ, lãnh đạm trả lời :
- Lẽ nào họ bị bệnh chết?
Mao Cao hai bàn tay bóp chặt, gằn từng tiếng một :
- Bị ai giết?

Bỗng nghe phía mui thuyền có hai tiếng kim loại xáp vào nhau vang lên chát cả tai, quay mắt nhìn, thấy hai thanh trường kiếm bay tung lên không trung kèm theo hai vệt lóa sáng rồi chếch mũi rơi xuống lòng hồ.
Hai tay lam y kiếm thủ búng người lùi lại, thanh trường kiếm trên tay đã bay mất.
Uông Nhất Bằng lao người tới như bóng theo hình, miệng quát :
- Nạp mạng.
Mũi kiếm vươn ra thụt vào tợ như đầu con rắn độc, một phân làm hai xẹt thẳng vào vùng yết hầu hai người.
Hai tay kiếm thủ thân thủ tuy không tồi, nhưng thế kiếm nhanh, chuẩn và độc hiểm, khiến cho cả hai không thể tránh được.
Nội trong tích tắc đó, có hai đạo kiếm khác từ một bên xẹt nhanh tới "keng keng" hai tiếng vang lên, kiếm của Uông Nhất Bằng bị bật ra mấy thốn.
Nghe "á" hai tiếng, hai tay lam y kiếm thủ tuy may chưa bị thủng yết hầu, nhưng trên vai lại bị kiếm của Uông Nhất Bằng chệch xuống rạch một đường làm máu tuôn đầy.
Hai tay lam y kiếm thủ ra tay tương cứu cũng bị kiếm của Uông Nhất Bằng đánh dội ngược lui mấy bước.
Thanh kiếm trong tay chếch mũi xuống dưới, mũi kiếm gần chạm sát mặt thuyền, đủ thấy sức lực đã can kiệt không ứng phó nổi nữa.
Uông Nhất Bằng tỏ ra đắc ý, cầm kiếm đưa ngang trước ngực, phóng ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Mao Cao, cười gằn nói :
- Còn ai nữa không?
Mao Cao đánh ánh mắt nhìn quanh, phát hiện trong đám quần hào hơn một nửa là nhìn gã với ánh mắt phẫn nộ. Trình Câu và Trình Thiêm thì thần tình lạnh nhạt, hầu như cảm thấy không hứng thú đối với những chuyện vừa phát sinh.
Còn Lâm Kỳ Trinh và Đinh Y mặt cũng hiện nụ cười quỷ quyệt khó lường, rõ ràng là những kẻ vui sướng trên nỗi đau khổ của người khác.
Mao Cao trầm ngâm khoảnh khắc mới chậm rãi nói :
- Uông đại đệ, nên biết rằng thịnh hội lần này mở ra là để đối phó với hậu nhân của Cưu Độc, chuyện trước đây nhị vị cũng có dính vào, sao lại vì trong cơn giận tức thời mà làm hỏng cả đại sự?
Trong giờ phút này, ngoài Mao Cao giảo hoạt vã thâm trầm ra, lại có ai nói lên được lời như vậy.
Uông Nhất Bằng cười nhạt lạnh giọng :
- Ngươi cuồng ngạo tàn ác, mưu tính mọi cách để làm hại người khác, lẽ nào cũng là vì để đối phó hậu nhân của Cưu Độc sao?
Mao Cao để Uông Nhất Bằng sang một bên, hướng về đám quần hào cất cao giọng :

- Các vi có biết hậu nhân của Cưu Độc, lại là Kim Kiếm Hiệp, thời gian gần đây đã gây ra biết bao nhiêu chuyện sóng gió trong giang hồ không?
Lời nói đó vừa nói ra, mọi người đều thoạt động nét mặt. Có người thậm chí còn kinh bãi thét lên thành tiếng.
Vì Kim Kiếm Hiệp tuy xuất hiện trong thời gian ngắn ngủi, nhưng đã làm kinh động toàn võ lâm, ai ai cũng đều biết.
Thấy mọi người sắc mặt đều thay đổi, Mao Cao thầm mừng trong lòng, cất cao giọng :
- Hôm nay Mao mỗ bị hiểu lầm, chết không đăng tiếc. Nhưng sợ rằng các bằng hữu vì vậy mà phân tán thế lực, tạo kẽ hở cho địch nhân đánh vào... thì lúc đó..
Gã ta lúc này tự biết rằng sắp bị chúng phản phân ly, bởi vậy dùng lời lẽ để níu kéo lòng mọi người, một mặt là để kéo dài thời gian.
Gã ta lắc đâu than một tiếng, dừng lại không nói nữa.
Đám quần hào ngước mắt nhìn nhau, thầm nghĩ :
- "Mao Cao lãnh đạo quân hùng mười mấy năm nay, trong giang hồ bình yên sóng lặng. Lần nay truất phế lão ta, người khác lên thay sợ rằng không gánh vác được trách nhiệm nặng nề đó".
Đám quần hào dần dần nguôi giận, nổi lo hoảng trên mặt Mao Cao cũng tự biến mất.
Đột nhiên, Lâm Châu vụt đứng dậy, chỉ thẳng vào mặt Mao Cao, hận giọng nói :
- Trước đây ngươi dùng mưu ám toán Cưu Độc khiến cho hai chân hắn ta tê liệt, sau đó mới hành động. Ngươi mới chính là kẻ có tội lút đầu, nam tử của Cưu Độc chỉ có tìm một mình ngươi mà thôi.
Mao Cao đột ngột tung chưởng đánh thẳng vào bà ta, chưởng phong uy mãnh khiến Lâm Châu bụng dạ mang thai không chống đỡ nổi, kêu á lên một tiếng và vật ngã người xuống lòng thuyền.
Uông Nhất Bằng vung tay hô lớn :
- Phu phụ Trình ca lâm nạn, là vết xe đổ của người đi trước, hôm nay không giết chết tên ác tặc bất nhân bất nghĩa này, chúng ta chết không có chỗ dung thân.
Lão liền vung kiếm chém thẳng vào ngực Mao Cao.
Uông Nhất Minh thấy thân pháp của Mao Cao thi triển, biết rằng đơn tranh độc đấu Uông Nhất Bằng nhất định không thắng nổi, vì thế lão cũng bay người tới chém vào vùng hông Mao Cao.
Mao Cao kết bằng hữu với huynh đệ họ Uông nhiều năm, nên biết rất rõ uy lực của song kiếm liên hợp, chỉ dựa vào tay không và thân pháp thì không thể kháng cự nổi.
Gã thọc tay vào thắt lưng, thân hình biến chuyển, vù một tiếng, một ngọn

trường tiên màu đen nhỏ bằng ngón tay cáo vút lên giữa không trung. Ngọn trường tiên kỳ dị này Mao Cao đã mất bao nhiêu năm sớm tối khổ luyện, chiêu thức càng lợi hại, quỷ dị khó lường.
Ngọn roi vừa vung ra, trường kiếm của Uông Nhất Bằng liền bi đánh bật ngược trở lại. Ngọn roi chuyển hướng vụt đánh vào kiếm của Uông Nhất Minh.
Uông Nhất Minh đâu dám để kiếm bị ngọn roi cuốn lấy, tức tốc hạ người lách kiếm, thân hình bay vọt ngang ra mấy xích, đáp xuống đứng kề vai với Uông Nhất Bằng.
Không đợi Mao Cao xuất chiêu tiếp, cả hai người cùng bay người về phía trước, kiếm trong tay tợ như hai con thần long nối đuôi nhau lao bổ tới.
Kiếm của Uông Nhất Bằng từ tả biến sang hữu, kiếm của Uông Nhất Minh từ hữu biến sang tả, kèm theo tiếng xé gió vù vù quật thẳng vào Mao Cao.
Song kiếm liên hợp phát công, uy lực đâu chỉ gấp bội mà thôi, kiếm khí rợp trời, vô cùng uy mãnh, đám quần hào đều buột miệng tán thán :
- Hảo kiếm pháp!
Trong khoang thuyền, Hoàn Hồn vẫn đứng trơ trơ như pho tượng. Trình Câu và Trình Thiêm vẫn ngồi thờ ơ lãnh đạm. Nhưng Đinh Y và Lâm Kỳ Trinh thần sắc biến đổi liên tục, bốn luồng nhãn quang chú nhìn vào Mao Cao.
Mao Cao thấy huynh đệ họ Uông thi triển "Lưỡng Nghi kiếm pháp" luyện thành vốn tuyệt truyền trong võ lâm bấy lâu nay, trong lòng không khỏi run sợ, nhưng miệng lại cười nhạt nói :
- Rất tốt. Mao Cao muốn xem Lưỡng Nghi kiếm pháp của các ngươi luyện được mấy thành hỏa hầu?

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 32
Cục diện bi thảm

Gã ta vận toàn bộ chân lực tụ ở tay phải, thấy kiếm phong còn cách người chưa đến một xích, đột ngột quay thủ uyển, ngọn trường tiên tợ như con linh xà vây lấy kiếm đối phương.
Huynh đệ họ Uông vừa thấy ngọn roi chuyển thế, tiếng gió đã rít lên tứ phía, hai thanh kiếm bất chợt bị luồng kình lực rất mạnh hút lấy, cả hai không làm chủ được dúi người về phía trước.
Huynh đệ họ Uông trong lòng đã phát lạnh, vội vận lực rụt kiếm lại, quay nửa vòng rồi bật hẳn ra ngoài.

Mao Cao nhất chiêu bình sinh tuyệt học "Long Quyện Phong Vân" không hấp trú được đường kiếm của đối phương, biết rằng thắng phụ là điều không thể lường đoán trước được. Nhưng gã ta là kẻ mưu mô quỷ quyệt, biết rõ đám quần hùng lúc này đang án binh bất động cũng vì khiếp sợ uy lực của gã ta. Nếu gã ta tỏ vẻ lo lắng thì hậu quả sẽ không lường được.
Do vậy, Mao Cao nhướng cao mày cười cuồng ngạo nói :
- Lưỡng Nghi kiếm pháp cũng chỉ như vậy mà thôi, còn chưa xéo mạng đi hả?
Thân hình thoắt động, ngọn roi xoáy tròn từng vòng từng vòng cuộn lấy hai ngọn kiếm đối phương.
Ngọn roi của gã biến chuyển khôn lường, vòng roi dần dần siết chặt lại còn độ mấy xích, gã ta cười mỉa mai :
- Mao Cao để ngươi thi triển tận sở học, sau đó mới hoàn chiêu đánh trả, như vậy các ngươi thua mới phục.
Uông Nhất Bằng lạnh giọng :
- Ngươi muốn ôm cây đợi người cứu viện, trong mộng cũng không có.
Uông Nhất Minh quát lớn :
- Phóng mắt trên giang hồ này, có ai chịu giúp kẻ gian ác như ngươi, ngươi mau ngoan ngoãn nạp mạng đây.
Trong lúc đấu khẩu, song phương đã giao đấu đến mấy mươi chiêu, huynh đệ họ Uông thế kiếm vẫn uy mãnh như thần long, kiếm phong cuồn cuộn bạt ra xa mười mấy trượng. Cây cối bên bờ hồ rào rào lay động.
Lúc này đám quần hùng lại xầm xì bàn tán :
- Xem ra Mao Cao sợ rằng không thắng nổi.
- Không ngờ Hà Sóc song kiếm lợi hại thật...
- Bọn ta sao không thừa cơ hội này hỗ trợ huynh đệ họ một tay, giết quách Mao Cao đi rồi lập minh chủ mới?
Những lời bàn tán đó tuy nhỏ, nhưng lúc này mọi người nín thở để theo dõi trận đấu, nên cũng truyền đi rất xa.
Dưới hàng dương liễu bên trái cách dãy thuyền độ ngoài mười trượng, có một thiếu nữ trẻ đẹp đang đứng, đôi mày liễu nhíu sát lại, ngưng ánh mắt chăm chú nhìn về phía thuyền của Mao Cao. Những lời bàn tán đó lọt vào tai nàng, mỗi chữ đều tợ như một mũi kiếm nhọn chọc vào trong trái tim nàng.
Đương nhiên nàng cũng thấy rõ Mao Cao đang lâm vào nguy khốn. Đôi môi nhợt nhạt của nàng nhè nhẹ run lên, bật ra những tiếng đau buồn mà chỉ có nàng nghe :
- Ôi, phụ thân, phụ thân thật là người như vậy sao? Hậu quả của chúng phản thân ly lại do chính phụ thân gieo rắc luôn sao? Trời ơi, ta biết làm thế nào đây?

Những biểu hiện của nàng ta không gây sự chú ý của mọi người, vì nàng ta đứng sau một gốc cây, giống như sợ bị người ta phát hiện vậy.
Nàng ta không phải ai khác, chính là Mao Vân Kỳ. Trong lòng nàng ân oán vương nặng, tình hận nan phân, đứng lặng bên bờ hồ, lại không biết nên làm thế nào mới được.
Nàng ta lại không thấy phía bờ đê đối diện xa xa, cách bên phải dãy thuyền mười mấy trượng, cũng có một thiếu niên thư sinh đang đứng. Chàng ta cũng đứng khuất người sau một gốc cây, giống như sợ bị ai phát hiện vậy.
Hai luồng nhãn quang chú mục về phía thuyền Mao Cao, ánh mắt đầy kiên định, như vững tin rằng vận mệnh của Mao Cao đã được chủ định rồi.
Đột nhiên, những tiếng khua kiếmvùn vụt vang lên, trên nét mặt chàng thiếu niên lập tức trở nên đầy phấn khích, vì chàng thấy Đinh Y đã vung kiếm lao vào vòng chiến, lại đứng về phía Hà Sóc song kiếm liên thủ tấn công Mao Cao.
Do vậy, Mao Cao bị lâm vào thế cùng lực kiệt. Những tay vệ sĩ và đám thuộc hạ của gã ta tuy cũng muốn lao vào trợ chiến, nhưng vừa chạm vào ánh mắt sắc lạnh của Lâm Kỳ Trinh và thấy đám quần hào hùng hổ muốn động thủ, bọn họ đều sợ hãi và không dám hó hé.
Trên mui thuyền, ba luồng kiếm quang với thế đầy uy mãnh vây lấy ngọn roi.
Tường đường kiếm xẹt nhanh như chớp giật lưng trời, từng chiêu đều nhắm đánh vào những chỗ yếu hại của Mao Cao. Huynh đệ họ Uông và Đinh Y hầu như không còn đắn đo suy nghĩ gì nữa, quyết ra tay vây áp một bằng hữu mà mới hôm qua đang còn xưng nhau là huynh đệ.
Mao Cao ban đầu cũng có ý đợi cứu viện nhưng đến bây giờ cũng chẳng thấy có ai cứu viện, gã vừa cấp hoảng lại phẫn nộ, đâm ra liều mạng. Ngọn roi trong tay vung mạnh tợ như rồng vẫy sóng, tiếng gió ào ào bạt ra xa ngoài một trượng.
Huynh đệ họ Uông và Đinh Y không ngờ rằng đối phương bị vây khốn đến đường cùng lại còn có uy lực đến như vậy, Mao Cao biến thủ thành công, bọn họ đều bất giác kinh ngạc, nhưng liền hiểu ra ngay đối phương trút tận lực bình sinh trong giây phút cuối cùng.
Vì ngọn roi trong tay Mao Cao phát ra thế tuy lợi hại hung mãnh, nhưng nội lực tiềm ẩn trên ngọn roi lại không mạnh như trước. Hà Sóc song kiếm và Đinh Y đều là những tay kiếm thủ nổi danh một thời, dày dạn kinh nghiệm, há nhận không ra sao?
Cả ba cùng đánh mắt nhìn nhau, cất giọng cười cuồng vọng :
- Mao Cao, ngươi nếu chịu nổi thêm ba chiêu nữa, huynh đệ ta sẽ đem cái đầu phụng tống cho ngươi.
Ba ngọn kiếm nhất tề khua mạnh nhắm bổ vào Mao Cao, ngọn roi trong tay

Mao Cao lập tức bị rụt lại.
Huynh đệ họ Uông và Đinh Y phá lên cười ha hả, ba ngọn roi kiếm tấn công tới tấp.
Mao Cao hét một tiếng, ngọn roi tiếp tục vung lên, nhưng lần này bị rụt càng nhanh hơn, mũi roi chúc xuống dưới, dường như sức lực đã cạn kiệt, nghìn ba ngọn kiếm đang trên đà bổ tới, cái chết đã đến trước mặt...
Bất ngờ có tiếng quát trong trẻo vang lên.
Một vệt sáng màu hồng từ trên không bay vọt xuống.
Đinh Y hừ một tiếng, thanh trường kiếm đột ngột chuyển thế bật ngược lên nghênh tiếp vệt dáng màu hồng trên không trung.
Kiếm quang của song phương vừa xáp nhau, Đinh Y bỗng cảm thấy thanh kiếm trong tay bị một lực rất mạnh hút lấy, khiến lão ta nắm không vững thất thanh hét lên một tiếng, nghe giọng nói trong trẻo vang lên từ không trung :
- Buông tay!
Đinh Y quả nhiên ứng thanh thả kiếm ra, lùi nhanh về phía sau, đứng trợn mắt đầy kinh hãi.
Một bóng người đáp xuống mui thuyền, Mao Văn Kỳ đã cầm kiếm ngang ngực đứng cạnh bên Mao Cao. Biểu hiện trên né tmặt cũng không biết là đau buồn hay phẫn nộ.
Thấy tay nàng vung lên, thanh trường kiếm mắc dính trên Hổ Phách thần kiếm bay lên trên không rồi rơi xuống trên bờ đê xa xa.
Loại công lực kỳ lạ đó lập tức khiến cho đám quần hùng kinh động hẳn lên.
Hà Sóc song kiếm càng kinh hãi hơn, sắc mặt chợt xanh chợt trắng, trông rất khó coi, vì họ đã nếm qua uy lực của Hổ Phách thần kiếm.
Mao Cao vừa đứng lại vững, ngọn roi trong tay bất ngờ vút mạnh, thân roi tự như đuôi rắn cuốn lấy cổ Uông Nhất Minh.
Thủ uyển vung lên, miệng quát :
- Biến!
Uông Nhất Minh không kịp kêu một tiếng, lập tức khí tuyệt, thân hình lão ta cũng theo hướng ngọn roi vàng bay tõm xuống lòng hồ.
Đám quần hào kinh hãi hét lên. Mao Văn Kỳ nhíu mày, chưa kịp gọi hai tiếng phụ thân, Mao Cao đã vung roi tiếp, ngọn roi hướng thẳng tới yết hầu Uông Nhất Bằng.
Huynh đệ họ Uông vừa thấy Hổ Phách thần kiếm đã khiếp đảm tinh thần, bởi vậy thấy Uông Nhất Minh vừa bị Mao Cao đánh trúng, Uông Nhất Bằng càng khiếp hãi hơn, một tay vung mạnh, thanh kiếm thoát khỏi tay bay thẳng vào ngực Mao Cao, người đã bay ra ngoài ba trượng, lao xuống nước thoát thân.
Mao Cao lách người tránh ngọn kiếm, trong cơn thịnh nộ, chẳng cần kể đến

quần hào võ lâm nghĩ thế nào về gã, gã quay vụt người lại, hai luồng hung quang phóng nhìn thẳng vào Đinh Y Ánh mắt gã ta tợ như hai lưỡi đao bén chọc thủng vào tim Đinh Y.
Đinh Y từ từ lùi lại sau lưng Lâm Kỳ Trinh, nghe Mao Cao lạnh giọng nói :
- Hai người còn chi muốn nói thì nói nhanh!
Lâm Kỳ Trinh "ai da" một tiếng, gượng cười nói :
- Mao đại ca, chuyện vừa rồi sao đại ca lại gán lên đầu tôi, nếu không có Văn Kỳ tới thì tôi cũng ra tay giúp đại ca mà.
Mao Cao cười gằn mấy tiếng, lầm lầm bước tới, từng bước từng bước tiến lại gần hai người, ánh mắt rừng rực đầy sát khí.
Hoa dung Lâm Kỳ Trinh biến sắc, đột nhiên vung tay gõ vào thủ uyển Đinh Y, miệng kêu lên :
- Mao đại ca, tôi đem lão ta giao cho đại ca, tôi phải đi thôi.
Cô ta đẩy Đinh Y về phía Mao Cao, thân hình lao vọt đi biến mất trong rạng liễu ven bờ.
Đinh Y lại thật sự không ngờ cô ta lại thâm hiểm như vậy, thủ uyển bị phong bế, toàn thân tê liệt, người không tự chủ được liền ngã nhào về phía Mao Cao.
Mao Cao ánh mắt đầy sát cơ, hữu chưởng vung lên...
"Bình" một tiếng, ngọn chưởng đánh trúng thẳng vào ngực Đinh Y. Gã ta vận toàn lực phát chưởng, lực đạo đâu chỉ ngàn cân.
Đinh Y rống một tiếng, phun ra một vòi máu tươi, thân hình bay ngược lên trên trời, rồi rơi bịch xuống trước mặt Trình Câu và Trình Thiêm nãy giờ vốn vẫn ngồi yên. Cả hai thần sắc cũng bất biến, cùng quay mặt nhìn nhau, da mặt hai người hơi nháy động, thì ra họ đang dùng lối truyền âm nhập mật để trao đổi với nhau.
Trình Thiêm hỏi :
- Huynh nhìn thấy Thứ nhi chưa?
Trình Câu trả lời :
- Thấy rồi, chàng ta đang đứng sau gốc cây trên bờ đê, vẫn tránh không khỏi ánh mắt của ta. Nhưng chàng ta đã không muốn hiện thân thì chúng ta tốt nhất cũng không nên ra tay.
- Đã thấy chàng ta rồi, còn ở đây làm gì nữa, đi thôi.
Thì ra bọn họ sau khi theo Cưu Thứ đến Giang Nam, bỗng chốc lại tìm không gặp Cưu thứ, do đó cả hai cùng định ra một kế, trước hết tìm tới Mao Cao, giả nói giúp sức Mao Cao, nhưng chẳng qua là muốn tìm Cưu Thứ.
Lúc này hai người đã phát hiện ra Cưu Thứ, cũng không muốn nán lại làm gì, liền phẩy tay áo lao ra khỏi khoang thuyền.
Cưu Thứ ở trên bờ vừa thấy họ từ xa, vội lao người đi như làn khói mỏng, dường như không muốn gặp mặt họ.

Mao Cao sắc mặt thoáng biến đổi, nói :
- Nhị vị đi đâu?
Gã ta vốn muốn cậy nhờ hai người đối phó với hậu nhân của Cưu Độc, lúc này thấy họ lặng lẽ bỏ đi, trong lòng vừa kinh vừa nộ, định bám theo.
Mao Văn Kỳ đã bước tới trước mặt gã ta, nói :
- Phụ thân, không nên đuổi theo, có đuổi theo cũng không kịp. Trên thuyền còn có một người đáng hận hơn, phụ thân lẽ nào lại không biết.
Mao Cao bị chúng phản thân ly, tính tình không như bình thường, nộ giọng quát :
- Người nào?
Mao Văn Kỳ quay lại nhìn về phía Hoàn Hồn, lạnh lùng buông giọng :
- Phụ thân lẽ nào cho rằng hắn ta thật sự chính là Thiểm Điện Thần Đao Chu Tử Minh sao?
Mao Cao quay mạnh người, gắt giọng :
- Hắn ta không phải Chu Tử Minh thì là ai?
Mao Văn Kỳ trả lời :
- Chu Tử Minh đã chết rồi, hắn ta chẳng qua là giả danh Chu Tử Minh, giả dạng thành Hoàn Hồn thần trí không tỉnh táo để lừa phụ thân, vả lại hắn ta không phải là Hoàn Hồn thứ nhất, Hoàn Hồn thứ nhất là sư tỉ của Kỳ nhi.
Nàng ta càng nói ra, người khác càng ngơ ngác nhìn nhau, không những công tử ngạc nhiên không hiểu mà Hoàn Hồn giả đó cũng như chìm trong chín tầng mê vụ.
Mao Cao đứng ngây người, miệng lẩm bẩm :
- Sư tỉ ngươi... Hoàn Hồn thứ nhất.
Mao Văn Kỳ than một tiếng, nói :
- Chuyện này nói ra rất dài, hiện tại không nói rõ hết được.
Nàng nhìn thẳng vào mặt Hoàn Hồn, gằn giọng :
- Ngươi nếu là anh hùng, thì xin hiện rõ mặt mũi thật ra, đường đường nam nhi hán tử lại giấu đầu hở đuôi, ẩn tính mai danh, chẳng lẽ lại không bằng cả nữ nhi nữa hay sao?
Hoàn Hồn chuyển ánh mắt nhìn, bỗng ngẩng đầu cất giọng cười cuồng vọng,
Mao Văn Kỳ nhíu mày, đưa ngang kiếm gắt giọng :
- Ngươi cười gì?
Hoàn Hồn cười lớn nói :
- Không sai, ta giả mạo Hoàn Hồn để lừa phụ thân ngươi. Nhưng ta lại không ngờ Hoàn Hồn thứ nhất cũng là giả mạo. Trong cuộc đời ta chưa bao giờ gặp chuyện ly kỳ như vậy. Chỉ cần ngươi nói rõ ra chân tướng chuyện đó, ta nhất định sẽ lộ diện mạo thật ra cho ngươi biết.
- Thật không?
- Quân tử nhất ngôn.

Mao Văn Kỳ chậm rãi nói :
- Sư tỷ Mộ Dung Tích Sinh vì muốn tra rõ chân tướng nam tử của Cưu Độc, do đó đã giả mạo Thiểm Điện Thần Đao Chu Tử Minh vốn đã chết rồi để tiếp cận và theo dõi hắn ta.
Hoàn Hồn chợt hiểu ra, tiếp lời :
- Cô ta giả dạng như vậy, thế mà lại cho rằng có thật người đó, không ngờ lại bị mắc lừa cô ta.
Mao Văn Kỳ cười nhạt :
- Sư tỉ ta là bậc kỳ tài, ngươi làm sao sánh nổi. Ngươi muốn giúp đỡ nam tử của Cưu Độc, lại thấy hình dáng Hoàn Hồn dễ giả dạng, ngươi đã giả dạng Hoàn Hồn đem thi thể Trình Phong đến nhà ta. Kỳ thực Trình Phong cũng do nam tử của Cưu Độc giết chết.
Mao Cao mặt biến sắc, thốt lên :
- Đáo để, ai là nam tử của Cưu Độc, hắn ta giờ ở đâu?
Mao Văn Kỳ ngầm than trong lòng, cố giả vờ không nghe lời Mao Cao hỏi, bèn nói với Hoàn Hồn :
- Ta đã nói ra chuyện đó, giờ ngươi sao?
Mao Văn Kỳ nhấc nhẹ thủ uyển, thanh Hổ Phách thầnkiếm phát ra hồng quang lấp lánh, nàng nhìn mũi kiếm chậm rãi nói :
- Ngươi nếu không nói ra, sợ rằng mũi kiếm ta sẽ không tha ngươi.
Hoàn Hồn cười nhạt tiếp lời :
- Vô luận ta có nói ra hay không, thanh kiếm của ngươi ta cũng muốn được lãnh giáo.
Mao Văn Kỳ quát nhẹ :
- Hảo!
Luồng kiếm quang màu hồng xẹt ra nhanh theo lời nàng quát Hoàn Hồn có ý muốn thử sự thần bí của Hổ Phách thần kiếm, do đó không thoái lui, liền vung tay đánh vào thân kiếm.
Không ngờ khi tay vừa chạm phải vào thân kiếm cả người bỗng bị giật mạnh, bàn tay như bị một lực kỳ dị hút lấy, không thể vùng ra.
Mao Văn Kỳ quát hỏi :
- Ngươi là ai?
Chưa dứt lời, bỗng thân hình Hoàn Hồn búng ngược lên, một chân đạp mạnh vào tay nắm kiếm của Mao Văn Kỳ.
Mao Văn Kỳ cước bộ xoay chuyển, thân hình Hoàn Hồn đã bay ra khỏi khoang thuyền. Mao Văn Kỳ không ngờ đối phương lại thoát thân khỏi thanh Hổ Phách thần kiếm này, trong lòng bất giác lạnh đi.
Nghe tiếng cười sang sảng từ ngoài khoang thuyền truyền vào :
- Ngươi muốn biết ta là ai hả? Hãy xem đây!
Theo tiếng cười, một luồng kim quang bay xuyên vào khoang thuyền.

Mao Cao giật mình kinh hãi, vội lách người sang một bên.
Mao Văn Kỳ vung nhanh ngọn kiếm, nghe keng một tiếng, luồng kim quang bị Hổ Phách thần kiếm hút lấy, thì ra là một thanh kiếm dài chỉ mấy thốn.
Mao Cao biến sắc, buột miệng thốt lên :
- Kim Kiếp Hiệp!
Gã ta lướt người ra trước khoang thuyền, thấy trên bờ những cành liễu đung đưa theo gió, mặt trời ngã bóng phía tây, chẳng thấy tăm dạng Kim Kiếm Hiệp đâu cả.
Gã đứng chết lặng người, đoạn quay lại than :
- Không ngờ rằng Kim Kiếm Hiệp lại ở trên thuyền ta.
Mao Văn Kỳ cúi đầu nói :
- Phụ thân... phụ thân...
Nàng tuy có rất nhiều lời muốn khuyên phụ thân, nhưng ở cổ lại bị tắt nghẽn không nói ra được một lời.
Mao Cao từ từ bước lại mũi thuyền.
Gã dường như muốn nói vài lời với đám chưa đi hết sạch, nhưng có còn lại cũng chỉ mấy người không đáng kể.
Sự bi ai và thất vọng trào dâng trong lòng, xung lên tận cổ khiến cho vị anh hùng đệ nhất võ lâm quát tháo một thời, giờ đây nói không ra tiếng, chỉ ngước ánh mắt bi thương nhìn mấy đầu người vắng vẻ.
Trên mặt hồ, ngọn gió xuân giờ như cũng biến thành trận gió thu hiu hắt.
Cơ nghiệp của anh hùng, thành công nhất định phải gian khổ và lâu dài, nhưng khi thất bại lại như làn băng tan, chỉ trong phút chốc đã cuốn theo dòng nước.
Mao Cao đứng chết lặng đầu mũi thuyền, cảm thấy toàn thân lạnh buốt, miệng gượng cười nói :
- Mao mỗ suốt đời xuất đạo giang hồ, chuyện thành bại chưa luận đến nó, cuối cùng lại kết giao được với mấy vị bằng hữu...
Chưa nói hết câu bỗng nghe có tiếng vó ngựa phi rầm rập từ xa tiến lại gần, mười mấy con tuấn mã xuất hiện.
Cưỡi trên lưng tuấn mã đứng đầu là một thiếu niên mặt vàng, lưng hổ, eo hùm, tay giơ cao hô lớn :
- Ai không phải là bằng hữu của Mao Cao thì rời khỏi thuyền ngay, kẻo cả họa lây!
Những nhân vật còn lại trên thuyền nghe vậy vội kéo nhau lui đuôi thuyền và lên bờ tản mác đi hết.
Mao Cao vừa buồn vừa giận, phóng ánh mắt nhìn thiếu niên mặt vàng, bất chợt biến sắc nói :
- Kim Thiệu Hùng, ngươi cũng đến đây à.
Thiếu niên mặt vàng chính là đại ca Kim Thiệu Hùng trong Thái Hành song

nghĩa. Anh ta cất giọng cười cuồng vọng, lớn tiếng :
- Không sai, ta đã đến đây. Cái chết của ngươi cũng đã đến lúc rồi.
Anh ta chỉ ngọn roi về phía sau, nói :
- Ngươi nhìn xem bên đó, cơ hội của ngươi bị thiếu gia ta phóng hỏa đốt thiêu rụi rồi. Ngươi bị chúng phản thân ly, giờ đây không có nhà để nương thân, sống có ý nghĩa gì nữa? Chẳng bằng chết cho xong.
Ngọn roi phất nhẹ, mười mấy con tuấn mã quay đầu phong đi, cuộn tung khói bụi mịt mù, chỉ trong nháy mắt đã bị gió xuân lùa tan mất, giống như cơ nghiệp của Mao Cao vậy.
Mao Cao kinh nộ tột độ, ngước mắt nhìn thấy phía trang viện của gã ta khói đen cuộn lên ngùn ngụt.
Mao Văn Kỳ sợ phụ thân cùng tắc biến, liền nắm tay gã ta, than một tiếng buồn bã, cúi đầu nói :
- Phụ thân, phụ thân đã đến lúc tẩy trần, quy ẩn, nhân lúc này tìm một nơi để ẩn cư. Kỳ nhi sẽ phụng dưỡng phụ thân qua những năm tháng còn lại của cuộc đời, há không hơn chìm nổi giữa chốn giang hồ này sao?
Lúc này lòng nàng đã trở nên băng giá, cũng không còn muốn gặp đến Cưu Thứ nữa.
Mao Cao đứng lặng giữa đương trường một hồi lâu, bỗng cất giọng cười cuồng bạo.
Mao Văn Kỳ bất giác ngớ người ra, thật sự không ngờ phụ thân nàng trong tình huống này lại còn cười được như vậy, nàng lại không biết phụ thân nàng là một tay gian hùng, cơ trí giảo hoạt, người khác đâu thể lường đoán được.
Mao Cao chậm rãi cất giọng :
- Kỳ nhi, con không nên sợ, bọn chúng đánh không nổi ta đâu...
Gã chợt ngừng lời, ánh mắt càng thâm trầm sâu độc, đoạn nói tiếp :
- Ta trước khi đến đây đã lo con đường hậu về sau, bọn họ đánh vào thân ta có được gì?
Mao Văn Kỳ đứng ngây người, trong lòng cũng không biết là buồn thương hay là bội phục đối với phụ thân. Trải qua thế cuộc thảm hại như vậy, phụ thân nàng vẫn đứng vững, nàng không khỏi nảy sinh lòng bội phục. Nhưng nghĩ đến địch nhân Cưu Thứ là vĩnh viễn không địch nổi, lòng nàng càng hoảng loạn lo lắng.
Mao Cao ngước ánh mắt thăm dò nhìn Mao Văn Kỳ, gã biết ái nữ của gã trong lòng đang ẩn giấu những điều bí mật không muốn thổ lộ ra.
Bất chợt gã buông miệng nói :
- Ta biết rồi!
Mao Văn Kỳ trong lòng phát run, hỏi :
- Phụ thân biết gì?
Mao Cao nói từng tiếng một :

- Mậu Văn là nam tử của Cưu Độc, nam tử của Cưu Độc lại là Mậu Văn. Nhân vật gian hùng võ lâm này tâm trí quả nhiên thuộc loại siêu nhân. Mao Văn Kỳ cảm thấy toàn thân run lên, lùi lại mấy bước, lệ châu tuôn trào.
Bỗng nghe có một tiếng quát lớn :
- Mao Cao, ngươi xem ai đang ở đây?
Mao Cao kinh hãi quay nhìn, thấy trong lòng hồ lồi lên một người râu tóc bạc trắng, ánh mắt rừng rực chăm nhìn gã, thì ra lão là Hỏa Nhãn Kim Điêu Tiêu Trì, một lão anh hùng xưng hùng xưng bá trên thủy lộ.
Gã mỉm cười hét một tiếng, ngọn roi trong tay quất thẳng về phía Tiêu Trì. Ngọn roi của Mao Cao tuy dài, nhưng khi gã ta vung đi, vẫn còn cách Tiêu Trì một đoạn, đầu roi đánh xuống mặt hồ làm nước bắn tung tóe.
Tiêu Trì càng cười lớn hơn, nói :
- Tính Mao kia, ngươi ra oai làm gì? Ở trên đất liền ngươi có thể múa võ dương uy, nhưng thiên hạ dưới nước lại là thuộc lão phu đấy.
Mao Cao hết sức phẫn nộ, lạng giọng :
- Lão Tiêu, ngươi dám lên thuyền không?
Tiêu Trì bèn tiếp :
- Ta lên thuyền làm gì? Lúc này ở trong hồ đã tiềm phục mấy trăm huynh đệ thuộc Cao Bưu, Hồng Trạch ta, ngươi có muốn xuống đây uống ít nước hồ không.
Mao Cao trong lòng chấn động, thất bọt nước cuộn lên, Kim Lý Tiêu Bình từ dưới nước ngoi đầu lên, cười ha hả cất giọng :
- Tính Mao kia, ngươi nhận ra ta chứ?
Tiêu Trì mỉm cười hỏi :
- Bình nhi nhiều lời với hắn ta làm gì, những huynh đệ dưới nước đã chuẩn bị tốt chưa?
Tiêu Bình lớn tiếng trả lời :
- Có thể động thủ bất cứ lúc nào.
Tiêu Trì hô lớn :
- Động thủ!
Tiêu Bình ứng thanh một tiếng, hai tay chấp lại, một chuỗi người lặn xuống nước, mặt nước chỉ hơi gợn sóng một tí rồi lập tức trở lại phẳng lặng như ban đầu.
Mao Cao phẫn nộ quát lớn :
- Lão Tiêu, ngươi muốn giở trò gì?
Tiêu Trì nói giọng giễu cợt :
- Ngươi hỏi nhiều làm gì, cứ xem rồi khắc biết.
Chưa dứt lời, bỗng nghe "bình" một tiếng, mấy chiếc thuyền kế bên Mao Cao lập tức bị chìm xuống nước. Phía dưới chân gã ta cũng nghe bình một tiếng, con thuyền chìm thẳng xuống nước.

Mao Văn Kỳ hét lên :
- Phụ thân thoái nhanh!
Thấy mấy tay hắc y đại hán nhảy lên mạn thuyền, Mao Văn Kỳ vung kiếm, luồng kiếm quang vụt qua, bọn đại hán lại nhảy xuống nước.
Mao Cao tung người bay lên bờ, chiếc thuyền chìm hẳn xuống lòng hồ, Lâm Châu đang còn mê man bất tỉnh cũng bị chìm theo. Mao Văn Kỳ chẳng đoái hoài gì đến bà ta, liền tung người bay lên bờ.
Mao Cao ngẩng đầu lên trời cười nói :
- Lão Tiêu, ngươi đâu làm gì được lão phu?
Tiêu Trì cười ha ha cất giọng :
- Lão phu đâu phải thật sự muốn giết ngươi, chẳng qua là muốn xem ngươi chạy trống một cách thảm hại, trong lòng đã thỏa hứng lắm rồi.
Mao Cao nổi cơn thịnh nộ, quát gắt :
- Lão Tiêu kia, trừ phi ngươi vĩnh viễn ẩn mình dưới nước, còn không thì chỉ cần ngươi lò mặt lên đất liền, lão phu sẽ chặt ngươi thành trăm khúc.
Tiêu Trì cười hể hả nói :
- Nói như vậy là ngươi muốn đứng trên bờ để đợi ư?
- Đúng vậy!
- Gia thất ngươi thần lửa đã ghé thăm, nếu không về xem, sẽ bị thiêu rụi, mảnh ngói cũng chẳng còn. Ngươi nếu ở nơi này để đợi ta thì bọn huynh đệ họ Kim của Thái Hành Sơn nhất định sẽ rất cao hứng đấy.
Mao Cao thoáng kinh ngạc, nghe Tiêu Trì cười lớn nói tiếp :
- Tính Mao kia, ngươi nên nhớ lấy, từ nay về sau chớ bén mảng lên mặt nước, chỉ cần ngươi đặt chân lên mặt nước, lão phu nhất định cho ngươi về chầu hà bá.
Dứt lời, lão ta chìm mất xuống dưới nước.
Mao Cao hai tay nắm chặt, đứng sững như trời trồng, ánh mắt lộ vẻ ảm đạm và thất vọng, than một tiếng, tự nói với mình :
- Mao Cao ơi Mao Cao, ngươi vì sao không tập bơi lặn thật giỏi, đến nỗi hôm nay phải bị bọn tiểu nhân khinh miệt....
Mao Văn Kỳ lòng buồn rười rượi nói :
- Phụ thân, về xem tình hình mới được.
Mao Cao giậm chân cáu gắt :
- Cháy cả rồi, còn xem gì nữa?
Miệng nói như vậy nhưng người đã lao vọt đi.
Lúc này mặt trời tuy chưa lặn, nhưng từ chân trời bỗng kéo lên mấy đám mây đen, khiến cho bầu không khí Giang Nam vốn rất sáng trong, giờ trở nên u ám ảm đạm.
Xung quanh Tây Hồ không còn một bóng người, Mao Văn Kỳ thoắt người lao đi, nghe mùi hôi khét từng luồng xông vào mũi.

Mao Cao sắc mặt càng thâm trầm, qua mấy lần thăng giáng, ngước mắt nhìn, thấy trang viện nguy nga của mình giờ đã biến thành một đống tro tàn.
Trang viện của gã ta chiếm cứ một khu vực rộng lớn, xung quanh lại không có nhà cửa lân cận, cho nên lúc chẳng có người nào tới chữa, cháy, chỉ có mấy mươi hắc kỵ sĩ cưỡi ngựa phi quanh đám cháy.
Mao Cao biết dù có người đến chữa lửa, cũng đều bị những tay kỵ sĩ này đánh đuổi. Những tay thuộc hạ của gã trấn giữ trang viện, ắt cũng đã chạy trốn, hay cũng đã bị độc thủ vong mạng rồi.
Mao Cao phẫn nộ hét một tiếng, phóng người lao tới.
Không ngờ những tay kỵ sĩ đã đoán trước gã ta sắp trở về, do đó chưa đợi gã ta xuất hiện, cả bọn đã phi ngựa biến mất.
Chỉ còn nghe giọng nói từ xa vọng lại :
- Tính Mao kia, huynh đệ họ Kim ta đốt cháy trang viện của ngươi. Ngươi nếu không phục, thì cứ đến Thái Hành Sơn tìm huynh đệ ta...
Mao Văn Kỳ bay người quanh trang viện bị cháy, cất giọng than :
- Phụ thân, không còn cách nào để dập tắt lửa được cả.
Mao Cao nét mặt sầu thảm, gã chọn nơi có thế lửa tương đối ít để bay người vào. Mao Văn Kỳ kinh hãi kêu lên :
- Phụ thân...
Nàng bay người vào theo, thấy lửa tuy cháy khắp tứ phía, nhưng trang viện quá rộng lớn, bởi vậy gian phòng ở chánh viện vẫn chưa bị cháy bén.
Mao Cao mở cửa đại sảnh lao người vào...
Đột nhiên, trong phòng lớn lửa bao phủ tứ phía, lại có tiếng cười vọng ra.
Mao Cao kinh ngạc khựng người lại.
Tiếp đó, một tiếng nói lạnh nhạt vọng ra :
- Mao Cao, ngươi đến rồi sao, ta đợi đây lâu lắm rồi!
Trong đám khói mờ mờ bước ra một bóng người tợ như thiên thần hiện ra trong làn mây trắng.
Mao Cao suốt cuộc đời hành tẩu giang hồ, trải qua không biết bao nhiêu phong ba bão táo, làm không biết bao nhiêu chuyện kinh thiên động địa.
Nhưng lúc này, gã ta không tự chủ được bản thân, cả người lạnh toát, hai tay che lấy ngực, lùi lại một bước, run giọng nói :
- Ngươi chẳng lẽ lại là Cưu...
Bóng người đó tiến lại gần, cười nhạt cất giọng :
- Ngươi nhìn xem ta là ai?
Đám khói tan đi, hiện rõ một thiếu niên vận áo cẩm bào hoa lệ, nhưng nét mặt lại lạnh lùng, rõ ràng chính là Cưu Thứ.
Mao Cao và Mao Văn Kỳ cùng kinh ngạc kêu lên một tiếng. Tấm thân nõn nà của nàng bất chợt run lên như cành liễu rung rinh trong gió.
Cưu Thứ ném ánh mắt sắc lạnh nhìn xoáy vào mặt Mao Cao.

Chàng cố ý không nhìn Mao Văn Kỳ, lạnh lùng nói từng tiếng một :
- Mao Cao, ngươi nhìn rõ rồi chứ? Ta là hậu nhân của Cưu tiên sinh, đến tìm ngươi để đòi nợ máu mười tám năm về trước.
Mao Cao thấy dáng dấp và diện mạo của thiếu niên này không khác tí nào với bóng dáng của Cưu tiên sinh trước đây, khiến gã ta có cảm giác như anh linh của Cưu tiên sinh hiện về làm cơ linh thất thoát, mồ hôi tuôn ra như tắm.
Gã ta cảm thấy có một luồng khí chạy dọc xương sống, lan ra khắp người, thân hình không tự chủ được, lùi lại phía sau.
Cưu Thứ lạnh giọng quát :
- Nợ máu chưa trả, ngươi lại muốn đi sao?
Chàng ta hai tay đưa ra phía trước, từ từ tiến về phía Mao Cao. Mỗi bước đi của chàng giống như giẫm lên trên tim Mao Cao, khiến gã ta run lên bần bật.
Mao Cao không phải là kẻ khiếp nhược, nhưng lúc này trước Cưu Thứ, tự dưng gã ta đâm ra run sợ, chỉ vì dư uy của Cưu tiên sinh mười tám năm về trước vẫn còn ám ảnh trong đầu gã ta, dòng chừa viết bằng máu :
- Mười năm sau lấy máu trả máu.
Chàng khiến cho gã ta mất ăn mất ngủ.
Mao Văn Kỳ nghiến răng hét một tiếng nói :
- Phụ thân, đi nhanh, để Kỳ nhi chặn đường hắn ta.
Chưa dứt lời, Cưu Thứ đã bay người lướt qua Mao Văn Kỳ, dựng chưởng đánh vào ngực Mao Cao.
Chàng ta thi triển thân pháp khinh linh, chiêu thức quỷ dị, Mao Cao khiếp hoảng rống lên một tiếng rồi quay người phóng đi.
Cưu Thứ lạnh lùng nói :
- Chạy đâu cho thoát?
Chàng nhún vai định lao người đuổi theo.
Bỗng nghe giọng của Mao Văn Kỳ cất lên từ sau lưng :
- Đứng lại!
Giọng nàng run rẩy, chứa đầy sự oán hận và bi phẫn. Cưu Thứ trong lòng bất giác run lên, cũng may chẳng quay đầu lại, hai hàm răng nghiến chặt, phóng người đuổi theo.
Mao Văn Kỳ nước mắt giàn dụa, chém thẳng ngọn kiếm tới phía Cưu Thứ, mũi kiếm cũng run run.
Thấy Cưu Thứ không né tránh, lòng nàng gợi lên dòng suy nghĩ xót xa và đau buồn :
- Lưỡi kiếm nếu giết chết chàng, ta cũng lo cho cái chết của chàng được mãn nguyện...
Dòng suy nghĩ chưa dứt, bỗng thấy Cưu Thứ vung ngược tay, hai ngón tay giữa chỉa ra kịp mũi kiếm, nghe xẹt một cái. Cưu Thứ bỗng cảm thấy ngón

tay tê buốt, kình lực mất đi hoàn toàn, thân hình không thể tiến lên thêm được một bước nữa.
Mao Văn Kỳ run giọng thốt lên :
- Ngươi... ngươi vì sao nhất định phải báo thù?
Cưu Thứ gằn giọng :
- Thù cha bất cộng đới thiên!
Mao Văn Kỳ nước mắt chảy dài, nói :
- Đúng, thù cha bất cộng đới thiên. Nhưng muốn giết chết phụ thân ta, ta đành phải giết ngươi trước.
Cưu Thứ quát một tiếng, quay mạnh người, tung chưởng đánh vào người Mao Văn Kỳ.
Mao Văn Kỳ nhắm mắt lại thả xuôi thanh trường kiếm, nói trong tiếng nấc :
- Ngươi giết ta cũng được, ta dù sao cũng không muốn sống nữa.
Cưu Thứ cảm thấy một luồng máu nóng xung lên ở ngực, bất giác khựng tay lại.
Mao Văn Kỳ nét mặt đầy vẻ oán hờn bi thảm, những giọt châu nối nhau chảy dài xuống ướt đẫm cả vạt áo trước ngực, khiến cho chàng ta dù có trái tim sắt đá cũng phải xót xa thương cảm.
Mao Văn Kỳ nhắm nghiền mắt lại, bờ môi run run phát ra từng tiếng :
- Phụ thân ta đã già rồi, lúc này lại bị chúng phản phân ly, không có nơi để náu thân. Ngươi hãm hại phụ thân ta đã quá thê thảm rồi, giờ còn muốn đối với ông ta thế nào nữa?

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 33
Quyết chí phục thù

Cưu Thứ chợt xếch ngược đôi mày kiếm, quát lớn :
- Lão ta ám hại phụ thân ta thế nào? Kể cả thi cốt cũng chẳng vẹn toàn...
Chàng liền phóng người lao đi, vì ngọn lửa hận thù đã trỗi lên mãnh liệt, thiêu đốt tất cả những tình cảm trong lòng. Mao Văn Kỳ tuy đuổi theo, nhưng không thể nào kịp.
Cưu Thứ bay người qua khỏi rừng lửa ngùn ngụt, chân vừa chạm xuống đất...
Bất chợt có giọng nói sang sảng vang lên :
- Ngươi trốn đâu cũng không thoát.
Cưu Thứ thoáng kinh ngạc, chú mắt nhìn, thấy hai lão nhân một mập một

gầy sánh vai nhau đứng trước mặt. Thì ra là Trình Câu và Trình Thiêm. Cưu Thứ ngầm than một tiếng trong lòng, dừng chân lại.
Mao Văn Kỳ đã theo kịp sau lưng, thấy huynh đệ họ Trình, nàng cũng bất giác ngạc nhiên.
Trình Câu chỉ tay ra xa nói :
- Mao cô nương, phụ thân cô nương đi về hướng đó, bám nhanh theo đi!
Trình Thiêm tiếp lời :
- Tên tiểu tử này đã có huynh đệ ta ngăn chặn, không thể đi được đâu.
Mao Văn Kỳ với ánh mắt sâu lắng nhìn Cưu Thứ một cái, nước mắt còn đọng hai bên má, nàng tợ như muốn nói với Cưu Thứ điều gì, lại không biết nói gì mới được.
Trình Câu mỉm cười nói :
- Cô nương muốn nói gì sau này hãy nói giờ nên đi nhanh đi!
Mao Văn Kỳ gượng nụ cười héo hắt, chậm rãi tiếp lời :
- Đa tạ nhị vị tiền bối....
Rồi lao người đi theo phía Trình Câu chỉ.
Nàng tuy không quay đầu lại. nhưng cũng biết được đôi môi của nàng đã bị cắn tươm máu.
Cưu Thứ đứng đờ người một hồi lâu, than thở :
- Tôi biết nhị vị muốn ngăn cản tôi phục thù, bởi vậy tôi muốn lẩn tránh nhị vị. Thù cha bất cộng đới thiên, nhị vị việc gì phải...
Trình Câu ngắt lời :
- Công tử lúc nào cũng nói là thù cha bất cộng đái thiên, công tử lẽ nào quên rằng nếu giết chết Mao Cao, mẫu thân của công tử sẽ đau khổ biết dường nào?
Trình Thiêm nét mặt nghiêm nghị, nói :
- Nếu không phải mẫu thân công tử nhiều lần căn dặn huynh đệ ta, thì huynh đệ ta khổ gì phải vượt ngàn dặm đường để đến đây? Công tử có thể quên đi lời căn dặn của bà ta, nhưng huynh đệ ta không thể quên được.
Trình Câu tiếp lời :
- Oan gia nên giải không nên kết, câu nói đó mẫu thân công tử đã nói với ta không biết ban nhiêu lần. Phụ thân công tử chết rồi, công tử dù có giết Mao Cao, phụ thân cũng không thể sống lại được.
Trình Thiêm tiếp lời khuyên ngăn :
- Huống chi công tử cũng từng nói, tự mình không đích tay giết Mao Cao. Như hôm nay công tử bức hại lão ta đến quá thê thảm rồi, lại còn muốn đối với lão ta thế nào nữa?
Hai người thay nhau mở lời khuyên can, vốn không cho Cưu Thứ có cơ hội để nói.
Cưu Thứ cúi thấp đầu, ánh mắt chớp chớp không những, trong lòng cùng

trỗi lên bao điều suy nghĩ, rất lâu sau chàng mới than một tiếng, nói :
- Đã làm nhị vị thúc phụ đến đây, tiểu điệt còn gì để nói nữa?
Trình Câu ngắt lời :
- Ta bất kể công tử có nói hay không, cũng bất kể công tử có muốn hay không, dù sao huynh đệ ta từ nay về sau phải kề cận bên công tử, cho đến khi công tử trở về với mẫu thân mới thôi.
Cưu Thứ nói giọng thoáng buồn :
- Tất cả đều trông mong vào sự dạy bảo của nhị vị thúc phụ.
Trình Câu và Trình Thiêm cùng rạng rỡ nụ cười nói :
- Như vậy mới là hảo nam tử...
Cưu Thứ tiếp lời :
- Tiểu điệt có rất nhiều rượu ngon ở bên đó, mời hai thúc phụ cùng qua uống một chén.
Trình Câu cười sảng khoái nói :
- Như vậy càng tốt.
Hai người theo Cưu Thứ đến trang viện cũ, Hoàn Hồn đi rồi, đám thuộc hạ của Lương Thượng Nhân đều đi cả, trong trang viện không có một bóng người.
Cưu Thứ đốt đèn lên, lấy một hũ rượu ngon, tuy không có thức nhấm, nhưng cả ba đều uống rất ngon lành. Cưu Thứ hầu như quên cả bao nỗi niềm riêng tư.
Uống hết một hũ rượu, Cưu Thứ sắc mặt vẫn không thay đổi. Trình Câu đã đỏ mặt tía tai, Trình Thiêm càng nói năng bậy bạ, luôn miệng, kêu rượu.
Cưu Thứ liền lấy tiếp ra một hũ rượu khác, uống thêm hũ rượu đó, Trình Câu và Trình Thiêm đã say mèm bất tỉnh nhân sự.
Cưu Thứ ánh mắt thoạt động, gọi nhỏ :
- Đại thúc, nhị thúc...
Hai người đâu còn tỉnh để ứng thanh, Cưu Thứ đưa bàn tay hoa trước mặt họ mấy vòng, cả hai cũng không hề hay biết.
Cưu Thứ thở ra một hơi dài, nói :
- Nhị vị thúc phụ chớ trách tiểu điệt vô lễ, tiểu điệt vì muốn báo thù, không cách nào hơn đành phải tạm thời mạo phạm đến nhị vị.
Chàng đem hai người đặt vào trong một căn phòng chứa đầy rượu.
Rượu này được cất giữ lâu năm, uống vào tuy đượm nồng, nhưng đến khi say thì rất lâu tỉnh. Cưu Thứ chỉ tay, miệng lẩm bẩm :
- Nhị vị thúc phụ say ít nhất phải đến ba ngày, lúc đó tiểu điệt đã đi rất xa rồi. Điều thất lễ này đành phải đợi tiểu điệt báo được thù cha xong mới đến chịu tới.
Chàng ra khỏi phòng và khóa cửa lại, cánh cửa rất dày, huynh đệ họ Trình muốn ra được cũng phải mất khá nhiều sức lực.

Qua một cuộc rượu, trời lúc này đã là hoàng hôn.
Trong bóng đêm mờ nhạt, chàng bỗng phát hiện ở đại sảnh có hai bóng người.
Cưu Thứ hết sức kinh ngạc, mới dừng chân lại, đã nghe có giọng nói cất lên :
- Cưu công tử, có rượu ngon không?
Cưu Thứ quét ánh mắt nhìn, lớn tiếng :
- Rượu đương nhiên có, nhưng cần phải xem các người có đủ tư cách không chứ?
Chàng bước nhanh vào đại sảnh, thấy có hai người đang ngồi đối diện bên một chiếc bàn, nét mặt lờ đờ lạnh nhạt, rõ ràng là hai Hoàn Hồn.
Hoàn Hồn phía bên trái mỉm cười hỏi :
- Tai hạ có đủ tư cách để uống rượu không?
Cưu Thứ sắc mặt hơi biến đổi quát hỏi :
- Trong hai người ai là Mộ Dung Tích Sinh?
Cả hai cùng cười lớn trả lời :
- Bọn ta không có ai là Mộ Dung Tích Sinh cả.
Vừa nói, họ vừa đưa tay lột lớp mặt nạ hóa trang trên mặt ra.
Một người có sống mũi thẳng, miệng vuông, nét mặt đầy chánh khí, giữa đôi chân mày có hiện một nếp nhăn, chính là Kim Kiếm Hiệp Thụy Mộc Phương Chính.
Người còn lại mắt sao mày kiếm, diện mạo anh tuấn, có hàm ẩn phần nào chán ghét thế thái nhân tình, đó là Thạch Lân.
Sự xuất hiện đột ngột của hai người thật sự khiến cho Cưu Thứ không thể ngờ tới. Chàng vừa kinh ngạc xen lẫn vui mừng, đến độ nói không ra lời
Thụy Mộc Phương Chính mỉm cười nói :
- Tại hạ vì Cưu huynh đã đem thi thể Trình Phong đến tận nhà Mao Cao, không biết được có đủ tư cách để cùng uống rượu với Cưu huynh không nhỉ?
Cưu Thứ vui sướng buột miệng thốt lên :
- Thì ra là Thụy huynh!
Nỗi hoài nghi vướng nặng trong lòng chàng, giờ mới được vén mở. Ba người lâu ngày gặp nhau, Thụy Mộc Phương Chính không khỏi gọi rượu luôn miệng...
Cưu Thứ cười gượng gạo trả lời :
- Hầm rượu đã bị tiểu đệ dùng làm chuồng bò, giờ đây tìm đâu ra rượu?
Thụy Mộc Phương Chính cười ha ha nói :
- Tại hạ thật sự đâu phải cần rượu, chẳng qua muốn đòi hỏi thử Cưu huynh vậy thôi!
Anh ta trở nên nghiêm sắc mặt, nói giọng nghiêm túc :

- Nhi vị Trình tiền bối và Cưu huynh có mối quan hệ sâu đậm. Cưu huynh vì sao phải cho họ uống rượu say rồi nhốt trong chuồng bò? Thật khiến cho tại hạ khó hiểu.
Cưu Thứ gượng cười nói :
- Tiểu đệ làm việc gì đều không che được mắt đại huynh...
Chẳng thấy Thụy Mộc Phương Chính nhìn mình vơi ánh mắt nghiêm nghị, nét mặt đầy vẻ quan tâm và đầy chánh khí, khiến cho chàng không thể úp mở không thật lòng được.
Vì thế Cưu Thứ than một tiếng, nhỏ giọng nói :
- Chỉ là vì hai vị thúc phụ cứ một lòng muốn khuyên tiểu đệ hóa giải oan cừu, bởi vậy...
Thạch Lân nghiêm tức mở lời :
- Oan cừu giải được thì có gì không tốt, lệnh đường đại nhân nhất định cũng rất thỏa lòng.
Cưu Thứ không đáp lời, vì lúc này Thạch Lân đã cùng đi với Thụy Mộc Phương Chính đến đây chàng đâu thể nói với anh ta những điều vô lý được.
Thụy Mộc Phương Chính tiếp lời :
- Cưu huynh, chúng ta tuy mới sơ giao, nhưng vẫn xem như là cố hữu. Tiểu đệ có mấy lời trung thực tự đáy lòng, không biết Cưu huynh có muốn nghe hay không?
Cưu Thứ đáp lời :
- Đại huynh nếu không nói, tiểu đệ ân hận suốt đời.
Thụy Mộc Phương Chính chậm rãi nói :
- Mao Cao và Cưu huynh tuy có mối thù bất cộng đới thiên, nhưng lão ta lại là cữu phụ (cậu) chí thân của Cưu huynh. Huống gì ái nữ của lão ta cũng có tình cảm không ít đối với Cưu huynh. Những điều rối rắm phức tạp trong chuyện ân oán này, tuy người ngoài như bọn ta không hiểu được, nhưng...
Anh ta trách nhẹ :
- Cưu huynh đã bức bách lão ta đến chúng phản thân ly, không chốn nương thân, sao không tha lỗi cho lão ta tìm lấy một con đường sống?
Thụy Mộc Phương Chính nói giọng thành khẩn, trong lòng nghĩ điều gì là cứ nói thẳng ra điều đó chẳng cần trau chuốt uốn nắn gì cả.
Nhưng chỉ giọng điệu thành khẩn như thế mới có thể làm lay chuyển được lòng Cưu Thứ Chàng cúi đầu mặc nhiên giây lát, chậm rãi nói :
- Đây quả thật là chuyện oán ân rối rắm nan giải, ngay cả tiểu đệ cũng khó hòa giải. Nhưng...
Cưu Thứ chợt ngẩng đầu lên, nói giọng kiên nghị :
- Nhưng Thụy huynh nếu nói Mao Cao lúc này đã là cùng đường điều đó tiểu đệ tuyệt đối không tán thành.
Thụy Mộc Phương Chính giải thích :

- Lão ta không những không còn chỗ đứng ở Hàng Châu, mà trong võ lâm cũng mất đi lòng tin. Lão ta tuy võ công vẫn còn, nhưng từ nay về sau không thể làm hại được người khác, tối đa cũng chỉ có thể tìm một nơi ẩn náu để sống lặng lẽ qua tuổi già mà thôi.
Cưu Thứ lắc đầu nói :
- Với một nhân vật gian hùng như Mao Cao, đâu chịu sống tịch mịch qua tuổi già. Cơ nghiệp của lão ta ở Hàng Châu tuy bị thiêu hủy, nhưng rồi một ngày lão ta sẽ phất lên lại, đến lúc đó muốn trừ khử lão ta, tuyệt đối không phải là chuyện dễ.
Thụy Mộc Phương Chính nhíu mày hỏi :
- Dựa vào đâu để khẳng định như vậy?
Cưu Thứ trả lời :
- Thụy huynh cũng biết Ngọc Cốt sứ giả mười đại đệ tử của Mao Cao, đều chưa thấy xuất hiện ở anh hùng thịnh hội Hàng Châu. Thất Tinh Tiên Đỗ Trọng Kỳ có mối giao tình rất sâu đậm với Mao Cao, nhưng cho đến bây giờ cũng chưa thấy tăm dạng. Điều này nếu chú ý cũng khó phát hiện, nhưng khi phát hiện ra thì thấy rõ trong đó có sự xảo diệu vô cùng.
Thụy Mộc Phương Chính nói :
- Mười đại đệ tử của Mao Cao dường như đã chết hết rồi.
- Tuy đã chết nhiều rồi, nhưng còn có Đoạt Mệnh sứ giả Thiết Bình. Ngân Đao sứ giả Âu Dương Minh, Thiết Quân sứ giả Trường Tôn Sách...
Ngừng lại giây lát, Cưu Thứ nói tiếp :
- Ha người này là những nhân vạt bổi trội trong mười đại đệ tử, huống gì nhân vật đứng đầu trong mười đại sứ giả là Thiết Đảm sứ giả Tiền Trác cũng chưa thấy xuất hiện.
Thụy Mộc Phương Chính nhíu mày trầm giọng :
- Thất kiếm Tam tiên đều đã tan rã, mười đại sứ giả có gì đáng sợ chứ?
- Đáng sợ không phải là mười đại sứ giả, mà sợ bọn hắn ngầm thu phục những người trong giang hồ, tổ chức thành một thế lực bí mật. Thường nói rằng đạn rõ dễ tránh tên ngầm khó phòng. Mao Cao lần này tuy thất bại chỉ vì lão ta quá huênh hoang khoác lác. Người này nếu ngầm tổ chức thế lực bí mật, thì khó tìm ra địch thủ của lão ta.
Thụy Mộc Phương Chính thầm chấn động trong lòng, mở lời tán thán.
- Cưu huynh nhìn nhận thật tinh vi, tiểu đệ bội phục...
Cưu Thứ giải thích tiếp :
- Mao Cao xưng bá giang hồ nhiều năm, việc phát triển buôn bán trong hắc bạch lưỡng đạo, lão ta đều có nhúng vào một chân, hai mươi năm nay gia tài của lão ta tích trữ được nhất định phải đến con số kinh người. Nhưng trang viên lão ta sau khi lửa cháy lại không có tiền bạc gì cả. Vậy số gia tài của lão ta biến đi đâu?

Thụy Mộc Phương Chính thốt lên :
- Chẳng lẽ lão ta lại có một cơ ngơi ngầm để tích trữ gia tài và tụ tập băng đảng nữa sao?
- Đúng như vậy!
Thụy Mộc Phương Chính lặng người một hồi lâu, cất giọng than :
- Nếu đúng như vậy thì người này quả là một tay xảo trá và quỷ quyệt.
Cưu Thứ dõng dạc nói :
- Bởi vậy tiểu đệ vô luận là tư thù hay công đạo, đều không thể nương tay đối với lão ta. Nhị vị lúc này nghe qua những lời tiểu đệ nói, hãy nên lượng thứ cho nỗi khổ tâm của tiểu đệ.
Thụy Mộc Phương Chính và Thạch Lân cùng nhìn nhau, mặc nhiên không nói.
Rất lâu sau Thạch Lân mới lên tiếng :
- Nhưng còn có điều này ngươi cần chú ý nhiều hơn.
- Điều gì?
- Phụ thân ngươi năm xưa kết cừu gia trong giang hồ vô số, như hôm nay ngươi lộ rõ diện mạo, người muốn tìm ngươi để phục thù phải nói quá nhiều.
Cưu Thứ tiếp lời :
- Điều đó tôi đã biết.
- Ngươi muốn tìm người để báo thù, lại phải đề phòng người khác phục thù, mà thế lực của ngươi lại đơn độc như vậy, tính khí ngươi lại cường ngạo như vậy thì... ôi.
Thạch Lân than một tiếng để kết thúc câu nói, nhưng từ tiếng than đó Cưu Thứ đã nhận ra Thạch Lân rất quan tâm lo lắng đối với chàng.
Cưu Thứ cũng không ngờ rằng vị kiếm khách yếm thế này lại quan tâm đến mình như vậy chàng nói giọng cảm kích :
- Từ khi Cửu Túc Thần Thù bỏ đi, tôi trở nên đơn độc cô thế. Nhưng đến hôm nay, tôi vẫn còn có mấy vị bằng hữu chân chính.
Thụy Mộc Phương Chính chợt cười lớn nói :
- Cùng Thần Lăng Long vô luận là võ công hay thanh danh, đều thuộc nhân vật nhất lưu trong giang hồ, vả lại gã ta rất nhiệt tâm vì người, Cưu huynh vì sao không cầu lão ta tương trợ?
Cưu Thứ nói giọng thoáng buồn :
- Lão ta đã từng xung đột với tiểu đệ, sợ rằng sau này lão ta sẽ không ra tay cứu giúp tiểu đệ Chàng cất giọng than :
- Người trong giang hồ lúc này chỉ biết Mao Cao bị chúng phản thân ly, cùng đường tắt lối, lại có ai biết được thế lực ta đơn độc lẻ bóng càng hơn cả Mao Cao đâu?
Thạch Lân nhìn tấm mặt nạ Hoàn Hồn trong tay, chợt cất giọng :
- Ngươi có biết vì sao ta đeo tấm mặt nạ này đến đây gặp ngươi không?

Chưa đợi Cưu Thứ trả lời, anh ta nói tiếp :
- Có lẽ ngươi đoán không ra, ta và Thụy huynh từ khi quen biết nhau đến nay, cả hai đều tâm hàn ý lạnh, không màng chi đến những chuyện trong Giang hồ. Hôm nọ thấy Thụy huynh làm mặt nạ như thế này, ta đã nổi hứng bắt chước làm theo để đội lên, vì mặt nạ này phỏng chế rất dễ, chỉ trong mấy ngày ta đã làm được nhiều cái...
Cưu Thứ ngắt ngang lời :
- Thạch huynh cũng muốn tiểu đệ đeo loại mặt nạ đó sao?
Thạch Lân mỉm cười nói :
- Trong thần thoại truyền kỳ thường có nói: Thân ngoại hóa thân. Chúng ta nếu cũng tập hợp một số bằng hữu, đều mang loại mặt nạ này, lúc đó có ai biết được Hoàn Hồn nào là Thụy Mộc Phương Chính, Hoàn Hồn nào là Cưu Thứ, ngươi há không phải cũng có rất nhiều Thân ngoại hóa thân đó sao?
Cưu Thứ cười hỏi lại :
- Nếu có người khác trong võ lâm cũng phỏng chế loại mặt nạ như vậy, dùng nó để làm những điều càn rỡ, đến lúc đó chúng ta phải làm thế nào?
Thụy Mộc Hương Chính tiếp lời :
- Điều đó Cưu huynh chớ quá lo lắng. Chế tác loại mặt nạ này Thạch huynh nói ra thì dễ, kỳ thực lại tuyệt đối không phải chuyện dễ, vì chế tác nó tuy dễ, nhưng người biết được phương pháp chế tác nó, trên đời này không có mấy người.
Sử dụng mặt nạ Hoàn Hồn để đánh lừa tai mắt người khác, điều này nói ra tuy không quang minh, nhưng dùng nó để đối phó với loại nhân vật như Mao Cao, chính là lấy cái đạo để trừ cái thân của ngươi.
Cưu Thứ trầm ngâm khoảnh khắc, đoạn nói :
- Dùng mặt nạ đó để đối phó với Mao Cao cũng được, nhưng tiểu đệ lại không muốn làm như vậy để trốn tránh cừu nhân của tiên phụ, vì tiểu đệ xuất đạo giang hồ lần này là vì rửa sạch mối ân cừu của người.
Thụy Mộc Phương Chính và Thạch Lân cùng nhìn nhau. Thạch Lân tiếp lời :
- Vô luận thế nào, ta cũng tặng cho ngươi một cái, dùng nó hay không là hoàn toàn do ngươi.
Cưu Thứ mỉm cười nhận lấy tấm mặt nạ cất vào trong người. Lúc này trời đã tối hẳn, ba người ngồi trầm lặng trong màn đêm, mỗi người đều có nhiều nỗi niềm tâm sự riêng tư.
Bỗng có tiếng chuông rung ngoài đại sảnh.
Cưu Thứ bật người đứng dậy, trầm giọng :
- Có người gõ cửa?
Chưa dứt lời, Thụy Mộc Phương Chính đã lao người đi.
Anh ta thuận tay đeo mặt nạ lên, nói :
- Ta ra ngoài xem sao!

Cưu Thứ chú nhìn ra trước cửa, thấy Thụy Mộc Phương Chính vừa thoắt người biến mất trong màn đêm, đột nhiên lại nghe tiếng gió phất nhẹ, anh ta đã quay trở vào.
Anh ta đứng nghiêm nghị ở trong đình viện tối tăm.
Cưu Thứ ngạc nhiên nói :
- Bên ngoài lẽ nào không có người? Vậy ai gõ cửa?
Bỗng người đứng trong đình viện đột nhiên lạnh lùng cất giọng :
- Người gõ cửa chính là ta.
Cưu Thứ bất giấc ngớ người ra, nhưng sau đó chàng nghĩ ra người này tuy cũng vận áo cẩm bào màu xanh, đeo mặt nạ Hoàn Hồn, nhưng không phải là Thụy Mộc Phương Chính vừa đi ra.
Trong đầu xoay chuyển dòng suy nghĩ, chàng liền lạnh giọng hỏi :
- Mộ Dung Tích Sinh, ngươi đến đây làm gì?
Bóng người đó trả lời :
- Không sai, ta chính là Mộ Dung Tích Sinh. Ta chỉ đến hỏi ngươi, ngươi bức hiếp sư muội ta đi đâu rồi?
Cưu Thứ buông giọng lạnh lùng.
- Ta nếu biết cô ta đi hướng nào, lúc này đã đuổi theo rồi.
Mộ Dung Tích Sinh hừ một tiếng, chợt thấy trong màn đêm xuất hiện một bóng người giống như cô ta vậy. Hai người đối mặt nhìn nhau đầy vẻ ngạc nhiên.
Bóng người vừa xuất hiện chính là Thụy Mộc Phương Chính.
Mộ Dung Tích Sinh quát hỏi :
- Ngươi là ai?
Thụy Mộc Phương Chính cười lớn nói :
- Ngươi là Hoàn hồn, ta cũng là Hoàn Hồn, ngươi lẽ nào không nhận ra ta?
Thạch Lân ở trong đại sảnh cũng lặng lẽ đeo tấm mặt nạ lên, phóng người ra đứng ở bậc đá, cười sang sảng lên tiếng :
- Nơi này còn có một Hoàn Hồn nữa, ngươi nhận ra ta không?
Mộ Dung Tích Sinh vừa kinh vừa nộ, gắt giọng :
- Tính Cưu kia, ngươi chớ giở trò huyền hoặc đó nữa. Ta chi cần ngươi trả sư muội ta lại, nếu không thì ta phải đưa ngươi đến nói rõ trước mặt gia sư.
Cưu Thứ thoáng qua dòng suy nghĩ, rồi cũng đeo tấm mặt nạ lên cười, cười lớn nói :
- Ai bồi ngươi trở về, ai là tính Cưu, ta cũng là Hoàn Hồn, ngươi nhin kỹ lại đi.
Chàng vừa rồi ẩn thân ở bờ đê, vì không muốn bị người khác phát hiện nên cũng vận y phục màu xanh, không ngờ lúc này lại rất trùng hợp.
Cưu Thứ vỗ tay một cái, nhảy tới đứng cạnh bên Thụy Mộc Phương Chính.
Thạch Lân cũng bay người tới, cả ba cùng quay nhanh mộ vòng rồi cùng vỗ

tay dừng lại, không thể nhận ra ai là Cưu Thứ.
Bọn Cưu Thứ cùng cười rộ lên và định lao người đi.
Mộ Dung Tích Sinh suy nghĩ chốc lát, liền quát một tiếng, chui người vào giữa bọn Cưu Thứ, song chưởng tung ra tứ phía, chỉ trong nháy mắt đã phất ra hơn mười chiêu.
Chiêu thức cô ta quỷ dị khó lường, một lúc nhằm công kích vào cả ba người. Thân hình cô ta đột ngột lao bổ vào một trong ba người.
Bọn Cưu Thứ không muốn ra tay, vì không có ai muốn làm thụ thương Mộ Dung Tích Sinh, cũng không muốn để cho Mộ Dung Tích Sinh từ trong chiêu thức có thể đoán ra lai lịch đối phương.
Cưu Thứ tránh qua mấy chiêu, chợt thấy Mộ Dung Tích Sinh công về phía mình, hai tay vươn ra như giữ lấy chàng.
Đối phương là phái nữ, Cưu Thứ đã không thể ra tay, cũng không thể để bị cô ta ôm lấy.
Trong giây phút nan giải này, chàng liền lách người sang một bên. Mộ Dung Tích Sinh chụp hụt, liền xông vào người thứ hai.
Thụy Mộc Phương Chính cũng lách người né tránh.
Mộ Dung Tích Sinh hết lao bổ vào người này lại lao bổ vào người khác.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 34
Khôi phục cơ đồ

Bốn người vờn quanh nha một hồi, đến khi dừng lại Mộ Dung Tích Sinh không còn biết ai là Cưu Thứ. Nhưng bọn Cưu Thứ cũng không nhận ra ai là Mộ Dung Tích Sinh, vì cả bốn người đều có thân pháp kỳ dị tuyệt luân.
Thoáng chốc sau, ai cũng cảm thấy mắt hoa lên, đều đứng lặng người, càng không muốn lên tiếng.
Mộ Dung Tích Sinh một kế đã thành, trong lòng thầm mừng, nghĩ :
- "Lúc này ta nếu bỏ đi, bọn họ tuyệt đối không nghĩ rằng ta đi trước, vì trong bốn người kẻ muốn đi trước, nhất định là Cưu Thứ".
Còn Cưu Thứ quả nhiên đã nghĩ :
- "Ta ân oán chưa dứt, nếu bị Mộ Dung Tích Sinh giữ chân sẽ không đi được, chi bằng ta đi trước một bước, để cô ta lại cho hai người".
Cùng lúc, Mộ Dung Tích Sinh cũng có suy nghĩ :
- "Ta lao người đi, hai người khác sẽ cho rằng là Cưu Thứ, họ muốn giữ chân ta nên không bao giờ bám theo. Nhưng Cưu Thứ là người muốn đi

trước, thấy ta đi, cứ ngỡ rằng là người khác muốn đánh lừa ta, nên hắn nhất định bám theo".
Nên biết rằng cô ta thiên tư tuyệt đỉnh, suy nghĩ thấu đáo, khó có ai sánh nổi.
Mộ Dung Tích Sinh liền nhún người lao đi.
Cưu Thứ lại nghi :
- Mộ Dung Tích Sinh nhất định không đi trước. Người đi trước ắt chính là Thụy Mộc Phương Chính. Anh ta muốn dẫn dụ Mộ Dung Tích Sinh bám theo, nhưng cô ta đâu bị mắc lừa. Đã không mắc lừa thì cô ta đứng lại nơi này, vậy ta nán lại nơi này làm gì? Nghĩ như vậy chàng liền phóng người đuổi theo.
Trong đình viện chỉ còn lại hai người là Thụy Mộc Phương Chính và Thạch Lân.
Cả hai vẫn không muốn lên tiếng.
Thạch Lân quả quyết rằng Mộ Dung Tích Sinh sẽ không đi trước. Người đi trước chính là Thụy Mộc Phương Chính. Anh ta muốn dẫn dụ Mộ Dung Tích Sinh đi, ngờ đâu cô ta vẫn đợi đến người cuối cùng.
Thụy Mộc Phương Chính lại thầm nghĩ :
- "Mộ Dung Tích Sinh nhất định cho rằng Cưu Thứ không dám thoái lui bước, bởi vậy Thạch Lân dẫn dụ cô ta không đi, Cưu Thứ nắm được cơ hội đó và đã đi rồi".
Cả ba người tuy đều là thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cuối cùng vẫn không hiểu được tâm tính của nữ nhân, nghĩ sai một bước sẽ sai lầm hoàn toàn.
Lúc này hai người đều cho rằng đối phương chính là Mộ Dung Tích Sinh.
Thụy Mộc Phương Chính nghe Mao Văn Kỳ hết lời khen ngợi sư tỉ của nàng, vốn muốn đọ chiêu thử với Mộ Dung Tích Sinh. Giờ không còn chần chờ gì nữa, liền vung chưởng đánh vào đối phương.
Thạch Lân lại nghĩ :
- "Cưu Thứ rõ ràng đã đi rồi, ta sao không giữ chân Mộ Dung Tích Sinh lại ở nơi này?"
Cả hai đều không thi triển võ công bổn môn, cũng không dám hé lời. Giao đấu đến mấy mươi chiêu, Thạch Lân võ công thâm hậu, liền hét một tiếng, chân phải xoạc ngang ta, tay trái gập lại dùng tửu quyền đánh thốc vào ngực Hắc Thiên Ma Phương Chính.
Đó chính là chiêu "Ảo Loan Trửu" trong Võ Đương thập tam nhị thế quang hoa của võ công bổn môn.
Thụy Mộc Phương Chính kinh ngạc lùi lại năm xích, thốt lên :
- Thạch Lân!
Thạch Lân cũng lắm phần ngạc nhiên, vội thu hồi thế quyền, miệng lẩm ba6?m :
- Ngươi... ngươi lẽ nào là Thụy huynh?

Thụy Mộc Phương Chính giậm chân thở dài :
- Nhầm rồi, nhầm rồi, chúng ta đều nhầm rồi.
Thạch Lân hết sức kinh ngạc, bay người lên bờ tường, nhưng thấy bốn bề là màn đêm đen tối, Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh biến đi hướng nào không hay.
Thụy Mộc Phương Chính gượng cười nói :
- Đúng là tự mình làm hại mình. Chúng ta muốn giúp Cưu Thứ dứt khỏi Mộ Dung Tích Sinh, không ngờ vô tình lại giúp cho Mộ Dung Tích Sinh.
Thạch Lân nói giọng lo lắng :
- Cưu Thứ nếu nhìn nhầm Mộ Dung Tích Sinh là chúng ta, thì hậu quả sẽ không thể lường được.
Thụy Mộc Phương Chính ngẫm nghĩ giây lát, trong lòng đúng là dở khóc dở cười, liền hô :
- Đuổi!
Thạch Lân lắc đầu than :
- Sợ rằng không đuổi kịp.
- Không kịp cũng phải đuổi.
Hai người liền lao người đi trong màn đêm bao la vô tận.
* * * * *
Cưu Thứ chạy đi ngoài mấy mươi trượng mới đuổi kịp bóng người phía trước.
Chàng vẫn một mực nhận định bóng người trước mặt chính là Thụy Mộc Phương Chính. Bởi vậy liền cất giọng gọi :
- Thụy huynh ơi, đợi tiểu đệ một tí.
Mộ Dung Tích Sinh nhận ra giọng nói chàng, trong lòng mừng rỡ nhưng nét mặt vẫn giữ thái độ bình thản, từ từ dừng lại :
Cưu Thứ lướt lên trước mặt, tươi cười nói :
- Vừa rồi may chỉ có bốn Hoàn Hồn, nếu không thì tiểu đệ đã loạn cả đầu. Thụy huynh, Mộ Dung Tích Sinh quả là một nữ nhân không phải tầm thường, chỉ đáng tiếc là dung nhan quái ác, nếu không thì đúng là tài mạo song toàn, khó có người sánh nổi.
Chàng có biết đâu người cùng sánh vai với chàng lại là Mộ Dung Tích Sinh.
Trong lúc chàng nói cười, hai người đã vượt thêm ngoài mấy mươi trượng.
Cưu Thứ nói xong, Mộ Dung Tích Sinh chợt rẽ sang hướng trái.
Cưu Thứ buột miệng hỏi :
- Thụy huynh, bên này là hướng nào?
Chàng bỗng cảm thấy thủ uyển tê buốt, đã bị đối phương gõ trúng mạch môn huyệt đạo.
Nên biết rằng Cưu Thứ thấy Mộ Dung Tích Sinh rẽ hướng, trong lòng vẫn không hề có ý hoài nghi.

Cưu Thứ giật bắn người quát :
- Ngươi là ai?
Mộ Dung Tích Sinh ngũ chỉ như móc câu chộp vào mạch môn, tay trái vung lên điểm liên tiếp vào hai vùng đại khuyệt Khúc trì ở tay Cưu Thứ, khiến cho chàng không thể cử động được, nhưng hai chân vẫn đi được.
Mộ Dung Tích Sinh vẫn tiến về phía trước, tay nắm chặt vùng mạch môn đối phương, lạnh lùng nói :
- Ta là Mộ Dung Tích Sinh có dung nhan quái ác đây!
Cưu Thứ sửng sốt kinh ngạc nói không ra lời, hai tay bại xuội, thân hình bị cô ta kéo đi, không vùng vẫy được.
Chàng vừa cấp hoảng với hối hận, ngẫm nghĩ giây lát bèn nói :
- Mộ Dung cô nương, cô cũng biết nam nữ thụ thụ bất thân, kéo tay như vậy há không quá thất lễ sao? Thật thất lễ!
Mộ Dung Tích Sinh lạnh giọng :
- Ngươi nếu không muốn ta kéo thủ uyển ngươi, thì ta điểm mê huyệt của ngươi cũng được. Một trong hai cách đó cứ tùy ngươi lựa chọn, ta không ép buộc.
Cưu Thứ cả kinh. Chàng lúc này còn mong có đường thoát thân, nếu bị điểm mê huyệt thì càng thảm trạng hơn, liền nói :
- Không sao, không sao, thế này cũng được rồi.
Cưu Thứ ngầm than trong lòng, ngầm hận mình thông minh nhất thế, lúc này lại bị mắc lừa nữ nhân. Đi được một đoạn, chàng buột miệng hỏi :
- Mộ Dung cô nương, cô nương muốn tại hạ cùng cô nương đến gặp lệnh sư, hay là gặp lệnh sư muội Mao cô nương?
Mộ Dung Tích Sinh cất giọng hỏi :
- Ngươi có biết sư muội ta ở đâu không?
- Tại hạ lúc này tuy không biết, nhưng nếu tìm nhất định sẽ ra.
Cưu Thứ nghĩ rằng dù sao cũng phải đi tìm cha con họ Mao, nên mới trả lời như vậy. Trong lòng thầm suy tính :
- Nếu cô ta cùng đi tìm, ắt sẽ không điểm mê huyệt, cũng không thể nắm thủ uyển ta suốt chặn đường. Chỉ cần cô ta nới lỏng tay, ta sẽ lao người tẩu thoát.
Chỉ có như vậy may ra...
Chợt nghe Mộ Dung Tích Sinh hỏi :
- Ngươi có chắc không?
Cưu Thứ vội trả lời :
- Chắc chắn mà, nếu cô nương không tin thì tại hạ...
- Đã nắm chắc thì ta cùng ngươi đi tìm, đường đi cũng tùy ngươi chọn lấy. Nhưng nếu ngươi tìm không ra thì... hừ, ngươi nên biết tuy dung nhan ta quái ác, nhưng cũng không bằng thủ đoạn quái các của ta đâu.

Cưu Thứ ứng thanh lia lịa. Trong lòng thầm tự trách mình :
- Người ta thường nói: người dù chửi mắng khinh miệt nữ nhân đến bao nhiêu, họ chưa hẳn đã hận ngươi. Nhưng ngươi nếu quở mắng cô ta xấu, cô ta nhất định sẽ hận ngươi suốt đời. Đáng hận ta đã vô tình phạm sai lầm lớn đó, Mộ Dung Tích Sinh ắt sẽ không tha...
Mộ Dung Tích Sinh lạnh lùng lên tiếng :
- Ngươi chớ có mong thoát thân. Ta luôn canh giữ sát bên ngươi, khi ngủ ta điểm mê huyệt của ngươi, khi thức ta phong trú thủ uyển ngươi. Ngươi nếu loạn động ta sẽ chặt chân trái ngươi, thay vào đó chân gỗ. Dù sao ta dung nhan xấu xí, làm vậy để khỏi có sự hiềm khích nam nữ.
Cưu Thứ than thầm :
- "Quả nhiên không ngoài điều ta đoán liệu".
Mộ Dung Tích Sinh bỗng quát :
- Đi hướng nào? Đi nhanh!
Cưu Thứ ngước mắt nhìn màn đêm phía trước, toàn cả một màu đen tối mịt mù, Mao Cao ở nơi nào chàng đâu có biết. Thôi đành nghe theo mệnh trời vậy.
Chàng vững tin rẽ sang hướng trái.
* * * * *
Qua chấn động ở Hàng Châu anh hùng thịnh hội, võ lâm Giang Nam thật sự đã lặng dịu đi nhiều. Nhưng người trong võ lâm vẫn cảm thấy lắm phần kỳ quái.
Vì những nhân vật chủ yếu trong Hàng Châu thịnh hội từ đó trở đi đều lặng biến đâu mất. Không những Mao Cao biến mất tung tích, mà ngay cả Uông Nhất Bằng, Chu Bạch Vũ, Ngân Hạc đạo trưởng... cũng không biết đi đâu mất. Còn nhân vật Cưu công tử thần bí cùng chẳng có ai thấy bóng dáng đâu cả.
Nhưng trong giang hồ lại lan truyền một tin rất bất ngờ.
Linh Xà Mao Cao không chịu an thân thủ phận, đã ngầm triển khai thế lực, vả lại thanh thế còn hùng mạnh hơn trước nữa, và càng thần bí hơn nhiều. Nguồn tin lan truyền khắp, nhưng tung tích của Mao Cao ở đâu, trong võ lâm không người nào biết cả.
Mùa hạ về đêm, những đám mây đen kéo phủ khắp trời, chẳng có ánh trăng sao, những tiếng sét vang rền, những trận cuồng phong lùa qua vùng núi đồi hoang dã, báo hiệu một cường bão táp mưa sa sắp đổ xuống.
Ở trên một cánh đồi hoang cách đường cái khá xa nằm giữa vùng Đơn Dương và Trấn Giang, có một ngôi miếu hoang đổ nát điêu tàn, chìm bóng trong đồi núi tịch mịch, trông giống như đầu một con thú lớn đang quỳ phục. Tiếng côn trùng kêu rả rích, gió lùa từng cơn, sấm chớp liên hồi, bỗng có năm bóng người băng qua đồi hoang, chạy về phía ngôi miếu hoang.

Đến trước cửa miếu, bọn họ cùng đảo mắt nhìn quanh, sau khi xác định xung quanh không có hiện tượng gì khác lạ rồi mới tiến vào chánh môn đã bị sập một nửa.
Trong khuôn viên cây cỏ um tùm, chính giữa có một ngôi điện thờ đã sụt lỡ, cánh cửa hư hỏng, bậc cấp bằng đá phong rêu phủ mờ.
Hai người đi phía trước bước lên tầng cấp, đưa tay đẩy nhẹ cửa, cánh cửa được mở ra, bụi trần xõa xuống đầy mặt.
Cả năm người cùng lùi lại, đợi bụi trần lắng xuống rồi mới bước vào trong điện thờ. Người dẫn đầu nhẹ tay đóng cửa lại.
Ánh sáng bừng lên, ngọn đèn đã được thắp sáng.
Trong ánh đèn tỏa chiếu, thấy trong điện mạng nhện giăng đầy, khắp nơi đều có bụi đóng dày đến cả thốn. Ngoài án thờ thần minh ở chính giữa còn nguyên vẹn ra, tượng thần và án thờ hai bên đều bị đổ nát, rõ ràng đã lâu ngày không có người hương khói.
Thậm chí ngay cả trên án thờ là tượng Phật gì cũng khó nhận ra.
Người cầm đèn là một thiếu niên diện mạo tuấn mỹ, anh ta đánh mắt thị ý cho đồng bọn.
Một thiếu niên khác cũng có diện mạo tuấn mỹ liền phóc nhẹ lên án thờ chính giữa, cẩn thận đưa hai ngón tay án lấy hai đầu vai của bức tượng thần, vận nội lực truyền sang từ từ.
Chỉ nghe két một tiếng nhẹ, tượng thần dần dần hạ xuống dưới, bày ra một hang động rộng độ mấy xích.
Thiếu niên cầm đèn đưa tay vẫy ba người sau lưng, nhỏ giọng :
- Theo tôi!
Anh ta cầm đèn chui vào hang động trước.
Ba người kia gồm một đại hán mặt đen có râu mép vểnh lên, một trung niên mặt trắng, và một đại hán thấp nhỏ, có tướng mạo hung hãn. Họ cùng ngước mắt nhìn nhau, rồi lặng lẽ theo vào trong hang động, nét mặt có vẻ băn khoăn lo lắng.
Thiếu niên án tay trên tượng thần cũng chui người vào theo, tượng thần lập tức trở lại vị trí như ban đầu, cửa hang cũng được bít kín.
Anh ta chân vừa đáp xuống hầm ngầm, liền gật đầu thị ý với thiếu niên cầm đèn, ý nói mọi việc đều chu mật ổn thỏa.
Thiếu niên bưng đèn gật đầu hiểu ý, rồi cất bước tiến về phía trước.
Năm người chậm rãi men theo một con đường ngầm hẹp, mùi không khí ẩm thấp và hôi hám xông vào mũi làm ngột ngạt khó chịu.
Hai thiếu niên đi trước dẫn đường, dường như rất quen thuộc đối với con đường ngầm này, đi một mạch không hề dừng chân. Qua vài lần rẽ hướng, đột nhiên...
Một luồng gió lạnh ập tới làm tắt cả ngọn đèn, con đường ngầm trở nên tối

mịt, khiến người ta tưởng tượng như ở cõi địa ngục vậy.
Từ trong bóng tối có một giọng nói trầm lắng vang lên :
- Xuân lôi kinh triết.
Hai thiếu nien lập tức ứng thanh :
- Linh giao đằng tiêu.
Nhận được mật hiệu, trong bóng tối có tiếng hừ vọng lại, hai thiếu niên cùng cúi mình nói giọng cung kính :
- Đệ tử Thiết Bình, Âu Dương Minh mời ba vị Hoài Âm tam kiệt đến yết kiến ân sư.
Thì ra hai thiếu niên đối phương chính là Đoạt Mệnh sứ giả Thiết Bình và Ngân Đao sứ giả Âu Dương Minh thuộc mười hai đại đệ tử của Mao Cao.
Họ vừa dứt lời, trong đường ngầm lập tức bừng sáng lên. Giọng nói trầm lắng đó lại từ trong bức rèm rủ sát đất phía bên trái vọng ra :
- Mời vào!
Thiết Bình và Âu Dương Minh cùng cúi người ứng thanh, dẫn Hoài Âm tam kiệt vén bức rèm tiến vào.
Sau bức rèm là một căn mật thất rộng độ một trượng, trên án thờ có cắm hai ngọn đèn sáp to bằng cổ tay, đặt ngay giữa án thờ là một cái bồn bằng đồng, đường kính độ một xích. Trước án thờ có một người đang ngồi với dáng hình cao ốm, lưỡng quyền cao, mũi ó mắt diều hâu.
Người đó chính là Linh Xà Mao Cao, vốn lặn mất tung tích từ ngày bị chúng phản thân ly, cơ nghiệp gầy dựng nhiều năm bị thiêu hủy.
Thấy gã ta mặt mày héo hắt, nếp nhăn trên trán càng hằn sâu hơn, hầu như không thể hồi phục được phong thái hào khí như trước đây, chỉ có ánh mắt sắc bén vẫn không hề giảm đi chút nào.
Gã ta ánh mắt không chớp chú nhìn bọn Hoài Âm tam kiệt.
Thiết Bình và Âu Dương Minh bước đến hai bước, quỳ xuống hành lễ, đoạn đứng dậy cúi mình bẩm báo :
- Bọn đệ tử phụng mệnh đi Đại giang nam bắc chiêu tập anh hùng hào kiệt về quy tụ. Nay có Hoài Âm tam kiệt khảng khái tương trợ, đệ tử mời vào đây để yết kiến.
Nói xong, cả hai cùng thoái lùi ba bước, đứng ra giới thiệu bọn Hoài Âm tam kiệt.
Gã đại hán mặt đen là Thiết Chưởng Úy Trì Văn, đứng đầu trong Hoài Âm tam kiệt. Gã trung niên mặt trắng là nhị đệ Ngọc Diện Phán Tạ Đông Phong, và gã đại hán thấp nhỏ là Lôi Điện Kiếm Bành Quân.
Ba người đều là những hào khách thủy lục vùng Hoài Dương, đều có nhất thân độc môn võ công.
Mao Cao và ba người này tuy chưa bao giờ gặp nhau, nhưng đối với danh hiệu Hoài Âm tam kiệt gã ta lâu nay đã từng nghe. Lúc này nét mặt âm trầm

u ám có sáng lên được phần nào, gã nghiêng mình nói :
- Ba vị có đến đây tương trợ, Mao mỗ rất cảm kích. Nhưng chuyện này không phải đơn giản, vả lại vô cùng nguy hiểm, các vị nên suy nghĩ kỹ đi.
Thiết Chưởng Úy Trì Văn ôm quyền đáp :
- Mao đại ca hiệp danh vang lừng rộng khắp, bọn tại hạ hôm nay được giúp một phần sức lực, quả là điều mong ước bấy lâu nay. Dù ngàn trùng nguy hiểm, bọn tại hạ cũng không chối từ.
Mao Cao ánh mắt thoắt động, mặt thoáng hiện nụ cười, nói qua vài lời cám ơn, đoạn lấy từ trong người ra món vật quý phân tặng ba người, nói :
- Xin các vị nhận lấy món vật nhỏ này để biểu thị một chút kính ý của Mao mỗ, đợi đến ngày khôi phục cơ nghiệp, các vị sẽ được hậu đãi.
Bọn Hoài Âm tam kiệt quay mặt nhìn nhau, đưa tay nhận lấy món vật đó, miệng cảm tạ rối rít.
Mao Cao nói tiếp :
- Mao mỗ ẩn cư nơi này, chuyện trù hoạch khôi phục cơ nghiệp trước khi chưa phát động cần phải tuyệt đối giữ bí mật, ba vị ắt cũng hiểu được nỗi khổ tâm của Mao mỗ, cho nên...
Nói đến đó gã ta đằng hắng một tiếng, ánh mắt nhìn xéo về phía cái bồn bằng đồng trên án thờ.
Hoài Âm tam kiệt ngước mắt nhìn nhau. Úy Trì Văn cất cao giọng :
- Bọn tại hạ đã nguyện sống chết vì Mao đại ca, mọi điều đều tuân mệnh.
Úy Trì Văn nói xong, Ngân Đao sứ giả Âu Dương Minh liền rút thanh ngân đao ra, cầm hai tay đưa cho gã ta.
Úy Trì Văn nghiêm túc nhận lấy thanh ngân đao, cùng với Tạ Đông Phong và Bành Quân bước tới trước án thờ, đưa mắt nhìn vào trong cái bồn đồng, thấy bên trong đầy máu và rượu, lẫn lộn với rất nhiều ngón tay út bị chặt đứt.
Cả ba cùng biến sắc, Úy Trì Văn quay nhìn nét mặt lạnh bạo của Mao Cao, ngầm nghiến răng vung đao chém đứt ngón tay út bên trái rơi vào trong bồn.
Tạ Đông Phong và Bành Quân cũng lần lượt cầm đao chém đứt ngón tay út bên trái.
Sắc mặt trở nên tái xanh.
Bồn máu rượu càng trở nên nồng nặc hơn.
Thiết Bình liền bước tới nghiêng bồn rót ra ba bát máu rượu lợn cợn bốc mùi tanh nồng nặc đưa ra trước mặt bọn Hoài Âm tam kiệt.
Bọn Hoài Âm tam kiệt đưa hai tay ra bưng lấy bát máu, lùi lại ba bước, cùng quỳ hàng ngang trước mặt Mao Cao, nói giọng tôn kính :
- Bọn tiểu đệ Úy Trì Văn, Tạ Đông Phong, Bành Quân từ nay trở đi nguyện làm thuộc hạ trung thành của Mao đại ca, tuyệt đối không tiết lộ những điều cơ mật, nếu trái với lời thề thì đầu xa khỏi cổ như ngón tay bị chặt này vậy.

Cả ba cùng ngẩng cổ uống sạch bát máu.
Cảm thấy một luồng khí tanh từ vùng ngực xung lên tận cổ.
Mao Cao nét mặt rạng rỡ hẳn lên, tươi cười nói :
- Mời ba vị đứng dậy. Từ nay về sau các người là huynh đệ cùng sinh cùng tử với Mao mỗ, có phúc cùng hưởng, gặp họa cùng chịu, còn nếu Mao mỗ...
Gã ta chưa nói hết lời, bỗng nghe có tiếng người gọi từ trên điện thờ của hoang miếu vọng xuống :
- Mao đại hiệp hiện giờ ở đâu?
Mao Cao thoáng mặt biến sắc, hai luồng hung quang quét nhìn Thiết Bình, Âu Dương Minh và bọn Hoài Âm tam kiệt trầm giọng hỏi :
- Khi các người vào đây, có bị để lộ hành tung không?
Thiết Bình cúi mình đáp giọng cung kính :
- Bọn đệ tử khi vào đâ hành tung rất bí mật, cũng không phát hiện có ai theo dõi cả. Nghe khẩu khí người đó nói ra, xem ra hầu như không phải...
Có tiếng bước chân từ trong đường hầm vọng lại làm cắt đứt lời nói của anh ta.
Mao Cao mặt càng biến sắc, phẩy tay quạt tắt ngọn đèn, nhưng vẫn ngồi nguyên trên ghế, ánh mắt quắc lên nhìn về phía rèm cửa, ngầm vận lực chuẩn bị đối phó...
Năm người kia cũng tản ra ẩn phục ở góc phòng.
Nghe tiếng bước chân từ xa đang tiến lại gần...
Mao Cao từ từ đứng dậy, vận chân lực tụ ở hai tay. Nghe tiếng bước chân đi đến cạnh phía ngoài bức rèm đột ngột dừng lại, tiếp đó là tiếng gọi vang lớn :
- Mao... đại... hiệp...
Tiếng gọi vọng lên trong hang động làm rung rinh cả màng nhĩ.
Mao Cao nhẹ bước đi đến cạnh bức rèm, hướng tay về phía trước, cất giọng hỏi :
- Ai?
Gã ta chưởng lực thâm hậu, cách bức rèm cũng đủ để đánh người thụ thương :
Nghe bên ngoài có tiếng đáp lại :
- Côn Luân Không Ảo cầu kiến.
Mao Cao thoáng trầm ngâm, lùi người lại, tay hoa lên một cái, ngọn đèn lập tức bật sáng lên. Gã ta cũng đã quay trở về ngồi lại ở vị trí cũ, trầm giọng bảo :
- Vén rèm, mời khách!
Thiết Bình và Âu Dương Minh cùng bước tới, quay thủ uyển lấy ra một thanh tiểu đao phóng về phía cửa, bức rèm lập tức được cuốn lên.
Trong ánh đèn lập lòe, thấy một vị tăng cao to vận áo cà sa, mày rậm mắt to,

tay cầm chuỗi hạt đang đứng bên ngoài. Đó chính là Không Ảo đại sư.
Bên cạnh Không Ảo đại sư là một trung niên đại hán vận áo ngắn màu xanh, chân đi dép cỏ, tợ như một nông dân, nhưng ánh mắt lại sắc như dao.
Mao Cao lạnh giọng hỏi :
- Tại hạ Mao Cao, nhị vị đến đây có ý gì?
Không Ảo đại sư quét ánh mắt nhìn hai thanh tiểu đao găm trên cửa, chậm rãi nói :
- Bần tăng không quản ngàn dặm đến đây, đó là lẽ nào lại là đạo đãi khách của Mao đại hiệp sao?
Mao Cao hừ một tiếng, gằn giọng :
- Đạo đãi khách của Mao mỗ như thế nào, còn phải xem ý của nhị vị đến đây thiện hay ác.
Không Ảo đại sư ngẩng đầu cười đáp lại :
- Nếu có ác ý thì bần tăng dù muốn đến đây bái phỏng, trước hết cũng cần phải gặp Cưu Thứ, đúng vậy không?
Mao Cao vụt người đứng dậy, quát :
- Vậy ngươi là ai?
Không Ảo đại sư điềm tĩnh trả lời :
- Người xuất gia đã quên đi thân này là ai, giờ đây bần tăng chỉ biết một việc.
- Việc gì?
- Bần tăng và nam tử của Cưu Độc không thể cùng tồn tại song song trên đời này được.
Mao Cao chợt nở nụ cười, nói :
- Mời vào!
Không Ảo đại sư cùng người kia bước vào trong căn mật thất.
Mao Cao dịu giọng :
- Mao mỗ cùng đường tắt lối, có thất lễ trong việc đãi khách, xin nhị vị lượng thứ.
Gã ta bỗng rấm nét mặt lại, chuyển giọng :
- Nhưng nơi này đã là chốn ẩn thân cuối cùng của Mao Cao, tự hỏi trong giang hồ rất ít người biết, nhị vị làm sao lần tìm đến được chỗ này, thật khiến cho Mao mỗ khó hiểu.
Không Ảo đại sư cười lớn nói :
- Bần tăng đâu có được thần thông như vậy... hắc... hắc...
Ông ta chỉ tay sang người cùng đi, nói tiếp :
- Nếu không có vị Lương thí chủ này thì bần tăng không thể tìm ra nơi này. Ngược lại, nếu có Lương thí chủ thì không có chỗ nào trong giang hồ bần tăng tìm không ra cả.
Mao Cao quét ánh mắt nhìn họ Lương, nhướng mày nói :

- Các hạ lẽ nào lại là Lương đại hiệp, Lương Thượng Nhân vang danh giang hồ sao?
Lương Thượng Nhân mỉm cười đáp lời :
- Không dám, tại hạ đâu dám nhận hai chữ đại hiệp. Chẳng qua suốt ngày lặn lội trong đám tiểu nhân ở chợ đò nên biết được nhiều tin tức mà thôi.
Mao Cao niềm nở nói :
- Tại hạ vốn nghe Lương đại hiệp giao du khắp thiên hạ, không có gì không biết, hôm nay mới được gặp, quả là danh hạ vô hư. Chỉ đáng hận Hồ tứ đệ chưa thể giới thiệu Lương đại hiệp cho tại hạ gặp mặt, nếu không thì hôm nay hẳn tránh được sự hiểu lầm nhau.
Nên biết rằng Mao Cao từ lâu đã có ý muốn thu phục Lương Thượng Nhân, từng lệnh cho Hồ Chi Huy đi thuyết phục, hôm nay thấy ông ta đến đây, Mao Cao đương nhiên rất mừng rỡ.
Gã ta suy nghĩ giây lát, đoạn trầm giọng hỏi :
- Mao mỗ trốn ẩn nơi này, nhị vị giá lâm không biết có gì chỉ giáo?
Không Ảo đại sư niệm câu Phật hiệu, đoạn lấy từ trong người ra một chiếc hài nhỏ được làm rất tinh xảo đưa đến trước mặt Mao Cao, hỏi :
- Thí chủ có nhận ra chủ nhân của vật này là ai không?

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 35
Tranh giành thế lực

Mao Cao chăm nhìn chiếc hài, lắc đầu trả lời :
- Mao mỗ chưa từng thấy vật này.
Không Ảo đại sư đưa chiếc hài sang phía Lương Thượng Nhân, hỏi :
- Lương thí chủ đã nhận ra vật này từ trước rồi chứ?
Lương Thượng Nhân nghiêm túc trả lời :
- Đây là một tín vật của Vạn Diệu tiên sinh lão tiền bối, một vị ân nhân rất lớn trong đời tại hạ. Tại hạ dù thi cốt thành tro cũng vẫn nhận ra.
Mao Cao buột miệng thốt lên :
- Vạn Diệu tiên sinh?
Không Ảo đại sư lướt mắt nhìn quanh, mỉm cười nói :
- Lệnh ái nếu có ở đây, cô ta ắt cũng sẽ nhận ra lai lịch của tín vật này.
Mao Cao ngạc nhiên tiếp lời :
- Vạn Diệu tiên sinh du hí phong trần, như thần long giữa vùng trời, thoắt hiện thoắt ẩn, hai mươi năm nay chỉ xuất hiện mấy lần mà thôi, tiểu nữ làm

sao nhận ra được? Đại sư e rằng đã nhầm...
Chưa dứt lời, chợt thấy từ trong bức rèm sau án thờ bước ra một thiếu nữ tợ như từ chốn u linh hiện về vậy. Nàng ta chính là Mao Văn Kỳ.
Mao Văn Kỳ bộ y phục lộng lẫy trên người giờ được thay bằng y phục màu trắng, mái tóc mây buông xõa, trông vẻ gây ốm vã tiều tụy đi nhiều, chỉ có đôi mắt trong sáng lại càng đen lánh và long lanh hơn Nàng chăm mắt nhìn chiếc hài trên tay Không Ảo đại sư, chậm rãi nói :
- Không sai, tín vật này tôi nhận ra!
Khi nàng nói trên nét mặt không hề có chút biểu hiện gì, giống như đã mất đi tình cảm vốn có của một con người.
Mao Cao ngạc nhiên hỏi :
- Con sao lại biết được?
Mao Văn Kỳ thờ ơ đáp :
- Tôi đương nhiên biết, vì chiếc hài này là của sư phụ tôi.
Bọn Hoài Âm tam kiệt chú mắt nhìn Mao Văn Kỳ, thầm kinh ngạc bởi dung nhan mỹ lệ và thái độ thờ ơ lạnh nhạt của nàng. Nàng ta đang nói gì, họ vốn cũng chẳng hay.
Nhưng câu nói của nàng lại khiến cho Mao Cao và Lương Thượng Nhân đều kinh ngạc.
Lương Thượng Nhân thoạt đổi nét mặt, nói :
- Không ngờ rằng Mao cô nương lại là đệ tử của Vạn Diệu tiên sinh..
Mao Văn Kỳ lạnh lùng ngắt lời :
- Ai là Vạn Diệu tiên sinh, ai là Vạn Diệu tiên sinh?
Lương Thượng Nhân sững người mấy giây, quay sang nhìn Không Ảo đại sư với ánh mắt thăm dò.
Không Ảo đại sư mỉm cười nói :
- Chuyện này nói ra làm hai vị kinh ngạc khó hiểu cũng phải, vì đây vốn đà là Nam Ma chuyện khiến người ta hết sức kinh ngạc. Mao cô nương nhận chiếc hài này là tín vật của Đồ Long Tiên Tử. Lương thí chủ lại biết chiếc hài này là tín vật của Vạn Diệu tiên sinh. Nội tình ẩn khuất trong đó chỉ có bần tăng biết rõ hơn phần nào.
Mao Cao cất giọng :
- Muốn nghe tận tường.
Không Ảo đại sư tiếp lời :
- Đồ Long Tiên Tử không những võ công cao siêu khó lường, mà còn chuyên chế tác những vật tinh xảo, giỏi thuật hóa trang, đủ để sánh ngang với Thánh Thủ tiên sinh năm xưa.
- Chuyện đó người trong giang hồ đều biết, nhưng không biết bà ta là Vạn Diệu tiên sinh có quan hệ thế nào?
Không Ảo đại sư cười lớn trả lời :

- Đồ Long Tiên Tử chính là Vạn Diệu tiên sinh, Vạn Diệu tiên sinh lại chính là Đồ Long Tiên Tử.
Mọi người đều trố mắt kinh ngạc. Không Ảo đại sư chậm rãi nói tiếp :
- Trước đây Đồ Long Tiên Tử từ khi cải ác thành thiện, tuy đã ẩn giấu tài năng, nhưng vẫn nhìn không quen những chuyện bất bình giữa thế gian.
Mao Cao chợt hiểu, bèn ngắt lời :
- Bởi vậy bà ta đã hóa trang thành nam nhân, lấy danh hiệu Vạn Diệu tiên sinh để hành đạo giang hồ, muốn che giấu tai mắt thiên hạ, đúng không?
Không Ảo đại sư cười lớn đáp lại :
- Mao thí chủ thật tài anh, hiểu người hiểu ta.
- Thảo nào Vạn Diệu tiên sinh hành tung bí mật như vậy, đến không ai biết, đi không ai hay, khiến cho người trong giang hồ không có ai đoán được lai lịch bà ta.
Mao Cao trầm ngăm khoảnh khắc, chợt chuyển giọng hỏi :
- Điều bí ẩn này trong giang hồ không có người nào biết, thậm chí kể cả Kỳ nhi cũng chưa từng nghe Đồ Long Tiên Tử nói đến, đại sư sao lại biết được?
Không Ảo đại sư xua tay nói :
- Không đáng nói, không đáng nói.
Rồi tụng một câu Phật hiệu. Mao Cao thoáng ngạc nhiên, hỏi sang vấn đề khác :
- Đại sư dùng chiếc hài đó để kiến diện tại hạ, xin cho biết lý do vì sao?
Không áo đại sư trả lời :
- Mao thí chủ đã có mưu đồ chấn hưng cơ nghiệp, bần tăng vốn muốn giúp sức một tay, huống gì bần tăng và Mao thí chủ cùng chung một mối thù, như vậy càng phải đồng tầm hiệp lực hơn.
Mao Cao thoáng suy nghĩ, gã nhìn qua mặt vị tăng, liền biết ngay người này lòng dạ rất thâm, nhưng lúc này đoán không ra dụng ý của đối phương bèn nói :
- Đại sư có tâm ý như vậy, tại hạ vô cùng cảm kích.
Không Ảo đại sư tiếp lời :
- Đồ Long Tiên Tử ở trong giang hồ tuy không ân oán, nhưng người trong giang hồ nhận được ân huệ của Vạn Diệu tiên sinh lại rất nhiều. Mao thí chủ nếu dùng tín vật này để thu phục anh hùng thiên hạ, há không tuyệt diệu lắm sao? Bởi thế bần tăng không ngại ngàn dặm đến đây, đem tín vật này phụng tặng thí chủ, chính là bảo kiếm trao đúng tay người anh hùng.
- Mao mỗ vô đức vô tài, lại được đại sư quý mến đến như vậy.
Mao Cao nét mặt vẫn không thay đổi, nhưng trong lòng lại vô cùng mừng rỡ.
Không Ảo đại sư nhấn giọng :
- Chỉ cần sau này khi thí chủ phục hưng lại cơ nghiệp, chớ quên bần tăng là

được rồi.
- Điều đó đương nhiên...
Không Ảo đại sư bèn ngắt lời :
- Từ xưa đến nay, võ lâm thiên hạ luôn nằm trong thế song phân, Nam Bắc cùng đứng vững, mỗi bên đều có minh chủ, điều đó ắt thí chủ cũng đã biết.
Mao Cao nét mặt trầm lại, nói :
- Đại sư chẳng lẽ lại có ý đồ thống lãnh một phương sao?
Không Ảo đại sư nét mặt vẫn binh thản lãnh đạm tiếp lời :
- Nếu lấy Trường Giang làm ranh giới, Giang Nam thuộc về thí chủ, bần tăng trấn giữ ở Bắc phương, tin tức thông thương nhau, viện thủ tương trợ nhau, há không tốt đẹp sao?
Mao Cao mặc nhiên chốc lát bỗng ngẩng đầu cười vang, nói :
- Thì ra đại sư có ý tranh tài tranh sức với Mao mỗ...
Không Ảo đại sư nhấn mạnh :
- Người ta hợp tắc lương lợi, phân tắc lưỡng bại. Bần tăng sở dĩ đến đây thương nghị với Mao thí chủ là vì kính phục thí chủ là bậc kỳ tài thời nay.
Mao Cao gắt giọng :
- Để thực hiện việc chấn hưng đại nghiệp này, Mao mỗ đã ngầm chuẩn bị mất không biết bao nhiêu thời gian, tốn biết bao nhiêu nhân lực tiền của, đại sư chỉ cậy vào chiếc hài nhỏ xíu đó lại muốn cùng phân chia thế lực với Mao mỗ hả... Hắc hắc, lời đó nếu không phải ta nghe nhầm, thì e rằng đại sư nói nhầm đó.
Không Ảo đại sư lạnh giọng :
- Bần tăng đã không nói nhầm, thí chủ càng không nghe nhầm.
Không đợi Mao Cao tiếp lời, Không Ảo đại sư liền nói tiếp :
- Ngoài chiếc hài này ra, bần tăng đến đây còn muốn lấy ba câu nói của bần tăng đổi lấy ba vật của thí chủ ở nơi này, chiếc hài chẳng qua là vật phụ mà thôi.
Mao Cao nghĩ ngợi giây lát, buông giọng :
- Xin đại sư cứ nói ra.
Không Ảo đại sư nghiêm mặt nói giọng lạnh nhạt :
- Ba câu nói này của bần tăng lúc này nếu thỉ chủ không muốn nghe, thì sau này hối hận sẽ không kịp.
- Ba câu gì?
Không Ảo đại sư giờ mới nở nụ cười nói :
- Thí chủ thật sự muốn nghe chứ?
Mao Cao hừ một tiếng thay cho câu trả lời.
Không Ảo đại sư hỏi :
- Muốn đổi gì?
- Xem hàng trả tiền, đó là tác phong lâu nay của Mao mỗ.

- Mao thí chủ quá thật tinh nhanh, bần tăng nói ra ba câu đó trước cũng không sao.
- Mao mỗ đang rửa tai lắng nghe.
Lương Thượng Nhân và bọn Hoài Âm tam kiệt cũng nín thở lặng nghe thử vị kỳ nhân phái Côn Luân này nói ra ba câu gì có kinh thiên động địa lắm không?
Ánh đèn lập lòe, nét mặt mọi người cũng khi sáng khi tỏ, bất thường, trong bồn đồng xung lên mùi máu tanh rờn rợn, khiến cho căn phòng càng thêm âm u đáng sợ.
Không Ảo đại sư quét mắt nhìn quanh, thấy mọi người đang ngưng thần chú ý lắng nghe, bắt đầu đằng hắng một tiếng, chậm rãi nói :
- Câu thứ nhất bần tăng đã nói qua, giờ đây cần nói rõ hơn một tí, xin Mao thí chủ chớ bỏ sót chữ nào.
Ông ta chuyển giọng :
- Vừa rồi bần tăng cũng đã nói, bần tăng và thí chủ hợp tác lưỡng lợi, phân tắc lưỡng hại. Lợi chỗ nào, hại chỗ nào, bần tăng chưa kịp phân tích.
Ngừng lại giây lát, Không Ảo đại sư nói tiếp :
- Bần tăng có tín vặt này, đủ để hiệu triệu anh hùng hào kiệt, đó là một điểm lợi.
- Không sai, cứ cho là một điểm lợi.
Không Ảo đại sư mỉm cười, đột ngột quay người vung nhanh hai tay ra...
Chỉ trong chớp mắt, đã nghe xẹt xẹt hai tiếng nhỏ phát ra, Âu Dương Minh và Thiết Bình cùng kinh ngạc kêu lên một tiếng Không Ảo đại sư đã nắm trong tay hai thanh ngân đao. Với một động tác chớp nhoáng, Không Ảo đại sư đã rút lấy hai thanh ngân đao ở thắt lưng Âu Dương Minh và Thiết Bình, khiến mọi người sửng sốt kinh ngạc.
Thiết Bình và Âu Dương Minh hai tay che lấy ngực, cùng phóng người lùi lại một bước.
Mao Cao vươn người đứng dậy, lớn tiếng :
- Đại sư làm vậy là có ý gì?
Không Ảo đại sư đặt hai thanh ngân đao xuống bàn, mỉm cười cất giọng :
- Bần tăng từ Côn Luân đến đây, tự tin rằng võ công không tồi. Với nhất thân võ công của bần tăng, đã đủ để trợ giúp thí chủ một tay, đó là điều lợi thứ hai.
Mao Cao ngớ người ra, thả người ngồi lại xuống ghế, gật đầu nói :
- Không sai, cũng là một điều lợi.
Nét mặt lạnh nhạt của gã ta giờ đã thay đổi đi nhiều.
Không Ảo đại sư tiếp tục nói :
- Mao thí chủ nuôi dưỡng tinh binh, tuy là để chấn hưng bá nghiệp, nhưng chủ yếu là vì muốn trừ khử mối lo canh cánh trong lòng đó là nam tử của

Cưu Độc, đúng không?
Mao Cao nghiến răng đáp lại :
- Không sai.
- Nhưng nam tử của Cưu Độc lúc này đang ở đâu Mao thí chủ có biết không?
Mao Cao sững người ra. Không Ảo đại sư nói :
- Hắn ta lúc này hoặc ở tại Giang Nam, hoặc ở tại Trung Nguyên, hoặc ở hải ngoại, cũng có thể ở ngay bên ngoài ngôi hoang miếu này.
Mao Cao đổi da mặt, vụt người đứng dậy.
Trong ánh đèn lấp loáng, thấy mặt mày gã ta không còn một tí máu.
Mao Cao như chim sợ cành cong, chỉ cần nghe đến bốn chữ nam tử Cưu Độc là đã khiếp đảm kinh tâm, không còn bình tĩnh được nữa.
Không Ảo đại sư ngưng ánh mắt chú nhìn vào mặt Mao Cao, chậm rãi buông giọng :
- Tri kỷ tri bỉ mới có thể bách chiến bách thắng. Mao thí chủ nếu muốn thắng thì trước hết cần phải tìm cho ra tung tích của nam tử Cưu Độc đúng không?
- Không sai.
Mao Cao thừng thờ đáp lại.
Không Ảo đại sư mỉm cười nói tiếp :
- Tệ hữu Lương thí chủ nhãn tuyến phóng khắp thiên ha, ngoài anh ta ra, sợ rằng không có ai tìm ra tung tích của gã tính Cưu. Bần tăng nếu cùng liên thủ với Mao thí chủ. Lương thí chủ nể mặt bần tăng nhất định sẽ tìm ra tung tích của nam tử Cưu Độc. Đó là điểm lợi thứ ba.
Mao Cao ngồi bịch xuống ghế, gật đầu nói :
- Không sai, điểm lợi thứ ba.
Không Ảo đại sư nói ra năm câu, gã ta luôn miệng đáp lại đến bốn tiếng không sai.
Bốn tiếng "không sai" đó Mao Cao đáp càng lúc càng nhỏ nhẹ hơn, hòa nhã hơn, vô thần sắc của gã ta cũng càng chuyển biến hơn.
Không Ảo đại sư biết gã ta trong lòng đã chuyển đổi liền nói tiếp :
- Nhưng bần tăng và thí chủ nếu phân mà không hợp, thì hại càng nhiều.
- Vậy hại ở chỗ nào?
- Thí chủ nếu không liên thủ với bần tăng, thì bần tăng sẽ đi tìm và liên thủ với gã tính Cưu, hậu quả như thế nào bần tăng không nói ắt thí chủ cũng đã rõ.
Mao Cao giật thót người, quát gắt :
- Nếu như vậy, tại hạ để các hạ ra được khỏi đây sao?
Không Ảo đại sư ngẩng đầu cười, nói :
- Dù cho bần tăng không ra được nơi này, cũng không quá ba ngày sau,

những hành động của Mao thí chủ sẽ lọt vào tai gã tính Cưu, sau này vô luận thí chủ trốn ẩn ở đâu, gã tính Cưu đều biết. Huống gì... hắc hắc. Mao thí chủ hôm nay muốn giữ bần tăng ở đây cũng không phải là chuyện đơn giản.
Ông ta mỉm cười quay sang nói với Lương Thượng Nhân :
- Lương thí chủ, đúng vậy không?
Lương Thượng Nhân nét mặt vẫn chẳng hề thay đổi trầm giọng đáp :
- Không sai.
Không Ảo đại sư phóng ánh mắt nhìn, thấy Mao Cao ngồi chết lặng trên ghế, cơ nhục hai bên má giật giật liên hồi, rõ ràng trong lòng đã biến chuyển không ít.
Không Ảo đại sư mừng thầm trong lòng, bình thản nói tiếp :
- Bởi vậy bần tăng muốn lấy câu hợp tác lưỡng thành, phân tấc lưỡng hại, để đổi lấy của thí chủ.
Mao Cao nói giọng bực tức :
- Ngươi nói gì của ta?
Không Ảo đại sư bèn tiếp lời :
- Trước khi đại sự chưa thành, bần tăng cầm một nửa nhân lực, vật lực của thí chủ, lại cần xem cuộc thề máu cửa thí chủ là bao gồm những nhân vật nào?
Mao Cao mặt lạnh như băng hất hàm hỏi :
- Sau khi đại sự hoàn thành thì sao?
- Sau khi sư việc đã thành, bần tăng muốn nắm quyền thống lãnh hắc bạch lưỡng đạo ở phía bắc Trường Giang, cùng Mao thí chủ tương trợ lẫn nhau.
Mao Cao vỗ bàn rầm một cái, phẫn nộ quát :
- Hòa thượng thật xảo quyệt.
Không Ảo đại sư cười nhạt nói :
- Lợi ở Giang Nam, nặng ở Giang Bắc, bần tăng nhượng Giang Nam cho thí chủ đã là khách khí lắm rồi, lẽ nào thí chủ không đón nhận thịnh tình đó sao?
Mao Cao nghiến răng ken két, sắc mặt chợt xanh chợt trắng, hai bàn tay nắm chặt, lặng người một hồi lâu mới hỏi gắt giọng :
- Câu thứ hai là gì?
Không Ảo đại sư trên nét mặt hiện nụ cười quỷ quyệt nói :
- Bần tăng cần hỏi thí chú trước, điều kiện thứ nhất Mao Cao thí chủ đã đáp ứng rồi.
Mao Cao hừ một tiếng, lườm giọng :
- Ngươi xem thử ta có đáp ứng không?
- Chuyện có lợi cả đôi bên. Thí chủ đương nhiên sẽ đáp ứng.
Không Ảo đại sư ngừng giây lát chuyển giọng :
- Câu thứ hai tương đối đơn giản hơn nhiều. Bần tăng đã cùng liên kết với

thí chủ, đương nhiên cũng nói ra lai lịch thuở bình sinh, đúng không?
Mao Cao hỏi giọng cáu gắt :
- Lẽ nào ngươi nói ra lai lịch bình sinh. Cũng muốn đổi lấy một vật?
- Không sai.
- Đổi vật gì?
- Đổi lấy một đầu người.
Mao Cao vỗ bàn đứng dậy, đảo mắt nhìn quanh, quát hỏi :
- Đầu ai?
Không Ảo đại sư nhếch môi cười nhạt, từ từ bước đến canh bức rèm, hai luồng nhãn quang quét nhìn quanh phòng, giữa đôi chân mày trỗi lên đầy sát khí.
Mao Cao mặt đầy phẫn nộ, trừng mắt nhìn đối phương.
Mao Văn Kỳ đứng sát sau lưng gã ta, trên nét mặt tái nhợt không có một biểu hiện gì, chỉ có đôi nhãn châu mở to ra chăm nhìn Không Ảo đại sư.
Âu Dương Minh và Thiết Bình ngước mắt nhìn nhau trong lòng đã có phần run sợ.
Bọn Hoài Âm tam kiệt đưa sánh vai nhau, Úy Trì Văn nét mặt lạnh như băng, Bành Quân tay nắm chặt đuôi kiếm. Tạ Đông Phong ánh mắt toát lên đầy vẻ kinh ngạc và nghi hoặc.
Lúc này mọi người đều thầm nghĩ :
- "Không biết hòa thượng này muốn lấy đầu ai?"
Không Ảo đại sư thâu liễm nụ cười, trầm giọng :
- Bần tăng trước khi xuất gia. cũng có danh tiếng trong võ lâm giang hồ. Đáng hận là đã cưới một bà dâm phụ, du nhân dưỡng hán, bà ta không những khiến cho ta không còn mặt mũi nào để đứng vững trên giang hồ, mà còn làm ta chịu biết bao nhục nhã bởi bàn tay của Cưu Độc.
Mao Cao xoay chuyển dòng duy nghĩ, buột miệng nói :
- Các hạ chẳng lẽ lại là Mộc Vũ Tiễn Triệu Quốc Minh?
Không Ảo đại sư ngẩng đầu cười cuồng vọng, trả lời :
- Không sai.
Mao Cao ngạc nhiên hỏi :
- Chẳng lẽ cừu nhân của ngươi hôm nay...
Chưa dứt lời, đã thấy Không Ảo đại sư bay người lên...
Trong khoảnh khắc đó, Tạ Đông Phong mặt mày trở nên tái mét, bật ngược người bay ra phía cửa như một cái lò xo.
Không Ảo đại sư quát :
- Thoát đi đâu?
Thân hình bay vọt theo, song chưởng trầm mãnh phát ra đánh vào vùng hậu tâm của Tạ Đông Phong.
Tạ Đông Phong võ công không tồi, liền xuất chiêu "Đãi Đầu Vọng Nguyệt"

quay mặt trở tay điểm nhanh vào ba vùng trọng huyệt ở tiểu phúc của Không Ảo đại sư.
Gã ta vốn là danh gia điểm huyệt, lúc này tuy không kịp rút binh khí, nhưng xác định huyệt chuẩn, thủ pháp siêu tuyệt, với một chiêu thức đó cũng đủ đánh chết người.
Không ngờ Không Ảo đại sư huýt một tiếng, xoay chuyển thân hình như thần long uốn lượn, biến chưởng thành trảo chộp nhanh xuống đối phương.
Chiêu "Vân Long Thám Trảo" này vốn ở trong giang hồ cũng thường thấy. Nhưng sau khi được phái Côn Luân tham nhập vào "Thần Long lục thức", chiêu thức vô cùng uy mãnh và kỳ diệu hơn nhiều.
Chỉ nghe rắc một tiếng, Tạ Đông Phong kêu lên một tiếng thảm thương khôn xiết.
Hai tay gã đã bị Không Ảo đại sư đánh gãy, thân hình ngã vật xuống đất giãy giụa.
Không Ảo đại sư đáp người xuống, một chân đạp trúng ngay vào cổ gã ta.
Từ khi hai người phát chiêu đến khi Tạ Đông Phong tuyệt mệnh, thời gian chỉ thoáng qua nháy mắt. Trong nháy mắt đó, mọi người đều đứng sững ở đương trường, vì họ không biết giữa Không Ảo đại sư và Tạ Đông Phong lại có mối hận thù gì?
Không Ảo đại sư vừa đáp xuống đất. Úy Trì Văn và Bành Quân cũng hét một tiếng, rút binh khí lao tới.
Bành Quân tay lăm lăm thanh trường kiếm, quát lớn :
- Huynh đệ ta và ngươi không thù không oán, ngươi lại dám ra tay tàn bạo như vậy?
Úy Trì Văn căm phẫn quát :
- Mau đền mạng nhị đệ ta!

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 36
Cõi lòng riêng tư

Úy Trì Văn trút cơn phẫn nộ tung chưởng đánh vào Không Ảo đại sư.
Bỗng nghe Mao Cao quát :
- Ngừng tay. Để ta hỏi lại xem!
Bọn Úy Trì Văn quả nhiên không dám động thủ tiếp, vội thu hồi thế chiêu, chỉ biết nhìn chòng chọc vào Không Ảo đại sư với ánh mắt bi phẫn tột độ.
Không Ảo đại sư lạnh giọng hỏi :

- Ngươi muốn hỏi gì?
Mao Cao nói giọng tức giận :
- Hoài Âm tam kiệt đều tận trung với ta, ngươi dùng độc thủ giết chết Tạ Đông Phong, lẽ nào muốn dương uy cho ta xem hay sao?
Không Ảo đại sư tiếp lời :
- Ngươi cùng ta liên kết, thuộc hạ của các hạ cũng là thuộc hạ của ta, giữa thuộc hạ và minh chủ có hận thù, minh chủ vì sao không thể đem hắn giết chết được?
- Có hận thù gì?
Không Ảo đại sư hận giọng nói :
- Ngọc Diện Phán Tạ Đông Phong là tên thông gian với bà vợ dâm đãng của ta vào mười bảy năm trước đây, ta sao không giết chết hắn được?
Mọi người cùng ngạc nhiên, bọn Úy Trì Văn cũng không thể ra tay tiếp, vì tội thông gian với vợ người khác là một điều đại kỵ trong võ lâm, dù sao cũng không thể tha thứ được.
Mao Cao từ từ ngồi xuống, lại hỏi :
- Câu thứ ba của ngươi là gì?
Không Ảo đại sư chỉ sang bọn Úy Trì Văn, trầm giọng :
- Trước khi bần tăng nói ra câu thư ba, xin thí chủ lập tức bắt hai người này lại.
Úy Trì Văn và Bành Quân đều nhất tề lùi lại một bước.
Mao Cao hỏi :
- Vì sao?
- Tự có nguyên nhân, bắt xong nói sau.
Mao Cao hơi lưỡng lự, bỗng thấy ánh kiếm lóe lên, đèn đuốc tắt sạch.
Bành Quân nhanh như chớp vung kiếm chém tắt đèn.
Úy Trì Văn quát lớn :
- Tính Mao kia, ngươi dùng người không tin, đại gia đi thôi.
Không Ảo đại sư lạnh giọng :
- Ngươi đi được sao?
Trong căn phòng tối tăm, chợt nghe "bình" một tiếng, đã có hai chưởng xáp nhau.
Bỗng ánh sáng bừng tỏa lên, Lương Thượng Nhân tay đã cầm ngọn đèn mỉm cười đứng ở góc phòng.
Chưởng Phong bạt ra vù vù, Úy Trì Văn đã xáp chiến với Không Ảo đại sư mấy chiêu. Chưởng lực gã la trầm mãnh, quả nhiên không thẹn với biệt danh Thiết Chưởng.
Không Ảo đại sư cười gằn một tiếng, nói :
- Ngươi dám thử thêm chưởng nữa?
Rầm! Bốn chưởng của song phương xáp nhau. Mỗi bên đều tung một ngọn

chưởng quyết định, khiến cho Không Ảo đại sư chao đảo mấy cái mới đứng lại vững.
Úy Trì Văn bị dội ngược lui mấy bước, người loạng choạng, miệng trào ra một ngụm máu tươi, gục đầu ở trên án thờ.
Chiếc bồn đồng trên án thờ bị hất rơi xuống đất, máu và rượu chảy ra khắp phòng.
Bành Quân tay nắm thanh kiếm đứng ở góc phòng, ngước mắt nhìn quanh với vẻ đầy sợ hãi.
Mao Cao quát lớn :
- Phản đồ, còn chưa buông kiếm chịu chết hả?
Bành Quân toàn thân run cầm cập, như mắc chứng kinh phong, nắm kiếm cũng không vững. Gã ta võ công dù có cao đi nữa, nhưng trong căn phòng chật hẹp lại có nhiều cao thủ võ lâm, gã ta hết cầu mong một con đường sống, từ đó đâm ra khiếp hoảng.
Không Ảo đại sư trầm giọng :
- Tạ Đông Phong mang đại ân Cưu Độc, đương nhiên không tận trung với Mao thí chủ.
Các ngươi là huynh đệ với Tạ Đông Phong, tất nhiên cũng cùng đi theo con đường với hắn ta.
Ông ta sắc mặt trầm lại, sát cơ trỗi dậy, nói như ra lệnh :
- Phản lại lời thệ ước vốn đáng tội chết, nhưng chỉ cần ngươi nói ra người nào phái các ngươi đến đây, ta sẽ tha tội chết.
Bành Quân run giọng trả lời :
- Bọn tôi vốn ngưỡng mộ Mao đại ca mới đến đây. Vừa rồi đại sư giết chết nhị ca nên bọn tôi có phản ứng vậy thôi, chứ có ai điều phái tới đâu.
- Thật không?
Vừa quát, Không Ảo đại sư vừa sấn bước về phía Bành Quân.
Bành Quân mặt cắt không còn một giọt máu, run rẩy nói :
- Thật mà? Giữa nhị ca tôi và Cưu Độc có ân oán gì, huynh đệ tôi đâu có biết. Đại sư đánh chết tôi, tôi cũng chỉ có một lời đó thôi.
Úy Trì Văn đã dần dần tỉnh lại, nói giọng phẫn uất :
- Mao đại ca, lão... lúc này đang cần người, nếu bị anh hùng thiên hạ biết được lão đối xử với huynh đệ ta như thế này, thì có ai đến giúp sức nữa?
Âu Dương Minh và Thiết Bình nãy giờ vẫn đứng trơ ta một chỗ, nét mặt trông cũng rất khó coi. Đến lúc này Thiết Bình mới lên tiếng :
- Sư phụ, sự trung nghĩa của Hoài Âm tam kiệt đối với sư phụ, theo đệ tử xem ra không có vấn đề gì, sư phụ không nên tin lời người khác.
Âu Dương Minh cúi mình tiếp lời :
- Đệ tử cũng có ý như vậy.
Mao Cao sắc mặt thay đổi, đủ thấy trong lòng đang trù trừ bất định, một lâu

sau mới nói :
- Ta biết rồi, lùi lại!
Không Ảo đại sư cất giọng :
- Bần tăng thiện ngôn tương khuyến, nghe hay không tùy ở thí chủ.
Bành Quân lớn tiếng :
- Thiện ngôn tương khuyến gì, chẳng qua vì ngươi giết chết nhị ca ta, sợ huynh đệ ta phục thù, bởi vậy muốn giết luôn huynh đệ ta để trừ khử hậu hoạn mà thôi.
Không Ảo đại sư hất hàm hỏi :
- Ngươi nói gì?
Lão ta mới xông lên một bước, Mao Cao liền ngăn cản :
- Đại sư khoan động thủ!
Không Ảo đại sư rít lên từng tiếng một :
- Thà oan uổng mười người tốt, chứ không tha một tên nội gian. Thí chủ nay đang lúc chấn hưng cơ nghiệp, càng phải nhớ lấy điều đó.
Mao Cao mỉm cười tiếp lời :
- Nói tuy như vậy, nhưng tại hạ đang lúc cần dùng người, đâu thể vì một tội danh vô cớ mà tùy ý giết chết huynh đệ đã thề nguyền tận trung.
Không Ảo đại sư hằm chằm tức giận, thả người xuống ghế, nói :
- Không nghe lời thiện ngôn tương khuyến, thí chủ sớm muộn gì rồi cũng sẽ có một ngây hối hận.
Thiết Bình xen lời :
- Ngươi chia một nửa thiên hạ của sư phụ ta, lẽ nào còn chưa đủ, lẽ nào còn muốn khiến cho sư phụ ta bị chúng phản thân ly, để ngươi chiếm lấy một mình mới thỏa lòng hay sao?
Không Ảo đại sư gằn giọng :
- Ngươi nói thêm một tiếng nữa...
Thiết Bình vẫn lên giọng kháng cự :
- Vì sư phụ ta, dù ngươi...
Mao Cao liền quát :
- Câm miệng!
Gã quay sang nói với Không Ảo đại sư :
- Chuyện thuộc hạ của ta khoan nói đến. Đại sư sao không nói tiếp ra câu thứ ba, ta đang rửa tai lắng nghe.
Không Ảo đại sư nói giọng phẫn nộ :
- Ta vốn cho ngươi là anh hùng đương đại bởi vậy mới có lời này, không ngờ ngươi lại có lòng yếu hèn, làm sao có thể thành đại sự được. Lời đó không nói cũng được.
Lương Thượng Nhân đi đến cạnh bên, dịu giọng :
- Đại sư chớ nóng giận. Mao đại hiệp cũng tạm thời xin nghe theo lời tại hạ

đi.
Mao Cao ánh mắt thoắt động nói :
- Vô luận lời nói đó như thế nào. Lương đại hiệp cứ việc nói ra.
Lương Thượng Nhân đặt nhẹ ngọn đèn xuống hàn, mỉm cười nói :
- Nhị vị tranh luận vừa rồi, song phương đều có lý. Nhưng đại sư không chiu nói ra lời thứ ba, thì tất cả sẽ trở thành vô lý.
Mao Cao gạt đầu đáp lại :
- Lời nói của Lương huynh quả là công bằng chính trực.
Lương Thượng Nhân đánh mắt nhìn sang Không Ảo đại sư, đoạn nói :
- Kỳ thực đại sư muốn tôn Mao đại hiệp làm trưởng bối, để lấy lòng tin đôi bên.
Mao Cao bất giác ngớ người ra, gã không ngờ câu thứ ba lại là như vậy, trong lòng vui mừng không ít, nhưng miệng lại hỏi :
- Thật không?
Không Ảo đại sư bèn tiếp lời :
- Lời của Lương huynh cũng là lời của bần tăng.
Mao Cao thầm nghĩ trong lòng :
- Hắn nếu tôn ta làm trưởng bối, bái làm thuộc hạ của ta, ta để cho hắn cai quản thiên hạ, đâu có phương hại gì, ngược lại còn có lợi nữa là khác Nghĩ vậy xong, gã khiêm tốn mở lời :
- Đại sư nhất đại cao tăng, tại hạ quả không dám đương.
Lương Thượng Nhân cười thầm trong bụng, nhưng vẫn nói giọng nghiêm túc :
- Đại sư đã có ý như vậy, các hạ cũng chớ quá khiêm tốn.
Mao Cao nét mặt tươi hẳn lên, nở nụ cười nói :
- Đã như vậy, không biết câu nói đó của đại sư có muốn đổi lấy gì?
Gã ta thầm nói trong lòng :
- Có được câu nói đó, nếu muốn đổi lấy đầu của Úy Trì Văn và Bành Quân ta cung đáp ứng ngay.
Ánh mắt gã ta nhìn về phía bọn Úy Trì Văn.
Bành Quân đã đỡ Úy Trì Văn dậy, hai người đưa mắt nhìn nhau với bao nỗi hoảng sợ.
Lương Thượng Nhân cười lớn nói :
- Câu này của đại sư chỉ muốn đổi lấy hai chữ.
- Chữ gì?
Lương Thượng Nhân chậm rãi nói :
- Chỉ cần Mao đại hiệp xưng đại sư một tiếng...
Ông ta từ từ nhìn ánh mắt về phía Mao Văn Kỳ đang đứng thầm lặng một chỗ, nhè nhẹ lùi lại hai bước, nói từng tiếng một :
- Xưng đại sư một tiếng nữ tế...

Hai chữ nữ tế vừa nói ra, mọi người đều giật mình kinh ngạc, cũng không biết là đáng giận hay là đáng cười, đứng lặng người với nhau cả.
Mao Cao ngồi ngớ người rất lâu, bỗng vọt mạnh người dậy, may Lương Thượng Nhân đã lùi lại hai bước, nếu không thì sẽ bị gã ta húc trúng.
Gã quát như hổ gầm :
- Ngươi nói gì?
Lương Thượng Nhân sắc mặt vẫn không thay đổi, mỉm cười nói :
- Nhị vị đại hiệp kết thành thân gia, tại hạ là người mai mối, cũng vinh hạnh thay. Điềm tốt võ lâm này ắt sẽ lưu truyền ngàn đời sau.
Mao Cao cố đè nén cơn phẫn nộ, nói giọng lạnh nhạt :
- Không Ảo đại sư vẫn là người xuất gia, e rằng Lương huynh nói đùa đấy chứ?
Lương Thượng Nhân buông giọng :
- Quả phụ có thể tái giá, góa vợ có thể trùng thú. Không Ảo đại sư tuy là người xuất gia, nhưng chỉ cần hoàn tục để tóc, lập tức sẽ trở thành đường đường một anh hùng hán tử.
Mao Cao quét ánh mắt nhìn Không Ảo đại sư hỏi :
- Lời của Lương huynh có thật không?
Không Ảo đại sư vẫn ngồi yên bất động, lạnh giọng :
- Điều kiện này nếu thí chủ không chịu, thì điều kiện thứ nhất cũng khỏi bàn.
Mao Cao hai tay nắm chặt, ánh mắt phát ra những tia hàn quang lạnh lùng, đứng nguyên một chỗ.
Âu Dương Minh vã Thiết Bình nhè nhẹ bước ra chặn ngang cửa Không khí trong lòng lập tức trở nên căng thẳng. Mao Cao cũng thở ra một hơi dài, buông từng chữ một :
- Ngươi muốn ta gả nữ nhi ta cho ngươi, trừ phi nước sông Trường Giang chảy ngược, mặt trời mọc ở phương tây.
Không Ảo đại sư đứng dậy, gằn giọng :
- Ngươi nói thêm một lần nữa.
Mao Cao giận dữ quát :
- Ngươi nghe rõ đây, nếu ngươi...
Chưa nói bết lời, bỗng nghe Man Văn Kỳ chậm rãi cất giọng :
- Tôi ưa lão ta.
Lời nói nàng ta phát ra chậm rãi và lạnh lùng hoàn toàn không có một chút tình cảm nào, nhưng khiến cho mọi người phải sửng sốt cả lên.
Lương Thượng Nhân sắc mặt cũng chợt biến, nụ cười tắt hẳn, Âu Dương Minh và Thiết Bình mặt mày càng tái đi.
Hai người vốn yêu thích Mao Văn Kỳ bấy lâu nay, cuối cùng vẫn không lọt được vào mắt xanh của nàng. Không ngờ thiếu nữ kiêu ngạo này hôm nay lại tự nguyện lấy một hòa thượng.

Mao Cao run giật cả người, gắt giọng.
- Kỳ nhi, vào trong đi!
Mao Văn Kỳ sắc mặt tái nhợt, tợ như người dưới nghĩa địa mới hiện lên. Trong đôi mắt sáng long lanh lại toát ra ánh mắt kỳ dị.
Nàng vẫn đứng một chỗ, nói.
- Tôi can tâm tình nguyện ưa lão ta.
Mao Cao dạt lùi lại mấy bước, thân hình tợ như sắp ngã.
Gà thốt lên từng tiếng một :
- Kỳ nhi, con không nên vì phụ thân. Phụ thân thà công bại danh hư, vĩnh viễn trốn ẩn thân ở trốn thâm sơn, chứ không thể để con ưa một hòa thượng.
Ánh mắt quét nhìn một lượt, hô lớn :
- Chặn phía cửa, chuẩn bị ra tay.
Âu Dương Minh và Thiết Bình cùng ứng thanh, hoa kiếm chuẩn bị xuất chiêu.
Mao Văn Kỳ từ từ bước lên, nói :
- Tôi dù sao cũng phải lấy chồng, lấy ai cũng đều như vậy cả. Nhưng phải đợi đến khi đại sự đã thành, tôi mới thành thân với lão ta.
Mao Cao buột miệng thốt lên :
- Nhưng...
Mao Văn Kỳ ngắt lời :
- Con đã quyết, phụ thân không nên nói gì nhiều.
Mao Cao sững cả người, than một tiếng, từ từ ngồi xuống ghế.
Mao Văn Kỳ hé nụ cười trên môi, nói :
- Ủa, tôi đáp ứng ưu lão, lão sao không khấu đầu lạy tạ phụ thân tôi?
Không Ảo đại sư bất giác ngớ người, gượng cười ấp úng nói không thành lời :
- Đây.... đây...
Lão vì muốn báo thù nỗi đau mất vợ mười chín năm về trước, vì muốn củng cố quyền uy và địa vị của mình, đã không từ bỏ bất cứ một thủ đoạn nào để cưới cho bằng được với Mao Văn Kỳ. Nhưng lão ta lúc này trên người đang vận áo cà sa, niên kỷ lại lớn như vậy, lại bảo lão ta cúi đầu lạy sát đất nói lên hai tiếng nhạc phụ trước mặt mọi người, thực làm cho lão ta dở khóc dở cười.
Lương Thượng Nhân mỉm cười nói :
- Đại sư lúc này lẽ nào lại còn hổ thẹn nữa sao? Đã định ước nhân duyên, đại sư không những bái kiến nhạc phụ, phải còn trao hai lễ vật nữa chứ.
Không Ảo đại sư ấp úng mở lời :
- Bần tăng...
Lão ta mới nói ta hai chữ bần tăng, chợt phát giác không đúng nên sượng sùng im bặt miệng lại.

Lương Thượng Nhân cười ha hả, nói :
- Hai chữ tiểu tế đại sư lại không biết nó à?
Nếu đại sư mà tự xưng tiểu tế thì quả là một chuyện lạ lùng ngàn năm khó có, thật buồn cười. Nhưng lúc này trên mặt mọi người không có một chút gì gọi là cười cả.
Không Ảo đại sư trong lòng mừng khấp khởi, cũng không nhận ra ý giễu cợt trong lời nói của Lương Thượng Nhân, lão lúng từng giây lát mới nói ra :
- Tại hạ ra đi vội vã nên không đem theo lễ vật.
Lương Thượng Nhân tiếp lời :
- Từ nay về sau nhị vị đã là một nhà, đại sư sao không đem chiếc hài đó dâng làm lễ vật? Vật này vốn là của ân sư Mao cô nương, như vậy càng tuyệt diệu lắm thay.
Không Ảo đại sư trầm ngâm khoảnh khắc, nghe Mao Văn Kỳ cất giọng :
- Lẽ nào không chịu sao?
- Đâu có.
Không Ảo đại sư gượng cười đáp lại, cuối cũng lấy chiếc hài ra cầm hai tay dâng lên.
Lương Thượng Nhân thấy vậy, thầm nói trong lòng :
- Chỉ cần ngươi giao tín vật đó ra, từ nay về sau ta khỏi phải nghe lệnh ngươi.
Âu Dương Minh và Thiết Bình tức giận đến tái mặt, ánh mắt như muốn phun ra lửa. Cả hai dù không nói ra, nhưng nỗi oán hận đã bộc lộ ra rất rõ từ ánh mắt.
Mao Cao sát sơ trỗi dậy trong lòng, nhưng lúc này gã ta không thể trở mặt với Không Ảo đại sư được bèn nhận lấy chiếc hài. Gã đánh mắt nhìn thấy bọn Thiết Bình ném ánh mắt đầy vẻ cảm thù, đôi mày bất chợt nhíu lại, vung tay bảo :
- Hoài Âm tam kiệt một chết một thụ thương, bọn bây không nhanh đi lo hậu sự và trị thương cho Úy Trì Văn, còn đứng đó làm gì?
Cả hai cúi mình ứng thanh, đem Úy Trì Văn và thi thể Tạ Đông Phong, cùng với Bành Quân đi ra khỏi căn phòng.
Mao Cao thầm than một tiếng, lấy từ trong người ra một chiếc quạt xếp bảo :
- Cầm lấy!
Lương Thượng Nhân vỗ vào vai Không Ảo đại sư nói :
- Đó chính là vật mà nhạc phụ trao lại cho ông, nhanh nhận lấy đi.
Không Ảo đại sư đưa hai tay nhận lấy, chợt phát hiện thái độ và cách xưng hô của Lương Thượng Nhân đối với lão ta trở nên khinh mạn vô lễ.
Nghĩ vậy, trong lòng bất giác lạnh đi, lão gượng cười nói :
- Lần này Lương huynh tận lực tương trợ, tại hạ...
Lương Thượng Nhân cười nhạt ngắt lời :

- Ta và Mao đại hiệp thứ bậc ngang nhau, từ nay về sau ngươi cũng nên xưng ta hai tiếng đại thúc mới có lý, nếu không thì trở thành tôn ti bất phân, lớn nhỏ lụn bạt mất.
Không Ảo đại sư nghẹn cả cỏ không nói nên lời.
Mao Cao thấy tình thế giữa hai người chuyển biến, trong lòng thầm mừng :
- Ngươi tuy tài ba, muốn ta chịu sự quản chế của ngươi, nhưng đáng tiếc ngươi cuối cùng lại đi trật một bước, lúc này lại phải chiu dưới sự quản chế của lão phu.
Không Ảo đại sư nhìn thần sắc trên mặt gã ta, trong lòng lạnh đi, nhưng cũng thầm nghĩ :
- "Ngươi chớ có đắc ý, chỉ cần người đối với ta hơi khác lạ một tí, thì phải biết tay ta".
Lương Thượng Nhân nhìn quanh tả hữu, thầm mừng :
- "Cưu Thứ ơi Cưu Thứ, bọn họ nếu thật sự liên thủ đối phó ngươi, thì ngươi thật sự đáng lo đấy. Nhưng cũng may giữa hai người này có sự hiềm khích với nhau, bởi vậy ngươi cũng bất tất phải lo lắng".
Mao Văn Kỳ nét mặt vẫn thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng lại nghĩ :
- "Cưu Thứ ơi Cưu Thứ. ta đã không thể cùng kết hôn với chàng thì cũng tuyệt đối không thể kết hôn với người khác. Chàng đã không thể cưới ta, ta cũng muốn chàng không cưới bất cứ ai khác".
Ngọn lửa tình yêu nồng cháy trong lòng nàng, giờ đầy đã biến thành oán hận. Tính cách đa tình và thuần khiết, giờ đây cũng đã biến thành lạnh bạo vô tình.
Trong phòng, mọi người đều có một nỗi niềm tâm sự riêng tư. Ngân Đao sứ giả Âu Dương Minh và Đoạt Mệnh sứ giả Thiết Bình ra khỏi hầm ngầm, càng mang bao nỗi niềm riêng tư nặng trĩu hơn nữa.
Ra khỏi hầm ngầm, bọn Thiết Bình bước lên đại điện đầy bụi trần.
Ngoài trời tối đen như mực, mưa rơi tầm tã, tiếng sét long óc long tai, thỉnh thoáng có những tiếng chớp lóe lên xé tan màn đêm đen tối.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 37
Phép thuật trừ yêu

Đây chính là lúc đen tối nhất trước lúc trời sáng.
Đoạt Mệnh sứ giả Thiết Bình vừa bước lên đại điện, liền dừng chân quay lại vái Lôi Điện Kiếm Bành Quân một lễ, trầm giọng :

- Bành huynh giữ miệng kín thật, tiểu đệ cảm kích vô cùng.
Lôi Điện Kiếm Bình Quân hận giọng :
- Thiết huynh chớ nói vậy, huynh đệ ta lâu nay chịu đại ân Cưu tiên sinh, vốn nên tận lực vì lão ta. Huống chi lúc này nhi ca ta bị chết trong tay bọn độc ác kia.
Âu Dương Minh đóng cửa hầm lại, than nhẹ :
- Huynh đệ tại hạ thật không ngờ giữa chừng lại đột ngột xuất hiện tên Không Ảo đại sư đó nếu không thì đâu mời ba bị đến đây, làm Tạ nhị ca bị chết mọt cách oan uổng.
Thiết Chưởng Úy Trì Văn than dài :
- Đây chẳng qua là thiên mệnh mà thôi, đau oán trách được nhị vị...
Đoạt Mệnh sứ giả Thiết Bình nói giọng buồn rầu :
- Thiên mệnh, thiên mệnh... hai huynh đệ ta nếu không phải do thiên mệnh thì đâu biết sư phụ, một người mà huynh đệ ta một mực khâm phục lại chính lã cừu nhân đã giết hại cả đại gia đình huynh đệ ta.
Bành Quân ngạc nhiên hỏi :
- Thì ra hai vị cho đến thời gian gần đây mới biết mình là hậu nhân của cừu nhân Mao Cao, thế mà tại hạ cứ ngỡ rằng hai vị vì mang mối hận thù trong lòng nên đầu nhập làm môn hạ của Mao Cao.
Ngân Đao sứ giả Âu Dương Minh cất giọng than :
- Tiểu đệ và Thiết huynh là hai anh em cậu cô, bảy tuổi đã đầu nhập làm môn hạ của Mao Cao.
Bành Quân hỏi :
- Sao phải đầu nhập làm mộn hạ lão ta.
Âu Dương Minh trả lời :
- Bấy giờ Mao Cao nuôi hy vọng độc bá võ lâm, đã chuyền lùng tìm những cô nhi có tư chất thông minh anh tuấn, thu nhận làm đệ tử tâm phúc của gã ta.
Thiết Bình hận giọng nói :
- Nhưng gã ta cũng không ngờ đã tìm trúng nam tử của cừu nhân gã ta. Lưới trời lồng lộng thưa mà chẳng lọt, sự an bài của trời xanh có lúc cũng rất kỳ diệu.
Bên ngoài tiếng sét vang dội, càng chứng thực được uy lực của trời xanh.
Bành Quân tiếp lời :
- Thì ra là gã ta tìm các người, chứ không phải các ngươi tìm gã ta.
Úy Trì Văn cũng xao động tinh thần, lên tiếng hỏi :
- Đã hơn mười năm nay không phát hiện điều đó, thời gian gần đầy nhị vị làm sao phát hiện được?
Thiết Bình cười khổ, trả lời :
- Mao Cao nếu không lệnh bọn tôi đi chiêu tập anh hùng thiên hạ, thì bọn tôi

sẽ không đi kiếm tìm ba vị. Huynh đệ tôi nếu không kiếm tìm ba vị, thì sẽ không trở về Hoài Âm. Nếu không trở về Hoài Âm, thì sẽ không phát hiện ra chuyện này, và nếu không phát hiện ra chuyện này, thì ôi... Tạ nhị ca đâu có chết.
Bành Quân nói giọng sầu thảm :
- Tạ nhị ca nếu không chết, thì hai vị lại phải chết.
- Vì sao?
Âu Dương Minh ngạc nhiên hỏi.
Bành Quân trả lời.
- Khi hai vị đặt chân vào trang viện huynh đệ ta, huynh đệ ta đã ngầm chuẩn bị độc tửu, cần giết chết hai sứ giả của Mao Cao cũng báo đáp được ân Cưu tiên sinh. Không ngờ...
Đoạt Mệnh sứ giả Thiết Bình ngắt lời :
- Huynh đệ ta vừa vào tam trang, khi nhìn mâm yến tiệc đả phát hiện ra trong đó có rượu độc, bởi vậy huynh đệ tôi mới biết Hoài Âm tam kiệt có thù hận với Mao Cao, nếu không thì đâu dám mời ba vị đến đây làm nội ứng, lẽ nào không sợ các vị bán mạng sống bọn tôi cho Mao Cao.
Bành Quân bật cười, nói :
- Thì ra cơ trí của nhị vị cũng thật sâu.
Bốn người cũng nhìn nhau cười. Trong giang hồ, quan hệ giữa người và người có sự biến hóa khôn lường, nhiều lúc chỉ quyết định trong tích tắc, trong tích tắc đó nếu sai lệch một tí, sẽ tạo nên mối họa chết người. Sự phân cách giữa ân oán, tình hận của người trong giang hồ cũng như lưỡi dao mỏng, chỉ cần sai lệch một tí tất sẽ dẫn đến sai lầm lớn.
Úy Trì Văn ho khan một tiếng, nói :
- Nhị vị đặt chân đến Hoài Âm, nhất đinh sẽ có gặp....
Thiết Bình tiếp lời :
- Hoài Âm vẫn là cố hương của bọn tôi, khi đến Hoài Âm, huynh đệ tôi liền đi viếng lăng mộ của tiền nhân, không ngờ...
Trên mặt hiện lên nét bi ai oán hận, anh ta nói tiếp :
- Không ngờ bọn tôi ta đặt chân đến phần mộ, cũng có hai thanh y đạo nhân đến viếng mộ.
- Lúc đó trời về đêm, vì có lòng hiếu kỳ, muốn xem hai vị đạo nhân đó có quan hệ gì với bậc tiền nhân, nhưng huynh đệ tôi lặng lẽ lánh mình để theo dõi.
Trong đêm tối, thấy hai người một cao một thấp, nhưng đều vận áo quần cũ kỹ, đầu tóc bạc trắng, thần tình xem ra cũng rất bi thương.
Ngừng lại giây lát, anh ta nói tiếp :
- Cả hai người cùng cúi người vái trước mộ, lão nhân lùn đột nhiên bật lên than một tiếng, miệng lẩm bẩm: “Cưu Độc ơi Cưu Độc, người quả nhiên nói

không sai". Bọn ta lúc đó cũng thật sự kinh ngạc, nghĩ không ra tiên phụ tiên mẫu sao lại có quan hệ với ma đầu Cưu Độc?
Thiết Bình thở hắt ra mặt cái, đoạn kể tiếp :
- Bọn tôi nghe lão nhân cao lớn cũng cất giọng than: "Cưu Độc ơi Cưu Độc, ngươi bây giờ từng nói Mao Cao gây ra biết bao nhiêu chuyện thấp hèn độc ác ở Trấn Giang đáng tiếc bọn ta đều không tin. Nhưng hôm nay đã là mười bảy năm trôi qua, bọn ta đến Trấn Giang thăm dò, mới biết lời ngươi nói hoàn toàn đúng sự thật. Nhưng đã không còn kịp nữa".
Bành Quân buột miệng hỏi :
- Phần mộ đó là phần mộ của phụ mẫu thân nhị vị chứ?
Thiết Bình trả lời :
- Đúng vậy.
Bành Quân ngạc nhiên hỏi lại :
- Đã là mộ tổ của nhị vị, vì sao hai đạo nhân kia lại nhắc đến Cưu tiên sinh trước mộ, lại đề cập đến chuyện Mao Cao gây ra ở trấn Giang Nam?
Thiết Bình trả lời :
- Tổ tiên tiểu đệ tuy ở Hoài Âm, nhưng phu mẫu lại đến Trấn Giang thiết lập tiêu cục. Cách đây mười chín năm sau khi phụ mẫu tiểu đệ cùng di phụ di mẫu đều bị sát hại, được nội ngoại thân thích đưa linh cốt về an táng tại quê nhà.
Từ khóe mắt rướm ra hai dòng lệ nóng, anh ta nói tiếp :
- Cái chết đầy bi thảm của tiên phụ mẫu, đã kích động lòng căm phẫn của nhiều bằng hữu giang hồ, nhưng không có người nào biết hung thủ là ai.
Tiểu đệ nghe hai vị đạo nhân nói vậy, liền liên tưởng đến lời nói của họ nhất định liên quan đến cái chết của phụ mẫu thân...
Anh ta phải đến đó, cổ họng tắt nghẽn lại, nước mắt chảy dài.
Ngân Đao sứ giả Âu Dương Minh vỗ nhẹ lên vai anh ta, tiếp lời :
- Bọn tiểu đệ trong lòng đang hoài nghi, lại nghe lão đạo nhân than một tiếng, nói: "Linh hồn trong mộ, các người nếu có hay thì hãy nghe ta nói, cừu nhân của các người cuối cùng đã được truy tìm, hắn là Linh Xà Mao Cao."
Âu Dương Minh thả ánh mắt nhìn sầu muộn, đoạn kể tiếp :
- Lão nhân cao lớn cũng ngậm ngùi nói: "Các người tuy không có hậu nhân để trả thù rửa hận, nhưng..." Nghe đến đó, bọn tiểu đệ không dằn lòng được nữa, cùng lao người ra, quỳ trước mộ khóc nức nở.
Âu Dương Minh đưa tay gạt những giọt nước mắt lăn dài trên má, nói :
- Bấy giờ hai vị đạo nhân cũng lắm kinh ngạc, nhưng được khi hỏi ra bọn tiểu đệ là hậu nhân của người trong mộ, cả hai cùng bùi ngùi thốt lên: "Trời xanh có mắt họ vẫn còn có hậu nhân..." Lão đạo nhân cao lớn nhìn kỹ bọn tiểu đệ, bỗng biến sắc hỏi: "Các ngươi có phải là thuộc hạ của Mao Cao

không?" Bọn tiểu đệ kể ra chuyện đầu sư học nghệ, họ càng đau buồn và bi phẫn hơn.
Thiết Bình ngưng khóc, nói giọng hận thù :
- Qua lời của hai vi đạo nhân nói ra, bọn tiểu đệ xác định Mao Cao chính là cừu nhân của bọn tiểu đệ, trong lòng bi phẫn tột độ.
Bành Quân chợt nhíu mày hỏi :
- Mao Cao vì sao không biết nhị vị là hậu nhân của cừu nhân?
Thiết Bình nước mắt vẫn còn đọng trên má, miệng lại hé rạng nụ cười nói :
- Đây chính lã điềm báo ứng của trời đất, vì bọn tiểu đệ khi mới nhập môn, Mao Cao lệnh bọn tiểu đệ phát thệ vĩnh viễn không được đề cập về gia thế của mình.
Âu Dương Minh hận giọng :
- Hắn ta làm như vậy là muốn bọn tiểu đê diệt mất đi nhân tính, đoạn tuyệt tất cả mọi quan hệ, nhất tâm nhất ý phụng sự hắn ta, không tiếc thân vì hắn ta...
Thiết Bình cười thảm nói :
- Nhưng hắn ta đâu có ngờ, trên cõi đời này còn có chủ tế chí cao chí công, khiến cho hắn tự tìm cách để hại lại mình.
Úy Trì Văn và Bình Quân đều than thở, vì không muốn khơi dậy nỗi bi thương trong cõi lòng của Âu Dương Minh và Thiết Bình, nên không dám hỏi thêm gì về phụ mẫu thân họ chết như thế nào?
Nhưng Bành Quân vẫn buột miệng hỏi :
- Hai vị đạo trưởng đó lã ai? Nhị vi có biết không?
Thiết Bình than :
- Bọn tiểu đê tuy thỉnh giáo đến ba lần, nhưng họ vẫn không chịu nói ra tính danh, vừa trao đổi vài lời là họ đi ngay.
Âu Dương Minh tiếp lời :
- Bấy giờ ho chỉ nói một câu duy nhất: "Tính danh của bọn ta vốn đã quên từ mười mấy năm nay".
Ngoài trời sấm sét làm rung chuyển cả trời đất, mưa như trút nước.
Mọi người trong lòng đều nặng trĩu, đứng lặng nhìn mưa rơi...
Ngoài ánh chớp ra, bốn bề bao trùm một màu đen tối, không có ai nhìn rõ mặt ai, nhưng mọi người cùng chung một mối thù, trong lòng lại rất thấu hiểu nhau.
Bỗng Thiết Bình và Bành Quân cùng nói một lần :
- Tiểu đệ còn có một điều...
Cả hai đều im bặt miệng lại, Bình Quân mỉm cười mở lời :
- Xin Thiết huynh nói trước!
Thiết Bình bồi một nụ cười gượng gạo, hỏi :
- Không biết nhị vị chuẩn bị an táng Tạ nhị ca như thế nào?

Úy Trì Văn nói giọng đau buồn :
- Người chết rồi không thể sống lại được, chỉ cần huynh đệ ta làm sao phải ra tay báo thù cho Tạ nhị đệ, còn việc an táng dù thế nào đi nữa, Tạ nhị đệ ở nơi chín suối cũng không đến nỗi trách cứ huynh đệ ta.
Thiết Bình gật đầu, chợt hỏi :
- Bành huynh vừa rồi định nói gì?
Bành Quân bèn nói :
- Nhị vi lúc nào cũng luôn ở bên cạnh Mao Cao, sao không thừa cơ hội giết chết lão ta đi.
Thiết Bình đáp lại :
- Mao Cao giết phụ mẫu huynh đệ ta chết một cách thảm khốc, dùng thủ đoạn không những tàn độc mà còn...
Anh ta càng nói càng kích động nỗi bi phẫn trong lòng giọng trở nên đanh lại :
- Huynh đệ ta nếu chém một đao giết chết lão ta, thì đâu trút được cơn hận trong lòng, đâu thể để cho lão ta chết một cách khỏe khoắn như vậy được.
- Đã như vậy, nhị vị ngoài chuyện để huynh đệ ta làm nội ứng ra, cũng nên có những dự tính khác mới được, nếu không thì Mao Cao...
Chưa dứt lời bỗng nghe có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại. Tiếng vó ngựa và tiếng mưa rơi tuy gần giống nhau, nhưng từ tai người võ lâm nghe ra lại hoàn toàn khác biệt.
Âu Dương Minh mặt thoát biến sắc, nói :
- Có người tới!
Anh ta quét mắt nhìn quanh một lượt, liền đem thi thể Tạ Đông Phong giấu vào dưới án thờ, trầm giọng :
- Ẩn mình để theo dõi tình hình.
Ngôi miếu này tuy đổ nát nhưng rất to lớn, trong đại điện cũng có đến mười mấy tượng thần, án thờ la liệt, nơi nào cũng có.
Cả bốn người cùng tìm chỗ để ẩn nấp.
Nghe tiếng vó ngựa dừng lại ngoài đại điện, giọng một người vang lên :
- Huynh đệ ta cuối cùng cũng tìm được một chỗ trú mưa.
Từ ngoại đại điện bước nhanh vào hai người, một người mặt trắng đôi mắt quắc sáng, tuy toàn thân ướt đẫm, nhưng thần thái vẫn phiêu dật khoáng đạt.
Người kia mình vận chiếc đạo bào màu xám bạc, cử chỉ tuy rất linh lợi, nhưng thần tình lại buồn bã rũ rượi.
Thiết Bình nấp trong án thờ, chưa nhận dạng ra đối phương, bỗng có tiếng sét chớp sáng, làm hiện rõ diện mạo hai người.
Thiết Bình đôi mày giãn ra, thầm nói :
- Thì ra là Thanh Phong Kiếm Chu Bạch Vũ và Ngân Hạc đạo trưởng.
Vừa lúc vào cửa, họ cởi áo ngoài ra vắt mấy cái rồi đưa lên lau những giọt

nước mưa trên mặt.
Chu Bạch Vũ thở dài một hơi, nói :
- Đạo huynh, có đem theo lửa không?
Ngân Hạc đạo trưởng trả lời :
- Dù có lửa cũng ướt hết không dùng được Anh ta phát mấy tiếng cũng có vé buồn bã nặng nề.
Chu Bạch Vũ cười nói :
- Ngồi trong tối vậy cũng được.
Hai người mặc nhiên một hồi lâu, Chu Bạch Vũ nói tiếp :
- Không biết nơi này là Đạo quan hay là Phật tự, nếu trên án thờ có Tam Thanh lão tổ thì chúng ta nên vào tham bái một lễ.
Trong đêm tối, nghe đi nghe lại chỉ có một người nói. Hoa Sơn đạo trưởng cứ ngồi lặng lẽ một chỗ, đã không nói cũng không trả lời.
Bọn Thiết Bình đang cảm thấy kỳ quái, chợt nghe Chu Bạch Vũ cất giọng :
- Đạo huynh, các hạ đã là người xuất gia, phải nên dứt bỏ đi chuyện ân cừu. Các hạ đã không muốn báo thù, thì chớ có nghĩ đến nó nữa.
Ánh chớp lại lóe sáng.
Ngân Hạc đạo trưởng chợt đứng dậy, bước về phía cửa, lại quay trở lui. Anh ta đi đi lại lại mấy vòng, mới cất giọng than :
- Nếu không báo thù thì làm sao tiêu được mối hận trong lòng ta?
Chu Bạch Vũ nhẹ giọng :
- Ân oán tương báo đâu có được gì.
Ngân Hạc đạo trưởng ngồi xuống lại, trầm mặc một hồi lâu mới nói :
- Chu huynh, huynh có biết gian khổ của ta trong học kiếm, mỗi ngây trời chưa sáng đã dậy, leo trèo khắp núi. Trong lúc mọi người đang ngon giấc, ta vẫn ra núi luyện kiếm, ngày qua tháng lại khắc khổ biết dường nào, chẳng qua cũng chỉ vì báo thù.
Chu Bạch Vũ chậm rãi buông giọng :
- Ta tuy không thù hận, nhưng cũng luyện kiếm như vậy.
Ngân hạc đạo trưởng như không nghe đến, nói lớn :
- Hai mươi năm nay, ta không lúc nào quên được mối thâm cừu ghi xương tạc dạ này, như hôm nay ta học kiếm đã thành, lẽ nào lại quên được mối thù đó hay sao?
Chu Bạch Vũ mở lời khuyên :
- Không thể quên đi cũng phải quên đi. Trên đời này vốn có biết bao nhiêu chuyện xót xa đắng cay, mối thù của đạo huynh dù có ghi xương tạc dạ, cũng không nên báo thù.
Bọn Thiết Bình thoạt tiên nghe Ngân Hạc đạo trưởng có mối hận thù sâu sắc, luyện kiếm gian khổ, đã thầm ngạc nhiên trong lòng, giờ nghe Chu Bạch Vũ khuyên anh ta không thể phục thù, lại cành ngạc nhiên hơn, cùng

thầm nghĩ :
- "Cừu nhân của anh ta là ai?"
Ngân Hạc đạo trưởng lại đứng dậy, thả bước đi quanh quẩn trong đại điện, đủ thấy nỗi mâu thuẫn đang giằng xé trong lòng.
Chu Bạch Vũ nói giọng nhỏ nhẹ :
- Đạo huynh, tại hạ có lời trung thực, đạo trưởng chớ để lòng, nghĩ rằng Cưu tiên sinh tuy sát hại phụ mẫu đạo huynh, nhưng chuyện Chư Cát Nhất Bình ức hiếp hương lý, Chư Cát đại nương bức hiếp gái lành vào chốn hư thân, mọi người đều biết. Thù hận như vậy, đạo huynh dù muốn báo thù, cũng không thể nhằm vào nam tử của Cưu tiên sinh được.
Bọn Thiết Bình thầm nghĩ :
- "Thì ra anh ta là nam tử của Chư Cát Nhất Bình, cừu nhân của anh ta cũng là Cưu tiên sinh".
Ngân Hạc đạo trưởng giậm mạnh chân, ngẩng đầu than :
- Cưu Thứ ơi Cưu Thứ, ta nếu quên đi cừu hận của ngươi, ngươi có quên đi cừu hận của người khác không chứ?
Anh ta lại ngồi bệt xuống đất, hai người từ đó trở đi cũng không nói thêm một lời nào nữa.
Trong cơn mưa gió tầm tã, có tiếng ngựa hí vang, khiến cho cảnh tượng càng thêm rùng rợn.
Chốc lát sau, có hai bóng người xuất hiện bước nhanh vào cửa điện. Đó là hai hán tử trung niên có thân hình cao to.
Họ giũ những hạt mưa trên người, miệng nói :
- Kinh nhiễu!
Rồi cũng ngồi xuống ở góc phòng.
Bốn người cùng ngồi nhưng không nhận ra nhau.
Chu Bạch Vũ và Ngân Mạc đạo trưởng vẫn thầm thì to nhỏ, cũng không biết đang nói gì?
Rất lâu sau, sấm chớp lóe sáng lên Chu Bạch Vũ và Ngân Hạc đạo trưởng chú mắt nhìn đối phương, hai người kia cũng nhìn lại họ, cùng mỉm cười.
Chu Bạch Vũ cảm thấy trong bọn họ có một người có diện mạo rất quen, nhưng nghĩ không ra người đó là ai?
Lão liền ghế sát tai Ngân Hạc đạo trưởng, nói nhỏ :
- Thân pháp hai người này khi lướt người vào đều thuộc loại thân thủ hiếm thấy trong giang hồ, nhất định có lai lịch không vừa, nhưng ta nghĩ không ra họ là ai?
Ngân Hạc đạo trưởng lắc đầu đáp :
- Ta cũng không nhận ra.
Chu Bạch Vũ nôn nóng nói :
- Trời mưa to thế này không biết đợi đến bao giờ mới tạnh?

Mọi người không ai đáp lời, ngồi lặng yên trong đêm tối tợ như những bức tượng trong khám thờ vậy.
Thời gian trôi qua độ tuần trà, bỗng nghe một tiếng quát lớn từ bên ngoài, tiếp theo là hai bóng ngươi lao vọt vào trong đại điện với thế nhanh phàm tốc.
Mọi người giật mình cả kinh, ngẩng đầu nhìn, thấy trong màn đêm đen tối có hai bóng người cao to, tuy không nhìn rõ diện mạo nhưng cùng nhận ra cả hai đều cụt tay.
Hai người này bước vào với vẻ cấp bách, cũng chẳng để mắt nhìn quanh xem thử trong đại điện có ai không, một người đã lớn tiếng :
- Nếu ngươi cứ bám theo ta, ta sẽ đánh ngươi chết ngay.
Giọng nói tuy trầm mãnh, nhưng nghe ra đã già cả.
Người kia quỳ phục dưới đất khóc than :
- Phụ thân... phụ thân...
Giọng của lão nhân phẫn nộ hét lớn :
- Ngươi nếu không lấy được đầu của nam tử Cưu Độc đến gặp ta, thì chớ có gọi ta bằng phụ thân. Làm con nếu không báo thù được cho phụ thân thì không thể chấp nhận làm con được.
Người kia vẫn quỳ sát dưới đất khóc lóc đầy thống khổ.
Chu Bạch Vũ và Ngân Hạc đạo trưởng không cần nhìn đủ biết hai người đó chính là cha con Thần Thương Uông Lỗ Bình. Chu Bạch Vũ cười nhẹ nói :
- Nam tử như vậy mà lão còn không chấp nhận thì quá ngốc.
Uông Lỗ Bình quay phắt người lại quát :
- Ai?
Chu Bạch Vũ cười lớn nói :
- Ta để cho phụ tử các ngươi có dịp trùng phùng, lão lúc này đã không nhận ra ta rồi sao?
Ánh chớp xẹt sáng, song phương đều nhận ra nhau.
Uông Lỗ Bình cười nhạt hỏi :
- Thì ra là vị bằng hữu chuyên đi lo chuyện của người khác, ngươi đến đây làm gì?
Chu Bạch Vũ cười đáp :
- Đợi xem bằng hữu không nhận con mình làm con.
Uông Lỗ Bình phẫn nộ giậm chân một cái gằn giọng :
- Ta nghe trong giang hồ loan tin Mao Cao và gã tính Cưu đều đến vùng lân cận Trấn Giang này, bởi vậy đến quanh đây để lung tìm...
- Tìm làm gì?
Chu Bạch Vũ cắt ngang lời.
Uông Lỗ Bình chằm chằm tức giận nói :
- Ngươi ở nơi này, có phải muốn đợi gã tính Cưu không? Ta xem ngươi

giống như một vị thuyết khách của gã tính Cưu vậy, nhưng ngươi nói ra cũng vô dụng.
Chu Bạch Vũ tiếp lời :
- Lão nhất định muốn báo thù hay sao?
Uông Lỗ Bình cười ha hả nói.
- Đương nhiên, mối hận thù hai mươi năm nay, không thể không báo thù.
Chu Bạch Vũ hỏi giọng gắt gỏng :
- Lão đã xưng là Nhân Mệnh Liệp Hộ, sao không tự đi săn lùng nam tử của Cưu Độc, việc gì phải bảo nam tử của lão đi. Cưu Độc đã cứu mạng sống ông ta, lão lại...
- Không mượn ngươi xía vào....
Uông Lỗ Bình phẫn nộ vừa lên tiếng quát, bỗng nghe từ góc phòng có tiếng cười lạnh lùng vang lên :
- Cưu tiên sinh cứu mạng nam tử của ngươi, ngươi lại nhất định muốn giết chết nam tử của Cưu tiên sinh, như vậy há không mất công bằng lắm sao?
Tiếp đó, hai bóng người từ trong góc phòng từ từ đứng dậy, bước từng bước một tiến về phía Uông Lỗ Bình.
Hai người bước đi rất nhẹ, lừ lừ hiện ra tợ như từ chốn u linh hiện về.
Uông Lỗ Bình quát lớn :
- Các ngươi là ai, có quan hệ gì với gã tính Cưu?
Người phía bên trái lạnh giọng :
- Trước khi ngươi tìm gã tính Cưu để phục thù ta cần hỏi ngươi, ngươi từng lấy đi biết bao sinh mạng ở ải ngoại, lẽ nào ngươi không sợ người khác phục thù sao?
Người bên phải nói tiếp theo :
- Ngươi giết chết vô số lữ khách ở sa mạc, những oan hồn không có nơi để trở về đó đều muốn tìm ngươi để đòi mạng.
Giọng nói vang lên lạnh lùng, khiến cho Uông Lỗ Bình phải run sợ thốt lên :
- Ngươi... ngươi là ai?
Giọng nói chưa dứt, quả nhiên có tia chớp lóe sáng, tiếng sấm nổ làm rung chuyển cả mặt đất, lờ đờ tợ như ma quỷ hiện hồn về.
Nét mặt hai người lại rất giống nhau.
Uông Lỗ Bình cơ linh thất thoát, lùi lại mấy bước, chỉ tay nói :
- Ngươi... ngươi...
Người bên trái lạnh lùng cất giọng :
- Ta tìm ngươi bấy lâu nay, ngươi sống trên thế gian một ngày, thì lữ khách trên sa mạc thê ai một ngày không được yên ổn. Ngươi nên đục xuống đất tìm Cưu tiên sinh để thanh toán chuyện ân oán.
Gió lùa từng cơn qua song cửa, Uông Lỗ Bình mở to mắt nhìn, bất chợt có cảm giác những lữ khách bị lão ta giết trước đây giờ như hiện về vờn quanh

lão.
Màn đêm bao la vô tận như biến thành một biển máu.
Lão ta sợ đến phát run, hai hàm răng đánh cầm cập, hét một tiếng đâm đầu chạy đi.
Loạn Phát Đầu Đà tuy đã ngừng khóc, nhưng vẫn gục người dưới đất. Lúc này thấy Uông Lỗ Bình đâm đầu chạy cuồng, cũng thất thanh kêu lên :
- Phụ thân!
Lão vùng dậy lao người theo, mất hẳn trong màn đêm.
Chu Bạch Vũ vỗ tay cười khoái chí, nói :
- Hảo, khoái ý thật. Phép thuật của nhị vị tại hạ rất bội phục.
Hai người kia cùng cười, người bên trái nói :
- Từ nay về sau, lão ta e không dám nhìn cừu nhân để phục thù, cũng không dám ra tay hại người. Nhưng nếu lão ta không biết ăn năn hối cải, thì tại hạ quyết không tha thứ.
Chu Bạch Vũ mỉm cười hỏi :
- Vừa rồi ta thấy nhị vị diện mạo anh tuấn, sao chỉ trong chớp mắt đã thay đổi khuôn mặt khác rồi, lẽ nào nhị vị có đem theo mặt nạ bên mình sao?

Hồi 38
Pho tượng thần sống

Cả hai cùng cất giọng cười nói :
- Các hạ nhãn lực quả lợi hại.
Rồi đưa tay lột tấm mặt nạ ra.
Chu Bạch Vũ tươi cười tiếp lời :
- Chỉ cần có ánh sét chớp sáng, tại hạ sẽ nhận ra diện mạo nhị vị. Không biết nhị vị có cho biết trước đại danh không?
Người bên trái tự xưng :
- Tại hạ là Thụy Mộc Phương Chính!
Nên biết rằng ba chữ Kim Kiếm Hiệp ở trong võ lâm tuy uy danh hiển hách, nhưng tính danh Thụy Mộc Phương Chính lại rất lạ lùng đối với người trong giang hồ.
Chu Bạch Vũ à một tiếng, thầm ngạc nhiên trong lòng :
- Người này khinh công kỳ diệu như vậy, sao tính danh nghe ra rất lạ?
Lão đưa ánh mắt nhìn sang người bên cạnh, sấm chớp xẹt ngang lưng trời làm cả căn phòng lóe sáng.

Bốn ánh mắt vừa chạm nhau, người kia lập tức cúi đầu xuống, dường như không muốn thấy mặt Chu Bạch Vũ.
Nhưng Chu Bạch Vũ vừa thoáng nhìn qua, trong đầu đã nhớ ra một người.
Lão run rẩy đưa cánh tay ra, thốt lên :
- Ngươi... ngươi là tiểu sư đệ Thạch Lân?
Lão đặt tay lên vai Thạch Lân tuy đã già và tiều tụy đi nhiều nhưng khuôn mặt anh ta, cho đến đôi mắt quắc sáng, vẫn rất quen thuộc đối với Chu Bạch Vũ.
Thạch Lân biết rằng tránh cũng không được, bên than một tiếng nói :
- Sư huynh, lão... lão còn nhận ra tiểu đệ sao?
Những năm trở lại đây Thạnh Lân tâm hàn ý lạnh, cố lánh mặt những huynh đệ đồng môn phái Võ Đương, không muốn để cho họ biết nơi lưu lạc của anh ta.
Chu Bạch Vũ nắm chặt vai Thạch Lân, nói :
- Ta sao không nhận ra lão đệ được. Bao năm nay ta muốn tìm lão đệ, để giáo huấn lão đệ một....
Lời lão ta bị tắt nghẽn ngang cổ họng.
Thạch Lân cúi đầu buông giọng :
- Sư huynh cứ việc giáo huấn.
Chu Bạch Vũ nói giọng ấm ức :
- Mười bảy năm ngươi vì sao phải lánh mặt bọn ta, cũng không hề một lần ghé thăm. Bọn ta đâu cồ lỗi gì với ngươi, ngươi lại tỏ ra như vậy?
Thạch Lân ủ ê buồn bã nói :
- Tiểu đệ có lỗi với chính mình. Cũng có lỗi với sư huynh, chỉ vì...
Anh ta than một tiếng, nói tiếp :
- Chỉ vì tiểu đệ bước chân vào giang hồ, nhất sự vô thành, thực tại không có mặt mũi nào để gặp lại chư vị huynh trưởng. Tiểu đệ giờ đây lòng như sắt đá, bởi vậy càng không thể...
Chu Bạch Vũ quát một tiếng, cắt ngang lời :
- Lòng như sắt đá? Vì sao ngươi phải lòng như sắt đá? Ngươi niên kỷ còn trẻ, tiền đồ đang sáng lạng phía trước, sao lại tự vùi chôn mình như vậy?
Thạch Lân chỉ cúi đầu ngậm ngùi than.
Nỗi thương đau và thất vọng trong tình cảm của anh ta, quả thật không thể nói ra với người khác được Từ lâu anh ta đã cảm thấy cuộc sống mất đi ý vị vì người mà anh ta hết lòng thương yêu đã ra đi.
Chu Bạch Vũ nghe tiếng thở dài não ruột của anh ta, liền nói lớn :
- Ngươi cho dù tình cảm bị dày vò tổn thất cũng không nên quên các đồng môn của ngươi, những huynh đệ cùng sinh cùng tử, càng không nên phụ lòng sư môn.
Thạch Lân ảm đạm nói :

- Tiểu đệ...
Chu Bạch Vũ cắt lời :
- Không cần nói nữa. Từ nay về sau ngươi nhất định phải quyết vươn vai đứng dậy, phải để trên đời này biết Thạch Lân hoàn toàn không phải là một nam nhi chịu kiếp trầm luân.
Thạch Lân vẫn cúi đầu không nói.
Chu Bạch Vũ lớn tiếng :
- Ngươi có gì thua người khác đâu, vì sao phải chịu sự khinh miệt của người khác? Chỉ cần ngươi vỗ ngực vươn vai, thì có ai dám không tôn kính cái tên Thạch Lân.
Thạch Lân mặc nhiên một hồi lâu, cảm thấy toàn thân như phục hồi sinh khí. Anh ta bỗng vươn thẳng người dõng dạc nói :
- Tiểu đệ tuân lệnh.
Ngân Hạc đạo trưởng nãy giờ đứng lặng yên, cũng vươn người nói lớn :
- Bần đạo Ngân Hạc nguyện kết giao bằng hữu tâm huyết với Thạch huynh.
Thạch Lân rạng rỡ nụ cười, nắm tay anh ta nói :
- Hoa Sơn Ngân Hạc, tiểu đệ vốn nghe danh đã lâu.
Thụy Mộc Phương Chính cười lớn lên tiếng :
- Hảo, hảo, đây là điều vui sướng nhất mà tiểu đệ mười năm nay mới gặp.
Chu Bạch Vũ tiếp lời :
- Chỉ đáng tiếc nơi này không cớ rượu, nếu không thì ta nhất định phải uống một bữa tận hứng mới được.
Thụy Mộc Phương Chính nói :
- Nơi này không có rượu, chẳng lẽ nơi khác cũng không có luôn sao? Đi!
Ngoài trời tuy mưa đã vơi hạt, nhưng vẫn không tạnh hẳn. Chu Bạch Vũ nói :
- Huynh đệ ta vốn vào đây để tránh mưa, giờ phải đội mưa mà đi sao?
Thụy Mộc Phương Chính phấn chấn cất giọng :
- Núi kiếm rừng đao còn không sợ, đám mưa lất phất có hề chi.
Bốn người cùng cười vang, ra đi trong cơn mưa.
Tiếng cười xa dần, bốn bóng người mất hút trong màn đêm yên tĩnh.
Bọn Thiết Bình thở ra một cái, cùng chui người ra. Bành Quân nói :
- Họ đứng lâu thêm nữa e rằng ta chết mất.
Thiết Bình tiếp lời :
- Nếu không có Hoa Sơn Ngân Hạc thì ta đã ra để gặp họ, ta chỉ sợ hắn biết được điều cơ mật của huynh đệ ta nên lưỡng lự không dám ra.
Úy Trì Văn thế thương không nặng lắm, vừa mới bình khí điều tức một lát, lúc này đã đi lại bình thường. Gã ta vươn người hít một hơi sâu, mỉm cười nói.
- Hoa Sơn Ngân Hạc tuy có hận thù với Cưu tiên sinh, nhưng anh ta tuyệt

đối không phải là người muốn đếm xỉa vào chuyện người khác. Ta chỉ sợ họ thấy bọn ta ẩn nấp ở trong này mà sinh ra hiểu lầm.
Âu Dương Minh nhìn về phía tượng Phật ở cửa động nói :
- Lâu thế này e rằng Không ảo đại sư cũng đã sắp lên.
Giọng Thiết Bình cất lên :
- Huynh đệ ta trước hết phải lo hậu sự cho Tạ nhị ca, sau đó bàn tính kế sách hành động từ nay về sau, nhưng nơi này không thể bàn tính được, phải đi thôi.
Bốn người không nói gì thêm, ôm thi thể Tạ Đông Phong đi trong đêm mưa.
Căn đại điện hoang tàn trở nên tịch mịch vắng lặng.
Lúc này ở khoảng trời phương đông đã ửng hồng, ánh sáng chiếu hắt vào trên những tượng Phật ở đại điện. Những tượng Phật nếu có linh, nhìn thấy những điều oán ân rối rắm, tình hận vương vấn giữa những người vừa rồi, cũng không biết nên có suy nghĩ như thế nào?
Đột nhiên, trong đại điện lại có tiếng thở than.
Chẳng lẽ tượng Phật thật sự có linh, than cho bao nỗi mông muội của người đời chăng?
Dưới ánh sáng ban mai mờ nhạt, trong khám thờ ở một góc đại điện có màn che phủ phía ngoài, tư nhiên phát ra tiếng động theo lời than vừa rồi.
Trong ánh sáng lờ mờ đó, có thể nhận ra bức tương thần trong khám thờ dường như trên người khoác chiếc đạo bào, nhưng có màn che phủ nên nhìn không rõ lắm.
Trong điện Phật lại có tượng thần đạo gia, đây quả là một điều hết sức kỳ quái.
Nhưng càng kỳ quái hơn là tượng thần này lại biết cử động.
Làn gió nhẹ thoáng qua, bức màn lay động... tượng thần bên trong khám thờ đột nhiên bay ra đáp xuống trong chánh điện.
Tượng thần này trên người vận chiếc đạo bào cũ kỷ, mặt mày xấu xí, nhưng ánh mắt lại rất sáng.
Ông ta đảo mắt nhìn quanh, đoạn trở lại bên khám thầm nói :
- Đều đã đi rồi.
Trong khám thần lại có giọng nói vẻ bực bội vang ra :
- Đương nhiên là đi cả rồi.
Thì ra đó không phải là tượng thần, mà rõ ràng là một người sống.
Nhưng người đó là ai?
Ông ta đã nghe rất nhiều điều cơ mật, những chuyện ân oán vương víu không thể hóa giải được.
Ông ta nếu là đồng bọn với Mao Cao, thì những cơ mưu bí mật của bọn Thiết Bình, Âu Dương Minh, cho đến Bành Quân và Úy Trì Văn không biến thành như bong bóng giữa trời mưa sao? Kể cả tính mạng của họ cũng lâm

nguy. Mao Cao đâu thể tha cho họ?
Ông ta nếu là bằng hữu của Cưu Thứ, vừa rồi khi nghe những điều cơ mật của bọn Thiết Bình, sao không dự vào những kế sách của họ, lại phải ngầm nghe lén?
Ông ta nếu là bằng hữu của Cưu Thứ, sao không ra để gặp mặt bọn Thụy Mộc Phương Chính và Thạch Lân, nói cho họ biết ngôi hoang miếu này là nơi ẩn thân của Mao Cao?
Đây quả là điều bất khả tư nghị, không thể giải thích được.
Làn gió ban mai se lạnh, mưa đã tạnh dần.
Trong khám thờ thần bí đó, vọt ra hai bóng người, cả hai đều vận chiếc đạo bào cũ kỹ, mặt mày đều rất xấu xí.
Một người có dáng đi lanh lợi, tay phải nắm chặt lấy thủ uyển của người kia. Người kia có thân hình hơi cao, nhưng cử chỉ lại chậm chạp.
Anh ta ngẩng đầu lên trời hít một hơi dài, hận giọng nói :
- Ngươi vì sao phải điểm trú huyệt đạo của ta, trên đường đi ta mấy khi có ý trốn thoát đâu, ngươi nếu mãi dày vò ta thế này chẳng bằng để ta chết đi còn hơn.
Người kia lạnh giọng đáp lại :
- Nếu ta không điểm trú huyệt đạo ngươi. Ngươi thấy bọn Thạch Lân đã kêu ầm lên rồi. Trước khi chưa tìm ra Kỳ muội, ta không thể để ngươi đi.
Không cần nói đủ biết hai người đó chính là Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh.
Hôm đó Cưu Thứ sai lầm một bước, đã bị lọt vào tay Mộ Dung Tích Sinh, không thể trốn thoát được, vì Mộ Dung Tích Sinh chẳng kể gì sự cách biệt giữa nam nữ, không xa rời Cưu Thứ một bước.
Hai người đều mang mặt nạ Hoàn Hồn, vận y phục màu xanh. Trên đường đi, đến đâu cũng bị người ta chú ý, do đó Mộ Dung Tích Sinh đã lệnh chàng ta đổi lại chiếc đạo bào, lại đổi bộ mặt xấu xí để tránh sự chú ý của người khác.
Nhưng Cưu Thứ đâu biết nơi trốn ẩn của Mao Cao, đi tìm khắp cũng chẳng thấy Mao Cao đâu cả.
Rồi không biết ai xui khiến đã đưa họ đến tránh mưa ở ngôi hoang tự này.
Họ cũng không ngờ ngôi hoang tự này chính là nơi ẩn thân của Mao Cao.
Khi bọn Thiết Bình chui lên hang động, Mộ Dung Tích Sinh thoáng nghe tiếng động, liền đẩy Cưu Thứ vào trong khám thờ nhìn ra những diễn biến trước mắt.
Đến lúc này mọi người đã đi hết, Cưu Thứ mới được giải khai huyệt đạo.
Chàng trầm giọng :
- Ngươi nghe những lời bọn Thiết Bình nói, ắt cũng biết được Mao Cao ở nơi này?

Mộ Dung Tích Sinh nói :
- Không sai!
- Vậy ngươi sao không nhanh đi tìm lão ta?
- Khi ta định tìm kiếm thì người khác đã đến.
- Ngươi nghe lời người khác làm phản Mao Cao, vì sao không ra tay?
- Ta chỉ cần tìm Kỳ muội, Mao Cao với ta không có quan hệ gì.
Cưu Thứ chớp chớp ánh mắt nói :
- Ngươi tìm ra rồi, sao không nhanh thả ta ra?
Mộ Dung Tích Sinh lạnh giọng :
- Cần phải xem tình hình thế nào đã.
Cưu Thứ thấp thỏm trong lòng, thầm nghĩ :
- "Cô ta tuy rằng nói không quan hệ với Mao Cao, nhưng khi gặp Mao Cao, cô ta nếu vẫn không thả ta ra, thì ta chỉ có con đường chết mà thôi".
Đang suy ngẫm, Mộ Dung Tích Sinh đã kéo chàng nhảy lên án thờ.
Cưu Thứ nói giọng lạnh nhạt :
- Cửa hang ắt có cài thiết bị ngầm để đóng mở, ngươi tìm có ra không đó?
Mộ Dung Tích Sinh cũng lạnh giọng đáp lại :
- Ngươi khỏi phải phí tâm, đệ tử của Đồ Long Tiên Tử, lẽ nào tìm không ra sao? Hừ bất cứ cái gì đều khó lọt qua mắt ta.
Cưu Thứ thoáng ngạc nhiên, đoạn nói :
- Lâu thế này, dù có lão ta, lúc này e rằng cũng đã đi rồi.
Mộ Dung Tích Sinh đưa tay ấn nhẹ lên bức tượng, chỉ nghe cạch một tiếng nhẹ, tượng thần hạ xuống, hiện ra một hang động.
Cô ta lạnh giọng :
- Chui xuống!
Thị đưa tay kéo nhẹ Cưu Thứ, không ngờ Cưu Thứ lai dùng hết sức vùng ngược lùi về sau, trầm giọng :
- Ngươi đã tìm ra cửa hang. Phía dưới là nơi ẩn thân của Mao Cao, vì sao còn không thả ta ra, nếu thế này thì chẳng bằng ngươi giết quách ta đi.
Mộ Dung Tích Sinh mặc nhiên giây lát, chợt than một tiếng nhẹ, nói :
- Ngươi yên tâm, ta sẽ không...
Cưu Thứ phẫn nộ lớn tiếng :
- Sẽ không cái gì, trên đường đi ngươi hành ta muốn chết. Nữ nhi giống như ngươi vậy có việc gì lại không làm?
Mộ Dung Tích Sinh ánh mắt rực lên, thần sắc toát ra vẻ kỳ dị, cũng không biết là buồn thương hay là oán hận, miệng lại cười nhạt, nói :
- Ngươi nếu cầu ta tha ngươi, cũng nên nói năng khách khí một tí.
- Ai cầu ngươi tha ta? Ta đã bị ngươi chế trú, ngươi ưa tha thì tha, không tha thì thôi, ta chết cũng chẳng cần...
- Đã như thế thì chớ nhiều lời.

Cưu Thứ nghiến răng, bỗng vọt người chui xuống hang động trước.
Trong hang động tối tăm u ám giống như địa ngục.
Mộ Dung Tích Sinh than nhẹ :
- Ngươi dồn bức cha con họ đến nỗi phải vào trú ẩn ở nơi như thế này, đáng ra phải nên ngưng tay. Thế mà ngươi còn cứ rắp tâm ám hại, ngươi lẽ nào chưa thỏa mãn lắm hay sao?
Cưu Thứ hừ một tiếng, lặng thinh không trả lời.
Chàng ta lúc này đã gạt một chuyện ra khỏi lòng, bởi vậy không hề có một chút sợ hãi.
Đi được mấy bước, Mộ Dung Tích Sinh nói :
- Ngươi chỉ biết rắp tâm ám hại cừu nhân của mình, sao không nghĩ lại họ đang muốn tìm ngươi để phục thù? Ngươi lẽ nào không nghe những lại Chu Bạch Vũ nói sao?
Cưu Thứ lạnh giọng :
- Chuyện của ta, ngươi khỏi phải phí tâm.
Mộ Dung Tích Sinh tức giận nói :
- Nhưng ta cần phải xem ngươi phục thù như thế nào?
Cô ta bước nhanh về phía trước. Đi độ một trượng, đường ngầm bẻ ngoặc sang hướng trái, ánh đèn yếu ớt chiếu hắt ra. Trước mặt là bức rèm dày thả xuống mặt đất.
Bức rèm ngăn cách, bên trong là kẻ thù không đội trời chung.
Đặt chân đến đây, Cưu Thứ dù có hùng hồn đến đâu, cũng không khỏi khựng bước.
Không ngờ bước đi của Mộ Dung Tích Sinh cũng ngờ ngợ dừng lại. Cô ta có tâm tìm kiếm Mao Văn Kỳ, lúc này vốn nên xông vào mới phải.
Cô ta lưỡng lự một lát, mới nhẹ giọng gọi :
- Kỳ muội, ngươi có ở trong không?
Trong rèm không có tiếng đáp lại, Mộ Dung Tích Sinh bèn vén rèm bước vào.
Thấy trong căn mật thất bàn ghế ngổn ngang, dưới đất máu me đầy dẫy, lại có những ngón tay bi chặt đứt.
Trên án thờ, ngọn đèn đã sắp tàn, hắt ra những tia sáng khi tỏ khi mờ.
Trong căn phòng không có một bóng người, đâu có bóng dáng cha con Mao Cao.
Cả hai cùng đứng ngây người ra. Cưu Thứ trong lòng không biết đang thất vọng hay cao hứng. Lúc này nếu gặp Mao Cao, điều hung cát đối với chàng quả khó lường được. Nhưng không gặp Mao Cao, chàng lại cảm thấy có phần thất vọng... Cứ cho rằng chàng ta thất vọng vì không gặp được Mao Văn Kỳ.
Cưu Thứ không gặp cha con Mao Cao, vốn nên vui mừng, đằng này lại thất

vọng. Mộ Dung Tích Sinh vốn nên thất vọng, ngược lại trong ánh mắt lại không thấy thất vọng bao nhiêu.
Cô ta ngạc nhiên giây lát, miệng lẩm bẩm :
- Lẽ nào họ vốn không ở nơi này sao?
Ngước mắt nhìn quanh, chợt thấy có mảnh giấy đặt dưới chân ngọn đèn.
Thị cầm lên xem, thấy trên mảnh giấy có viết dòng chữ :
"Cứ điểm số ba đã bỏ, chuyển đến cứ điểm số năm."
Cưu Thứ cười nhạt nói :
- Sao, lão ta vốn ở tại nơi này, có điều ngươi đến quá muộn.
Mộ Dung Tích Sinh không nói không rằng, kéo chàng la tiến vào theo một cửa khác. Bên trong có đặt hai chiếc giường ngắn, đủ thấy đây là nơi cha con Mao Cao trú thân. Chăn màn vẫn còn nhưng không có người.
Băng qua gian thạch thất, hai người đến một đường ngầm khác, cũng không biết thông đến đâu. Mộ Dung Tích Sinh thở dài, nói :
- Họ nhất định đi theo đường này.
Cưu Thứ nói giọng lạnh nhạt :
- Ngươi hóa ra cũng rất thông minh.
Mộ Dung Tích Sinh quay phắt đầu lại, đanh giọng :
- Mỗi câu nói của ta, ngươi đều trả lại một câu mỉa mai mới cam tâm sao?
Cưu Thứ cười nhạt.
- Không dám!
Mộ Dung Tích Sinh hừ một tiếng, nói :
- Ngươi cũng biết nếu ta giết ngươi dễ như trở bàn tay.
- Ngươi vì sao không giết? Xin giết đi!
Mộ Dung Tích Sinh phẫn nộ quát một tiếng, giương chưởng đánh vào ngực Cưu Thứ.
Cưu Thứ liền nhắm mắt lại, không nhìn, cũng không né tránh. Không ngờ rất lâu sau, chưởng cô ta vẫn không đánh được.
Cưu Thứ mở mắt ra, thấy Mộ Dung Tích Sinh đã quay đầu đi hướng khác, dường như không muốn để Cưu Thứ nhìn thấy thần sắc toát ta từ ánh mắt cô ta.
Cưu Thứ nói :
- Ngươi nếu không giết ta, thì nhanh thả ta ra. Nếu ta chết không chết, sống không sống, lẽo đẽo theo ngươi thế này, không bằng chết phức cho rồi.
Mộ Dung Tích Sinh cũng không quay đầu lại tiếp lời :
- Ngươi muốn chết thì tự giết mình đi được rồi.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 39
Tuyệt thế giai nhân

Cưu Thứ phát giận, lớn tiếng :
- Thán thể ta được ân phụ mẫu sinh thành, nam nhi hán tử trượng phu đâu có lý gì đi tự hủy hoại thân mình?
Mộ Dung Tích Sinh bèn nói :
- Vậy ngươi chớ nhiều lời, tìm ra Văn Kỳ ta sẽ thả ngươi ra.
Cưu Thứ gắt giọng hỏi :
- Nếu suốt đời không tìm ra cô ta thì sao?
Mộ Dung Tích Sinh vẫn không quay đầu lại lạnh giọng :
- Ta sẽ suốt đời không thả ngươi ra.
Cưu Thứ bất giác ngớ người, đoạn cất giọng cười cuồng lên, nói :
- Người muốn ta theo ngươi suốt đời, ha ha, ta biết rồi.
Mộ Dung Tích Sinh toàn thân tợ như run lên, hỏi :
- Ngươi biết gì?
Cưu Thứ trả lời :
- Ngươi quá xấu xí, không ai thèm thương yêu ngươi, mới nghĩ ra cách này để tìm một nam nhân áp ủ bên ngươi bởi vậy ngươi cố ý chần chừ không chịu...
Mộ Dung Tích Sinh bỗng quay đầu lại, dang tay đánh vào mặt Cưu Thứ một bạt tai, thế vung rất mạnh nhưng đánh lại rất nhẹ. Miệng quát :
- Ngươi dám sao?
Cưu Thứ thủ uyển bị điểm trú, giậm chân mắng nhiếc :
- Thứ xú bát quái. Mẫu dạ xoa. Xú yêu linh. Ngươi đã không giết ta, lại không thả ta, không phải là muốn tìm một nam nhân sao? Ngươi suốt ngày giữ chặt ta bên ngươi, nắm riết tay ta, kể cả lúc ngủ cũng không chịu buông ra. Nữ nhân không thẹn mặt như vậy, lại muốn ta theo bên ngươi suốt đời. Ngươi...
ngươi đang mộng đấy.
Nên biết rằng Cưu Thứ vốn có tính rất trầm tĩnh, vui giận đều không biểu hiện ra ở sắc mặt. Nhưng chàng ta bị Mộ Dung Tích Sinh chế trú mấy tháng, đến độ ăn không ngon, ngủ không yên, giằng vặt trong lòng không thể chịu nổi.
Chàng dùng đủ mọi cách, nhưng Mộ Dung Tích Sinh vẫn không thả chàng ra.
Lúc này oan ức đã xung lên tân cổ, không thể nhẫn nại được nữa, khiến chàng phải tuôn ra những lời xấu xa ác độc làm thương tổn đến lòng người.

Giọng chàng mắng càng lúc càng lớn, càng độc đia hơn.
Mộ Dung Tích Sinh toàn thân phát run lên, đôi nhãn châu ngấn lệ, run giọng thốt lên :
- Ngươi...ngươi... ngươi...
Cưu Thứ vẫn tuôn miệng nhục mạ :
- Ngươi nếu thật sự xấu đến độ chẳng ai thèm ưa, ta sẽ...
- Câm miệng.
Cưu Thứ càng nói to hơn.
- Ta không câm, ta...
Chưa dứt lời, Mộ Dung Tích Sinh bỗng đưa tay lột tấm mặt nạ ra, nói lớn :
- Ta có ai thèm ưa không?
Cưu Thứ mở to mắt nhìn, bất giác giật nảy người, đứng ngây ngất giữa đương trường.
Trước mặt chàng giờ đây không phải là xú yêu tinh nữa.
Mà là một tiên nữ mỹ lệ tuyệt luân, là một mỹ nhân đẹp đến độ khiến người ta bất khả tư nghị.
Không thể có từ ngữ nào để hình dung được nỗi kinh ngạc của Cưu Thứ trong lúc này, cũng không thể có từ ngữ nào để diễn tả hết được cái đẹp mê hồn của Mộ Dung Tích Sinh. Đó là cái đẹp kinh người, cái đẹp không phàm tục, cái đẹp siêu phàm tuyệt tục.
Mỹ nhân trên đời này tuy nhiều, nếu đứng trước mặt cô ta để so sánh, thì đều là bùn đất cả.
Cái đẹp thế tục, nhiều lắm là khiến cho con người trầm mê.
Còn cái đẹp của cô ta, lại phải khiến cho người la cuồng loạn. Đó là một loại đẹp kỳ dị, đẹp thần bí, kèm theo mê lực cuốn hút lòng người. Đẹp không thể so sánh nổi, không thể tả nổi. Nhất là giữa bờ mi, giữa ánh mắt cô ta, ngưng tụ bao nỗi bi ai, oán hận, phẫn nộ, khiến cho cái đẹp của cô ta càng... càng...
Không thể hình dung được.
Dung nhan mỹ lệ của cô ta, ngoài những người rất thân cận với cô ta ra, không có ai được chiêm ngưỡng cả.
Nam nhân nào đã nhìn qua, đều phải chết vì cuồng loạn.
Cô ta thừa biết rằng sắc đẹp của mình sẽ làm cho người khác chìm vào bể họa, vì thế cô ta đã dùng một lớp mặt nạ xấu xí để che nó lại.
Sau khi phát nguyện giới sát, cô ta càng không muốn để người khác nhìn thấy dung nhan của mình. Cô ta không muốn người khác cuồng loạn vì cô ta, cũng không muốn nhìn thấy người khác chết bởi cuồng loạn.
Lúc này vì quá uất ức và phẫn nộ nên cô ta đã lột tấm mặt nạ ra.
Thân hình cô ta càng run lên, cửa lòng cũng càng bừng bừng xao động.
Mộ Dung Tích Sinh nghiến răng để cố kiềm chế nỗi kích động trong lòng, nói lớn :

- Ngươi bây giờ đã hiểu rõ, ta làm như vậy là hoàn toàn vì Văn Kỳ. Cô ta là một thiếu nữ thiên chân thuần phát, ta những muốn nhìn thấy cô ta thương tâm.
Mộ Dung Tích Sinh thở dài một tiếng, nói tiếp :
- Bởi vậy ta muốn ngươi đi gặp cô ta, muốn thay các ngươi giải đi mối hận thù. Ta không thể tha ngươi, vì... vì ta không muốn ngươi lâm tổn thương đến cõi lòng cô ta.
Cô ta tuy gắng kiềm chế lòng mình, nhưng lệ châu vẫn rướm ướt hoen mi. Một nữ nhân lạnh hạo vô tình nhất trong võ lâm, giờ lại phải nhỏ ra những giọt lệ Chuyện này nếu nói ra, bảo đảm trong giang hồ không có ai tin nổi.
Cưu Thứ hạ ánh mắt nhìn xuống, không nói thêm lời nào nữa.
Chàng cảm thấy bàn tay đang nắm mình trên tay đã nới lỏng đi nhiều.
Chàng nếu dung toàn lực có thể vùng thoát ra được, nhưng không biết sao lúc này chàng không có sức để tranh vùng như vậy.
Rất lâu, và rất lâu, chàng mới than dài một tiếng, nghe Mộ Dung Tích Sinh nói :
- Mở mắt ra.
Cưu Thứ mở to mắt ngước nhìn lên, thấy Mộ Dung Tích Sinh đã đeo lại chiếc mặt nạ trên mặt.
Giọng của cô ta trở nên băng giá :
- Hãy quên đi diện mạo vừa rồi của ta, nhớ hình dáng của ta trong lúc này mà thôi.
Hai người cùng trở về trong căn mật thất, cả hai đều không nói năng gì, cứ trầm mặc một cách lạ lùng.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 40
Ái tình cuồng loạn

Không biết thời gian trải qua bao lâu, ngọn đèn trên bàn sắp tắt.
Cưu Thứ buột miệng hỏi :
- Ngươi ở lại nơi đây có phải là muốn đợi người khác tới không?
Mộ Dung Tích Sinh nói :
- Ngươi không biết cứ điểm số năm của lão ta ở đâu, đương nhiên phải đợi người đến để bắt họ đem ta đi.
Cưu Thứ lại hỏi :
- Nếu không có người đến thì sao?

- Lão ta lưu lại mảnh giấy này không phải để cho chúng ta xem, sao không có người tới được.
Cưu Thứ than một tiếng, cầm một khúc đèn sáp khác thắp lên. Cây đèn này sau khi bị Bành Quân chém đứt hai, Lương Thượng Nhân mới thắp một nửa.
Chàng đặt ngọn đèn xuống, nói :
- Ngươi nếu đợi cũng nên vào bên trong, để tránh được sự xung đột bất ngờ.
Mộ Dung Tích Sinh không nói năng gì, đi vào phòng trong.
Cưu Thứ kéo hai chiếc giường lại sát nhau, chàng ngồi xuống giường phía bên trái, giường bên kia để cho Mộ Dung Tích Sinh.
Mộ Dung Tích Sinh lặng lẽ nhìn chàng làm, ánh mắt toát ra vẻ khác thường, vì những việc này mọi khi cô ta đều làm cả.
Khoảnh khắc sau, Cưu Thứ chợt hỏi :
- Chúng ta suốt ngày không ăn uống gì, ngươi có đói không?
Mộ Dung Tích Sinh bất chợt cúi đầu, nói :
- Còn tốt...
Trên đường đi, Cưu Thứ tuy bị bó buộc, nhưng cũng không ngớt làm phiền cô ta, ba hồi đòi rượu, ba hồi đòi thịt, ba hồi lại vùng vằng kêu đi đứng không tiện.
Chàng vì quá tức tối nên cố ý làm như vậy. Mộ Dung Tích Sinh tuy có lúc cũng mặc kệ, nhưng đa số đều đáp ứng theo đòi hỏi của chàng.
Ngược lại, lúc này Cưu Thứ lại hỏi cô ta đói chưa, một sự thay đổi bất ngờ như vậy, khiến cho Mộ Dung Tích Sinh phải bất chợt cúi đầu.
Cưu Thứ có chuyển biến như vậy, vì chàng thầm nghĩ mình là nam tử, bản tính thiên sinh một nam tử phải có trách nhiệm che chở nữ giới.
Trên đường đi, Cưu Thứ chẳng bao giờ xem cô ta như một nữ nhi, và chỉ cảm thấy cô ta như một yêu tinh, ba hồi hung hăng ba hồi ôn nhu.
Nhưng lúc này chàng nghiệm ra thái độ hung hãn và ôn nhu trong biểu hiện của cô ta, đều có một ý vị tinh tế.
Trên đường đi, hai người không biết bao nhiêu lần ngủ chung một phòng.
Nhưng lúc này trong lòng mỗi người đều có sự khác hẳn hoàn toàn với trước đây.
Ngọn đèn tỏa sáng mờ ảo... Mộ Dung Tích Sinh chợt ngẩng đầu lên, lạnh giọng :
- Ngươi chớ quên ngươi vẫn là tù binh của ta, từ nay về sau không được hỏi đông hỏi tây. Bụng ta đói thì tự đi tìm thức ăn.
- Ta hảo tâm hảo ý...
- Không cần ngươi hảo tâm. Trên đường đi ngươi hành ta đến chết, lúc này lại xổ lời hảo tâm hảo ý, lẽ nào ngươi cho rằng ta...
Cô ta chợt quay nhìn hướng khác, lời nói ngưng nửa chừng.
Cưu Thứ hỏi :

- Ta cho rằng ngươi thế nào? Sao không nói ra?
Mộ Dung Tích Sinh hơi ngớ người, đoạn lên tiếng :
- Thích nói ta nói, không thích ta không nói, ngươi dám hỏi ta à?
Cưu Thứ hừ một tiếng, nói :
- Thật là một nữ nhi vui giận thất thường.
Chàng ngoảnh mặt đi hướng khác.
Cưu Thứ dù có nhìn cô ta cũng không biết được tình ý trong lòng cô ta, càng không biết được sự mâu thuẫn và thống khổ trong lòng cô ta, vì cô ta đã đem tất cả chôn kín tận đáy lòng.
Chàng di chuyển ánh mắt, chợt phát hiện có một cái túi nằm bên cạnh giường.
Chàng lấy làm lạ nhặt lên xem, thấy trên chiếc túi có thêu cánh hoa mẫu đơn, chính giữa hoa lại thêu hai chữ "Đồng tâm" rất đẹp. Trong lòng thầm nghĩ :
- "Vật này chẳng lẽ của Mao Văn Kỳ?"
Chàng mở ra xem, từ trong túi rơi ra một chiếc khuy áo được kết bằng vải và hai sợi tóc.
Cưu Thứ nhớ lại chiếc khuy áo này là Mao Văn Kỳ đã kết cho chàng khi hai người cùng đồng hành, không ngờ nàng ta vẫn còn cất giữ đến ngày hôm nay.
Chiếc khuy áo đã là của chàng, vậy hai sợi tóc đương nhiên cũng là của chàng.
Cưu Thứ nhìn hai chữ đồng tâm trên chiếc túi, trong lòng không khỏi sầu thương.
Mộ Dung Tích Sinh than một tiếng, nói :
- Ôi, những vật này thì ra đều là của ngươi sao?
Cưu Thứ vẫn không nhìn cô ta, lạnh nhạt trả lời :
- Ta cũng quên rồi.
- Ngươi có biết cô ta đem những vật của mình giữ gìn trân trọng như vậy là vì sao không?
- Chuyện cô ta, ta sao biết được?
Mộ Dung Tích Sinh nộ giọng :
- Cô ta có tình cảm sâu đậm đối với ngươi như vậy, ngươi lại ngược đãi với cô ta. Ngươi thấy được tình cảm cô ta dành trọn cho ngươi, cũng không nên làm tổn thương lòng cô ta nữa.
Cưu Thứ quay đầu lại, gắt giọng :
- Cô ta yêu thích ta, chẳng lẽ bắt ta phải yêu thích lại cô ta sao?
- Đương nhiên!
Cưu Thứ nhếch môi cười nhạt, nói :
- Đạo lý có ai quy định, ta chưa hề nghe qua.

- Ta quy định.
Cưu Thứ ngẩng đầu cười, nói :
- Tình cảm của người khác ngươi có tư cách gì để xen vào. Ta nói cho ngươi biết, giữa ta và Văn Kỳ dù có còn oán hận hay không, cùng lắm chỉ xem cô ta là muội muội mà thôi.
Mộ Dung Tích Sinh nói giọng phẫn uất :
- Đã như thế, ngươi vì sao muốn cô ta đối với ngươi như vậy chứ?
- Cô ta tự nảy sinh tình cảm như vậy, sao trách ta được?
Mộ Dung Tích Sinh hơi ngớ người, đoạn nói :
- Văn Kỳ nói với ta, ngươi trước đây đối với cô ta rất tốt, sao lúc này lại...
Cưu Thứ ngắt lời :
- Lúc đó ta chẳng qua vì muốn từ cô ta nắm lấy những điều cơ mật của Mao Cao, vì muốn dạy cho Mao Cao biết mùi đau khổ mà thôi. Mao Cao khi ám hại phụ thân ta, đã không từ bất cứ một thủ đoạn nào. Ta khi phục thù, đương nhiên cũng không từ một thủ đoạn nào, đó gọi là "Lấy răng đền răng, lấy máu trả máu".
Ngươi biết chứ?
Giọng chàng ta đầy uất hận, khiến cho Mộ Dung Tích Sinh phải phát run.
Mộ Dung Tích Sinh nói :
- Mao Cao với ngươi có thù hận, Văn Kỳ với ngươi có thù hận gì?
Cưu Thứ mặc nhiên một hồi lâu :
- Bởi vậy rồi sau này ta cũng bỏ qua cô ta...
Đột ngột có tiếng bước chân từ ngoài vọng vào, cả hai đều giật mình im thin thít. Tiếng bước chân cũng theo đó dừng lại.
Mộ Dung Tích Sinh lặng lẽ đứng dậy, bên ngoài đã có tiếng gọi :
- Sư phụ.
Tiếng gọi nghe còn xa. Cưu Thứ đánh mắt nhìn, liền nén giọng nói :
- Vào đây.
Khoảnh khắc sau, người đó lại lên tiếng :
- Sư phụ đã nghỉ rồi sao? Đệ tử Trường Tôn Sách có việc bẩm báo.
Lần này giọng nói đã phát ra từ phía trước rèm.
Cưu Thứ thầm nghĩ :
- "Thì ra là Ngọc Cốt sứ giả, thuộc hạ của Mao Cao".
Chàng ho khan một tiếng, bảo :
- Đứng ngoài đó nói.
Nên biết chàng ta là người thiên linh bách xảo, lúc này đã cải giọng Mao Cao, nhưng vẫn sợ đối phương nghe ra, nên chỉ nói ngắn bốn chữ.
Mộ Dung Tích Sinh đánh mắt nhìn chàng tỏ ý mến phục.
Trường Tôn Sách cất giọng :
- Đệ tử tuân mệnh sư phụ, đem toàn bộ tàn cốt của Cưu Độc đưa đến cho Đỗ

Trọng Kỳ sư thúc, Đỗ sư thúc lệnh đệ tử quay về đây bẩm lại sư phụ.
Cưu Thứ nghe đến bốn chữ "Tàn Cốt Cưu Độc", bất giác toàn thân phát run. Chàng nghiến răng cố đè nén bao nỗi oán hận trong lòng nói :
- Đỗ Trọng Kỳ nói gì?
Trường Tôn Sách bỗng nhíu mày, hắn ta thấy sư phụ không ra, trong lòng đã hoài nghi, giờ nỗi hoài nghi càng lớn hơn, thầm nghĩ :
- "Sư phụ lâu nay chưa từng gọi thẳng tính danh của Đỗ sư thúc trước mặt ta. Lẽ nào bên trong không phải là sư phụ mà là người khác giả mạo?"
Nghĩ vậy, Trường Tôn Sách liền trầm giọng :
- Đỗ sư thúc lệnh tiểu đồ bẩm sư phụ, nói rằng mười hai thanh bảo đao bảo kiếm của sư phụ cất giữ ở nhà lão ta đều phân phát cả rồi.
Vừa nói, hắn ta vừa ấy từ trong người ra một cái bình bạc nhỏ tinh xảo, đôi mắt chú nhìn vào bức rèm.
Nghe trong bức rèm giọng nói vọng ra :
- Biết rồi, có gì nữa không?
Trường Tôn Sách cười thầm trong lòng, nghĩ :
- "Sư phụ đâu có mười hai thanh bảo đao bảo kiếm. Hừ. Tiểu tử kia, ngươi lại dám giả giọng sư phụ để lừa ta. Không dễ đâu".
Hắn ta nhè nhẹ mở nút bình ra, nghiêng miệng bình xuống, một làn khói mỏng với mắt thường rất khó thấy từ trong bnìh tỏa ra.
Bàn tay phất nhẹ, làn khói mỏng bay luôn qua bức rèm. Trường Tôn Sách vẫn cất giọng :
- Đỗ sư thúc đã chiêu tập hai mươi bảy danh thủ ở Quan ngoại, trong đó có cả kiếm khách của hai phái Thiên Sơn và Trường Bạch. Lại có...
Lời lẽ cứ tùy ý tuôn ra, Cưu Thứ nghe vậy thầm kinh ngạc. Chàng cũng không ngờ rằng Trường Tôn Sách đã ngầm tung ra loại mê dược "Thiên Nhật Túy Hồn Hương" vô cùng lợi hại. Chàng cứ để tâm muốn nghe những điều cơ mật của Mao Cao nên vẫn cố hỏi :
- Còn gì nữa?
Nghe Trường Tôn Sách trả lời :
- Lại có các cao thủ ở vùng Thiển Cam cũng được Đỗ sư thúc liên kết lại. Bọn họ đều thù hận gã tính Cưu bấy lâu này. Đỗ sư thúc vừa nói họ liền đáp ứng ngay. Kể cả Cùng Thần Lăng Long của Cùng Gia bang cũng được Đỗ sư thúc dùng mười vạn lạng bạc để thu phục.
Cưu Thứ càng nghe càng kinh tâm động phách.
Trong lúc chẳng hề hay biết, chàng đã trúng "Thiên Nhật Túy Hồn Hương". Chỉ trong chớp mắt, chàng cảm thấy đầu óc quay cuồng, mới thầm thốt lên :
- Bất hảo.
Cưu Thứ chợt phát giác thủ uyển bị nắm chặt, quay sang nhìn thấy Mộ Dung Tích Sinh đôi bờ mi sụp xuống, dáng như đang mệt mỏi muốn ngủ.

Chàng hết sức kinh ngạc, biết mình đã trúng độc dược của người khác, liền nhắmmắt hít thở, vận chân khí toàn thân tụ ở hai lòng bàn tay, nhưng thân hình không gắng gượng nổi đã bị ngã vật xuống.
"Thiên Nhật Túy Hồn Hương" là loại độc dược kỳ dị nhất của phái Thiên Sơn, không màu không mùi vị, nhưng người khác chỉ cần hít vào một tí lập tức tứ chi vô lực, nhưng thần trí vẫn tỉnh táo.
Loại mê dược này năm xưa lão dâm tặc Trại Xích Phong thuộc phái Thiên Sơn đã dùng nó làm mê man nữ nhân để hãm hiếp, khiến cho nữ nhân tứ chi vô lực, nhưng người vẫn có cảm giác, mắt nhìn Trại Xích Phong làm nhục thân xác, nhưng không thể nào chống cự được, như vậy cũng làm cho người ta đau khổ mê man bất tỉnh không biết gì.
Nhưng Trại Xích Phong thấy nữ nhân càng đau khổ, lão ta càng hưng phấn. Với loại mê dược này lão đã làm nhục không biết bao nhiêu thân xác nữ nhân.
Người trong võ lâm căm hận lão ta, sau đó dùng mỹ nhân kế, lấy cắp mê dược trên người lão ta, làm cho lão mê man, sau đó đem ra hành hình.
Vì thế, về sau người trong võ lâm dùng "Thiên Nhật Túy Hồn Hương" để đối phó với những cường cừu đại địch, để cừu nhân không thể kháng cự, lại có cảm giác đau khổ.
Dị Quân sứ giả Trường Tôn Sách nghe trong phòng có hai tiếng "bịch, bịch", trong lòng thầm mừng, biết rằng đối phương đã bị trúng độc.
Nhưng hắn ta là người thận trọng, chờ đợi một lát mới nhè nhẹ vén rèm lên thấy hai người nằm sóng soài trên đất, không một chút cử động.
Trường Tôn Sách cười nhạt, nói :
- Các ngươi có vận khí cũng vô dụng, sư phụ ta lệnh ta cầu được "Thiên Nhật Túy Hồn Hương" vốn là để đối phó với gã tính Cưu, giờ lại được các ngươi nếm trước.
Thì ra "Thiên Nhật Túy Hồn Hương" vốn do Thất Thiên Kiếm Đỗ Trọng Kỳ từ quan ngoại kiếm về để Mao Cao đối phó với hậu nhân của cừu gia.
Trường Tôn Sách quét mắt nhìn một lượt, nói giọng ác độc :
- Các ngươi lại dám giả mạo sư phụ, ta phải cho các ngươi chịu tội sống, trước hết chặt hai tay các ngươi rồi hỏi lai lịch.
Hắn ta nhìn vào mặt hai người, nói tiếp :
- Thì ra các ngươi đều mang mặt nạ, hảo hảo. Ta phải xem rõ mặt các ngươi mới được.
Trường Tôn Sách liền bước tới sờ trên người Mộ Dung Tích Sinh.
Mộ Dung Tích Sinh thần trí vẫn tỉnh táo, trong lòng vừa thẹn thùng vừa lo hoảng, thà bị người ta chặt một đao chết, còn hơn bị người ta lột tấm mặt nạ. Vì cô ta biết gã thiếu niên này nếu nhìn thấy dung nhan của cô ta, nhất định sẽ kích thích dục vọng, đến lúc đó đúng là dở sống dở chết.

Nhưng Mộ Dung Tích Sinh lúc này tay chân mềm nhũn không thể vùng vẫy, cũng không thể kháng cự, chỉ biết mở to mắt nhìn Trường Tôn Sách đang sờ người cô ta.
Cô ta lòng đầy bi phẫn, thầm nghĩ :
- "Chỉ cần ngươi xúc phạm đến ta, ta có biến thành quỷ cũng phải giết chết ngươi".
Nhưng Trường Tôn Sách vẫn không mảy may đến điều đó, đưa tay vặn trên đầu vai cô ta, cười nhạt nói :
- Thân hình mềm mại giống như một nữ nhân. Ngươi nếu thật sự là nữ nhân xinh đẹp, đại gia sẽ hưởng lạc cùng ngươi trước, rồi...
Hắn ta đưa tay lột tấm mặt nạ ra, bất giác ngây người, trợn to mắt nói không ra lời.
Trường Tôn Sách trong mộng cũng không ngờ trên đời này lại có nữ nhân mỹ lệ như vậy, đang xuôi tay nằm gọn trong lòng hắn ta.
Hắn ta cảm thấy tinh thần đảo điên, dục vọng trỗi dậy mãnh liệt, liền đưa tay sờ nắn ngực cô ta.
Mộ Dung Tích Sinh thấy thần tình biểu hiện trên nét mặt đối phương, đủ biết trong lòng hắn ta đang muốn gì, lúc này thấy hắn sờ vào ngực mình, càng xấu hổ muốn chết.
Nhưng cô ta muốn chết cũng không thể chết được.
Mộ Dung Tích Sinh chỉ biết nhắm nghiền đôi mắt lại, trong lòng thầm thốt lên những lời thảm não :
- Cưu Thứ ơi Cưu Thứ, nếu biết trước thế này, ta nên bày tỏ chân tình trong lòng cho chàng biết từ lâu, chàng là một nam nhân duy nhất trong cuộc đời đã khiến cho ta xiêu lòng say đắm.
Cô ta thầm than một tiếng, nghĩ tiếp :
- Biết trước như thế này, ta càng nên đem trinh tiết giữ gìn hơn hai mươi năm nay hiến dâng trọn cho chàng, như vậy dù có chết cũng không nuối tiếc.
Trong lòng đang suy nghĩ, Trường Tôn Sách hành động càng thô bạo hơn.
"Toạc" một cái, mảnh áo bị kéo phanh ra. Trường Tôn Sách đôi mắt đỏ ngầu tợ như một con dã thú, nghiêng người xuống...
Trong tích tắc này, Cưu Thứ đột ngột tung một chưởng...
Thì ra vừa rồi trước khi ngã người, chàng đã vận toàn bộ công lực tụ ở hai bàn tay, nhưng chàng tự biết rằng chưởng này nếu đánh ra không trúng thì không thể phát ra chưởng thứ hai nữa.
Vả lại Cưu Thứ thân hình không cử động được, bởi vậy vẫn chần chừ không dám đánh ra, thầm mong sao Trường Tôn Sách đến lột tấm da mặt của chàng trước, mới tung ngọn chưởng đó.
Nhưng Trường Tôn Sách lại đến bên Mộ Dung Tích Sinh, thấy hắn ta từ từ áp người xuống, Cưu Thứ không thể nén lòng nổi.

Chưởng của chàng tung ra, nghe "binh" một tiếng. Trường Tôn Sách rống lên một tiếng, phun một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài bảy thước, chết ngay tại chỗ.
Thân hình Cưu Thứ cũng bị chưởng lực hất ngược, lật lại nằm gọn trên ngực Mộ Dung Tích Sinh.
Khi Mộ Dung Tích Sinh mở mắt ra, đôi mắt Cưu Thứ chỉ cách cô ta không đầy hai thốn, ngực chàng ta áp lấy trọn bộ ngực đầy đặn của cô ta.
Bất chợt... cả hai đều thấy hơi thở của đối phương sao vội vàng đến thế.
Cả hai đều cảm thấy nhịp đập trái tim đối phương sao rộn ràng đến thế.
Hai người cùng nhắm mắt lại, không dám tiếp xúc với ánh mắt của đối phương.
Cưu Thứ cảm thấy từng làn mùi hương mê mẩn lòng người thoang thoảng xông vào mũi, khiến cho chàng ngây ngất cuồng si.
Chàng cũng không biết đây là sự an bài của thiên ý, khiến sự tình chuyển biến một cách kỳ diệu như vậy. Đây cũng là điều mà trong mộng chàng cũng không ngờ tới.
Nghĩ đến tính cách vui giận thất thường, những lời nói chua cay lạnh hạo của Mộ Dung Tích Sinh, lòng chàng cứ bâng khuâng, chỉ biết nhắm nghiền mắt lại.
Lúc này chàng nhận ra mình đã có tình cảm với Mộ Dung Tích Sinh, nhưng cũng cảm thấy phần cảm tình đó không sâu đậm lắm. Trong lòng không khỏi thầm nghĩ :
- "Ta chỉ thấy cô ta một lần mà thôi, sao lại nẩy sinh tình cảm đối với cô ta được? Ta đã bị sắc đẹp mê hồn của cô ta quyến rũ..."
Nhưng Cưu Thứ không biết hai chữ tình cảm vốn rất kỳ diệu. Bao nỗi oán hận của chàng đối với Mộ Dung Tích Sinh trên đường đi, bỗng chốc biến thành tình ái khi cô ta cởi cái mặt nạ trên mặt.
Sự chuyển biến kỳ diệu đó, ngay cả bản thân chàng cũng không biết.
Chàng càng không tin Mộ Dung Tích Sinh hỷ nộ thất thường, kiêu ngạo lạnh lùng lại nảy sinh tình cảm chân tình với chàng.
Mà tình cảm của cô ta lại thầm kín. Tình cảm đó nảy sinh dần dần một cách chậm rãi, cũng do thù hận mà biến thành.
Mộ Dung Tích Sinh vốn cho rằng Cưu Thứ là một nam nhân lạnh hạo vô tình, hung ác gian xảo, bởi vậy mới lừa gạt Mao Văn Kỳ đến thảm thương như vậy.
Nhưng trên đường cùng đi với Cưu Thứ, cô ta phát hiện ra Cưu Thứ vốn là một người đa tình, nhưng tình cảm đó đã bị thù hận quá mãnh liệt đè nén.
Mộ Dung Tích Sinh lại phát hiện ra lòng chàng có phần thuần phát ngây thơ.
Gần gũi nhau càng lâu, cô ta càng xao động cõi lòng. Hơn hai mươi năm nay cô ta chẳng cần để mắt nhìn tới một nam nhân, tình cảm bị ức chế lâu ngày,

đến khi bùng nổ thì không thể cưỡng chế nổi.
Nhưng vì Mao Văn Kỳ, cô ta đã đem phần tình cảm không thể cưỡng chế đó đè nén tận đáy lòng, vì thế sự mâu thuẫn và đau khổ trong cõi lòng cô ta đã biến cho tính tình cô ta trở nên thất thường.
Mộ Dung Tích Sinh cũng không biết sự ảo diệu của hai chữ tình cảm...
Người ta càng khống chế nó, đè nén nó, nó càng lại không thể khống chế, khó thể bị đèn nén.
Lúc này.
Giữa khoảng trời dất bao la vô tận dường như chỉ còn lại hai người.
Sau khi trải qua một lần gian nguy, tình cảm của hai người càng khắng khít hơn, tình ái giữa nam nữ cũng càng dễ nảy sinh hơn.
Người ta thường nói :
- Hoạn nạn kiến chân tình.
Chính là câu chí lý thiên cổ bất di.
Hai người đối mặt nhau, hơi thở truyền cho nhau, hai trái tim dường như cũng hòa chung nhịp đập.
Trải qua thời gian không biết bao lâu, Cưu Thứ chợt mở mắt ra.
Cùng lúc ấy, Mộ Dung Tích Sinh cũng mở mắt nhìn.
Ánh mắt hai người vừa tiếp xúc nhau, tự dưng cùng khép lại. Khoảng khắc sau, lại cùng mở ra... Từ đó hai người đắm nhìn nhau.
Đây là giây phút thần tiên, giây phút kỳ diệu, và cũng là sự phối hợp diệu kỳ.
Hơi thở và nhịp đập trái tim dần dần trở lại bình thường, tâm tư hai người cũng từ xúc động trở lại bình tĩnh, bình tĩnh để hưởng thụ hương nồng của tình ái.
Ngọn đèn mờ tỏ, ánh lửa thoảng động cũng trở nên vô cùng huyền diệu, giống như ngọn lửa ái tình tiếp sức cho đôi nam nữ đang chìm trong giấc mộng thần tiên.
Trong giây phút diệu kỳ, trong ánh lửa huyền diệu... từ bên ngoài bỗng lao vào một bóng người kỳ dị.
Người đó phóng ánh mắt nhìn, thấy khung cảnh diệu kỳ này, lập tức khựng người lại.
Ánh mắt nhìn về phía hai người đang kề sát nhau, mắt đối mắt nhìn nhau, trong phòng không còn một ai khác.
Người này sắc mặt trắng xanh, dáng vẻ tiều tụy, rõ ràng chính là Mao Văn Kỳ.
Trong ánh mắt của nàng toát ra đầy vẻ bi thương, oán hận và phẫn nộ.
Vì Mao Văn Kỳ nhận ra người nằm trên mình sư tỷ của nàng lại là người chiếm trọn trái tim nàng, một Cưu Thứ đa tình mà lại vô tình. Mao Văn Kỳ bắt đầu bước đi đến cạnh giường, phẫn nộ hét một tiếng, chụp lấy chiếc túi

trên giường xé nát.
Tiếng quát đầy phẫn nộ đã làm cho Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh từ trong mộng bừng tỉnh trở lại.
Hai người cả kinh, khi vừa nhìn thấy Mao Văn Kỳ trong lòng càng kinh hoảng thêm.
Mao Văn Kỳ ném chiếc túi bị xé nát xuống đất, đưa chân chà đạp, hận giọng thốt lên :
- Đáng chết... đáng chết... đáng chết...
Nàng ta vì vật đó mới quay trở lại để lấy, không ngờ lại bắt gặp một tình cảnh khiến cho nàng tan nát cả tim gan.
Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh không thể nói được. Cho dù họ có nói được đi chăng nữa, lúc này cũng không biết nên nói như thế nào đây?
Mao Văn Kỳ nhảy tới đứng trước mặt hai người, miệng chợt hiện ra nụ cười. Nụ cười từ nhẹ chuyển sang gay gắt lạnh lùng, tợ như phát ra từ miệng của một con ác quỷ, khiến người ta phải phát khiếp.
Giọng nàng rít lên nghe càng rùng rợn hơn :
- Hảo sư tỷ, ngươi nói muốn giải trừ mối oan cừu giữa hắn và ta, ngươi nói muốn giúp hắn và ta mãi mãi gần gũi bên nhau, thì ra dụng ý của ngươi kỳ diệu đến kinh người.
Mao Văn Kỳ cười như điên dại, nói tiếp :
- Cưu công tử, ngươi nên cảm kích ta đây, đúng không? Không có ta thì các ngươi làm sao khắng khít như thế được, ngươi nên tạ ơn người trung gian này mới phải.
Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh không thể nói được, không thể cử động được, cũng không thể giải thích, chỉ có đôi tai nghe rõ giọng cười như ác quỷ của nàng.
Tiếng cười đó tợ như những cái kim nhọn đâm xoáy vào trong tim hai người.
Mao Văn Kỳ chợt ngưng cười, quát hỏi :
- Các ngươi vì sao không nói?
Nàng kéo Cưu Thứ dựng dậy, lột chiếc mặt nạ trên mặt chàng ra, đanh giọng :
- Một nhân vật anh tuấn thế này, thảo nào sư tỷ ta yêu thích ngươi.
Mao Văn Kỳ thả tay ra, Cưu Thứ ngã nhào người xuống lại.
Nàng chớp mắt nhìn, cất giọng :
- Vậy là thế nào, thân hình các ngươi sao lại mềm như bông vậy. Hừ, các ngươi không cần giải thích ta cũng biết...
Đoạn lớn tiếng :
- Ta thấy đôi mắt các ngươi, thiếp nhìn chàng, chàng nhìn thiếp... thật khắng khít. Nếu có người đập vỡ đầu các ngươi ra, các ngươi cũng không hề hay

biết. Chỉ đáng tiếc là ta lại tới đây...
Mao Văn Kỳ bỗng vả vào mặt mình hai bạt tai, nói :
- Ta bất hảo, đã quấy nhiễu chuyện của các ngươi. Nhưng các ngươi cứ yên tâm, ta nhất định sẽ bồi đắp cho các ngươi.
Nàng cúi xuống đặt Cưu Thứ nằm trên người Mộ Dung Tích Sinh, mắt đối mắt, mũi sát mũi, môi kề môi.
Sau đó nàng vỗ tay nói :
- Tốt rồi, như vậy càng tốt.
Mao Văn Kỳ chợt ngưng lời, như đang suy nghĩ đến điều gì, đoạn nói :
- Chưa được, như vậy chưa đủ, ta phải để cho các ngươi suốt đời không xa rơi nhau mới được. Sư tỷ, có đúng vậy không?
Sức mạnh của ái tình không có gì sánh nổi, mỗi khi tình yêu biến thành hận thù thì sức mạnh đó càng ghê gớm hơn, từ đó đã khiến cho Mao Văn Kỳ biến thành một con ác quỷ.
Mao Văn Kỳ bước tới ngăn kéo ở đầu giường, lấy ra một cái bao rồi quay trở lại cười khanh khách nói :
- Các ngươi ngoan ngoãn không được nhúc nhích.
Thứ trong bao lại là kim chỉ.
Nàng lấy ra xâu chỉ vào kim.
Sau đó dùng kim đâm xuyên qua tay phải của Cưu Thứ, xuyên thấu xuống tay trái của Mộ Dung Tích Sinh.
Máu tươi tuôn ra làm đau buốt tận tim gan Mộ Dung Tích Sinh. Nhưng nỗi đau da thịt cũng đâu bằng nỗi đau ở đáy lòng cô ta.
Mao Văn Kỳ cười lanh lảnh, cất giọng :
- Ngươi xem ta có tốt hay không, ta đã kết hai người làm một.
Mũi kim lại luồn từ Mộ Dung Tích Sinh xuyên thây lên cổ tay Cưu Thứ, rồi từ tay Cưu Thứ đâm xuyên thủng xuống tay Mộ Dung Tích Sinh...
Mấy mươi mũi kim liên tiếp dày đặc cả hai tay của hai người, Mao Văn Kỳ mới chịu thôi, nói :
- Tốt rồi, các người sẽ vĩnh viễn không rời nhau.
Máu tươi chảy lan tràn dưới đất, nhuộm đỏ trên tay hai người.
Mao Văn Kỳ cười khanh khách, buông giọng :
- Ngươi xem, trên thân thể ngươi có máu của hắn, trên thân thể của hắn có máu của ngươi. Các ngươi có nên cám ơn ta không?
Nàng như sực nghĩ ra điều gì, vội lấy từ trong người ra một nửa cái vòng thiếc, lục tìm một lát, lại lấy ra thêm nửa cái vòng thiếc khác, màu đen lóng lánh, to bằng ngón tay cái.
Nghe "coong" một tiếng phát ra kỳ dị. Mao Văn Kỳ ghép hai nửa mảnh vòng thiếc lại với nhau.

Hồi 41
Cỗ xe kỳ quái

Mộ Dung Tích Sinh vừa nhìn thấy vòng thiếc, mặt bỗng biến sắc.
Mao Văn Kỳ gằn giọng :
- Sư tỷ, ngươi nhất định nhận ra vật này, nhưng...
Nàng nhìn vào mặt Cưu Thứ, nói tiếp :
- Cưu công tử, ngươi có nhận ra không? Đây là Độc long khuyên mà sư phụ ta dùng sắt nguội vạn năm để chế thành. Sư phụ ta làm ra vốn để đối phó với những loại người có lòng như dã thú. Chỉ cần hai nửa này hợp lại với nhau, sẽ vĩnh viễn không thể mở ra, dù bất cứ thanh bảo đao bảo kiếm nào cũng không chặt đứt được.
Mao Văn Kỳ ghép hai nửa vòng tròn lại qua thời gian độ một tuần trà.
Nàng bỗng xáp hai tay lại, nghe "cạch" một tiếng, nàng đã dùng vòng thiếc đó siết chặt vào tay Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh, làm tay hai người đau buốt như muốn gãy lìa.
Cưu Thứ vẫn một mực không mở mắt ra, lúc này trên trán đã lấm tấm toát mồ hôi.
Từng giọt mồ hôi nhỏ xuống trên trán Mộ Dung Tích Sinh.
Mao Văn Kỳ ngẩng đầu cười cuồng loạn, nói :
- Tốt rồi, sông có thể ngăn lìa, Độc long khuyên này vĩnh viễn không bao giờ đứt, các ngươi sẽ vĩnh viễn dứt không ra.
Sau đó, nàng bỗng dưng lặng người trầm mặc, từ từ ngồi xuống đất, mở to đôi nhãn châu chăm chú nhìn vào mặt hai người.
Nàng ta tợ như đang nghĩ gì, như đang tìm cách nào tàn độc hơn để hành hạ Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh.
Vì nàng cảm thấy chỉ có cách làm cho họ đau đớn thống khổ, khi đó nỗi thống khổ và ghen hờn trong lòng nàng mới vơi nhẹ đi.
Từ tình yêu mãnh liệt biến thành hận thù, quả thực là một loại tình cảm đáng sợ.
* * * * *
Ngoài thành Trấn Giang, phía đông có ba dãy núi Tiêu, Dự và Kim. Phía Tây là một vùng núi tuy địa thế không hiểm trở, nhưng rất rộng.
Cơn mưa ngừng hẳn, mặt trời tỏa ánh nắng chan hòa.
Trong vùng núi này từ đâu xuất hiện bảy nhân vật ăn xin đầu trần chân đất.
Họ đi với dáng vội vã, dường như có chuyện gì rất khẩn cấp.

Nhóm ăn xin này già trẻ khác nhau, nhưng dẫn đầu là một thiếu niên rất trẻ, có khuôn mặt hơi gầy, ánh mắt quắc sáng và lạnh lùng.
Đang đi trên đường vắng không người, hắn ta quay lại giục :
- Nhanh, nếu chậm sẽ không kịp.
Dứt lời liền thi triển khinh công lao người vọt đi. Thân pháp siêu tuyệt, mỗi lần thăng giáng đều vượt xa ngoài một trượng.
Sáu người theo sau khinh công tuy phàm tốc, nhưng còn thua xa so với hắn ta.
Đến trong một hang núi, bọn họ chợt dừng lại. Thiếu niên ăn xin ngẩng đầu huýt một tiếng.
Lập tức từ trong các khe núi xung quanh lao vọt ra hơn hai mươi gã đại hán cũng đầu trần chân đất giả dạng ăn xin.
Thiếu niên ăn xin quét mặt nhìn một lượt, cất giọng :
- Có mặt đủ cả chứ?
Gã đại hán râu ria bờm xờm cúi mình đáp :
- Đều đủ cả.
- Tốt!
Thiếu niên ăn xin bước lên cạnh gã đại hán đứng phía đầu cùng bên trái.
Gã đại hán đứng nghiêm nghị. Đưa tay ra, chàng thiếu niên quét mắt nhìn, thấy ngón tay út trên tay gã đại hán bị cụt, liền mỉm cười nói :
- Tốt!
Hắn ta bước tới trước mặt gã đại hán thứ nhì, gã ta cũng không có ngón tay út.
Chàng thiếu niên đi qua một lượt trước mặt bọn họ, thấy cả hai mươi bảy gã đại hán đều cụt ngón tay út, liền vung tay nói :
- Tốt!
Bọn đại hán xuôi tay xuống rụt vào trong tay áo.
Thiếu niên ăn xin đột ngột thâu liễm nụ cười, trầm giọng :
- Cuộc hội hôm nay lắm phần nguy hiểm, sự sinh tử cát hung không thể lường trước được. Các vị nếu ai sợ hãi, lúc này thoái lùi cũng còn kịp.
Bọn đại hán cũng ứng thanh :
- Không sợ sống chết, bọn tiểu đệ nguyện đi.
Chàng thiếu niên cất cao giọng :
- Các vị đã nghĩa khí như vậy, chúng ta lập tức lên đường. Nhưng đi đến đó cần phải trấn tĩnh, không được hành động tùy tiện khi chưa có hiệu lệnh.
Dứt lời, hắn ta lao người đi trước, băng qua sơn động, xuôi về phía có thế núi thấp hơn. Bọn đại hán lặng lẽ theo sau.
Thời gian độ tuần trà trôi qua, trước mặt họ hiện ra một con đường rộng chỉ độ một trượng xuyên qua giữa hai ngọn núi cao.
Chàng thiếu niên hơi dừng bước, quay lại nói :

- Tới rồi, ở tại trong này.
Anh ta tiến vào trước. Vừa đặt chân tới cửa hang, bỗng nghe từ trên cao có tiếng quát.
- Dừng bước.
Tiếp đó, từ bên triền núi lao ra hai bóng người, cũng đều là người của Cái bang.
Chàng thiếu niên mỉm cười cất giọng :
- Nhị vị là đệ tử rước khách của buổi thịnh này sao?
- Đúng vậy, không biết các vị từ đâu tới.
Chàng thiếu niên nét mặt trầm lại, nói :
- Đã là đệ tử rước khách, gặp bổn nhân sao không cúi chào?
Gã gác cửa lướt ánh mắt nhìn chàng thiếu niên, ngập ngừng đáp lại :
- Nhưng không biết tôn tính đại danh lão gia từ đâu tới?
Chàng thiếu niên quát :
- Ngươi khỏi phải hỏi nhiều, nhanh quỳ xuống hành lễ đi.
Gã gác cửa tiếp lời :
- Đợi đệ tử xét lại danh sách rồi sẽ hành lễ.
Gã ta lâtậbảng danh sách ra, nói :
- Đợi đệ tử tra xem...
Chàng thiếu niên liền đánh mắt thị ý, gã đại hán có râu ria bờm xờm liền bước lên, vòng lại sau lưng hai gã gác cổng tiếp lời :
- Ở chỗ này, để ta chỉ cho...
Nhanh như chớp, gã ta vung song chưởng đánh vào vùng hậu đầu của hai gã gác cửa, làm cả hai lộn ngược người trên đất chết không kịp ngáp.
Chàng thiếu niên cất giọng tán thán :
- Lý Thiết Chưởng quả nhiên danh bất hư truyền.
Bọn họ cùng nối đuôi nhau tiến vào theo con đường nhỏ hẹp đó.
Luồn qua khỏi con đường nhỏ hẹp đó, thấy phía bên trái có một cái cổng chào cao chót vót. Trên đó có tấm biển ghi dòng chữ rực rỡ.
- Hội khánh thọ lục tuần của Bang chủ.
Qua khỏi cổng chào, nghe tiếng người rộn ràng náo nhiệt, mùi rượu thịt tỏa ra thơm ngát.
Tiến vào bên trong, chính giữa khoảng đất rộng có đựng một đài trúc lộng lẫy. Ở đây có mấy trăm đệ tử Cái bang đang ăn uống hát hò.
Thấy bọn họ xuất hiện, những đệ tử Cái bang liền dẫn chàng thiếu niên đến trước đài, cúi mình nói :
- Xin đại gia đợi một lát để đệ tử vào bẩm báo Bang chủ ra nghênh đón.
Chàng thiếu niên mỉm cười đáp :
- Bất tất.
Hắn ta bay vọt người lên trên đài, chân đáp xuống không nghe một tiếng

động.
Bọn đệ tử Cái bang thấy vậy trong lòng đều phát khiếp.
Cùng Thần Lăng Long ngồi ở giữa đài, liền đứng dậy bước tới cạnh bên chàng thiếu niên. Lão ta lướt mắt nhìn hắn ta một lượt bất chợt nhíu mày hỏi :
- Lăng mỗ thực tại không nhận ra các hạ từ đâu tới?
Lão ta ánh mắt sắc như dao, thoáng nhìn qua đủ biết thiếu niên này không phải là đệ tử của Cùng Gia bang.
Chàng thiếu niên lạnh giọng :
- Lão là Bang chủ của bổn bang, lại nhận không ra người trong bang hay sao?
Cùng Thần Lăng Long trầm giọng :
- Các huynh đệ của bổn bang đang cảm thấy lễ hội hôm nay buồn tẻ, các vị nếu thật sự đến đây để gây sự, làm cho cảnh trường trở nên náo nhiệt thì cũng càng tốt thôi.
Lão bỗng trầm hẳn nét mặt, gắt giọng :
- Các bằng hữu nếu như muốn gây sự thì xin cứ tùy tiện, Lăng mỗ sẽ phụng bồi.
Đám thuộc hạ của Cùng Gia bang cùng hô hào dậy trời.
Chàng thiếu niên bình thản ngồi xuống ghế, sắc mặt vẫn không thay đổi, lạnh giọng :
- Bọn ta đều là những người của Cái bang tuân theo quy củ, những thủ đoạn trên giang hồ bọn ta đều không hay biết đến. Những chuyện cướp bóc tàn sát lẫn nhau hoàn toàn không phù hợp với quy củ tổ tông Cái bang truyền lại. Lão lại đem những đệ tử của Cái bang kết thành một bang đạo tặc, bọn ta phải thay tổ tông trừ khử lão.
Bọn đại hán đi theo liền hô to :
- Lập một Bang chủ mới, lập một Bang chủ mới...
Có một đệ tử của Cùng Gia bang mắt to mày rậm từ trên đài bước ra, quát lớn :
- Ai muốn lập Bang chủ mới. Trước hết phải hỏi Thiết Đại Lực ta.
Lý Thiết Chưởng cùng đi với chàng thiếu niên liền cất cao giọng :
- Được, ta sẽ hỏi ngươi.
Gã ta vung quyền đánh thẳng vào người Thiết Đại Lực. Thiết Đại Lực chẳng hề né tránh, tung ngọn quyền nghênh tiếp.
"Bình" một tiếng, Lý Thiết Chưởng lùi lại một bước mới đứng vững, buông giọng cười hắc hắc nói :
- Còn có ai lên thử nữa không?
Thì ra Thiết Đại Lực đã bị gã ta đánh bay xuống đài, tay bị gãy lìa, miệng phun ra máu tươi, nằm bất tỉnh nhân sự.

Đệ tử Cái bang phẫn nộ hét lên ầm ĩ. Cùng Thần Lăng Long cũng thay đổi nét mặt quát :
- Cuồng tặc to gan, hãy tiếp chưởng của ta.
Không ngờ lão chưa ra tay, chàng thiếu niên đã kéo giật Lý Thiết Chưởng lùi lại, trầm giọng :
- Quỳ xuống.
Lý Thiết Chưởng bất giác ngớ người ra, nhưng không dám trái lời, vội quỳ xuống.
Chàng thiếu niên mặt lạnh như băng, gắt giọng :
- Huynh đệ ta tới đây để nói lời lẽ phải, ai bảo ngươi động thủ?
Lý Thiết Chưởng cúi đầu đáp lại :
- Đệ tử có lỗi.
Chàng thiếu niên "hừ" một tiếng, lạnh giọng :
- Ra tay làm thương hại người, hai tiếng "có lỗi" có thể bồi tổn được sao?
Hắn ta tung chân đá Lý Thiết Chưởng văng xuống đài, cũng nôn ra một vòi máu tươi, nằm thẳng cẳng dưới đất, thương thế xem ra còn nặng hơn cả Thiết Đại Lực.
Bọn đệ tử Cái bang thấy tình huống ấy, cơn nộ khí lắng dịu xuống, ngược lại còn cảm thấy chàng thiếu niên này hành sự rất đích đáng.
Cùng Thần Lăng Long chợt nhíu mày thầm nghĩ :
- "Thiếu niên này can đảm hơn người, hành sự lại thâm trầm, quả thực rất khó ứng phó với hắn. Đương trường la hét đầy phẫn nộ, hắn ta vẫn không hề sợ hãi. Lúc này hắn lại ứng xử như vậy, đủ thấy hắn có mưu đồ gì..."
Bang chủ của Cái bang mấy mươi năm đãng tích giang hồ, trong đầu thoáng nghĩ qua đã ngầm có kế sách để đối phó.
Lão ta bỗng nghe từ sau lưng có tiếng gọi nhỏ :
- Bang chủ...
Lăng Long quay đầu lại, thấy một gã đệ tử rón rén đưa cho lão một mảnh giấy rồi quay người đi.
Lăng Long mở ra xem, thấy trên mảnh giấy viết dòng chữ :
- "Người này chính là Thiết Đảm sứ giả Tiền Trác, đệ tử của Linh Xà Mao Cao. Những người đi theo hắn đều là băng đảng của Mao Cao".
Nét chữ không đều đặn, rõ ràng viết trong lúi vội vã. Nhưng từ mảnh giấy này đã lật tẩy được mưu đồ của Mao Cao.
Lúc này Cùng Thần Lăng Long cũng không kịp nghĩ mảnh giấy này do ai viết.
Chuyển ánh mắt nhìn thấy Thiết Đảm sứ giả Tiền Trác đang cất cao giọng :
- Chúng ta đều là huynh đệ của Cái bang, cần phải tuân theo di huấn của tổ tông. Huynh đệ ta hôm nay đến đây để mong các vị đứng ra chủ trì công đạo, vì tiền đồ của Cái bang từ nay về sau...

Cùng Thần Lăng Long liền cắt ngang lời :
- Thiết Đảm sứ giả, ngươi nói xong rồi chứ?
Thiết Đảm sứ giả Tiền Trác bị gọi đích danh, mặt biến sắc, thốt lên :
- Lão nói gì?
Lăng Long cười nhạt tiếp lời :
- Lão phu vốn đã biết chuyện Linh Xà Mao Cao ngầm tổ chức thế lực khác, muốn độc bá giang hồ. Lão phu không muốn khoanh tay nhìn đồng đạo giang hồ bị lão ta sát hại, bởi vậy muốn ra tay ngăn chặn. Ngươi hôm nay đến đây có phải vì chuyện đó không?
Đệ tử của Cái bang lập tức la ó lên.
Tiền Trác bị lão ta phá vỡ âm mưu, trong lúc cấp hoảng, liền quát một tiếng, xoay người tung một chưởng đánh vào Lăng Long, lớn tiếng :
- Nói bậy, huynh đệ ta hôm nay muốn vì Cái bang ra tay trừ hại...
Lăng Long lách người, cười kha khả nói :
- Ngươi động thủ với lão phu không nổi đâu.
Chỉ trong nháy mắt, hai người đã xáp nhau mấy chiêu, đám đệ tử Cái bang nhốn nháo hẳn lên.
Trong lúc hỗn loạn, bỗng nghe có tiếng vó ngựa phi nhanh, từ xa tiến lại gần.
Một chiếc xe song mã xông thẳng vào giữa đám đông, ngựa vẫn chạy cuồng, bọt mép trào ra hai bên miệng. Trên đỉnh xe có hai ngọn cờ bay phất phới, một ngọn có viết bốn chữ: "Mộ Dung Tích Sinh".
Và ngọn kia lại viết hai chữ to tướng: "Cưu Thứ".
Hai hàng chữ đó khiến người ta nhìn thấy phải kinh tâm động phách.
Ngựa chạy xe bay, cờ tung phất phới.
Phía sau xe có cột những cành cao, đao kiếm thậm chí có cả chân bàn chân ghế bị gãy. Những thứ đó cọ xát xuống đất phát lên những tiếng kêu chói tai và bụi trần bay tung tóe.
Đám quần hùng Cái bang vốn đã kinh ngạc lúc này thấy chiếc xe kỳ dị, lại thêm tính danh kinh người trên ngọn cờ, khiến cho cả đám nhốn nháo kinh loạn hẳn lên.
Chiếc xe chạy thẳng về phía trước đài.
Cùng Thần Lăng Long hết sức kinh ngạc, liền nghĩ :
- "Cưu Thứ là người có tính rất thận trọng, người ngồi trong xe nhất định không phải là chúng ta, nếu là chúng ta thì sẽ không khoa trương như thế".
Lão liền quát :
- Chận xe lại, kéo sang một bên.
Lập tức có hai người từ trên đài bay thẳng xuống trên lưng ngựa, một người thuộc đệ tử của Cái bang, và một đại hán cụt ngón tay cùng đi theo chàng thiếu niên.

Đệ tử Cái bang vừa bay xuống liền quát một tiếng, giật lấy dây cương, hai chân kẹp chặt ở hông ngựa, con ngựa hí lên mấy tiếng rồi ngoan ngoãn dừng lại.
Còn gã đại hán cũng muốn ghì ngựa lại, nhưng đã chậm đi một bước.
Hai con ngựa một nhanh một chậm, khiến gã chao đảo muốn đổ nhào.
Đệ tử Cái bang liền hừ một tiếng nói :
- Bất tài.
Gã đại hán quát :
- Thối mồm, xem ta đây.
Gã ta liền vỗ một chưởng vào đầu ngựa.
Con ngựa đau đớn chồng ngược vó lên trời, gã đại hán ngã lộn nhào người xuống đất, chiếc xe dằn ngang qua.
Nghe gã ta kêu lên một tiếng thảm thương, tay phải bị chiếc xe dằn gãy lìa.
Gã lại lăn lăn mấy vòng, đột ngột vùng người dậy, tay trái rút ám khí ra phóng thẳng vào lưng ngựa.
Con ngựa bị trúng ám khí rống lên một tiếng, xng ngược lên trên đài, vật xuống chết ngay.
Chiếc xe chao đảo lật rầm một cái.
Đệ tử Cái bang nhảy xuống ngựa, chỉ tay mắng :
- Ngươi làm gì vậy, muốn khoe tài với loài súc sinh hả.
Gã đại hán tay phải bị gãy đau đến toát mồ hôi, nghe vậy càng nổi cơn thịnh nộ, xông lên một bước, quát :
- Ngươi nếu không phục thì cứ thử xem Ngũ Độc của Đông Sơn Hổ Lệ đại gia ta.
Thiết Đảm sứ giả Tiền Trác mặt biến sắc, quát lớn :
- Câm miệng.
Đông Sơn Hổ giật nảy người, vội lùi lại ba bước, chợt nghĩ lại trong lúc phẫn nộ đã quên đi sứ mạng của mình, vô tình tiết lộ ra lai lịch.
Gã ta ngẩng đầu nhìn thấy Tiền Trác mặt đằng đằng sát khí, bất giác hai chân khuỵu xuống quỳ trên đất.
Cùng Thần Lăng Long cất giọng cười lớn, nói :
- Đông Sơn Hổ, một tên tiểu đạo tặc cũng dám đến đây giả mạo đệ tử của bổn phái. Bắt hắn lại cho ta.
Đám quần hào Cái bang hùng hổ xông tới vây bắt.
Đông Sơn Hổ thấy vậy kinh hãi kêu lên :
- Tiền thiếu hiệp cứu tôi...
Trong lúc hoảng hốt, gã ta nói ra lai lịch của chàng thiếu niên. Hắn ta đúng là Thiết Đảm sứ giả Tiền Trác, đứng đầu trong mười đại đệ tử của Mao Cao.
Tiền Trác lúc này mặt mày biến sắc, rõ ràng đang phẫn nộ tột độ, quát lớn :
- Ngươi nói gì?

Hắn ta vung tay, một luồng ám khí màu đen phóng thẳng vào vùng ngựa Đông Sơn Hổ.
Cùng Thần Lăng Long vọt người ngang ra, xuất chưởng đánh rơi luồng ám khí đó. Đám quần hào Cái bang đã bắt Đông Sơn Hổ đem đi.
Lăng Long ra lệnh :
- Giữ lấy tính mạng hắn!
Lão quay sang cười nhạt nói với Tiền Trác :
- Tiền Trác, ngươi còn gì để nói nữa không?
Tiền Trác sắc mặt trở nên trắng xanh, đứng lặng một hồi, bỗng cất giọng cười cuồng vọng nói :
- Không sai, ta chính là Tiền Trác, chỉ trách ta có mắt như mù, dẫn theo loại xuẩn tài đó đi. Nhưng hôm nay đã bị lão nhận ra. Lão muốn gì?
Lăng Long cười lớn tiếp lời :
- Hảo, ngươi đã biết vui vẻ nhận lấy thất bại...
- Ai nói ta thất bại?
Tiền Trác vung tay, bọn đại hán đi theo nhất tề rút binh khí ra. Kiếm quang lấp lánh, đương trường trở nên căng thẳng hỗn loạn.
Lăng Long thâu liễm nụ cười, lạnh giọng :
- Đến lúc này các ngươi vẫn còn muốn kháng cự nữa hả?
Tiền Trác nhếch môi cười khỉnh nói :
- Kháng cự, hừ. Hôm nay theo ta đến đây đều là những cao thủ võ lâm, ngươi tuy đông người nhưng đâu làm gì được.
Đám quần hào Cái bang phẫn nộ hét lên :
- Giết! Giết!
Thiết Đảm sứ giả Tiền Trác quả nhiên không thẹn với danh Thiết Đảm. Lúc này đối mặt với mấy trăm địch nhân nổi cơn thịnh nộ, hắn ta sắc mặt vẫn không thay đổi, trầm giọng :
- Các vị chớ nóng giận, để tại hạ nói xong...
Đám quần hào quát tháo :
- Còn nói gì nữa, mau nạp mạng đây!
Có người phẫn nộ quát lớn :
- Bắt lấy bọn hắn, không để thoát một người nào.
Tiếng hô hào vang lên dậy trời.
Tiền Trác vẫn bình tĩnh cất giọng :
- Các vị nếu không nghe lời ta, lập tức sẽ biến thành cuộc diện thây phơi đầy đất, máu chảy thành sông. Bọn ta dù không có người nào có thể sống sót, nhưng các ngươi cũng phải bị thương vong nặng nề, sợ rằng mười năm sau cũng không thể phục hồi lại được. Các vị nếu không tin thì cứ thử xem.
Cùng Thần Lăng Long lên tiếng :
- Ngươi có nói gì thì cứ nói ra đi.

Tiền Trác nói lớn :
- Ta hôm nay đến đây, vốn không có ác ý đối với Cái bang...
Lăng Long cười nhạt ngắt lời :
- Nếu không vốn ác ý, lẽ nào các ngươi đến đây để chúc thọ ta sao?
Tiền Trác làm như không nghe thấy, nói :
- Ta nghe Cái bang tổ chức lễ hội nơi này, lại là lễ mừng thọ của Lăng bang chủ, bèn cùng nhau đến đây. Vì sợ không được vào cửa nên mới cải trang thế này.

Hồi 42
Phương thuốc kỳ diệu

Cùng Thần Lăng Long trầm giọng :
- Vậy các ngươi đến đây có ý gì, nói ra cho ta nghe.
Tiền Trác chậm rãi cất giọng :
- Cái bang lão từ nay về sau nếu không đếm xỉa đến chuyện môn hạ Linh Xà, môn hạ Linh Xà sẽ kết giao huynh đệ với Cái bang cùng nhau tương trợ.
Lăng Long lạnh giọng :
- Nếu đếm xỉa thì sao?
Tiền Trác gằn giọng :
- Lăng bang chủ, môn hạ Linh Xà đều là những tay hảo thủ võ lâm, mỗi người ít nhất cũng lấy được ba cái đầu đệ tử Cái bang...
Đám quần hào Cái bang hét lên :
- Tên cuồng ngạo.
Lăng Long khua tay bảo :
- Nghe hắn nói tiếp.
Tiền Trác cất cao giọng :
- Ngoài điều đó ra, chỉ cần sư đồ ta hô một tiếng, nội trong một ngày sẽ hiệu triệu mấy trăm anh hùng hảo hán đến đối địch với Cái bang. Bởi vậy Lăng bang chủ trước khi nói ra nên suy nghĩ đắn đo trước.
- Suy nghĩ gì?
Tiền Trác trầm giọng :
- Là bạn hay là địch, đều do ở ý niệm của Lăng bang chủ trong lúc này. Lành hay dữ cũng đều do ở câu nói của Lăng bang chủ.
Lăng Long nghiêm nét mặt hỏi :
- Ngươi muốn Cái bang ta không hỏi đến chuyện Linh Xà, đúng không?

- Đúng vậy!
Lăng Long quét ánh mắt sắc như đao, nói :
- Linh Xà các ngươi có chuyện gì mà phải buộc người khác không được hỏi? Giống như Cái bang ta hành sự quang minh chính đại, đâu có chuyện gì phải sợ người khác hỏi.
Tiền Trác chậm rãi tiếp lời :
- Điều trước hết, Cưu Thứ là mối thù riêng tư của phía Linh Xà, trong giang hồ không có ai đếm xỉa đến, Cái bang cũng không thể ngoại lệ.
Lăng Long gằn giọng :
- Ý ngươi đến đây có phải là muốn Cái bang khoanh tay đứng nhìn các người kết tập băng đảng, tàn sát các bang phái khác, xưng bá giang hồ, sau đó tiếp tục thanh toán Cái bang?
Tiền Trác cắt lời :
- Điều ta nói vẫn là chuyện ân oán riêng tư của phía Linh Xà, lẽ nào Lăng bang chủ già cả lãng tai hay sao?
Lăng Long ngẩng đầu cười lớn, nói :
- Ân oán gì riêng tư, chung quy cũng chỉ là chuyện Cưu tiên sinh mà thôi.
- Lăng bang chủ biết được vậy thì tốt.
Lăng Long lạnh giọng :
- Chuyện đó đâu cần ta hỏi tới, chỉ cần một mình Cưu Thứ đã đủ để đối phó với các ngươi rồi.
Tiền Trác nhếch môi cười nhạt :
- Hừ. Cưu Thứ là cái thứ gì?
- Người này niên kỷ tuy trẻ, lại có tài năng quỷ thần khó lường, tâm trí xảo diệu, võ công tuyệt thế, mười đại đệ tử của Linh Xà thấy hắn như thấy Diêm Vương vậy. Ngươi lẽ nào chưa thấy sao?
- Đó là vận may của hắn.
Tiền Trác nói tiếp :
- Hắn nếu gặp ta thì e rằng đã về chầu Diêm Vương rồi.
Lăng Long tiếp lời :
- Ngươi khoa trương khoác lác sau lưng hắn ta không sao, nhưng ngươi trước hết cần phải thận trọng một tí, người này thần thông quảng đại, khi ngươi nói ra câu đó, không chừng hắn ta đang đứng sau lưng cũng nên.
Tiền Trác bất giác giật thót trong lòng, không khỏi quay đầu lại nhìn. Lăng Long cất giọng cười sang sảng nói :
- Thiết Đảm sứ giả, can đảm chẳng qua cũng chỉ như vậy.
Tiền Trác từ hổ thẹn biến thành phẫn nộ, nói lớn :
- Hắn ta hôm nay nếu có ở đây, ta sẽ phải...
Chưa dứt lời, bỗng nghe một tiếng quát dậy trời, một tiếng nổ vang, chiếc xe ngựa vỡ tung bay tứ phía.

Hai bóng người từ trong xe bay vọt ra, kèm theo tiếng quát :
- Ngươi sẽ phải làm gì?
Cùng Thần Lăng Long vốn cho rằng chiếc xe đó chỉ là nghi binh của thuộc hạ Mao Cao, bên trong không có người, bởi vậy không hề chú ý đến.
Lúc này đột ngột phát sinh một chuyện kinh người, mọi người đều kinh hồn thất sắc. Nhưng hai bóng người bay ra với tư thế quá nhanh, không có ai nhìn rõ họ là ai?
* * * * *
Hôm đó ở trong căn mật thất, Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh nhìn thấy thần sắc và ánh mắt của Mao Văn Kỳ, đều thầm than trong lòng, biết rằng nàng ta nhất định sẽ tìm cách để giày vò hành hạ mình.
Mộ Dung Tích Sinh thầm nghĩ :
- "Không ngờ Mao Văn Kỳ lại hận ta như vậy. Ta... ta... ôi, ta mong Văn Kỳ hủy hoại đi dung nhan của ta, từ nay về sau ta cũng bất tất phải phiền não nữa".
Cưu Thứ liếc mắt nhìn, thấy Mao Văn Kỳ đã lấy từ trong người ra một lưỡi dao nhỏ, chàng lạnh cả người, thầm nghĩ :
- "Nàng ta chẳng lẽ muốn hủy hoại dung mạo của bọn ta sao? Nàng hủy hoại dung mạo ta không sao, nhưng nếu nàng ta rạch lên trên mặt Mộ Dung Tích Sinh một nhát, thì ta quyết không tha".
Thấy Mao Văn Kỳ quay nhìn, miệng lẩm bẩm :
- Ta không bằng cô ta, không bằng cô ta...
Biểu hiện trên nét mặt nàng ta, ngoài sự hờn ghen đến phát cuồng, còn có phần oán trách mình.
Mao Văn Kỳ lấy từ trong bao kim chỉ ra cái gương, soi mặt vào gương, ngắm nhìn một hồi lâu, lại nhìn sang Mộ Dung Tích Sinh, rồi nhìn lại mình.
Đột nhiên nàng cầm lưỡi dao rạch vào mặt mình.
Một dòng máu tươi tuôn trào trên khuôn mặt đẹp như hoa.
Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh kinh hãi thất sắc, thót cả tim gan.
Họ lúc này nếu nói được, nhất định sẽ la hoảng lên.
Lúc này nếu họ hành động được, nhất định sẽ giật lấy lưỡi dao trong tay nàng.
Nhưng họ chỉ biết mở to mắt nhìn một thiếu nữ đang phát cuồng, rạch những đường dao để hủy hoại dung nhan của mình.
Mao Văn Kỳ hét lên như điên dại :
- Mao Văn Kỳ, ngươi vì sao không đẹp hơn nữa... Ta hận ngươi, ta hận ngươi, hận khuôn mặt ngươi... ngươi vì sao xấu thế này?
Trong tiếng kêu bi thương, khuôn mặt kiều diễm như hoa của nàng đã lằn những đường dao nghiệt ngã, những dòng máu tuôn trào.
Cưu Thứ trong lòng cấp hoảng, Mộ Dung Tích Sinh nhắm hai mắt lại, ngất

người đi.
Mao Văn Kỳ vung tay ném lưỡi dao, ngồi chết lặng người rất lâu. Cưu Thứ cũng nhắm mắt lại, không nỡ nhìn nàng ta nữa.
Mao Văn Kỳ bỗng cất giọng cười điên loạn, nói :
- Hảo sư tỷ, từ nay trở đi ta sẽ không thua ngươi nữa rồi. Ngươi là mỹ nhân đẹp nhất trên đời, còn ta là một nữ nhân xấu nhất trên đời, ngươi và ta đều là đệ nhất thiên hạ.
Nàng từ từ đứng dậy, nói tiếp :
- Các ngươi không nên sợ, ta tuyệt đối không giết các ngươi. Ta muốn để các ngươi vĩnh viễn không tách rời nhau, để cho thiên hạ đều nhìn thấy các ngươi.
Mao Văn Kỳ bỗng cúi xuống ôm xốc lấy hai người chạy ra khỏi đường hầm đen tối.
Trên cửa hang, có dừng một chiếc xe song mã.
Gã phu xe cũng là đệ tử của Mao Cao, vừa thấy Mao Văn Kỳ bỗng phát run ngã nhào xuống xe, run giọng :
- Cô nương... cô nương...
Mao Văn Kỳ cười như một kẻ điên, nói :
- Ta đẹp sao? Hai ha, vị phu quân chưa hôn thú của ta nếu thấy ta thì như thế nào, ngươi đoán có được không? Ta muốn để cho lão ta thất kinh mới làm như thế này.
Gã phu xe run giật cả người, hai hàm răng đánh cầm cập nói không ra tiếng.
Mao Văn Kỳ quát :
- Đứng sang một bên, nhúc nhích sẽ bị mất đầu.
Gã phu xe quả nhiên không dám nhúc nhích. Mao Văn Kỳ bỏ hai người vào trong xe, đứng nghĩ ngợi giây lát đột ngột quát lớn :
- Đứng giữ xe, ngươi động đậy một tí ta băm ngươi thành tám khúc.
Gã phu xe sợ quá khuỵu hai chân quỳ xuống đất. Mao Văn Kỳ lao người lại vào trong đường ngầm, đem binh nhẫn và những thứ vung vãi trên đất bỏ vào trong chiếc khăn trải giường.
Nàng lấy bút mực ra, lấy tấm khăn trải giường khác xé ra làm hai, một nửa viết Mộ Dung Tích Sinh, và nửa còn lại viết hai chữ Cưu Thứ.
Sau đó, đem những thứ đó quay trở ra chiếc xe, lấy hai mảnh khăn đó làm cờ, cột lên trên đỉnh xe. Lại xé chiếc khăn trải giường còn lại thành bảy sợi dây, dùng cột những cành cây, đao kiếm và chân bàn ghế vào sau xe.
Mao Văn Kỳ ngắm nhìn kiệt tác của mình cười nói :
- Như vậy các ngươi quá trội nổi rồi. Bất cứ ai nếu thấy chiếc xe như vậy đều phải đánh mắt nhìn xem, đúng không?
Nàng cất giọng cười vang, nói tiếp :
- Đến khi các người khác thấy hai ngươi dính nhau như vậy, thì ha ha...

Nàng đột ngột ngừng hẳn nụ cười, nói :
- Trên đường đi nếu không có người khác giết ngươi, đợi đến ngày ta thành thân, các ngươi nhất định phải trở lại uống một ly rượu mừng, được không?
Mao Văn Kỳ hai tay vốn đã cầm sẵn hai ngọn dao nhỏ.
Vừa nói, nàng vung tay gắm lút hai ngọn dao vào mông ngựa.
Hai con tuấn mã phóng chạy đi như bay.
Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh nằm trong xe nghe tiếng cười như điện dại của Mao Văn Kỳ càng lúc càng xa dần, cả hai đều nhắm mắt lại.
Hai người đều rõ ràng trong giang hồ, người muốn đạt thỏa mãn mình mới cam tâm nhiều không kể xiết. Mao Văn Kỳ làm như vậy chẳng khác gì đưa họ vào miệng cọp.
Chết không sợ, nhưng họ làm sao có thể nhẫn chịu được sự lăng nhục của người khác.
Cho dù không gặp cừu địch, trên đường đi cũng không tránh khỏi những người có lòng hiếu kỳ. Nếu họ chặn xe lại, nhìn thấy hai người như vậy, thì nhất định sẽ dẫn đến một hậu quả không thể lường được.
Không ngờ chiếc xe chạy cuồng trên đường, không những người trên đường thấy đến đều vội tránh xa, mà người trong giang hồ thấy hai ngọn cờ cũng đều lo sợ tránh đi không kịp.
Họ đương nhiên không biết lúc này Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh ở trong xe đã không còn sức lực để kháng cự. Thấy hai cái tên đều đã kinh tâm táng đởm, đâu còn dám đụng tới.
Chiếc xe chạy băng qua núi đồi, phóng thẳng vào sơn cốc nhỏ hẹp đó.
Ha gã đệ tử giữ cửa hang nếu không chết, thì chiếc xe cũng không thể tiến vào được.
Bấy giờ Cùng Thần Lăng Long lại không tin trong xe có người, nên không để mắt tới.
Sau khi chiếc xe đổ nhào, Cưu Thứ bỗng phát giác tay chân mình cử động được. Chàng cho rằng trải qua một thời gian, độc dược "Thiên Nhật Túy Hồn Hương" đã giải.
Nhưng Mộ Dung Tích Sinh trúng độc tương đối nặng, thân hình vẫn mềm nhũn vô lực.
Chàng vui mừng thở một hơi dài, bỗng cảm thấy ở miệng có mùi tanh tanh, thì ra vừa rồi khi chiếc xe bị lật, miệng chàng vô tình đã dính máu từ vết thương trên tay chảy ra, máu chảy vào trong miệng, xuống thẳng yết hầu, nhưng chàng ta lúc đó bị kình chấn nên không phát giác ra.
Cưu Thứ thoáng nghĩ, lẽ nào giọt máu này giải quyết được độc dược của "Túy Hồn Hương"?
Chớp ánh mắt nhìn, thấy Mộ Dung Tích Sinh đang mừng rỡ nhìn chàng.
Nhưng hai mắt vừa chạm nhau, Mộ Dung Tích Sinh lập tức nhắm lại.

Cưu Thứ trong lòng cũng không biết có ý vị như thế nào. Cũng có thể là chua, cay, đắng, ngọt đều có cả, nhưng cay đắng vẫn cứ nhiều hơn ngọt bùi. Chàng lặng người giây lát, nhè nhẹ đưa cổ tay đến bên miệng cô ta.
Mộ Dung Tích Sinh bỗng mở bừng mắt ra, nhưng máu trên tay Cưu Thứ đã chảy thẳng vào trong cổ họng, cô ta rùng mình mấy cái, tay chân bắt đầu dần dần cử động được.
Thì ra máu tươi chính là phương thuốc duy nhất giải cứu "Thiên Nhật Túy Hồn Hương".
Hai người cùng đối mắt nhìn nhau. Mộ Dung Tích Sinh bỗng dùng toàn lực đẩy mạnh Cưu Thứ. Cô ta chân lực tuy chưa hồi phục, nhưng cú đẩy đó lại rất mạnh.
Cưu Thứ lật người, thất thanh kêu lên :
- Ngươi... ngươi...
Mộ Dung Tích Sinh nghiến răng nói :
- Ta hận ngươi đã chết, ngươi nếu đụng vào ta một cái nữa ta sẽ tự sát.
Bên ngoài đang vang lên những tiếng hô hào phẫn nộ, bởi vậy không nghe giọng hai người đang nói chuyện trong xe.
Cưu Thứ than một tiếng, nói :
- Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối không đụng ngươi.
Mộ Dung Tích Sinh gắt giọng :
- Nếu không bởi ngươi, ta... ta sao phải... Văn Kỳ sao phải phát cuồng, ngươi đã vô tình, lại vô nghĩa, lại... vô sỉ.
Lời nói chưa ngưng, lệ châu đã chảy dài.
Cưu Thứ đâu hiểu được sự mâu thuẫn trong lòng cô ta, tức giận nói :
- Ta vô sỉ gì?
- Ngươi vô sỉ, ngươi vô sỉ, ngươi... ngươi...
Lệ châu càng tuôn rơi, cô ta cũng không biết là vì gì?
Cưu Thứ ngây người ra, thầm trách :
- Trong lòng ngươi vốn có tình cảm đối với ta, việc gì phải lạnh hạo đối với ta như vậy? Vốn vì ngươi, ta mới bị thế này, sao còn trách ta chứ? Ngươi đối với ta khi nóng khi lạnh thất thường như vậy, ta làm sao mà chịu nổi? Mao Văn Kỳ vì ghen hờn mà phát cuồng, lẽ nào cũng đổ tội cho ta luôn sao?
Chàng càng nghĩ càng tức giận, bèn nhắm mắt lại vận khí điều tức, vì công lực khi trước chưa được phục hồi, chàng không muốn ra khỏi xe.
Mộ Dung Tích Sinh nước mắt giàn giụa, thầm nghĩ :
- "Tình ý của ta đối với ngươi, ngươi đã biết, ta lại vì ngươi mà chịu nhiều đau khổ như thế này, kể cả sư muội thân cận nhất của ta cũng đâm ra hận ta như thế.
Ta tất cả đều vì ngươi, nhưng ngươi nghĩ đi, ngươi đã không hiểu được ta, lại không hiểu và bỏ qua cho ta. Ngươi vô tình, ngươi tự tư. Trải qua những

chuyện đau khổ như thế này, sau khi nhìn thấy Mao Văn Kỳ trở nên cuồng dại như thế, ngươi lại chỉ nghĩ về mình, ngươi quá nhẫn tâm, ngươi... ngươi... ngươi...”
Cô ta đưa tay lau dòng nước mắt, nghiến răng nhắm mắt vận khí điều tức. Hai người võ công cao tuyệt, bởi vậy công lực rất dễ hồi phục. Lúc này người bên ngoài, Cùng Thần Lăng Long và Thiết Đảm sứ giả Tiền Trác đang tranh cãi.
Cưu Thứ vốn đã uất hận sẵn trong lòng, nghe Tiền Trác tuôn ra những lời nhục mạ mình, không dằng lòng được nữa, liền vận toàn lực đánh vỡ tung thùng xe, bay vọt người ra.
Mộ Dung Tích Sinh không làm chủ được nữa, cũng bay người ra theo.
Cưu Thứ phẫn nộ mới quát lớn :
- Ngươi sẽ phải làm gì?
Theo tiếng quát, chàng đã đáp người xuống trên đài. Lăng Long mở to mắt nhìn, cất giọng :
- Quả nhiên là Cưu công tử, ngươi sao cũng đến đây?
Lão ta trong lòng kinh hỷ giao tranh, hầu như không thể tin vào mắt mình. Đám quần hào Cái bang nghe người từ trong xe bay ra lại chính là Cưu Thứ, trong lòng cũng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, cùng ngơ ngác đứng nhìn.
Tiền Trác giật bắn người, thất thanh thốt lên :
- Bằng hữu là Cưu Thứ sao?
Cưu Thứ trong lòng cơn nộ khí trỗi dậy, nói lớn :
- Không sai!
Hai tiếng “không sai” tợ như sét trên trời giáng xuống, làm mọi người như muốn vỡ tung màn nhĩ.
Lăng Long cười ha ha nói :
- Thường nói, nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến. Câu đó ngươi đã từng nghe chưa? Ta đã khuyên ngươi không nên nhục mạ người sau lưng, nhưng hôm nay e rằng ngươi phải khổ thân đấy.
Tiền Trác lùi lại một bước, nét mặt bình tĩnh trở lại, ánh mắt chú vào mặt Cưu Thứ, nói giọng lạnh nhạt :
- Cửu ngưỡng đại danh, hôm nay mới có vinh hạnh gặp mặt.
Cưu Thứ lạnh giọng :
- Ta xem ngươi rất bất hạnh thì phải.
Chàng sấn bước lên một bước, Mộ Dung Tích Sinh cũng theo chàng bước lên một bước.
Tiền Trác chợt di chuyển ánh mắt dừng lại trên mặt Mộ Dung Tích Sinh. Lúc này ánh mắt của toàn trường hầu như đều bị Mộ Dung Tích Sinh lôi cuốn. Tiền Trác chậm rãi cất giọng :
- Vị cô nương này là ai? Tại hạ trông rất lạ.

Mộ Dung Tích Sinh lạnh lùng cất lời :
- Ngươi khỏi cần biết ta là ai.
Tiền Trác mỉm cười nói :
- Tại hạ thấy cô nương và Cưu công tử cùng tiến cùng thoái giống như cùng một thân thể, do đó mới buộc miệng hỏi, cô nương nếu không muốn nói ra...
- Ai và hắn ta như một thân thể, ngươi nói rõ ta nghe...
Mộ Dung Tích Sinh nổi cơn đại nộ quát lớn, xông lên một bước.
Cưu Thứ không làm chủ được, cũng bước lên theo.
Cổ tay hai người đều được tay áo rộng che kín, mọi người chỉ nhìn thấy họ cùng tiến cùng thoái, lại đoán không ra nguyên nhân vì sao.
Tiền Trác cất giọng cười ha hả, nói :
- Rất tuyệt, rất tuyệt...
Cưu Thứ giận dữ quát :
- Tuyệt gì?
Chàng nhún người định lao tới, không ngờ Mộ Dung Tích Sinh vẫn đứng nguyên một chỗ giống như mọc rễ vậy.
Cưu Thứ thân hình mới hỏng đất độ một xích, nghe "bịch" một cái, đã phòng người lại xuống đất.
Mộ Dung Tích Sinh quay người bước xuống dài.
Cưu Thứ bước theo, nói lớn :
- Ngươi định làm gì?
Mộ Dung Tích Sinh trả lời gỏn gọn :
- Ta phải đi thôi.
Cưu Thứ nói giọng kiên quyết :
- Ta quyết không đi.
Mộ Dung Tích Sinh lạnh giọng :
- Người ở nơi này ta không quen biết, chuyện ở nơi này ta không có thể dự, vô luận ngươi có muốn đi hay không, ta nhất định phải đi.
Cưu Thứ tức giận nói :
- Ngươi muốn đi thì đi đi.
Chàng đứng vững một chỗ, Mộ Dung Tích Sinh đâu thể bước đi được bước nào.
Mọi người thấy vậy đều lấy làm lạ. Lăng Long ho khan một tiếng, buột miệng hỏi :
- Cưu công tử sao lại như vậy?
Cưu Thứ bất giác ngớ người, không biết nên trả lời như thế nào.
Tiền Trác càng cười rộ lên, nói :
- Rất tuyệt, rất tuyệt...
Mộ Dung Tích Sinh quay phắt đầu lại, gắt giọng :
- Ngươi thật sự không đi sao?

Cưu Thứ sắc mặt trắng bệch, giận đến phát run, nói :
- Chết cũng không đi.
Mộ Dung Tích Sinh hận giọng :
- Hảo.
Cô ta quay mặt nhìn sang một gã đại hán đứng gần mình, mỉm cười vẫy tay gọi :
- Ngươi lại đây.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 43
Máu lệ tuôn trào

Gã đại hán thấy nụ cười cô ta, bất giác thần hồn chao đảo như đang trong cõi mộng, lần bước lên từng bước, nở nụ cười si mê, nói :
- Cô nương có gì dạy bảo?
Mộ Dung Tích Sinh cười nhẹ, bảo :
- Xích lại gần đây.
Gã đại hán mê mẩn người ra, bước lên trước mặt Mộ Dung Tích Sinh, mở lời :
- Cô nương...
Mộ Dung Tích Sinh bỗng trầm hẳn nét mặt, tay trái vung ra nhanh như chớp đoạt lấy thanh trường đao trên tay gã ta.
Gã đại hán thần hồn còn chưa định tĩnh, kinh ngạc kêu lên :
- Cô nương làm gì vậy?
Mộ Dung Tích Sinh tung chân đá gã đại hán bắn bay ra ngoài một trượng, quay lại vung ngọn đao chém ngang tay mình.
Mọi người đều biến sắc, Cưu Thứ càng kinh hãi thất sắc, vụt tay ra nắm lấy tay cầm đao của cô ta, bàn tay siết chặt, thanh trường đao rơi xuống đất.
Mộ Dung Tích Sinh giậm chân kêu lên :
- Ngươi có buông tay ra không?
Cưu Thứ run giọng :
- Ngươi chặt tay ta được rồi, việc gì phải tự chặt tay mình?
- Ta muốn hủy hoại thân thể mình, ta có chết cũng không liên quan gì với ngươi.
Những dòng lệ cứ mãi tuôn rơi.
Đám quần hào càng nhìn càng ngạc nhiên đến phát sững. Ngày cả Cùng Thần Lăng Long lịch duyệt giang hồ cũng không nhận ra nội tình trong tình

cảnh ly kỳ này.
Tiền Trác thoáng qua dòng suy nghĩ, liền nhè nhẹ lùi mấy bước, co ngón tay ra hiệu, lập tức có ba gã đại hán bước lại gần bên.
Tiền Trác ngầm chỉ tay về phía Cưu Thứ nhỏ giọng :
- Ra tay.
Ba gã đại hán thọc tay vào trong người, rõ ràng họ đang lấy ám khí để chuẩn bị ra tay.
Lúc này mọi người đang chăm nhìn Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh, không hề chú ý đến động tác của bọn họ. Thấy Mộ Dung Tích Sinh nước mắt tuôn rơi như mưa, dường như quá bị tổn thương đến cõi lòng.
Cưu Thứ đứng lặng người, nhìn nước mắt cô ta tuôn rơi, than nhẹ :
- Ngươi muốn ta phải thế nào, ngươi nói đi...
Mộ Dung Tích Sinh cúi đầu nói trong nước mắt :
- Ngươi khỏi phải lo cho ta... khỏi phải lo cho ta...
Cưu Thứ lấy chân hất thanh trường đao trên đất lên, đưa tay chụp lấy chặt mạnh vào tay mình, miệng nói :
- Xong rồi.
Không ngờ lưỡi đao chưa chạm tay đã bị Mộ Dung Tích Sinh nắm giữ lấy cổ tay.
Cô ta khóc nức nở, gào lên :
- Ngươi vì sao phải giày vò ta thế này? Ngươi cứ chặt tay ta đi.
Cưu Thứ nói giọng run run :
- Ta đâu từng dày vò ngươi, vì ngươi...
Mộ Dung Tích Sinh thốt lên :
- Ta bất hảo, ngươi giết ta đi.
Cùng Thần Lăng Long đứng một bên nhìn, đã nhận ra giữa hai người nhất định có tình cảm rất sâu đậm, nhưng vì có hiểu lầm nên xảy ra như vậy.
Nhưng trong khoảnh khắc này, bỗng thấy mấy mươi vệt sáng màu đen xé gió bay thẳng về Cưu Thứ, thế nhanh thần tốc, nhưng tiếng xé gió lại rất nhỏ.
Cưu Thứ trong lòng đang phiền muộn, đâu hề hay biết.
Cùng Thần Lăng Long hết sức kinh ngạc, muốn ra tay cứu viện nhưng đã không kịp.
Trong giây phút nguy cấp này, bỗng thấy Mộ Dung Tích Sinh chồm người tới trên người Cưu Thứ, kêu lên :
- Nằm xuống.
Cả hai cùng nhào người nằm sát mặt đất, mấy mười luồng ám khí bay vút qua trên đầu họ. Nhưng Mộ Dung Tích Sinh đã chậm một bước.
Cô ta cảm thấy đầu vai tê buốt, đã bị luồng ám khí quét trúng.
Cùng Thần Lăng Long nổi cơn thịnh nộ, quát :

- Thất phu vô sỉ.
Lão tức tốc vung quyền đánh thẳng vào Tiền Trác.
Tiền Trác vội lách người sang một bên, sau lưng hắn ta có ba gã đại hán cầm đao xông lên, ba ngọn đao phân ba hướng thượng trung hạ chém bổ vào trên người Lăng Long.
Lăng Long cười gằn một tiếng, vung quyền đá chân đánh bật ngược ba ngọn đao.
Đám quần hào Cái bang hô lớn :
- Bang chủ đã động thủ, huynh đệ ta còn đứng đây làm gì?
Chưa dứt lời, trong đám người đã có một luồng kim quang lóe sáng bay nhanh ra găm thẳng vào ngực một gã đại hán thuộc hạ của Mao Cao. Gã ta rống lên một tiếng, vật người chết ngay tại chỗ.
Máu bắn vọt ra tứ phía, kích động lòng phẫn nộ của bọn đại hán.
Tiếng quát tháo vang dội, đệ tử Cái bang đã có mười mấy người lao vọt ra, bọn đại hán cũng nhảy ra mười mấy người.
Chỉ trong nháy mắt, song phương lao vào một cuộc hỗn chiến.
Cùng Thần Lăng Long vốn không muốn phát sinh một thảm kịch đổ máu trong lúc này, nhưng đám quần hào đã quyết tử lao vào cuộc chiến, lão không thể ngăn cản được.
Trong lúc hỗn chiến, Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh đã cùng đứng dậy.
Hai người đối mắt nhìn nhau, Cưu Thứ nhẹ giọng :
- Đa tạ.
Mộ Dung Tích Sinh ánh mắt thoạt động, nói nhẹ :
- Tạ gì?
Sự mâu thuẫn và hiềm khích giữa hai người, qua hai câu nói ngắn ngủi đó, hầu như họ đã có phần cảm thông và an ủi nhau. Hai người chăm mắt nhìn nhau, như đã quên đi mình đang ở nơi nào.
Bỗng có ánh đao lóe lên...
Hai thanh trường đao đâm thẳng vào sau lưng Cưu Thứ.
Chàng chẳng cần ngoảnh đầu lại, ánh mắt vẫn chăm nhìn Mộ Dung Tích Sinh, xoay tay tung một chưởng, nghe "keng, keng" hai tiếng phát ra, hai thanh trường đao rơi ngay xuống đất.
Hai gã đại hán đứng trợn mắt ngây người, quả thật không biết chiêu của Cưu Thứ phát ra từ bộ vị nào, chỉ cảm thấy thủ uyển tê rần, thanh trường đao tuột khỏi tay.
Cả hai còn đang khiếp hãi đứng ngớ người, bỗng nghe có tiếng quát :
- Nạp mạng.
Có hai sợi dây dài từ trên đài rung ra, bay xuống quấn lấy cổ hai gã đại hán.
Sợi dây siết chặt, cả hai le lưỡi chết không kịp ngáp.
Lúc này đương trường vang lên những tiếng quát tháo dậy vang trời, tiếng

kêu đầy bi thảm cùng với tiếng binh nhẫn chạm xáp nhau chan chát. Máu bắn vọt tung tóe.
Cùng Thần Lăng Long huýt một tiếng, bỏ lại hai gã đại hán sau lưng, bay thẳng về phía Thiết Đảm sứ giả Tiền Trác.
Tiền Trác xê dịch cước bộ, dạt ngang người ra ba xích, bỗng thấy có ngọn đao chém bổ tới, hắn ta ngửa người bay lên, co chân đạp thanh trường đao...
Bất ngờ, trước mặt có bóng xuất hiện, Cưu Thứ đã sừng sững trước mặt Tiền Trác.
Lăng Long cũng vừa đáp người xuống, một tả một hữu chặn Tiền Trác ở giữa.
Tiền Trác cười lớn cất giọng :
- Các ngươi nếu muốn ba người địch một cũng cứ việc ra tay đi.
Lăng Long tức giận quát :
- Ngươi dám sao?
Lão định xuất chưởng, nhưng Cưu Thứ đã xua tay ngăn cản, nói :
- Lăng bang chủ chớ vội.
Lăng Long quét nhìn, thấy đương trường máu và thi thể đầy dẫy ngổn ngang, trong lòng kinh nộ tột độ, lớn tiếng :
- Khỏi phải nhiều lời với hắn ta, giết rồi nói sau.
Cưu Thứ trầm giọng :
- Tính mệnh hắn có đáng là bao, việc gì phải để đệ tử Cái bang đổ máu oan uổng. Lăng bang chủ nghĩ có đúng không?
Lăng Long đứng lặng người, thấy Cưu Thứ nhìn thẳng vào mặt Tiền Trác nói :
- Ngươi nếu muốn bảo toàn tính mệnh, hãy nhanh bảo họ ngừng tay.
Tiền Trác ngẩng đầu cất giọng :
- Ta vì sao phải bảo họ ngừng tay? Thấy người khác đầu rơi máu đổ là điều hứng thú quá đi chứ.
Cưu Thứ trỗi cơn nộ khí, nói :
- Ngươi lẽ nào không nghĩ đến tính mạng của ngươi sao?
Tiền Trác nét mặt thoáng động, tiếp lời :
- Ta nếu lệnh họ ngừng tay, ngươi có bảo đảm an toàn cho ta thoái lùi không?
Mộ Dung Tích Sinh liền xen lời :
- Anh ta không bảo đảm, coi ta bảo đảm.
Cô ta thực không muốn nhìn thấy cảnh đầu rơi máu đổ, muốn cho cuộc chiến sớm kết thúc.
Tiền Trác nhìn quanh nói :
- Lúc này song phương tử thương đã nhiều, mọi người trỗi dậy hung tính cuồng hãn, ta dù có lệnh họ ngừng tay, họ cũng chưa chắc đã nghe lời ta.

Mộ Dung Tích Sinh thân hình run lên, hỏi :
- Vậy phải làm sao bây giờ?
Cưu Thứ và Lăng Long cũng không khỏi phát hoảng, nhìn thấy cuộc chiến càng lúc càng kịch liệt, những thân hình nối tiếp nhau đổ xuống. Những tiếng hô hào và tiếng kêu bi thảm đã kích động song phương biến thành những con mãnh thú, lao vào cuộc chiến chẳng kể gì sống chết.
Bọn đại hán cùng đi theo Tiền Trác vốn là những tay hảo hán đã từng vung đao giết người vô số kể. Bọn họ tuy ít người, nhưng vốn đã quen mắt khi đối phó với những cuộc hỗn chiến đổ máu này, do đó họ vẫn cứ liều mạng lao vào cuộc chiến.
Đệ tử Cái bang vì đông người, nên càng thêm hỗn loạn. Bọn họ bình nhật thường an phận thủ thường, lúc này thú tính phát khởi khiến cho họ chẳng kể gì đến sống chết.
Cùng Thần Lăng Long thấy đệ tử bổn bang chết đầy rẫy, trong lòng đau xót thương tiếc, bèn nói :
- Ngươi cùng ta bảo họ ngừng tay?
Tiền Trác tiếp lời :
- Lão cứ thử trước xem.
Lăng Long quát lớn một tiếng, cất cao giọng :
- Các đệ tử Cái bang ngừng tay. Đệ tử Cái bang ngừng tay.
Tiền Trác cũng lớn tiếng :
- Các huynh đệ hãy ngừng tay.
Hắn ta suy đoán, cuộc chiến hôm nay, biết rằng chỉ có song phương ngừng chiến, may ra hắn ta mới an toàn tính mạng để thoái lùi, nếu không thì bỏ mạng hết tại nơi này.
Bởi vậy Tiền Trác càng nôn nóng muốn song phương ngừng tay hơn cả Lăng Long, nhưng hắn ta tâm địa thâm trầm, nên không biểu hiện ra ở nét mặt.
Đệ tử của song phương nghe tiếng quát, quả nhiên đã dần dần ngưng chiến.
Lăng Long quát tiếp :
- Đệ tử Cái bang ngừng tay.
Đám quần hào của Cái bang phía sau không còn xông lên nữa, phía trước đã dạt lùi lại.
Bọn đại hán có được cơ hội này liền ngừng tay không vây đánh nữa.
Mộ Dung Tích Sinh than nhẹ :
- Nếu không ngừng tay, ta thật muốn...
Bỗng có người trong đám quần hào Cái bang la lên :
- Huynh đệ ta đã chết nhiều thế này, những người còn sống phải quyết ra tay phục thù.
Một người khác hô theo :

- Giết đi, giết sạch cả lũ để phục thù cho những huynh đệ đã chết.
Tiếng hô hào làm kích động đám quần hào sát khí bừng bừng trỗi dậy.
Lăng Long nhìn thấy tình thế không ổn, liền quát :
- Người nào la ó đó?
Có hai bóng người từ trong đám quần hào Cái bang bay người ra xông thẳng vào bọn đại hán, ngọn đao trong tay vung lên, lại thêm một người mất mạng.
Bọn đại hán phẫn nộ quát :
- Sát phu không giữ gìn chữ tín, chúng ta quyết tử.
Cả bọn cùng hét lên, vung đao xông tới.
Một đệ tử của Cái bang hơi lưỡng lự, liền bị ngọn đao của đối phương chém ngang bụng, gã rống lên một tiếng, đưa cao hai tay lên trời, hô :
- Các huynh đệ, phục thù...
Thân hình ngã vật xuống đất, gã đại hán dẫm ngang lên trên người.
Đệ tử Cái bang sát cơ nổi dậy, cuộc chiến hỗn loạn trở lại.
Tiền Trác mặt biến sắc, nói :
- Cái bang không tuân thủ lời giao ước trước, không trách ta được.
Cùng Thần Lăng Long mặt càng biến sắc hơn, định nói nhưng Cưu Thứ đã mở lời :
- Làm trái giao ước không phải là đệ tử Cái bang.
Tiền Trác tiếp lời :
- Không phải là đệ tử Cái bang, lẽ nào lại là bọn ta?
- Cũng không phải là huynh đệ ngươi.
Lăng Long ngạc nhiên hỏi :
- Vậy là ai?
Cưu Thứ đưa tay chỉ, nói :
- Lão xem hai người kia sắc mặt như đáy nồi, nhưng thân thủ mẫn tiệp, mình vận y phục Cái bang, hãy để ý kỹ động tác của họ.
Mọi người chăm mắt nhìn, thấy trong đám người hỗn loạn quả nhiên có hai người đó, thân thủ mẫn tiệp, dường như võ công rất cao.
Lăng Long trầm giọng :
- Không sai...
Lão chợt nhớ lại người đưa mảnh giấy vừa rồi là một trong hai người đó, trong lòng càng nghi hoặc.
Thấy hai người đó luồn lách trong đám người, một trong hai người vung đao chém lén một nhát, một đệ tử Cái bang chết ngay lập tức. Sau đó ngọn đao lại chém bổ về phía bọn đại hán.
Đệ tử của song phương trong lúc hỗn loạn không có ai chú ý đến động tác của người đó, nhưng đứng trên đài lại nhìn rất rõ.
Lăng Long phẫn nộ nói :
- Hắn là ai?

Cưu Thứ tiếp lời :
- Hắn ta là ai, Lăng bang chủ lẽ nào lại không biết? Hắn ta nhất định là cừu nhân của Cái bang, cũng là người đối đầu với Linh Xà Mao Cao, vì vậy đã ngầm tiềm phục, kích động song phương lao vào cuộc chiến đẫm máu. Vô luận ai thắng bại, hắn ta đều cao hứng. Nếu song phương cùng bại, hắn càng hứng thú hơn, bởi vậy hắn không muốn lưỡng bang ngừng tay.
Lăng Long sực hiểu ra, thốt lên :
- Phải rồi, tên tiện tử tàn độc...
Tiền Trác nhíu mày thốt :
- Người dẫu có hận thù với hai bang ta, trong võ lâm quả thực rất ít. Chúng ta cần phải xem hai người đó là ai?
Chưa dứt lời hắn ta liền phóng người lao đi.
Lăng Long không một chút trì nghi, lao người theo.
Cưu Thứ đứng trên đài, chăm mắt quan sát, nghe Mộ Dung Tích Sinh nói nhỏ :
- Ngươi phát hiện ra, vì sao lại không đi xem?
Cưu Thứ nhẹ giọng :
- Ta sợ ngươi không muốn nhìn thấy cảnh đổ máu, cho nên...
Mộ Dung Tích Sinh than một tiếng u buồn, nói :
- Ngươi đi đi, bất kể ngươi đi đâu, ta đều... đều...
Bất chợt đôi má ửng hồng, cô ta từ từ cúi đầu.
Cưu Thứ cảm thấy tinh thần phấn chấn, liền cất giọng :
- Đi.
Cả hai cùng lao vút người đi.
Lúc này hai nhân vật bị nghi ngờ đã phát hiện tình huống có phần không ổn, đanh định lặng lẽ chuồn gấp, nhưng Lăng Long và Tiền Trác đã đáp người xuống trước mặt.
Lăng Long lớn tiếng :
- Tội lút đầu là hai người này, không được tha bọn hắn đi.
Tiền Trác cũng hô lớn :
- Các huynh đệ vây lấy bọn hắn.
Hai người kia đánh mắt nhìn nhau, đột ngột cùng búng người lao đi.
Không ngờ họ vừa nhấc bổng thân hình, đã có bóng người từ trên không lao xuống, đem theo luồng chưởng phong mãnh liệt, và tiếng quát đầy uy mãnh :
- Đứng yên.
Hai người kia bị chưởng phong ập xuống thân hình lại đáp xuống đất.
Cưu Thứ bẻ ngoặt người bay lên cao thêm một xích, hô lớn :
- Ai còn động thủ sẽ mất mạng ngay lập tức.
Đám quần hào Cái bang và bọn đại hán thấy chàng ta bay trên không như thiên thần giáng xuống, đều đã kinh hồn thất sắc, đâu còn ai dám động thủ

nữa.
Cưu Thứ phất tay áo, cùng Mộ Dung Tích Sinh đáp nhẹ xuống đất.
Thấy hai nhân vật kia đều cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể phát hiện trên mặt họ có bôi một lớp mỏng màu đen che lấp đi diện mạo vốn có.
Cưu Thứ trầm giọng :
- Lăng bang chủ, bắt ngay hai người này, sau đó hỏi kỹ lai lịch, tất sẽ...
Chưa dứt lời một trong hai người đã cất giọng cười, lên tiếng :
- Bất tất.
Cưu Thứ hỏi :
- Ngươi là ai?
Người kia vẫn cười lanh lảnh không ngớt, ngẩng đầu lên, nói :
- Tiểu huynh đệ, ngươi nhận ra thư thư chứ?
Lời đó nói ra, mọi người sắc mặt đều biến đổi.
Tiền Trác cười nhạt cất giọng :
- Rất tốt, rất tốt. Thì ra là người thân của Cưu công tử.
Người kia đưa tay lên lột tấm da mặt, lộ ra một khuôn mặt trắng như ngọc.
Mọi người đều chấn động trong lòng, có người nhận ra người đó chính là Bách Bộ Phi Hoa Lâm Kỳ Trinh.
Cưu Thứ buột miệng thốt lên :
- Lâm Kỳ Trinh, thì ra ngươi.
Lâm Kỳ Trinh cười khanh khách nói :
- Ai da, ngươi có người mới, lại quên cố nhân rồi sao?
Mộ Dung Tích Sinh bất giác hoa dung biến sắc.
Lâm Kỳ Trinh cười lanh lảnh hỏi :
- Vị cô nương này thật đẹp, ôi tên ngươi là gì? Quen biết thế nào với Cưu huynh đệ, nói cho ta biết có được không?
Cưu Thứ giận dữ quát :
- Câm miệng.
Lâm Kỳ Trinh than một tiếng, nói :
- Ngươi vì sao tỏ ra hung dữ đối với ta như vậy? Ngươi lẽ nào không nhớ trước đây ngươi mở miệng ra một tiếng thư thư, hai tiếng thư thư, nghe ngọt ngào làm sao, giờ lại... giờ lại...
Cô ta than dài một tiếng, từ từ cúi đầu xuống, trông như không nén nỗi oán hận.
Mộ Dung Tích Sinh sắc mặt chợt xanh chợt trắng, run giọng :
- Cưu Thứ, ngươi... ngươi...
Cưu Thứ tức giận đến độ mặt xanh môi trắng. Nhưng đối với loại nữ nhân điêu ngoa vô sỉ này, dù có anh hùng hảo hán nhất đẳng cũng đành bó tay.
Lăng Long thoáng dòng suy nghĩ liền quát :

- Bắt họ lại rồi tra hỏi sau.
Cưu Thứ nộ giọng :
- Đúng vậy.
Lâm Kỳ Trinh liền lách người, nói lớn :
- Ta là thư thư của Cưu công tử, sư cô của Thiết Đảm sứ giả, các ngươi ai dám động thủ?
Thiết Đảm sứ giả Tiền Trác lạnh giọng :
- Không những sư cô, mà có cả sư thúc nữa, đúng không?

Hồi 44
Thù sâu tình nặng

Người kia lên tiếng :
- Không sai.
Liền đưa tay lột lớp hóa trang trên mặt ra, rõ ràng chính là nhân vật trong Thất kiếm Tam tiên, Hà Sóc song kiếm Uông Nhất Bằng.
Thì ra sau khi thoát thân ở Hàng Châu anh hùng hội, hai người tụ tập với nhau, nhưng nhất thời không tìm ra tung tích của Mao Cao.
Đến khi nghe Cái bang mở quần hội, họ liền tìmtới giả dạng người của Cái bang để trà trộn vào.
Đến lúc Thiết Đảm sứ giả Tiền Trác xuất hiện, hai người cùng nhau vạch ra kế sách. Lâm Kỳ Trinh nói :
- Bọn ta tốt nhất phải để cho bọn Tiền Trác phải bỏ mạng ở đương trường, đến khi đó Cái bang thương vong nặng nề, bọn ta dùng võ công để uy hiếp Lăng bang chủ, há không tuyệt sao?
Uông Nhất Bằng nghe vậy liền tán thành vì thế họ đã dùng một mảnh giấy vạch rõ lai lịch của Tiền Trác.
Không ngờ nửa chừng Cưu Thứ lại hiện thân, bọn họ hành tung tuy bí mật, nhưng Cưu Thứ nhãn lực như thần, đã nhận ra hành tung bọn họ.
Lúc này Lâm Kỳ Trinh cười lanh lảnh nói :
- Các ngươi ai muốn đối với bọn ta như thế nào, trước hết cần hỏi họ có đáp ứng hay không?
Tiền Trác liền lạnh giọng :
- Các ngươi phản lại gia sư, lại cho rằng ta không biết hay sao?
Lâm Kỳ Trinh trong lòng phát run, nhưng miệng vẫn nở nụ cười dịu ngọt, quay sang nói với Cưu Thứ :

- Cưu huynh đệ, ngươi lẽ nào lại đối xử hung bạo với ta sao, ngươi không che chở ta sao?
Cưu Thứ nghĩ ngợi giây lát, lạnh giọng :
- Còn Uông Nhất Bằng sao?
Lâm Kỳ Trinh vẫn giữ nụ cười trên môi nói :
- Lão ta hả?
Cô ta đột ngột tung chưởng đánh thẳng vào ngực Uông Nhất Bằng.
Uông Nhất Bằng không ngờ cô ta lại phát chưởng nhằm vào lão, vội lách người kinh ngạc thốt lên :
- Tiện nữ kia, ngươi chỉ vì tính mạng của mình lại đổi tánh mạng của bằng hữu sao?
Lão ngẩng đầu lên cười thảm mấy tiếng, nói tiếp :
- Lão Uông này sẽ cho ngươi đạt được ý muốn.
Lão vung ngọn đao tự chém vào cổ mình, máu bắn vọt ra tứ phía, thân hình đổ nhào xuống đất. Vì lão ta lường tình thế, biết rằng không thể sống thoát được, nên đã vung đao tự sát.
Cuộc diện bi thảm này đã khiến cho người ta cảm thấy phải động lòng, ngay cả Lăng Long cũng phải thốt lên :
- Hảo hán tử, chết một cách trong sạch.
Tiền Trác trầm giọng :
- Lão ta không làm nhục đến thanh danh Thất kiếm Tam tiên.
Lâm Kỳ Trinh đưa tay lau vết máu bám trên mặt. Cô ta tuy lòng dạ độc địa như rắn rết, nhưng nhìn thấy cảnh tượng như vậy trong lòng cũng xót xa.
Nhưng cô ta vẫn giữ nụ cười tươi tắn, nói :
- Tiểu huynh đệ, ngươi xem ta vì ngươi...
Cưu Thứ mặt lạnh như băng, trầm giọng :
- Ta tuyệt đối không giết ngươi.
Lâm Kỳ Trinh cười tiếp lời :
- Ngươi thật tốt, ta...
Cưu Thứ bỗng quát :
- Ta nếu giết ngươi, há không bẩn tay ta sao?
Lăng Long quát lớn :
- Phụ nhân thâm độc như vậy, các huynh đệ đem hắn ra băm nát thây mới được.
Lâm Kỳ Trinh giật bắn người, run giọng nói :
- Băm nát thây...
Trong đầu cô ta chợt hiện lên cảnh tượng vào mười chín năm trước đây, trong cánh rừng sâu... một kỵ sĩ anh tuấn, bị người khác phân thây xẻ thịt...
Cô ta thân hình không làm chủ được nữa, bổ nhào về phía Cưu Thứ, kêu giọng bi ai :

- Cứu cứu ta...
Cưu Thứ phất tay áo quát :
- Cút.
Lâm Kỳ Trinh loạng choạng lùi lại mấy bước, ngã người trên đất.
Bên cạnh người cô ta là thi thể của Uông Nhất Bằng.
Lão ta tuy chết, nhưng trong đôi mắt mở to vẫn hàm chứa đầy sự bi ai và oán hận.
Lâm Kỳ Trinh ánh mắt vừa chạm thi thể lão ta bỗng buông tiếng khóc đầy bi thống, nhoài người lên trên thi thể Uông Nhất Bằng gào khóc :
- Ta có lỗi với lão, ta có lỗi với lão...
Tiền Trác buông giọng lạnh lùng :
- Ngươi lúc này hối hận cũng đã muộn rồi.
Lâm Kỳ Trinh chợt đứng vụt người dậy, nói lớn :
- Các ngươi nếu không giết ta, ta cũng sẽ tự sát.
Đám quần hào phẫn nộ quát :
- Tự sát thì quá tiện cho ngươi rồi.
Bọn họ vung đao xông lên.
Lâm Kỳ Trinh đưa tay phanh áo ngực ra nói :
- Ai dám qua đây?
Cô ta tuy niên kỷ đã lớn, nhưng da thịt vẫn trắng ngần như tuyết, đôi bồng đảo căng tròn run lên theo nhịp thở của cô ta, đám quần hào đều ngây người ra, dạt lùi lại một bước.
Mộ Dung Tích Sinh sắc mặt trắng xanh lặng lẽ quay đầu đi.
Lâm Kỳ Trinh cười giọng bi thảm, nói :
- Nhưng trước khi ta chết, ta còn có đôi lời muốn nói.
Cùng Thần Lăng Long trầm giọng nói :
- Nói nhanh.
Lâm Kỳ Trinh quay sang nhìn vào mặt Cưu Thứ nói lớn :
- Ta biết ngươi hận Thất kiếm Tam tiên đến tận xương tủy, hận không được nhìn thấy toàn bộ Thất kiếm Tam tiên chết ở trước mặt ngươi, đúng không?
Cưu Thứ không muốn ánh mắt mình tiếp xúc với nhũ phòng cô ta, ngẩng đầu lạnh giọng :
- Thất kiếm Tam tiên với ta có mối thù bất cộng đái thiên, lời của ngươi quả thật không sai.
Lâm Kỳ Trinh tiếp lời :
- Không sai. Thất kiếm Tam tiên đã giết chết phụ thân. Nhưng...
Cô ta buông giọng cười thảm thương, nói tiếp :
- Nhưng ngươi có biết cừu nhân chính giết chết phụ thân ngươi là ai không?
Cưu Thứ hơi ngớ người, buột miệng hỏi :
- Ai?

Lâm Kỳ Trinh nói từng chữ một :
- Nghĩ về lúc đó, phụ thân ngươi võ công cao đến tuyệt đỉnh, tung hoành võ lâm, không ai địch nổi, mà Thất kiếm Tam tiên thời bấy giờ võ công đâu được lợi hại như ngày hôm nay.
Lăng Long xen vào :
- Hôm nay cũng có gì hơn?
Lâm Kỳ Trinh như thể không nghe, nói tiếp :
- Với Thất kiếm Tam tiên lúc đó, cho dù lấy mười địch một cũng chưa xứng là địch thủ của Cưu tiên sinh, làm sao có thể giết chết lão ta được?
Cưu Thứ bóp chặt hai tay run giọng :
- Vậy ai giết chết phụ thân ta?
Lâm Kỳ Trinh mặc nhiên giây lát, chợt nói lớn :
- Mẫu thân ngươi.
Cưu Thứ phẫn nộ quát lớn :
- Thối mồm.
Chàng định xông lên, lại nghe Lâm Kỳ Trinh nói tiếp :
- Con chim sắp chết cất tiếng hót bi ai, con người sắp chết nói ra những lời thiện. Ta đã sắp chết rồi, ngươi nếu muốn thực tình nghe, thì hãy nghe ta nói hết lời.
Cưu Thứ khựng chân lại, toàn thân run run nói :
- Ngươi nói... ngươi nói...
Lúc này mọi người trong lòng chấn động mãnh liệt, đều nín thở ngưng thần lắng nghe, nghe cô ta nói ra chân tướng của thảm án xảy ra cách đây mười chín năm.
Vì chuyện này đã chấn động toàn võ lâm, nhưng không một ai biết được chân tướng của thảm án này.
Lâm Kỳ Trinh thở dài một tiếng nói :
- Trước khi Thất kiếm Tam tiên vây hãm Cưu Độc ở trong núi, mẫu thân ngươi đã cùng sống chung với Cưu Độc. Bà ta thừa lúc Cưu Độc đang luyện võ công, đã ngầm hạ độc thủ vào huyệt đạo của Cưu Độc, khiến cho Cưu Độc tẩu hỏa nhập ma, bản thân tê liệt, nếu không thì với Thất kiếm Tam tiên làm sao có thể giết chết được lão ta?
Mọi người trong lòng càng bừng bừng chấn động.
Cưu Thứ run giọng thốt lên :
- Ngươi... ngươi hồ ngôn loạn ngữ.
Lâm Kỳ Trinh lắc đầu nói :
- Lời ta nói, từng câu từng chữ đều là thực ngôn. Đó vốn là Mao Cao lợi dụng mỹ nhân kế ở bà ta, không ngờ bà ta sau khi hạ độc thủ xong lại thật sự nảy sinh tình cảm đối với Cưu Độc.
Cô ta hơi ngừng lời chốc lát, đoạn nói lớn :

- Bởi vậy ngươi nếu muốn báo thù thì nên giết chết mẫu thân ngươi trước.
Cưu Thứ đầu óc quay cuồng, hoang mang tột độ. Đám quần hào cũng phải cất tiếng thở than.
Cùng Thần Lăng Long hỏi :
- Ngươi vì sao cho đến bây giờ mới nói chuyện này ra?
Lâm Kỳ Trinh chậm rãi tiếp lời :
- Không sai, chuyện này đã được chôn giấu trong lòng ta gần hai mươi năm nay, ngoài Thất kiếm Tam tiên ra, trong giang hồ tuyệt đối không có một người nào biết. Nhưng Thất kiếm Tam tiên vì thanh danh của mình, nên không ai muốn nói ra chuyện này. Cho đến hôm nay...
Cô ta cúi đầu, đoạn ngẩng đầu lên, cất cao giọng :
- Hôm nay ta nói ra chuyện này, vì muốn ngươi biết rõ cừu nhân chính của ngươi. Ngươi nếu thật sự muốn báo thu cho cha vì sao không nên giết chết bà ta?
Lâm Kỳ Trinh nghiến răng, nói tiếp :
- Không sai, Mao Cao đáng chết, Trình Phong đáng chết, bọn ta đều đáng chết. Nhưng ngươi trước khi giết Mao Cao, trước khi giết Trình Phong vì sao không...
Cưu Thứ bỗng hét to một tiếng, nói giọng bi thương :
- Ngươi không nên nói nữa.
Lâm Kỳ Trinh vẫn nói tiếp :
- Không, ta còn phải nói, ta còn phải hỏi ngươi, ngươi có biết dòng chữ "Mười năm sau, lấy máu trả máu" là do ai viết không?
Đám quần hào đều ngưng thần lắng nghe, đương trường trở nên tịch mịch chết lặng.
Lâm Kỳ Trinh từ từ đưa tay chỉ vào mình cất giọng :
- Là ta viết.
Đám quần hào đều trố mắt nhìn kinh ngạc.
Lâm Kỳ Trinh chậm rãi nói :
- Mao Cao bảo ta viết.
Lăng Long buột miệng hỏi :
- Mao Cao cuồng rồi sao? Sao bảo ngươi viết chữ như vậy?
Lâm Kỳ Trinh chậm rãi tiếp lời :
- Lão ta sợ sau khi Cưu Độc chết đi, Thất kiếm Tam tiên phân chia thế lực, lão ta vì muốn cũng cố thế lực của mình, muốn Thất kiếm Tam tiên vĩnh viễn liên hợp lại, nên mới viết dòng chữ đó.
Cô ta thoáng ngừng lại chốc lát, đoạn nói :
- Thất kiếm Tam tiên thấy dòng chữ đó quả nhiên trong lòng thấp thỏm lo sợ, sợ có người báo thù, do đó toàn bộ đều chịu sự khống chế của Mao Cao.
Lăng Long thầm nghĩ :

- "Nghe nói Mao Cao là bậc tài trí, quả danh bất hư truyền".
Cưu Thứ nét mặt đầy bi thống, ngẩng đầu lên hỏi :
- Ngươi nói xong chưa?
Lâm Kỳ Trinh cười thảm não, tiếp lời :
- Ta đã nói hết những điều ẩn chứa trong lòng.
Cưu Thứ vung tay quát :
- Đi đi, ta không muốn giết ngươi...
Lâm Kỳ Trinh chuyển ánh mắt nhìn về phía Lăng Long.
Lăng Long than một tiếng nói :
- Lão phu cũng muốn vậy...
Tiền Trác ngậm miệng không nói, cũng không có ý ngăn cản.
Lâm Kỳ Trinh đứng lặng người một hồi lâu, cất giọng :
- Các ngươi đều không muốn giết ta, ta lại không muốn sống.
Đám quần hào đều ngạc nhiên, thấy Lâm Kỳ Trinh bỗng cầm thanh trường đao lên, hai tay nắm chuôi đao tự đâm thọc vào ngực mình.
Miệng cô ta kêu lên những tiếng đầy bi ai :
- Lão Uông, lão chớ hận ta, ta bồi lão...
Một vòi máu bắn vọt ra, thân hình cô ta từ từ ngã xuống trên thi thể Uông Nhất Bằng.
Đám quần hào tâm kinh đảm chiến, đưa mắt nhìn nhau mặc nhiên không nói. Lăng Long lớn tiếng :
- Tiền Trác, ngươi cũng đi đi.
Tiền Trác ngước mắt nhìn, thấy mặt trời đã gác núi, ánh tịch dương hắt chiếu xuống trên những thi thể nằm ngổn ngang, máu đọng chưa khô.
Cuộc thảm sát kinh hoàng đã qua, nhưng cảnh tượng đầu rơi máu đổ ở đương trường khiến cho người ta không dám nhìn nó.
Tiền Trác lặng lẽ quay người bước đi mấy bước, đột nhiên quay đầu lại nói :
- Cưu công tử, những lời cô ta nói vừa rồi, ngươi nghe rõ chứ?
Cưu Thứ sắc mặt trắng xanh, lặng thinh không tiếp lời.
Tiền Trác nhấn giọng :
- Nhưng lúc này vô luận ngươi có muốn tìm gia sư để phục thù hay không, cũng đã muộn...
Hắn ta nhìn về khoảng trời xa xăm, trầm giọng :
- Vì chuyện này, trong võ lâm đã dấy lên một trường tinh phong huyết vũ, đã có không biết bao nhiêu người vong mạng trong chuyện này. Lúc này bất kể ai cũng muốn ngừng tay, đều đã không kịp.
Giọng hắn ta đầy vẻ đau thương, chậm rãi nói tiếp :
- Như ta đây, cũng tuyệt đối không thể buông tay, vì mười huynh đệ của ta, hơn một nửa đã chết trong tay ngươi. Ta đứng đầu trong Thập đại sứ giả, sao không tìm ngươi để phục thù?

Hắn ta chợt quay mạnh người, lớn tiếng :
- Vì muốn trừ hậu hoạn, ngươi hôm nay không nên tha ta đi.
Cưu Thứ ngẩng mạnh đầu nhìn thẳng vào mặt Tiền Trác.
Hai người phóng ánh mắt nhìn nhau, cả hai đều tự biết đối phương không phải là động thủ kinh dễ.
Ánh tà dường rọi xuống, làm sắc mặt hai người trở nên đỏ rần lên.
Cưu Thứ chợt than nhẹ một tiếng, nói :
- Ngươi đi đi.
Tiền Trác nhìn quanh một lượt, chậm rãi cất giọng :
- Cuộc diện hôm nay tuy tàn khốc, nhưng không quá một tháng sau, trong giang hồ nhất định còn xuất hiện một thảm kịch đổ máu càng tàn bạo và thảm thương hơn thế này nữa. Ngươi và ta cũng đều là người nằm trong thảm kịch đó, đến lúc đó chưa biết ai sống ai chết. Hôm nay ngươi và ta tạm biệt, ngày tái ngộ sẽ phải quyết một trận sinh tử tồn vong.
Hắn ta ôm quyền chào :
- Tạm biệt.
Dứt lời, hắn ta dẫn bọn đại hán đi ra khỏi sơn cốc.
Bốn bề vắng lặng, chỉ có tiếng bước chân nặng nề làm chấn động tim gan mọi người. Những lời nói kinh tâm động phách của Tiền Trác nói ra vừa rồi, dường như đang còn văng vẳng bên tai.
Đám quần hào đầu óc nặng trĩu, đứng lặng nhìn nhau.
Rất lâu sau, Lăng Long mới lên tiếng :
- Thù hận, thù hận, trong võ lâm sao chỗ nào cũng đầy dẫy thù hận?
Lão thả ánh mắt nhìn những thi thể đầy máu đang nằm ngổn ngang trên đất. Biết bao nhiêu sinh mệnh hữu dụng, lúc này đều đã biến thành thi thể vô dụng, tất cả đều là vì hai chữ "thù hận".
Lão ta cảm thấy trong lòng quặn thắt, chậm rãi nói :
- Cố sự được lưu truyền rất nhiều trong võ lâm, có lúc không phải lấy thù hận và máu tanh kết thành, mà...
Lăng Long nhìn thẳng vào mặt Cưu Thứ nói tiếp :
- Cưu huynh đệ, những mong trong cố sự hằn sâu trong lòng ngươi, ngoài thù hận và máu tanh ra, còn có phần nhân từ và khoan thứ.
Cưu Thứ vẫn đứng nguyên một chỗ cười lạt nói :
- Nhân từ? Khoan thứ...
Lăng Long trầm giọng :
- Không sai, ngươi thật sự lấy lòng nhân từ và khoan thứ để đối xử với cừu nhân của ngươi, thì lệnh tôn cũng sẽ mỉm cười nơi chín suối.
Cưu Thứ ngẩng đầu cười cuồng vọng, nói :
- Ta nếu lấy lòng nhân từ để đối xử với người, lại có ai lấy lòng nhân từ để đối xử với ta? Nếu ta khoan thứ người khác, có ai khoan thứ ta?

Lăng Long trầm hẳn nét mặt lại, quắc ánh mắt nhìn sắc như dao, lão chỉ những thi thể nằm trên đất, gắt giọng :
- Ngươi có biết những người này là vì ai mà chết không?
Cưu Thứ sắc mặt hơi biến đổi. Lăng Long lớn tiếng quát :
- Ngươi.
Lão bức xúc nói tiếp :
- Những người này vì ngươi mà chết. Họ sẽ khoan thứ cho ngươi, họ đã không oán trách ngươi, càng không tìm ngươi để phục thù, ngươi nên đối xử với họ như thế nào?
Cưu Thứ giật thót người, cúi đầu xuống, không dám đưa mắt nhìn những thi thể thảm thương đó.
Lăng Long chợt than dài một tiếng, nói :
- Nhất là người này, thi phi ân oán, báo thù giao hữu, đều vướng mắc rối rắm, không phân rõ được. Ta đãng tích giang hồ mấy mươi năm nay, lại chưa từng nghe qua chuyện nào khó phân xử như chuyện này, dù có Trần Bình phục sinh, Trọng Lai tái thế, e rằng cũng không thể phân xử được, huống gì chúng ta là những kẻ phàm phu tục tử.
Lão ta than một tiếng nặng nề, đầu Cưu Thứ cũng càng cúi thấp xuống.
Mộ Dung Tích Sinh nãy giờ đứng lặng yên, lúc này chợt lên tiếng :
- Chuyện này tuy rối rắm, nhưng trên đời này còn có một người có thể giải quyết được.
Lăng Long ngẩng đầu lên hỏi :
- Người nào?
Mộ Dung Tích Sinh chỉ vào Cưu Thứ, nói :
- Anh ta...
Cưu Thứ ngẩng mạnh đầu, thốt lên :
- Ta?
Mộ Dung Tích Sinh tiếp lời :
- Không sai, chỉ có chính ngươi có thể giải quyết được chuyện này, đem tuệ kiếm chặt đứt mối dây oán ân tình hận, mới...
Cưu Thứ ngước mắt nhìn trời, miên man nói :
- Ta đủ để làm được sao?
Chàng chậm rãi bước về phía sơn cốc, thả mắt nhìn con đường chạy phía trước, nhỏ hẹp và gập ghềnh giống như đường đời của một con người vậy.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 45
Ngập nguy trong nguy khốn

Mộ Dung Tích Sinh chậm rãi bước theo bên cạnh, lúc này đã đứng trước mặt chàng.
Chàng ngắm nhìn hình dáng tuyệt mỹ của cô ta, trong lòng lập tức trỗi lên một sự thương cảm, trống vắng và bi ai.
Trong lòng thầm tự trách mình :
- Được, ta có thể giải quyết được chuyện này. Ta như đã chết rồi... Ta như đã chết rồi...
Chàng nhắm nghiền mắt lại, không nghĩ gì thêm nữa.
Cũng không biết thời gian trải qua bao lâu, từ sau lưng chàng vang lên những tiếng thở dài ai oán.
Thoạt tiên chỉ có nghe giọng một người, nhè nhẹ, buồn buồn, hòa quyện trong gió buổi hoàng hôn, nghe não ruột làm sao.
Sau đó, nhiêu giọng khác hòa theo, âm thanh càng vang lớn, nghe càng bi ai hơn.
Chàng biết rằng quần hào Cái bang đang tiếc thương cho đồng bạn đã chết.
Chàng cũng biết rằng họ lúc này đang chôn cất tử thi của đồng bạn.
Chàng không dám nhìn lên hàng chữ đề trên chiếc cổng chào: Đồng lạc chi hội... Đồng lạc chi hội...
Đây vốn là ngày hoan hỷ, nhưng kết quả lại bi thảm như vậy.
Đây là vì ai? Vì gì?
Chàng không dám nghĩ, không thể nghĩ, và cũng không muốn nghĩ.
Cưu Thứ quay đầu lại, thấy đương trường sáng rực lên rất nhiều đèn đuốc.
Bên một ngọn đuốc có một nấm mồ mới đắp lên.
Tấm bảng Đồng lạc đã bị mọi người lặng lẽ kéo xuống. Cùng Thần Lăng Long đứng lặng người nhìn những ngọn đuốc chập chờn. Khung cảnh lạnh lùng thê lương.
Cưu Thứ cúi đầu, chàng không phát giác ra Mộ Dung Tích Sinh vẫn một mực chăm chăm nhìn chàng, quan sát kỹ thần tình của chàng để thăm dò nỗi bi ai trong đáy lòng chàng.
Lúc này có hai đệ tử Cái bang lặng lẽ bước tới, nét mặt đầy vẻ bi thống, gọi nhỏ :
- Cưu công tử.
Cưu Thứ nói giọng đượm buồn :
- Tại hạ định đi phúng điếu anh linh những huynh đệ đã mất.
Đệ tử Cái bang tiếp lời :
- Đa tạ công tử, nhưng bọn tiểu đệ đến đây, có chuyện khác muốn cầu công tử.
- Xin cứ tương cáo.
Hai đệ tử Cái bang cúi mình nói :

- Mời.
Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh cùng quay trở vào trong đám quần hào.Mỗi ánh mắt bi thương đều ngưng chú nhìn chàng. Trong mỗi ánh mắt đều bao hàm rất nhiều điều thỉnh cầu và kỳ vọng. Những ánh mắt này đang đều thỉnh cầu ở Cưu Thứ một việc.
Cưu Thứ trong lòng bắt đầu xao động, tự hỏi :
- Chuyện gì?... Chuyện gì?...
Chàng bốc lên một nắm đất, cùng với Mộ Dung Tích Sinh sánh vai quỳ xuống.
Quần hào Cái bang cùng quỳ xuống theo.
Không biết từ góc nào đã vọng lên tiếng khóc than.
Cưu Thứ ngẩng đầu than một tiếng não nề... Sắc trời như mộng, ánh sao cũng như mộng.
Chàng niệm trong miệng :
- Các vị huynh đệ, những mong anh linh của các vị yên nghỉ nơi ngàn thu...
Giọng chàng vang lớn đầy nghĩa khí :
- Anh linh của các vị ở trên trời chứng giám, từ nay về sau chỉ cần Cái bang có điều chi chỉ bảo, Cưu Thứ này sẽ nguyện hết mình làm theo.
Quần hào Cái bang vô cùng cảm kích. Lăng Long nét mặt trĩu nặng, từ từ bước lại gần Cưu Thứ, trầm giọng :
- Cưu công tử, huynh đệ Cái bang chỉ cầu công tử một việc.
Cưu Thứ cúi đầu đáp :
- Xin dạy bảo.
Chàng ta lúc này cảm thấy những huynh đệ Cái bang tuy không phải do chàng giết, lại cũng vì chàng mà chết.
Đứng trước anh linh của những người đã chết, chàng những mong mình có thể đáp ứng bất cứ việc gì.
Cùng Thần Lăng Long ho khan một tiếng nói :
- Huynh đệ Cái bang cầu công tử vung kiếm chặt đứt mối dây tình hận oán ân, không muốn trong giang hồ xảy ra những cuộc tàn sát đổ máu vì...
Lão than dài một tiếng, nói tiếp :
- Vì họ hôm nay đã biết rõ hậu quả đáng sợ của cuộc tàn sát đổ máu.
Cưu Thứ giật thót trong lòng, bên tai nghe giọng của Lăng Long nói lớn :
- Cưu công tử, sinh mệnh của mọi người ở giữa trời đất này đều nên bình đẳng, công tử đâu thể vì một người đã chết đi mà phải khiến cho bao nhiêu sinh mạng khác chết đi một cách oan nghiệt. Chỉ cần công tử đáp ứng chuyện này, những huynh đệ chết đi sẽ được yên lòng nơi chín suối.
Cưu Thứ cúi đầu, trầm giọng :
- Tại hạ nhất định phải nghĩ kỹ...
Một đệ tử Cái bang chợt lên tiếng :

- Trước lúc công tử chưa đáp ứng, huynh đệ Cái bang không có ai đứng dậy, không có ai rời khỏi chỗ này một bước.
Quần hào Cái bang đồng loạt ứng thanh.
Thân hình Cưu Thứ bất giác run lên trong làn gió đêm.
Chàng ta tất cả đều là vì phục thù, những điều suy nghĩ của chàng đều nghĩ đến kế sách phục thù. Từ khi bắt đầu biết nhận thức, chàng không bao giờ quên hai chữ phục thù.
Lúc này nếu muốn chàng gạt bỏ đi chuyện phục thù, thực tại càng đau khổ hơn khi muốn chàng gạt bỏ đi tính mạng của mình. Nhưng trong lúc này chàng làm sao có thể cự tuyệt lời thỉnh cầu này được?
Cưu Thứ không thể quyết định được, càng không thể nói ra được.
Bầu không khí trở nên tịch mịch chết lặng, mọi người đều đang mong đợi câu trả lời của chàng.
Cưu Thứ than một tiếng ảm đạm, chậm rãi nói :
- Tại hạ muốn đáp ứng...
Đám quần hào reo lên đầy vui mừng, nhưng chàng lại chuyển giọng :
- Nhưng tại hạ không biết nên đáp ứng như thế nào?
Đám quần hào ngớ ngườira, bầu không khí trầm lặng trở lại.
Cưu Thứ ngẩng đầu lên, chuyển ánh mắt nhìn quanh, trầm giọng :
- Trong lòng mỗi người đều có một nút chết vĩnh viễn không giải trừ được. Nút chết của tại hạ là hai chữ "ân cừu", các vị nếu để cho tại hạ một ngày tĩnh tư...
Cùng Thần Lăng Long ngắt lời :
- Huynh đệ Cái bang đều đang đợi công tử, công tử suy nghĩ đi.
Cưu Thứ quay sang nhìn Mộ Dung Tích Sinh, chàng đang dò tìm trong ánh mắt Mộ Dung Tích Sinh, ánh mắt cô ta cũng đang trông đợi chàng. Trong ánh mắt này cũng hàm ẩn tràn trề bao nỗi đợi chờ và khát vọng.
Cưu Thứ trong lòng càng loạn lên.
Trong khoảng khắc này, bỗng nghe một tiếng nổ lớn phát ra từ cửa hang làm chấn động màng nhĩ.
Tiếp đó, từ trên vách núi xung quanh vang lên những tiếng quát dậy trời.
Theo tiếng quát, vô số đốm lửa từ tứ phía vèo vèo bay xuống.
Quần hào Cái bang tuy đều kinh hãi thất sắc, nhưng vẫn cứ quỳ yên một chỗ trông đợi ở Cưu Thứ.
Cưu Thứ cả kinh kêu lên :
- Các vị, các... các người...
Mộ Dung Tích Sinh lên tiếng :
- Huynh nếu không đáp ứng họ, họ có chết cũng không đứng dậy.
Bất ngờ có vô số những ngọn tên lửa đỏ rực từ trên không bay xuống...
"Bình" một tiếng, lửa bừng cháy lan tỏa cả một vùng, đương trường lập tức

trở thành một biển lửa.
Lăng Long hai bàn tay siết chặt, ánh mắt chú nhìn Cưu Thứ.
Ngọn lửa đã cháy lan đến sát bên lưng mỗi người, có một số người áo đã bị lửa bén cháy.
Nhưng tuyệt đối không có người nào đứng dậy.
Cưu Thứ nói giọng đau buồn :
- Lăng bang chủ, sao phải tự làm khổ mình...
Lăng Long sắc mặt trầm lại, nói :
- Đệ tử Cái bang lâu này không nuốt lời, Cưu công tử nếu không đáp ứng thì toàn bộ đệ tử Cái bang đều chôn thân ở tại nơi này.
Mộ Dung Tích Sinh trong khóe mắt đã rướm lệ.
Cô ta không ngờ rằng trong người những hào sĩ Cái bang lại có bầu nhiệt huyết rạo rực như vậy, lại có lòng nghĩa hiệp mãnh liệt như vậy.
Đột nhiên Cưu Thứ vọt người lên, hô lớn :
- Các huynh đệ hãy đứng dậy. Từ nay về sau Cưu Thứ này vĩnh viễn không nhắc tới hai chữ phục thù.
TIếp đó những tiếng vỗ tay reo hò vang dội.
Vô số bóng người từ trong vòng lửa lao vọt lên.
Tiếng hô dậy vang trời khiến cho Cưu Thứ nhiệt huyết phất đằng, hô lớn :
- Tứ phía có mai phục, trước phải đến cửa hang rồi tính sau.
Lăng Long vỗ vai chàng, nói :
- Hảo huynh đệ.
Lão vung tay, cùng đám quần hào lùi lại phía sau cửa hang.
Mộ Dung Tích Sinh ngẩng đầu lên, đặt đôi môi son xinh xắn lên trán chàng hôn nhẹ một cái, nói giọng nhỏ nhẹ :
- Cám ơn huynh.
Cưu Thứ trong lòng xao động, run giọng :
- Nàng... nàng...
Mộ Dung Tích Sinh đôi nhãn châu nhòa lệ, nói :
- Muội hiểu được nỗi thống khổ trong lòng huynh lúc này, muội cảm kích trong lúc lòng đang mang nặng nỗi thống khổ như vậy huynh lại đáp ứng họ. Muội, muội... muội bây giờ mới hiểu được lòng huynh.
Cưu Thứ giọng xúc động :
- Ta cũng cảm kích nàng.
Hai người không còn cảm thấy lạnh lùng ngăn cách. Bao sự hiểu lầm tồn đọng giữa hai người, giờ đây... qua nhiều lần hoạn nạn, tự dưng đều biến mất hoàn toàn.
Cưu Thứ không còn cảm thấy đơn độc, trong người giờ đây tràn đầy sức sống, nói lớn :
- Đi, vượt ra khỏi nơi này.

Hai người ngưng ánh mắt nhìn nhau, cùng trao nhau nụ cười. Nụ cười tuy thê lương nhưng lại rất ngọt ngào.
Sau đó cả hai cùng lướt người về phía cửa hang.
Nhưng khe núi nhỏ và dài lúc này đã bị đá lấp cao đến hai trượng, khó có thể vượt qua.
Hai bên núi tối tăm mù mịt, Lăng Long lắc đầu than :
- Con đường nhỏ hẹp này vốn đã một người chắn giữ vạn người khó lọt, lúc này tứ phía đều bị mai phục, e rằng... ôi, chúng ta khó thể vượt qua được.
Trầm ngâm khoảng khắc, lão nói tiếp :
- Người đời hành sự, chỉ có hai con đường là nhân nghĩa hoặc thù hận. Cưu công tử, lão phu lúc này cảm thấy... cảm thấy có lỗi với ngươi.
Không đợi Cưu Thứ tiếp lời, lão liền nói :
- Vì ta nhiều lần bảo công tử dùng nhân nghĩa để đối đãi với người, nhưng lại quên đi đối phó với loài độc xà mãnh thú, dùng cách đó không thể được, chỉ có...
chỉ có...
Lão hận giọng :
- Chỉ có lấy máu trả máu.
Đoạn hô lớn :
- Các huynh đệ, xông lên.
Đám quần hào cùng ứng thanh, nhất tề xông lên.
Nhưng chưa đến con đường bị đá chắn lấp, từ trên cao đã có hàng loạt tên bay xuống. Một đệ tử của Cái bang xông lên trước đã bị tên găm trúng vào vai, ngã ngược người xuống đất.
Cưu Thứ vượt lên phía trước, vung tay cất cao giọng :
- Mao Cao, ngươi có ở trên không?
Trên đỉnh núi có bóng người thoắt hiện, kèm theo giọng quát lớn :
- Mao đại gia không có ở đây.
Cưu Thứ phẫn nộ quát hỏi :
- Vậy người đứng đầu các ngươi là ai?
Từ trên núi có giọng nói vọng xuống :
- Phía dưới là Cưu Thứ hả?
Giọng nói rất quen thuộc, lại chính là Thiết Đảm sứ giả Tiền Trác, Cưu Thứ cất cao giọng :
- Tiền Trác, ta kính ngươi là bậc hảo hán, nhưng ngươi hành sự thiếu quang minh chính đại, dùng độc kế đê hèn như vậy để ám toán người khác...
Tiền Trác lạnh giọng :
- Trọng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu. Ta nếu không dùng độc kế để đối phó ngươi, thì ta há không bị chết trong tay ngươi sao?
Lăng Long bước lên mắng lớn :

- Nếu như không phải huynh đệ Cái bang hạ thủ lưu tình, ngươi lúc này đâu còn sống sót được? Chỉ đáng trách ta có mắt như mù. Tha ngươi đi, giờ ngươi lại trở mặt như vậy.
Tiền Trác cười lớn cất giọng :
- Ai bảo lão tha ta, cừu địch tương tranh, nếu không thủ đoạn sẽ bị chết trong tay đối phương. Lão lúc này hối hận cũng không được gì.
Hắn ta chuyển giọng :
- Ta vừa rồi ra khỏi cửa hang, liền điều đến mấy mươi cao thủ võ lâm. Lúc này các ngươi đã bị bao vây tứ phía, dù có mọc cánh cũng khó thoát ra được.
Cùng Thần Lăng Long phẫn nộ hét một tiếng, đang định lao người lên, liền bị Cưu Thứ kéo người lại. Lăng Long râu tóc dựng đứng, gắt giọng :
- Cưu huynh, ngươi khỏi phải lo cho ta.
Cưu Thứ ngăn cản :
- Lúc này chúng ta nằm ở thế hạ phong, địch lại không nổi, xin Bang chủ hãy bình tĩnh.
Lăng Long nộ giọng :
- Cho dù địch không nổi cũng phải liều.
Cưu Thứ than :
- Còn mấy trăm huynh đệ thì sao?
Nên biết rằng chúng ta với Lăng Long và Mộ Dung Tích Sinh vốn có thể xông lên được, quyết một phen với địch, thậm chí còn có thể thoát khỏi vòng vây, mở được con đường máu.
Nhưng đệ tử Cái bang kể cả con đường bị lấp đá đó cũng khó vượt lên đường, chỉ còn con đường chết mà thôi, bởi vậy Cưu Thứ mới chần chừ không dám động thủ.
Lăng Long quay nhìn bọn đệ tử, cũng không khỏi cất cao giọng than. Nét mặt đầy phẫn nộ giờ lại trở nên ảm đạm.
Nghe giọng nói của Tiền Trác từ trên núi vọng xuống :
- Sai một nước cờ tất sẽ thất bại. Các ngươi ngoan ngoãn đợi lấy cái chết.
Cưu Thứ lớn tiếng :
- Không sai. Ngươi đã là đệ tử của Mao Cao, đương nhiên phải dùng thiên phương vạn kế để đưa ta vào cái chết, cũng không trách ngươi được.
Tiền Trác tiếp lời :
- Nhưng ngươi yên tâm đi, ta đã kính ngươi là bậc hảo hán, tất không để ngươi bị thuộc hạ lăng nhục, vô luận là sống hay chết đều như vậy cả.
Cưu Thứ nói :
- Ngươi nếu lọt vào tay ta,ta cũng không lăng nhục ngươi. Nhưng ngươi và huynh đệ Cái bang có thù hận gì, vì sao nhất định phải đưa họ vào chỗ chết?
Tiền Trác trả lời :
- Cái bang và ngươi là bằng hữu, tất nhiên là địch của ta.

Cưu Thứ cất cao giọng :
- Ngươi nếu tha toàn bộ huynh đệ Cái bang, ta tự nguyện bó tay chịu chết. Nếu không thì...
Mộ Dung Tích Sinh cả người phát run nhưng miệng lại nói :
- Hảo. Muội nguyện theo huynh.
Hai người đối mắt nhìn nhau, trong lòng hầu như không hề có chút lo sợ nào đối vói cái chết.
Tiền Trác nói lớn :
- Nếu không thì sao?
- Nếu không thì ta sẽ phi thân xông lên, với võ công của ta và Mộ Dung Tích Sinh, các ngươi chưa chắc vây bắt được bọn ta. Ngươi đã là vì ta mà đến đây, việc gì phải làm hại đến tính mệnh nhiều người như vậy?
Quần hào Cái bang cùng hô lớn :
- Cưu công tử, công tử nếu chết, bọn tiểu đệ cũng cùng chết theo công tử.
Giọng của Tiền Trác vang lên :
- Không sai, ta đến đây là vì ngươi, ngươi nếu có trốn thoát, ta giết người khác cũng vô dụng. Nhưng lời ngươi nói có thật không?
Cưu Thứ dõng dạc cất giọng :
- Đương nhiên là thật.
Lăng Long lên tiếng :
- Không thể như vậy được.
Cưu Thứ than một tiếng, nói :
- Lăng bang chủ...
Lăng Long phẫn nộ ngắt lời :
- Công tử nói như vậy há không phải xem huynh đệ Cái bang ta là những kẻ tham sống sợ chết sao? Bọn ta thà cùng bỏ mạng ở nơi này chứ không để công tử chết một mình.
Cưu Thứ tiếp lời :
- Nếu không vì tại hạ, huynh đệ Cái bang đâu xảy ra chuyện như ngày hôm nay. Nếu huynh đệ Cái bang đều bỏ mạng, thì tại hạ có chết cũng không nhắm mắt...
Lăng Long gắt giọng :
- Dù là như vậy, ngươi cũng không thể cưỡng bách huynh đệ Cái bang ta trở thành những kẻ bất nhân bất nghĩa, sống mang ác danh, không bằng chết khảng khái.
Lão nhấn giọng :
- Huống gì chuyện ngày hôm nay cũng không thể trách ngươi.
Cưu Thứ than nhẹ :
- Vậy biết làm sao?
Lăng Long nói giọng quả quyết :

- Xông lên được cứ xông, xông lên không được thì cùng chết ở nơi này để cho người trong giang hồ thấy được nghĩa khí của nam nhi Cái bang ta.
Quần hào Cái bang vỗ tay hô hào làm kinh thiên động địa.
Lăng Long vung tay hô lớn :
- Các huynh đệ xông lên.
Lão cầm lấy thanh trường đao từ tay một đệ tử đưa sang, vọt người lên trước.
Thân hình lão ta lao vút lên như thần long, chỉ trong nháy mắt đã lên đến lưng chừng núi.
Giọng Tiền Trác vang lên từ trên núi :
- Lão thất phu, ngươi muốn tìm cái chết.
Theo tiếng quát, tên bay xuống như mưa.
Lăng Long múa tít ngọn đao, ánh đao tạo thành một vòng tròn lớn che chở toàn thân. Nhưng tên bay xuống với lực đạo kinh người, nếu chống đỡ được làn tên, thì không thể xông lên tiếp được nữa.
Nên biết rằng mai phục trên núi toàn là những tay giang hồ hảo hán, bởi vậy làn tên phát ra mang theo một lực đạo rất mạnh.
Quần hào Cái bang võ công tuy không cao, nhưng dũng khí quả thật kinh người.
Bọn họ có người trong tay cầm binh khí, có người tay không, nhưng họ không kể hiểm nguy đua nhau xông lên, tiếng quát tháo vang dội cả một vùng trời.
Từ trên núi, từng làn tên nối tiếp nhau bay xuống vèo vèo, kèm theo những khối đá cả ngàn cân lăn xuống ầm ầm.
Trong tiếng gào thét rầm trời quần hào Cái bang đã có đến mấy mươi người đổ nhào xuống núi, nhưng những người phía dưới vẫn cứ xông lên, chẳng kể gì sống chết hiểm nguy.
Cưu Thứ nghiên sang nói với Mộ Dung Tích Sinh :
- Nàng...
Mộ Dung Tích Sinh tiếp lời :
- Xông lên.

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 46
Đột phá vòng vây

Hai người cùng lao người lên theo triền núi.

Có một tảng đá lớn bằng mặt bàn từ đỉnh núi bay thẳng xuống đầu Lăng Long, tợ như cả ngọn núi Thái Sơn đổ xuống.
Lăng Long đã sắp lên tới đỉnh núi liền quát một tiếng, vung đao đỡ lấy, nghe "keng" một tiếng, thanh trường đao lập tức bị gãy làm hai.
Lão nghiến răng vung song quyền đẩy bật tảng đá lệch ra ba xích, bay dọc theo sau lưng lão ta rơi thẳng xuống núi.
Nhưng người lão ta không trụ nổi, đã bị rơi xuống ba xích.
Cùng lúc có năm mũi tên bay vụt xuống, Lăng Long không kịp trở tay kịp, gượng sức đánh bật đi bốn mũi, nhưng mũi tên sau cùng đã bay trúng vào vai lão.
Lăng Long không gượng nổi, lộn người xuống núi.
Đám quần hào thất thanh kêu lên, nhưng không cứu kịp nữa rồi.
Trong giây phút tính mệnh như ngàn cân kẽ tóc này, bỗng thấy có hai bóng người lướt tới, vụt tay ra chộp lấy thân hình Lăng Long.
Hai người đó chính là Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh.
Bọn họ cùng đáp người xuống đất, Lăng Long bị mũi tên cắm sâu vào tận xương, sắc mặt trắng bệch đau đến toát mồ hôi.
Nhưng vị lão nhân đầy dũng khí này vẫn không hề nhíu mày, nghiến răng cất cao giọng :
- Các người không lần lo cho ta, tiến lên, tiến lên, quyết liều một trận với bọn hắn.
Quần hào Cái bang vốn đã lùi lại để xem thương thế của vị Bang chủ, lúc này nghe vậy liền hô lớn :
- Xông lên, xông lên đi, quyết phục thù cho Bang chủ.
Cưu Thứ trầm nét mặt, quát :
- Hãy khoan.
Đám quần hào dừng chân lại, có người hỏi :
- Cưu công tử có gì muốn nói nữa?
Cưu Thứ trầm giọng :
- Các người không có vật phòng thân, cũng không có kế sách công địch, cứ xông lên như vậy chẳng khác gì đi vào chỗ chết.
Có người lên tiếng :
- Vậy có cách nào hơn?
Cưu Thứ nói :
- Trước hết cần phải nghỉ một lát, sau đó tìm cây trúc bệnh thành tấm chắn, kiếm thêm một số đao kiếm, công địch phòng thân, đến lúc đó xông lên cũng không muộn.
Giọng chàng nghiêm nghị và đầy uy lực, khiến cho đám quần hào đều phải nghe theo. Chợt có người cất giọng than :
- Toàn bộ đao kiếm đều đã đem chôn cùng những thi thể, lúc đó huynh đệ ta

đâu còn nghĩ đến chuyện tranh sát, không ngờ lại... phát sinh biến cố này.
Cưu Thứ cũng không khỏi ngầm than trong lòng, nhưng liền trầm giọng :
- Dù không có đao kiếm, cũng phải đẽo trúc làm kiếm, đẽo gỗ làm đao, cũng còn hơn tay không quyền trắng. Các huynh đệ nhanh đi phân công làm ngay.
Nói xong, chàng ôm người Lăng Long thoái lùi về phía sau, dừng chân ở khoảng đất không bị lửa cháy.
Đây tuy là sinh lộ duy nhất mà trời đã lưu lại cho họ, nhưng không lâu sau, lại là một tử lộ vì nếu không bị chết cháy cũng bị đói khát mà chết.
Chỉ cần họ bắt đầu lên cơn đói khát địch phương lập tức sẽ công kích vào, đến lúc đó đâu có sức để chống đỡ nổi.
Cưu Thứ càng nghĩ càng lo, nhưng không hề biểu lộ ra nét mặt.
Chàng cần phải trấn định để níu giữ sự dũng khí của quần hào Cái bang, vì chàng biết rằng trong tình huống này dũng khí rất dễ mất đi.
Cưu Thứ đặt nhẹ người Lăng Long xuống, định nhổ mũi tên ra, nhưng Mộ Dung Tích Sinh vội ngăn cản :
- Không được nhổ, lúc này không có thuốc, cũng không có nước, nhổ tên ra sợ rằng thương thế phát tác, cánh tay của Lăng bang chủ sẽ...
Cô ta thở dài một tiếng, ngừng lời nói lại.
Cưu Thứ trong lòng lạnh đi, nhẹ giọng :
- Lăng bang chủ, tại hạ trước đây từng nói những lời tự kiêu, không muốn Cái bang tương trợ, những lời nói đó lão còn nhớ không?
Lăng Long gượng cười tiếp lời :
- Hôm đó ta vạch rõ hành tung của công tử, công tử đương nhiên khó tránh được cơn nộ khí.
Cưu Thứ nói :
- Có ai biết được tại hạ lúc này đang cô lập vô trợ, chỉ có huynh đệ Cái bang viện thủ vì tại hạ, liều mạng vì tại hạ. Tại hạ thật là...
Chàng xúc động nói không ra lời.
Mộ Dung Tích Sinh nhẹ lời :
- Những lời đó từ nay về sau huynh không nên nhắc lại nữa vì...
Cưu Thứ từ từ cúi đầu xuống, trong mắt lệ đã ứa trào.
Lúc này quần hào Cái bang đã tìm cách đưa về một số trúc và cành cây.
Họ dùng những thanh đao hiện có đẽo gỗ làm đao, đẽo trúc làm kiếm, nói :
- Cưu công tử, kiếm trúc này tuy nhẹ, nhưng lại là một chút lòng thành của huynh đệ ta. Những mong công tử dùng thanh kiếm trúc này để báo thù cho Bang chủ.
Cưu Thứ nhận lấy thanh kiếm trúc, nói giọng cảm kích :
- Đa tạ hảo ý của các huynh đệ.
Quần hào Cái bang tiếp lời :
- Lúc này các huynh đệ đều đã khỏe, đao gỗ kiếm trúc đều đã có đủ, chỉ cần

công tử lệnh một tiếng, các huynh đệ lập tức ra tay.
Cưu Thứ từ tốn mở lời :
- Tại hạ tuổi còn non trẻ, sao dám lệnh cho các huynh đệ Cái bang?
Lăng Long gượng mở mắt ra nói :
- Chuyện rất hệ trọng, ta cũng thụ trọng thương, công tử lẽ nào không chịu tạm thời thế vị Bang chủ để dẫn dắt huynh đệ Cái bang cùng vượt qua gian nguy sao?
Cưu Thứ trầm ngâm khoảnh khắc, nói giọng kiến nghị :
- Đã như vậy tại hạ chỉ biết tòng mệnh.
Chàng vươn người đứng dậy, trong mà đêm mờ mịt, ánh lửa chập chờn, thấy quần hào Cái bang đều đứng trước mặt chàng nín thở, chờ mệnh lệnh.
Cưu Thứ trầm giọng :
- Từ đầu đến đuôi báo danh một lượt.
Người đứng trên cùng lập tức hô :
- Một!
Người kế tiếp liền hô theo. Từng người tiếp từng người báo đến con số một trăm bốn mươi bảy.
Mấy trăm hào sĩ Cái bang, lúc này chỉ còn lại một trăm bốn mươi bảy, một điều đáng đau buồn biết dường nào.
Cưu Thứ trong lòng quặn thắt, nhưng cố nghiến răng nói :
- Từ đầu đến đuôi tiếp tục báo danh để đối phương đoán không ra quân số của ta.
Quần hào Cái bang thầm khâm phục cơ trí của chàng, liền báo danh tiếp.
Nghe những tiếng báo danh cứ vang lên mãi, cừu nhân trên núi quả nhiên thầm kinh tâm động phách. Nhưng Thiết Đảm sứ giả Tiền Trác sắc mặt vẫn không thay đổi cười nhạt quát lớn :
- Kế nghi binh của ngươi che mắt được người khác, nhưng không che được mắt ta đâu.
Cưu Thứ hận giọng :
- Không ngờ hắn ta lại tài tình như vậy.
Chàng trầm giọng :
- Một trăm bốn mươi bảy người, mười người một toán, phân thành mười bốn toán, bảy người còn lại trấn giữ nơi này để chăm sóc cho thương thế của Bang chủ.
Lăng Long cựa mình nói :
- Một người đã đủ rồi, những người còn lại đều theo công tử cả đi.
Quần hào Cái bang hô lớn, lập tức phân thành từng toán.
Cưu Thứ ra lệnh :
- Mười bốn toán phân hướng tấn công, không được tụ lại ở một chỗ.
Đám quần hào ứng thanh, Cưu Thứ liền hô :

- Theo ta.
Chàng và Mộ Dung Tích Sinh bay người đi trước.
Thế tiến công lần thứ hai lập tức được triển khai.
Khe núi trầm mặc một hồi lâu bỗng dấy lên những tiếng kêu la thảm thiết.
Công thế của họ tuy lợi hại, nhưng làm sao vượt được địa thế khe núi quá nguy hiểm đó, đối phương lại canh giữ chặt một giọt nước cũng khó lọt, một bước tiến lên là một bước lâm nguy, phải trả đủ cái giá vô cùng đau thương.
Tên bắn như mưa, đá đổ ầm ầm, máu tươi từ khe núi chảy xuống thành dòng.
Tiếng quát tháo phẫn nộ, tiếng rên rỉ của những kẻ thương vong, tạo nên một khúc nhạc ai oán.
Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh bay tả lách hữu để cứu viện đệ tử Cái bang.
Nhưng hai tay họ bị dính làm một, vốn đã bất tiện, huống gì lúc nào cũng phải lo chống đỡ cho huynh đệ họ, sức đâu kham nổi.
Cưu Thứ phóng ánh mắt nhìn, thấy đệ tử Cái bang tử thương la liệt, nếu tái chiến tiếp, dù có thể mở ra được con đường máu, nhưng số còn lại cũng không mấy người.
Huống gì Cùng Thần Lăng Long còn nằm ở trong hang núi.
Chàng chỉ biết hạ lệnh thoái lùi, hai thanh trúc kiếm trên tay múa ngang dọc xuôi ngược để che đỡ cho quần hào Cái bang lùi lại.
Cuộc công kích của họ bị thất bại.
Trên mặt đất, có thêm nhiều thi thể chồng chất. Trong lòng mọi người càng thêm bao nỗi bi thống.
Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh đứng trong màn đêm đầy khói sương bao phủ, nhìn máu và thi thể la liệt trên mặt đất, ánh lửa tỏa chiếu cả vùng đất rộng lớn ánh lên một màu đỏ chói.
Bốn bề trở nên trầm lắng, chỉ có tiếng rên rỉ và tiếng thở của đệ tử Cái bang.
Cùng Thần Lăng Long nằm dựa người trong tay một đệ tử, sắc mặt trắng xanh đến đáng sợ, trong đôi mắt nổi đầy những tia máu, lão than một tiếng nói yếu ớt :
- Cưu công tử, Mộ Dung cô nương...
Bỗng kêu lên một tiếng, nằm vắt người hôn mê bất tỉnh.
Đám quần hào kinh loạn hẳn lên, Cưu Thứ trầm giọng :
- Lăng bang chủ chỉ do phẫn nộ quá độ, không sao đâu.
Một đệ tử Cái bang lên tiếng :
- Cưu công tử, chúng ta ngồi đây chịu chết chẳng bằng quyết tử xông lên, dù có một người thoát khỏi nơi này, sau này cũng có hy vọng phục thù, nếu không thì...
Gã ta ngừng lời lại, nhưng ý của đoạn sau không nói ra người ta cũng thừa hiểu.

Cưu Thứ thầm than trong lòng, nhưng vẫn giữ nét mặt trầm tĩnh nói :
- Vào lúc trời rạng sáng, đối phương nhất định sẽ phòng thủ lơi lỏng, lúc đó ta sẽ tìm cách đột phá vòng vây. Giờ các ngươi cứ nghỉ ngơi. Không được loạn tưởng...
Một đệ tử Cái bang cả kinh thốt lên :
- Ý công tử muốn huynh đệ ta đều ở lại đây, công tử xông lên một mình sao?
Cưu Thứ trầm giọng :
- Không sai, các ngươi đi cũng đều thí mạng mà thôi. Ta đi một mình thử xem, chỉ cần ta lên được núi, sẽ đánh bức được làn tên của đối phương, lúc đó các ngươi có cơ hội xông lên...
Gã đệ tử Cái bang cúi đầu nói :
- Nếu như công tử không xông lên được thì sao?
Cưu Thứ tiếp lời :
- Nếu không xông lên được, bọn họ thấy ta chết rồi sẽ không làm khó các người, phòng thủ nhất định sẽ lơi lỏng, thậm chí rút quân về nữa là khác.
Quần hào Cái bang nhốn nháo cả lên, cùng nói :
- Nếu tiến thì cùng tiến, huynh đệ ta đâu thể nhìn thấy...
Cưu Thứ quát :
- Im. Ta lúc này tạm thay vị Bang chủ, lệnh ta ban ra các ngươi không được kháng cự, nhanh đi tìm nơi để nghỉ, trời sắp sáng rồi.
Bọn đệ tử Cái bang răm rắp nghe theo.
Cưu Thứ quay mặt nhìn sang thấy Mộ Dung Tích Sinh sắc mặt lợt lạt trắng xanh và tiều tụy, đôi nhãn châu trong sáng giờ đã đục mờ đi, chàng buông giọng đượm buồn :
- Có điều... ta làm liên lụy đến nàng...
Mộ Dung Tích Sinh gượng cười, nói :
- Muội cùng chết được với huynh cũng đã hạnh phúc lắm rồi...
Cô ta nhè nhẹ nhoài người vào lòng Cưu Thứ, không còn nghĩ gì đến phong cách của lễ giáo.
Trong lúc hoạn nạn, giữa hai người rất dễ bộc lộ chân tình, Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh trải qua nhiều cơn hoạn nạn hiểm nguy, giờ đây tựa người bên nhau, bốn ánh mắt nhìn nhau, hai người cảm thấy vừa đau thương lại vừa ngọt bùi...
Bỗng nghe từ ngoài khe núi có tiếng gọi vọng vào :
- Trên núi là ai? Quần hội của Cái bang có khả năng ở trong này?
Cưu Thứ tinh thần phấn chấn, nghe có giọng của người khác hô lớn :
- Thạch Lân, Chu Bạch Vũ và Hoa Sơn Ngân Hạc đến đây bái kiến.
Cưu Thứ mừng rỡ nói :
- Đúng là giọng của Thụy Mộc Phương Chính, đi nhanh.
Lại nghe giọng của Tiền Trác từ trên núi vọng xuống :

- Đường này đã bị lấp tắt, bước lên một bước sẽ mang họa vong thân.
Giọng của Chu Bạch Vũ vang lên :
- Đại gia muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, ai dám ngăn cản?
Lúc này bọn Cưu Thứ đã lướt người tới, gọi lớn :
- Thụy Mộc huynh, tiểu đệ Cưu Thứ bị vây khốn trong này.
Thụy Mộc Phương Chính kinh ngạc kêu lên :
- Cưu Thứ hả?
Cưu Thứ gọi tiếp :
- Những mong Thụy Mộc huynh giúp tiểu đệ một tay.
Thụy Mộc Phương Chính đáp :
- Hảo.
Cưu Thứ vung kiếm trúc xông lên trước, thấy trước mặt tên đá bay xuống dày đặc.
Lần này chàng chẳng cần kể gì nữa, lướt người như gió xông lên.
Phía bên kia, Chu Bạch Vũ, Ngân Hạc đạo trưởng, Thạch Lân và Thụy Mộc Phương Chính cũng vung kiếm mở đường tiến vào. Những đường kiếm lóe lên đánh tung những khối đá bay tứ phía.
Cưu Thứ quát một tiếng, thừa cơ hội xông lên.
Chàng đang vượt lên trên những khối đá lởm chởm, bỗng thấy có ánh đao lóe sáng bổ xuống trên đầu, sau lưng lại nghe tiếng gió rít lên, không biết có bao nhiêu làn tên đang bay tới.
Chàng nếu tránh được ngọn đao, tất không thể tránh được làn tên. Nếu tránh được làn tên, ắt đường đao bổ ngay xuống đầu.
Ngân Hạc đạo trưởng thấy vậy cả kinh, vội vung kiếm lao tới cứu viện.
Nhưng vừa vung kiếm lên, anh ta sực nghĩ :
- "Hắn ta là nam tử của cừu nhân giết phụ thân ta, ta đã không tìm hắn để phục thù, việc gì phải ra tay tương trợ cứu hắn?"
Nghĩ vậy, ngọn trường kiếm trong tay lập tức ngừng lại.
Thấy Cưu Thứ thanh kiếm trúc bạt lên, đánh bật ngọn trường đao trên đầu, đồng thời vung ngược ngọn kiếm lui sau, gạt bay làn tên sau lưng.
Chàng ta từ thuở nhỏ đã luyện "Hóa Cốt thần quyền" bất truyền trong võ lâm, bởi vậy đã làm nên những chuyện mà người thường không thể làm được.
Bất ngờ, đá và tên từ trên cao bay trút xuống người Ngân Hạc đạo trưởng, trong lúc anh ta đứng yên không hề hay biết.
Bọn Thạch Lân thấy vậy kinh hoảng, nhưng không thể ra tay cứu kịp.
Chỉ có Cưu Thứ ở gần anh ta nhất. Cưu Thứ liền vươn tay phải ra kéo mạnh Ngân Hạc đạo trưởng lui ra sau, kêu lên :
- Lui.
Nhưng Cưu Thứ trong lúc cấp hoảng lại quên rằng tay của chàng và tay của

Mộ Dung Tích Sinh dính liền với nhau, do đó khi kéo Ngân Hạc đạo trưởng, Mộ Dung Tích Sinh bị giật mạnh, loạng choạng ngã nhào về phía sau, kéo luôn hai người kia ngã theo.
Từ trên cao có một tảng đá lớn bay nhanh nhằm vào ba người rơi xuống.
Bọn Thạch Lân thấy vậy mặt đều biến sắc.
Nhanh như chớp, Cưu Thứ tung chân đá ngược lên, cú đá của chàng đã vận chân lực toàn thân, tảng đá lớn đang rơi xuống lập tức bị vỡ vụn.
Ngân Hạc đạo trưởng vọt người dậy, tay phải múa kiếm, tay trái kéo nhanh Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh đứng dậy, cả ba người cùng bay người lùi lại ngoài ba trượng.
Chu Bạch Vũ, Thạch Lân và Thụy Mộc Phương Chính bay người theo.
Sáu người này nếu cùng liên kết lại, nhất định sẽ vượt lên được hai bên đỉnh núi, lúc đó với võ công của họ, địch phương mai phục trên núi đâu thể địch nổi?
Nhưng Ngân Hạc đạo trưởng một thoáng suy nghĩ sai lầm, khiến cho bọn họ chuốc lấy thất bại.
Thụy Mộc Phương Chính giậm chân than :
- Đạo huynh, ngươi... ngươi... ôi, cũng không trách ngươi được. Vừa rồi nếu ta là ngươi, thì ngọn kiếm đó e rằng đã chém vào người Cưu huynh rồi.
Cưu Thứ khi ở trong ngôi hoang miếu đã nghe đến chuyện oán ân giữa chàng và Ngân Hạc đạo trưởng, lúc này trong lòng nhiễu loạn, không thể nói lên lời.
Chu Bạch Vũ chợt cười lớn, nói :
- Tốt rồi, tốt rồi. Các ngươi đều nhận ra chuyện vừa rồi là rất sai lầm. Rất đáng tiếc, nếu không xảy ra chuyện vừa rồi thì các ngươi đâu được cùng nắm tay nhau như vậy?
Ngân Hạc đạo trưởng quả nhiên đang còn nắm tay Cưu Thứ, hai người chăm nhìn nhau, trong lòng cảm thấy rạo rực niềm vui.
Ngân Hạc đạo trưởng mở lời :
- Cưu huynh, vãng sự đã qua rồi, thù hận của tiền nhân cũng để cho nó qua đi, đừng khơi lại làm gì.
Cưu Thứ vô cùng cảm kích, nói :
- Đạo trưởng có lòng quảng đại như vậy, tiểu đệ thực tại... thực tại...
Chu Bạch Vũ cười tiếp lời :
- Còn thực tại thực đi gì nữa? Ngân Hạc đạo huynh nếu không phải là người có lòng quảng đại thì đâu kết giao bằng hữu với bọn ta?
Mộ Dung Tích Sinh than một tiếng u buôn, chăm mắt nhìn Cưu Thứ, nói :
- Huynh nghe rồi chứ? Huynh cũng nên có lòng quảng đại mới được.
Mọi người lúc này đều tập trung chú ý cô ta, một trang tuyệt sắc giai nhân, bọn Chu Bạch Vũ tuy là những bậc kỳ nhân dị sĩ, cũng không khỏi chao đảo

hồn phách.
Cưu Thứ liền giới thiệu giữa song phương, bọn Chu Bạch Vũ càng sững cả người.
Thụy Mộc Phương Chính chợt cười lớn, nói :
- Thật không ngờ, thật không ngờ, đây thực là chuyện khiến người ta phải ngạc nhiên. Ta và Thạch Lân vốn đang lo cho Cưu huynh, không ngờ hai người lại...
Mộ Dung Tích Sinh bất giác ửng hồng đôi má.
Bọn họ không ngờ Mộ Dung Tích Sinh lại là một vị mỹ nhân tuyệt thế như vậy, thấy tình huống vi diệu giữa cô ta và Cưu Thứ, họ đều mừng cho chàng. Họ hầu như quên đi mình lúc này đang ở trong đầm long huyệt hổ, nguy hiểm ập đến bất cứ lúc nào.
Nhưng Ngân Hạc đạo trưởng vẫn cảm thấy có phần hổ thẹn với lương tâm, miệng lẩm bẩm :
- Dù sao đi nữa, chuyện vừa rồi...
Chu Bạch Vũ liền ngắt lời :
- Chuyện vừa rồi còn nhắc lại làm gì nữa? Bọn ta vừa rồi không xông lên được. Lần này lẽ nào không xông lên được sao?
Bỗng từ trên núi có giọng nói lạnh lùng vọng xuống :
- Các ngươi lúc này cũng khỏi nghĩ đến chuyện xông lên.
Cưu Thứ thần sắc chợt biến, buột miệng nói :
- Linh Xà Mao Cao đến rồi.
- Không sai, lão phu đã đến đây.
Thấy trên núi có cả trăm tên đại hán nắm cung tên xuất hiện, Mao Cao đứng ở giữa, cất cao giọng :
- Không những lão phu đến đây, mà cả những cao thủ lâu nay lão phu khổ công chiêu tập cũng đến đông đủ. Các ngươi dù có mọc cánh cũng không thoát thân được.
Thụy Mộc Phương Chính cười sang sảng, cất giọng :
- Chưa chắc.
Mao Cao lạnh giọng :
- Ngươi cứ thử xem?
Thụy Mộc Phương Chính nói lớn :
- Hảo.
Anh ta vung kiếm định bay người lên, bỗng nghe Mao Cao quát :
- Khoan.
Gã vẫy tay một cái, hai gã đại hán đứng bên cạnh liền đưa lên hai cái bao lớn.
Mao Cao cười nhạt nói :
- Các ngươi thấy rồi chứ, trong bao này toàn là hỏa dược phát nổ, chỉ cần

các ngươi vọng động, lập tức sẽ bị phân thây toái cốt.
Đám quần hào lạnh cả người, Thụy Mộc Phương Chính buộc phải lùi lại.
Mao Cao ngẩng đầu cười cuồng vọng :
- Những vật này vốn đã chuẩn bị từ trước, vì đợi lão phu đến nên chưa ném xuống, nếu không thì các ngươi đâu còn sống đến bây giờ?
Chu Bạch Vũ lớn tiếng :
- Lão thất phu kia, ngươi thật quá cuồng vọng.
Mao Cao nói :
- Ngươi miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng đang nơm nớp lo sợ.
Đám quần hào lúc này tuy nét mặt vẫn giữ bình tĩnh, nhưng trong lòng cũng thầm lo sợ,vì nghĩ rằng khó thoát khỏi cái chết.
Mao Cao quét ánh mắt nhìn một lượt, cười đắc ý lên giọng :
- Các vị không nên quá kinh hoảng, các vị còn có thể sống thêm được ít khắc nữa...
Gã ngưng nụ cười, nói tiếp :
- Các vị có nghe bên ngoài có âm thanh gì không?
Bọn Cưu Thứ ngưng thần lắng nghe, nghe bên ngoài có tiếng người rộn ràng, tiếng đánh trống khua chiêng, tợ như một lễ hội.
Chu Bạch Vũ buột miệng hỏi :
- Tính Mao kia, ngươi giở trò gì vậy?
Mao Cao cười lớn, nói :
- Các vị ắt sẽ không đoán ra, bên ngoài đang khẩn trương đăng kết thái xây trại dựng đài...
Chu Bạch Vũ ngạc nhiên hỏi :
- Trương đăng kết thái để làm gì?
Mao Cao trả lời :
- Trương đăng kết thái để mở cuộc vui...
Chu Bạch Vũ nói giọng diễu cợt :
- Cuộc vui của ai? Lẽ nào người già cả như vậy lại muốn hôn thú tân nương sao? Ha ha, sợ rằng ngươi chưa vào động phòng, tân nương đã bảo ngươi lập di chúc rồi.
Mao Cao lớn tiếng :
- Lúc này ngươi như cá trên thớt, chờ ta làm thịt, bởi vậy ngươi có mỉa mai lão phu vài câu, lão phu cũng bất tất để lòng.
Gã ngừng lời, đoạn nói tiếp :
- Ngươi nếu muốn hỏi hỷ sự của ai, lão phu cũng không ngại gì nói cho ngươi biết, hôm nay là ngày thành thân của tiểu nữ Văn Kỳ và Triệu Quốc Minh đệ tử Côn Luân...
Đám quần hào đều ngơ người ngạc nhiên. Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh quay mặt nhìn nhau. Trong lòng họ không biết là buồn hay là vui. Mộ Dung

Tích Sinh than nhẹ :
- Không ngờ rằng cô ta lại thành thân với người khác...

KIM KIẾM TÀN CỐT LỆNH

Hồi 47
Giải mối oan cừu

Giọng Mao Cao vang lên :
- Lát nữa đến giờ, lão phu dùng mấy trăm bao hỏa lực này thay tiếng pháo nghênh tiếp tân nhân. Khi họ bái thiên địa, cũng là lúc các ngươi phân thây toái cốt.
Đám quần hào vừa lo hoảng vừa phẫn nộ.
Bỗng thấy có thêm mấy bóng người xuất hiện trên đỉnh núi, một người cất giọng :
- Tân nhân đã đến rồi, sư phụ phải đi chuẩn bị một lát, có bọn đệ tử ở đây canh giữ, nhất định không xảy ra chuyện gì đâu.
Mao Cao nói :
- Hảo.
Gã quay nhìn đám quần hào, cất giọng :
- Hôm nay lão phu lo hỷ sự, lúc này thất bồi. Nhưng các vị cứ yên tâm, chỉ độ lát nữa lão phu sẽ gặp các vị lần cuối.
Dứt lời, gã ta quay người bước đi.
Chu Bạch Vũ than :
- Nguy to... nguy to...
Mộ Dung Tích Sinh mỉm cười nói :
- Các vị chớ lo, cứu tinh của chúng ta đã đến rồi.
Cưu Thứ ngạc nhiên hỏi :
- Ai?
Mộ Dung Tích Sinh tiếp lời :
- Huynh lẽ nào quên Mao Cao còn có hai đồ đệ phản lại lão ta sao?
Cưu Thứ sực nghĩ lại, thốt lên :
- Không sai.
Chưa dứt lời, trên núi đã phát lên những tiếng kêu bi thảm, hơn mười đại hán từ trên núi rơi xuống. Tiếp theo có tiếng gọi lớn :
- Các vị nhanh lên.
Bọn Cưu Thứ không một chút chần chừ, cùng lao vọt người lên.
Thì ra bọn Đoạt Mệnh sứ giả Thiết Bình, Ngân Đao sứ giả Âu Dương Minh,

Úy Trì Văn và Bành Quân cho đến lúc này mới phát động thế công.
Thiết Bình lừa cho Mao Cao và Tiền Trác xuống núi, bất ngờ đánh úp bọn đại hán rơi xuống khe núi.
Bên ngoài đài trúc đã dựng xong, Mao Văn Kỳ áo hoa phượng, mặt che mảnh khăn hồng, ngồi lặng lẽ trong đài.
Không Ảo đại sư Triệu Quốc Minh cũng đã thay bộ y phục lộng lẫy, đang hớn hở trò chuyện với Mao Cao.
Biến cố phát sinh, bọn họ đều đại kinh tiểu quái, Mao Cao quát lớn :
- Thiết Binh, ngươi cuồng rồi sao?
Chưa dứt lời, Chu Bạch Vũ đã bay người lên, cất giọng oang oang :
- Tính Mao kia, ngươi còn đắc ý nữa không?
Lão bay người về phía Mao Cao, ngọn kiếm trên tay vút nhanh, thi triển chiêu "Ngọc Nữ Xuyên Tâm", đánh vào vùng ngực Mao Cao.
Mao Cao xoay người lùi lại ba xích, Mao Văn Kỳ đang ngồi bỗng vụt người dậy lao tới, rút thanh Hổ Phách thần kiếm ra.
Nàng ta hầu như rất ít khi rời xa thân phụ, liền quát gắt :
- Ai dám đụng đến phụ thân ta?
Chu Bạch Vũ hét lên :
- Nha đầu, tránh ra.
Ánh kiếm lóe lên xẹt thẳng vào thanh Hổ Phách thần kiếm trên tay Mao Văn Kỳ. Hai ngọn kiếm xáp nhau, Chu Bạch Vũ tợ như bị điện giật, toàn thân rùng mạnh, thanh trường kiếm thoát khỏi tay bay ra xa.
Mao Văn Kỳ vẫn đứng nguyên một chỗ, kiếm trong tay vung lên, Chu Bạch Vũ kinh ngạc kêu lên :
- Kỳ quái... kỳ quái...
Lão bay lùi lại ngoài hai trượng, đứng lặng giữa đương trường.
Lúc này bọn Cưu Thứ đã lao tới, Thụy Mộc Phương Chính múa kiếm lao vào khiêu chiến với Triệu Quốc Minh, chưa phân được thắng bại.
Những người còn lại thấy Chu Bạch Vũ mới một chiêu đã thất bại, đều ngần ngại không ai dám ra tay.
Mao Văn Kỳ tay nắm thanh bảo kiếm, đứng cạnh bên Mao Cao, lạnh giọng :
- Ai dám qua đây?
Cưu Thứ liền phóng người tới, Mộ Dung Tích Sinh nói :
- Huynh lẽ nào quên lời khi nãy rồi, sao lại phải...
Cưu Thứ phẫn nộ cất giọng :
- Ta dù không lấy đi tính mệnh của lão ta, cũng phải phế bỏ võ công lão ta, để trừ mối họa cho người đời. Đây hoàn toàn không phải phục thù, mà chỉ là trừ ác.
Mộ Dung Tích Sinh không làm chủ được buộc phải bay người theo. Mao Văn Kỳ cười nhạt cất giọng :

- Thì ra các ngươi chưa chết.
Thanh bảo kiếm hoa lên kiếm quang loé lên đỏ rực, xẹt thẳng vào người Cưu Thứ.
Cưu Thứ trước đây đã nếm thử chiêu của Hổ Phách thần kiếm, lúc này trong lòng cũng có phần kinh hoảng. Chàng tuy lách người né tránh, khốn nỗi Mộ Dung Tích Sinh không thể tránh người kịp.
Chỉ trong nháy mắt, ngọn kiếm đã đến sát.
Cưu Thứ không còn cách nào hơn, liền quán chú chân lực, vung thanh trúc kiếm nghênh tiếp. Chu Bạch Vũ thất thanh kêu lên :
- Thôi rồi.
Không ngờ khi hai thanh kiếm đánh trúng vào nhau, thanh Hổ Phách thần kiếm trong tay Mao Văn Kỳ bị chân lực trên kiếm Cưu Thứ đánh bật tuột khỏi tay bay đi.
Chu Bạch Vũ và đám quần hào đều kinh ngạc, ngay chính cả Cưu Thứ và Mao Văn Kỳ cũng sững người ngạc nhiên, vì Cưu Thứ cũng không ngờ thanh kiếm trúc này có uy lực như vậy. Chỉ có Mộ Dung Tích Sinh đang thầm nói trong lòng :
- Xem ra thiên đạo tuần hoàn, báo ứng không sai. Sư phụ từng nói diệu dụng phương pháp Hổ Phách thần kiếm, duy chỉ có kiếm trúc mới phá được. Hôm nay Cưu Thứ bất đắc dĩ mới dùng kiếm trúc, đây há không phải là sự an bài của định mệnh đó sao?
Thì ra trong vỏ kiếm của Hổ Phách thần kiếm có bọc một lớp da mèo, mà da mèo và hổ phách cọ xát nhau sẽ phát điện. Đồ Long Tiên Tử trong lúc vô tình đã phát hiện ra điều kỳ diệu này, bèn luyện một loại nội lực để giữ điện ở hổ phách lâu ngày cũng không phát tán.
Đao kiếm thông thường khi tiếp xúc với điện, người nắm kiếm đương nhiên sẽ bị giật.
Nhưng trúc lại là vật thể cách điện, do đó hổ phách sẽ không còn diệu dụng khi đối phương sử dụng kiếm trúc.
Đám quần hào vỗ tay reo hò vang dội.
Đoạt Mệnh sứ giả Thiết Bình vung tay hô lớn :
- Các bằng hữu, Linh Xà Mao Cao số mệnh đã tuyệt, các bằng hữu vì một chút kim ngân, chẳng lẽ nguyện cùng chết với lão ta luôn sao?
Bọn thuộc hạ của Mao Cao ngơ ngác nhìn nhau.
Không Ảo đại sư vẫn đang khiêu chiến với Thụy Mộc Phương Chính. Tiền Trác và Mao Văn Kỳ một trước một sau đứng bảo vệ Mao Cao.
Ngoài bọn họ ra, những người còn lại hầu như không phải đệ tử tâm phúc của Mao Cao, đều quỳ sang một bên.
Mao Cao mặt trắng như xác chết, quát :
- Thứ nô tài vong ân bội nghĩa, các ngươi...

Chu Bạch Vũ cười lớn ngắt lời :
- Ai mang ân huệ của ngươi, ngươi nói rõ ta nghe.
Lão liền múa kiếm xông vào, Ngân Hạc đạo trưởng cũng lao theo sau. Chỉ có Thạch Lân vẫn đứng yên một chỗ.
Tiền Trác đón lấy đường kiếm của Chu Bạch Vũ.
Ngân Hạc đạo trưởng thoắt người đã chặn giữ Mao Cao.
Mao Văn Kỳ bỗng quát một tiếng, nói :
- Ta và các ngươi quyết một trận sống chết.
Nàng lao bổ người tới phía Cưu Thứ và Mộ Dung Tích Sinh. Mộ Dung Tích Sinh thốt lên :
- Văn Kỳ... ngươi... ngươi...
Mộ Dung Tích Sinh đâu thể động thủ với Mao Văn Kỳ, liền thoái lùi liên tục.
Cưu Thứ cũng buộc phải lùi lại theo cô ta. Mao Văn Kỳ lao vào tấn công như cuồng, thét lên :
- Các người lùi gì...
Cưu Thứ lên tiếng :
- Ta không làm thụ thương ngươi, cũng không giết phụ thân ngươi, ngươi đi đi.
Mao Văn Kỳ như không nghe thấy, chiêu thức càng cuồng bạo hơn.
Cưu Thứ thầm than trong lòng :
- Lẽ nào cô ta thực sự cuồng rồi sao?
Chưa dứt dòng suy nghĩ, chiêu thức của Mao Văn Kỳ bỗng dừng lại.
Nàng đứng lặng yên, thân hình bắt đầu run lên.
Mọi người thấy nàng ta biến đổi đột ngột như vậy, càng kinh ngạc hơn.
Chợt nghe từ xa có tiếng sáo trúc vọng lại, tiếng sáo não nề như than như oán...
Mọi người thân hình không làm chủ được đều ngừng tay lại theo tiếng sáo.
Mao Văn Kỳ bỗng thoắt người lao nhanh, vỗ nhẹ vai Thụy Mộc Phương Chính một cái. Thụy Mộc Phương Chính đứng ngây người nhìn, thấy nàng ta bay thẳng đến trước mặt Không Ảo đại sư.
Tiếng sáo vẫn vọng lại đều đều, mọi người như bị ai lấy mất hồn, không ai muốn nghênh chiến.
Mao Văn Kỳ chợt đưa tay lên lật chiếc khăn che mặt ra.
Không Ảo đại sư Triệu Quốc Minh mặt biến sắc, thảng thốt kêu lên :
- Ngươi... ngươi...
Mao Văn Kỳ quắc ánh mắt lạnh lùng nhìn Triệu Quốc Minh nói :
- Ta đã hủy hoại dung mạo từ trước, ngươi không biết sao?
Thì ra Mao Cao tuy thấy dung mạo của ái nữ bị hủy hoại, nhưng vẫn một mực dấu Triệu Quốc Minh.

Triệu Quốc Minh kinh hãi tột độ, tiếng sáo đã khiến lão ta không thể động chiến được. Mao Văn Kỳ bất chợt rút từ thắt lưng ra một con đao.
Ánh đao lóe sáng, nàng ra tay nhanh như chớp, ngọn đao đã găm lút vào ngực Triệu Quốc Minh.
Triệu Quốc Minh rống lên một tiếng, lảo đảo lùi lại mấy bước, ngã người trên đất chết tốt.
Đám quần hào hết sức kinh ngạc. Mao Văn Kỳ cười một tràng dài, phóng người lao về phía tiếng sáo phát ra. Mao Cao thất thanh kêu lên :
- Văn Kỳ... Văn Kỳ...
Mao Văn Kỳ vẫn không dừng chân, tợ như hoàn toàn không nghe thấy.
Mộ Dung Tích Sinh hoa dung biến sắc, run giọng :
- Sư phụ đến.
Cưu Thứ ngạc nhiên hỏi :
- Nàng sao biết được?
Mộ Dung Tích Sinh trả lời :
- Nếu không phải gia sư dùng lối "Nhiếp hồn mê phách, truyền âm nhập mật" tương cáo, sư muội sao lại đột nhiên biến đổi như vậy được. Ngoài gia sư ra, lại có ai...
Chưa dứt lời, bỗng thấy một ngọn đạo ngân quang xuyên không trung bay tới, thế bay rất nhanh, chỉ thấy ngân quang lóe lên một cái đã bay tới sát ngực Mộ Dung Tích Sinh.
Đám quần hào kinh hoảng thất sắc. Cưu Thứ mặt càng biến sắc hơn.
Không ngờ đạo ngân quang thần kỳ đó vừa đến trước ngực Mộ Dung Tích Sinh đột ngột dừng lại.
Tiếng sáo ngừng hẳn, từ xa có giọng nói trong trẻo vọng lại :
- Triệu Quốc Minh là đệ tử Côn Luân, lại dám lừa gạt tôn trưởng, lấy đi tín vật của ta, ta đã mượn tay Mao Văn Kỳ trị tội hắn thay Diệu sư huynh. Mao Văn Kỳ chịu nhiều thương đau, nay thần trí thất thường, theo ta hồi sơn để tịnh dưỡng. Đồ Long đao tặng cho Mộ Dung Tích Sinh, đao này sẽ chặt đứt được vòng sắt trên tay ngươi. Ngươi cất giữ lấy nó, ba năm sau trở về gặp ta. Trong thời gian này ngươi tùy ý hành sự, kết tóc xe duyên không phương hại. Hải Thiên Cô Yên tiền bối vẫn là người ta rất khâm phục, Cưu công tử sau khi trở về đảo, chuyển lời thăm hỏi thay ta. Mao Cao tuy gây bao tội ác, nhưng Cưu công tử nên rộng lòng nhân từ tha cho lão ta.
Giọng nói phát ra rất xa, nhưng mọi người nghe như đang nói bên tai, biết người đó chính là Đồ Long Tiên Tử. Mộ Dung Tích Sinh quỳ xuống, cung kính đáp :
- Đệ tử lãnh mệnh.
Xa xa thấy một làn khói trắng vút đi, bóng người và giọng nói đều mất hẳn.
Thiết Đảm sứ giả Tiền Trác quay mặt nhìn, thấy quần hào Cái bang vây kín

xung quanh, trong lòng thầm than một tiếng, nói giọng thảm thương :
- Sư phụ, đệ tử hổ thẹn không thể bảo hộ sư phụ được, đành phải đi trước một bước.
Cưu Thứ quát :
- Khoan.
Nhưng Tiền Trác đã trở tay tự chém ngọn kiếm vào cổ mình, ngã vật người xuống chết tươi.
Cưu Thứ giọng thoáng buồn :
- Tiền bất giác, ngươi yên tâm, ta sẽ chôn cất ngươi chu đáo.
Chàng quay sang chú nhìn vào mặt Mao Cao. Mao Cao vừa tiếp xúc ánh mắt Cưu Thứ, chòm râu dưới cằm rung lên, mặt cắt không còn giọt máu.
Mao Cao run rẩy lùi lại. Bỗng nghe có tiếng vó ngựa từ xa phi tới, gã ta mừng rỡ gọi to :
- Đỗ Trọng Kỳ, lão đến rồi sao? Mau đến giúp ta một tay.
Chợt nghe có giọng quát :
- Đỗ Trọng Kỳ đã trở về Quan ngoại, vĩnh viễn không quay trở lại.
Mao Cao toàn thân phát run, nghe sau lưng có người quát lớn :
- Cưu công tử tha ngươi, nhưng ta tuyệt đối không tha ngươi.
Theo tiếng quát, ngọn trường đao đã xuyên thẳng vào sống lưng Mao Cao, lão ta kinh hãi rống lên một tiếng, quay người lại, run giọng :
- Là ngươi... ngươi... vì sao...
Đoạt Mệnh sứ giả Thiết Bình tay nắm đao, nói :
- Vì sao ư? Ngươi còn nhớ thảm án diệt môn hủy gia không, ta là hậu nhân của họ. Hôm nay ta ra tay phục thù cho phụ mẫu huynh đệ ta.
Mao Cao toàn thân run giật lên, nói giọng đứt quãng :
- Hảo... rất tốt...
Gã gục đầu rơi bịch xuống đất.
Đám quần hào thấy vị anh hùng đệ nhất võ lâm chết một cách thảm thương như vậy, cũng không khỏi động lòng.
Thiết Bình ngẩng đầu lên trời nói giọng bi thương :
- Phụ thân, phụ mẫu, Bình nhi tuy đã trả được mối thù cho phụ mẫu, nhưng lại phạm đại tội sát sư, cũng không còn mặt mũi nào để sống trên đời này...
Mọi người nghe như vậy sửng sốt kinh ngạc, Thiết Bình đã rút đao tự vẫn.
Ngân Đao sứ giả Âu Dương Minh bước tới, nét mặt sầu thảm, cúi xuống ôm thi thể Thiết Bình lên, chẳng muốn nhìn ai, liền lao người đi, Úy Trì Văn và Bành Quân vội gọi với theo :
- Hãy khoan.
Cả hai cùng lao người theo.
Xoay chuyển biến cố thảm khốc phát sinh cùng một lúc đã cuốn hút ánh mắt mọi người nên không ai chú ý đến người vừa rồi nói ra tung tích của Đỗ

Trọng Kỳ chính là Cửu Túc Thần Thù Lương Thượng Nhân. Đi theo ông ta là hai lão nhân vận đạo bào màu xanh - Tống Linh Công và Liễu Phục Minh. Hai người đã khuyên ngăn Đỗ Trọng Kỳ, cùng đi với Lương Thượng Nhân đến đây, lại đúng lúc phát sinh và kết thúc một tấn thảm kịch đầy bi thương.
Tống Linh Công cất giọng than :
- Oan nghiệt, oan nghiệt...
Hai tay lão bưng cái bao màu đen, đi đến trước hai cái bàn có treo hai ngọn long phụng hao chúc, lão trịnh trọng đặt cái bao xuống.
Quần hào Cái bang không có ai biết lão nhân này là ai, chỉ có Cùng Thần Lăng Long được một đệ tử đỡ dậy, ngước mắt nhìn hai lão nhân, cảm động nói :
- Hai mươi năm không gặp, không ngờ nhị vị vẫn khỏe.
Tống Linh Công và Liễu Phục Minh ảm đạm cười, tiếp lời :
- Bọn ta sống cũng như chết, những mong Lăng huynh chớ nói ra tiện danh.
Lăng Long than thở gật đầu, ánh mắt bỗng chú nhìn vào cái bao trên bàn, sắc mặt biến đổi, run giọng :
- Đây... đây chẳng lẽ lại là... linh cốt của Cưu tiên sinh?
Cưu Thứ trong lòng chấn động, kêu giọng bi thương :
- Phụ thân.
Chàng nhào người tới trước linh án, buông tiếng khóc nức nở.
Mộ Dung Tích Sinh cũng quỳ xuống theo, Tống Linh Công ngẩng đầu than :
- Oan cừu hai mươi năm nay, đến nay mới tạm dứt, Cưu tiên sinh, hôm nay đã đưa linh cốt của người đến tận tay lệnh lang, ta... ta...
Lão than dài một tiếng, mặc nhiên cúi đầu. Đám quần hào cùng cúi đầu theo, cùng san sẻ nỗi bi ai trong lòng Cưu Thứ.
Tống Linh Công ngước mắt nhìn lên, thấy Thụy Mộc Phương Chính, trên nét mặt đau thương của lão hiện lên một nụ cười, vì lão còn nhớ tới vị đại hiệp này chính là chàng trai thiếu niên khinh tài trọng nghĩa mà trước đây lão đã gặp ở Hàng Châu.
Lúc này từ xa có hai lão nhân một mập một gầy đang đi tới, nhưng họ dừng chân ở xa xa, cùng cất giọng than :
- Muộn rồi... muộn rồi...
Ngọn đèn hồng treo cao, tỏa ánh sáng chiếu xuống những thi thể nằm ngổn ngang trên đất.
Trên những vũng máu bầy nhầy, mọi người trầm mặc đứng cúi đầu.
Trước hai ngọn long phụng hoa chúc chưa thắp, một đôi thiếu niên nam nữ đang quỳ bên nhau. Hai người lúc này tuy đang buông tiếng khóc bi thương, nhưng tiếng khóc kia rồi cũng có ngày nguôi lắng.
Đến lúc đó, những mong hai người cùng quỳ bên nhau trước cặp long phụng hoa chúc đã thắp sáng, cố sự đầy bi ai và thù hận này càng tạo thêm cho đôi

tình nhân có sự đồng cảm, thấu hiểu nhau, và thương yêu nhau cho đến trọn đời.

HẾT

Nguồn: Nhan mon Quan
Người đăng: ms
Thời gian: 24/01/2005 3:32:36 SA